Stefano Elio D'Anna

European School of Economics

Școala Zeilor

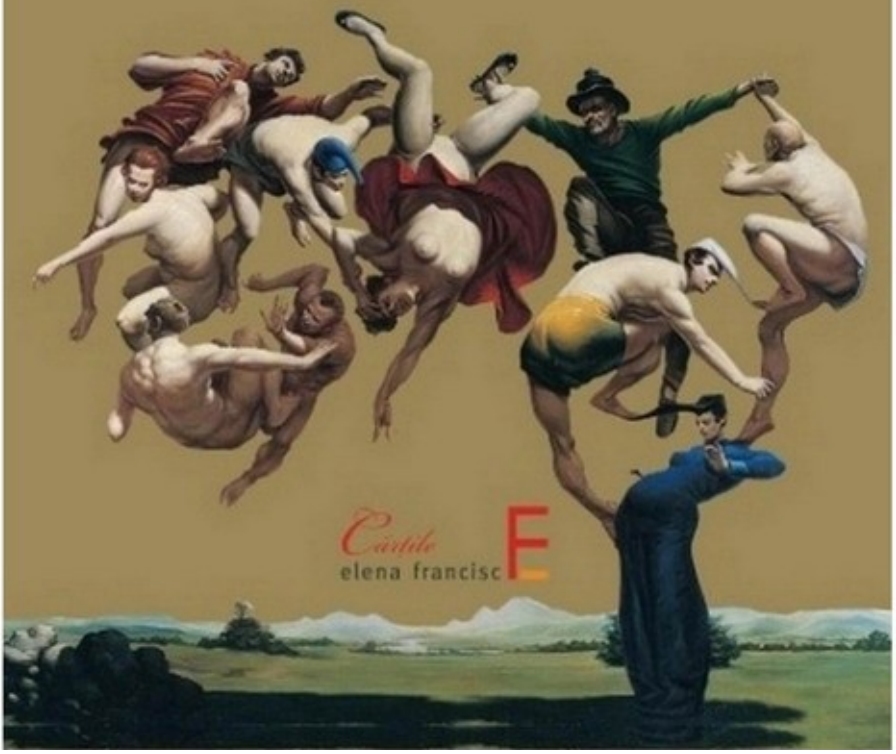

Cărțile elena francisc

Stefano Elio D’Anna
Şcoala Zeilor

Traducere de Teodora MUTH

Traducător: Teodora MUTH
Coperta: Ruxandra ŢURCANU

Editori: Horia & Elena FRANCISC-ŢURCANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEFANO ELIO D’ANNA
Şcoala Zeilor / Stefano Elio D’Anna;
ed.: Elena Francisc-Ţurcanu,
Horia Francisc-Ţurcanu;
trad.: Teodora Muth. – Bucureşti:

Elena Francisc Publishing, 2013
ISBN 978 – 973 – 1812 – 57 – 1
I. Francisc-Ţurcanu, Elena (ed.)
II. Francisc-Ţurcanu, Horia (ed.)
III. Muth, Teodora (trad.)

The Original Title „***La Scuola degli Dei***"
Stefano Elio D'Anna
English Translation „The School for Gods" Stefano Elio D'Anna
Cover Illustration Wainer Vaccari
2008 ESE Ltd London
Elena Francisc Publishing

Dedicată Visătorului, cel care-mi îndeamnă visul să se înalţe la înălţimi mai presus de raţiune şi să coboare în abisurile de dincolo de emoţii, cel care mă guvernează şi mă sileşte să fiu liber.

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE AL EDITORILOR.
HORIA & ELENA FRANCISC – ŢURCANU.
VISĂTORUL. MAESTRUL INTERIOR /13
ACEASTĂ CARTE / 23
CAPITOLUL 1. Întâlnirea cu Visătorul / 27
1 Întâlnirea cu Visătorul / 27
2 Munca este sclavie / 33
3 „Eu sunt femeie…” / 37
4 O specie muribundă / 39
5 Deşteptarea / 41
6 Schimbarea trecutului / 45
7 Iertarea de sine / 47
8 „Autoobservarea înseamnă autocorectare” / 48
9 „Moartea nu este o soluţie” / 51
10 Vindecarea porneşte din interior / 55
11 Proprietarii / 57
12 „Domnişoara” Judith / 59

13 Mulţumesc, Luisa! / 62
CAPITOLUL II. Lupelius / 66
1 Întâlnirea cu Şcoala / 66
2 „Lumea este un mit” / 68
3 Şcoala transformării / 70
4 Lupelius / 74
5 Întâlnirea cu Părintele S. / 78
6 Doctrina lui Lupelius / 83
7 „Oferă-i un cocoş lui Asclepios” / 86
8 Este interzis să-ţi ucizi sinele / 87
9 Şcoala Zeilor / 89
10 Mea Culpa / *92*
11 Stări şi evenimente 1/95
12 Stări şi evenimente 11 / 98
13 „Pune-l pe Dumnezeu la treabă!” / 103
14 Arta de a sta treaz / 106
15 Obiceiuri rele / 110
16 „Nu vei reuşi!” / 113
17 „Răstoarnă-ţi credinţele!” / 117
18 Sindromul lui Narcis / 119

19 Omul nu se poate ascunde / 124
CAPITOLUL III. Trupul / 128
1 „Tu eşti lumea!” / 128
2 Piticii mentali / 130
3 Un cântec de jale / 132
4 Trupul nu poate minţi / 135
5 Fii cumpătat! / 138
6 O lume fără foame / 141
7 Lumea e aşa cum o visezi / 147
8 Dacă nu duci un război interior, nu vei duce nici în afară / 149
9 Felul în care gândeşti este destinul tău /153
CAPITOLUL IV. Legea adversarului / 156
1 Alergarea /156
2 Portarii din Main Street / 160
3 Zidurile /162
4 Legea Adversarului / 164
5 Iubeşte-ţi duşmanul / 166
6 Învaţă să zâmbeşti lăuntric / 169

7 Apartamentul din St. James / 173
8 Înainte să cânte cocoşul / 175
9 La cină cu Visătorul / 177
10 Vătaful necinstit / 179
11 Victima este întotdeauna vinovată / 182
12 Biletele /189
13 La teatru cu Visătorul / 193
14 Mizerabilii /195
CAPITOLUL V. Adio, New York! / 200
1 Pe străzile Manhattanului / 200
2 Instrumentele visului / 205
3 Minciuna / 207
4 Adio, New York! / 210
5 Iubirea nu este dependentă / 215
6 Visează şi serveşte / 217
7 Un viitor la mâna a doua / 219
8 La cină cu şeicul / 222
9 Evadarea în boală / 225
10 Păianjenul şi prada / 228
11 Jocul de-a v-aţi ascunselea al existenţei /

231

12 Sticla / 236

13 Adevăratul sărac / 237

14 Frica este iubire degradată / 239

15 Soluţia vine de sus / 243

CAPITOLUL VI. Spre Kuweit / 248

1 Aceasta este economia! / 248

2 A uita „visul” / 250

3 îngrijorarea este un instinct animalic / 252

4 Doar câţiva evadează / 256

5 Să concepi programe, dar să nu crezi în ele / 260

6 Agenda / 264

7 „Alo, cine sunt eu?” / 266

8 O incursiune în mecanicism / 271

9 Învingerea propriului sine / 274

10 „Visul” este cel mai real lucru din câte există / 277

11 Heleonore / 282

12 Adopţia / 284

CAPITOLUL VII. Reîntoarcerea în Italia / 288

1 Clauza / 288

2 O trezire neplăcută / 289

3 Ignoranţa este întotdeauna la îndemână / 292

4 Întoarcerea în trecut / 293

5 Poluarea psihică / 294

6 În pântecele balenei / 297

7 Accidentul / 298

8 Scrisoarea. Reversul Regelui Midas / 301

9 „Dansează, pentru numele lui Dumnezeu, dansează!” / 303

10 „Eşti viu şi sincer numai când eşti ameninţat!” / 305

11 Vindecarea poate veni numai din interior / 307

12 Laudă nedreptăţii / 309

13 Lumea este creată de gândurile noastre / 312

14 Trecutul este cenuşă / 314

15 Voinţa şi întâmplarea / 316
CAPITOLUL VIII. La Shanghai, cu Visătorul / 322
1 Perfecţiunea nu se repetă niciodată / 322
2 Raţiunea omului este înarmată / 326
3 Animalul care minte / 329
4 «Fii un om liber!” / 332
5 Tatăl lui Buddha / 335
6 Ceea ce depinde nu este real / 337
7 Viziunea şi realitatea sunt unul şi acelaşi lucru / 339
8 Specia birocrată / 340
9 „Fă doar ceea ce-ţi place!” / 342
10 Sensul înspăimântător şi minunat / 344
11 A te îndrăgosti / 347
12 „Eu sunt tu” / 350
13 Uni-vers înseamnă spre unitate / 352
14 Regele este pământul şi pământul este regele / 354
15 Realitatea înseamnă Vis plus Timp / 357

16 Să fii atins de vis / 360
CAPITOLUL IX. Jocul/364
1 Crede pentru a vedea / 364
2 Schimbă-ţi viaţa! / 367
3 Plata / 369
4 Suntem arcul, săgeata şi ţinta / 372
5 „Am venit să te eliberez!” / 375
6 Jucarea rolurilor / 378
7 Calea de întoarcere / 380
8 „Nu eşti pregătit!” / 381
9 Scurtătura / 384
10 Comprimarea timpului / 387
11 Ceilalţi te dezvăluie / 389
12 Interpretarea conştientă: Arta Interpretării / 392
13 „Jocul întâlnirilor” / 394
14 Noua paradigmă / 397
15 Replica / 401
16 În aşteptarea lumii / 404
17 „Cartea aceasta este eternă!” / 405

CAPITOLUL X. Şcoala / 407
1 Viziunea verticală / 407
2 Şcoala visătorilor pragmatici / 410
3 Visul visului / 415
4 Paradisul ambulant / 416
5 Cel mai mare adevăr economic / 417
6 A avea înseamnă a fi / 420
7 Universitate înseamnă „spre unitate” / 423
8 Naşterea Şcolii / 425
9 Misiunea Şcolii / 426
10 A crede fără a crede / 433
11 Secretul lui a face / 437
12 Trecutul este o minciună / 441
13 Starea este Loc / 444
14 Fii un rege, regatul va veni / 448
15 Banca / 450
16 Banii nu sunt reali / 453
17 A Crede, pentru a Vedea / 455
18 Licitaţia / 458
ŞCOALA EUROPEANĂ DE ECONOMIE / 463

CUVÂNT ÎNAINTE AL EDITORILOR, HORIA & ELENA FRANCISC – ŢURCANU

VISĂTORUL. MAESTRUL INTERIOR

Mai întâi, luând această carte în mână, am simţit uimire. Pe măsură ce înaintam în textul cărţii, uimirea a făcut loc consternării şi, în cele din urmă, entuziasmului. Am citit-o pe nerăsuflate, fără pauze. Fiecare frază, fiecare capitol, fiecare idee se potrivea perfect cu ceea suntem, cu ceea ce facem. Mă refer la noi, Horia şi Elena Francisc-Ţurcanu. În rândurile care urmează vom dezvălui motivele acestui entuziasm care, în esenţă, se refera la sincronicităţile ce au însoţit apariţia acestei cărţi, pentru noi, extraordinare. Pentru a face acest lucru sunt necesare unele precizări.

Mulţi dintre voi, cititorii *Cărţilor Maestrului interior* – *Elena Francisc*, ştiţi ce fel de cărţi facem şi de ce. Nu sunt nişte cărţi obişnuite. Sunt cărţi

care se adresează unui public îngust, cel ai exploratorilor conştiinţei, cel al oamenilor aflaţi în profunde procese de transformare interioară şi care au nevoie de referinţe asupra acestor procese, venite din partea unor autori care au trecut ei înşişi prin ele. În esenţă, sunt cărţile unor practicieni. Pentru noi, fundamentală este experienţa stărilor de conştiinţă extinsă, care este cealaltă aripă a marii păsări pe care o numim generic *Călătoria Inimii*. Cărţile scrise de practicieni vin să sprijine procesul interior care se declanşează prin explorare directă în workshop-uri, seminare, conferinţe şi toate cele. Dacă nu ar exista experienţa directă, explorările cu ajutorul *Respiraţiei Conştiente*, al *Prezenţei* şi procesele *trăite*, atunci nu ar exista nici cărţile. Ca şi pentru mulţi dintre voi, nu ar fi suficient doar să citim sau să facem cărţi despre natura expansiunii de conştiinţă. Fundamentală este experienţa transformării interioare şi, mai mult decât atât,

integrarea ei în dimensiunea orizontală a vieţii de fiecare zi. Cărţile, pentru noi, nu pot fi despărţite de experienţă. Criteriul principal de selecţie al unei cărţi ce urmează să apară este răspunsul la întrebarea: în ce măsura această carte serveşte procesului interior de conştiinţă al celui care o citeşte? în ce măsură această carte reflectă propriul nostru drum şi experienţa noastră în lucrul cu stările de conştiinţă extinsă?

Pasărea măiastră numită *Călătoria Inimii* are două aripi deci. *Cărţile Maestrului Interior şi Şcoala Maestrului Interior*. Şcoala cuprinde, pe diferite trepte şi niveluri de profunzime a experienţei, toate abordările noastre experienţiale. Nivelul cel mai avansat al acestei Şcoli este programul nostru de transformare interioară prin practica stărilor de conştiinţă extinsă. Studenţilor acestei Şcoli le sunt puse la dispoziţie contexte în care pot explora articularea interioară a propriei lor conştiinţe. Este o Şcoală

foarte neobişnuită, pentru că baza ei, pe care o numim *Calea Maestrului Interior*, nu este una teoretică, ci una de experienţă. O bază practică. Aspectele teoretice decurg din experienţă, şi nu invers. Scopul acestei Şcoli este trăirea directă a stării de conştiinţă a *Maestrului Interior*. Pentru a accesa acest nivel al propriei conştiinţe, studenţii Şcolii trec, la fel ca în străvechile Şcoli de Mistere, prin experienţa conştientă a diferitelor niveluri ale Fiinţei şi învaţă, din nou prin experienţă directă, să navigheze în apele adânci ale oceanului interior. Nu este vorba doar despre „a avea o experienţă de conştiinţă extinsă”, ci despre a învăţa să acceseze, în orice moment al vieţii lor, această stare de expansiune şi de a o integra în realitatea liniară a vieţii lor. Este o Şcoală a transformării interioare. Pentru a înţelege procesul prin care trec studenţii *Şcolii Maestrului Interior* în cei doi ani, trebuie făcute aici câteva precizări concise despre arhitectura interioară a

conştiinţei.

Maestrul Interior nu este altceva decât un nivel al propriei conştiinţe. Este o parte din noi înşine mai largă decât personalitatea liniară, articulată de către spaţiul mental. Mai largă decât ego. A trăi această dimensiune a propriei fiinţe presupune a deveni conştient de *axa verticală a fiinţei*, cea care ne conectează cu tot ceea ce există. *Şcoala Maestrului Interior* este o *Şcoală a Fiinţei*, o şcoală a experienţei directe a diferitelor niveluri ale acesteia. În acelaşi timp este o Şcoală a *conştienţei*. *Conştienţă* înseamnă *percepţie*. Nivelul de *conştienţă* al unei fiinţe este una cu nivelul său de *percepţie*. Cât percep, cât simt din marea realitate numită Adevăr, aceasta dă nivelul meu de *conştienţă*. Cu cât reuşesc să percep mai mult din *întreg* sau din *Adevăr*, cu atât conştienţa mea este mai largă. Conştienţa *Maestrului Interior* implică percepţia unor niveluri foarte largi ale *Adevărului*, un număr mare de realităţi care

interferează între ele. Nivelul fiecăruia pe *axa verticală a fiinţei* induce un anumit mod de a percepe realitatea şi implică un anumit mod de a o experimenta. *Maestrul* este acea fiinţă conştientă de toate nivelurile propriei sale fiinţe, care simte totul fără a se identifica cu nimic anume, care joacă toate rolurile ştiind în adâncul său *Adevărul* despre sine.

Care este adevărul pentru o fiinţă care trăieşte la nivelul *Maestrului Interior*? Despre acest adevăr s-ar putea scrie cărţi întregi. Dar esenţa poate fi exprimată în câteva fraze. *Maestrul* este o fiinţă liberă. Nu depinde de ceilalţi, de părerile lor, de umorile lor pentru a fi el însuşi, în cea mai deplină autenticitate. Nu se falsifică, pentru că nu se teme de nimic, nu aşteaptă nimic, nu depinde de nimic. El este centrul întregului său univers, centrul realităţii sale. El are conştienta faptului că el şi nimeni altcineva este *Creatorul* propriei sale experienţe.

Este un *Creator conştient*, spre deosebire de majoritatea oamenilor, care îşi imaginează că realitatea pe care o experimentează este „exterioară” şi nu depinde de ei. *Maestrul* îşi asumă complet orice împrejurare a vieţii sale. Are o încredere impecabilă în sine şi în realitatea experimentată, pe care niciodată nu o consideră adversă. *Maestrul* percepe faptul că realitatea îl slujeşte şi percepe dimensiunea iniţiatică a fiecărei clipe şi a fiecărei împrejurări. Nu caută în afara sa nici modele, nici metode, nu merge pe cărări bătute, creativitatea sa este debordantă. Acţiunile sale în dimensiunea orizontală a existenţei, adică în această lume în care ne întâlnim în trupuri din came şi sânge, sunt precise, rapide şi intuitive. Maestrul mai curând *simte* realitatea decât o judecă. Raţiunea sa este clară şi liniştită, folosind mai degrabă la a aduce în dimensiunea densă, la înfăptuire, viziunea sa care-şi trage puterea din spaţiile rarefiate ale

conştiinţei. Una peste alta, a trăi *Maestrul* este echivalent cu a te elibera de iluzie, aici şi acum, fără a mai aştepta nimic altceva, decât ceea ce este. *Maestrul* nu se află niciodată în luptă cu viaţa, căci este conştient că tot ceea ce exista nu sunt decât aspecte ale propriei sale fiinţe, că nimic nu este „exterior”, ci totul face parte din sine. Este perfect transparent, în faţa oricărei energii, conştient de natura curgătoare a *Creaţiei*, este capabil să *asculte* realitatea, iar privirea sa pătrunzătoare desluşeşte rolurile, identificările şi jocurile iluziei în care sunt scufundaţi majoritatea oamenilor. Nu judecă niciodată această rătăcire, căci e conştient că face parte din marele dans al Divinităţii care se experimentează pe Sine prin experienţă. Nu vorbeşte despre compasiune şi pentru el este un non-sens iubirea care se poate da ori lua. El trăieşte compasiunea, care nu înseamnă altceva decât a fi conştient, adică a percepe, a simţi experienţa celuilalt ca fiind

propria experienţă. El trăieşte Iubirea, ca stare de conştienţă în care totul face parte din el însuşi. *Maestrul* nu se retrage în deşerturi sau în peşteri pentru a medita şi nu-şi neagă trupul, fiind conştient de faptul că acesta este parte a experienţei umane şi fără el, sau fără orice altă parte a acestei experienţe, nu ar fi complet. Dar nici nu se confundă niciodată cu gloata sau cu conştienţa masei. Este liber de orice credinţe, sisteme de gândire, liber de orice filosofie sau sistem mistic, liber de orice identificare.

Ei bine, ce legătură este între toate acestea pe care noi *le facem în Şcoala Maestrului Interior şi* această carte? Revin la momentul primului contact cu ea, în care, pe măsură ce citeam, uimirea lăsa loc entuziasmului. Nu-mi puteam crede ochilor. Personajul principal al acestei cărţi, *Visătorul*, nu este altcineva decât *Maestrul Interior*, un nivel al conştiinţei lui Stefano Elio D'Anna. „Eu sunt tu" îi spune acesta, „eu nu exist

în afara ta, după cum tu nu exişti în afara conştiinţei mele”. Povestea uluitoare a acestei vieţi, a acestei transformări interioare, este povestea pe care, în zeci de variante, noi o vedem împrejurul nostru. Este povestea, plină de provocări şi de tentaţii, a fiecărui student al *Şcolii Maestrului Interior*. Căci problema nu este doar trăirea unei expansiuni a conştiinţei care este posibilă în orice workshop, ci integrarea experienţei în viaţa de fiecare zi, transformarea întregii vieţi pe măsura celei mai înalte stări de conştiinţă care este accesibilă unui om. Aceasta este povestea extraordinară a cărţii, aceasta este povestea extraordinară a fiecăruia dintre aceia care au ales transformarea interioară, în acest sens, această carte este despre fiecare dintre voi, cei care aţi făcut alegerea. Momentele de revelaţie splendidă despre natura fiinţei, a vieţii şi a întregii existenţe nu folosesc la nimic dacă nu există alegerea transformării în această

dimensiune încarnată, în această existenţă. Fiecare cuvânt al acestei cărţi seamănă până la similitudine cu mesajul care articulează tot ceea suntem: puterea de a schimba nu este şi nu a fost niciodată în altă parte decât la voi. Nu există alt *Maestru* de care voi să aveţi nevoie decât cel interior, nu există o metodă, o tehnică sau un personaj care să poată face pentru voi ceea ce numai voi puteţi face. Nu există altă vindecare decât cea a trecutului şi stă exclusiv în puterile voastre să o faceţi. Voi sunteţi *Maestrul*, singurul de care aveţi nevoie pentru a deveni ceea ce sunteţi cu adevărat. Cu condiţia să vă asumaţi întreaga responsabilitate pentru experienţa voastră.

Întotdeauna au existat *Şcoli ale Maestrului Interior*, sau *Şcoli ale Fiinţei*, sau *Şcoli ale Experienţei*, în toate epocile şi pe toate continentele, şcoli ale eliberării de iluzie, care nu au avut texte scrise, căci „învăţătura” era

experienţa pura de a fi uman, plus *conştienţa* acestei experienţe. Cu toţii ne aflam în experienţa umană, dar între noi sunt prăpăstii de *conştienţa* sau de *percepţie*. Cu cât percepem mai mult, cu atât suntem mai liberi de vălul iluziei, iar aceste şcoli sunt şcoli ale eliberării şi ale trăirii, prin asumare, a *Maestrului*. Au fost mai mult sau mai puţin oculte, adică ascunse, doar pentru că niciunui sistem politic, religios, social, moral sau de orice fel nu-i plac oamenii liberi. Libertatea interioară exclude orice subordonare unei dogme şi nu acceptă decât adevărul trăit personal. Orice sistem şi orice dogmă substituie textele, regulile şi legea experienţei. E nevoie să ai „credinţă" în ele, „crede şi nu cerceta". În *Şcoala Fiinţei* nu este vorba despre credinţă în ceva exterior, căci nu există nimic exterior *Maestrului*, ci despre *încredere*. În Sine.

Citeam uluit pasaje întregi care parcă erau decupate din propria mea inimă, căci ani de zile,

aproape cu aceleaşi cuvinte, noi, Horia şi Elena Francisc-Ţurcanu, nu am obosit să le afirmăm şi să le experimentăm împreună cu zeci şi sute de oameni. Începând cu conferinţele noastre, workshop-urile noastre şi seminarele şi terminând cu *Şcoala Maestrului Interior*, tot ceea ce suntem şi facem se referă la acest proces de transformare interioară pe care îl descrie D'Anna. *Visătorul* lui, fără nicio îndoială, aparţine aceluiaşi spaţiu al conştiinţei ca şi *Maestrul Interior*. Sunt unul şi acelaşi personaj. Descrierea ascensiunilor şi a prăbuşirilor, a clarităţii care precede o nouă cădere în identificare, dificultatea de a rămâne integru, de a rămâne centrul propriei tale lumi şi de a-ţi asuma responsabilitatea propriei tale vieţi cu curaj şi cu încredere, aceasta este descrierea perfectă a fiecăruia dintre aceia care se află, împreună cu noi, în marea *Călătorie a Inimii*, călătoria Sufletului în experienţa umană. Cartea lui Stefano Elio D'Anna este o carte exemplară

despre fiecare fiinţă umană aflată pe drumul descoperirii adevăratei sale naturi. A propriei sale *Divinităţi*. Căci despre asta este vorba, despre experienţa umană ca o *Şcoală a Zeilor*.

Am trăit personal întâlnirea, în această viaţă, cu *Visătorul* meu personal, cu acel nivel al propriei mele conştiinţe care luase forma potrivită pentru ca Horia Ţurcanu, cel care eram atunci, să-l poată recunoaşte şi asculta. A purtat diferite nume, până în momentul recunoaşterii copleşitoare a faptului că El eram eu însumi. Citind scrierea lui Stefano Elio D'Anna, am retrăit fiecare moment al acelui timp de transformare, cu toate îndoielile lui, cu toată frica şi cu toată tensiunea, am recunoscut, cu sufletul la gură, adevărurile zdrobitoare ale *Aceluia* pe care Stefano Elio D'Anna îl numeşte *Visătorul* şi care pentru mine a luat în cele din urmă identitatea *Maestrului Interior*, nişte adevăruri care destructurează întreaga realitate liniară, lăsând

loc unei experienţe umane eliberate de costumele strâmte ale rolurilor pe care le jucăm. *Visătorul* este un personaj necruţător cu slăbiciunea, falsitatea, compromisul, lipsa de autenticitate, cu orbirea unei umanităţi care se complace în starea de sclavie interioară pe care o dă identificarea cu ego-ul. Am parcurs, în toate etapele sale, călătoria ruperii de orice identitate, pentru ca într-o bună zi să pot trăi complet splendoarea stării transparente a *Maestrului Interior*. Totul a fost despre *identitatea* pe care mi-o asumam. Această experienţă şi-a pus amprenta asupra tuturor lucrurilor pe care le facem împreună noi, Horia şi Elena Francisc-Ţurcanu, şi a contribuit în mod hotărâtor asupra formei şi fondului de experienţă a *Şcolii Maestrului Interior*, asupra gradului de *adevăr* al acesteia şi asupra *identităţii* pe care ne-am asumat-o.

Cine credem că suntem? Aceasta este întrebarea. Care este *identitatea* pe care ne-o

asumăm? Putem fi dl x sau y, care are o poveste cu care se identifică, un context social, cultural, de familie, o ascendenţă, câteva traume mai mici sau mai mari, o karma, etc. Sau, pur şi simplu, într-o bună zi, avem curajul de a recunoaşte că toate acestea nu sunt decât una dintre realităţile nenumărate ale *Creaţiei* noastre şi că depinde de noi şi numai de noi identitatea pe care ne-o asumăm. Suntem nişte bieţi oameni supuşi destinului şi unei lumi exterioare, străine şi adverse sau suntem *Creatorii* conştienţi ai propriei noastre realităţi/experienţe? Sclav al altora, în această lume în care rolurile pe care le jucăm sunt întotdeauna complementare, sau stăpâni ai propriului nostru drum?

Cel mai extraordinar moment al lecturii acestei cărţi a fost acela în care, pur şi simplu, am recunoscut împrejurări şi nume ale unor personaje care apăruseră în explorările noastre cu stări de conştiinţă extinsă. Împrejurări şi nume pe care nu

le-am citit niciodată în vreo carte şi despre care nu există referinţe nicăieri, căci faptele s-au petrecut cu foarte mult timp liniar în urmă. Aceia dintre voi care exploraţi împreună cu noi arta de a naviga în conştiinţă ştiţi că accesul la dimensiunile transpersonale şi arhetipale ale propriei fiinţe poate conduce la descoperiri extraordinare, care transcend spaţiul şi timpul şi care scot la iveală memoria ancestrală depozitată în cele mai adânci planuri ale inconştientului. Ştiţi, de-asemeni, că aceste conţinuturi pot fi aduse în conştienţa liniară, dar că, neputând fi verificate decât ca experienţă subiectivă, e nevoie de *încredere* în propria experienţă şi în propria viziune. Mintea are nevoie de dovezi. *Maestrul*, nu. Uneori, dacă aceste conţinuturi ce survin în conştienţa liniară se referă la perioade istorice recente, pot fi verificate. De pildă amănunte ale unor istorii de familie, transgeneraţionale. Dar altele nu, fiind prea vechi. Ei bine, citind relatările lui D’Anna, am

primit o confirmare directă asupra unor conţinuturi despre care noi eram convinşi că sunt complet neverificabile şi că aparţin unui spaţiu exclusiv subiectiv. Această descoperire a precedat conştientizarea fundamentală că nu *există doi Maeştri Interiori sau doi Visători*, ca să folosesc terminologia lui D'Anna, ci unul singur, un nivel de conştiinţă arhetipal, comun întregii umanităţi, transpersonal şi personal deopotrivă. Şi că acesta are o legătură fundamentală cu spaţiile de experienţă ale conştiinţei pe care noi, în *Şcoala Maestrului Interior*, o numim *Conştiinţa Christică*. Este nivelul colectiv al experienţei umane şi este spaţiul de conştiinţă al umanităţii în acest moment.

Faptul că unele conţinuturi ale inconştientului colectiv au putut ieşi la suprafaţa conştienţei liniare în diferite locuri şi în diferite momente ale timpului liniar, prin oameni diferiţi, a fost ocazia unei adânci minunări şi recunoaşteri a

anvergurii transformării profunde prin care trecem cu toţii în zilele noastre. Este semnul că această dimensiune colectivă a conştiinţei umane s-a copt. Nenumăratele experienţe de ascensiune spirituală individuală petrecute în istoria umanităţii au condus în cele din urmă la un salt cuantic calitativ al conştiinţei în ansamblul său şi au făcut posibilă trăirea, în timpurile noastre, a unor stări de conştiinţă extinsă, transformatoare, la nivel de masă. Experienţe care acum o sută de ani erau posibile numai pentru foarte puţini oameni, acum sunt accesibile multora. Aceste experienţe transformă perspectiva celor care le trăiesc, ei înşişi se schimbă şi duc această schimbare în dimensiunea orizontală. Aceasta este schimbarea planetară despre care vorbesc cărţile străvechi ale misticilor de pe toate continentele.

Nu l-am cunoscut în această viaţă pe Stefano Elio D’Anna, dar cartea sa vorbeşte despre o experienţă care este comună. Este o carte

fundamentală pentru toţi aceia care se află în acest proces de transformare interioară conştientă şi, mai ales, pentru aceia care trăiesc la cote maxime criza psiho spirituală de transformare care însoţeşte acest proces. Atunci când totul pare a se prăbuşi în jurul tău, când realitatea cu care eşti atât de obişnuit pare să intre în disoluţie, când relaţiile cu cei apropiaţi, job-ul, sau afacerile tale intră în vrie, atunci când viaţa ta pare să se rotească într-un cerc închis din care nu mai există ieşire, abia atunci o asemenea carte poate să sprijine demersul găsirii acestei dimensiuni a *Maestrului Interior*. El este acolo, o parte din tine, El este *Acela* care orchestrează prăbuşirea întregii construcţii de iluzie, pentru ca din ruinele ei să se nască o nouă *Conştienţa* şi o nouă lume în care tu să dobândeşti percepţia adevăratei tale staturi, aceea de *Creator* conştient al propriei tale realităţi. *Şcoala Zeilor* este o carte nepreţuită nu numai pentru studenţii *Şcolii Maestrului Interior*,

ci pentru oricine care începe să aibă intuiţia adevărului profund despre sine. Am văzut de prea multe ori în jurul nostru forţa de seducţie a iluziei, puterea obişnuinţei şi presiunea „apropiaţilor”, care fac din întoarcerea către sine o încercare dificilă chiar şi pentru cei mai determinaţi practicieni ai lucrului cu stările de conştiinţă extinsă. Această carte este un ajutor pentru toţi cei aflaţi pe acest drum. A citi împărtăşirea sinceră a cuiva care a parcurs deja acest drum poate fi inspirator.

Acest „cineva”, care în această viaţă poartă numele de Stefano Elio D’Anna, nu este un om de rând. Dacă această carte ar fi venit din partea unui mistic rătăcitor prin deşerturile planetei, a vreunui pustnic refugiat în vârful munţilor, atunci ar fi putut fi considerată o capodoperă mistică, dar şi un exemplu de scriere rezultată dintr-o halucinaţie, aşa cum de multe ori se întâmplă în lumea noastră cu scrierile misticilor. Dar această

carte aparţine unui om ai lumii moderne, un personaj a cărui viaţă se desfăşoară la cele mai înalte cote ale profesiunii sale. Povestea sa este aceea a unui manager de top, la vârful unor multinaţionale, de-a lungul şi de-a latul lumii. Fără îndoială că acest om a trăit o transformare profundă, căci a reuşit să spulbere mitul misticului care trăieşte izolat în afara dimensiunii liniare şi a demonstrat că *noua conştiinţă şi noua energie* a umanităţii este pregătită să schimbe complet faţa acestei planete. Ceea ce suntem transformă lumea în toate aspectele sale. Pentru foarte mult timp, forţele obscure ale umanităţii au indus ideea că afacerile, banii, lumea financiară nu au nimic de-a face cu spiritualitatea, ba dimpotrivă, că sunt un obstacol în calea ascensiunii. Asta în vreme ce, cu pretinsa lor spiritualitate, ţineau lumea în sclavie, manipulând pieţele financiare. Stefano Elio D'Anna, urmând calea trasată de *Maestrul* său *Interior*, arată cum adevărata spiritualitate nu are

nimic de-a face cu dogmele religioase de niciun fel şi introduce gândirea *Maestrului* în afaceri. Orice structură, fie ea politică, financiară, socială sau de orice fel, poartă energia creatorului său. Cu cât creatorul se apropie de natura subtilă a *Creatorului Conştient*, cu atât creaţia sa este mai puternică şi mai benefică pentru dimensiunea orizontală în care El se exprimă. D'Anna aduce în lumea financiară şi a afacerilor de top conştienţa *Visătorului*, a *Maestrului Interior*,: liber de condiţionări, care îşi asumă centrul lumii sale, o fiinţă integrală şi integră, incoruptibilă şi magnifică, a cărui realitate visată schimbă realitatea liniară spre folosul tuturor celor care trăiesc în structurile create de el. „Lumea este aşa cum este, pentru că tu eşti aşa cum eşti". Sau, în limbajul lui Ghandi, care avea propriul său acces la *Maestrul Interior*, „Lasă schimbarea pe care o doreşti în lume să se petreacă mai întâi în tine, şi atunci schimbarea se va petrece împrejurul tău".

Elio D’Anna a fondat o şcoală europeană de economie în care tinerii învaţă să introducă în dimensiunea orizontală a afacerilor şi finanţelor principiile mistice ale *Maestrului Interior*. Şi acest lucru schimbă lumea mai mult decât au făcut-o, în mii de ani de istorie, instituţiile dogmatice, înţepenite şi lacome, care dirijează demersul spiritual planetar la nivel de mase. El ştie că orice adevărată transformare este o chestiune de alegere personală şi nu are niciodată de-a face cu gloata pierdută în iluzie. Economia este un aspect fundamental al acestor timpuri şi, ca orice aspect, oglindeşte pe creatorul său. Şcoala lui D’Anna este o şcoală a *Creatorilor conştienţi* de realitate.

Această carte nu este însă despre economie, ci despre drumul fiecăruia dintre voi. O carte fabuloasă care îşi merită deplin locul printre *Cărţile Maestrului Interior*. Fie ca această carte şi aceste cărţi, precum şi *Şcoala Maestrului Interior*, clădită de noi pe aceleaşi principii ale *Fiinţei*

conştiente integrale, să contribuie la transformarea acestei lumi.

Se dedică, cu iubire, de către Horia şi Elena Francisc-Ţurcanu, curioşilor exploratori ai Conştiinţei aflaţi în procesul de regăsire a dimensiunii interioare a *Maestrului*.

Această carte

Această carte este o hartă şi un plan de evadare.

Scopul său este de a vă arăta parcursul urmat de un om oarecare pentru a evada din povestea hipnotică a lumii, din interpretarea jalnică a existenţei, pentru a evita traseul unui destin deja scris.

Cartea aceasta nu ar fi existat şi n-aş fi putut scrie nici măcar un rând, dacă nu l-aş fi întâlnit pe Visător şi învăţăturile sale.

Mulţumesc Visătorului, pentru că m-a purtat de mână, arătându-mi lumea „visului”, lumea curajului, o lume a impecabilului, unde timpul şi moartea nu există, unde bogăţia nu cunoaşte „hoţi sau rugină”.

În această călătorie de întoarcere la origine a trebuit să las în urmă tot balastul: gânduri distructive, emoţii negative, convingeri şi idei

preluate de la alţii. A trebuit să „mă înving pe mine însumi”, să recunosc şi înfrunt partea mea cea mai întunecată.

Tot ceea ce vedem, atingem, simţim, realitatea, în toată varietatea sa, nu este altceva decât proiecţia unui univers invizibil care există deasupra lumii noastre şi reprezintă adevărata ei cauză.

E dificil să conştientizăm că suntem înconjuraţi de opacitate, că trăim într-o lume creată de vis, că tot ceea ce contează şi este real într-un om este invizibil.

Toate gândurile noastre, sentimentele, fanteziile sunt invizibile. Speranţele noastre, secretele, fricile, îndoielile, incertitudinile, perplexitatea şi toate senzaţiile noastre, atracţiile, speranţele, aversiunile, dragostea şi ura aparţin intangibilului, subţirii, dar realei lumi a Fiinţei.

Invizibilul nu este ceva metafizic, poetic sau mitic, şi nici misterios, secret sau supranatural; nu

este partea materială a lumii fenomenelor şi evenimentelor, a categoriilor realului. În fiecare epocă, trecerea de la un climat intelectual la altul, descoperirea şi implementarea unor tehnologii tot mai avansate, modifica permanent limitele, determinând includerea unor porţiuni din ce în ce mai vaste ale invizibilului de ieri, printre temele legitime ale cercetării ştiinţifice de azi.

Această carte este istoria „renaşterii” unui om obişnuit, produs al unei umanităţi decăzute, înfrânte. Călătoria sa de întoarcere la esenţă este un nou exod pentru redobândirea unei integrităţi pierdute.

Prima condiţie pentru a face această călătorie este conştientizarea propriei condiţii de sclav.

Rădăcina, cauza primară a tuturor problemelor lumii, de la sărăcia endemică a unor întregi regiuni ale planetei, la criminalitate şi războaie, este gândirea şi simţul negativist al

umanităţii.

Emoţiile negative guvernează lumea cunoscută de noi. Deşi sunt ireale, ele ocupă fiecare colţişor al vieţii noastre. Pentru a schimba destinul omului trebuie, mai întâi, schimbată psihologia lui, sistemul lui de crezuri şi convingeri. Trebuie extirpată, din rădăcină, tirania unei mentalităţi conflictuale, fragile, mortale. Boala cea mai îngrozitoare a planetei nu este cancerul sau SIDA, ci gândirea conflictuală a omului, adevăratul asasin planetar.

Direcţia indicată de Visător este teribilă şi minunată, plină de suferinţă şi bucurie, absurdă şi necesară, precum călătoria somonului ce înoată în sens contrar curentului.

Filosofia Sa îmi părea, la început, o violare a legilor naturale cărora le este supusă întreaga umanitate; şi totuşi, aceasta este prevăzută şi dorită de ordinea universală a lucrurilor şi reprezintă culmea posibilei evoluţii a individului.

Cartea este o povestire a mulţi ani de studiu şi de pregătire trăiţi alături de o „Fiinţă extraordinară”, de la care am primit cea mai incredibilă misiune: înfiinţarea unei „Şcoli” planetare, a unei Universităţi fără limite.

*

Am visat o Revoluţie Individuală, capabilă să răstoarne tiparele mentale ale vechii umanităţi şi să o elibereze pentru totdeauna din starea sa conflictuală, din îndoieli, frică şi durere.

Am visat o Şcoală care să educe o nouă generaţie de conducători, care să armonizeze vechile contrarii aparente:

Economia şi Etica, Acţiunea şi Contemplarea.

Puterea financiară şi Iubirea.

Crescând şi transformându-se sub propriii-mi ochi, precum un făt în gestaţie, zi după zi, „Şcoala Zeilor” se construia, odată cu mine. În aparenţă, cel care scria eram eu, dar, în realitate, cartea era deja scrisă.

Legile Visătorului, ideile Lui, se ascund încă înăuntrul meu, iar cea mai mare parte dintre ele rămân încă neînţelese.

Precum Prometeu, am luat o scânteie din lumea Visătorului, ţinând-o strâns, pentru a putea, într-o zi, s-o donez acelor femei şi bărbaţi care, asemenea mie, vor dori să abandoneze cercul infernal al locului comun.

Odată, credeam că a scrie şi mai ales a preda este forma cea mai înaltă de a dărui. Acum ştiu că a preda este doar o modalitate pentru a mă cunoaşte, pentru a-mi descoperi propria nedesăvârşire şi a o vindeca.

„Poate preda doar cel care nu ştie”, spune Visătorul. „*Cel care ştie cu adevărat nu predă*!”

„Ceea ce am «învăţat», ceea ce ştim, «posedăm» cu adevărat, nu poate fi transferat”. Fericirea, bogăţia, cunoştinţa, voinţa, iubirea *nu pot fi primite din exterior*, *nu pot fi* «*date*», *ci doar*… «*re-amintite*».

Ele sunt bunuri intrinseci ale Fiinţei şi, de aceea, reprezintă un dat prin naştere al fiecărui om.

Nicio politică, religie sau sistem filosofic nu poate transforma societatea din exterior. Doar o revoluţie individuală, o renaştere filosofică, o vindecare a Sinelui, om cu om, celulă cu celulă, ne vor putea conduce spre bunăstarea planetară, spre o civilizaţie adevărată, mai inteligentă şi fericită".

În relatarea lecţiilor pe care le-am învăţat de la Visător, am evitat, în mod intenţionat, să includ episoade, evenimente, dezvăluiri ce puteau depăşi capacitatea de acceptare a cititorului, reţinând doar acele episoade care, deşi „revoluţionare", rezonează cu starea actuală a umanităţii.

CAPITOLUL 1
Întâlnirea cu Visătorul

1. Întâlnirea cu Visătorul

Pe acea vreme locuiam în New York, într-un apartament din Roosevelt Island, o bucăţică de pământ din mijlocul lui Cast River, între Manhattan şi Queens. Insuliţa, ca un vapor la ancoră, părea să fie pe punctul de a-şi ridica pânzele şi de a aluneca în voia curenţilor, spre libertatea oceanului. Totuşi, zi de zi, insuliţa rămânea nemişcată în întunecimea unduitoare a râului. Am intrat în dormitor să le spun noapte bună copiilor mei, dar ei deja adormiseră. M-am întors în vârful picioarelor în sufragerie. Noaptea mă învăluia şi mă ascundea în tăcerea ei. Un sentiment de alienare împletită cu repulsie mă făcea să mă simt ca un hoţ care se strecoară în viaţa unui străin. M-am dat câţiva paşi înapoi şi

am privit silueta presărată cu lumini a podului Queensborough. Era rece şi inevitabil ca o ameninţare.

Jennifer se retrăsese în camera ei cu puţin timp în urmă, punând astfel capăt, în stil american, disensiunii dintre noi. Mă întorsesem târziu în seara aceea.

Fusesem la aeroportul J.F. Kennedy să iau un prieten, pe care nu-l văzusem de ceva timp. De îndată ce l-am întâlnit, am avut imediat impresia că viaţa lui era mai tihnită şi mai fericită decât a mea. Brusc, sentimente de gelozie, invidie şi rivalitate oarbă, pe care nici eu nu mi le explicam, au izbucnit împreună cu o volubilitate mecanică şi un impuls neînfrânat de a vorbi. În maşină am îndrugat minciuni după minciuni şi am inventat şi o poveste romanţioasă despre anii petrecuţi în New York. L-am vorbit despre imposibilitatea de a merge la toate petrecerile la care sunt invitat, despre vernisaje, despre premierele de teatru,

despre realizările mele profesionale, hobby-urile mele şi în plus despre relaţia mea fericită cu Jennifer. Cuvintele care-mi veneau pe limbă erau deja moarte atunci când îmi ajungeau în gâtlej şi un ţipăt se înălţa înăuntrul meu. Greaţa provocată de acest şuvoi de ipocrizie curgea greoi şi incontrolabil şi neputinţa de a stăpâni acel flux de minciuni devenea insuportabilă. Voiam să curm acel spectacol absurd, însă cu cât încercam să evit acel eşec, cu atât mai mult dezgust simţeam şi îmi era imposibil să remediez situaţia.

Eram două persoane în acelaşi trup. Gândul de a fi o fiinţă scindată, un siamez, centaur, androgin, prizonier permanent al unei simbioze groteşti şi feroce mă îngrozea.

Se lăsa seara. Am realizat că făcusem un viraj greşit. Intram într-un labirint dezolant de străzi, slab luminate, care deveneau din ce în ce mai înfricoşătoare. Cuvintele pieriseră încetul cu încetul şi o tăcere rece s-a instalat în maşină. Am

continuat să merg prin ploaia torenţială, când am observat farurile unei maşini care ne urmărea şi am zărit nişte umbre ivindu-se după stâlpii unui pod de traversare peste autostradă. M-am întors să mă uit la prietenul meu şi am îngheţat. Tremura incontrolabil, iar faţa i se transformase într-o mască a fricii. Am accelerat. Bătăile inimii îmi erau atât de puternice, încât îmi spărgeau pieptul. Instinctiv, am luat-o pe prima stradă care mi-a ieşit în cale. Cu o mişcare bruscă, am reuşit să evit un grup de vagabonzi, adunaţi în jurul unui butoi aprins. Umbrele clădirilor erau ca nişte fălci monstruoase şi gâtlejul infernului părea gata să ne înghită pe amândoi.

Sunetul unei sirene a sfâşiat aerul şi a rupt acea atmosferă apăsătoare. Prin oglinda retrovizoare, prin care supravegheam neîncetat maşina care ne urmărea, am văzut farurile acesteia depărtându-se, până când au devenit nişte puncte mici şi dispărut cu totul, înghiţite de

întuneric. Am început să recunosc unele însemne stradale şi unele indicii care, în final, ne-au îndrumat spre casă.

Nu l-am mai revăzut niciodată pe acel prieten.

Am urcat cu liftul la etajul şaisprezece, însoţit de un bărbat negru, uriaş, un retardat care a bolborosit tot timpul. Pe atunci, Roosevelt Island era o zonă pilot pentru integrarea socială şi nu era ceva neobişnuit să întâlneşti oameni cu dizabilităţi, care locuiau pe insulă, împreună cu cei care îi îngrijeau.

Imaginea lui Jennifer, care m-a întâmpinat cu părul încă nepieptănat după ce fusese scos de pe bigudiuri, atârnându-i în jurul feţei, ca şerpii Meduzei şi cu ţigara între degete, în timp ce ţipa şi măsura cu paşi nervoşi sufrageria, a fost ultima sa reflexie în oglinda vieţii mele. Am simţit atunci toată goliciunea relaţiei noastre şi întreaga durere a existenţei mele, ca şi cum anestezicul ce mă

amorţise de ani de zile nu-şi mai făcea efectul. Acel apartament, relaţia cu acea femeie şi orice lucru la care mă uitam păreau de o mediocritate iremediabilă. Opţiuni pe care le crezusem ale mele şi le considerasem reflectări ale propriei mele personalităţi, se dovedeau a fi capcane fără ieşire.

Nu aceea era viaţa pe care o visasem! Mă copleşea o disperare mută. Un râu îngheţat şi dens îmi îneca toate minciunile şi compromisurile, aruncându-mă ca pe un naufragiat pe ţărmul dezolant al existenţei. Mi-am odihnit capul pe braţe, iar apoi tristeţea m-a purtat pe aripile somnului.

Interiorul vilei era învăluit în întunericul abia străpuns de ivirea zorilor. O pictură veche ocupa peretele din fundul încăperii spaţioase. În lumina sfioasă am desluşit un cadru asemănător unei poiene, iar în mijlocul acesteia, o fiinţă visătoare. Ca şi tabloul, orice detaliu al acelui mediu, de la arhitectură la mobilier, transmitea un mesaj de o

frumuseţe intensă. Să mă aflu în acea vilă, la acea oră incertă, dintre noapte şi zori, era un lucru foarte ciudat care, totuşi, nu mă surprindea. Totul mi se părea cunoscut, deşi eram sigur că nu mai fusesem vreodată acolo.

Vila era tăcută, ca şi cum ar fi fost absorbită de gânduri. Am urcat pe vechea scară de piatră până când am ajuns la uşa imensă a unei camere. Am observat că eram bine îmbrăcat, de parcă aş fi venit să mă întâlnesc cu un reprezentant al unei autorităţi necunoscute. Nu-mi amintesc ce anume mă tulbura, dar eram neliniştit şi tensionat. Un tumult de emoţii îmi hrănea monologul interior, ca vreascurile uscate, un furnal. M-am descălţat şi mi-am aşezat pantofii pe prag. Acest lucru mi s-a părut, de asemenea, foarte firesc. Desigur, acele mişcări, necesare şi cunoscute, făceau parte dintr-un ritual pe care-l mai făcusem de multe alte ori. Părea că ştiu ce mă aştepta dincolo de acea uşă şi totuşi nu aveam nici cea mai vagă idee. Când am

bătut la uşă, m-am simţit dintr-odată nerăbdător, de parcă aş fi bănuit ce mă aştepta dincolo de ea. Fără să aştept vreun răspuns la bătăile mele slabe, mi-am pus toată greutatea pe clanţa de fier şi am împins uşa.

Am aruncat o privire spre şemineu. Lumina jucăuşă a flăcării mi-a încins ochii atât de tare, încât a trebuit să mă întorc şi să închid pleoapele pentru a nu lăcrima. El era lângă şemineu, întors cu spatele spre mine şi vedeam umbra profilului Său proiectată pe perete. Camera, pe care lumina vagă a focului din cămin o lăsa aproape total umbrită, era înconjurată pe ambele părţi de arcade impozante, care încadrau ferestrele vechi, ca nişte ochi larg deschişi ce priveau în întuneric. Prin cele dinspre est am văzut o parte a cerului colorându-se la ivirea zorilor.

Am făcut, precaut, doar câţiva paşi pe podeaua largă pavată cu plăci albe, când vocea Lui a răsunat plină de forţă, înfricoşător,

îngheţându-mi toate mişcările şi paralizându-mi gândurile.

„Viaţa ta e un dezastru!” a spus El fără să-şi întoarcă faţa spre mine. „Pot să simt asta din felul în care ai intrat, după felul în care mergi şi, mai presus de toate, din duhoarea emoţiilor tale. Eşti o mulţime, un conglomerat de gânduri. Spre ce te îndrepţi odată ajuns într-o astfel de stare? Sfărmat în mii de cioburi cum eşti, abia de reuşeşti să duci viaţa unui slujbaş”.

„Nu sunt slujbaş”, am replicat tăios, apărându-mă parcă de un atac fizic neprevăzut. Indiferent cine ar fi fost această persoană, mi se părea potrivit să păstrăm distanţa. Dar impactul cuvintelor mele se pierdu de parcă ele s-a fi lovit de nişte pereţi vătuiţi. Cuprins de o teamă nemaiîntâlnită, m-am străduit să-mi găsesc vocea, ca să-i răspund:

„Sunt director!”

Tăcerea prelungă ce s-a aşternut apoi a

devenit apăsătoare şi mi-a pătruns până în miezul fiinţei. După un interval, care mi-a părut o eternitate, am auzit din nou vocea:

„Cum îndrăzneşti să spui «Eu»?”, a zis pe un ton dispreţuitor, care m-a lovit ca o palmă peste faţă. „În lumea mea, să spui «Eu» este o blasfemie. «Eu» este conflictul pe care îl porţi înăuntrul tău… «Eu» este o peşteră a minciunilor. De fiecare dată când exprimi unul din «micile tale euri», minţi. Doar aceluia care se cunoaşte pe Sine, aceluia care este stăpânul propriei vieţi… aceluia care deţine o adevărată intenţie i se permite să spună «Eu»”. A urmat o pauză. Când a început să vorbească din nou, cuvintele Lui sunau chiar mai ameninţător.

„Dacă mai rosteşti vreodată «Eu», nu ţi se va mai permite să revii aici niciodată!

Observă-te! Descoperă cine eşti!

A fi o fiinţă multiplă înseamnă a H prins în capcana unui ireal sistem de false credinţe şi

minciuni pe care l-ai creat tu însuţi şi din care nu ai scăpare. Absenţa unităţii ne aruncă în carcera ignoranţei, a fricii şi a distrugerii de sine, provocând boli, degradare, violenţă, cruzime şi războaie în lumea exterioară.

Lumea este aşa cum o visezi… este o oglindă. În lumea exterioară îţi vei găsi propria reflectare, lumea pe care tu ai creat-o, pe care tu ai visat-o. În lumea exterioară te vei găsi pe tine. Du-te în lume şi vezi cine eşti. Vei descoperi că ceilalţi sunt imaginea reflectată a minciunii care trăieşte în tine, a compromisurilor, a ignoranţei tale.

Schimbă-te!… şi lumea se va schimba.

Tu creezi o lume bolnavă şi apoi ţi-e teamă de propria ta creaţie, de violenţa pe care tu singur ai zămislit-o. Crezi că lumea e un dat obiectiv… dar lumea este aşa cum o visezi. Pătrunde în lume şi acceptă-te! Întâlneşte-i pe sărmanul, pe violentul, pe leprosul pe care îi porţi înăuntrul tău. Acceptă-i… nu-i nega, nu-i judeca… Abandonează-

te lumii tale. Pleacă şi acceptă în mod conştient ce ai creat: o lume rigidă, ignorantă… lipsită de viaţă.

Puterea unui om constă în abilitatea lui de a se desăvârşi, în timp ce, simultan, se abandonează sie însuşi”.

Brusc, vocea Sa a căpătat tonalitatea aspră a unei porunci.

„În prezenţa Mea… hârtie şi stilou!”, îmi porunci El „Să nu le uiţi niciodată!”

Tonul Său autoritar şi acea schimbare bruscă a subiectului m-au deconcertat, dar confuzia mea s-a transformat imediat în frică, iar apoi în panică.

M-am simţit de parcă deasupra mea plana o ameninţare cu moartea. Toate simţurile mele erau la paroxism când am auzit vocea Lui, devenită un şuierat puternic:

Acum trebuie să notezi. Hârtia şi stiloul vor fi salvarea ta!” a spus El. „Notează cuvintele Mele, deoarece aceasta este singura cale prin care ţi le vei aminti… Scrie! Aceasta este singura

modalitate prin care poţi să aduni laolaltă rămăşiţele împrăştiate ale existenţei tale”.

Apoi, de parcă nu se întrerupsese deloc, a reluat ultima afirmaţie şi a replicat:

„Un director este un angajat care-şi dă silinţa să creadă în ceea ce face; el promovează o convingere… este preotul unui cult, indiferent cât de mediocru, care îi dă un sentiment de apartenenţă la ceva şi iluzia de a urma o cale. Dar tu nu ai realizat nici măcar aşa ceva! Gândurile, senzaţiile şi dorinţele, în absenţa unei intenţii, sunt ca nişte aşchii aleatorii ale Fiinţei, iar tu eşti un fragment fără sens, aflat la mila universului”.

Acele cuvinte cădeau asupra mea ca un duş rece, neaşteptat, lăsându-mă fără suflare. Temperatura părea că a scăzut cu câteva grade, iar eu îngheţasem. O jenă profundă, cum nu mai trăisem niciodată în viaţă, mă sfredelea cu o încetineală crudă. Am tresărit la sunetul vocii Sale în urechea mea, atât de aproape, încât i-am putut

auzi respiraţia. Vocea Sa era un murmur răguşit şi aspru.

„În triburile indiene din America exista o castă de bărbaţi pe nivelul cel mai de jos al scalei sociale: bărbaţi care nu erau nici shamani, nici războinici, care nu vânau şi nici nu contau în competiţia pentru ranguri sau femei. Acestora li s-au repartizat cele mai umile şi mai dificile slujbe. Sunt cei care au dat înapoi de la încercările ce presupuneau curaj şi integritate”.

Aici s-a oprit. Apoi, deodată, s-a repezit la mine. Am rămas paralizat şi nu puteam să împiedic sau să anulez acea izbucnire*. „În orice trib, primitiv sau modern*” *a* şoptit fioros *„acela este locul tău, pe cea mai joasă treaptă ierarhică*”.

Izbucnirea lui m-a lovit în mijlocul pieptului. Ruşinea era de nesuportat. Acum nici nu-mi mai doream ca el să termine – voiam doar să scap, să găsesc suficientă putere ca să-i întorc pur şi simplu spatele şi să dispar. Măcar de-ar fi sunat

telefonul sau ceasul deşteptător, ca să mă scoată de acolo. Dar eram incapabil să clintesc vreun muşchi. O lege inviolabilă acolo, în lumea Visătorului, nu-mi permitea să ridic niciun deget sau să respir fără demnitate.

„Ştiu că ţi-ar plăcea să evadezi din acest vis”, a continuat El nemilos. „Dar Eu sunt Realitatea. Viaţa ta, pe care tu o consideri concretă şi lumea ta, pe care crezi că ai ales-o singur şi în care crezi că tu eşti cel care face alegeri şi ia decizii, ele sunt ireale… ele sunt un coşmar îngrozitor. Să te căsătoreşti, să ai copii, să-ţi construieşti o carieră, să cumperi o casă, să câştigi bani, să fii admirat şi respectat de ceilalţi… toate lucrurile astea în care ai crezut… toate acestea sunt fetişuri lipsite de sens, pe care le-ai venerat şi le-ai plasat deasupra a orice altceva.

„Doar «visul» este real”, a întărit El. „«Visul» este cel mai adevărat lucru din câte există. Învaţă să te mişti în această lume a realităţii. Aici,

obiceiurile şi convingerile tale, vechile tale coduri, nu se mai aplică… Ceea ce numeşti tu realitate este doar o aparenţă, care trebuie complet răsturnată. Nimic din vechea lume nu te poate însoţi. Va trebui să înveţi un nou fel de a gândi, de a simţi, de a respira, de a acţiona şi de a iubi…”

„Ai trăit o viaţă lipsită de sens… o viaţă dureroasă. Ascuns în spatele unei slujbe, sub iluzia protectoare a salariului, n-ai făcut altceva decât să perpetuezi pauperitatea şi suferinţa lumii”, a diagnosticat El, cu o voce domoala, dar totuşi severă, ca şi cum evalua nişte pagube grave. „Viaţa este prea valoroasă pentru a o risipi în dependenţe şi prea scumpă ca să o pierzi! A venit vremea schimbării!”

O scurtă pauză a dat greutate cuvintelor care au urmat.

„Este momentul să renunţi la viziunea ta conflictuală asupra lumii. Este timpul să laşi să moară tot ce nu poate supravieţui. A venit vremea

să te naşti din nou. Este momentul pentru un nou exod şi o nouă libertate. Este cea mai importantă aventură pe care şi-o poate imagina un om: redobândirea integrităţii sale pierdute!”

Ochii mei nu se obişnuiseră cu semiîntunericul încăperii. Afară, zorii zilei risipiseră întunericul nopţii. Grinda groasă de mahon, care se sprijinea pe cadrul de piatră al şemineului, a fost deodată atinsă de o rază de soare. Sculptată în litere mari gotice şi poleită cu aur, am citit inscripţia: *Visibilia ex Invisibilibus*.

2. Munca este sclavie

„Cine eşti tu?”, mi-am găsit cu greu tăria să întreb.

„Eu sunt Visătorul”, a spus El. „Eu sunt Visătorul şi tu eşti cel visat. O clipă de sinceritate, o fisură în zidul minciunilor tale, ca lumina unui fulger, ţi-au permis să mă vezi”.

Tăcerea care a urmat era ameţitoare. Vocea Lui a devenit un susur de ape.

„Eu sunt libertatea!” a vestit El. „Acum, că M-ai întâlnit, nu vei mai putea să continui să duci o viaţă atât de stearpă”.

Următoarele cuvinte mi-au rămas întipărite pentru totdeauna în memorie.

„Să fii dependent, chiar involuntar, este întotdeauna o alegere personală. Nimic şi nimeni nu te mai poate constrânge să fii dependent de ceva, numai tu singur poţi decide asta”.

M-a fixat intenţionat cu privirea şi a continuat, afirmând că predispoziţia de a acuza lumea şi de a te lamenta apoi, este cea mai incontestabilă dovadă că aceste principii nu au fost înţelese. Omul nu depinde de o firmă şi nu este limitat de o ierarhie organizaţională sau de un şef ci de propria sa frică. Dependenţa este frică.

„Dependenţa nu este rezultatul unui

contract, nu este condiţionată de o funcţie şi nici nu se naşte din apartenenţa la o anumită clasă socială… dependenţa este consecinţa diminuării stimei de sine, abdicarea de la propria demnitate. Ea apare atunci când îngăduim să ne fie zdrobită Fiinţa.

În lumea exterioară, această stare interioară, această degradare, ia forma unei slujbe şi aspectul unei poziţii subordonate. Dependenţa este produsul unei minţi bolnave, subjugate de frici imaginare şi de propria teamă… dependenţa este efectul perceptibil al lepădării de «vis»”.

Această concluzie şi felul în care El pronunţase „dependenţă” de fiecare dată, enunţând încet fiecare silabă, relevau înţelesul real şi întreaga durere, lipsa de iubire de sine, ascunse sub banalitatea înţelesului comun al cuvântului.

„Dependenţa este o boală a Fiinţei!… Ea izvorăşte din lipsa de întregire a oamenilor”, a

dezvăluit Visătorul. „A fi dependent înseamnă să încetezi a mai crede în tine însuţi. Să depinzi înseamnă să te opreşti din visat „

Cu cât evaluam cuvintele Lui, cu atât le simţeam săpând ca un acid în carnea mea. Ura devenise atât de intensă, încât se transformase în furie. Modul în care El emitea sentinţe asupra condiţiei umane era intolerabil. Cum putea viaţa unui om să nu aibă nimic în comun cu sentimentele şi temerile sale? Întotdeauna am avut convingerea că aceste două lumi, cea lăuntrică şi cea exterioară, erau separate şi era firesc să rămână aşa. Credeam cu tărie că cineva putea fi dependent în lumea exterioară şi totuşi liber în cea interioară şi această convingere îmi alimenta indignarea.

„Ca şi alte milioane de oameni, ţi-ai trăit întreaga viaţă ascuns între faldurile unor organizaţii inerte” m-a acuzat. „Ţi-ai schimbat libertatea cu un pumn de convingeri iluzorii. E

vremea să te trezeşti din acest somn hipnotic… din viziunea ta diabolică asupra existenţei!”

Nimeni nu mă mai tratase aşa, vreodată.

„Cine îţi dă dreptul să-mi vorbeşti astfel?”, am izbucnit sfidător.

„Tu.

Acel răspuns neaşteptat m-a învăluit într-o stare de neputinţă. Am simţit o vină copleşitoare. Voiam să mă ascund. Un inexplicabil sentiment de ruşine mă făcea să mă simt dezgolit în faţa acelei fiinţe fără chip. Am simţit nevoia să zbor departe. Cu ultimele puteri, am încercat să redresez situaţia aceea, care mă catapulta în afara graniţelor lumii mele.

„Dar cum ar putea organizaţiile lucra fără angajaţi?” am întrebat încet, încercând să readuc conversaţia înapoi la limita coerenţei şi comprehensiunii. Visătorul n-a răspuns. Încurajat de tăcerea Lui, pe care am luat-o drept perplexitate sau neputinţă de a-mi răspunde, l-am

impulsionat: „Dacă ei n-ar exista… lumea ar intra în impas…”

„*Nu, tocmai pe dos*!”, a replicat El tăios. „*Lumea colapsează deoarece sunt oameni care depind, oameni care sunt speriaţi de moarte. Omenirea, în starea de acum, nu poate da naştere unei societăţi eliberate de dependenţe*”. Când a observat consternarea mea şi şi-a dat seama că atinsese şi chiar depăşise limita puterii mele de înţelegere, El şi-a domolit tonul şi vocea Lui a devenit aproape încurajatoare.

„Nu te teme!”, a spus El cu o promptitudine sarcastică. „Atâta timp cât există oameni ca tine, va continua să existe o lume a dependenţei şi ea va fi foarte populată!”

Pauza care a urmat a îngheţat spaţiul dintre noi. Tonul Lui ironic şi zeflemitor suna greu, ca oţelul.

„Tu!… tu nu vei mai fi capabil să faci parte din acea lume… pentru că m-ai întâlnit pe Mine!”

Am avut senzaţia că o undă de lumină penetrase dureros straturile calcifiate ale gândurilor şi ceaţa emoţiilor mele.

„Dependenţa este negarea visului” a continuat El. „Dependenţa este masca pe care oamenii o poartă ca să-şi ascundă lipsa de libertate şi respingerea vieţii”.

Rostisem şi auzisem de mai multe ori cuvântul „dependenţă”, dar numai după prima întâlnire cu Visătorul am conştientizat cu adevărat înţelesul lui dureros. Condiţia de angajat, dependent de o companie, se dovedea a fi o transpunere în context modern a vechii sclavii. O stare de imaturitate interioară şi subjugare. Printr-o sforţare a imaginaţiei, am văzut gloate de fiinţe umane damnate la un destin sisific, înlănţuite de nesfârşita repetitivitate a unei slujbe istovitoare, pe care nu o aleseseră ei, total lipsită de creativitate.

Într-un clipita, am revăzut faţada clădirii

Rusconi din Milano, pe Viale Sarco, cu inscripţia „Intrare subordonaţi”, care se înălţa deasupra unui şir de coridoare rezervate angajaţilor. Mi-am imaginat o grămadă de indivizi învinşi şi încovoiaţi, intrând prin acele culoare înguste, aşa cum au fost obligaţi romanii să facă la Sannio, când au fost umiliţi şi forţaţi să treacă pe sub furcile caudine. Am văzut o procesiune nesfârşită de bărbaţi şi femei, care renunţaseră să mai creadă în unicitatea lor. Premoniţia morţii individualităţii a întunecat atmosfera şi toată tristeţea acelui destin mi-a strâns inima, într-o menghină de fier.

Visătorul a păşit în această viziune, cu delicateţea celui care apropie marginile unei răni mortale. Cuvintele Lui aveau o intonaţie solemnă, atunci când a anunţat:

„Într-o bună zi va exista o societate care doar va visa şi nu va mai fi nevoită să muncească. O umanitate suficient de bogată ca să viseze şi

infinit mai bogată tocmai pentru că visează.

Universul este extrem de îmbelşugat, este o abundenţă debordantă, împlinind placul fiecăruia… Într-un astfel de univers este imposibil să te temi de pauperitate. Numai oamenii de soiul tău, torturaţi de frică şi îndoială, pot fi săraci şi de aceea perpetuează dependenţa şi sărăcia în lume”.

„Dar eu nu sunt sărac!”, am strigat, cu indignare.

„De ce spui asta?”

Mă apăram cu toate justificările pe care le-am putut găsi şi am adunat toate motivele plauzibile ca să dovedesc absurditatea acelei învinuiri. Visătorul era tăcut.

„Eu nu sunt sărac!”, am strigat din nou. „Am o casă frumoasă, sunt om de afaceri, am prieteni care mă respectă… Am doi copii, cărora le sunt tată şi mamă…”

Aici m-am oprit, copleşit de acea nedreptate intolerabilă, acel atac nefondat.

„Sărăcia înseamnă să fii incapabil să-ţi vezi propriile limite”, a specificat Visătorul. „Să fii sărac înseamnă că ai cedat dreptul tău de a fi creatorul propriului tău destin, contra unei slujbe care nu-ţi place şi pe care nu ţi-ai ales-o tu”.

„Tu!” a adăugat El, tocmai când speram că terminase „Tu eşti cel mai sărac dintre săraci, deoarece încă nu ştii cine, eşti… «ai uitat»! Nu am acordat nimănui atât de multe oportunităţi precum ţi-am oferit ţie. Aceasta este ultima şansă”.

Brusc, acel sentiment de a fi ofensat şi tratat pe nedrept, care străpunsese fiecare celulă a fiinţei mele, dispăruse şi toate apărările mele cedaseră în faţa acelui berbec redutabil. Am auzit cum ruginitele balamale pe care se sprijinise viaţa mea, scârţâiau. Cele mai înrădăcinate convingeri ale mele se prăbuşeau, ca templele zguduite din temelii.

„Deschide ochii să vezi condiţia în care te afli

şi vei şti cât de mult s-a îndepărtat omul de măreţia sa. Aparent, noi suntem în aceeaşi cameră, dar suntem separaţi de infiniţi eoni de timp”.

Acele cuvinte, ca un fulger, au spintecat întunericul nopţii şi m-au determinat să realizez cât de departe eram de acea fiinţă. Am conştientizat cât de falsă fusese reacţia demnităţii mele ofensate şi cât de nesemnificativ fusese acel „eu”, pe care îl pronunţasem în prezenţa Visătorului, acel „eu”, ca un scâncet către univers. Iluzia mea că aparţin clasei care decide, elitei oamenilor responsabili, ce posedă liber arbitru, independenţă şi care sunt stăpâni pe propria viaţă, a căzut ca o cortină, după primul act al unei operete. Ochii îmi scânteiau în lacrimi. Alunecam, fără să-mi dau seama, pe nisipurile înşelătoare ale autocompătimirii.

Providenţial, Visătorul a intervenit lansând un mesaj adresat direct profunzimilor Fiinţei

mele:

„Trezeşte-te! *începe propria ta revoluţie… Revoltă-te împotriva ta*!”, a ordonat El, zgâlţâindu-mă, în timp ce îmi lăsa loc să ies din colţul în care mă izolasem.

„Visează libertatea… libertatea de a fi lipsit de limite… Tu eşti singurul obstacol ce sta împotriva dorinţelor tale. Visează… Visează… visează mereu. «Visul» este cel mai adevărat lucru din câte există…”

3. „Eu sunt femeie…”

Apoi intonaţia Lui s-a schimbat şi la fel vocea, care, din adâncă şi hotărâtă, devenise una de femeie. Acea transformare mi-a îngheţat sângele în vine. Era imposibil! Acea voce… era… era… Gândurile mele căzuseră într-un abis… Deşi cuvintele Lui nu mai erau violente, ele deveniseră insuportabile.

„Sunt o femeie muribundă” a spus acea voce.

Pauza care a urmat mi-a dat destul timp să gust angoasa bolnăvicios de dulce a unei groaze nemaicunoscute. Eram paralizat, neputincios şi incapabil să-mi ridic privirea. Un ochi nemilos, mare cât tot orizontul, se deschidea spre trecutul meu. Mi-era teamă că n-aş fi fost capabil să mai suport apariţia ei.

„Sunt o femeie bolnavă de cancer, care te-a blestemat pentru neglijenţa şi neputinţa ta de a suporta moartea ei inevitabilă”.

În timp ce mă aplecam înainte ca să ascult, corpul meu tremura, fiecare cuvânt pe care El îl rostea împingându-mă spre hăul abisului. Luisella îmi vorbea, cu toată dulceaţa ei dezarmantă, de dincolo de timp, de dincolo de graniţele vieţii şi ale morţii. Circumstanţele îngrozitoare ale morţii ei, la vârsta de 27 de ani, îmi reveneau acum, în minte. Josnicia mai multor episoade ale vieţii noastre împreună, egoismul care mă făcuse să

înlătur orice şi pe oricine pentru o singură fărâmă de siguranţă, îngrijorările legate de bani, de carieră şi neputinţa mea de a o iubi, au explodat dureros în interiorul meu şi sufletul mi-a fost inundat de un copleşitor dezgust, în vreme ce încercam să mă detaşez de omul care fusesem.

„Aceasta este moartea «ta»”, mi-a spus El „aceasta este moartea a tot ce ai fost, moartea deşeurilor pe care le porţi înăuntru… Nu fugi de ea… înfrunt-o, o dată pentru totdeauna! Pentru a putea «renaşte», un om mai întâi trebuie «să moară»”.

„Ce înseamnă «a muri»?”, am întrebat. Tonul umil pe care l-am folosit când am formulat această scurtă întrebare, m-a făcut să realizez cât mult se schimbase atitudinea mea.

„«Să mori» înseamnă să răstorni propria ta viziune asupra lucrurilor. «Să mori» înseamnă să dispari dintr-o lume aspră, dominată de suferinţă şi să reapari la un nivel superior”, a spus El

misterios.

Încă nu înţelegeam. O parte din mine voia să obiecteze cumva. Acele cuvinte şi idei pe care nu le mai auzisem niciodată mă sfâşiau în bucăţi. Apoi, un râu ieşit din matcă mi-a spulberat orice zăgaz şi mi-a covârşit fiinţa, răpindu-mi amintirile, prietenii, convingerile adânc implântate, ca nişte roci în mâl. Studiasem cu disperare ani de zile, pentru a fi cel mai bun. Muncisem neobosit să-mi fac un nume, mânat de ambiţia de a fi cineva. Să înving, să înving… să depăşesc orice obstacol care ar fi putut interveni între mine şi obiectivul meu. „Să reuşesc”, croindu-mi drum cu coatele, a fost principiul care-mi condusese viaţa şi singurul în care crezusem cu adevărat… cea mai mare satisfacţie: să înving lumea, să-i înving pe ceilalţi». Şi acum ar trebui să renunţ la el şi să-l anulez? Mi se părea nedrept ca Visătorul să-mi condamne toate eforturile. În ciuda faptului că eram acoperit de valuri, mă agăţam de dorinţa de a supravieţui,

de acea epavă a voinţei mele pe care o considerasem cea mai sănătoasă şi vitală parte din mine.

„Orice s-ar întâmpla în afara ta, trebuie să capete acceptul tău interior pentru a deveni manifest. Asta înseamnă că tot ce se petrece în viaţa ta este o reflectare fidelă a voinţei tale”. a rostit El, iar eu am înghiţit aceste cuvinte ca pe o gură de oxigen după o scufundare la mare adâncime. Apoi, efortul de a înţelege raţional implicaţiile celor afirmate de El m-au făcut să-mi pierd acel moment de luciditate care a fost înlocuit de o angoasă letală.

„Sunt, în acest caz, responsabil pentru moartea Luisellei? Am cerut-o eu?”

„Lumea din jurul tău moare, pentru că tu mori în interior… o persoană foarte dragă ţie moare pentru a te face să înţelegi viziunea ta morbidă asupra existenţei, care este cauza tuturor necazurilor tale! Nu permite ca sacrificiul ei să fie

irosit de ignoranţa şi de victimizarea ta! Orice împrejurare sau eveniment care te ajută să te înţelegi şi să te cunoşti, chiar dacă este insuportabil, sunt întotdeauna bune”.

„Cum aş putea să repar asta?”, am întrebat „Mi-aş da viaţa, acum, să schimb această tragedie”.

„Eşti un mincinos, iar trecutul tău este reflecţia ipocriziei şi imaginaţiei tale bolnave. Cea mai subtilă schimbare în Fiinţa ta ar proiecta în prezent un trecut complet diferit. Momentul de acum este singurul punct al experienţei fizice în care poţi schimba istoria trecută şi cu fiecare schimbare produsă în Fiinţa ta vei deveni o persoană diferită, care trăieşte într-o lume diferită. Cu cea mai subtilă schimbare a stărilor tale interioare, se vor schimba simultan amintirile trecutului, viitorul şi întregul univers. Istoria ta trecută, pe care crezi că ai trăit-o aievea şi care ţi se pare atât de cunoscută, este doar o experienţă

imaginară pe care o produci în chiar această clipă.

Ţine minte! Toate posibilităţile sunt conţinute în Acum!”

4. O specie muribundă

„Nimeni nu-i poate domina pe cei din jurul său”, a spus Visătorul, strecurându-se în gândurile mele răzleţite ca nişte rămăşiţe plutitoare ale unui naufragiu. „Ideea de a-i domina pe alţii este o iluzie… o superstiţie a vechii umanităţi conflictuale, acaparatoare şi decadente…”

Pauza care a urmat mi-a dat sentimentul de a fi câştigat un răgaz, cel puţin pentru o clipă. Totuşi, deasupra exista un ciocan gata să mă lovească, mai cu forţă.

„Tu eşti emblema acestei specii muribunde”, a afirmat El, în timp ce lansa atacul „o specie care cedează locul unei fiinţe superioare”.

Cuvintele Lui săpau un tunel prin miile de

straturi de vechi idei şi valori. Am simţit spasmele unei creaturi care face un efort imens pentru a se naşte, o creatură disperată să reuşească. Apoi universul meu a devenit tot mai maleabil, până s-a transformat, s-a lichefiat. Înotam acum într-o apă adâncă.

„Ceea ce tu percepi ca o senzaţie a morţii este sufocarea umanităţii, care-şi leapădă pielea, o specie care e pe marginea prăpastiei, constrânsă să renunţe la superstiţiile şi vechile trucuri ce nu-şi mai au rostul acum”. Acele cuvinte erau sculptate în văzduh, ca un epitaf universal al condiţiei umane. M-am văzut zbătându-mă greoi, într-un nesfârşit ocean de capete care se legănau, suflete naufragiate, resemnate cu soarta lor.

„Oamenii au fost învăţaţi, chiar de la începuturi, să trăiască şi să locuiască în ungherele izolate ale fiinţei… Când trebuie să se confrunte cu idei grandioase sau cu orice altceva ce le întrece imaginaţia, ei de obicei protestează şi

încearcă să le minimizeze la o dimensiune care să încapă în rezervorul minuscul al conştiinţei lor”. La auzul acestor cuvinte m-am gândit la câteva imagini cu sălbaticii din Borneo, care uscau scalpurile duşmanilor ca să le exorcizeze puterea. Vocea Lui m-a îndepărtat abrupt de acele gânduri.

„A sosit vremea să te pregăteşti pentru «călătorie»”, mi-a dat El de ştire, cu o solemnitate paternă.

În cuvintele Lui erau gingăşie şi tristeţe, precum şi autoritatea celui care „cunoaşte”. Am observat că tonul vocii Lui se adapta exact felului în care îl ascultam, de parcă mă reflectam permanent într-o oglindă sonică. Vocea Lui era aspră şi violentă când a fost nevoie să ţină piept încăpăţânării mele, era la fel de dură ca şi împotrivirea mea, iar când am cedat, a devenit la fel de plăcută şi duioasă ca şi capitularea mea. Cu un gest teatral, El şi-a dus mâna la colţul buzelor ca pentru a spune ceva confidenţial şi a şoptit:

„Până acum, în faţa încercărilor vieţii n-ai găsit altceva mai bun decât să-ţi amorţeşti simţurile într-o muncă asiduă sau să cauţi refugiu în sex, în somn sau pe un pat de spital”.

Apoi, cu o asprime voită, m-a înşfăcat din braţele autocompătimirii în care alunecam şi a spus:

„Să te încovoi sub greutatea unor situaţii neplăcute sau a unor dezastre, să iei totul foarte în serios, înseamnă să fortifici o imagine mizerabilă a lumii şi să perpetuezi acele evenimente”.

„Şi ce altceva ar fi trebuit să fac?”, am întrebat cu o voce sugrumată de disperare.

„Dacă un om îşi schimbă atitudinea faţă de ceea ce se întâmplă cu el, atunci, odată cu trecerea timpului, se va schimba natura lucrurilor care i se întâmplă.

„*Fiinţa noastră este cea care ne creează viaţa*, „şi-a încheiat El alocuţiunea, în timp ce se

apropia puţin de mine. A înaintat doar câţiva centimetri, dar acea mişcare m-a pus în gardă, într-o stare de extremă vigilenţă. Nu ştiam la ce să mă aştept, dar nu mai fusesem niciodată atât de atent, de parcă celulele mele fuseseră brusc deşteptate dintr-un somn ancestral şi erau acum gata să asculte. Visătorul a aşteptat până când atenţia mea a atins apogeul şi apoi a rostit cele mai devastatoare cuvinte.

„Moartea soţiei tale este materializarea, reprezentarea dramatică a cântecului de jale pe care l-ai fredonat permanent în sinea ta… stările interioare şi evenimentele exterioare sunt cele două feţe ale unei aceleiaşi realităţi”.

Sentimentul insuportabil de vinovăţie, m-a făcut să leşin. Infernul se întindea în faţa mea, gata să mă aspire. Înfruntam cel mai simplu şi afurisit dintre adevăruri: eram singurul responsabil pentru evenimentele din viaţa mea, eram singura cauză a tuturor suferinţelor şi

nenorocirilor.

Luminile lumii abia mai pâlpâiau, erau pe punctul de a se stinge. Eram pe pragul unui limb al iadului. Încet, alunecam către el…

5. Deşteptarea

De îndată ce m-am trezit, nu m-am putut gândi la nimic altceva. Era încă noapte afară. Traficul în Manhattan curgea în pâraie subţiri, ca un şuvoi strălucitor izvorât din craterul unui vulcan invizibil. Am stat nemişcat câteva secunde, atent la „lumea” care plutea înăuntrul conştiinţei mele, palidă ca o stafie. O nouă luciditate, cruntă, străbătea fiecare colţişor al vieţii mele şi al acelui apartament. Cu o viteză uimitoare, mobila, cărţile şi accesoriile reflectau suferinţele unei vieţi nefericite şi infime. Acea melancolie aparte, emanată de obiectele care nu mai aparţineau nimănui, îmi strângea inima. Am simţit efortul

imens de a exista, precum şi imposibilitatea schimbării. Am simţit o durere năprasnică la gândul de a-mi întâlni copiii şi a vedea în ochii lor acelaşi sentiment al morţii, care se răspândise peste tot. Mi-a fost teamă şi că ei se vor stinge şi vor dispărea cu totul.

Am petrecut multe ore depănând tot ce se întâmplase în timpul întâlnirii mele cu Visătorul şi tot ce-mi spusese El, în acea vilă misterioasă, în acel apartament cu podeaua ivoar. Acea fiinţă era acum o parte din viaţa mea. Notasem minuţios cuvintele Lui şi fiecare detaliu al acelei întâlniri.

Nu-mi era greu să le evoc. Trebuia doar să-mi închid ochii pe jumătate, ca să văd orice amănunt cum apare cu o claritate absolută în memoria mea. Nu mai fusesem nicicând atât de lucid ca în acel timp fără timp, pe care-l petrecusem cu El. Acum ştiam că făceam parte din marea întunecată a unei umanităţi inconştiente şi fragmentate, o înghesuială planetară de

somnambuli incapabili să iubească. Nu mai puteam simula ignoranţa.

În următoarele săptămâni, mi-am citit cu atenţie notiţele, căutând iar şi iar o urmă care m-ar fi condus înapoi la El, în lumea Lui.

Mă uitam de pe terasa *Cafe de la France* cum pătrundeau turiştii vestici în inima oraşului. Îi priveam încercuind labirintul de străzi, ca nişte corpusculi albi din interiorul sistemului venos al lui El Fna. Înaintau cu mare greutate, înconjuraţi de localnicii gălăgioşi, de mulţimi de mâini arse de soare, care cerşeau, şi de vânzători de apă, înhămaţi la atelaje de lemn. Bijutieri tineri ademeneau călătorii străini, periindu-i ca pe nişte talismane de la care ar putea stoarce câţiva bănuţi. Cunoşteam privirile lor, scântei de foc negru, zâmbetele lor imploratoare, ca într-un joc de îndrăgostiţi.

Am continuat să mă întorc la cafeneaua înconjurată de viaţa tumultoasă din Marrakech,

timp de trei zile. Citeam şi beam ceai, în timp ce aşteptam. Un cuplu de cameleoni, pe care-i achiziţionasem la sosirea mea aici îmi ţinea companie. Uneori, îmi părăseam lectura şi mă ridicam, să urmăresc spectacolul caleidoscopic al vieţii stradale, târgurile pestriţe şi activitatea intensă a localnicilor. Apoi, reveneam la masa mea. Începusem să-mi pierd speranţa. Gândul de a mă întoarce la New York cu primul avion şi de a uita totul, îmi trecea neîncetat prin minte, odată cu trecerea inexorabilă a orelor şi zilelor. Încă încercam să înţeleg, să găsesc cheia celor ce mi se întâmplaseră. Pornisem să-l întâlnesc neştiind nimic în afară de numele oraşului, un pâlc de palmieri şi case, înghesuit între dunele sclipitoare ale Saharei.

După ce primisem mesajul Lui, ezitasem mult înainte să plec. Părea o idee nebunească să traversez oceanul, pentru a întâlni o fiinţă fantastică, căreia nu-i ştiam nici măcar numele.

Numeroase obstacole apăruseră în calea mea şi conspiraseră împotriva acelei călătorii. Înainte de toate, nu puteam să găsesc o cale prin care să justific acea călătorie faţă de Jennifer. Zi după zi, amânasem să iau o decizie. Dar nevoia de a simţi acea senzaţie de vindecare pe care numai lângă El o simţisem şi teama de a pierde şansa de a-l revedea, avuseseră câştig de cauză şi astfel am decis să plec. Singura fiinţă căreia îi vorbisem despre Visător şi întâlnirea noastră era confidenta mea, Giuseppona, care m-a ajutat în luarea acelei decizii.

„Du-te, fiule”, a spus ea încurajator, în limba ei natală, cu un puternic accent napolitan, când am intrat în micul ei dormitor, să-i vorbesc.

„Găseşte-l! Cred că acest Visător este un om bun”.

Giuseppona mă ştia din ziua în care mă născusem. Ea făcuse întotdeauna parte din familie şi o ajutase pe Carmela să mă nască. Fusese

alături de mine când am făcut primii paşi şi când m-am dus la şcoală. În fiecare dimineaţă, în timp ce mă însoţea la şcoală, îmi spunea o altă poveste despre napolitani şi aleile din oraş. Eram în stare să absorb şi să reţin de la Giuseppona stările de spirit, legendele şi eroii oraşului: Napoli, cu inima lui veche, construit din atât de multe straturi de civilizaţii suprapuse, asemenea costumului pufos de Pulcinella, ce se identifica acum cu pielea lui. Giuseppona m-a făcut să le simt, ca şi cum ar fi fost încă vii; dedesubtul peticelor şi zdrenţelor puteam vedea cum se reflectă aurul strălucitor şi mătăsurile preţioase. Îmi aduc aminte şi acum cât de ruşinat am fost când, în timpul zilelor ploioase, ea dădea buzna în clasă, dimineaţa devreme, după ce nesocotise interdicţiile îngrijitorului şi paznicului şcolii, să-mi schimbe pantofii şi şosetele ude. Când am mai crescut, n-am mai vrut să mă ţină de mână pe drumul spre şcoală deşi, pentru o vreme, ea a continuat să mă însoţească, urmându-

mă discret, de la distanţă. În adolescenţă, a devenit confidenta mea, în problemele sentimentale. Îmi amintesc sentinţa dură: „Asta nu este potrivită pentru tine!…” Mulţi ani, cu aceste cuvinte mi-a alinat deziluziile adolescentine. A adorat-o pe Luisella chiar din prima zi, iar când ne-am căsătorit şi am avut primul nostru copil, a venit să stea cu noi. A fost cea mai pricepută asistentă medicală pe care am fi putut-o avea pentru Giorgia şi Luca, pentru care nutrea o dragoste şi un devotament nemărginit.

Giuseppona era o femeie îndesată şi scundă. Era hotărâtă, încăpăţânată şi autodidactă, cu un comportament despotic şi aspru. Constituţia ei fizică şi trăsăturile ferme ale corpului îi confereau aerul unei amerindiene, o combinaţie între o soţie bătrână de piele-roşie şi căpetenie indiană. Avea demnitatea şi îndrăzneala unui şef. Era înceată şi greoaie, dar, oriunde se ducea, punea totul în ordine… Alături de ea, nimeni nu dădea greş.

Părerea ei, la care am apelat de nenumărate ori de-a lungul vieţii mele, era o combinaţie de bun-simţ şi înţelepciune populară. Prezenţa ei mă umplea de veselie şi umor, de câte ori mă însoţea în călătoriile mele în jurul lumii. Era un izvor nesecat de apă vie. Când Luisa s-a îmbolnăvit şi apoi a trecut în nefiinţă, ea a avut grijă de copiii mei, ca o mamă, şi nu a lipsit de la datorie nici măcar o zi. Nu voi putea niciodată să-mi arăt recunoştinţa sau să exprim în cuvinte ce a însemnat ea pentru familia mea, timp de patru generaţii.

Scumpă Giuseppona, vei rămâne mereu în inima mea.

Odată ajuns în Marrakech, toate eforturile de a-l găsi pe Visător se dovediră zadarnice. În cea de-a treia zi, am început să mă îndoiesc că El îmi scrisese acel mesaj sibilinic care mă adusese acolo.

În timp ce-l aşteptam, am petrecut ore bune

hoinărind prin oraş în căutarea unor indicii care m-ar fi condus la El. Timp de două nopţi, m-am reîntors la hotel, după o zi întreagă de căutări inutile, după ce derulasem în memorie fiecare secvenţă a întâlnirii noastre, pentru a găsi cel mai mic amănunt, un reper care mi-ar fi îndreptat paşii spre locul unde se afla El.

În dimineaţa aceea, treceam din nou prin inima târgului. În labirintul întunecat al străduţelor care miroseau a cereale, sute de negustori abili, cu chipuri zâmbitoare, mă invitau să pătrund în magazinele lor ticsite sau în prăvălii unde puteai găsi tot felul de mărfuri, de neînchipuit. Marea majoritate a acelor lucruri erau resturi răspândite peste tot, ca nişte epave în urma unui naufragiu. Şirul interminabil de magazine, de obicei neprimitoare, întunecate ca fagurii unui stup, erau precum malurile unui râu de oameni care curgea, trăgând cu el bărbaţi şi femei de diferite naţionalităţi, etnii, culori şi limbi.

Un bărbat îmbrăcat într-o robă pitorească, un Mustafa tuciuriu care parcă evadase din desenele animate ale lui Disney, s-a priceput cum să mă ademenească în prăvălia lui, în ciuda privirilor dezamăgite şi invidioase ale vecinilor lui. Avea o mână prietenoasă şi isteaţă, ochii ageri şi maliţioşi ca aceia ai unui pungaş. Înăuntru, prăvălia era neaşteptat de spaţioasă. Cu ajutorul a doi vânzători, a răscolit marfa, pentru a găsi un obiect de vânzare ce în ar fi putut tenta. A despachetat sute de covoare şi mi-a dat o grămadă de obiecte de argint şi bronz, pe care le lustruia cu mânecile, înainte de a mi le înmâna. După lungi tratative şi nenumărate ceşti de ceai care, conform obiceiului local nu pot fi refuzate, tocmai decisesem să plec fără să cumpăr nimic, când am văzut un cufăr din lemn şi fildeş făcându-mi cu ochiul, dintr-o grămadă de mărfuri aşezate pe ultimul raft. Avea intarsii atât de fine, era atât de perfect proporţionat, încât n-am mai putut să-mi dezlipesc

ochii de la el, în timp ce negustorul, observându-mi interesul, a început să-i înşire calităţile cu scopul vădit de a-i mări preţul.

Pe capacul cufărului, sculptat în caractere gotice, am citit inscripţia: *Visibilia ex Invisibilibus*. Tot ce vedem şi atingem, tot ce este vizibil, izvorăşte din invizibil.

6. Schimbarea trecutului

Am părăsit târgul şi am decis să mă îndrept spre *Cafe de la France ca* să-mi iau cei doi prieteni verzi şi solzoşi şi acum, sprijinit de balustrada terasei, mă gândeam la tot ce se întâmplase.

„*Prima regulă când vii în deşert este să călătoreşti fără bagaje*”, mi-a spus cineva lângă umărul meu. Am tresărit la sunetul acelei voci. Deşi tânjisem să se ivească acel moment şi îmi dorisem din tot sufletul să-l revăd, nu puteam să-mi stăpânesc teama. Necunoscutul mă înfricoşa şi

îi simţeam răsuflarea miraculoasă, pe gâtul meu. Cu greutate, mi-am întors capul încet şi mi-am făcut curaj să-l privesc.

Visătorul îmi zâmbea. Expresia de pe chipul Lui semăna cu aceea a unui călător aristocrat bogat, venit dintr-un timp apus de mult. Avea un aer plictisit şi mişcările lente ale unui snob, însă vocea Sa răspândea o energie nestăvilită. Când a început să vorbească, am recunoscut tonul ferm, aparent răguşit.

„Ca să-ţi despovărezi fiinţa, e nevoie de multă străduinţă”, m-a prevenit El, fără nicio introducere. „Trebuie să laşi totul în urmă; tot ceea ce părinţii, educatorii, specialiştii în nenorociri şi profeţii dezastrelor ţi-au impus. De la ei învăţăm să ne dezvoltăm conştiinţa de victimă, cum să devenim suferinzi, săraci şi bolnavi…”

Apoi, apropiindu-şi încetişor chipul de al meu, adăugă:

„De la ei am învăţat mii de feluri de a muri.

Din zorii civilizaţiei, printr-o «contaminare generală», milioane de oameni învăluiţi într-un somn hipnotic sunt învăţaţi să creadă orbeşte în sărăcie şi constrângeri.

„De ce?”, am întrebat eu. „De ce nu am alege un orizont nemărginit… De ce n-am alege viaţa?”

„Pentru că omul este hipnotizat iremediabil, în umbra fiecărei nenorociri se ascunde cel mai mare rău dintre rele: credinţa neclintită în ineluctabilitatea morţii… Primul şi cel mai dificil pas spre libertate este conştientizarea faptului că această teamă îi guvernează tiranic întreaga viaţă”.

Aceste cuvinte, împreună cu solemnitatea tonului Său şi mişcarea Sa înspre mine, m-au tulburat peste măsură. Ca în religiile vechi şi ritualurile sacre, teatralitatea Lui preschimba cel mai banal act într-un gest magic, într-un eveniment cosmic, unic, cu putere creativă.

O durere în stomac m-a prevenit că spusele

Lui urmau să devină o sentinţă decisivă:

„*Trecutul tău este o pedeapsă de la Dumnezeu*!”, a spus ferm Visătorul, cu o voce răguşită. Şi aici a luat o pauză. Acea pauză a fost foarte lungă, ca şi cum aştepta un semn, care nu se mai arăta, pentru a putea continua. Apoi a spus:

„Trebuie să-l transformi… să-l răscumperi… trebuie să-l schimbi!”

„Să schimb… trecutul?”, am întrebat eu.

„În trecutul tău sunt prea multe goluri… conturi neachitate, datorii interioare care nu au fost plătite, sentimente de culpabilitate, autocompătimire şi mai presus de toate unghere întunecate, unde praful şi rugina domnesc cu nepăsare”, a înşirat El, răscolindu-mă ca pe un sertar cu vechituri.

„Fiinţa ta este o prăvălie prost condusă, cu preţuri puse la întâmplare”, a remarcat El „Lucrurile nepreţuite sunt la preţ redus, pe când

fleacurile costă sume exorbitante. Să continui în aceeaşi manieră înseamnă să dai greş…”

Aş fi vrut să am un scut, pentru a mă apăra de acele cuvinte nimicitoare, care mă presau nemilos.

„Dar cum e posibil să schimb trecutul? Cum e posibil să schimb situaţiile şi evenimentele care deja s-au întâmplat?”, am întrebat, încercând să mă apăr, să evit ceea ce devenise un insuportabil simţ al răspunderii.

„Există un loc în Fiinţa ta, unde gândurile, sentimentele, emoţiile, faptele şi evenimentele sunt înregistrate pentru totdeauna şi chiar după ce au trecut ani întregi putem să le regăsim acolo, ca pe nişte obiecte aparent inerte şi inofensive, azvârlite într-o mansardă. De fapt, ele continuă să ne influenţeze şi să ne condiţioneze existenţa. Acolo trebuie să te întorci!”, a adăugat că pentru a reuşi este nevoie de multă pregătire.

„Cât timp?”, am întrebat cu entuziasmul şi

teama cuiva care urmează să se îmbarce într-o călătorie aventuroasă.

„Va dura cel puţin la fel de mulţi ani câţi ai petrecut în prăvălia ta ineficient condusă” a replicat El lapidar, însă totuşi dojenitor, la adresa comportamentului şi întrebării mele. Un sentiment acut de ofensă a răsărit înăuntrul meu, ca un reflex condiţionat şi mi-a invadat fiecare colţişor al fiinţei. Apoi, la fel de repede cum răsărise, s-a stins şi a dispărut.

Visătorul s-a aşezat la una dintre mese, iar eu m-am aşezat lângă El. Tăcerea care a urmat a durat ceva vreme şi se adâncea tot mai mult, odată cu amurgul care învăluia sunetele aşezării El Fna.

7. Iertarea de sine

Soarele îşi revărsa ultimele raze de lumină şi Orion deja răsărise pe cerul de culoarea

cobaltului. Temperatura scădea repede, dar Visătorul nu dădea semne că ar fi observat acest lucru sau nu voia să intre înăuntru, întreaga atmosferă sugera că era pe cale să se deschidă un nou şi important capitol din ucenicia mea. Am luat un stilou şi un carneţel şi am hotărât să scriu tot ce spunea El, deşi terasa se afunda într-un întuneric dens. Am înţeles cât de important era să port mereu un stilou şi hârtie cu mine. Erau tot ce aveam nevoie pentru a-mi reaminti şi a recupera întregirea pe care o pierdusem în lumea exterioară, departe de El. Scriind în faţa lui, notându-i cu minuţiozitate cuvintele, pipăiam cu vârful degetelor un nivel superior al Fiinţei. Vocea Lui mă acapara.

„Trebuie să te străduieşti ani grei cu tine însuţi”, a spus El „ca să atingi acea stare anume care implică libertate, cunoaştere şi putere, numită «iertarea de sine»”.

A subliniat această expresie cu o inflexiune

specială a vocii, pe care am considerat-o ciudată, deoarece era diferită de caracterul războinic şi limbajul inefabil al Visătorului. Cu o privire furişă, verifica dacă notam conştiincios cuvintele Lui. Apoi a aşteptat până când am terminat şi a spus:

„Iertarea de sine înseamnă pătrunderea în cutele fiinţei tale, chiar acolo unde este încă destrămată... înseamnă curăţarea şi tratarea rănilor care sunt încă nevindecate... înseamnă încheierea socotelilor...”

Apoi a adoptat o poziţie teatral conspirativă şi, cu o voce stinsă, scăzută, ca şi cum se ferea să audă cineva secretul, mi s-a destăinuit:

„*Iertarea de sine poate schimba trecutul şi ruinele lui*!” îmi voi repeta neîncetat în minte aceste cuvinte de neînţeles.

„Totul este aici, acum! Trecutul şi viitorul se împletesc permanent în viaţa unui om!”

Aceste cuvinte m-au umplut cu o fericire nemotivată, inexplicabilă. M-am trezit în faţa unei

viziuni fără limite. Trecutul şi viitorul nu erau două lumi separate, ci conectate şi indivizibile. O singură realitate. „Iertarea de sine” era o maşină a timpului… îţi dădea posibilitatea să pătrunzi într-un timp ce, într-o viziune banală, era apus pentru totdeauna şi într-un viitor ce încă nu s-a ivit…

„Înţeleg cum trecutul ne poate afecta viaţa, dar viitorul?”, am întrebat.

„Viitorul ca şi trecutul este chiar în faţa ta, însă nu-l poţi vedea deocamdată”.

Mi-a vorbit despre o „linie verticală”, un „timp-trup”, în care trecutul şi viitorul erau comprimate în chiar acest moment. De asemenea, m-a înştiinţat că portalul de acces în acest timp în afara timpului este deschis în clipa de-acum. Secretul este să nu-ţi pierzi capul şi să nu te îndepărtezi de ea.

Accesarea „timpului-trup” înseamnă să fii capabil de a schimba trecutul şi de a crea un

destin nou.

Eram extrem de emoţionat. Doream ca aventura sa înceapă imediat… voiam acest lucru cu disperare… dar elanul meu nu apucă să crească prea mult, fiindcă am simţit cum se stinge sub cuvintele aspre ale Visătorului.

„Pentru cei asemenea ţie, iertarea de sine este imposibilă”, a anunţat El.

Tonul Lui semăna cu acela al unei sentinţe fără drept de apel.

„Ca să păşeşti în trecutul tău şi să-l vindeci, vei avea nevoie de multe pregătiri. Fără ideile şi principiile unei Şcoli nu vei reuşi, n-ai şti nici măcar de unde să începi.

Iertarea de sine este o călătorie de întoarcere la tine însuţi, este adevăratul motiv pentru care ne-am născut”, a spus Visătorul concluzionând. „Oamenii n-ar trebui nicicând să întrerupă acest proces de vindecare”.

Visătorul m-a avertizat că va fi nevoie de

mult efort din partea mea şi, în plus, de o lungă perioadă de autoobservare.

8. „Autoobservarea înseamnă autocorectare”

„Autoobservarea înseamnă autocorectare… Un om poate să vindece orice din trecutul său, dacă este capabil să se autoobserve”, a spus Visătorul şi apoi a continuat, remarcând faptul că însăşi condiţia umană este rezultatul incapacităţii omului de a se cunoaşte pe sine însuşi şi, în primul rând, de a se autoobserva.

„Autoobservarea este ca o privire de la înălţime asupra vieţii tale!”, astfel a definit Visătorul conceptul, nuanţând apoi: *„Este ca şi cum ai aduce evenimentele, circumstanţele şi relaţiile trecute sub lumina unui reflector*”.

Din câte îmi dădeam seama, premisa esenţială a autoobservării era capacitatea de a fi

imparţial, fără emiterea de judecăţi morale. Pentru Visător, autoobservarea însemna expunerea vieţii nu în faţa unui tribunal, ci sub laserul inteligenţei tale obiective, martor neutru care putea doar să observe, fără să formuleze niciun fel de părere sau critică. Acest lucru mi-a adus aminte de nişte experimente de psihologie organizaţională, despre care învăţasem la Şcoala de Afaceri din Londra (SAL). Linele dintre marile companii îşi îmbunătăţiseră considerabil producţia folosind acea „conducere migratoare”, cum o numiseră cercetătorii. Acesta se baza pe atenţie, facilitându-se astfel funcţionarea unei conduceri în permanentă migrare, în interiorul organizaţiei. Sarcina unui director migrator consta, mai precis, în a se plimba prin sediu şi a-şi face simţită prezenţa în fiecare colţişor al companiei, chiar şi în cele mai îndepărtate.

Vocea Lui mi-a întrerupt brusc şirul gândurilor şi reflecţiilor de la orele SAL,

Autoobservarea înseamnă autocorectare”, a repetat Visătorul. „Dacă eşti în stare să te observi pe tine însuţi corectarea vine de la sine… Autoobservarea înseamnă terapie… o consecinţă firească a detaşării dintre observator şi observat Autoobservarea deschide calea omului pentru a vedea ce-/ ţine legat de problemele eterne ale lumii: prejudecăţi, sentimente de vinovăţie, prejudicii, emoţii negative şi premoniţii ale nenorocirilor… Este un exerciţiu de detaşare, de trezire din transa hipnotică şi deşteptare…

La cea mai mică oprire a efectului hipnotic al lumii asupra ta, s-ar nărui toate cele în care crezi şi s-ar destrăma echilibrul aparent şi certitudinile iluzorii ale unei vieţi.

Din acest motiv majoritatea oamenilor nu sunt în stare să se autoobserve”, a continuat El. „Să te detaşezi de panorama lumii, chiar şi pentru o secundă… este un efort prea mare pentru cei mai mulţi dintre oameni.”

M-a fixat intens, mult timp. Îşi îndreptă discursul spre mine, din nou. Un nod în stomac anticipa durerea ce urma să mă năpădească.

„Pune la lucru observatorul din tine! Autoobservarea va ucide acea îmbulzeală de gânduri şi emoţii negative care ţi-au condus mereu viaţa. Dacă observi ce se petrece în interiorul tău, lucrurile bune vor începe să se întâmple, iar cele rele dispăreau gradat „

Dintr-o privire, a observat expresia mea descurajată şi a adăugat: „Nimeni nu poate face asta de unul singur. Să te întâlneşti cu tine însuţi, cu minciunile tale, să hoinăreşti prin labirintul Fiinţei tale fără o pregătire impecabilă, ar însemna să fii ucis pe loc”.

Aceste cuvinte au sunat ca o condamnare şi mi-era teamă că mă va părăsi. Mă temeam că va considera că sunt un caz disperat şi va concluziona că orice alt efort de a mă ajuta ar fi în van.

Simţeam o hotărâre eroică şi disperată, crescând în mine. Graba mea i-a dat de gândit. A adoptat una dintre poziţiile Lui originale. Şi-a întins şi apăsat arătătorul de degetul mijlociu de la mâna dreaptă şi apoi le-a înfipt în obraz. Pe urmă şi-a sprijinit bărbia cu partea scobită în degetul mare şi şi-a aplecat capul puţin înainte. A rămas aşa, absorbit de gânduri, o bună bucată de vreme. Nu părea să mă privească, dar eram sigur că nu lăsa să-i scape niciun gând de-al meu. Jucam partida finală a unui meci decisiv, probabil ultimul. Totul depindea de mine. Aşteptam… într-un final, Visătorul a rupt tăcerea.

„Priveşte… e lună plină”, a spus El făcând un gest vag cu bărbia în direcţia ei. „De-a lungul vieţii, omul poate vedea cel mult o mie de luni pline, însă este foarte posibil ca, ajuns în amurgul vieţii lui, să realizeze că n-a avut timp să observe niciuna”.

Jar luna este în exteriorul tău. Gândeşte-te cu

cât mai dificil îi este unul om să se observe pe sine, să schimbe direcţia atenţiei lui spre interior. Autoobservarea este doar începutul Artei de a Visa”.

Am rămas tăcuţi pentru o vreme. Terasa de la *Cafe de la France*, care se ascundea în întuneric, semăna cu prova unei nave spaţiale, gata să traverseze cerul înstelat. La bord eram doar noi… argonauţi solitari ai existenţei.

„*Pregăteşte-te*”, m-a sfătuit El, pe tonul hotărât al omului de acţiune. „*Nu va fi o plimbare de agrement*”.

Am ascultat cu atenţie ultimele Lui recomandări. Visătorul era alături de mine, însă totul depindea doar de mine. Mi-a explicat, cu răceală, că exista riscul să fiu prins în mrejele unui fel de uitare letală, un loc unde trecutul este părăsit înainte de a fi fost pe deplin înţeles, unde lumea nouă urmează să se întrupeze. Din acea fâşie spaţio-temporală nu mai aveam nicio şansă

să revin în lume. De aceea, a subliniat că aceea ar putea fi ultima noastră întâlnire.

„Trecutul unui om de rând… al unui om care nu a făcut încă nici măcar primii paşi spre unitatea Fiinţei este torturat cu căngi”, a spus El. *„Şi ele îl prind, de îndată ce încearcă să pătrundă în trecut, pentru a-l schimba…”*

Acestea au fost ultimele Lui cuvinte pe care am mai fost în stare să le ascult. Aveam impresia că terasa se înclina şi obiectele din jur alunecă, întocmai ca o ambarcaţiune care-şi ridică ancora.

„Asta e”, m-am gândit, făcându-mi curaj.

Auzeam cu greu ce-mi mai spunea Visătorul, de parcă vocea Lui se îneca pentru perioade mai lungi de timp, din cauza unor motoare invizibile. Terasa se transforma încet într-o maşină a timpului, din al cărei echipaj făceam parte doar eu şi Visătorul. Universul era suspendat, timpul îşi depăna banda înapoi şi nimic în lume nu părea mai important decât călătoria noastră spre

conştiinţa şi trecutul meu.

Era ca şi cum alunecam într-un tunel adânc şi întunecos, de parcă „maşina” noastră străpungea o geologie interioară, straturi după straturi calcifiate ale existenţei.

Primul fragment din viaţa mea apărea, ca o insulă, din întuneric. În timp ce îl urmăream cum se apropie şi devine din ce în ce mai mare, am avut sentimentul că am păşit într-o lume cunoscută care se ascundea misterios la capătul necunoscutului.

În timpul liniar, trecuseră doar câţiva ani de când se petrecuseră evenimentele pe care le vizitam din nou acum, cu Visătorul, şi totuşi acea parte din viaţa mea părea incredibil de îndepărtată.

9. „Moartea nu este o soluţie”

Luisella a trecut în nefiinţă la vârsta de 27 de

ani. Ca un copil pe plajă, la mare, care sapă o groapă în nisip, un melanom îi săpase o groapă în picior. Zările lumii deveneau din ce în ce mai confuze, de parcă priveam prin ochii stâlciţi ai unui boxer. Luni de zile am simţit doar ranchiună: o revoltă surdă, undeva între furie şi frică.

Ameţeală, durere…

Întuneric…!

Complicitatea criminală dintre gânduri şi emoţii…

Aşchii smulse Fiinţei…

O lamă de lumină, sfârtecând întunericul existenţei mele, durere, ameţeală…

Întuneric!…

Sfârtecat…

Înapoi: întuneric… şi durere… din nou!

Zbor spre ea, se apropie, se măreşte planeta opacă a anilor mei apuşi…

Să aterizez… dar unde?

Nu există niciun loc, nicio deschidere, niciun

milimetru pătrat de sinceritate în deşertul stâncos al gândurilor mele.

Hăul mă înghite… întuneric…

Durere…

Ameţeală!…

Salonul unui spital provincial… miros de dezinfectant… duhoare de boală şi neputinţă.

Un bărbat cu inima zdrobită, îngenuncheat în faţa unei fiinţe întinse şi nemişcate…

Mă apropii de el… acel om înspăimântat… sunt eu!

Aceasta era scena la care priveam cu Visătorul. Austeritatea acelei prezenţe marmoreene, deja străină, arunca o lumină nemiloasă asupra omuleţului descurajat şi îi dezvăluia anacronismul. Am ascultat mulţimea pestriţă care îi asalta Fiinţa: valuri dezlănţuite de gânduri, dorinţe neînsemnate şi emoţii care îi răscoleau interiorul, creând iluzia unui suflet. Prin ochii Visătorului, ca sub efectul unui halucinogen,

puteam „vedea”, dincolo de aparenţe, bulgărele de egoism şi frică la care acest om era redus.

„Este o fantomă care-şi jeleşte propria moarte”, a remarcat nemilos Visătorul, făcând semn spre el cu bărbia. „Frica, suferinţa, angoasa nu sunt efectul ci adevărata cauză a tuturor necazurilor lui”.

Visătorul îmi arăta răul tuturor relelor, originea nenorocirilor, fie ele sociale, personale, naţionale sau universale!

„Haosul pe care fiecare om îl poartă înăuntrul lui se proiectează în lume, materializându-se sub forma disensiunilor şi a discriminării, a războaielor între rase, ideologii, credinţe şi religii”.

Emoţia provocată de această descoperire era amestecată cu sentimente de oroare, milă şi ruşine, pe care le-am trăit la observarea semnelor premature ale îmbătrânirii acelui om.

„Acel om nu suferă din cauză că trece printr-

un eveniment trist sau dureros, ci trăieşte acel eveniment pentru că a ales suferinţa ca pe starea lui firească", a spus cu emfază Visătorul.

Mi-am dat seama că tot ce se întâmplase şi urma să se întâmple în viaţa mea era deja acolo, comprimat în acea clipă, aşa cum vestejirea unui stejar este conţinută în sămânţa sa. Fiecare amănunt dezvăluia neglijenţa, neatenţia şi inutilitatea vieţii lui. Voiam să fac ceva, să-l avertizez pe acela care fusesem de prezenţa noastră. Voiam să pătrund înăuntrul lui şi să pun totul în ordine: să-i inoculez demnitate, să-i îndrept spatele încovoiat şi să-i şterg grimasa de durere de pe faţă…

„Este imposibil să intervii! Nu poţi face nimic ca să-l ajuţi!" a anticipat Visătorul. Tonul vocii Lui era, de data aceasta, mai blând: „Acestui om îi place să sufere!… Va jura că nu e adevărat, când de fapt nu şi-ar schimba chinul cu nimic altceva".

Eram uimit şi nu puteam să dau crezare unei

asemenea monstruozităţi. Visătorul a observat expresia de incredulitate de pe chipul meu şi a adăugat: „Complacerea în această stare de a fi îi permite să se agaţe de lume, pentru a se simţi în siguranţă. Cu toate că starea lui e dureroasă, el este consolat de iluzia că ar putea veni un ajutor din exterior…

De s-ar putea vedea pe sine însuşi… de-ar putea schimba măcar o fărâmă din atitudinea şi reacţiile lui… de şi-ar putea înălţa cu un milimetru un singur gând sau emoţie, viaţa lui ar fi diferită…”

Aici, teatral, El şi-a modificat vocea, care a devenit o şoaptă puternică. Acea schimbare bruscă a tonului mi-a atras atenţia:

„Omul nu poate schimba cursul evenimentelor din viaţa lui, ci doar atitudinea sa vizavi de ele”.

„Dar parcă mi-ai spus că omul poate schimba trecutul…”, am protestat eu, pe un ton

incriminatoriu. O dezamăgire chinuitoare şi un val de disperare creşteau în ochii mei, sub forma lacrimilor.

„Ceea ce vezi acum, acest fragment din existenţa ta pe care ţi-ar plăcea să-l schimbi, nu reprezintă trecutul tău”, mi-a răspuns Visătorul. „Este viitorul tău!”

„Totul se repetă în viaţa ta… Evenimentele reapar, mereu aceleaşi, deoarece nu vrei să te schimbi… Încă te plângi, încă acuzi lumea, convins fiind că cineva din exterior te-a rănit sau ţi-a produs nenorociri…

Omul obişnuit, prins în mişcarea circulară a timpului, nu are un viitor concret, ci un trecut repetitiv…

Acum tu «vezi» prin ochii Mei! într-o bună zi, când vei avea discernământ, îţi vei da seama că autocompătimirea ta nu este consecinţa, ci cauza tuturor nenorocirilor tale… căci tu, numai tu eşti cauza acestora… Numai atunci vei fi capabil să

scoţi la lumină trecutul tău şi să-l vindeci!”

Ne aflam într-o cameră mortuară. Lângă corpul soţiei mele mai erau şi alte trupuri nemişcate. Niciunul nu era atât de tânăr ca Luisa. Cuvintele Sale aveau ecou în liniştea aceea, cuvintele pe care nu le voi uita niciodată.

„Moartea acestei femei este oglindirea stărilor fiinţei tale, a morţilor tale interioare”.

Visătorul mă prevenise în legătură cu dificultăţile pe care le voi întâmpina atunci când voi traversa faldurile trecutului meu, dar făptui că experimentam cu El alături, mă făcea să mă simt zdrobit de greutatea viziunii Lui. Responsabilitatea care decurgea din aceasta era de nesuportat. Cum puteam fi eu creatorul, regizorul acelui film de groază pe care îl numeam viaţa mea?

„Trecerea în nefiinţă este nedreaptă”, a spus El domol, „este nefirească…

Moartea fizică este tocmai materializarea a

milioane şi milioane de decese care au loc în fiecare zi, înăuntrul nostru: este cristalizarea unei credinţe însuşite de o umanitate care se complace în durere şi iubeşte suferinţa.

Oamenii şi-au făcut din moarte un mijloc de scăpare", a insistat El, în ciuda ezitării mele. „Ei sunt maeştri în arta sinuciderii… ştiu toate tertipurile… Trupul este indestructibil!… Şi totuşi, ei au făcut imposibilul posibil… Un om nu poate muri, el poate doar să se sinucidă!… Ca să reuşească, el trebuie să-şi pună singur povara pe umeri şi să transforme autocompătimirea şi sabotajul într-o activitate cotidiană, cu program prelungit".

Aici a făcut o pauză ca să găsească cuvintele potrivite pentru a înlătura încăpăţânarea şi nesupunerea mea şi a străpunge zidul hipnotic pe care-l ridicasem împotriva puterii misterioase a acelor idei îndrăzneţe.

„Moartea este întotdeauna un suicid", a

declarat El, conferind acestui aforism vigoarea unui strigăt de război „Când acest mod de a gândi te va locui permanent, îţi va răsturna viziunea asupra lumii şi odată cu ea, asupra realităţii”.

Visătorul ataca vechile convingeri, credinţa nestrămutată comună tuturor fiinţelor umane care, toate, sunt legate, prin condiţia de muritori, de adevărul universal acceptat, conform căruia moartea este firească şi inevitabilă. Acele cuvinte m-au făcut să mă simt violent, josnic, de parcă mă aflam sub tortură. Ceva îmi sfâşia fiinţa. Un ţipăt surd şi incontrolabil răsuna în mine, din adâncuri.

„În acest moment, miliarde de oameni gândesc şi se simt la fel de negativ ca tine, încarceraţi în propria lor ură”, a spus El. Scotocea în adâncurile Fiinţei mele, pe care le consideram secrete şi inaccesibile, şi de aceea m-am simţit ruşinat de parcă mă prinsese furând. „Această condiţie a fiinţei umane retează umanităţii orice posibilitate de a se salva din cele mai dureroase

cicluri ale existenţei”, a declarat El cu o urmă vagă de tristeţe.

Apoi, pe un ton concluziv, înnodând firele acelei lecţii de neuitat, a spus: „Oamenii idolatrizează moartea şi, chiar dacă ar putea, nu ar eradica-o, pentru că o consideră o soluţie salvatoare pentru toate problemele lor şi consideră că ea pune capăt suferinţelor şi miilor de morţi spirituale pe care şi le pricinuiesc ei înşişi… însă moartea nu este niciodată o soluţie!”

Ceaţa hipnotică s-a disipat şi viziunea s-a limpezit. Pe măsură ce spusele Visătorului deveneau reale, moartea Luisei, în acea cameră întunecoasă, cu celelalte cadavre înşiruite în acele pătuţuri cu lumânări, părea la fel de ireală ca o piesă macabră.

10. Vindecarea porneşte din interior

Am continuat acea călătorie înapoi în

trecutul meu până ne-am împotmolit în ultimele luni de viaţă ale Luisei. M-am văzut jucând inconştient rolul soţului îndurerat, al capul femeii care, deşi nu împlinise treizeci de ani, se încovoiase sub povara unei asemenea nenorociri. L-am urmărit pe acel omuleţ, milogindu-se plin de vină şi regrete şi văicărindu-se… i-am văzut resentimentele, ura şi sentimentele negative; pierdut într-o imaginaţie bolnavă, sufocat de anxietate, cu inima încleştată în ghearele nemiloase a vinovăţiei, l-am ascultat jelania, acea acuzaţie permanentă, îndreptată împotriva a tot şi toate. La un moment dat, nu am mai putut suporta.

„De ce toate astea? Ce caut eu aici?” am ţipat strident la Visător, copleşit de ruşinea acestei viziuni, l-aş fi întors spatele şi aş fi luat-o la goană, dar nu puteam să mişc niciun deget.

Cu o tandreţe neaşteptată, Visătorul mi-a reamintit scopul acelei călătorii: scoaterea la

lumină a trecutului meu, reîntoarcerea acolo, cu o nouă înţelegere. Era o şansă irepetabilă.

În *orice vindecare, procesul trebuie să pornească din interior*", a spus El cu blândeţe, îndepărtându-mă de acea stare de autocompătimire care ameninţa să mă copleşească în orice moment.

„Fiinţa noastră este cea care creează lumea, şi nu invers!

Ca toţi oamenii, ai crezut mereu că evenimentele sunt cele care îţi induc stările şi că circumstanţele externe sunt responsabile de ceea ce simţi. Acum ştii că aceasta este o viziune răsturnată a realităţii!"

Mă adunam. Am aşteptat câteva secunde şi apoi am încuviinţat din cap către Visător, pentru a-i arăta că eram gata să merg mai departe.

Următoarea oprire a fost Via Bolognese, în Florenţa, unde pe atunci frecventam un curs managerial. Pe parcursul acelor luni s-a creat un

fel de simbioză emoţională între mine şi colegii mei, care a adus după sine o atitudine de autocompătimire din partea mea şi solidaritatea lor ieftină. Fără a fi conştient de acest lucru, „nenorocirea” le inocula lor o stare de confort şi, confruntaţi cu nenorocirea mea, pentru o vreme au reuşit să-şi savureze felia mediocră de viaţă. Mă tratau cu amabilitatea şi grija acordate unei persoane bolnave, unui om rănit sau înfrânt. Am „văzut” întreaga oroare a acelui troc şi m-am simţit extrem de deprimat. Indiferent de unghiul din care priveam, trecutul meu era năpădit de umbre. Nici cea mai mică fărâmă nu merita să fie salvat.

Rătăceam ca un disperat ajuns la locul unui dezastru, căutând ceva ce mai putea fi salvat: o persoană iubită, o relaţie, orice avusese vreo însemnătate sau utilitate pentru mine. Zadarnic. Am rămas fără suflare de atâta oroare. Dacă Visătorul nu ar fi fost acolo, n-aş mai fi găsit

puterea să suport.

„Nu învinovăţi evenimentele”, a spus El, văzând cum mă clătinam sub povara acelor emoţii. „Să fii văduv la douăzeci şi nouă de ani, cu doi copii, nu este un blestem. Un eveniment nu poate fi nici bun, nici rău. Este doar o oportunitate. Dacă ai fi fost instruit, ai fi transformat acea situaţie într-un eveniment favorabil şi l-ai fi translatat pe un nivel superior... Dacă ai fi avut curajul să te cunoşti pe tine însuţi, n-ar mai fi fost necesar ca Luisa să moară... n-ar mai fi fost necesar să treci prin atâtea nenorociri.

La nivelul pe care se află Fiinţa noastră, ne creăm existenţa... tot ce vezi şi atingi este reflectarea imaginii Fiinţei tale şi provine din incompletitudinea ta, de la golul pe care-l porţi în interior. În viaţă nu există spaţii goale. Dacă nu le umpli voit, impunându-ţi un nou model de a gândi, de a acţiona, lumea o va face în locul tău, nemilos.

Dacă nu vezi sau nu vrei să vezi, boala se

cronicizează şi comedia vieţii tale devine din ce în cea mai tragică. Totul se întâmplă pentru a-ţi evidenţia cauza acelei drame şi a te duce înapoi la sursa ei… pentru a te ajuta ca într-o bună zi să intervii şi să schimbi această viziune fatalistă asupra existenţei”.

11. Proprietarii

Alte fragmente din viaţa mea, imagini din trecut, ca nişte fotograme, se derulau la început cu o viteză mică şi apoi din ce în ce mai repede. După înfăţişarea oamenilor şi a străzilor, am recunoscut sutele de oraşe în care trăisem şi sutele de case în care locuisem. Finalmente, am prins o ocheadă… umbra!… Acea prezenţă întunecată care mă pândise întotdeauna, ori de câte ori alesesem o casă nouă, ori de câte ori mă mutasem. Eram teribil de îngrijorat, ca şi cum stomacul îmi era strâns într-o menghină de fier.

În fiecare casă în care mă mutasem, dădusem peste un cerber: proprietari dificili, caractere certăreţe care, datorită unei ironii a sorţii, unui destin recurent, foarte bun pedagog, ceruseră să locuiască alături de mine şi să-mi fie vecini.

„Priveşte atent… observă-i atent!”, mi-a ordonat El, cu o blândeţe molcomă, anticipând durerea ce urma să mi-o provoace. „Acei proprietari sunt o singură persoană, cu toţii. Mereu aceeaşi. Nu se schimbă niciodată… nu vrei să «vezi» că, în umbra măştii, deghizat în proprietar, te-ai aflat tu mereu. Tu, întâlnindu-te pe tine însuţi!”

Ceva s-a rupt în mine. O uşă s-a deschis cu putere în spatele meu şi am auzit zgomotul metalic al încuietorii. Eram sigur, extrem de sigur că, din moment ce auzisem acele cuvinte, nu mă mai puteam întoarce şi nimic nu ar mai fi fost la fel ca înainte. Un ţipăt disperat a izbucnit, fără lacrimi, înăuntrul meu: viaţa mea se asemănase cu

cea a unei fantome, o umbră pe care acum o puteam vedea risipindu-se în oglinda lumii şi cum dispare fără urmă.

Pe marginea prăpastiei, cuvintele Visătorului au venit să mă salveze.

„Ei sunt paznicii, gardienii pe care tu singur i-ai ales să-ţi menţină starea de dependenţă. Atâta timp cât vei continua să murmuri acel cântec de jale care ţi-a condus mereu viaţa, acele fantome vor reveni”.

A urmat o tăcere lungă, care m-a speriat că va rupe firul de aur ce ne lega. O angoasă teribilă mă cuprinse la gândul că El mă va elimina din „visul” Lui. Era o senzaţie înspăimântătoare. În acel moment nesfârşit, în care am experimentat acea goliciune, acea absenţă, am încetat să mai exist. Am înţeles atunci că Visătorul devenise o parte integrantă din viaţa mea. Eram legat de El printr-o coardă preţioasă, ca de un organ vital prin care sorbeam viaţa, un al treilea plămân din care

respiram „aer proaspăt”.

Apoi, alte imagini din trecutul meu începură să curgă lin, prin dreptul ochilor mei, ca într-o cabină de montaj cinematografic. Învăţasem să le stăpânesc. Puteam să le opresc, să le măresc, să mă apropii de ele sau să le privesc de la distanţă şi să mă includ sau să mă exclud din acel episod. Am revăzut vila din Via Fortini, prea spaţioasă şi tăcută acum, că Luisa era internată la spitalul de pe Via Venezian din Milano, iar Luca şi Georgia erau cu bunicii lor, în Piemonte. Din nou am văzut acele zile succedându-se cu repeziciune, apărând şi dispărând într-o clipită. La apusul soarelui, umbrele pinilor puneau stăpânire pe casele vechi, strecurându-se ca nişte degete subţiri în cele mai tăinuite unghere ale Fiinţei mele.

Nu cunoşteam motivul pentru care Visătorul mă adusese acolo, dar un tremur incontrolabil îmi luă în stăpânire corpul.

„Urmează să pătrundem în beciul vieţi tale”,

a spus Visătorul, încurajându-mă. „În cotloanele ei întunecate… E vremea să facem curat… Sunt atâtea de lămurit!”

Mi-am luat inima în dinţi şi am păşit pe drumul care urca spre poarta largă de la intrare. Am recunoscut vântul care bătea dinspre vârful dealului şi se strecura ca un şuvoi printre hopurile potecii abrupte, periind pereţii ei uscaţi şi aspri, păziţi de caperi sălbatici, verzi şi albi. Am intrat pe uşiţa de metal şi am văzut Citroënul pe care la acea vreme îl parcam acolo.

Vila a apărut dintr-odată în faţa mea, dincolo de poteca interioară foarte scurtă. La fel de neaşteptat, am călcat pe treptele placate cu piatră şi teracotă. Pe când mă pregăteam să urc, mi-am întors privirea spre fundul grădinii din spatele casei. Am rămas privind spre ferestrele slab luminate ale casei de oaspeţi. Acolo locuiau singurii noştri vecini.

Amintiri mă invadau, înghesuindu-se unele în

altele. Respiraţia mi s-a accelerat când am început să privesc primele fotograme ale poveştii mele cu Judith.

12. „Domnişoara” Judith

Giorgia şi Luca îi spuneau „domnişoara”. Doar cu câţiva ani mai în vârstă decât mine, era înaltă, atrăgătoare şi retrasă. Locuia singură, în căsuţa de la capătul grădinii. O intensă fluturare a genelor îi anima expresia feţei, ca şi cum ar fi fost într-o uimire permanentă. De fapt, trăia o detaşare neperturbată de nimic. Nimic nu o surprindea şi nimic nu o părea să o intereseze, cu excepţia muzicii şi a cărţilor.

M-am asigurat că Visătorul era lângă mine şi m-am apropiat de una dintre ferestrele din îngusta cameră de zi. Inima îmi bătea repede, ca atunci când o căutam noaptea ca să-mi potolesc temerile cu trupul ei, incapabil să mai suport ceea ce mi se

întâmpla.

Am revăzut acel spaţiu minuscul, pereţii acoperiţi de cărţi, canapeaua din mijlocul camerei, tapiţată cu material floral, şi pe Judith, plimbându-şi degetele pe claviatură. În acea cămăruţă mi-am deschis inima. M-am revăzut stând lângă ea pe canapeaua îngustă, povestindu-i despre boala Luisei şi înrăutăţirea stării ei. Muzica ei umplea camera, făcând fiecare atom al ei să vibreze. Un crescendo a scos din mine vorbele acelea pline de egoism şi de falsă grijă pentru viitorul meu.

Acum puteam simţi întreaga oroare a intenţiilor acelui om şi chiar mirosul greţos al gândurilor sale. Pentru prima oară am văzut clar lupta care se dădea între pornirile mele: eram prins între durerea veştii despre moartea iminentă a soţiei mele şi bucuria sălbatică şi secretă de a mă elibera de ea şi de povara acelei căsătorii supărătoare şi imature.

În taină, îi atribuiam insatisfacţiile,

frustrările, constrângerile şi impedimentele pe care le întâmpinasem în carieră.

Moartea nu este niciodată întâmplătoare”, m-a întrerupt vocea Visătorului. „Cum de altfel nici boala, nefericirea sau sărăcia nu sunt niciodată întâmplătoare. Mulţi ani de zile te-ai rugat să se întâmple asta… fără ca măcar să admiţi asta faţă de tine, ai dorit-o, ai invocat-o cu ardoare, ai tânjit după ea… Visele se adeveresc mereu, până şi cele mai întunecate”.

Cortina prefăcătoriei s-a ridicat. Nu mă mai puteam ascunde. Nu mai era posibil. În umbra lacrimilor şi disperării acelui omuleţ, între masca şi pielea trupului său, am văzut zâmbetul sarcastic al propriei mele nelegiuiri. Oroarea mi-a tăiat respiraţia. O putere magică m-a împiedicat să fug şi m-a ţintuit în faţa ferestrei lui Judith.

Am văzut din nou scena primei noastre întâlniri. Luisa era pe moarte şi eu mă agăţasem de această femeie, pentru puţină companie şi milă

şi pentru trupul ei. Când Judith a înţeles care sunt intenţiile mele, nu şi-a schimbat atitudinea şi nu s-a înfuriat. M-a luat de mână şi m-a condus în dormitorul ei, dându-mi tot ce cerşeam: sex… ca să uit, să evadez, să mă eliberez de teama care-mi covârşea sufletul. De atunci ne-am întâlnit frecvent. Nu vorbeam prea mult, nu era nevoie de ritualuri. Noaptea o căutam să-mi stingă angoasa, deşi sexul se sfârşea în orgasme la fel de insignifiante ca nişte strănuturi.

Visătorul voia ca eu să revăd toate acele scene, aşa că trebuia să stau acolo şi să privesc acel spectacol, gustând fierea acelei scârnăvii.

Luisa era în casa aflată doar la câţiva metri distanţă de noi, la celălalt capăt al grădinii. Nu puteam fi eu acel om… dezgustul devenise insuportabil şi am simţit că leşin când mi-am dat seama că eram capabil să săvârşesc orice mârşăvie pentru a-mi salva pielea. Astfel, dureros, rănile rămase deschise ale trecutului se cicatrizau.

Judith considera că relaţia noastră sexuală era o sarcină care trebuia adusă la bun sfârşit cu atenţie, sârguinţă şi seriozitate, însă nu a permis niciodată nici măcar vreunui atom din Fiinţa mea să se ataşeze de viaţa ei. Aventura noastră plutea deasupra ei, fără să lase nicio urmă şi fără ca viaţa ei să fie influenţată într-un fel de a mea. Era frustrant că mă vedeam neputincios să o posed cu adevărat, iar independenţa ei mă făcea să mă simt nesigur. Ajunsesem la concluzia că Judith trăia numai pentru ea. Eram convins că pasiunea ei pentru cărţi şi muzică semnifica doar scutul egoismului ei. Şi astfel, zăvorâtă într-un palat de cleştar şi etichetată în acest fel, am înhămat-o la amintirile mele din trecut. Însă acum, prin ochii Visătorului, vedeam ce reprezentase Judith pentru mine. Acum vedeam în firea ei rezervată, lipsită de ipocrizie, atitudinea detaşată a unui înţelept şi iubirea pură a unei femei sincere.

Judith era mai bună decât mine. Mă

recuperase ca o pe un suflet disperat din mijlocul ruinei vieţii mele. Nu pot să-mi imaginez ce s-ar fi ales de mine fără ea. Intuise clar cine eram! Văzuse cum micimea vieţii mele se întorcea împotriva mea. Mă considerase un antemergător al morţii! Mântuirea ei ar fi fost să mă ţină departe de viaţa ei. Cum o putusem judeca atât de aspru?

Acum Judith nu mai ocupa un colţ întunecat din mansarda amintirilor mele, pentru că purta o aură orbitoare. Muzica ei era viaţa…

Totuşi, ceva nu se lega. De ce o întâlnisem pe Judith? De ce o persoană ca Judith intrase în viaţa mea de coşmar chiar atunci când aveam mai multă nevoie de ea?

M-am întors spre Visător. Simţeam că nu mă mai ţineau picioarele, lingând absurd, o undă de nebunie se strecurau uşor prin fisura bunului-simţ. În acel moment, simţeam că ceva mă împingea dinăuntru, penetrându-mă încet, inexorabil. Era

imposibil!… Judith era un dar de la Visător!… Judith era Visătorul!… De câte ori intervenise în viaţa mea pentru a mă salva? Cum am putut fi atât de orb? Cum putusem uita o asemenea făptură perfectă?

Gândurile mele se învălmăşeau pe marginea abisului şi apoi se afundau în hăurile lui.

„Fiecare dintre noi primeşte un imens interval de salvare”, au fost cuvintele Visătorului pentru a mă readuce în prezenţă. Tonul Lui suna surprinzător de blând. „Dar îl folosim, îl irosim repede datorită neglijenţei noastre constante, a modului iresponsabil de a ignora semnalele, avertismentele, semafoarele existenţei… şi ne considerăm fragili, expuşi tuturor primejdiilor, la mila şansei…”

Glasul Visătorului redevenise ferm şi grav, iar intensitatea lui mă înfiora.

„Viaţa este foarte puternică şi trupul este indestructibil… Ca să murim, trebuie să facem

imposibilul posibil”.

Referindu-se la omul care am fost ca şi cum ar fi vorbit despre altcineva, El a spus:

„Iartă-ţi… Iertându-l, îţi vei vindeca trecutul şi îl vei înlocui cu lumina zilei de astăzi”.

Ceva în interiorul meu a început să se înmoaie, iar apoi a cedat. Plângeam ca un copil. Ţâşnise la suprafaţă o lavă de dureri, de gânduri neplăcute, iar emoţii incomode curgeau libere printre regrete, acuzaţii, resentimente şi sentimente de vinovăţie.

„Oamenii sunt asemenea ţie; dirijaţi de emoţii negative, sunt fragmente de materie plutind în univers… povestea vieţilor lor se limitează la acuze, văicăreli şi dependenţă… este singurul sens pe care îl pot da lucrurilor!… Sufocaţi de supărări, ei încearcă să uite de moarte, prin moarte”.

13. Mulţumesc, Luisa!

Călătoria în trecut a reînceput. Treptat, peisajul se schimba şi Visătorul mă ducea înapoi în timp, spre călătoriile frecvente făcute între Florenţa şi Milano pentru a o vizita pe Luisa, care era internată la spitalul din Via Venezian. Brusc, eram din nou încarcerat în aceeaşi carceră mentală şi intram în aceeaşi stare pe care o trăisem atunci. Experimentam aceeaşi durere pe care o simţisem atunci, devenind din ce în ce mai acută pe măsură ce deplasările aveau loc la intervale mai dese.

Eram torturat de obligaţia morală de a fi alături de ea şi de repulsia de a mă afla în acel loc, plin de oameni suferinzi. Să-i văd, târându-se prin rezerve, să-i întâlnesc pe coridoare, să le citesc chipurile şi să foşnesc printre ei, ca printre filele îngălbenite ale unei cărţi. Mă intersectam, plin de durere, cu poveştile lor, cu cuvintele prin care se exprimau şi cu cerneala suferinţei lor, copleşit de

teama că într-o zi urma să fiu condamnat să împărtăşesc acelaşi destin.

Apoi, am simţit dorinţa nestăvilită de a fugi, de a-i lăsa în urmă şi a-i uita pentru totdeauna. În afara acelui loc mă aştepta ceea ce numeam viaţă: oameni pierduţi în nimicurile existenţei cotidiene, zarva din trafic laolaltă cu prospeţimea ieşită din comun a râsetelor lor superficiale. Îmi jucam în grabă rolul de soţ îndurerat, însă sentimentul de vină se risipea brusc când întâlneam vreun cadru medical pe care îl asaltam cu întrebări, prefăcându-mă îngrijorat şi găsind apoi un pretext să dispar. Hoinăream pe străzi, ca un nebun, pierzându-mă în mulţime şi afundându-mă în învălmăşeala traficului, lăsându-mă învăluit de culorile şi luminile oraşului. Simţurile îmi erau anesteziate de zâmbetele femeilor dichisite, de ornamentele vitrinelor, care-mi hrăneau iluzia că trăiam într-o lume fără de griji, populată de oameni miraculos de invulnerabili şi fericiţi. În

acea bulă psihologică puteam respira.

Gânduri despre Luisa îmi reveneau pe neaşteptate în minte, din când în când, fără a mă preveni, deranjându-mă din acea stare de ameţeală. Frica, temerile şi vina mă urmăreau ca eriniile şi zeii răzbunători, tot timpul, fie că eram la teatru, la o cafenea sau la un vernisaj. Doar după aceea, gândul la fragilitatea vieţii, la neputinţa şi neplăcerile provocate de precaritatea ei, mă terifia.

Însoţit de Visător, am ajuns la căpătâiul Luisei. Ochii îi erau închişi. Era singură. Visătorul îmi alesese o zi când plecasem la slujbă sau mă plimbam prin oraş, încercând să scap de mine. Răsuflarea greoaie a Luisei ridica pătura subţire într-un ritm inuman de rapid. Am recunoscut acel simptom, cu un junghi în inimă. Zilele ei erau numărate.

Cu o înclinare a capului, Visătorului m-a încurajat să mă apropii.

M-am aşezat cu grijă, pe un scaun de lângă noptiera de metal, şi am privit-o fără întrerupere, mai multă vreme. Şuviţe de păr, ude de sudoare, îi ascundeau fruntea şi obrazul ieşit dintre cearşafuri. Zilele şi lunile scurtului nostru mariaj mi-au trecut prin faţa ochilor, vii, încărcate de evenimente şi amintiri. Primul nostru apartament Istorisirile pe care i le spuneam când mă întorceam de la serviciu. Mândria pe care am citit-o în ochii ei la aflarea vestit despre primul meu succes. Naşterea Giorgiei. Plânsetele ei nesfârşite de peste noapte şi nepriceperea noastră de a o linişti. Naşterea lui Luca. Iar apoi, boala ei.

Imaturitatea noastră se transformase curând în neînţelegere, gelozii, certuri, regrete şi acuzaţii. Amândoi eram nişte oameni slabi, care se sprijineau unul de celălalt. Doi oameni incompleţi, care crezuseră că se pot completa reciproc şi că ar putea forma un întreg. Dar rezultatul uniunii dintre noi, doi oameni incompleţi, era un sfert de

incompletitudine. Acele gânduri, împreună cu altele, înfloriseră pe buzele mele şi deveniseră cuvinte, pe care i le-am şoptit la ureche, l-am vorbit despre viaţă, frumuseţe şi fericire. Nu conta dacă mă auzea sau nu.

O durere surdă îmi sfâşia inima. Un plânset fără lacrimi îmi sugruma gâtul. Şi totuşi eram plin de bucurie. Am simţit că sunt îndrăgostit pătimaş, aşa cum nu mai fusesem. Până în acea zi, hipnotizat de treburi şi de alte mii de îndeletniciri iluzorii, îmi petrecusem timpul alături de Luisa de parcă suferisem cu adevărat. Aşteptarea aceea, fără trecut sau viitor, orele ce treceau fără ca nimic să se întâmple, repausul, tăcerea şi calmul care guvernau lumea m-au copleşit. Acea viziune era insuportabilă.

„Această femeie este trecutul tău care moare”, a spus Visătorul în spatele meu.

Sentimentul morţii pe care-l trăisem în preajma ei, de luni de zile, nu-mi era exterior mie.

Era moartea mea, moartea pe care o purtam în mine dintotdeauna. Luisa mă lăsase să o văd, să o simt şi să o ating, iar în acel moment ea îmi dădea şansa să o înfrâng. În schimb, eu am ponegrit-o, cu fiecare gând rău, cu fiecare acuzaţie.

„Cere-i să te ierte!”, mi-a poruncit Visătorul, părinteşte. „Viaţa ei a fost specială şi te-a ajutat să recunoşti moartea din tine, victimizarea, sentimentul de culpabilitate şi dezmembrare care ţi-a condus existenţa”.

„Mulţumesc, Luisa!”, am şoptit, mângâindu-i părul şi fruntea asudată „Câtă ignoranţă lipsită de simţire… Nu ştiam… Aceasta este reînvierea noastră… Mă voi schimba pentru totdeauna şi copiii noştri se vor schimba cu mine!”

Orele treceau, dar nu mă simţeam obosit. N-aş fi dorit să mai fiu în altă parte, doar lângă ea. Mă gândeam de câte ori venisem să o vizitez în acel spital şi în altele, detaşat, convins că sunt singura persoană sănătoasă printre cei bolnavi.

Săptămână după săptămână, trăisem lângă acele fiinţe care, asemene Luisei, atârnau de viaţă ca de un fir de aţă, fără să înţeleg darul pe care mi-l făceau.

Pe atunci îmi era imposibil să înţeleg că aceste femei şi bărbaţi nu erau exteriori mie, ci erau proiecţia unei viziuni nesănătoase asupra existenţei… imagini ce reflectau propria mea boală, propria mea izolare şi a propriei mele iresponsabilităţi. Acea lume oglindea moartea pe care o purtam înăuntrul meu.

Acceptarea şi asumarea responsabilităţii pentru ea era o parte din procesul care nu începuse încă şi pe care Visătorul îl numea „iertarea de sine”.

Observarea de sine înseamnă vindecare de sine.

Devenind conştient de toate acestea, recunoscător pentru înţelegerea a cât de mult îmi aparţinea fiecare detaliu neînsemnat din acea

lume, am realizat că acesta era primul semn că procesul vindecării începea.

Era noapte. Coridoarele spitalului erau pustii. Nu ştiam cât de mult stătusem lângă ea. Epuizasem tot ce aveam de epuizat: cuvinte, amintiri şi lacrimi. Un singur lucru mai era de făcut! Să împăturesc cearşafurile şi să o dezvelesc. Umflături enorme i se conturau pe sub cămaşa de noapte. Stomacul ei, mai ales, era mare şi umflat ca şi cum ar fi fost însărcinată. Am răcorit-o, plimbându-i o faşă umedă şi uşor parfumată pe piept şi pe picioare, l-am examinat rana, întunecată şi adâncă asemenea unui cuib. O limpezime a minţii, o îndemânare şi un calm pe care nu-mi imaginasem vreodată că le-aş avea mi-au condus mâinile în timp ce o tratam, l-am îndepărtat celulele şi ţesuturile moarte în atâţia ani de neînţelegeri, răutate cruntă şi trădări. Am dezinfectat rana, apoi i-am pus pansament şi plasture pe ea. Am învelit-o în cearşafuri şi am

sărutat-o.

„Trecutul trebuie binecuvântat şi vindecat… Pătrunde în fiecare cută a vieţii tale trecute! Adu lumină în fiecare ungher! Transformă!, cu o nouă înţelegere… Trecutul tău va fi vindecat când vei renunţa să te complaci în anxietăţi, îndoieli şi temeri. Aceasta este adevărata semnificaţie a «iertării de sine»”.

În văzduh mai răsunau încă vorbele Visătorului, când eu m-am simţit pierdut de parcă o trapă se deschisese sub picioarele mele. Am căzut pe spate şi am alunecat pe un tobogan invizibil, cu o viteză ameţitoare, până când un spectru de culori m-a înghiţit.

Când am deschis ochii, eram într-o cameră de hotel din Marrakech, în chiar acea zi îmi pregăteam călătoria de întoarcere în New York. Un sentiment al miraculosului îmi persista încă în minte şi mă gândeam la fiecare clipă petrecută cu El, de la întâlnirea din *Cafe de la France* până la

călătoria în trecutul meu zbuciumat, care se sfârşise cu noaptea petrecută cu Luisa.

Bagajele mele fuseseră deja luate şi o maşină mă aştepta, dar eu zăboveam acolo. Nu mă puteam hotărî să părăsesc acele locuri, în care încă mai puteam să-l simt prezenţa. Îi eram recunoscător Visătorului că mă purtase în trecutul meu şi mă ajutase să mă despovărez de atâta balast.

Doar câteva fărâme din trecutul meu rămăseseră lipite de Fiinţa mea. Era un fragment anume, numai unul, pe care-l păstrasem şi pe care-l strângeam încă în mâini. Deşi era dureros, îl ţineam strâns şi nu doream să-i dau drumul: era ultima privire a Luisei, ultimul sărut de dragoste, dat între trecut şi viitor, la capătul existenţei.

CAPITOLUL II
Lupelius

1. Întâlnirea cu Şcoala

Era dimineaţa târziu. Păşeam de-a lungul unei străzi pline cu magazine de antichităţi. Simţeam căldura soarelui pe umăr, de parcă mă împingea spre deschizătura care se zărea la capătul străzii. Mi-am dat seama că mergeam grăbit, de parcă mă duceam la o întâlnire programată, dar încă nu ştiam unde şi cu cine. O luasem pe trotuarul care ducea spre o cafenea italiană şi în faţa căreia se deschidea una dintre cele mai frumoase pieţe pe care o văzusem vreodată.

Visătorul stătea la una dintre mese, cea mai bine plasată pentru a admira piaţa şi a urmări trecătorii. Era înconjurat de o mulţime de chelneri preocupaţi să-l servească, respectuos, în timp ce

ascultau sugestiile lui. Am ajuns când ei aranjau o a doua masă şi căutau un loc să aşeze conţinutul a doua tăvi mari. O aură de prosperitate îl înconjura, constant. Căuta rafinamentul în orice detaliu şi adora abundenţa, cu toate că întreaga Lui atitudine era marcată de simplitatea unui războinic macedonean. Regimul său alimentar era foarte cumpătat.

Părea încântat să mă revadă. Cu o înclinare a capului, m-a salutat şi a m-a invitat să iau loc. Din acel moment, atenţia Visătorului a părut să fie complet absorbită de prăjiturelele şi variatele delicatese frumos aranjate pe mese.

Era prima oară când îl vedeam de la întâlnirea noastră din Marrakesh. Acum, în prezenţa Lui, un noian de întrebări îmi clocotea în minte. Unele din ele datau de secole; ele se repetaseră de-a lungul istoriei lumii, fără să primească vreun răspuns. Religii, şcoli de gândire, tradiţii profetice, generaţii de savanţi, cercetători,

filosofi şi asceţi, încercaseră să le dezlege. Reflectam la faptul că omul modern, situat pe ultima treaptă a evoluţiei sale milenare, era La fel de vulnerabil în faţa enigmei existenţei sale, precum Oedip în faţa Sfinxului.

Se servea ceaiul. Visătorul urmărea cu grijă fiecare detaliu al acelei operaţiuni şi direcţiona mişcările chelnerilor, care executau un ritual cunoscut numai Lui. Abia se atingea de mâncare. Părea că se hrăneşte cu propria Lui atenţie, cu propriile impresii, cu armonia şi ritmul fiecărui gest. După ceai, a urmat o pauză lungă. Aşteptam cu nerăbdare ca El să înceapă să vorbească. Între timp, îmi deschisesem carnetul de însemnări şi îmi luasem stiloul. Când a vorbit, vocea Lui avea o intonaţie solemnă:

„Alături de Mine vei putea schimba cursul destinului tău implacabil”, a spus El. „Alături de Mine vei putea să spargi cercurile mecanice ale obiceiurilor tale, ale sentimentului de

culpabilitate… Alături de Mine va trebui să renunţi la îndoială, teamă, gânduri distructive… va trebui să renunţi la minciuna care te leagă de condiţia de muritor”.

„Ca să te schimbi, va trebui să lupţi împotriva intoxicării tale de-o viaţă!”, a continuat. „Va trebui să schimbi în întregime felul cum vezi lucrurile. Doar în acest mod şi cu multă muncă poţi să-ţi schimbi cu adevărat destinul… De unul singur, omul nu reuşeşte niciodată. El are nevoie de o Şcoală”.

Modul în care a accentuat cuvântul „şcoală” şi contextul în care l-a folosit, m-au determinat să intuiesc că îi acorda o semnificaţie care depăşea accepţiunea uzuală. Era de parcă l-aş fi auzit pentru prima oară. Am descoperit în el o putere pe care nu o mai găsisem nicicând şi dulceaţa unei promisiuni mult timp reprimate. Un gând mi-a străbătut întreaga fiinţă ca un tremur şi mi-a înflorit pe buze sub forma unei întrebări.

„Ce este Şcoala?”, am întrebat. Vocea mea tremura şi chiar şi eu eram surprins de acea emoţie inexplicabilă.

„*Şcoala constituie călătoria ta de întoarcere*”, a spus Visătorul. În ochii Lui întunecaţi strălucea o bucurie ascunsă.

Şcoala este saltul cuantic de la Multitudine la Integritate, de la Conflict la Armonie, de la Sclavie la Libertate.

„Să găseşti Şcoala înseamnă să te conectezi la „vis” cu un cablu de oţel… să fii capabil să intri pe nivelurile de maximă responsabilitate. Sunt foarte puţini cei care pot să reziste unei asemenea întâlniri”, a conchis El.

Acele cuvinte şi privirea Lui au pus în mişcare un mecanism îndepărtat. Am simţit fizic, interior, zgomotul unei maşinării care se sparge. Cu un regret, am conştientizat ruşinea de a fi trăit „departe de casă” ani şi ani de-a rândul şi sentimentul miraculos de a mă găsi în faţa a ceva

sau cuiva pe care îl căutasem cu disperare.

„Cum putem găsi şcoala?”, am întrebat în şoaptă, plin de respect, simţind natura excepţională a acelui eveniment.

„Nu te teme… Şcoala te va găsi pe tine”, a răspuns Visătorul. Apoi, sesizând spaima mea, El şi-a înmuiat concizia răspunsului şi a adăugat: „Când un om este iremediabil dezamăgit de viaţa sa… când îşi dă seama de nedesăvârşirea lui, de propria lui neputinţă, când existenţa îl prinde într-o menghină până nu mai poate să respire, atunci e momentul să apară Şcoala”.

2. „Lumea este un mit”

Stăteam în cafenea, în acel oraş necunoscut şi îl ascultam pe El, în timp ce umpleam paginile cu notiţe. Simţeam că ucenicia mea, care începuse în acea clădire neobişnuită şi apoi continuase în Marrakech, urma o pedagogie secretă, liniile unui

proiect ce nu fusese întrerupt niciodată.

„Întâlnirea cu «Şcoala» este cel mai minunat eveniment din viaţa fiecărei fiinţe umane; este unica oportunitate pe care o ai pentru a evada din hipnoza colectivă şi să realizezi că tot ce vezi şi tot ce te înconjoară nu este lumea… ci doar descrierea ei”. mi-a explicat.

„Dar te ascult, ating masa aceasta… văd oamenii trecând… ştiu că oricare dintre aceste fiinţe umane are o viaţă, o slujbă, o familie… cum pot fi toate acestea doar o viziune a mea?”

„Imaginile care se proiectează pe retină nu reprezintă lumea, ci povestea ei; o poveste repetată de multe ori, un mit…” a răspuns Visătorul laconic „Vi s-a povestit lumea”.

Mirarea pe care o simţeam în timp ce ascultam aceasta a fost depăşită de o mirare mai mare, când l-am auzit adăugând în şoaptă:

„Tu eşti adevăratul creator al realităţii care te înconjoară!… *Dar ai uitat asta…*” „Ce am

uitat?”, am întrebat. Un sentiment de ostilitate emanat de vocea mea a subliniat distanţa care se interpunea între noi.

„Lumea are nevoie de tine pentru a exista. Ai uitat că tu eşti creatorul ei şi de aceea ai devenit umbra propriei tale creaţii”.

Tonul Lui a construit un pod peste distanţa dintre noi şi m-a readus la subiect, ca pe un elev.

„Lumea este subiectivă, personală!... Este imaginea în oglindă a Fiinţei noastre... Viziunea şi realitatea sunt unul şi acelaşi lucru, tot ce le separă este «factorul timp»”.

Aş fi vrut să consimt, să accept viziunea Lui. Totuşi, ceva din mine obiecta. Luciditatea mea se clătina, dar nu renunţam. Cum era posibil să fii în faţa aceluiaşi obiect, panoramă, eveniment sau persoană şi să ai viziuni diferite asupra lor?

„Dar o realitate obiectivă există cu siguranţă!” am subliniat eu, astfel încât să-mi sprijin propriile convingeri. „În definitiv, un lucru

nu poate fi altceva decât ceea ce este…”

Încercam să-mi apăr convingerile, dar ştiam că, indiferent cât de adânc înrădăcinate erau, nu puteau supravieţui. Erau sufocate de viziunea Visătorului. Din nou, cu această ocazie, ca de altfel cu toate celelalte, plutea o mirare inefabilă, care devenea inteligibilă doar în prezenţa Lui şi se întâmpla inevitabil fără să ştiu cum şi când. Tânjeam, dar mă temeam de acea transfigurare. Când în cele din urmă s-a întâmplat, am simţit cum zidurile Fiinţei mele se lărgeau şi îi făceau loc unei noi viziuni asupra lumii, mai clară, mai liberă şi mai inteligentă.

Observând că eram încă confuz, a dat o altă lovitură decisivă viziunii mele anterioare, afirmând:

„Putem vedea doar ceea ce suntem!”

Apoi a declarat cu umorul Lui inimitabil, subtil şi sarcastic:

„Un boţ, dacă întâlneşte un sfânt, va vedea

doar buzunarele lui”. Această butadă m-a iluminat şi încă mai zăboveam asupra imaginii ei educative şi comice. Dar Visătorul revenise la discuţie cu o privire severă, ca şi cum o digresiune, oricât de neînsemnată, îl deviase prea mult de la scopul întâlnirii noastre.

„Numai întâlnirea cu Şcoala îţi va permite să te eliberezi de rigiditatea unei vieţi obişnuite”.

Doar «activitatea şcolară» ne va permite într-o bună zi să percepem lumea din spatele panoramei ei false.

Doar un om care «lucrează cu sine» va avea acces, într-o zi, la o viziune armonioasă, la o stare de integritate. Şi, numai o viziune completă şi armonioasă poate vindeca lumea”.

3. Şcoala transformării

Visătorul mi-a explicat că şcoli de instruire pentru oameni excepţionali au existat

dintotdeauna, în orice epocă şi societate. Aceste „şcoli”, cu excepţia unor diferenţe culturale şi filosofice care păreau să le deosebească, erau de fapt o singură Şcoală. Vocea Lui era neschimbată, deşi gândul Său străbătuse fiecare epocă şi civilizaţie. El a numit această şcoală „Şcoala Fiinţării”: un sol fertil, universal, pentru visători, unde vizionarii şi utopicii brilianţi şi-au rafinat întotdeauna ideile.

„*O şcoală a transformării*”, a definit-o Visătorul şi apoi a făcut o pauză.

A respirat cu sete spiralele aromate emanate de ceai, apoi a adăugat:

„Şcoala Zeilor… unde învaţă să se conducă pe ei înşişi, înainte să-i conducă pe alţii”.

Vocea Lui m-a făcut să mă cutremur. Devenise şuieratul marţial al unui războinic în acţiune.

„O Şcoală a transformării”, a spus El, „unde ideile şi convingerile sunt răsturnate… în primul

rând, ideea naturii inexorabile a morţii. Moartea este ultima rezistenţă la adevăr, la armonie, la frumuseţe. Moartea distruge ceea ce nu e în stare să devină adevăr. Dacă vom fi adevăraţi, în fiecare celulă a corpului nostru, nu vom muri niciodată”.

Mi-am amintit tradiţia clasică, înainte de vremea, lui Homer, care împarte fiinţele umane în două specii total diferite: eroii, campionii unei omeniri vizionare, capabili să facă imposibilul posibil, şi mulţimea imensă de fiinţe fără chip, fără voinţă şi fără visuri. Primii, ghidaţi de Soartă, erau meniţi unor mari aventuri individuale, pe când cei aparţinând celei de-a doua specii, conduşi de legile Accidentului şi ale Şansei, erau meniţi să ducă o viaţă insignifiantă.

M-am luminat la gândul că cele mai importante mituri, din cele mai îndepărtate timpuri, au narat faptele oamenilor care întâlniseră „Şcoala”.

Faptele lor, luptele împotriva monştrilor şi

giganţilor, redate de *aezi*, barzii rătăcitori, reprezentau etapele întoarcerii dintr-o călătorie interioara, în propriul psihic, în ungherele cele mai ascunse şi obscure ale Fiinţei. Visătorul mi-a explicat că, în cele mai tăinuite zone ale vieţii, acolo unde emoţiile negative spumegă şi gândurile distructive, sentimentele de culpabilitate plutesc… tocmai acolo găsim originea acelor monştri, sursa vulgarităţii, a morţii şi căderilor noastre.

„Mai întâi de toate, trebuie să găseşti duşmanul ascuns în carnea ta. Abia după ce vei încheia extirparea lui, îl vei regăsi din nou, de data aceasta în faţa ta, în exterior, mai subtil, mai puternic mai feroce. Opusul tău creşte odată cu tine! Nu există mii de duşmani, ci doar unul singur şi o singură victorie, cea împotriva ta”.

«*Călătoria de întoarcere este o oportunitate enormă pentru un om de vindecare a propriului trecut*”, a spus El; privirea Sa a parcurs domol piaţa, bisericile gemene, palatele nobile şi statuile

dimprejurul vechiului obelisc; observa oamenii care se îmbulzeau în jur.

„Lumea este trecutul”. a afirmat El, inventând una din memorabilele Sale maxime. „Pe oricine întâlneşti, orice vezi este întotdeauna trecutul. Chiar dacă apare în faţa ta acum, ceea ce vezi şi atingi este doar materializarea stărilor tale interioare… Trecutul e cenuşă. Lumea pe care o vezi şi atingi chiar în acest moment este materializarea a tot ce ai fost… Nimic nu se poate întâmpla în viaţa ta fără să fi fost acceptat deja de gândurile tale. Lumea este cenuşă. Cu o suflare o poţi risipi”.

Visătorul şi-a mutat scaunul, uşor, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a se ridica. Mişcarea Lui m-a îndepărtat brusc de la eforturile mele de a ţine pasul cu ideile Lui novatoare. Aveam un gol în stomac. Voiam să tom vinul nou, acidulat şi spumos, în burduful vechi al convingerilor mele, dar era ca şi cum aş fi vrut să tom oceanul într-un

pahar. Raţiunea mea se năruia sub asalturile Lui. Rătăceam prin intelectualisme goale, ca să ascund faptul că învăţătura Visătorului mă pătrunsese adânc, devenind periculoasă, chiar fatală, vechiului meu echilibru.

Între timp, Visătorul se ridicase. Cu o înclinare a capului m-a invitat să-L urmez. Cu paşi şovăitori, m-am pregătit să părăsesc acel colţişor liniştit unde cuvintele Lui încă mai vibrau în aer. Mă simţeam de parcă părăseam un templu antic, o venerabilă arcă a cunoaşterii. Fiecare detaliu al întâlnirii noastre îmi va rămâne întipărit în memoria celulelor: masa aranjată, mişcările chelnerilor şi chiar şi mireasma plăcintei de orez proaspăt scoase din cuptor.

Am traversat piaţa şi L-am urmat într-o biserică. Trecând printre transept şi altar, în spatele navei centrale, am ajuns într-o capelă minusculă, în clarobscurul de acolo am zărit două icoane, una în faţa celeilalte. M-am uitat împrejur.

Din poziţia în care ne aflam, biserica părea complet goală. Visătorul mi-a spus să arunc o monedă într-o cutie. O lumină puternică a dezvelit picturile. El mi-a sugerat să le privesc din mijlocul capelei, la o distanţă egală de ambele icoane, l-am urmat instrucţiunile şi, cu multă atenţie, am examinat cele două capodopere. Cea din stânga îl reprezenta pe Petru răstignit, cu picioarele în sus, iar cealaltă reda căderea lui Pavel, pe drumul spre Damasc.

„Nu este pură coincidenţă faptul că aceste două picturi se află faţă în faţă”, mi-a spus. „Ele sunt indisolubil legate într-un singur mesaj”.

Visătorul nu a mai vorbit şi amândoi am rămas tăcuţi. Am considerat acea pauză ca pe o invitaţie pentru a încerca să descopăr secretul acelor simboluri. Timpul trecea şi strădania mea era zadarnică. Atunci Visătorul m-a salvat din consternare, dezvăluindu-mi că acele două picturi constituiau cele mai elocvente reprezentări

iconografice ale ideii de „răsturnare”.

„Aceste două piese de artă exprimă suflul emanat de gândirea unei mari Şcoli a responsabilităţii”, a spus El. „Numai o Şcoală ca aceasta poate doborî convingerile şi prejudecăţile învechite, astfel încât să distrugă paradigmele mentale ale vechii umanităţi şi să vindece conflictele sale, eliberând-o de durere… Viziunea şi realitatea sunt unul şi acelaşi lucru. Lumea este reflectarea ta. Nimiceşte-ţi convingerile, iar lumea, întocmai ca o umbră, te va urma. Realitatea va lua forma unei noi viziuni”.

Timpul pentru care plătisem a expirat, luminile se stinseseră şi picturile fură din nou învăluite de întuneric, ca două săbii de fier puse în tecile lor. În clarobscurul încăperii mirosind a lumânări, L-am ascultat pe Visător spunându-mi povestea minunată a Şcolii, care fusese ţinută sub tăcere mai mult de zece secole. A făcut o pauză, înainte să-mi şoptească misterios că era timpul ca

vocea sa să se facă auzită din nou. Eram uimit. Gândul la o şcoală milenară care, după trecerea atâtor secole, reapăruse spre a-şi împlini misiunea, mă înfrigura. În acel moment, Visătorul mi-a spus povestea unui călugăr-războinic şi a unui manuscris nepreţuit ce fusese pierdut.

„Ţie şi acelora ca tine, care cred că pot găsi adevărul în cărţi… vă va fi de folos să daţi de urma acestei Şcoli antice!” a spus.

Apoi tonul Lui a devenit imperios.

„Găseşte acel manuscris!”, mi-a poruncit.

Dincolo de austeritatea şi ariditatea tonului Lui, simţeam că îmi încredinţa o sarcină importantă, îi eram recunoscător din acest motiv. Un „da” hotărât, solemn ca un jurământ, mi-a izbucnit din piept. Îmi voi da toată silinţa în căutarea aceasta. Cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât simţeam cum îmi creşte entuziasmul pentru acea misiune, care promitea să mă arunce într-o lume plăcută şi familiară. Visătorul şi-a dat

seama că reveneam la vechile obiceiuri, cădeam din nou în clişeele unui elev şi a spus:

„Într-o bună zi vei conştientiza că nimic nu vine din exterior… că nu poţi adăuga nimic la ceea ce ştii deja… că învăţăturile şi experienţele nu-ţi îmbogăţesc capacitatea de a înţelege… Adevărata cunoaştere poate fi doar «reamintită»… Cunoaşterea unui om nu poate fi nici mai mică, nici mai mare decât el. Un om «cunoaşte» numai ceea ce «este». A cunoaşte înseamnă, mai presus de toate, a fi… Cu cât eşti mai mult, cu atât cunoşti mai mult!”

Mai târziu, Visătorul mi-a vorbit despre o amintire atemporală, o „amintire verticală” compusă din stări şi niveluri şi care conţin o cunoaştere infinită. Ea este un bun al tuturora; fiecare dintre noi o are, însă am pierdut cheia de acces…

Re-amintirea.

Vechiul mozaic de pe podea se lărgea şi

distanţa dintre noi începea să crească, mai puţin la început, întinzându-se apoi cât puteai cuprinde cu privirea. Am avut un sentiment acut de pierdere în timp ce-i ascultam ultimele cuvinte.

„Cunoaşterea este un bun inalienabil al omului… este la fel de veche ca şi el…

Într-o zi îţi vei da seama că nu mai este nimic de adăugat… ci nenumărate lucruri de eliminat… ca să cunoşti”.

Am sorbit acele cuvinte ca şi cum le aşteptasem dintotdeauna. Le-am recunoscut. Un uşor tremur, pe sub piele, însoţea sentimentul de cuprindere a tuturor lucrurilor. Eram un sistem universal şi perfect. Aveam sentimentul de plenitudine, conectare şi înţelegere a tot ce mă înconjura. Experimentam beţia invulnerabilităţii şi desăvârşirea Visătorului. Nimic nu putea afecta sau infesta acea integritate.

„*Găseşte acel manuscris*!”, mi-a reamintit El pe un ton auster. Trăsăturile chipului Său

începeau deja să se destrame.

„Atunci când îl vei găsi, ne vom reîntâlni!”

4. Lupelius

Chiar din acea zi am început să caut şcoala străveche şi manuscrisul despre care îmi vorbise Visătorul. Cartea pe care El îmi ceruse să o găsesc era „Şcoala Zeilor”, scrisă în secolul al nouălea de călugărul şi filosoful Lupelius, un spirit neîngrădit din Evul Mediu timpuriu, născut în Irlanda, care era în acei ani un refugiu sigur pentru învăţaţi; o zonă aflată la întretăierea culturilor şi tradiţiilor, năpăstuită de războaie şi conflicte inimaginabile.

Existau prea puţine informaţii despre viaţa lui Lupelius, majoritatea incerte. Documentele pe care le-am găsit erau insuficiente şi nu întotdeauna sigure. Din adolescenţă, tatăl său îl instruise în arta războiului, aducându-i cei mai destoinici profesori şi obligându-l să urmeze un

regim strict. În tinereţe, el a îmbrăţişat viaţa monastică şi a căutat pustietatea în munţii Bet Huzaye (astăzi Kazakhstan), care pe acea vreme erau locul de întâlnire al pustnicilor din toate părţile lumii creştine. În ceea ce priveşte pregătirea lui spirituală şi religioasă, se ştie că a intrat într-o mănăstire din apropiere, Shaban Rabbur, unde s-a încuiat într-o bibliotecă imensă, timp de mai mulţi ani şi a studiat cu înfrigurare Scripturile, Sfinţii Părinţi şi misticii renumiţi ai tuturor timpurilor, de la Origen la Giovanni de Apamea şi până la Părinţii deşertului. Am avut ocazia să vorbesc, în săptămânile următoare, cu câţiva specialişti în filosofia medievală şi ei mi-au confirmat faptul că urmele singurei opere a lui Lupelius şi manuscrisul original al acesteia dispăruseră cu multe secole înainte.

Am scotocit în bibliotecile marilor universităţi, am luat legătura cu institute de filosofie şi m-am întâlnit cu savanţi şi cercetători.

Mi-am extins căutările în Europa, dar fără succes. În cele din urmă, în Irlanda, la Muzeul Scriitorilor din Dublin, după ce am urmat o altă pistă, am constatat că ei păstraseră o copie, singura care încă mai există. Se ştia că şi aceasta fusese pierdută de ani de zile, înghiţită de nisipurile mişcătoare ale vremii.

Impedimentele şi dificultăţile pe care le-am întâmpinat mi-au sporit încăpăţânarea şi interesul. Fiecare indiciu, fiecare nouă descoperire pe urmele acelei învăţături pierdute îmi aducea mai multă ordine în viaţă.

De parcă aş fi urmat liniile unui desen precis, fragmentele vieţii mele, odinioară piese rătăcite ale unui puzzle necunoscut, se îmbinau acum, fiecare găsindu-şi locul potrivit.

Găsirea acelui manuscris şi întoarcerea la Visător devenise singura mea preocupare. De fapt nu mai exista o altă cale de a-L revedea. Gândul acesta îmi dădea mereu mai multă putere de a

continua căutarea pe care El mi-o încredinţase.

Din informaţiile pe care cu greu le strânsesem şi din elementele din filosofia lui Lupelius pe care le adunasem cu grijă, mi s-au conturat filosofia şi caracterul unei mari Şcoli, cu principii la fel de puternice ca zidurile unui oraş nepieritor. După mai mult de o mie de ani, fragmente din acea învăţătură încă mai scânteiau ca o făclie şi se ciocneau de dezordinea socială şi morală din acea epocă.

Figura lui Lupelius, un slujitor al lumii, m-a impresionat puternic. De la începutul cercetării mele simţisem o admiraţie crescândă pentru acest filosof necunoscut.

Cu cât mă apropiam mai mult de el şi de misiunea lui, cu atât mai mult vedeam cum se înalţă imaginea singuratică a acestui gânditor deasupra oamenilor şi evenimentelor. Şcoala lui a stat ca o stâncă într-o mare de ignoranţă şi superstiţii. Gândirea lui, ca un fir de aur, a

traversat uneltirile unei istorii pline de crime şi nenorociri.

Nu mai puteam afla nimic despre viaţa lui, în afară de perioada pe care o petrecuse la curtea lui Charles cel Pleşuv, în Franţa. Cu siguranţă, Lupelius fusese o personalitate neobişnuită; un filosof şi un om de acţiune, ca nimeni altul. Nu avea năravuri sau rutine. Se spunea că putea petrece mult timp fără să doarmă. Nimeni nu-l văzuse vreodată dormind. „Dormitul te împuţinează la trup şi la minte”, le spunea el discipolilor şi, cu umorul lui tipic irlandez, adăuga: „*Dormitul este doar un năravrău*”.

Linul dintre cele mai stranii obiceiuri ale lui era hoinăritul prin pieţe, în cele mai degradante şi nesigure locuri din oraşele Europei. Acolo, aparent în cele mai nefavorabile condiţii, îşi iniţia discipolii în noi moduri de a gândi şi simţi, le distrugea schemele mentale şi percepţiile înguste asupra lumii. Acolo, nebunia lui strălucitoare

schimba lumea hoţilor şi criminalilor, a ispitelor şi pândelor într-o şcoală a perfecţiunii. Se folosea de cele mai abile trucuri pentru a stârpi convingerile lor înveterate şi a spulbera balastul emoţional din capetele lor.

Şcoala sa a format oameni extraordinari, războinici invincibili. Lupelius a făcut uz de metode creative de predare şi purificare, pe care le inventa singur, tot timpul. Se deghiza în sclav, vagabond, politician, bancher, negustor bogat şi punea aceste roluri în aplicare pentru a-şi duce planurile la bun sfârşit. Chiar dacă era vorba despre coroana unui rege sau veşmintele unui călugăr, Lupelius le purta şi îi punea şi pe discipolii lui să facă la fel, atunci când îi învăţa cum să intre în pielea acelor personaje, cum să cerceteze şi să ştie orice detaliu şi secret referitor la ele, fără să uite că e doar un joc şi să devină prizonierii lui. El îi luă în târguri, unde îi implica în teribilele răfuieli dintre bandiţi şi criminali şi îi

încuraja să pătrundă în cele mai sărace zone ale societăţii, împingându-i în escapade disperate, aproape fără cale de întoarcere. Lupelienii se înrolau mercenari în războaie absurde, revoluţii şi disensiuni între ţări îndepărtate, fără a cunoaşte măcar motivele.

Ei au intrat pe câmpul de luptă, nu pentru a-i apăra pe neputincioşi sau oprimaţi, nu pentru a susţine principii sau ideologii abstracte şi nici pentru a apăra duşmani externi sau a căuta răzbunare, ci pentru a deveni propriii lor stăpâni, autorii propriilor destine.

Adevăraţii luptători nu luptă pentru supremaţie sau pentru a-i controla pe ceilalţi.

Ei nu luptă pentru glorie şi nici pentru posesiuni sau recompense.

Ci pentru a câştiga doar ceea ce contează cu adevărat:

Libertatea lor interioară.

Pentru lupelieni câmpul de bătălie oferea

modul cel mai la îndemână pentru a aplica principiile şi teoria Şcolii, adevărata dovadă a transformării conştiinţei lor şi a înţelegerii căpătate. Doar cei ce dobândiseră integritatea interioară puteau rămâne nepăsători în faţa oricărui atac. Invulnerabilitatea lupelienilor izvora din integritatea lor; moartea putea fi aproape, dar ea nu putea nici să-i ocupe, nici să-i pătrundă.

Învăţătura lui Lupelius era o disciplină a invulnerabilităţii, bazată pe dezvoltarea voinţei, al cărei scop era eliberarea de orice limită.

„Liber mereu de condiţia umană şi de constrângerile naturale”

Lupelienii practicau arta autocontrolului. Victoria supremă este „să te învingi pe tine însuţi”, să nu permiţi niciunui eveniment sau stări să-ţi producă răni interioare sau să-ţi întunece Fiinţa. Lupelius i-a instruit să rămână liniştiţi şi calmi, chiar în situaţii extreme. El i-a îndemnat să meargă să caute insulte şi conflicte, pentru a-şi

testa congruenţa. Chiar şi atunci când traversau oraşe şi regiuni bântuite de epidemii şi boli contagioase, trebuiau să treacă neatinşi.

„Incoruptibilitatea şi puritatea te fac un luptător neînfricat, impenetrabil chiar şi în faţa atacurilor celor mai cumpliţi demoni”.

Am încercat să rezolv opoziţia dintre impasibilitatea propovăduită de stoici şi detaşarea sufletului faţă de pasiuni şi gânduri exterioare, specifice misticilor lupelieni. Lupelius a considerat impasibilitatea ca fiind caracterizată de recâştigarea integrităţii şi de unitatea Fiinţei, starea naturală pe care omul a uitat-o. Prin eliberarea de balastul lucrurilor trupeşti şi exterioare, fără vreo iluzie că există ceva în afara noastră, ia naştere o stare de a fi care este o mişcare continuă, naturală, către eternitate, nemurire şi infinitate.

Ceea ce noi numim sintetic «lume», evenimentele şi circumstanţele din viaţa noastră

sunt proiecţiile noastre.

Dacă suntem conştienţi, putem proiecta numai viaţa, prosperitatea, victoria şi frumuseţea.

Dacă suntem dinamici şi atenţi, putem proiecta libertatea, o lume fără frontiere, fără constrângeri, fără bătrâneţe, boală sau moarte.

Şcoala lui Lupelius mă fascina. Am studiat-o şi am venerat-o cu patimă. Mă simţeam de parcă îi respiram aerul. Era prezentă în reveriile mele diurne. Recunoşteam acei bărbaţi şi femei vizionari, luptători neiniţiaţi, eroi singuratici ai unei lupte spirituale inefabile, ca fiind Fiinţe extraordinare, exemple de curaj şi determinare fără egal. Admiram în taină nebunia lor creatoare şi căutarea lor înfrigurată, deoarece ei se străduiau constant să cucerească şinele. Am continuat să caut neobosit şi am descoperit multe dovezi, precum faptul că majoritatea eroilor mercenari din acea vreme, în anii tulburi care au urmat după Carol cel Mare, în care Sfântul

Imperiu Roman se topea încet, erau de fapt discipolii travestiţi ai lui Lupelius. Acei călugări-războinici, protagoniştii legendari ai faptelor măreţe din poemele epice medievale, capabili să transforme o înfrângere într-o victorie răsunătoare, nu şi-au dezvăluit identitatea.

Apoi, căutarea mea a ajuns într-un punct mort şi, săptămâni întregi, am fost incapabil să adaug ceva la puţinul pe care deja îl adunasem, cu sârguinţă. Am renunţat la speranţa de a găsi vreodată acel manuscris legendar şi, odată cu el, drumul înapoi spre Visător. Finalmente, într-o zi, în timp ce adulmecam urmele acelei învăţături pierdute, am cunoscut un părinte dominican de o vastă cultură, care putea să mă ajute în cercetarea mea. Mai mult decât atât, el era autorul unei lucrări enciclopedice despre istoria medievală a bisericii.

5. Întâlnirea cu Părintele S.

Am ajuns cu câteva minute mai devreme la întâlnirea cu o persoană care, după îndelungă căutare, îmi fusese recomandată drept unul dintre părinţii în viaţă ai doctrinei creştine.

Părintele S. Locuia într-un schit vechi, care aparţinea carmeliţilor. Un grup de călugăriţe mărunte, foarte severe şi protectoare, veghea meditaţia lui erudită şi bătrâneţea lui contemplativă. Două dintre aceste maici m-au condus într-o cămăruţă, unde l-am aşteptat, în picioare. Prin fereastra pe jumătate deschisă puteam zări colţul unei splendide mănăstiri. Verdele arbuştilor care invadau geometria arcadelor şi tăcerea profundă mi-au intensificat din nou senzaţia pe care o avusesem în timp ce trecusem prin porţile vechi: mai mult decât că trec pragul unui schit, am simţit că intru într-un alt timp. Imediat, mi-am amintit de curtea Colegiului Bianchi din centrul oraşului Napoli. Văzduhul

răsuna de tropăitul, strigătele şi pândele puse la cale între verande. Puteam simţi mirosul cantinei şi al miilor de amintiri care îmi reveneau din copilăria mea petrecută la călugării barnabiţi.

La ora stabilită, mi s-a permis să intru. Am părăsit şovăitor regatul pierdut al copilăriei mele, pe foştii mei colegi de şcoală, care veniseră să mă salute. Chipurile lor zâmbitoare au dispărut şi s-au întors să-şi reia locul în amintire.

„Părintele S. Lucrează acum la un nou volum din vasta sa lucrare despre creştinismul Evului Mediu”, a spus una dintre miniaturalele surori-gardiene, care mă însoţeau. Puteam ghici din austeritatea tonului ei că mă avertiza să nu irosesc timpul şi răbdarea gazdei mele.

Urcam o scară îngustă, în spirală, care se restrângea şi mai mult din cauza rafturilor de cărţi care o încadrau la ambele capete. Suind treptele, am avut impresia că parcurgeam o metaforă ascendentă. Fiecare detaliu al acelui act părea

încărcat cu o avertizare simbolică. Eram pe cale de a mă întâlni cu unul dintre marii gânditori ai creştinătăţii. Acest gând m-a umplut de un respect asociat cu vaga durere pe care o încearcă cineva atunci când este învăluit de regret sau melancolie. Era felul de viaţă pe care aş fi dorit să-l am: închinată studiului şi cercetării. Am avut o bruscă reiterare a credinţei oarbe în cărţi şi profesori.

Cuvintele Visătorului, aspre şi providenţiale, mi-au întrerupt gândurile:

„Nu mai poţi adăuga nimic la ceea ce deja ştii… nu poţi dobândi adevărata cunoaştere, poţi doar să ţi-o «re-aminteşti»”.

Mi-am recunoscut slăbiciunea: predispoziţia de a depinde de lume şi, în special, de a idolatriza cunoaşterea livrescă. Din nou, făceam un Dumnezeu din lumea exterioară. Aflat în faţa unui fetiş, eram gata să-l aleg pe acel om drept stăpânul meu, fără ca măcar să-l fi întâlnit.

Mi l-am imaginat pe Părintele S. Ca pe un

eşantion al umanităţii prinse în capcana speculaţiilor intelectuale, al unei umanităţi care a încetat să mai viseze. Un maestru al creştinismului care uitase sensul acestuia şi aşezase pe culme omul livresc şi orgoliul intelectual.

„Toate cărţile lumii sunt conţinute într-un singur atom al Fiinţei”, îmi spusese Visătorul. „Ele nu pot adăuga nimic cunoaşterii tale… cărţile nu-ţi pot da viaţă. Cunoaşterea ţine de Fiinţă… Cu cât eşti mai mult, cu atât cunoşti mai mult!”

O voce puternică, psalmodiind, se revărsa asupra mea de sus, ca şi cum printre cărţi se deschisese o spărtură.

„Intră!”, a spus. Intonaţia era aceea a unui pasaj liturgic. Acea invitaţie a răsunat atât de aproape de mine, încât mi-am putut da seama dinainte de dimensiunile modeste ale camerei în care urma să intru.

Pe când urcam ultimele trepte, am simţit

cum Fiinţa mea se adună şi se strânge ca pumnul unui luptător care înfruntă un pericol iminent, dar calculat. Dar cuvintele Visătorului interveneau din nou:

„Fiecare om ocupă o treaptă în inteligenţa umană şi este un gardian al nivelurilor superioare… Dacă rămâi intact, flecare întâlnire va fi o oportunitate, o treaptă pe care poţi să păşeşti ca să mergi mai departe. Dacă uiţi, te vei trezi captiv, într-un joc exterior, virtual, care te va azvârli înapoi în haosul demonic al vieţii tale”.

Părintele S. Era un portal spre existenţă. Asta semnifica persoana pe care urma să o întâlnesc: un gardian-supervizor, un Minos, cel mai sever dintre judecători, care mi-ar acorda, fără îndoială, locul pe care îl merit pe scara fiinţării.

Capul masiv, ras şi pleşuv, al unui bătrân s-a înălţat printre valurile de cărţi care acopereau masa.

M-a cercetat cu privirea, mai multă vreme.

Ochii lui întunecaţi mi se păreau extrem de tineri, încât m-am gândit că nu erau ai lui, ci fuseseră împrumutaţi şi aşezaţi pe acel chip decrepit. Prin ce circumstanţe extraordinare acei ochi găsiseră o cale de a evita procesul de îmbătrânire, lăsând restul chipului să-şi urmeze destinul biologic? Trebuie că el şi-a dat seama că observasem acest lucru. Încetişor, şi-a plecat privirea, acoperindu-şi ochii, cum fac ţestoasele cu pleoapele lor. Când m-a privit din nou, avea expresia unui om bătrân.

Această impresie era întărită de un alt contrast: expresia ceremonioasă a cuiva care întâmpină un musafir, cu încruntarea severă a unui profesor. Această ambivalenţă a fost fundalul întâlnirii noastre, de parcă era menită să-mi amintească de distanţa care ne separa.

Tonul vocii lui, roba şi gesturile, decideau regulile întrevederii noastre. Părintele S. Dorea, în

mod vădit, să stabilească cât de repede posibil scopul întâlnirii noastre şi limitele între care se va desfăşura.

Când am dat mâna cu el, am simţit aceeaşi energie pe care o desluşisem în privirea lui. Părintele S. Mă analiza. Ascunsă vag de un zâmbet, o sondă filtra informaţii evaluatoare, menite să mă clasifice. Vizitatorul lui nu era un animal academic, ci părea mai degrabă un tânăr om de afaceri, un gen de bărbat pe care probabil Părintele S. Nu îl întâlnea prea des.

„Singurul lucru pe care-l ştiu despre tine este că te preocupă filosofia morală şi că vii de la o universitate americană… din New York… dacă nu cumva mă înşel”, a spus el, pronunţând cuvântul „singurul” cu un ton de reproş, ce lăsa să transpară natura şi atitudinea lui profesorală.

„Mă preocupă etica afacerilor”, l-am corectat politicos, în timp ce-i înmânam o copie a scrisorii pe care Universitatea Fordham i-o trimisese cu

câteva zile mai devreme. Documentul confirma că eram cercetător, student la etica afacerilor. Constituia acreditarea mea la întâlnirea cu el. Eram foarte degajat în această postură. Am rămas tăcut. Preferam să nu-i furnizez alte informaţii despre mine şi să-l las prins între curiozitate şi disconfort, fără să-i uşurez sarcina în vreun fel.

În timp ce citea, am sesizat expresia unui interes crescând pe chipul lui. A avut o tresărire când a aflat despre studiile pe care le desfăşurasem despre Lupelius şi că speram ca întâlnirea noastră să mă ajute să-mi duc mai departe cercetarea. Cu un bun autocontrol, a reuşit să contracareze emoţia acelei descoperiri şi a putut să-şi exprime mirarea cu privire la alegerea subiectului meu – o extraordinară şcoală de gândire, în afara oricărui cerc ştiinţific cunoscut vreodată.

Nu i-am spus nimic despre Visător şi mi-am justificat interesul pentru Lupelius ca datorându-

se importanţei pe care gândirea sa ar fi putut-o avea în viziunea modernă asupra afacerilor şi în instruirea unei noi generaţii de lideri, i-am povestit despre aşteptările înalte pe carele aveam de la acea ramură a studiilor care necesită aplicarea metodelor educaţionale, a sistemului de valori şi a principiilor filosofice care aparţineau anticei Şcoli de Fiinţare, lumii moderne a afacerilor. Ceea ce mă interesa în special era învăţătura lui Lupelius şi studiile sale asupra invulnerabilităţii şi invincibilităţii, datorită relevanţei acestora asupra provocărilor economice moderne, cel puţin la fel de dificile sau periculoase ca şi cele militare. Cercetarea şi experimentele privind nemurirea desfăşurate de şcoala lui Lupelius ar putea fi extinse la problemele moderne.

De multă vreme, specialiştii din economie sunt neputincioşi în faţa unui fenomen alarmant, de dimensiuni planetare.

„Companiile mor de tinere. Companiile de pe tot mapamondul au o viaţă scurtă, doar cât numeri pe degetele a două mâini”, i-am spus eu. „Chiar şi giganţii din finanţe şi economie, cele mai puternice multinaţionale de pe planetă, duc o luptă pentru a supravieţui mai mult de patruzeci de ani”.

Bizuindu-mă pe învăţăturile Visătorului, pe care i le-am servit ca fiind ale mele, am susţinut convingerea că o companie trainică se naşte dintr-un fondator trainic şi o companie nemuritoare apare din visul unei fiinţe nemuritoare. Deodată, în timp ce îmi vorbea despre polaritatea iubire – frică, Visătorul mi-a revelat faptul că înţelesul concret al iubirii îşi are originea în etimologia cuvântului latin *a-mors*, care înseamnă fără moarte. Nu din întâmplare „Roma”, numele oraşul etern, este anagrama lui „a-mor”. Destinul nemuritor i-a fost codificat în temelii şi încapsulat în numele care i-a fost dat de fondatorul ei. Am

menţionat Roma, care de curând sărbătorise 2800 de ani de existenţă continuă, ca pe un exemplu de operă durabilă, care nu putea fi explicată fără a-l lua ca reper pe întemeietorul ei, cu calităţile sale de fiinţă nemuritoare (Romulus a fost zeificat şi venerat de romani sub chipul zeului Quirinius).

L-am furnizat Părintelui S. Şi alte exemple de longevitate extremă în afaceri, de la familia Windsor, veche de o mie de ani, până la însăşi Biserica Catolică, cea mai mare multinaţională de pe planetă. Sprijinindu-mă din nou pe învăţăturile Visătorului, am susţinut că o economie prosperă este întotdeauna expresia unei gândiri nemuritoare.

Viziunea şi realitatea sunt unul şi acelaşi lucru.

O firimitură de eternitate este suficientă pentru a lărgi viziunea unei ţări şi a extinde graniţele economiei sale. Conceptul de nemurire este suficient pentru ridicarea nivelului financiar

al indivizilor, organizaţiilor şi tuturor naţiunilor.

Aceasta era direcţia spre care mă îndreptam cu cercetarea mea. Am subliniat că aceste descoperiri ar putea schimba în curând viziunea despre afaceri şi revoluţiona predarea şi cercetarea ştiinţifică, în toate universităţile de economie.

Cu cât îi vorbeam despre teoriile economice înrudite cu noţiunea de nemurire şi de puţinul pe care-l ştiam despre filosofia lui Lupelius, cu atât mai mult observam cum creşte interesul Părintelui S. Economia mondială opunea rezistenţă unui câmp de luptă vast, unde – zilnic – naţiuni întregi şi companii mari cât nişte regimente uriaşe se confruntau, pentru a stabili noi graniţe economice, în avantajul lor. Un singur învingător se înălţă deasupra acestui conflict. Toţi ceilalţi, învinşii, sunt înlănţuiţi la carul lui şi condamnaţi la sclavie. Pentru a supravieţui ei, trebuie să adopte obiceiurile noului stăpân şi să înveţe limba lui.

Trebuie să-l servească. Gazda mea m-a încurajat, cu un gest, să continui, l-am spus tot ce aflasem în legătură cu misteriosul călugăr-filosofi fără a-i ascunde impactul pe care Lupelius şi învăţăturile lui extraordinare îl avuseseră asupra mea. Am ajuns repede la punctul în care cercetarea mea se afla la ananghie, l-am vorbit şi despre strădaniile mele de a găsi manuscrisul intitulat „Şcoala Zeilor” şi despre misterioasa dispariţie a tuturor copiilor. Mi-am exprimat temerile în legătură cu ceea ce părea a fi o încercare deliberată de a şterge orice urmă a lucrării lui Lupelius şi a Şcolii sale de fiinţe nemuritoare.

6. Doctrina lui Lupelius

Părintele S. M-a ascultat cu atenţie, cu bărbia în piept.

Când şi-a ridicat capul, îi strălucea privirea şi i-am observat din nou ochii aceia, extraordinar de

tineri, care mă impresionaseră atât de mult la începutul întâlnirii noastre, pe care acum nu se mai străduia să-i ascundă. Chipul său avea expresia cuiva care doreşte să fie recunoscut.

Nu m-am retras din joc şi m-am concentrat pe ultima sa mişcare. Răspunsul la ghicitoare mi-a venit brusc şi orbitor, ca o fâşie dintr-un fulger care taie cerul înnorat. Am ameţit. Acel om era travestit într-un bătrân… cu siguranţă… se folosea de bătrâneţe ca de o mască… o mască strategică… Părintele S. Pretindea că este un om bătrân. Inima mi-a tresărit. Părintele S. Era lupelian. Eram convins.

Cu greu puteam să-mi ascund emoţia acelei descoperiri… Am simţit plăcerea subtilă a complicităţii care se stabilea între noi… Un fir, lung de zece secole, ne lega de această rasă de războinici, care ştiau să trăiască strategic şi să cultive arta travestirii. Abilităţile sale cameleonice îi permiseseră să trăiască printre faldurile

ordinului său, în floarea creştinismului. Un tunel s-a deschis în timp şi mai mult de o mie de ani, comprimaţi într-o clipă, m-au condus la uşa Şcolii. În faţa mea se afla probabil ultimul dintre custozii ei nemuritori. O întrebare îmi lovea tâmpla, pulsând odată cu arterele mele. Îl cunoştea Părintele S. pe Visător?… Eram tentat să-i spun despre întâlnirea mea cu „visul” şi de aventura extraordinară pe care o trăiam.

„Lupelius este profetul nemuririi trupeşti, dreptul prin naştere al fiecărui om”, mi-a dezvăluit Părintele S., întrerupând şirul gândurilor mele înfrigurate şi lăsându-şi deoparte discreţia „Un drept pe care noi l-am pierdut şi pe care trebuie să-l redobândim”.

Apoi, ca şi cum deschisese o carte invizibilă, cu ochii închişi, aproape recitând cuvintele, a citat:

„*Trupul este spirit încarnat. Dacă spiritul este nemuritor, aşa este şi trupul*” Fericirea pe

care i-o dădeau amintirile din Şcoală şi faptul că auzea din nou aceste cuvinte de mult neauzite era evidentă. Mi-a spus că Lupelius fusese izgonit din creştinism din cauza ideilor sale şi era un miracol că putuse scăpa de moartea prin tragerea în ţeapă. Cea mai mare ameninţare pe care o reprezenta Lupelius era credinţa lui fermă în posibilităţile incomensurabile ale individului şi în victoria finală a vieţii asupra morţii. În opinia bisericii creştine şi a tuturor celorlalte religii recunoscute, propovăduite maselor, nu exista o altă filosofie mai periculoasă: „revoluţia fiinţării”, în care fiecare om era chemat să se răzvrătească, pentru a-şi schimba destinul efemer şi fragil. O luptă cu demonii, balaurii şi himerele, cu giganţii şi monştrii psihici pe care oamenii îi numesc îndoială, teamă, durere şi pe care Lupelius îi considera cauza reală a tuturor relelor şi nenorocirilor.

Nu era de mirare că asemenea idei

subversive au generat atacuri şi persecuţii la adresa lui. Aşa se explică de ce orice urmă a lui Lupelius şi a operei sale dispăruse. După părerea mea, acest lucru părea a fi mai degrabă rezultatul unei strategii deliberate a lui Lupelius, decât efectul unui ostilităţi implacabile orientate contra lui.

Ca să fii acceptat de şcoala lui însemna să treci prin încercări dure, iar să trăieşti alături de el, cerea să rezişti unor eforturi de durată. Lupelius dorea ca discipolii lui să aibă experienţa directă a invulnerabilităţii şi nemuririi trupeşti, să-i facă să înţeleagă că e posibil să treacă nevătămaţi prin cele mai grele pericole. De fapt, niciunul dintre oamenii săi nu s-a întors vreodată cu vreo zgârietură, după ce plecase cu binecuvântarea lui.

L-am întrebat pe Părintele S. Cărui fapt atribuia acest lucru extraordinar. „Scutul unui om este puritatea şi dragostea lui pentru viaţă şi

pentru Maestru”, a rostit Părintele S., cu ochii pe jumătate închişi. În loc să se gândească la un răspuns, el părea să şi-l amintească:

„Pentru Lupelius puritatea este calitatea fundamentală a unui om, este modul de a atinge nemurirea trupească, scopul suprem al omenirii, asimptota supremă a parabolei umane”. Apoi s-a oprit şi a făcut o pauză care mi s-a părut interminabilă. Am observat că Părintele S., atunci când se referea la Lupelius, folosea timpul prezent, de parcă vorbea despre un contemporan… sau de cineva care nu murise niciodată. În timpul discuţiei ce a urmat, m-a condus de mână, prin acea lume extraordinară, formată doar din câţiva bărbaţi şi femei, gata să facă orice lucru care-i împingea dincolo de limitele inviolabile, dincolo de Coloanele lui Hercule din panorama obişnuită a lumii, „în Şcoala lui Lupelius se depun toate eforturile pentru eliberarea minţii de credinţa că moartea este

inevitabilă şi invincibilă”, a spus Părintele S. „Totul face parte dintr-o strategie a purificării, menită să înfrângă dorinţa misterioasă de a muri, care apare sub diverse forme înăuntrul omului obişnuit şi se impregnează în psihicul acestuia, până când devine o a doua natură şi o parte inevitabilă din viaţa lui”.

Credinţa că moartea este invincibilă este vătămătoare pentru oameni.

Longevitatea ta depinde de starea ta mentală, de dorinţa ta de viaţă.

„Longevitatea ta e determinată de mintea ta”, a afirmat Părintele S., rezumând gândirea lui Lupelius, ca să înţeleg. „Aceasta înseamnă că, dacă mori, tu eşti unicul responsabil!”

O călugăriţă scundă a intrat cu toate cele trebuincioase pentru servirea ceaiului. În timp ce aşeza ceştile şi ceainicul pe masă şi turna ceai aburind, mi-a aruncat o privire furişă şi uimită, care mi-a dat de înţeles cât de rare erau pentru

Părintele S. Astfel întâlnirile lungi, cu cineva necunoscut. Gazda mea a rămas tăcută în timpul acelei operaţiuni. Numai atunci când călugăriţa a plecat a reluat discuţia, din punctul unde ajunsese la venirea ei, şi mi-a spus că lupelienii ştiau că, dacă puneau la îndoială moartea, chiar şi ironic, puterea acesteia era secătuită.

„Din cauza afirmaţiei că oricine are dreptul la nemurire, din cauza luptei de a denunţa moartea ca pe cel mai injust şi îngrozitor prejudiciu adus oamenilor”, a declarat Părintele S. Pe un ton peremptoriu „Lupelius va fi cinstit drept cel mai important mistic al nemuririi trupeşti”.

El a continuat, susţinând că gândirea lui Lupelius era legată de acea religie trupească şi fizică de la care a pornit creştinismul şi care a devenit epigonul lui, un vestitor al materialismului spiritual şi mesajului său privind indestructibilitatea trupului.

„Minciuna, fofilarea, văicăreala şi fuga de

responsabilitate reprezintă stigmatele, incredibilele semne ale unui om care a căzut în imoralitate şi sciziune, ale omului care a uitat scopul propriei existenţe”, a spus Părintele S. Pe un ton ferm. „O umanitate care a abdicat de la dreptul la nemurire ce i se cuvenea prin naştere şi a uitat de propria integritate inventează moartea, spre a pune capăt nefericirii sale. Omul preferă să moară decât să-şi asume imensa sarcină de a se învinge pe sine şi nedesăvârşirea sa… Nicidecum, moartea nu este o soluţie. Un om poate întotdeauna să o ia de la capăt, de unde a rămas”.

Lupelius a creat Şcoala Zeilor, o şcoală a responsabilităţii, care-i arată omului neîmplinit calea de întoarcere spre simplitate, integritate şi spre voinţa sa îngropată.

7. „Oferă-i un cocoş lui Asclepios”

Prin intermediul fragmentelor pe care

reuşisem să le strâng din opera pierdută a lui Lupelius şi din citatele Părintelui S., am recunoscut şi mai clar suflul Visătorului, i-am putut auzi vocea. Era superioară şi mai veche decât a lui Lupelius. Îi eram recunoscător.

Părintele S. Îmi citea acum nişte fraze, dintr-o cărţulie pe care o mânuia cu pioşenie şi o purta întotdeauna cu el. Vocea lui tremura de emoţie. Tonul lui pătimaş devenea din ce în ce mai concentrat, atunci când unele dintre cele mai scandaloase convingeri ale lui Lupelius, adevăruri inacceptabile pentru orice minte raţională sau credinţă canonică, ieşeau la iveală din acel ferment de idei. În timp ce îl ascultam şi notam acele propoziţii, puteam distinge perpetua fricţiune a diversităţii lor, izbitoarea antonimie cu credinţele adânc înrădăcinate şi universal valabile.

„Bătrâneţea, boala şi moartea sunt insulte la adresa demnităţii umane, sunt pivoţii milenari ai

panoramei iluzorii a lumii”.

Răul este în slujba binelui. Întotdeauna!... Totul se pogoară asupra noastră ca să ne vindece... chiar şi moartea fizică este, de fapt, o vindecare. Ultima şansă!”

Această afirmaţie, paradoxul insuportabil enunţat de Lupelius, declanşa un mecanism secret. Gândul mă ducea la cuvintele pe care le rostise Socrate, în momentul în care cucuta îi afectase inima, urmând să-i curme viaţa. Înţelesul lor explodase în mine, cu o strălucire orbitoare. Cât ai clipi din ochi, ea se evaporase. Dar fusese suficient, pentru a o capta. Înţelesul ultimei dorinţe a lui Socrate constituia un mister de nepătruns, de mai mult de două mii cinci sute de ani. Înconjurat de discipolii lui apropiaţi, Socrate a înghiţit cucută şi efectul paralizant al otrăvii s-a propagat cu repeziciune de la picioare la inimă. Mai avea puţin şi-şi dădea duhul. În acele momente supreme, el a rostit următoarele cuvinte:

„Îi datorăm lui Asclepios un cocoş: oferiţi-i unul şi nu uitaţi”.

De ce oare Socrate i-a cerut prietenului său, Criton, să-i ofere zeului vindecător un cocoş, atunci când viaţa i se scurgea printre degete şi moartea îi era inevitabilă? Aceste cuvinte au fost o ghicitoare pentru generaţii de înţelepţi, savanţi şi exegeţi, timp de douăzeci şi cinci de secole.

Sentinţele filosofice ale lui Lupelius ridicaseră o cortină impenetrabilă şi, peste abisul timpului, semnificaţia mesajului se înălţa, în toată splendoarea lui. Ca un naufragiat care pune un mesaj de salvare într-o sticlă şi o aruncă în mare, Socrate îşi încredinţase înţelepciunea oceanului timpului, ca să poată ajunge la noi. Ferecat în cuvintele sale, se afla ultimul fruct al căutării sale neobosite: chiar şi moartea face parte din procesul de vindecare… este remediul fundamental! Funcţionează, atunci când orice altceva a dat greş.

Ca o consecinţă a circumstanţelor extraordinare ale morţii sale, Socrate a atins un nivel de unitate interioară nemaiîntâlnit până atunci, o culme a integrităţii, care i-a permis accesul la cel mai mare mister dintre toate: de ce omenirea trebuie să moară şi de ce, într-o bună zi, acest lucru nu va mai fi necesar. În umbra ultimelor cuvinte ale lui Socrate se contura visul unei viitoare umanităţi, vindecată şi desăvârşită, care nu va mai fi nevoită să sufere un asemenea proces extrem de purificare.

„Moartea este ultima resursă la care apelează existenţa, atunci când orice altă încercare de vindecare şi de acceptare s-a dovedit zadarnică”, îmi spusese într-o zi Visătorul. „Socrate s-a folosit de moarte pentru a înţelege! în acel moment decisiv, el a descoperit că moartea este doar un pas mărunt pe drumul vindecării şi un pas important pe scara integrităţii. Aceasta a fost cea din urmă învăţătură a lui Socrate şi cea

mai valoroasă”.

Socrate este sumarul unei umanităţi prinse între două viziuni. El este un căutător, un explorator şi, cu toate că nu putea învinge moartea, cel puţin se putea folosi de ea, pentru a înţelege. El ne-a arătat calea.

8. Este interzis să-ţi ucizi sinele

„Integritatea fiinţei este doar primul pas al unei omeniri care a ales să trăiască pentru totdeauna”, a conchis Părintele S. „Cine se aseamănă se adună. Moartea atrage după sine moarte şi nu-i poate atinge pe aceia care sunt conectaţi la viaţă. Înarmaţi cu integritate, lupelienii se întorceau nevătămaţi din cele mai periculoase acţiuni. Nicio armă de luptă nu putea să-i rănească, de parcă orice legătură cu moartea fusese eradicată pe vecie. Fără să se convertească sau să adere la vreo filosofie, călugării-luptători ai

lui Lupelius ştiau cum să se înalţe, împreună cu evenimentele şi oamenii din jurul lor, la un nivel superior al Fiinţei. Ei câştigau înainte de începerea luptei. Să învingi însemna să-ţi învingi şinele, să-ţi depăşeşti îndoielile, temerile şi ignoranţa. Victoria exterioară era doar o dovadă a celei lăuntrice. Întrucât se preocupau de Fiinţa lor, îşi hrăneau perfecţiunea şi se apărau de rele, ei reuşeau să câştige bătălii grele şi să împlinească fapte legendare".

„Cauza principală a morţii este separarea noastră de Dumnezeu, faptul că am expulzat divinul din noi şi l-am transferat în afara noastră", a spus Părintele S" în timp ce a luat o foaie de hârtie dintr-un sertar şi a făcut nişte însemnări pe ea. Apoi a continuat:

„Lupelius spune: poţi să-l renegi pe Dumnezeu pentru că eşti bolnav, suferind sau sărac, dar te asigur că motivul bolii tale, al suferinţelor şi sărăciei, îl constituie separarea ta

de Dumnezeu. Oamenii au uitat acest lucru şi au transformat planeta într-un tărâm al morţii. Ei au făcut din moarte propria lor raţiune de a trăi. Fiecare gând pe care-l au şi fiecare fapta pe care o comit este închinată morţii”.

„*Iubeşte şi slujeşte*, aceasta este deviza… Ca să slujeşti umanitatea, trebuie să iubeşti… mai presus de orice, să-ţi iubeşti propriul sine şi propria viaţă…” Aici, Părintele S. A scăzut vocea… Am intuit că era pe cale să-mi dezvăluie cea mai tainică dintre învăţături şi cel mai greu de susţinut dintre adevărurile pe care le aflase în Şcoală.

„Lupelius le-a amintit discipolilor să-i…” a spus el şi apoi s-a oprit pentru câteva clipe, care mi s-au părut nesfârşite. Buzele îi tremurau, în vreme ce se pregătea să citeze cuvintele maestrului său:

„Sunteţi Zei, care au uitat… sunteţi Zei, într-o stare de amnezie”.

„Chiar şi ordinele seculare sunt uitate”, a

rostit, cu ochii bătrân umezi, la gândul că acel spirit războinic îl inspirase în alegerea căii monastice.

„Uitarea îl sleieşte pe războinicul aflat în orice om. Noi, dominicanii, eram vegetarieni şi mâneam o singură dată pe zi. Cultivam trupul şi spiritul ca pe o singură entitate, un întreg… Mesajul lui Cristos şi misiunea noastră erau foarte limpezi: victoria vieţii asupra morţii fizice”.

Numai munca perpetuă cu propriul sine îi permite omului să depăşească moartea.

În vocea lui se strecurase o nostalgie după acea disciplină a timpurilor trecute şi amintirea strălucirii pierdute a Şcolii. Îl admiram fericit. Nu-mi venea a crede că mai existau oameni ca Părintele S., în plin creştinism, cruciaţi devotaţi celui mai sfânt dintre războaie: de a osândi moartea la moarte.

„Şcolile, bisericile, universităţile, ordinele religioase şi instituţiile guvernamentale au încetat

cu mult timp în urmă să mai educe indivizi responsabili. Azi, ele produc doar trupuri şi minţi poluate”, a susţinut Părintele S., terminând de acoperit foaia din faţa lui, cu o caligrafie ilizibilă. Apoi, a împăturit-o de mai multe ori şi mi-a întins-o, fără niciun cuvânt. Era un gest simbolic, care părea să sugereze că îmi preda ştafeta unei nesfârşite curse prin secole. Mă mandată să continui un parcurs străvechi al umanităţii, în căutarea unei căi de evadare din închisoare.

Când ne-am despărţit, în pragul biroului său îngust, mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul, făcându-mă astfel părtaşul unei inviolabile, dar plăcute complicităţi, pe care o mai găsisem doar la micii războinici, voioşii şstrengari napolitani de pe străzile însorite din preajma casei mele. L-am cerut să-mi spună care este cea mai însemnată poruncă a lui Lupelius, cea care constituia suma căutării sale şi formula secretă a modului în care poţi să înfrângi moartea. *„Este interzis să-ţi ucizi*

sinele! „a spus Părintele S., fără să ezite. „*Lucrul care ne împinge să murim fizic, îl constituie miile de morţi lăuntrice care ne doboară zi de zi… Credinţa că moartea este invincibilă este ceea ce ne omoară. Credinţa în invincibilitatea ei este adevăratul criminal*”.

9. Şcoala Zeilor

Am urcat potecile abrupte ale podişului, până pe vârfurile vulcanilor să-i impunători. Prin aerul foarte uscat şi peste vastele întinderi, ochii mei au învăluit vegetaţia de stepă a unui ţinut despădurit. Ajuns în Everan, am lăsat statuia călugărului Mashtots în spatele meu şi am traversat piaţa, în direcţia unei structuri asemănătoare unui buncăr făcut din asfalt cenuşiu, pe coama unui deal golaş. Eram în centrul Armeniei. Pornisem într-acolo urmând cu stricteţe instrucţiunile Părintelui S., iar acum mă apropiam de acea clădire severă, ce

adăpostea aşezământul vechii Biblioteci, depozitara a mii de cărţi ce păstrau amintirile oamenilor care trăiseră, timp de secole, sub teroarea dispariţiei. În acest loc unde, începând cu secolul al cincilea, translatorii şi copiştii erau cinstiţi ca nişte sfinţi, erau conservate şi copiate mii de opere păgâne, laolaltă cu cele creştine şi clasice. Cărţi de căpătâi şi capodopere, despre care se credea că s-au pierdut, fuseseră traduse cu conştiinciozitate şi stricteţe din limba originală în armeană şi eram conştient că Everan constituia ultima mea speranţă de a găsi manuscrisul lui Lupelius sau cel puţin o copie de-a lui.

Am petrecut multe zile punând întrebări arhivarilor, cercetând îndeaproape toate secţiile bibliotecii, plimbându-mă pe coridoare nesfârşite ale căror pereţi erau căptuşiţi cu cărţi şi baloturi prăfuite de hârtii, asemeni unui arheolog care cercetează zidurile unui oraş îngropat. Curatorul a desemnat doi librari tineri pentru a mă seconda în

căutarea mea. Nu pricepeam dacă erau asistenţi sau paznici. Cu ei am pătruns în labirinturi de hârtie şi am studiat pergamente şi suluri care nu mai văzuseră lumina zilei de secole şi se îngălbeniseră, odată cu trecerea timpului.

Când credeam că găsisem un strat promiţător, selectam rolele şi volumele şi cei doi tineri studenţi le luau şi le deschideau pentru mine. Niciodată nu atingeau aceste lucruri cu mâinile goale, ci cu o bucată de material frumos brodat, ca şi cum ar fi executat un ritual sacru.

Într-o zi mă uitam în catalogul Institutului de Manuscrise Vechi, când am dat peste un volum fără niciun titlu, cu numărul 7722, care fusese bine conservat. Se plătise o avere pentru a fi recuperat din mâinile selgiucizilor, în 1204, iar apoi a fost încuiat şi păstrat într-o mănăstire ascunsă între munţii înzăpeziţi şi stâncoşi, cu vedere la Marea Neagră. Pe la sfârşitul secolului al şaptelea, a fost integrat în colecţia textelor

mistico-ascetice şi spirituale deţinută de Paisie Velicikovski, care mai poseda şi o versiune slavonă, tipărită la Moscova. După nenumărate vicisitudini, a fost salvat din nou, în mod miraculos, din mâinile turcilor şi adus înapoi la Everan, în 1915. Inima mea bătea ca un ciocan când am văzut sulurile de pergamente, acoperite în totalitate de caligrafia autorului, apărând din seiful blindat.

Am ştiut imediat că era opera lui Lupelius. Îmi era de ajuns să citesc doar câteva rânduri, ca să fiu sigur. Cu greu îmi mai puteam reţine bucuria când am început să cercetez conţinutul cu lăcomie.

Limba lui Lupelius părea a fi o combinaţie de latină şi engleza veche, un fel de esperanto european, uimitor de inventiv. Acele cuvinte avuseseră puterea de a anula timpul şi de a transmite pe cale orală, după mai bine de un mileniu, energia nepreţuită care inspirase

generaţiile de călugări-războinici.

Pe durata şederii mele la Everan, m-am împrietenit cu un cuplu de savanţi galezi. Soţul era istoric, iar soţia specialistă în latină. Lor, în micul foaier al cârciumii unde stăteam, le-am dezvăluit secretul. Am discutat cu înflăcărare despre el, mai toată seara. Ajutorul lor s-a dovedit a fi providenţial. Numai Visătorul ar fi putut pune la cale o asemenea „coincidenţă” nemaipomenită.

Cel mai surprinzător lucru, pentru aceşti cercetători, nu era modul în care reuşisem să găsesc acea operă, ci faptul că ştiam titlul original. Un titlu care fusese pierdut de secole şi pe care nimeni nu-l cunoştea. Cu ajutorul lor, am început imediat să transcriu unele pasaje şi să le dau la tradus. Am analizat manuscrisul împreună, mai multe săptămâni. Cu cât înaintam mai mult în lectură, cu atât mai mult mă apropiam de filosofia lui Lupelius şi simţeam cum îmi sporeşte interesul pentru acea învăţătură uitată. Interpretarea

pasajelor şi exegeza simbolurilor mă împingeau să trec pragul sfânt al acelei şcoli de bărbaţi şi femei, căutători neobosiţi ai secretului nemuririi.

Am angajat experţi copişti să efectueze o reproducere exactă a Şcolii Zeilor. Rezultatul a fost o adevărată capodoperă: un volum cu o copertă elegantă de piele şi cu pagini de pergament vegetal, identic din toate punctele de vedere cu opera originală a lui Lupelius. Am păstrat tot timpul copia asupra mea. Noaptea, aşezam cartea sub pernă, aşa cum obişnuia să facă Alexandru cel Mare cu Iliada. Era un cadou pentru Visător şi ardeam de nerăbdare să i-l ofer. Ştiam că în fiecare zi care trecea făceam câte un mic pas spre înţelegerea principiilor Lui şi astfel mă apropiam mai mult de El.

Deseori eram copleşit de un entuziasm nestăvilit, care uneori culmina cu momente de extaz, când mă gândeam la succesul nemaipomenit al acelei acţiuni ce aproape

depăşea limitele posibilului. Îl întâlnisem în mod „miraculos” pe Părintele S., găsisem manuscrisul original al „Şcolii Zeilor” şi îi întâlnisem şi pe cei doi savanţi care lucrau la traducere, cu un devotament nemărginit. Nu aveam nicio îndoială asupra faptului că îl voi regăsi pe Visător, cât de curând. Pe atunci, nimic altceva nu mai exista pentru mine, în afară de cufundarea mea în manuscris şi sondarea minelor regelui Solomon, după ce am traversat galerii venerabile şi am săpat fără oprire, ca să extrag „pietre preţioase”.

Pentru a alege viaţa, trebuie mai întâi să alegem gândul că moartea nu este invincibilă.

Şi astfel, vom găsi în Fiinţa noastră principiile vieţuirii, longevităţii şi eternităţii.

Această regulă, împreună cu multe altele pe care le-am învăţat din manuscrisul lui Lupelius, va deveni piatra de temelie a tuturor activităţilor mele viitoare şi principiul fundamental al nenumăratelor companii din lumea internaţională

a afacerilor.

O companie este la fel de trainică, prosperă şi vitală precum ideile şi principiile fondatorului ei.

Lupelius a considerat că adevărata inegalitate dintre fiinţele umane, rădăcina din care răsar toate diferenţele vizibile, constă în aceea că ele aparţin unor niveluri diferite ale responsabilităţii lăuntrice. Calitatea distincta a gândurilor lor îi plasează pe oameni pe niveluri ierarhice diferite, pe scara fiinţării.

Există o ierarhie lăuntrică pe care nicio revoluţie sau război nu o poate şterge, deoarece adevărata deosebire dintre oameni nu depinde de avere, convingere sau rasă. Este o diferenţă de stare a Fiinţei. Este o diferenţa psihologică, verticală şi evolutivă, de nivel. Tocmai din acest motiv, ea poate fi depăşită doar printr-o schimbare radicală a modului în care gândim şi simţim.

O îmbunătăţire reală, implică schimbarea

Fiinţei.

O îmbunătăţire reală înseamnă evoluţia sau creşterea spre unitatea Fiinţei, proces care este rezultatul unui nou mod de gândire şi al abandonării vechii mentalităţi, muritoare…

Doar o schimbare a Fiinţei poate ridica omul la un nivel mai înalt al libertăţii, înţelegerii şi fericirii.

10. Mea Culpa

În concepţia lui Lupelius, pământul era un penitenciar cosmic, o închisoare mare cât lumea, unde fiinţele umane trăiau ca nişte condamnaţi, în îmbrăţişarea morţii. Totuşi, în loc să ajungă la concluzia că această viziune constituie o înfrângere iremediabilă şi decisivă, nebunia lui creatoare a conceput un plan îndrăzneţ. Lupelius a născocit o aventură care urma să-l ducă dincolo de limitele posibilului: evadarea din legile lumii,

ieşirea din destinul lui muritor şi aparent inexorabil. Omul este capabil să înlăture graniţele pe care le-a construit, să sfideze natura şi să spargă limitele pe care, asemenea Coloanelor lui Hercule, nu a îndrăznit să le transgreseze nici măcar în imaginaţie. Lupelius a adunat în jurul lui câţiva oameni îndrăzneţi şi a pus la cale un plan amănunţit de evadare.

Mereu dai peste aceleaşi evenimente, deoarece nu s-a schimbat nimic în tine!

Cine se aseamănă, se adună.

Particulele paradisiace merg spre paradis, iar particulele infernale merg spre infern.

Conform filosofiei lui Lupelius, stările fiinţei noastre atrag evenimentele care li se potrivesc, iar evenimentele, la rândul lor, ne determină să recădem în aceleaşi stări. Numai intenţia poate pune capăt acestui cerc nemărginit, acest joc mecanic nesfârşit şi sparge circuitul hipnotic în care este circumscrisă existenţa umană. *Gândul*

este creativ. *Gândul creează*. Evenimentele sunt materializarea gândului nostru, a stărilor Fiinţei noastre. De aceea, evenimentele şi stările sunt unul şi acelaşi lucru. Stările sunt produse de Fiinţa fiecărui om, dar evenimentele care intervin în viaţa lui odată cu trecerea timpului par a lua naştere independent de voinţa lui. De fapt, noi suntem aceia care le-am invocat cu ardoare şi le-am creat, în mod inconştient.

Indiferent dacă este pozitiv sau negativ, gândul unui om este întotdeauna creativ şi găseşte negreşit un moment propice ca să se materializeze. Gândurile noastre, ca nişte invitaţii scrise de mână, trimise şi apoi uitate, atrag evenimente ce le corespund. Apoi, când nici nu ne mai gândim la ele, îţi bat la uşă circumstanţe, întâlniri, evenimente, probleme, piedici, prăbuşiri şi eşecuri, musafiri nepoftiţi care ţi-au fost predestinaţi în secret. Adevărata cauză a acestor evenimente este lipsa noastră de atenţie pentru

stările interioare pe care le trăim, care provoacă apariţia lor bruscă şi inoportună.

Neprevăzutul întotdeauna necesită o pregătire îndelungată.

Niciun eveniment exterior nu poate interveni în viaţa unui om fără consimţământul lui, chiar dacă este unul inconştient. Nimic nu i se poate întâmpla, fără ca mai întâi să-i străbată psihicul.

Din acest motiv, gândirea este un proces foarte puternic.

Ceea ce numim fapte, evenimente, experienţe şi alte posibile întâmplări din viaţă sunt stări ale Fiinţei, gata să se întâlnească cu acelea care sunt pe aceeaşi lungime de undă cu ele. Stările sunt evenimente în aşteptarea momentului oportun pentru a se manifesta.

Calitatea sentimentelor noastre, amploarea gândirii noastre, dispoziţiile pe care le experimentăm în acest moment hotărăsc ceea ce se va întâmpla în lumea concretă precum şi natura

evenimentelor care se materializează în viaţa noastră.

Cugetarea înseamnă Destin.

Cu cât gândurile noastre sunt mai înalte, cu atât mai măreaţă ne este viaţa.

Teza fundamentală a cugetărilor lui Lupelius este că evenimentele şi stările reprezintă două laturi ale aceleiaşi realităţi. Acest lucru estompează distincţia dintre lumea interioară şi cea exterioară, dând fiecărui om posibilitatea să fie stăpânul propriului destin cu ajutorul cunoaşterii stărilor sale şi rafinării sinelui.

Existenţa este invenţia noastră şi de aceea depinde numai de noi.

Dus de mână de Lupelius, descopeream pentru prima oară puterea vertiginoasă, „concreteţea acţiunii” care se ascundea în *mea culpa* creştină, în această sintagmă se păstra, de milenii întregi, ca într-o casetă, rezumatul inteligenţei umane. *Mea culpa*, *mea culpa*, *mea*

maxima culpa. Numai că, de data aceasta, am recunoscut-o ca pe cea mai concisă şi puternică expresie a ideii de responsabilitate: *mea culpa*. Această formulă, capabilă să pună frâu universului, de la aşezarea planetelor la mişcarea atomilor, conţine secretul unei energii nemărginite.

Modificarea stărilor Fiinţei poate schimba evenimentele care intervin în viaţa ta. Astfel, un om, după ce s-a analizat pe sine şi şi-a schimbat modul de a gândi şi a simţi, îşi poate transforma existenţa sa orizontală, temporală.

Existenţa noastră pe Pământ este marea noastră Şcoală… o Şcoală a vieţii, care în ochii oamenilor obişnuiţi pare o închisoare.

E necesar să învăţăm cum să răsturnăm viziunea noastră.

Tot ceea ce oamenii consideră a fi greutăţi şi necazuri, tot ceea ce ei blestemă sau evită cu orice preţ este, de fapt, materialul cel mai preţios

pentru transformarea psihologiei morţii într-o psihologie a vieţii.

Viaţa în această lume este o Şcoală a Zeilor.

Confuzia, îndoielile, haosul, crizele, furia, disperarea şi durerea constituie premisele cele mai propice pentru dezvoltare.

11. Stări şi evenimente I

Fiinţa este alcătuită din stări, iar viaţa din evenimente. Existenţa noastră se deplasează pe două şine paralele, în acelaşi timp: una a evenimentelor, ce reprezintă circumstanţele care intervin pe parcursul vieţii noastre şi ne întâmpină în caruselul spaţiu-timp şi alta a stărilor, care constituie dispoziţiile, stările fiinţei, care apar înăuntrul nostru, într-un mod aproape inconştient.

De aceea, putem spune că istoria personală a unui om este alcătuită din evenimente, pe plan orizontal şi din stări, pe plan vertical. Totuşi, de

regulă, oamenii se gândesc şi vorbesc despre viaţa lor de parcă ar fi alcătuită doar din evenimente exterioare. De fapt, felul evenimentelor care apar într-o viaţă şi care dau valoare vieţii depinde de calitatea stărilor şi gândurilor Fiinţei. În consecinţă, viaţa este alcătuită din evenimente, dar mai presus de toate din stări.

De exemplu, noi toţi suntem convinşi că atunci când mergem la o conferinţă sau la teatru ne alegem singuri locul, după cum suntem convinşi că în această dimineaţă am ales cu ce ne îmbrăcăm. În fapt, locul şi hainele nu au fost alese de noi, ci de stările Fiinţei noastre. Oricine are în garderoba lui o rochie, un tricou, o haină pe care o detestă şi pe care, din anumite motive, nu a purtat-o deloc. Totuşi, nu a aruncat-o niciodată, deoarece ştie că, mai devreme sau mai târziu, se va afla în acea stare a Fiinţei, în acea dispoziţie, pe acel nivel care rezonează cu ea. Când „simţim” că suntem într-o anumită stare, „alegem” o

anumită ţinută.

Legătura care uneşte evenimentele şi stările, faptele exterioare şi interioare, misterioasa legătură care există între psihicul unui om şi ceea ce i se întâmplă, constituie miezul problemei referitoare la liberul-arbitru şi enigma veche de milenii, dacă destinul este determinat de necesitate sau de şansă. În ceea ce priveşte această enigmă, oamenii au acumulat, în timp, cunoştinţele unei ştiinţe nepreţuite, care în prezent este uitată.

Pentru vechii greci, exista o relaţie cauză-efect între evenimentele exterioare şi cele interioare. Această civilizaţie arhaică a crezut cu fermitate că destinul unui om este proiecţia lumii sale interioare, a Fiinţei sale. Pe această convingere, grecii au întemeiat o ştiinţă şi o artă care pentru ei erau de o valoare inestimabilă. În epoca prehomerică, un înţelept nu era un om cu o experienţă bogată sau cu o cunoaştere vastă, ci o

persoană care prevedea viitorul şi revela necunoscutul. Pentru greci, adevărata cunoaştere şi artă însemnau revărsarea unei lumini în întuneric şi definirea a ceea ce era neclar.

Şi alte civilizaţii au dezvoltat arta divinaţiei, dar niciuna nu a mai considerat că ea reprezenta elementul central al vieţii. Pe tot teritoriul lumii elenistice s-au ridicat sanctuare închinate cultului lui Apollo care, mai mult decât Dionysos, ar trebui considerat drept stăpân absolut al domeniului înţelepciunii, al cunoaşterii destinului unui om, precum şi al manifestării şi transmiterii acestei cunoaşteri.

La Delphi putem găsi cea mai elocventă expresie a acestei vocaţii a artei de a prezice viitorul. Din acest motiv, oracolul din Delphi este imaginea unificatoare a civilizaţiei elenistice şi, în acelaşi timp, simbolul Greciei înseşi.

Pelerinul care, de obicei, venea la Delphi după o călătorie lungă şi plină de primejdii, ca să

întrebe oracolul despre viitorul lui, citea inscripţia delphică „Cunoaşte-te pe tine însuţi”, sculptată pe timpanul templului. Era ca şi cum i s-ar fi pus întrebarea: vrei să-ţi cunoşti viitorul? Atunci, cunoaşte-te pe tine însuţi!

În acest paradox aparent ironic, grecii ferecau cheia celei mai vechi dintre ghicitorile omenirii, secretul tuturor secretelor, răspunsul la milenara întrebare referitoare la existenţa liberului-arbitru. Pe atunci, filosofiile lumii erau zdruncinate de nesiguranţa alegerii între a crede prevestirile fataliste ale unui viitor inevitabil şi predestinat sau credinţa în *homo faber*, creator al propriului său destin. Prin incrustarea îndemnului delphic chiar pe frontonul templului folosit pentru cea mai sacră dintre toate artele şi cea mai preţuită dintre toate ştiinţele, divinaţia, grecii au dezvăluit legătura dintre lumea interioară şi cea exterioară, dintre evenimente şi stări. Ei au încredinţat această descoperire oceanului

timpului, asemenea unui mesaj într-o sticlă, astfel încât să ne poată parveni. Omul care se cunoaşte pe sine şi propria lui Fiinţă, care este deţinătorul gândurilor, ideilor şi atitudinilor lui, îşi cunoaşte şi viitorul, deoarece psihicul nostru este destinul nostru.

Apollo este simbolul lumii, întocmai ca o oglindă a interiorului unui om. Lumea este reflectarea noastră.

Tradiţia clasică, promotoare a mitului după care Homer a fost un profet orb, este un alt mesaj din acea epocă a înţelepţilor, care s-au stins odată cu moartea lui Socrate, ultimul dintre ei. Orbirea atribuită autorului Iliadei şi Odiseei, cele două mari biblii ale antichităţii, este semnificativă pentru importanţa pe care o acordau grecii lumii psihice, cunoaşterii sinelui şi a stărilor proprii. Să priveşti în interiorul propriului sine reprezenta cheia pentru cunoaşterea lumii, calea pentru prevestirea evenimentelor.

Observând felul în care unii oameni, ale căror vieţi se aflau în miezul unor evenimente extraordinare, erau capabili să facă eforturi excepţionale şi să întreprindă acţiuni care depăşeau limitele posibilului, bucurându-se de o protecţie privilegiată, chiar şi în cele mai grele condiţii, grecii au recunoscut că aceşti oameni aveau o natură deosebită, o strălucire în Fiinţa lor şi anumite calităţi interioare, aproape divine. De aceea, ei au conchis că au existat două specii umane: semizei sau eroi, pe de-o parte, iar pe de altă parte oameni comuni.

În epoca lui Homer, numai semizeii şi eroii, datorită faptelor lor extraordinare, puteau câştiga dreptul la un destin individual. Viaţa lor autentică şi unică nu intra sub jurisdicţia vreunei divinităţi şi nu se supunea şansei şi cursului evenimentelor. Toţi ceilalţi oameni erau condamnaţi la o existenţă repetitivă. Ei erau guvernaţi de legile hazardului şi supuşi norocului, iar vieţile lor, indiferent dacă

erau lungi sau scurte, împreună cu faptele lor, alunecau spre un hău adânc, predestinate să nu lase nicio urmă.

Lupelius credea că diferenţa dintre aceste două specii umane, şi în general dintre oameni, este aceea ca ei se situează pe niveluri diferite ale scării existenţei.

Indiferent de locul unde se întâlnesc, pentru ani sau doar pentru câteva clipe, oamenii formează, inevitabil, o piramidă, poziţionându-se pe nivelurile diferite ale unei scări invizibile, după o ordine matematică, interioară, asemănătoare aranjării planetelor, care se înşiruie după strălucire, orbită, greutate şi distanţa faţă de soarele lor.

Probabil noi nu suntem conştienţi de aceasta, dar destinul nostru, calitatea vieţii noastre şi evenimentele care ni se întâmplă respectă aceeaşi ordine.

Pentru a înţelege că totul izvorăşte din Fiinţă

şi că destinul individual al oamenilor, laolaltă cu acela al întregii societăţi, nu este nimic altceva decât proiecţia Fiinţei, grecii clasici s-au folosit de toate mijloacele posibile, de la religie la politică, de la ştiinţă la filosofie, de la artă la războaie, pentru a ridica spiritul. Minunata arhitectură a unor oraşe ca Atena şi a unor opere de artă precum capodoperele lui Fidias, expuse în pieţele publice, erau mijloace folosite pentru a transmite mesaje de frumuseţe, mândrie şi armonie a Fiinţei şi pentru a înălţa spiritul. Numai grecii aveau un cuvânt pentru poezie, *poiesis*, prin intermediul căruia putem dezgropa secretul, adânc ascuns în etimologia lui, de a acţiona prin Fiinţare. Teatrul grecesc avea o funcţie cathartică şi terapeutică pentru societate, de a purifica audienţa şi a elibera sufletele de poverile lor. Pentru greci, scopul ultim al tragediei era curăţarea de patimi pentru a atinge, astfel, elevarea Fiinţei.

12. Stări şi evenimente II

În timp ce mă gândeam la semnificaţia acestei informaţii şi la tot ce învăţasem despre evenimente şi stări, am socotit că de cele mai multe ori e absurd să iroseşti un sfert de viaţă în şcoli şi universităţi şi să treci prin viaţă fără să ştii nimic despre Fiinţă, despre puterea ei de a influenţa circumstanţele şi evenimentele din viaţă.

Educaţia elementară pe care o primim nu face distincţie între ceea ce este exterior şi ceea ce este interior şi nici nu ne pregăteşte pentru a ne controla gândurile sau pentru a ne înţelege emoţiile. Cultura comună a împins fără intenţie emoţiile, sentimentele. Şi gândurile spre sfera intangibilă şi efemeră a miturilor, eresurilor şi visurilor, deoarece le-a considerat a fi un fenomen aparte şi îndepărtat de „realitate”.

Pe poteca bătătorită de civilizaţiile clasice am descoperit mitologia lor care, din multe puncte

de vedere, s-a dovedit a fi mai folositoare şi mai de încredere decât istoria însăşi. Iar prin studierea manuscrisului lui Lupelius, am făcut o descoperire uluitoare: între evenimente şi stări nu există o relaţie gen primar-secundar sau cauză-efect, ci o relaţie de identificare absolută. Evenimentele şi stările sunt două laturi ale aceleiaşi realităţi, plasate pe niveluri diferite ale existenţei, două capete ale aceleiaşi baghete, aşezată în poziţie verticală.

Ceea ce ne împiedică să conştientizăm că evenimentele şi stările sunt identice şi reprezintă unul şi acelaşi lucru este faptul că ele sunt divizate de factorul timp, care funcţionează ca un fel de amortizor. Între stările noastre lăuntrice şi apariţia evenimentelor exterioare corespunzătoare există un decalaj care, asemenea unei perdele de ceaţă, ne împiedică să recunoaştem că evenimentele nu sunt altceva decât materializarea stărilor din continuumul spaţiu-timp. Gândurile,

sentimentele şi stările noastre sunt ca invitaţii pe care le trimitem în fiecare clipă şi, chiar dacă le uităm, ele nu dau niciodată greş în a atrage evenimentele corespunzătoare. Mai exact, ele sunt deja evenimente. Numai timpul poate să le condiţioneze. Poate dura o perioadă mai mare sau mai mică înainte ca ele să se ivească, fie în acest loc, fie în altul, dar ele ne parvin negreşit.

Stările emoţionale ale unui om sunt de fapt evenimente care se află în căutarea timpului şi a locului în care să se întâmple şi să devină vizibile.

Timpul distanţează evenimentele de stări şi maschează natura lor identică. Timpul îşi aşterne cerneala peste evenimentele care se ascund şi se pitesc în umbra cortinei lui întunecate, luându-ne prin surprindere când uităm de ele sau când nu sesizăm că suntem creatorii lor.

Nimic nu se întâmplă dintr-odată.

Neprevăzutul are nevoie de o pregătire îndelungată.

Nu există nimic din ceea ce un om poate întâmpina sau dintr-un eveniment posibil, care să nu fi trecut mai întâi, conştient sau inconştient, prin Fiinţa sau psihicul lui înainte de a-l ajunge. Lumea este conectată la emoţiile, pasiunile şi gândurile noastre. Ele constituie centura de siguranţă care leagă lumea exterioară de cea lăuntrică. Dacă ne controlăm emoţiile, gândurile şi tot ceea ce simţim şi experimentăm la un moment dat, adică dacă ne controlăm stările, putem trece la cârma existenţei noastre şi putem stabili direcţia destinului nostru. Tocmai în această idee îşi are originea concepţia romanilor despre noroc şi *homo faber*. Această idee se opune viziunii greceşti şi celei a Orientului Mijlociu, care o reprezentă pe Fortuna ca pe o zeiţa oarbă, ce crea evenimente la întâmplare şi le coordona după bunul ei plac.

În general, se crede că evenimentele externe condiţionează atitudinile noastre şi ne induc

anumite dispoziţii. Atunci când se întâmplă ceva, de exemplu când întâlnim pe cineva sau primim nişte veşti, noi credem că starea psihică pe care o simţim – iritare, anxietate sau surprindere – este consecinţa sau efectul acelui eveniment, întâlnire sau veste. Înainte de inventarea fotografiei, era imposibil de stabilit înşiruirea exactă a norilor de praf ai galopului unui cal, întrucât mişcările lui erau mai rapide decât privirea. În acelaşi fel, gândurile, emoţiile, percepţiile şi sentimentele, ca nişte fulgere electronice, străbat cu viteza luminii pădurile misterioase ale neuronilor noştri, făcând astfel imposibil de stabilit succesiunea temporală exactă, în relaţie cu evenimentele exterioare. Când se întâmplă ceva, noi credem că starea psihică pe care o trăim este efectul acelui eveniment. Din acest motiv, racordăm evenimentele exterioare la starea Fiinţei, când de fapt se întâmplă contrariul. De fapt, stările Fiinţei noastre sunt acelea care dau de ştire şi marchează

evenimentele din viaţa noastră. Cu timpul, emoţiile noastre negative se transformă în adversităţi de care mai târziu ne lamentăm. Ca să întâmpinăm un anumit fel de eveniment, fie el bun sau rău, trebuie, mai întâi, să creăm condiţiile propice pentru ca e*l să* se întâmple, înăuntrul nostru.

Cea mai mare iluzie a omului este credinţa că el poate să schimbe condiţiile exterioare şi să transfigureze lumea. Noi putem doar să ne schimbăm pe noi, să ne şlefuim atitudinile, să ne modificăm reacţiile şi să încercăm să nu exprimăm emoţiile negative pe care le simţim.

Universul este perfect aşa cum este.

Tu eşti singurul care trebuie să se schimbe!

Noi suntem convinşi că energia şi bunăvoinţa nu au nicio importanţă, în comparaţie cu evenimentele care se petrec în viaţă, care par a fi inevitabile şi fortuite. Acele evenimente, asemenea unui torent care ne inundă, sunt prea

nesigure şi tulburi pentru a putea fi prevestite şi au o forţă prea mare pentru a putea fi stăvilite.

Lupelius ne învaţă să „vedem” că noi suntem cei care se află întotdeauna în spatele stărilor şi evenimentelor. Nicio soluţie nu este posibilă, înainte de a ne schimba noi.

Cel care este în stare să iniţieze intenţionat cea mai vagă schimbare la nivelul Fiinţei sale poate strămuta munţii din loc şi se poate proiecta ca un gigant în lumea exterioară.

Lucrând asupra stărilor noastre interioare şi asupra calităţii gândurilor şi emoţiilor noastre, înfometându-le pe unele şi nutrindu-le pe altele, vom putea modifica nu numai atitudinea noastră, ci implicit şi relaţia cu evenimentele cotidiene din lumea exterioară, precum şi natura acestora.

Primul lucru pe care trebuie să-l întreprindem este autoobservarea care, prin scrutarea gândurilor, emoţiilor, a modului în care ne raportăm la evenimente, ne permite să

descoperim că umanitatea gândeşte şi simte negativ.

Doar aparent omul îşi doreşte sănătate, prosperitate şi noroc.

Dacă ar fi capabil să se observe şi să se cunoască pe sine, el ar auzi înăuntrul său un neîncetat refren al tristeţii, ca o rugăciune pentru nenorocire, compusă din griji, furie şi aşteptări ale unor evenimente terifiante, atât probabile, cât şi improbabile.

Dar cum putem influenţa stările lăuntrice ale Fiinţei, dispoziţiile şi emoţiile noastre, precum şi modul nostru de a gândi?

Energia care poate strămuta munţii din loc este incapabilă să modifice un gând şi, chiar şi mai puţin, o emoţie. Pentru a redirecţiona un gând sau a controla o emoţie, tăria ta trebuie să izvorască dintr-o energie superioară. Ca să acumulezi această energie deosebită, trebuie să elimini toate scurgerile din sistem, să alungi miile de fleacuri

care-ţi devorează energia, emoţii negative şi atitudini interioare necorespunzătoare. Dacă pe plan exterior intervine un eveniment şi nu-l conectezi la stările Fiinţei tale, care de fapt l-au creat, ai ratat o şansă unică.

Dacă privim cu atenţie, majoritatea evenimentelor din viaţa noastră se repetă, aşa că este posibil să înţelegem mai bine natura lor doar uitându-ne la afinitatea lor cu anumite stări ale Fiinţei. De exemplu, să analizăm acea reţea de emoţii numită „a întârzia” la o întâlnire. „Starea de întârziere” declanşează o nelinişte. Inteligenţa urmează să discearnă ce condiţii exterioare corespund unei condiţii lăuntrice preexistente acelui moment. Există o parte a Fiinţei mele care mă conectează la acele evenimente. Singura soluţie pentru a le putea risipi din viaţa mea este să modific această condiţie lăuntrică pe care o numesc anxietate, teamă sau îngrijorare, care reprezintă de fapt o boală a Fiinţei mele, o

vinovăţie interioară.

Într-un fel sau altul, acel eveniment va reapărea în viaţa mea, atâta timp cât stările psihice care l-au produs persistă. Acele evenimente sunt de fapt semnele care ne arată că are loc o recuperare, în cazul în care avem puterea să le conectăm la stările din care au izvorât „Examinându-le”, dând atenţie propriilor stări psihice, înseamnă să arăţi cu degetul spre tine însuţi, astfel încât să răstorni procesul şi să revii de la eveniment, înapoi la stare. Chiar în acel punct, vei avea acces la înţelegere şi la şansa concretă de a-ţi schimba propria viaţă.

Căutând justificări şi scuze, blamând un eveniment exterior fără a recunoaşte că originea lui se află în chiar stările tale, în modul tău de a gândi, a simţi şi a reacţiona înseamnă că nu ai înţeles. Şi dacă nu înţelegi, înseamnă că evenimentul se va relua la nesfârşit. Circumstanţele se vor mai schimba, dar

evenimentele se vor tot produce, ascunzându-se de fiecare dată sub o altă mască, iar dacă vom tot continua să dăm vina pe circumstanţele şi evenimentele exterioare, vom pierde pentru totdeauna şansa de a ne elibera de ele.

Acceptă blamul pentru toate, asumă-ţi responsabilitatea pentru tot ce ţi se întâmplă.

Forţa acestei atitudini este comprimată în două vorbe vechi de când lumea:

Mea culpa.

Am avut convingerea că şi ţările trec prin stări ale fiinţei care atrag evenimentele corespunzătoare. În Statele Unite ale Americii, de exemplu, au trebuit să treacă zeci, dacă nu sute de ani, pentru ca rasismul, adică respingerea oamenilor care aparţin unei rase, credinţe sau culturi diferite, şi motivele apariţiei lui să fie eliminate.

Martirii, lideri care au murit de tineri, ca Malcolm X, Martin Luther King şi J.F. Kennedy, au

scurtat intervalul şi au grăbit condiţiile care au putut schimba stările psihice, modurile în care o naţiune întreagă gândea şi simţea, ea devenind astfel capabilă să atragă noi tipuri de evenimente şi oportunităţi. De-a lungul vieţii noastre, faptul de a învinge sau a pierde, a fi sărac sau bogat, a ne îmbolnăvi sau însănătoşi, depinde de stările noastre. Autoobservarea şi analiza sinelui constituie mijlocul prin care le putem cunoaşte. Cu cât mai mult timp dedicăm autoobservării, cu atât devenim mai conştienţi şi mai inteligenţi.

Observarea de sine înseamnă corectare de sine.

13. „Pune-l pe Dumnezeu la treabă!”

Citirea manuscrisului lui Lupelius mi-a transmis o înfrigurare febrilă. Scormonind prin acele pagini care străbătuseră secolele, m-am plimbat printre băncile unei clase a Şcolii Zeilor şi

am ascultat cu încântare vocea ei de dincolo de timp. Fiecare zi care trecea era o aventură a inteligenţei, iar căutarea mea a fost răsplătită cu comoara unui gând nemuritor.

Omul nu are nevoie de nimic din exterior… fie că e vorba de hrană, cunoaştere sau fericire…

Este un drept al său, câştigat prin naştere, să nu depindă de nimic din afara lui…

Omul se poate hrăni din interior cu inteligenţa lui, cu propria lui voinţă şi lumină.

Pentru Lupelius, această idee era elementul central al nemuririi fizice şi piatra de temelie a oricărei filosofii şi religii. Printr-un regres al memoriei, mi-au apărut cele mai vechi cuvinte din lume, cuvintele care înfloriseră pe buzele omului, ca primele vorbe ale unui copil, acum patru mii de ani, chiar înainte de a şti să le scrie: *Să nu ai alt Dumnezeu în afară de Mine!*…

Brusc, o nouă înţelegere a răsărit şi s-a înălţat înăuntrul meu, la început mai timidă, ca o

scânteie care mocneşte în negura veacurilor. Apoi s-a aprins, vie ca o flacără. *Să nu ai alt Dumnezeu*... însemna că omul, inconştient de condiţia sa de creator, consideră lumea exterioară divină şi o proclamă domnul Fiinţei sale şi stăpânul destinului său... Acea ameninţare veche de secole s-a întrupat în prima şi cea mai importantă dintre porunci: Să nu depinzi de nimic! ... Aminteşte-ţi că tu ai creat toate astea!

Să crezi într-o lume exterioară înseamnă să depinzi de ea, să fii încarcerat de legile propriei proiecţii. În acest punct, reflecţiile mele s-au amestecat şi au devenit nedesluşite, ca ecoul vocilor unor copii entuziasmaţi de o descoperire amuzantă... „*Iubeşte pe Domnul tău. Să nu ai alt Dumnezeu, în afară de tine*”... Tu eşti domnul şi stăpânul, ziditorul şi creatorul a tot şi toate. Tu ai proiectat toate astea... Tu *eşti* toate astea... Nu mai simţisem niciodată atât de aproape suflul unui zeu palpabil şi real... în acest punct, şirul

gândurilor mele s-a rupt şi ele au rămas suspendate…

Din traducerile pe care le primeam zilnic de la echipa de savanţi şi cercetători pe care o adunasem la Everan, s-a născut un dialog între Lupelius şi Amanzio, unul dintre călugării săi războinici. Mesajul lor apărea printre rânduri, cu o asemenea vioiciune şi tărie de parcă discipolul rostise întrebările chiar în acel moment. Timpul parca se contractase şi m-am pomenit între venerabilii pereţi ai Şcolii.

Lupelius: „… Dacă crezi în lumea exterioară ca fiind ceva real, te pierzi şi eşti destinat să eşuezi în tot ceea ce faci.

De aceea, permite evenimentelor exterioare, circumstanţelor, incidentelor şi relaţiilor să ajungă în acel spaţiu interior unde aceste gunoaie pot fi transformate într-o substanţă nouă, într-o nouă energie, o nouă viaţă…

Ai făcut din existenţă şi din lumea exterioară,

un Dumnezeu…

Dar existenţa nu este reală… este doar o unealtă care slujeşte «visul» pentru a te ajuta să te întorci la sursa şi să afli ce este cu adevărat real… nu există nimic în exterior care să nu fie guvernat de «vis»”.

Amanzio: „Ce poţi spune despre castelul unde ne aflăm acum şi despre aceste camere vechi de peste trei sute de ani?”

Lupelius: „Ele sunt una dintre creaţiile tale… acum, în această clipă!”

Amanzio: „Dar despre tatăl şi mama mea?”

Lupelius: „Şi ei sunt tot creaţia ta…

Nu există nimic în afara ta care să te fi precedat!”

Viaţa nu o primeşti de la părinţii tăi, ea este Reală, Eternă, Magnifică, fără de început şi fără de sfârşit, fără naştere şi fără moarte”

Amanzio: „Dar… atunci… omul este… Dumnezeu?” Lupelius: „Nu!… El este mult mai

mult de atât!…

El îl are pe Dumnezeu în slujba lui…”

Amanzio: „Ce vrea să însemne asta?”

Lupelius: „Înseamnă că ai putea să îi ceri orice îţi doreşti…

şi Dumnezeu îţi va îndeplini toate dorinţele… fără reţinere…

Dumnezeu este un bun slujitor, dar nu şi un stăpân pe măsură…

Dumnezeu adoră să slujească…

El iubeşte să iubească…

Dumnezeu se abandonează complet servirii tale Dumnezeu există… pentru că «tu» exişti…

Dacă tu nu exişti, nu este niciun motiv să existe… Dumnezeu este voinţa ta în acţiune…

Amanzio: „Nu înţeleg”.

Lupelius: „Mintea nu poate să înţeleagă…

Poate doar să mintă…

Mintea… minte…

Când mintea încetează să mai mintă, ea

anihilează pe sine şi face loc plenitudinii Fiinţei.

Nu poţi schimba trecutul dacă nu înţelegi că prezentul este cel care dă forma trecutului.

Orice obţii în această clipă este propagat, instantaneu, în toate direcţiile.

Dacă prezentul este perfect, tot ce te înconjoară se va alinia acestei perfecţiuni.

Fiecare eveniment trecut este în rezonanţă cu vibraţiile pe care corpul tău le emite Acum.

Aici este locul unde se petrece totul…

Aici este locul unde totul este atins Aici este locul unde totul este mişcat…

Aici unde locuiesc Adevărul.

Inocenţa, Frumuseţea şi Puterea…

Aici… în acest infinit, etern.

Indestructibil Trup”

14. Arta de a sta treaz

„Câmpul de luptă este Trupul”, am citit în

manuscris.

Această afirmaţie autoritară a lui Lupelius a răsunat în mine, ca un strigăt de luptă, într-o mare cruciadă. Câmpul de luptă este trupul. Numele victoriei este integritate. Scopul vieţii unui om, ţelul lui este integritatea, unitatea Fiinţei. Astfel, Lupelius rezuma sensul căutării milenare a omului şi raţiunea lui de a exista, semnificaţia întregii lui istorii. Lupelius credea că această realizare este de ordin fizic. Trupul este cea mai vizibilă parte a Fiinţei, iar integritatea Fiinţei constituie o victorie, care are loc în interiorul fiecărei celule a corpului.

Lărgeşte-ţi viziunea până când întreg trupul, fiecare organ, muşchi, fibră şi celulă, până la ultimul atom, este copleşit de lumina visului tău.

Când visul este pus în mişcare, totul este posibil.

Visarea ta conţine toate principiile şi forţa de întemeiere a împărăţiei cereşti pe pământ.

Nu există niciun război mai sfânt ca „învingerea egoului” şi nicio victorie mai măreaţă decât transgresarea propriilor limite.

Integritatea înseamnă vindecarea Fiinţei.

Ea necesită răsturnarea credinţelor milenare, transfigurarea emoţiilor negative, a gândurilor distructive, atingând măiestria în stăpânirea şi autocontrolul hranei, somnului şi respiraţiei…

După *ce* am analizat acest pasaj, împreună cu altele din „Şcoala Zeilor”, am perceput natura experimentelor pe care Lupelius şi cei din jurul lui le conduceau în acel laborator strălucit care era şcoala lui din Irlanda, acum o mie de ani. În acel loc, discipolii lui războinici s-au instruit să-şi stăpânească somnul şi hrana, reducându-şi pe zi ce trece trebuinţele, ca o etapă fundamentală a pregătirii lor pentru atingerea invulnerabilităţii şi nemuririi.

Lupelius considera că somnul era un surogat nereuşit al respiraţiei, un expedient pus la cale de

trupul nostru pentru a ne scăpa de o respiraţie incorectă şi sufocantă. Când am pătruns mai adânc în gândirea lui Lupelius, am conştientizat că nimic nu ne era mai apropiat şi în acelaşi timp mai străin şi misterios ca respiraţia noastră. Noi suntem creaturi care trăiesc pe fundul unui ocean de aer. Cu toate că suntem invadaţi de acest element şi fiecare centimetru pătrat din trupul nostru este sub presiunea oceanului atmosferic, noi conducem o cantitate insuficientă de oxigen în plămâni. Lupelius a descoperit un lucru incredibil, şi anume că fiecare dintre noi inspiră doar o zecime din cantitatea de aer de care are nevoie.

În manuscrisul său, Lupelius a studiat şi apoi a descris cu lux de amănunte condiţia de apnee acută la care omul a fost redus, referindu-se la ceea el numeşte „sub-respiraţie”.

Ca o consecinţă a acestui fenomen straniu, afirma Lupelius, unele părţi vitale ale organismului nostru duc lipsă de oxigen şi rămân

subnutrite. Anticipând cu secole importanţa respiraţiei în catabolism şi în schimburile organice, Lupelius a concluzionat că omenirea era grav afectată. El a opinat că ar fi necesar ca omul să dedice câteva ore pe zi unei respiraţii complete, adânci şi depline. A prezis că, într-o bună zi, fiecare şcoală, comunitate şi organizaţie umană vor introduce tehnicile de respiraţie în cadrul metodelor de instruire a oamenilor, pentru ca aceştia să respire cantităţi mult mai mari de oxigen, care să acopere nevoile reale ale organismului.

Am observat cu regret că, secole mai târziu, acea profeţie era departe de a se împlini, iar umanitatea continua să respire insuficient, ca şi cum oxigenul ar fi fost supus unor impozite ridicate sau se afla printre cele mai preţioase şi rare mărfuri din univers.

După părerea lui Lupelius, respiraţia profundă nu se poate produce mecanic, ci numai

conştient. De la el am aflat că destinul unui om este conectat la respiraţie printr-o dublă legătură.

Cu cât respiraţia unui om este mai profundă, cu atât realitatea lui este mai bogată…

Dacă intenţionezi să-ţi schimbi destinul, acţionează asupra respiraţiei tale… dedică timp respiraţiei conştiente…

Una dintre pietrele de temelie a doctrinei lui Lupelius o constituie faptul că pentru a sluji destinul individual şi pentru a deveni eroul unei aventuri personale de excepţie, e necesar ca omul să respire conştient şi adânc, să nu lăcomească la hrană şi sex şi să doarmă mai puţin. Aceasta este direcţia în care ar trebui să-şi îndrepte eforturile. Am găsit o scrisoare în manuscris, pe care Lupelius i-o adresase unuia dintre discipolii săi, dându-i sfaturi cu privire la acest subiect, pe un ton simplu şi familiar.

Oamenii adorm în felul în care speră să moară… din senin…

Indiferent cât de obositoare ţi-a fost ziua şi cât de grea bătălia, indiferent cât e ceasul, asigură-te că „adormi treaz”…

Cei care nu ştiu cum să-şi gestioneze energia adorm epuizaţi la sfârşitul zilei, mai mult morţi decât vii…

Dacă chiar trebuie să dormi, fie doar pentru câteva minute, atunci adormi dintr-o stare de conştientă.

Acest lucru te va ajuta să nu aluneci în hăuri infernale.

Părea că acele cuvinte îmi fuseseră adresate mie, ca un fel de mustrare indirectă pentru obiceiul meu de a adormi brusc, în faţa televizorului sau în timp ce citesc o carte. Era ceva ce mi se întâmpla frecvent, pe atunci. Forţa cuvintelor lui Lupelius şi puterea lor de sugestie era atât de mare, încât, în momentul în care le-am citit, am decis imediat să adopt obiceiul de a „adormi treaz” şi de a-l transforma într-o regulă

de viaţă. După Lupelius, modul în care omul adoarme este ca hârtia de turnesol, un sistem prin care se dezvăluie calitatea vieţii lui. Când simţim că vine Moş Ene pe la gene şi închidem inevitabil ochii, trebuie, în opinia lui Lupelius, să ne exercităm voinţa, să ne ridicăm şi să folosim toate mijloacele posibile, pentru a învinge somnul… Lupelius a sugerat să facem scrimă, să facem baie sau să dansăm şi a inventat chiar câteva trucuri şi stratageme pentru a servi acestui scop. Opinia lui Lupelius era că *„A dormi înseamnă a muri*!”

Cu inimitabilul său umor negru şi o cu firea lui glumeaţă, în stare să se deghizeze în mii de feluri, el susţinea că în fiecare noapte oamenii fac o repetiţie generală a ieşirii lor definitive din scenă. Ei continuă cu „prostul obicei” de a dormi şi astfel, jumătate de planetă se duce la culcare după ce îşi urează noapte bună, fără a conştientiza ritualul macabru pe care îl urmează. Călugărul-filosof care a îndrăznit să viseze imposibilul,

conducătorul şcolii de războinici invincibili, şi-a sfârşit scrisoarea cu un sfat remarcabil referitor la arta de a sta treaz.

„Dacă înţelegi că somnul este reprezentarea morţii, nu te vei mai apropia de el niciodată în acelaşi fel…

Oricum, indiferent de uneltele şi precauţiile pe care le foloseşti, să nu permiţi nimănui, nici măcar femeii tale, să te vadă dormind… instruieşte-te pe tine însuţi în arta de a rămâne treaz!…

Un războinic ştie că, dacă lasă pe cineva să-l vadă dormind, îşi arată vulnerabilitatea…

Este ca şi cum îi dăm lumii permisiunea să ne atace şi să ne rănească letal”.

15. Obiceiuri rele

Lupelius a dezlegat misterul eternului omenesc, pe care nicio minte nu poate să-l

perceapă: existenţa unei găuri negre, unde balastul emoţional, ca o spumă psihică, se cuibăreşte şi contaminează celulele corpului.

Folosind tehnici cum sunt postul şi respiraţia, adoptând o nouă viziune, aderând la idei noi şi prin eforturi excepţionale, omul poate să se schimbe pe sine şi realitatea din jurul lui, poate ca, dintr-o fiinţă muritoare, contradictorie şi nedesăvârşită, să devină un individ nemuritor, inalterabil şi desăvârşit.

Orice abstinenţă şi orice efort îndreptat spre cumpătare constituie o pregătire pentru evadarea noastră din infernurile normalităţii, deoarece ne eliberează de intarsiile emoţionale care se adună de-a lungul anilor. Lupelius susţine că numai un om al Şcolii, îndrumat de un dascăl ireproşabil, poate face faţă unui astfel de proces de vindecare şi poate depăşi impedimentele şi dificultăţile unei acţiuni de o asemenea anvergură.

Omul este, de regulă, incapabil să înţeleagă

semnalele care însoţesc şi anunţă procesul de purificare. Individul obişnuit citeşte aceste semnale de la coadă la cap sau de-a-ndoaselea şi, în loc să le interpreteze ca pe indicii ale vindecării, crede că ele reprezintă simptomele unei boli grave. Durerea efortului care urmează este ceva ce nimeni nu-şi doreşte să îndure, iată de ce, spunea Lupelius, se întâmplă ca abstinenţa să fie curmată exact în momentul în care a început să dea roade.

După ani de studiu încrâncenat şi cercetare neobosită, de-a lungul călătoriilor sale lungi, Lupelius a ajuns să viziteze vechi şcoli şi să întâlnească oameni extraordinari, care aparţineau marilor tradiţii ascetice şi mistice. În orice epocă şi în toate civilizaţiile, *otium*, arta de a nu face nimic, a constituit temeiul oricărei discipline şi căutări lăuntrice, firul de aur ce a legat pe fiecare om de marea aventură şi de călătoria iniţiatică spre nivelurile superioare ale responsabilităţii.

Itinerarul, după harta imaginară trasată de manuscris, abstinenţa asceţilor, solitudinea pustnicilor şi cumpătarea călugărilor, păreau a fi expresia aceleiaşi Şcoli, diferite aspecte ale aceluiaşi gând şi ale unei căutări milenare, care se înrudeşte cu artele marţiale şi veghea războinicului.

Când am analizat mai îndeaproape acest aspect, am descoperit că Arrian, unul din cei doi istorici din suita lui Alexandru cel Mare, cuprinsese în „Anabasis Alexandrou”, regulile alimentare şi secretul energiei lui într-o singură propoziţie:

„… fusese instruit să fie cumpătat: la micul dejun, o alergare înainte de ivirea zorilor şi apoi, la cină, o masă uşoară”.

Războinicii macedoneni, consideraţi a fi modele inegalabile de bravură şi tărie, erau de o cumpătare legendară. Ei obişnuiau să doarmă pe pământul gol şi, chiar după eforturi maxime şi

acţiuni nebuneşti, mâncau doar un pumn de măsline. În orice caz, nu se simţeau niciodată obosiţi şi erau socotiţi drept cei mai de temut combatanţi, un adevărat coşmar pentru duşmanii lor.

Eliminarea voluntară a fiecărui grăunte de mâncare şi abstinenţa de la somn aveau, în concepţia lui Lupelius, consecinţe atât de puternice, încât puteau să destrame întregul sistem al credinţelor unui om şi să-i spulbere toate speranţele deşarte. Şcoala lui pleda pentru înlăturarea bolii, a bătrâneţii şi a morţii, pentru recuperarea unui drept din naştere şi a stării naturale a omului.

Un om fără de boală, vârstă şi moarte.

De-a lungul secolelor şi în toate tradiţiile, căutarea autocontrolului a presupus necesitatea disciplinei şi practicarea unor tehnici, menite să elimine ceea ce Lupelius numea „balast emoţional”. Era o operaţiune indispensabilă, care

urmărea să deschidă rănile interioare şi să alunge orice umbră din cutele fiinţei.

Într-o zi, în timp ce lucram la manuscris, am aflat incredibilul secret peste care dăduse Lupelius. Enunţul lui era manifestul unei revoluţii a gândirii şi părea că nu se referă ia contemporanii lui, ci la o adunare de savanţi ai viitorului:

a sosit clipa în care omenirea trebuie să se deştepte din somnul metafizic ancestral… A sosit vremea să suflăm colbul de pe sistemul ei de credinţe…” Documentul se sfârşea cu aceste cuvinte interzise:

„Hrana, somnul, sexul, boala, bătrâneţea şi moartea sunt «obiceiuri mentale rele». Omul este dator să le înlăture”.

În câteva fragmente din manuscris le numea „superstiţii” şi „iluzii”. „Trupul este câmpul de luptă…”, susţine Lupelius. „Fiecare gest de refuz al mâncării, fiecare clipă de nesomn, toate vor fi

considerate drept o victorie asupra morţii… moartea fizică este imorală… nefirească… inutilă”.

Lupelius credea că lipsa de cumpătare în hrană, somn şi muncă este cauza principală pentru pierderea energiei şi vitalităţii, cea care a făcut posibilul imposibil, până când a intervenit inevitabilul, moartea fizică. Există foarte puţini oameni în istorie, în toate civilizaţiile şi tradiţiile religioase, care s-au deşteptat din somnul hipnotic descris de Lupelius şi au încercat să urmeze o disciplină, să aşeze ideea de nemurire fizică în centrul sistemului lor de gândire şi să o considere izvorul prosperităţii şi al longevităţii.

Într-o zi, Visătorul îmi spusese că ideea de nemurire fizică este un element fundamental pentru psihologia noii umanităţi şi chiar mai mult, pentru psihologia unui nou conducător. Omul care nu îndrăzneşte să treacă dincolo de Coloanele lui Hercule este, mai devreme sau mai târziu, năpădit de limitele lui şi forţat să se întoarcă. Ideea că

moartea poate fi înfrântă risipeşte orice constrângere a psihologiei noastre şi ne sporeşte responsabilitatea ce reprezintă o condiţie necesară atunci când se naşte o acţiune vitală, prolifică şi durabilă. După părerea Visătorului, filosofia nemuririi fizice trebuie predată în toate şcolile, la toate treptele şi nivelurile, în universităţi şi în instituţii. Ideea unei vieţi nesfârşite este cel mai puternic antidot împotriva pauperităţii, criminalităţii şi morţii.

Am părăsit Institutul de Manuscrise antice din Everan şi m-am reîntors în New York, cu cel mai preţios odor, copia după manuscrisul „Şcoala Zeilor”, pe care o făcusem special pentru Visător. Din noianul de notiţe pe care le luasem, doar la trei cuvinte am reflectat în mod deosebit, pe durata călătoriei: mori *mai puţin*, un aforism recurent şi probabil deviza lupelienilor. Ele reprezentau formula magică şi sâmburele filosofiei Şcolii.

Mori mai puţin şi trăieşte pentru totdeauna.

M-am gândit la descoperirea devastatoare care se ascundea în umbra simplităţii aparente a acestei formule. Omul moare lăuntric de mai multe ori pe zi. Gândurile, stările distructive şi emoţiile negative ne învolbură în interior fiinţa şi se perpetuează la nesfârşit, în timp ce distilează otrava grea care ne ucide. Probabil nu ştim de unde să începem să trăim etern, însă, dacă vom urma aforismul milenar al lui Lupelius, cu siguranţă vom putea să „*murim mai puţin*”. Am fredonat imnul lupelienilor de mai multe ori:

Mănâncă mai puţin şi Visează mai mult.

Dormi mai puţin şi Respiră mai mult.

Mori mai puţin şi Trăieşte pentru totdeauna.

16. „Nu vei reuşi!”

M-am ridicat de parcă făcusem o călătorie subterană. Am recunoscut camera şi imensele

pânze agăţate de perete. De data aceasta era dimineaţă şi cu o oră mai târziu decât în lumea Visătorului, iar lumina era atât de clară, încât puteam distinge cu uşurinţă arhitectura acelei aripi a vilei. Mi-am ridicat ochii spre tavanul înalt şi l-am urmărit până în punctul în care cobora brusc şi forma o arcadă impresionantă, din cărămizi. Chiar în acel moment am simţit prezenţa cuiva. Am avut o tresărire. În capătul arcadei, două fiinţe goale se uitau la mine: un bărbat şi o femeie, care semănau cu nişte paznici împietriţi. Un fior mi-a străbătut spinarea, înainte de a înţelege ce se întâmplă. Erau două statui, în mărime naturală, aşezate una în faţa celeilalte. Trupurile lor erau atât de perfect sculptate, încât am crezut că erau copii după originale elenistice. Pieptul lui de războinic, înalt, neted şi tare ca o armură, emana mândrie. Am înţepenit, aşteptând o comandă marţială. Instinctiv, m-am dat la o parte, ca să ocolesc scara spiralată care ducea

spre camera Visătorului şi fără nicio ezitare m-am îndreptat în direcţia opusă, spre o uşă imensă de cristal şi fier forjat, cu o formă ciudată. Lângă ea, o imensă pânză pictată ocupa întregul perete. M-am oprit să o cercetez. Am recunoscut o versiune completă a mitului lui Narcis, surprins în momentul în care îşi privea chipul într-un eleşteu, înainte de a fi înghiţit de ape. L-am privit o vreme, cu admiraţie. Trebuie să fi făcut parte din seria capodoperelor din secolul al şaptesprezecelea, dintr-o renumită galerie de artă. Apoi, am deschis cu atenţie uşa de cristal şi m-am oprit brusc în prag, vrăjit de splendoarea unui peisaj de basm. Privind uluit la acel peisaj, m-am aplecat să-mi dezleg şireturile de la pantofi şi i-am lăsat acolo unde eram, aşa cum procedasem şi la prima vizită. Am mers precaut, cu picioarele goale, pe plăcile de teracotă de pe podea şi am pătruns în ceea ce părea a fi o seră foarte spaţioasă. Marea varietate de plante, majoritatea tropicale, şi arcadele de

sticlă din care erau făcuţi pereţii, mă copleşeau. În exterior, verdele crud al grădinii împresura vila, contrastând cu clădirea de lemn, ce părea o arcă ancorată la malul unei mări vegetale. Distincţia fiecărui detaliu, a fiecărei piese de artă, pânze rare şi statui elegante din marmură albă, asociată cu mirajul emanat de acel loc, m-au surprins plăcut. Prima rază de lumină a dimineţii picura prin două deschideri spre cer. Priveam grinzile groase care sprijineau acoperişul şi gândul mă purta spre acel titan care le purtase şi le aşezase acolo. Am cercetat fiecare ungher de mai multe ori şi tot nu am dat de urma Visătorului. Nu-l văzusem de aproape un an. La un moment dat, pe când înaintam, am zărit un şuvoi de apă pe podea, chiar în mijlocul holului. Mai degrabă decât un bazin, semăna cu o baltă albăstrie, săpată în plăcile de teracotă. O unduire regulată străbătea uşor suprafaţa apei, ca un fior. Mi-am aruncat privirea spre marginea apei şi am văzut imaginea

Lui reflectându-se în apă.

Mi-am ridicat ochii, încetişor. Visătorul ducea spre buze un fluier de argint. S-a aplecat cu eleganţă, îndreptându-şi chipul şi instrumentul strălucitor spre lumină, în văzduh pluteau triluri, înşiruite unele după altele ca perlele pe un colier. Nu exista nicio urmă de vârstă sau timp în acea muzică, vilă, hol sau clipă. Am ascultat împietrit.

Am simţit bucuria copilăriei, adierea brizei marine şi fericirea ei trecătoare. Întrecerile nebuneşti de pe stânci, gustul homarilor şi al crabilor proaspăt pescuiţi, bătaia inimii înaintea celor mai nesăbuite plonjări de pe stâncile înalte, umbrele dare ale casei din Ischia, sărutările dulci ale Carmelei, când se întorcea de la piaţă, cu pungi grele în amândouă mâinile…

În cele din urmă, o notă a rămas suspendată în văzduh mai mult decât celelalte, îngreunând suflul care îi dăduse viaţă, s-a jucat puţin cu moleculele aerului, înainte de a se elibera de

muzică şi a deveni o răsuflare sonoră şi sacadată. Brusc, a încetat. Pentru mai mult timp, fluierul a fost ţinut de-a curmezişul, lipit de buza inferioară, apoi luat şi pus cu grijă pe o pernă.

El era mai tânăr decât îmi aminteam şi părea mai subţire. Şi-a ridicat privirea spre mine şi m-a analizat multă vreme. Desigur că ştia de eforturile pe care le depusesem pentru a mă întoarce la El… despre timpul pe care îl petrecusem în căutarea manuscrisului, de reuşita misiunii mele, de pasiunea care mă cuprinsese în timp ce-l studiasem şi care mă apropiase de gândirea Şcolii. După întâlnirea furtunoasă cu care începuse ucenicia mea şi după călătoria plină de peripeţii, înapoi în trecutul meu, am crezut că de data aceasta El îmi va adresa cel puţin câteva cuvinte de încurajare, dacă nu de laudă. Am făcut câţiva paşi spre El.

Visătorul continua să mă ţintuiască cu privirea, fără să spună niciun cuvânt.

La început am avut un sentiment de disconfort, care s-a transformat mai apoi în durere. Sub privirea Lui, atenţia mea îşi schimba cursul. Mă uitam înăuntrul meu, pentru prima oară. Spectacolul nu era deloc plăcut: un nor de gânduri negre se abătuse asupra conştiinţei mele, împreună cu un val de culpabilitate şi alte sentimente înnodate ca într-un ghem emoţional, care nu se mai descâlcea. Privirea Lui săpa în adâncurile mele, răscolind noroiul psihic, pe care nu dorisem nicicând să-l văd sau să-l înfrunt. El s-a oprit chiar înainte ca durerea să depăşească limitele suportabilului. Totuşi, nu şi-a slăbit strânsoarea. Ceea ce avea să urmeze era cu mult mai dureros. La sfârşitul analizei sale, ca şi cum ar fi ajuns la decizia finală, a dat sentinţa: *„Nu vei reuşi*!”

Tăcerea care a urmat acestui verdict a invadat cu repeziciune întregul spaţiu şi a cucerit fiecare ungher al serei. Melancolia, deziluzia,

deprimarea şi furia s-au întrepătruns şi s-au scurs într-o durere surdă. M-am simţit golit de toată energia. Doream să fiu lăsat în pace şi să cad la pământ. Cu respiraţia întretăiata a unui inculpat, am aşteptat finalul judecăţii. Pauza era nemilos de lungă.

În cele din urmă, pe tonul unui cercetător care a dat greş din nou, dar nu e deloc dezamăgit când observă că pentru a mia oară experimentul a eşuat, El a anunţat:

„Nimeni nu poate reuşi… Umanitatea nu poate reuşi!”

Mi se adresa de parcă eram reprezentantul unei rase învinse, în curs de dispariţie.

„Sunt prea multe legi care te obligă să rămâi neschimbat. Până şi căutarea pe care ţi-am încredinţat-o s-a transformat în ceva care îţi hrăneşte orgoliul şi egocentrismul”.

Îi purtam o pică profundă, simţeam silă amestecată cu autocompătimirea pe care o simţi

când ai fost jignit. După luni de zile de călătorie şi căutare prin Statele Unite şi Europa, după găsirea manuscrisului lui Lupelius, pe care cercetătorii, savanţii şi arheologii îl consideraseră pierdut pentru totdeauna şi după ce îmi înfruntasem cu stoicism trecutul zbuciumat, nu meritam să fiu tratat într-o asemenea manieră. Voiam să ripostez într-un fel la cuvintele Visătorului, dar muşchii demnităţii mele erau prea slabi. În plus, ştiam în adâncul sufletului meu, că El avea dreptate. Am încercat să-mi ascund dispoziţia în spatele unui false docilităţi.

„Nu mă pot schimbai” Asta a fost tot ce am putut articula. Dar vocea mi-a trădat ranchiuna datorată neputinţei şi obiceiului de a mă agăţa şi de a fi sprijinit.

„Încetează㔔㔔㔔ă!”, a strigat Visătorul, prelungind la nesfârşit ă-ul final, cu o voce groaznică. Secundele care s-au scurs au fost pline de teroare, ca numărătoarea inversă a unui

eveniment chinuitor. Şi totuşi, am simţit o linişte interioară, care se deschidea cu un urlet subuman, înspăimântător, ca un strigăt de luptă lansat printre zgomotele armelor şi goarnelor, în mijlocul unei bătălii pe viaţă şi pe moarte. O tresărire a fiinţei mele m-a îndemnat să-i dau mai multă ascultare.

„Îţi aduci aminte de vremea când obişnuiai să plângi ore în şir, până îţi pierdeai vocea?, m-a întrebat Visătorul vorbind, în mod surprinzător, cu o voce scăzută, care totuşi îşi păstra toată ferocitatea. În mintea mea se succedau, secvenţă după secvenţă, se suprapuneau una peste alta, amestecându-se cu foşnetul cărţilor de joc în mâinile unui iluzionist, firimituri din trecutul meu îndepărtat. Firimiturile erau asemănătoare, aveau aceeaşi strălucire, precum şi atmosfera magică a copilăriei mele napolitane, unde superstiţiilor vechi de când lumea le fuseseră atribuite nume antice de Lari şi Penaţi. Am recunoscut casa cea

veche, camera Carmelei şi şifonierul cu oglinzi pe uşi. Un băiat de vreo şase ani stătea pe podea şi plângea cu disperare… fără oprire… Eram eu.

„Eşti încă în acel stadiu, nimic nu s-a schimbat. Capriciile tale copilăreşti s-au transformat într-o tendinţă permanentă de a te lamenta şi compătimi”.

El a tăcut pentru un timp care mi s-a părut nesfârşit…

„Nimeni nu se schimbă… este imposibil să te schimbi”, a spus Visătorul în cele din urmă. „La vârsta de şapte ani, un băiat este deja un recrut în trista armată a adulţilor şi, ca un mic spartan, ia cunoştinţă de panorama răsturnată a lumii; i se inculcă un set complet de convingeri, prejudecăţi, superstiţii şi idei care îi dau dreptul să adere la clubul universal de oameni nefericiţi pentru totdeauna.

Gândul unui om, emoţiile şi trupul sunt universuri concentrice… totul este în conexiune.

Schimbarea deliberată a intonaţiei sau a inflexiunii vocii.

Îndreptarea spatelui cu un milimetru şi modificarea celui mai mic obicei ar însemna schimbarea întregii vieţi. Este aproape imposibil”.

El şi-a aţintit privirea asupra chipului meu, pentru multă vreme, iar eu am îndurat examinarea. Ştiam că nu i-ar fi scăpat nici cea mai vagă tresărire a sufletului meu şi nu exista nicio posibilitate de a trişa în acea partidă. Era totul sau nimic pentru mine… Posibilităţile ca într-o bună zi să mă cuceresc, să fiu atins de „vis” sau să alunec şi să mă pierd pe vecie, fără nicio cale de scăpare, erau acolo… şi se împleteau. Viaţa mea atârna de un fir subţire de aţă, plutea deasupra unei guri de prăpastie. Un cuvânt, o schimbare de intonaţie şi durata unei pauze o puteau împinge să cadă în roiul destinului colectiv.

Cu o mişcare rapidă, cu supleţea cuiva al cărui corp este bine antrenat, l s-a ridicat din

poziţia de ghemuit şi culoarea albăstruie a bolţii i-a surprins mişcarea, precum reflectarea unui zbor, legănând-o pe suprafaţa ei unduitoare. S-a îndreptat încet spre mine. Am aşteptat câteva clipe nesfârşite cu respiraţia întretăiată, apoi, cu o voce gravă, dar de data aceasta fără asprime, El a spus:

„Numai dacă îţi vei aminti de Mine, vei putea reuşi!”

17. „Răstoarnă-ţi credinţele!”

Între timp. El s-a pregătit să se aşeze şi-a aranjat cu atenţie câteva perne în jurul trupului. Părea a fi cineva care făcea tot posibilul să îndeplinească o sarcină măreaţă, fără să obosească, chiar şi atunci când bănuia că fusese deja încheiată. „*Răstoarnă-ţi credinţele*!”, m-a îndemnat El cu hotărâre, ideea de a mă invita să iau loc nu i-a trecut deloc prin minte şi m-a lăsat

să stau în picioare, acolo unde stătusem de la începutul întâlnirii noastre. Am interpretat comportamentul Lui ca pe o lipsă de consideraţie faţă de mine şi m-am simţit indignat şi jignit. Îmi era imposibil, atunci, să cred că un om ar putea trăi, în fiecare moment, la fel de motivat ca Visătorul. El nici măcar nu clipea din ochi fără ca acest lucru să nu servească scopurilor Lui. În timp ce reflectam la indignarea mea, am continuat să-l ascult, sprijinit de o placă de teracotă, lângă apele tremurătoare ale lacului Său.

„Trecutul, prezentul şi viitorul unui om… evenimentele, circumstanţele şi experienţele pe care le întâlneşte în calea lui sunt umbre proiectate de credinţele lui”, a continuat Visătorul. „Existenţa şi destinul lui sunt materializarea convingerilor şi iluziilor lui…”

„Visibilia ex Invisibilibus”. Tot ceea ce percepi, vezi şi atingi, izvorăşte din invizibil. Viaţa unui om este umbra Visului său, materializarea

principiilor lui şi a credinţelor sale…

Invariabil, toată lumea îşi vede visurile devenite realitate… Omul întotdeauna creează. Obstacolele pe care le întâmpină constituie materializarea propriilor lui limite, a gândirii sale contradictorii şi a neputinţei…

Unii cred în pauperitate, unii venerează boala… unii cred cu sfinţenie, în limitare şi puţinătate… unii mizează totul pe infracţiuni… Omul întotdeauna creează, chiar şi în cele mai înnegurate stări ale Fiinţei”.

Potrivit spuselor Visătorului, nimeni nu are credinţe mai puternice decât ale altora. Fiecare om are de controlat şi de cultivat propria lui bucăţică de credinţă… toată lumea deţine aceeaşi cantitate.

„Ceea ce diferenţiază oamenii… ceea ce le oferă un destin diferit este sensul credinţelor lor, calitatea diferită a scopurilor pe care ei intenţionează să le atingă, conştient sau nu…”

Aceste cuvinte mă tulburau foarte mult. Crezusem întotdeauna, cu fermitate, că credinţa era un lucru preţios şi că diferenţa dintre oameni consta în modurile lor distincte de a crede. Unul din pilonii pe care se sprijinea viziunea mea asupra lumii era certitudinea că Mahomed, Alexandru, Socrate, Lao Tzu, Churchill şi Napoleon erau diferiţi de ceilalţi prin tăria convingerilor lor.

„Dacă toată lumea are credinţă… mai mult, aceeaşi cantitate de credinţă”, am întrebat, gândindu-mă la Sfintele Scripturi, pentru a-mi susţine afirmaţia şi a culege tăria din autoritatea lor „care este semnificaţia cuvintelor «dacă ai avea credinţă măcar cât o sămânţă de muştar»?”

Conversaţia care a urmat mi-a rămas întipărită pentru totdeauna în minte, nu doar din pricina cuvintelor memorabile pe care le-a rostit El, ci şi a autorităţii pe care am simţit-o pulsând în spatele lor. Visătorul nu-mi oferea o interpretare a

acelui pasaj din Biblie, El îl crea. Esenţa iluzorie a acelui mesaj milenar şi cunoaşterea din cochilia lui se risipeau chiar în acel moment. Ascultam acele cuvinte care păreau noi şi vii. Ele nu mai fuseseră rostite niciodată, în întreaga istorie a lumii.

„Dacă omul ar avea capacitatea de a schimba sensul credinţei sale măcar cu un milimetru, dacă ar putea schimba tăria convingerilor sale şi le-ar trimite spre viaţă şi nu spre moarte… ar putea strămuta munţii, în lumea evenimentelor”.

Ca un fulger, care străpunge întunericul şi luminează pentru câteva clipe ceea ce fusese îngropat în umbre, m-a străbătut energia nestăvilită conţinută într-un sâmbure de credinţă. Am înţeles că înlăturarea celui mai mic fragment de infern ar distruge sută la sută credinţa în moarte, cea mai adânc înrădăcinată dintre toate convingerile oamenilor. Am conştientizat amploarea unei asemenea fapte. Numai gândul la

ea era echivalent cu tăria necesară unui titan pentru a purta în spinare cerul şi pământul.

Pentru prima oară, mă întrebam în ce crezusem, ce valorizasem, până la întrevederea mea cu Visătorul…

Vocea Lui m-a întrerupt, chiar în momentul în care reflectam la acest lucru. Apoi m-a îndrumat, căci gândurile mele se întorseseră spre prăpastia întunecată a trecutului meu, deşi conştientizam că era stânjenitor să mi se confirme din nou că eram ca o carte deschisă pentru El.

„Până acum, scopul vieţii tale, ţelul existenţei tale, ca de altfel al tuturor oamenilor, era să-ţi ucizi sinele. Boala, Bătrâneţea, Moartea sunt zeii pe care omenirea i-a venerat de mii de ani… Astfel, oamenii au renunţat la viaţă, cu durere… au spulberat visul lor nemărginit!”

„Dacă ai avea credinţă cât o sămânţă de muştar”… însemna că cea mai vagă elevare a viziunii, o minimă transformare, ar putea să ne

îndepărteze de destinul nostru muritor.

Visul este cel mai real lucru din câte există.

Să-ţi „vezi” propriile limite şi să le circumscrii înseamnă să te eliberezi de ele! Viaţa omului este guvernată de emoţii negative. Angoasa pe care el o poartă înăuntrul lui este cauza tuturor nenorocirilor şi nefericirii sale. Visătorul s-a ridicat. Mi-a întors spatele şi a trecut cu paşi precauţi pe lângă lacul întins, spre colţul opus al acelei minunate sere. De acolo mi-a vorbit, cu spatele spre mine, dar i-am auzit vocea tare şi clară lângă urechea mea.

„Este doar o problemă de timp…”, mi-am notat conştiincios în carneţel, „până când fiecare dintre noi va atinge ţinta pe care şi-a ales-o… în cele din urmă, top vom învinge… ne vom transforma în ceea ce am ales să devenim… tu, mizeria, perisabilitatea şi moartea… Jar Eu, desăvârşirea, nemărginirea şi nemurirea”.

18. Sindromul lui Narcis

„Cea mai nezdruncinată credinţă a ta... cea mai vătămătoare convingere este să crezi că lumea există în afara ta, că există cineva sau ceva de care să depinzi, cineva sau ceva care poate să-ţi dea sau să-ţi ia, să te aleagă sau să te condamne”, a spus Visătorul.

„Dacă un războinic s-ar baza pe ajutor din afară, chiar şi pentru o fracţiune de secundă, şi-ar pierde imediat invulnerabilitatea”, a spus El. Apoi a tăcut şi a închis ochii.

Mi-am făcut de lucru cu însemnarea ultimelor Lui cuvinte în carneţel. Pauza se prelungea. Am încercat să-mi depăşesc stânjeneala, care se datora senzaţiei mele de insignifianţă, prin recitarea în gând a unor notiţe. În cele din urmă, Visătorul a rupt tăcerea şi, cu ochii închişi, a recitat:

Nu există nimic acolo, afară...

Nu vine niciun ajutor din altă parte…

„Cea mai aprigă boală a omului este dependenţa”, a anunţat El grav. Imediat am devenit foarte vigilent. Fără îndoială că am simţit importanţa acestei afirmaţii cu tot trupul meu şi rolul central pe care ea trebuia să-l ocupe în noul meu sistem de convingeri.

„Nu există nimic mai josnic decât să depinzi de alţii şi de părerile lor… Ca să te eliberezi de asta, ai nevoie de multă pregătire…”

Ceea ce am observat ulterior, când mi-am analizat atitudinea din această ocazie şi din altele, era că acceptam cu uşurinţă să mă las convins, atunci când se referea la umanitate în general, şi îi opuneam rezistenţă când mă critica sau mi se adresa personal.

„Oamenii de felul tău… se simt vii numai în prezenţa altora… preferă locurile aglomerate… îşi găsesc de lucru pe la guvern sau într-un mare centru de afaceri… oriunde pot simţi din plin

prezenţa liniştitoare a mulţimii… Celebrează toate ritualurile dependenţei şi se adună în templele ei: cinematografe, teatre, spitale, stadioane, tribunale, biserici, numai ca să fie alături de alţii, să fugă de povara insuportabilă a singurătăţii lor”, a subliniat Visătorul.

O ostilitate de neoprit îmi întuneca Fiinţa, de parcă acele cuvinte ameninţaseră ceva vital sau tulburaseră un plan conceput de multă vreme. Am aliniat mental, într-un şir, toate comentariile dure pe care voiam să le fac, ca pe nişte cărămizi. O introspecţie a încercat să înlăture acel conglomerat ruşinos, dar nu a reuşit decât să contureze o grimasă de durere pe chipul meu. Visătorul punea la încercare zidurile rezistenţei mele. Ştia cum să le fisureze. În zâmbetul Lui era o urma de sălbăticie, de parcă urma să mă lovească şi a spus, pe o voce scăzută:

„Când un om ca tine se îmbolnăveşte, doreşte să fie vindecat de chirurgi, aceşti şamani

ai unei ştiinţe încă primitive, doar pentru a atrage atenţia asupra sa…” Am avut o stare de leşin, de parcă cineva mă lovise cu pumnul în stomac. Visătorul a lăsat să treacă câteva secunde, ca şi cum mă arbitra din dublă ipostază, de arbitru şi rival, în acelaşi timp.

„Îţi aduci aminte de tablou?”, m-a întrebat El din senin, schimbându-şi total atitudinea şi tonul. De fiecare dată când spunea ceva, mă tulbura peste măsură. Nu mă puteam obişnui cu aceste schimbări radicale, realizate cu bruscheţe şi măiestrie, cum nu văzusem la nimeni altcineva înainte. Capacitatea Lui de a se metamorfoza într-o cu totul altă fiinţă şi de a trece la următorul moment, fără a împrumuta nimic din cel anterior, mă uimea. Am înţeles de îndată că întrebarea lui se referea la tabloul pe care îl admirasem înainte de a pătrunde în sera unde ne aflam şi în clipa de faţă. Am revăzut în minte imaginea lui Narcis, contemplându-şi chipul reflectat în apele

eleşteului, cu doar câteva clipe înainte de a se fi înecat.

„Este povestea simbolică a omului pierdut şi identificat cu lumea exterioară”, mi-a explicat Visătorul, fără să-şi ascundă amuzamentul faţă de eforturile mele zadarnice de a-mi adapta expresia facială la schimbarea Lui bruscă de subiect şi dispoziţie. A făcut o pauză, pentru a-mi permite să-l ajung din urmă.

Atâta vreme cât crezi într-o lume exterioară, atâta vreme cât crezi că politicienii au puterea de a-ţi guverna viaţa, iar religiile pot să-ţi facă ordine în suflet, vei fi profund dezamăgit… Vezi lumea aşa cum este, o creaţie simultană a fiinţei tale interioare. În rezonanţă cu stările şi circumstanţele tale interioare, lumea apare şi dispare la voinţă şi poate deveni ceva straniu şi violent atunci când uiţi că tu însuţi eşti sursa care o naşte.

Mitul lui Narcis este metafora omului care

devine victima unei lumi ce reprezintă propria lui proiecţie. De îndată ce conştientizezi că lumea este proiecţia ta, te eliberezi de ea”, a conchis Visătorul.

Eram şocat. Cum fusese posibil ca unul dintre cele mai importante mituri ale civilizaţiei noastre să fie interpretat eronat timp de milenii întregi? Cum fusese posibil să se rateze o explicaţie atât de simplă?

Pe lângă vocea Visătorului, am auzit cu claritate şi vocea acelei ere ancestrale, a giganţilor gândirii, care pusese bazele marilor idei filosofice şi murise odată cu Socrate. Ecoul acelei cunoaşteri încă mai traversa oceanul timpului, pentru a ajunge la noi, dar noi continuam să ignoram sau să interpretăm pe dos miturile sale, care dezvăluie adevărata condiţie umană. Noi încă mai credem că Narcis este arhetipul deşertăciunii, când în realitate mitul lui este un strigăt de alarmă împotriva stupidităţii şi a pericolului de a

avea o viziune banală asupra lumii. Ceea ce Visătorul încercase de nenumărate ori să mă facă să înţeleg mă sfredelea acum, până în adâncuri. Povestea lui Narcis era mesajul unei Şcoli a transformării, cea existase cu mii de ani înainte de Caravaggio şi l-a inspirat pe acesta să picteze tablourile cu răstignirea lui Petru şi convertirea lui Pavel, pe drumul Damascului. Narcis nu se făcea vinovat de vanitate, cum ni se spusese, ci de identificarea şi capitularea în faţa propriei sale imagini despre lume.

„Să te îndrăgosteşti de cineva din afara ta şi să te uiţi pe tine însuţi înseamnă să te pierzi în labirintul lumii de care depinzi… să uiţi că eşti singurul creator al realităţii tale interioare…

„*Nu există o lume în afara noastră*”, a subliniat El, din nou. „*Tot ce întâlnim, vedem şi atingem, ne reflectă. Alţi oameni, evenimentele şi circumstanţele din viaţa unui om dezvăluie condiţia acestuia*. Să învinovăţeşti lumea, să te

lamentezi, să te justifici şi să te ascunzi, toate sunt manifestările unei omeniri căzute în dizgraţie, simptomele evidente ale dependenţei, precum şi absenţa unei voinţe «autentice»”.

„Acesta nu este singurul mesaj care ni s-a transmis de-a lungul erelor, pe care omul l-a înţeles greşit pentru a se sustrage conţinutului său insuportabil”, a spus El.

„*Ca şi Adam, Narcis a muşcat din măr*!” mi-a spus Visătorul, surprinzându-mă. Îmi era greu să-l urmăresc, căci străbătea prăpastia dintre timp şi spaţiu, dintre cuvinte îndepărtate, cu un singur pas; mai întâi s-a apropiat de povestea veche de patru mii de ani a Genezei, iar apoi a sărit la unul dintre cele mai vechi mituri ale Greciei clasice.

„El, ca şi Adam, a crezut în existenţa unei lumi exterioare”.

Narcis s-a înecat, victimă a iluziei că exista ceva în afara lui, iar Adam a fost izgonit din Rai şi condamnat la moarte pentru că muşcase din măr

şi pentru credinţa într-o lume exterioară.

În ambele tradiţii, care aparţin unor culturi diferite, mesajul este acelaşi: a crede că lumea se află în afara noastră înseamnă a deveni victima ei, a fi înghiţit de ea.

„Tu creezi lumea, în fiecare clipă a existenţei tale!” a susţinut Visătorul. „Eleşteul în care Narcis şi-a văzut reflectarea chipului este lumea exterioară. Să crezi că ea este reală, să te sprijini pe ea înseamnă să depinzi de propria ta proiecţie. Din creator devii creatură, din visător devii cel visat şi din stăpân devii sclav, până când eşti sufocat de propria ta creaţie”.

Am observat că mesajul pe care Visătorul mi-a permis să-l descopăr putea fi găsit în vechile poveşti ale Noului Testament şi în cele mai noi ale lui Frankenstein, Alice în Ţara Minunilor şi Blade Runner.

„Căderea lui Adam şi a Evei are loc în fiecare clipă”, a precizat Visătorul.

„Suntem izgoniţi din Rai de fiecare dată când iluzia lumii ne învăluie… când uităm că noi suntem creatorii. Atunci, creaţia se revoltă şi ripostează… Acesta este păcatul originar, păcatul mortal, de neiertat: să confunzi cauza cu efectul. Dacă un om este adevărat şi vertical… este pentru că el se conduce singur… în ciuda dinamismului înşelător al evenimentelor şi a diversităţii situaţiilor, el ştie că lumea este oglindirea lui”.

„Indiferent dacă e bine sau rău, atrăgător sau dezgustător, corect sau eronat, tot ceea ce întâlneşte omul este doar reflectarea lui şi nicidecum realitatea”, a spus Visătorul şi, din tonul Lui, am înţeles că întrevederea noastră se apropia de sfârşit. Se pregătea să mă părăsească.

„Dintotdeauna, fiecare om se are doar pe sine… Tu eşti şi sămânţa şi recolta…

Iată de ce toate revoluţiile din istorie au dat greş… au încercat să schimbe lumea din afară… au crezut că imaginea din eleşteu este reală.

Să nu te mai bizui pe lume când ai nevoie de ajutor. Treci dincolo de limite! Numai aceia care pot transgresa limitele lumii pot să o facă mai bună”.

Aici, El a făcut o pauză de câteva clipe.

„*Depăşeşte-i limitele*!”, mi-a ordonat El şi apoi a tăcut din nou.

A transcende, a transgresa limitele lumii! Ce ar putea însemna, oare, aceasta?

„De mii de secole omul a zgâriat ecranul lumii, în speranţa că ar putea schimba secvenţele filmului pe care el singur l-a proiectat”.

Motivul pentru care nenumărate generaţii de oameni au eşuat în încercarea de a schimba cursul istoriei mi-a fost servit pe o tavă de argint. Acea viziune, de o batjocură cruntă, încheia povestea nesfârşită a atrocităţilor, încleştărilor şi a faptelor eroice, cu o singură sintagmă: a fost o nebunie inutilă şi nemărginită.

„Tu… părăseşte acea nebunie!” mi-a poruncit

El, cu neaşteptată amabilitate. „Uită de războaie, revoluţii şi reforme sociale, politice şi economice… ai grijă de adevărata cauză a tot ce se întâmplă, încetează să te mai gândeşti la vis şi preocupă-te doar de visătorul din tine. Cea mai însemnată revoluţie, cea mai dificilă dintre toate, singura care are semnificaţie, este schimbarea propriului sine”.

19. Omul nu se poate ascunde

„Cei care depind de lume rămân înglodaţi în cele mai joase zone ale existenţei”, m-a avertizat Visătorul „Ai căutat toată viaţa siguranţa şi satisfacţiile efemere în afara ta… şi ai stat suspendat mereu între teamă şi speranţă… care reprezintă, amândouă, rădăcinile dependenţei”.

În timp ce vorbea, Visătorul şi-a aţintit ochii asupra mea, cu o asemenea intensitate, încât abia puteam să clipesc şi să respir, de parcă voia să-mi

nimicească barierele şi să pătrundă mai adânc în fiinţa mea.

„Viaţa ta, ca şi tuturor celor dependenţi, este oribilă. Este o viaţă de sclav… Ani de-a rândul petrecuţi într-un birou, perpetuând mediocritatea şi lipsurile, fără să-ţi treacă prin minte să evadezi din această carceră”.

Îmi notam ceea ce spunea, ca un reporter în bătaia gloanţelor.

„Nu există nimic acolo, afară… nu vine niciun ajutor, de nicăieri” a repetat Visătorul, ca să imprime această credinţă în convingerile mele. „Nu voi înceta niciodată să-ţi repet: Nu există nimic în afara ta… Ceea ce tu numeşti «lume» este doar un efect… Ceea ce numeşti «realitate» este doar o materializare, imaginea din oglindă a viselor sau a coşmarurilor tale…”

Această viziune era chintesenţa tuturor învăţăturilor sale şi, în nenumărate rânduri, El o dezvoltase şi o analizase, astfel încât să sporească

puterea mea de a înţelege şi de a recepta forţa ei subversivă. Îmi aminteam că prima oară fusese un şoc pentru mine, o inversiune a tot ce crezusem până în acel moment.

„Conştientizează că lumea este în tine şi nu invers! Ceea ce se află în lume sau îi aparţine ei nu poate, nici să te ajute, nici să te salveze!”

Apoi discursul Lui s-a transformat într-o chemare, un apel adresat nu numai mie, ci tuturor oamenilor. Cuvintele Lui erau umbrite de deziluzia celui care dă o avere imensă unei alte persoane, care nu ştie nici s-o aprecieze, nici s-o folosească.

„Aspiră la libertate, înalţă-te deasupra acestei mulţimi de disperaţi… însuşeşte-ţi un alt mod de a simţi. Cucereşte nemărginirea din interiorul tău şi galaxiile vor deveni fire de nisip…

Lărgeşte-ţi viziunea şi vei vedea că lumea se va micşora. Viziunea şi realitatea sunt unul şi acelaşi lucru… Caută integritatea şi cele ce altora le par munţi insurmontabili, pentru tine vor fi doar

nişte muşuroaie de pământ.

Am interpretat pauza care a urmat ca pe o invitaţie de a face unele comentarii şi m-am aventurat să fac câteva remarci. Am spus ceva despre dificultatea de a accepta ideea că noi suntem cauza fiecărei circumstanţe sau eveniment din viaţa noastră. Mi-am luat toate precauţiile pentru a evita polemicile de orice fel şi mi-am însuşit tonul nepărtinitor al celui ce vorbeşte cu o neutralitate înţeleaptă, în felul în care abordăm o conversaţie cu un străin. Asemenea unui orb, nu puteam percepe distanţa de nepătruns care separa cuvintele Visătorului de mine, pe scara responsabilităţii.

„Este imposibil de crezut că orice i se întâmplă unui om, indiferent că e vorba de o banală răceală sau implicarea într-un accident de avion, reprezintă materializarea propriei psihologii, a stărilor Fiinţei lui”, am conchis eu. Eram fascinat, dar totodată şi înspăimântat de

viziunea Visătorului. Urmărindu-mi gândurile, am ajuns la originile civilizaţiei noastre, de unde izvorau cele două viziuni antinomice, care scindaseră mereu lumea, până în ziua de azi. Grecia clasică credea în zeiţa norocului, Fortuna, care acorda favoruri, legată la ochi. Vechii romani, la rândul lor, credeau în *homo faber*. Pentru romani, zeiţa norocului vedea perfect şi respecta virtuţile indivizilor. După părerea mea, Visătorul era un susţinător al concepţiei romane asupra lumii. Totuşi, nu am avut timp să mă lămuresc, căci, aşa cum se mai întâmplase înainte, vocea Lui a devenit un urlet, care mi-a îngheţat sângele în vene:

„… Crezi că eşti aici pentru o discuţie de salon cu alţi amărâţi de soiul tău?… Ascultă cu atenţie”, a spus El şi, pentru a întări acest ordin, şi-a lovit uşor urechea dreaptă cu degetul arătător, împreunat cu cel mijlociu, într-o mişcare premeditată şi înceată. „Lumea este reflectarea

stărilor Fiinţei tale, ceea ce înseamnă că Luisa nu a murit de cancer. Moartea ei este reprezentarea teatrală a dramei pe care o porţi înăuntrul tău, a angoasei tale teribile… Acel eveniment, ca de altfel toate celelalte, este doar un semn al stărilor Fiinţei tale… Chiar dacă încerci să te ascunzi, prin negarea şi lamentarea continuă, cântecul tău de jale este un ritual de fertilitate, răsturnat. A atras toate problemele şi necazurile existenţei tale”.

Deodată s-a aşternut tăcerea.

O anxietate stranie mă arunca pe un ţărm întunecat. O parte solidă şi rigidă din mine se năruia şi o prăpastie se deschidea înăuntrul meu, mă înghiţea. Inima bătea cu putere în pereţii pieptului meu, respiraţia îmi era strangulată, deoarece plămânii mi se goliseră de aer. Am încercat ameţeala copleşitoare a unei căderi neîntrerupte şi un strigăt mut de ajutor, disperare şi ruşine a izbucnit în cele mai tainice fibre din mine, de parcă toată durerea existenţei se

localizase într-un singur focar.

Numai în momentul în care El a început să vorbească, am fost capabil să respir din nou şi atunci am înghiţit, cu lăcomie, cât aer am putut.

„*Omul nu se poate ascunde*”, a şoptit Visătorul, ca şi cum mi-ar fi transmis o învăţătură secretă. Ascultam ca un copil, fără să-l întrerup sau să mă împotrivesc.

„*Cele mai neînsemnate acţiuni, percepţii, gânduri, gesturi şi mimica feţei rămân întipărite în noi, pentru veşnicie*”. Mi-a spus că modul în care trăim în fiecare clipă, ca pe o fotogramă dintr-un film, constituie o înălţare sau o scufundare înăuntrul Fiinţei şi ne racordează la ceea ce urmează să ni se întâmple.

„Omul nu se poate ascunde!… Aici, cu Mine de faţă, stai singur, dinaintea existenţei… în acest loc nu sunt partide politice sau sindicate. Când intri în această încăpere, nu poţi aduce nimic din trecutul tău, nici măcar minciuna numelui tău sau

rolul pe care îl joci zi de zi. În acest loc nu sunt balustrade de care să te agăţi… în acest loc eşti singur cu tine însuţi…”

A observat că tremuram vizibil, că dinţii îmi clănţăneau, de parcă aveam febră şi a spus:

„Pune capăt fricii şi jocului de-a v-aţi ascunselea! O parte din tine trebuie să moară, deoarece este absurdă. Această moarte reprezintă marea ta şansă… Numai să o poţi face…”

Simţeam că Visătorul străpungea, fizic şi dureros, strat după strat, ignoranţa şi gunoaiele psihice care se acumulaseră în timp în interiorul meu, devenind tari ca stânca.

„Dacă munceşti neistovit, tot atâţia ani câţi ai pierdut rănindu-te”, a spus El cu o şoaptă dulce, ca o promisiune, „într-o bună zi timpul se va prăbuşi şi un tunel se va deschide dinaintea ta, conducându-te spre cea mai adevărată şi reală parte din tine… o parte pe care fiecare om ar trebui să o regăsească, să se contopească cu ea:

visul său!”

Numai în acel moment Visătorul şi-a îndepărtat privirea de mine şi mi-a lăsat un moment de răgaz, l-am văzut chipul unduindu-se, ca o reflectare în apă. Era pe cale să mă părăsească. Brusc, m-am simţit foarte epuizat, ca şi cum aş fi parcurs mii de mile dintr-o răsuflare. Picioarele mele nu mă mai susţineau, am îngenuncheat pe covor şi am căzut la pământ, ca un mort.

CAPITOLUL III
Trupul

1. „Tu eşti lumea!”

Trecuseră câteva luni de la ultima mea întâlnire cu Visătorul. Cuvintele pe care le auzisem în încântătoarea atmosferă din seră, lângă piscină, încă mă tulburau. Mai presus de toate, se înălţa strigătul Lui nepământean, imposibil de uitat, „*Renunţăăăăăă*!”, care îmi tot revenea în minte şi răsuna înăuntrul meu, dându-mi sentimentul că mă goleşte. Nu m-am putut gândi la nimic altceva, multă vreme. Deseori frunzăream notiţele pe care le luasem şi, de fiecare dată, esenţa cuvintelor Lui, puternică şi viguroasă, se redeştepta în mine.

Apoi, din ce mai intens, New York-ul m-a captivat. Viaţa mea se aşeza din nou pe linia de plutire marcată de obligaţiile de afaceri la ACO,

de obişnuinţa de a purta de grijă copiilor şi a mă ocupa de menaj împreună cu Jennifer. Preţioasa substanţă adunată cu sudoare în timpul întâlnirii mele cu Visătorul s-a evaporat şi stările Fiinţei mele, gândurile, atitudinile şi limbajul au revenit la stadiul de dinaintea întâlnirii cu El. Într-o seară, beam împreună cu câţiva colegi din echipa mea, în semiîntunericul unui bar din Madison Avenue, îndeplinind ritualul newyorkez inevitabil al terminării programului de lucru. Sărbătoream ziua cuiva. Deodată, barul şi clienţii s-au cufundat într-o tăcere absolută, ca şi cum lumea şi-ar fi pierdut sunetele. Timpul nu se mai scurgea. Am observat feţele tumefiate de alcool ale tovarăşilor mei şi am „văzut" expresia îndurerată ascunsă în umbra râsului lor tăcut. Fără niciun efort şi cu o luciditate ironică, m-am întrebat cât de mult simţ al ridicolului ar trebui să aibă cineva pentru a numi acest ritual trist „clipa fericită". Apoi, m-a străbătut senzaţia bruscă de a fi pierdut ceva,

sentimentul acut de a fi neglijat ceva esenţial şi de neînlocuit. Dorinţa arzătoare de a-L vedea alterna cu greaţa izvorâtă din acel vid interior, până când dorul mi-a umplut întreaga Fiinţă. L-am strigat cu o voce mută şi disperată. Niciun SOS nu mai fusese lansat vreodată cu o asemenea acurateţe pentru a salva un suflet.

După câteva zile, Valerie, asistenta mea, mi-a adus nelipsita cafea de la începutul zilei şi un plic misterios. A extras din el un bilet de avion, fără să spună vreun cuvânt, şi mi l-a aruncat supărată în faţă, ostentativ, aşa cum ar proceda o soţie cu dovada incontestabilă a unei infidelităţi.

„Care vasăzică”, a spus ea, plină resentimente, „pleci la Barcelona şi nu-mi spui nimic! Mulţumesc!” în acele cuvinte, precum şi în tonul şi atitudinea afectată a acelei femei, am revăzut povestea a mii de compromisuri care îmi pângăriseră viaţa.

Am străbătut mai multe încăperi, înainte de

a-L întâlni. Era cu spatele, întors spre mine şi părea preocupat să înteţească flăcările focului într-un şemineu de piatră. Un blazonul frumos măiestrit pe ancadramentul căminului era bine pus în valoare, iar un tablou imens, în tonuri ce variau de la negru la cenuşiu, reprezentând nişte soldaţi ce se plimbau nestingheriţi, trona pe perete. Mi s-a părut că recunosc penelul lui Ortega.

Puteam zări doar profilul feţei Visătorului, luminat de flăcări. Am avut senzaţia că acea strălucire nu se datora luminii focului, ci era răspândită de pielea Lui arămie. Purta un halat de mătase fină. Părea un aristocrat, a cărui nobleţe şi statut îl obligau să ducă o existenţă de huzur.

Firul tainic al dispoziţiei mele mă purta înapoi, la prima noastră întâlnire. Şi cu acea ocazie stătuse întors cu spatele. Am observat similitudinea, cu o oarecare iritare. Încă mai simţeam cuvintele Lui arzându-mi pielea şi mi-am

spus că nu aş dori să trec din nou printr-o încercare asemănătoare.

Tăcerea se prelungea şi Visătorul nu dădea semne că mi-ar fi observat prezenţa. Am încercat să-mi omor timpul şi anxietatea uitându-mă împrejur: o înşiruire de camere şi coridoare, care adăposteau biblioteca vastă din *Mas Anglada*, conacul elegant unde fusesem adus. Pe coridorul unde stăteam se afla un noian incredibil de cărţi, acoperind în întregime pereţii, de la podea la tavan. Podeaua era acoperită cu plăci lăcuite şi ovale de teracotă, şi pe toată suprafaţa ei se întindea o pictură multicoloră de Chagall. Încercam să arunc o ocheadă la titlurile cărţilor de lângă mine, când vocea Lui a rupt tăcerea:

„*Când te îndepărtezi de Mine, decazi şi te întorci la strategia ta de muritor*”, a spus El şi s-a întors ca să mă privească drept în faţă. Am simţit cum privirea Lui de oţel mă străpungea ca o sabie.

„Când uiţi de mine, cazi în rutina repetiţiei.

De fiecare dată îţi parcurgi din nov viaţa şi te agiţi, uitând că ai trăit deja acele lucruri”.

Era o mireasmă de eternitate în acele cuvinte, un semn uitat de aducere aminte a unei libertăţi nesfârşite, dincolo de tonul ameninţător şi durerea insuportabilă. Visătorul îşi reluase discursul din punctul în care îl lăsase cu câteva luni în urmă, de parcă timpul se suspendase de atunci şi numai în acea clipă îşi reluase derularea. Mi-am scos carneţelul şi am notat fiecare cuvânt *„Nimic nu vine din afară*!... *Dar tu continui să cauţi încrederea în ochii celorlalţi... cauţi fericirea şi soluţiile într-o lume care suferă de aceeaşi boală ca şi tine... Lumea este pielea ta... lumea eşti tul... Dacă ai putea vreodată să te întâlneşti cu tine însuţi „*

„Şi ceilalţi?”, am întrebat.

„Ceilalţi sunt tu, din exteriorul tău! Ei sunt fragmente din tine, replicate în timp; reflecţii ale psihicului tău dezintegrat...”

Am luat notiţe neîntrerupt pe toată durata acelei întâlniri, în special despre iluzia fatală care ne face să credem în neasemănare, în existenţa unei lumi din afară, independentă de voinţa noastră şi de care destinul nostru depinde.

Acesta este păcatul tuturor păcatelor”, a concluzionat Visătorul. „Păcatul originar. Când doreşti ceva şi întinzi mâna să iei, chiar dacă e vorba de un măr, întregirea piere, paradisul este pierdut”.

2. Piticii mentali

Pentru Visător, „educaţia primară” ne învaţă să percepem lumea ca pe o entitate exterioară care are puterea de a decide şi a acţiona, capabilă să-şi impună propria voinţă. Din această cauză, omul se simte permanent ameninţat şi este victima realităţii pe care o întâlneşte…

„Lată cum oamenii se transformă în pitici

mentali… mai mici decât o insectă… Hoinăresc prin lume, cu coada între picioare… îşi întreţin sentimentul de culpabilitate… se tem…

De îndată ce atinge acest nivel de degradare, omul nu poate decât să trădeze, să acuze, să se lamenteze, să se autocompătimească şi să mintă… să se mintă pe sine, crezând că problema este neînsemnată… că viaţa lui este desăvârşită, cu excepţia câtorva aspecte nesemnificative, o problemă izolată şi o adversitate de moment.

Este atât de orb, încât nu poate recunoaşte că, în umbra unui aspect din viaţa lui care nu-i este pe plac, în umbra unui amănunt aparent nesemnificativ, există o boală a întregii Fiinţe. Ca să o schimbe, are nevoie să schimbe totul… să-şi răstoarne modul de a gândi şi ideile… viziunea asupra lumii!”

La finalul discursului, Visătorul mi-a dezvăluit că cele cinci răni ale lui Iisus simbolizează cele cinci simţuri ale omului

orizontal, care îl ţintuiesc în cea mai joasă zonă a existenţei.

„Când vei conştientiza că tu eşti creatorul lumii exterioare, că tu conţii lumea şi nu invers… când îţi vei reaminti că tot ceea ce vezi, auzi, atingi este rodul creaţiei tale, nu o să-ţi mai fie teamă de ea”.

„*Lumea este o gumă de mestecat, care se mulează după forma dinţilor tăi*”, a spus El. Mi-a plăcut atât de tare acea sintagmă, atât de insolită şi originală, încât am notat-o imediat, laolaltă cu alte maxime memorabile ale Lui.

„Nu uita că lumea, ceilalţi sunt expresia cea mai onestă, cea mai sinceră a ceea ce suntem cu adevărat… Lumea este astfel, deoarece tu eşti astfel”.

La un semn al Lui, cortina grea s-a ridicat şi a dezvelit un zid de sticlă. Am parcurs cu privirea dealurile îndepărtate, verdele intens al viilor şi şanţurile întunecate ale unor brazde proaspăt

săpate. Domeniul *Mas Anglada* părea că se întinde la infinit. Vocea Lui avea susurul dulce al unei promisiuni:

„… Adu-ţi aminte de Mine! Adu-ţi aminte de «vis»! Numai aşa vei întâlni o lume desăvârşită, o lume vindecată… Paradisul terestru este proiecţia stării Fiinţei tale, a unui „paradis portabil”. Pentru a-l menţine intact şi a-i păstra atomii strâns împletiţi, omul trebuie să vegheze tot timpul, trebuie să «intervină» mereu”.

Umplusem paginile carneţelului. Cu greu puteam să ţin ritmul cu El. Am încercuit acel anume verb de mai multe ori, ca să-l pun în evidenţă şi, de îndată ce am avut prilejul, l-am întrebat ce se înţelege prin „a interveni”.

„Înseamnă să ştii cum să pătrunzi în întunecimea propriei Fiinţe şi să duci acolo lumină”, a răspuns Visătorul, dând cuvintelor Lui o intensitate deosebită, ca şi cum mi-ar fi transmis un secret vital.

A făcut o pauză mai îndelungată, ezitând să-mi spună ceva ce ar fi întrecut capacitatea mea de înţelegere. Mi-am ţinut respiraţia şi am sperat din tot sufletul că va avea încredere în mine.

„Dacă aş permite fie şi unei seminţe a iadului să intre în paradisul meu… toate acestea ar dispărea”, a spus El, însoţindu-şi cuvintele cu o mişcare largă, care a învăluit mai întâi şemineul, apoi cărţile, şi operele de artă care ne înconjurau, şi piscina mare cât un lac, împrejmuită de verdele tremurător al parcului şi de vila imensă.

„Într-o bună zi, pentru a merita cu adevărat raiul şi a putea să-l susţii, va trebui să ştii să-l aperi de orice mediocritate, de orice neglijenţă… de morţile tale lăuntrice… Omul solar reflectă propria sa lumină, o lume strălucitoare şi fericită, nepermiţând să o înnegureze ceva…”

În acel moment, am încercat să înţeleg pe deplin ceea ce Visătorul voia să spună prin „să veghezi”.

„… dacă aş permite fie şi unei singure seminţe a iadului…” Acele cuvinte au pătruns adânc înăuntrul meu. Când mi-au atins oasele, ceva a tresărit în conştiinţa mea. Am înţeles, dintr-odată, ce însemna să fii un conducător desăvârşit şi onest, ce imensă sarcină îşi asumau cei ce doreau să alunge şi cea mai vagă umbră din Fiinţa lor. Am înţeles severitatea Lui şi motivul pentru care chiar şi o grimasă, o atitudine, cel mai mic semn de negativitate îi stârnea cele mai aspre mustrări.

Visătorul a spus că gândurile şi emoţiile oamenilor au o natură fizică alcătuită din culori şi miresme, care se răspândesc chiar şi la depărtare. M-am înroşit ca para focului, gândindu-mă de câte ori adusesem în lumea Visătorului miasmele îndoielii şi mirosul înţepător al temerilor mele.

M-am gândit la condiţia noastră de fiinţe nedesăvârşite, la oamenii care îşi duc viaţa fără să-şi imagineze vreodată că cineva inspira

duhoarea gunoaielor psihice, a gândurilor, a emoţiilor negative, care le marchează prezenţa, asemeni unei scurgeri de gaz şi semnalează iminenţa dezastrului.

„Lumea este reprezentarea perfectă a stărilor Fiinţei tale.

Lumea este astfel, deoarece tu eşti astfel şi nu invers”.

3. Un cântec de jale

Părăsisem *Mas Anglada*. Piscina, parcul, frumuseţea campestră a peisajului nu ne mai înconjurau. Mergeam acum, alături de Visător, pe străzile unui oraş necunoscut. Mirosul intens al portului şerpuia de-a lungul străduţelor, asemenea canalelor unui râu invizibil. Am înaintat pe jos în acel ţinut apos pe care Visătorul părea că-l cunoaşte foarte bine şi, în timp ce ne adânceam în materia lui lichidă, simţeam, printre reflexe şi

ecouri, o senzaţie *de* uşurătate, cum se înălţa înăuntrul meu. Un trenuleţ cu cremalieră se căţăra pe un deal, gâfâind. Ne întâmpina, cu bucurie, o terasă suspendată între stânci şi mare, un colţ prăfuit de lume, legănat în lichidul amniotic al acelor fabule şi mituri atât de dragi, din copilăria umanităţii.

„*Se pare că omul îşi doreşte doar aparent să aibă sănătate, prosperitate şi bunăstare*”, a spus Visătorul cu gravitate, în vocea Lui simţindu-se solemnitatea unui discurs adresat celei mai autentice părţi din orice om.

„Dacă omul s-ar putea observa pe sine, dacă şi-ar putea cunoaşte propriul sine, ar putea auzi cântecul de jale dinăuntrul lui, nesfârşita incantaţie a unei rugăciuni a nenorocirii, rostită în aşteptarea unor evenimente care se pot întâmpla sau nu…”

La mică distanţă era un bărbat ce purta un tricou negru şi ochelari de soare întunecaţi şi

părea a fi cu totul absorbit de panorama atotcuprinzătoare a cerului şi a mării. Avea un pântec extrem de proeminent şi mâinile întoarse în interior, o caracteristică a oamenilor graşi ale căror abdomene sunt prea umflate. Îşi vâra mâna tot timpul într-o pungă imensă de cartofi prăjiţi, umplându-şi pumnul cu generozitate. Mânca şi continua să privească în gol.

„Vezi?”, mi-a spus El, arătându-mi-l cu o mişcare uşoară a bărbiei. „Acel om se sinucide. Un domn de pe vremuri sau cu un alt temperament, ar alege o armă. L-am vedea ţintindu-şi capul cu demnitate şi spunând la revedere lumii, în timp ce ar arunca o ultimă privire acestui peisaj extraordinar”.

Eram tulburat de un asemenea comentariu făcut la adresa unui străin, încercam să înţeleg ce mă atinsese din cuvintele Lui, când a adăugat:

„Singura diferenţă dintre armă şi mâncare este rapiditatea metodei alese pentru a comite

suicidul!”

Dacă acele cuvinte ar fi fost rostite de altcineva, le-aş fi considerat o butadă nefericită, o exagerare de prost gust. Dar Visătorul nu era genul care glumea. Totuşi, nu-mi puteam explica de ce cuvintele Lui mă tulburaseră şi mă deranjaseră atât de mult. Am crezut că dispoziţia mea, între uimire şi indignare, precum şi acea durere pe care o simţeam, fuseseră induse de cinismul Visătorului. Eram departe de a ghici cauza reală a tulburării mele.

Singura cale pe care am găsit-o pentru a mă elibera de acea dispoziţie proastă şi de-a o opri sau cel puţin de a ascunde ostilitatea inextricabilă pe care o simţeam crescând nestăpânit înăuntrul meu era să recurg la o remarcă ironică.

„În ambele cazuri ar trebui să cerem intervenţia poliţiei, ca să-i ia arma, încercând să-i salvăm viaţa înainte de a fi prea târziu”, am spus, cu un zâmbet care deja se ofilise când mi-a apărut

pe buze. Ar fi trebuit să încetez, probabil aş fi putut, dar nu mai era cale de întoarcere, aşa că am continuat, cu ironie:

„În cazul nostru, ar trebui să anunţăm poliţia că un om încearcă să-şi ia viaţa cu... o pungă de cartofi prăjiţi”.

Expresia feţei Lui, care deja era gravă, a devenit de oţel, îngheţându-mi sângele în vene.

„*Şi tu vrei să te sinucizi*”, a spus El cu răceală, după care, cu o voce scăzută, a şoptit:

Acel om eşti tu!”

A aşteptat câteva secunde, până mi-am revenit, ca un boxer care fusese scos din luptă. A crezut că eram complet învins, aşa că s-a oprit din numărat şi a spus:

„Viaţa unui om obişnuit este o stradă cu sens unic. El ştie doar sensul spre limitări. Singura lui credinţă, devotamentul său absolut este faţă de moarte. Singura sa libertate reală este alegerea modului în care se sinucide. Acest trup este

indestructibil. Doar noi înşine permitem să fim distruşi. Gândurile şi sentimentele pe care noi i le impunem sunt cauza îmbătrânirii, a bolilor, a eşecului şi a morţii. Tot ceea ce i se întâmplă corpului tău i se întâmplă lumii. Lumea este ceea ce eşti tu, iar tu eşti Fiinţa de dincolo de naştere, de dincolo de moarte.

Tu, la fel ca multe alte milioane de oameni, ai ales să-ţi foloseşti temerile şi gândurile distructive pentru a te sinucide”.

„Dar ce putem face acum?”, a fost tot ce am putut să articulez. Am avut intenţia să pun întrebarea în numele întregii umanităţi sinucigaşe. Am vrut să spun: „Ce putem face?”… însă, pentru aceasta, aveam nevoie de multă energie, iar a mea fusese înghiţită de o fisură neştiută din Fiinţa mea. Abia mă mai ţineau picioarele.

„Încercarea de a-i opri, de a nimici planul lor morbid, nu ne transformă în salvatori sau binefăcători ai lor”, a spus Visătorul. „Dimpotrivă,

încercarea noastră ne va preschimba în duşmani de moarte şi, în cele din urmă, doar le va amâna autosabotarea”.

M-a privit cu atenţie, de parcă încerca să descopere cât de pregătit eram să port în spinare responsabilitatea a ceea ce urma să-mi spună, apoi a şoptit:

„Există o latură întunecată a Fiinţei, pe care acel om a moştenit-o de la «, educaţia primară», un gând autodistructiv, un impuls de a-şi face rău mai întâi lui şi apoi celorlalţi”.

Mi-a vorbit despre psihologia vechii omeniri, ale cărei caracteristici erau autosabotarea şi devotamentul pentru moarte, ca o a doua natură care, în omul de rând, se manifestă ca un impuls sinucigaş, irezistibil. De îndată ce uită că el este ziditorul, creatorul şi stăpânul absolut a tot şi a toate, omul cade prizonier unei jalnice imagini asupra lumii. El trăieşte viaţa unui cerşetor, torturat de sentimentul de vină şi de o senzaţie

permanentă de eşec, fiind o victimă a reflexelor şi gândurilor sale distructive.

„Observaţi-vă! Pătrundeţi în colţurile cele mai întunecate ale Fiinţei voastre! Controlaţi fiecare îndoială şi teamă, de îndată ce răsar în voi! Fiţi neîndurători cu voi înşivă. Impuneţi-vă fericirea, bucuria, odihna şi prosperitatea. Nu condiţiile lumii vă fac nefericiţi, ci nefericirea voastră creează toate nenorocirile din lume. Sărăcia este o boală mentală”.

4. Trupul nu poate minţi

„Uită-te la tine!”, a reluat brusc Visătorul *„Doar ce ai împlinit treizeci de ani şi trupul tău deja seamănă cu al unui bătrân*”. Sângele mi-a năvălit în obraji şi m-am simţit foarte ruşinat, ca şi cum El m-ar fi expus dezgolit, chiar acolo, în faţa tuturor oamenilor care se înghesuiau pe terasă.

Apoi a continuat, nemilos.

„Trupul dezvăluie Fiinţa. Ar trebui să freamăte de plăcere, bucurie, precum cel al unui copil… dar ai uitat… Trupul nu poate minţi!”

Nu era nicio urmă de acuzaţie în vocea Lui, ci numai un rece anunţ al unui dezastru. Am simţit durerea unei înţepături, o durere reala, clara, dar fără resentimente sau acuzaţii. M-am adunat, mi-am îndreptat spatele şi în acel moment am realizat cât de mult mă obişnuisem să stau cocoşat şi cât de vinovat eram că nu-mi iubisem trupul şi nu avusesem grijă de el. În acel moment, tendinţa mea naturală mă împingea spre vechiul meu obicei de a mă autocompătimi. Oricum, Visătorul nu mi-ar fi permis una ca asta. Şansa pe care mi-o oferea era prea mare. Ar fi trebuit s-o înşfac din zbor, dar nu eram pregătit. Astfel că am recurs la o atitudine defensivă, o reflectare a refuzului inconştient de a mă schimba. Am adunat, la repezeală, toate motivele plauzibile care mă împiedicaseră să am grijă de corpul meu: serviciu,

călătorii interminabile, viaţa citadină, nevoile familiei, boala Luisei şi, nu în ultimul rând, pietrele la rinichi care mă năpăstuiseră încă de pe vremea când eram foarte tânăr.

Vocea Lui mi-a întrerupt scuza îndelung plănuită şi a dat peste cap toate argumentele mele. Deodată, am fost catapultat în afara mea şi m-am putut privi prin ochii Visătorului. Am avut viziunea umilitoare a acelui omuleţ preocupat să se scuze, să caute motive convingătoare pentru a se eschiva, dorind să-şi nege responsabilitatea şi să rămână neschimbat. Voiam să persist în acea viziune care, oricât de dureroasă, avea puritatea detaşării şi limpezimea vindecătoare a integrităţii. Dar nu a durat decât câteva clipe.

„Trupul tău, faţa ta palidă, ochii tăi umflaţi şi mimica ta arată că ai încetat să mai trăieşti, că eşti deja o ruină. Cu excepţia ta, toată lumea ştie de planul tău de a-ţi grăbi moartea!

Ca să se reducă la o asemenea stare, un om

trebuie mai întâi să se profaneze pe sine… El este asemenea unui animal rănit, care lasă o dâră de sânge în urma lui ca să fie prins şi omorât de prădători.

Legile existenţei în afara junglei nu sunt diferite.

Fiinţa, trupul şi lumea sunt unul şi acelaşi lucru!”

Ultima afirmaţie m-a împietrit. În vreme ce eram pe cale să conştientizez posibilitatea că fiinţa şi corpul constituiau o singură realitate, ideea că există o relaţie cauză-efect între corp şi lume mi-a depăşit limita de acceptare.

„Orice vezi şi atingi reprezintă lumină solidificată, orice percepi nu este nimic altceva decât proiecţia organelor tale”, mi-a confirmat Visătorul. „Ele nu sunt numai ziditorii, întemeietorii şi creatorii reali ai lumii, dar şi partea din tine care este cea mai apropiată de lume”.

Apoi, cu ochii închişi, aşa cum stătea deseori, Visătorul mi-a recitat câteva rânduri pe care le-am notat fidel:

Trupul este adevăratul Visător…

Trupul visează, celulele şi organele lui visează.

Trupul este adevăratul ziditor al lumii tale personale.

Visătorul mi-a explicat cum ceea ce omul vede din el însuşi, prin ochii lui fizici, se numeşte trup, pe când ceea ce nu vede, deoarece vibrează cu o frecvenţă mai înaltă, se numeşte Sine.

„*De fapt, trupul este Sinele sau Fiinţa… este Sinele întrupat*”, *a* spus El şi mi-a analizat din nou chipul, ca şi cum mi-ar fi evaluat starea. Apoi tonul Lui a redevenit aspru.

„Credinţa într-o divinitate din afara voastră, ideea că există o entitate dincolo de trup este cea mai larg acceptată superstiţie din lume şi unul dintre cei mai mari criminali ai umanităţii”.

În majoritatea tradiţiilor religioase, această zeitate exterioară a fost înlocuită de credinţa într-un ghid spiritual, un suflet, o entitate invizibilă dinăuntrul omului. După părerea Visătorului, această credinţă este şi ea un criminal. Dintr-un motiv sau altul, am fost învăţaţi să ne separăm de corp şi să reducem viaţa la o serie nesfârşită de tentative de a o ucide.

„Astfel, omul a căzut în nedreptatea, în imoralitatea morţii”.

Gândurile mele se roteau în jurul conceptelor revoluţionare pe care le aflam de la El.

„Trupul nu poate minţi”, a repetat El, ridicând vocea, cu un accent aspru, care mi-a atras imediat atenţia. „Trupul este cea mai onestă şi sinceră parte din Fiinţa noastră. Trupul dezvăluie ceea ce suntem cu adevărat… În starea noastră actuală, el reflectă natura noastră, incompletă şi conflictuală”.

Mi-am limpezit vocea şi am tuşit uşor.

Visătorul a redus încet, cu câţiva milimetri, distanţa dintre noi; în ochii Lui puteam citi o ferocitate inocentă şi lipsa de îndurare a unei creaturi sălbatice. Atmosfera se întunecase. Era ca şi cum întâmplarea mă pusese faţă în faţă cu un duşman de moarte... M-a cuprins o nelinişte de nestăpânit.

„Tuşitul este modul tău de a spune nu... de a te înfige cu călcâiele în pământ şi de a-mi opune rezistenţă”, a spus El cu o voce teribilă „Eu sunt ceea ce te împiedică să îmbătrâneşti şi te protejează de boală şi moarte. Eu sunt ceea ce te împiedică să revii la vulgaritatea trecutului tău... la repetitivitate... la întâmplare... Alături de Mine nu poţi să mai decazi... iată de ce mă consideri cel mai de temut duşman al tău... Este mai simplu să urmezi, ca sub hipnoză, vechiul mod de a te degrada şi a suferi, decât să te înalţi şi să înoţi contra curentului, să te revolţi împotriva sărăciei, a tiraniei bătrâneţii, a bolii şi a imoralităţii morţii”.

Mi-a lăsat o clipă de răgaz, pe care am înghiţit-o cu lăcomia unui naufragiat care ia o gură de aer. Acele cuvinte mă aruncaseră pradă disperării şi mă goliseră de toată energia. Nimeni nu-mi mai vorbise vreodată aşa, nici nu mă făcuse să mă simt astfel. Cine era acea Fiinţă? Ce era cu acea iubire a Lui, atât de ascuţită şi nemiloasă, care tăia în carnea mea, ca un bisturiu?

Alături de Mine nu vei putea îmbătrâni… nu te vei putea îmbolnăvi… nici muri", a spus El şi eu îi ascultam uimit acele vorbe, de dincolo de timp.

„Învăţaţi cum să vă ridicaţi vibraţiile corpului pe un nivel superior şi veţi dispărea din orizontul unei lumi ameninţătoare, înşelătoare şi muritoare. Câmpul de luptă este trupul".

„Oricum, pentru aceia dintre voi care au ales moartea drept ghid, lumina şi viaţa apar ca nişte orori… de aceea aici se poartă o luptă deschisă, între voi şi Mine…"

Când a pronunţat „aceia dintre voi", a extins

acel mesaj extraordinar, pentru a cuprinde toate fiinţele umane din lume. Nu mai eram singurul care stătea în picioare în faţa Visătorului. Pe terasa acelui oraş necunoscut, înconjurată de acea panoramă ce-ţi tăia respiraţia, întreaga umanitate îl asculta.

5. Fii cumpătat!

„Această încleştare dintre noi se va sfârşi numai când te vei schimba pentru totdeauna”, a spus Visătorul cu un calm rece. „Chiar dacă îţi par aspru… nemilos… chiar dacă te va durea… chiar dacă mă vei vedea ca pe un monstru, cu ochii roşii de sânge, aceasta va fi doar reflectarea opacităţii tale, a rezistenţei tale la schimbare… Alături de Mine, dacă doreşti, îţi poţi schimba inevitabil destinul, al tău şi al altor mii de bărbaţi şi femei…”

O nouă hotărâre, o certitudine îşi croia drum

în Fiinţa mea, asemenea unei mâini care se strânge încet, în pumn: nu mai voiam să depind de lume şi de ceilalţi, aşa cum constatam, cu oroare, că se întâmplase până atunci. Nu mai doream să fiu o umbră, o marionetă biochimică, mânuită de sforile îngrozitoare ale uitării şi întâmplării. Mi-am jurat mie însumi că voi face orice pentru a urma cu sfinţenie principiile pe care Visătorul se străduia să mi le transmită.

„Foloseşte-ţi toată puterea să-ţi înfrunţi propria profeţie pe cale să se împlinească, până mai ai timp. Te-ai programat pentru înfrângere şi dependenţă întreaga viaţă. Răstoarnă-ţi viziunea şi eliberează-te de imaginea lumii pe care ai moştenit-o de la adulţii nesinceri, maeştri ai nenorocului pe care i-ai întâlnit în timpul vieţii. Renunţă să mai crezi în boală şi bătrâneţe.

Încetează să mai minţi!… Revoltă-te împotriva a toate acestea şi scutură-te de toate aceste rămăşiţe… îndreaptă-ţi spatele, gâtul,

ridică-ţi capul… Scapă de această povară inutilă, de grăsime şi minciuni”.

Îmi vorbea de parcă eram un om obez. Insulta mă sfredelea, iar asta mă făcea să-i port o pică ascunsă, ca şi cum îmi făcea o nedreptate insuportabilă. De fapt, treceam puţin de optzeci şi cinci de kilograme şi nu consideram că eram supraponderal, la înălţimea mea. Această mică distanţă care se crease între Visător şi mine s-a transformat într-o durere fizică inexprimabilă. Opinii distincte şi diferite moduri de gândire, care nu erau doar fireşti şi unanim acceptate de oameni, dar şi considerate chiar a fi un semn al independenţei intelectuale şi al unui caracter puternic, erau percepute drept intolerabile şi străine în prezenţa Visătorului.

Mi-am dat seama că eram conectat cu El, prin nişte sfori invizibile, într-o străfulgerare, am văzut fiinţele noastre depăşind distanţele interstelare şi contopindu-se încet. O fiinţă

mititică născută din invizibil a apărut şi a luat forma unui centaur care galopa în imaginaţia mea. Pentru o fracţiune de secundă, creatura a străbătut un orizont ancestral, ca o amintire vie a viitorului şi am recunoscut-o ca fiind o nouă Fiinţă, arhetipul unei noi specii: jumătate om, jumătate vis. Nu ştiu de ce, dar am simţit deodată că trebuia să scutur acea imagine din mintea mea. Un soi de modestie, un inexplicabil sentiment de culpabilitate, m-au făcut să mă simt ca şi cum o furasem sau o iscodisem fără voie, ca Acteon care a văzut ceea ce unui om nu-i este dat să vadă. Mi-era teamă să nu fi fost prins asupra faptului. Totuşi, Visătorul părea să mă lase în voia imaginaţiei mele. Pauza care a urmat mi-a dat timp să-mi adun gândurile şi să culeg fragmente din vechile mele certitudini.

De îndată ce, privindu-mă insistent, a constatat că îmi notam fiecare cuvânt al Lui, a făcut o remarcă ce mi-a tăiat tot avântul.

„*Hrana înseamnă moarte*”, a anunţat El cu fermitate.

Şi, chiar înainte de a putea să-mi revin din uimirea de a auzi o asemenea afirmaţie, a adăugat:

„*Trupul tău dovedeşte că eşti şantajat de hrană. Îmbătrânirea ta prematură dezvăluie lipsa de cumpătare, inteligenţă şi iubire*. „*n* timp ce-mi vorbea, ochii Lui îmi examinau fiecare parte a corpului meu. Dintr-odată, L-am văzut râzând de expresia mea comic patetică, de spaimă.

„Ataşamentul omenirii pentru hrană este egalat doar de loialitatea ei faţă de moarte”, a remarcat El, sarcastic. Apoi m-a îndemnat:

„Alunga aceste superstiţii!”

Până în acel moment nu mai auzisem niciodată pe cineva să se refere la mâncare şi, cu atât mai puţin, la moarte ca fiind o superstiţie. Citisem ceva referitor la acest subiect în manuscrisul lui Lupelius, dar una era să citeşti

despre el şi alta era să-l auzi de la Visător. Numai simplul fapt de a-l asculta constituia o ameninţare la adresa a tot ceea ce crezusem mereu, un atac asupra celor mai de neclintit convingeri ale mele. M-a copleşit o ameţeală, ca în faţa unei prăpăstii. Pierdeam apartenenţa la toate categoriile umane din care crezusem că fac parte. Am simţit răceala de neconsolat a celui izgonit din mulţime sau catapultat în afara naturii lui.

Visătorul părea încă amuzat de confuzia în care mă aruncase. Cu siguranţă că o considera un semn bun şi, în orice caz, o stare mult mai prolifică şi avansată decât „normalitatea" mea sterilă. Apoi, expresia de pe chipul Lui a devenit mult mai intensă.

„Mănâncă o singură dată pe zi", a repetat El, „şi Hi cumpătat!"

Cererea Lui părea a fi atât de absurdă şi chiar subversivă ordinii fireşti, încât am început să mă întreb dacă nu eram în faţa unei personalităţi

diabolice sau a Diavolului însuşi. Părintele Giuseppe îmi spusese mai multe ori că, în timpul anilor de război, el mânca doar o dată pe zi. Cu toate acestea, se referea la acea experienţă, asociind-o cu vremurile de restrişte. Cunoşteam practicile şi perioadele ritualice de asceză, de post religios, ce sunt legate de tradiţiile şi culturile trecute. Nu mă gândisem niciodată şi nici nu-mi imaginasem că o asemenea disciplină putea fi practicată de un om activ, invadat de ritmurile şi obligaţiile afacerilor moderne. Şi pentru ce? Chiar şi atunci când Ramadanul din religia islamică este urmat în forma cea mai strictă, durează doar o lună, a noua din calendarul islamic. Mi se părea nejust, crud şi chiar periculos pentru sănătatea cuiva şi nedrept din partea Lui să aibă o asemenea pretenţie de la mine. Am simţit o repulsie stringentă şi imediată faţă de cererea Lui.

„Într-o bună zi, când vei fi mai avansat, îţi vei da seama că şi o singură masă este un exces.

Organele umane nu au fost zămislite pentru a depozita mâncare”.

„Dar care este rolul lor?”, am întrebat, în timp ce de abia îmi puteam controla vocea sugrumată de emoţie.

„Organele unui om… în totalitate… sunt zămislite pentru a visa! Aceasta este funcţia lor firească”, a spus El cu o blândă insistenţă. „Când trupul nu este plin de mâncare, trăsăturile noastre devin mai rafinate… mintea este mai limpede, sprintenă… rapidă… celulele sunt sănătoase şi se regenerează. Astfel începe procesul de vindecare, începe renaşterea Fiinţei, care se manifestă mai întâi la nivelul trupului şi apoi în lumea evenimentelor”, a adăugat Visătorul.

Am ascultat cu uimire poveştile pe care El mi le spunea despre şcolile antice ale invulnerabilităţii, care cunoşteau taina unei hrăniri mult mai subtile decât mâncarea. Obiceiurile luptătorilor macedoneni erau

considerate, chiar cu secole înainte de cuceririle lui Alexandru, ca numărându-se printre cele mai cumpătate. În acelaşi timp, ei erau renumiţi pentru curajul lor şi pentru valoarea lor inegalabilă. Alexandru însuşi, care a îndurat aceleaşi osteneli ca şi oamenii lui, ba chiar mai aspre, abia se atingea de mâncare şi lua doar o masă pe zi. Invulnerabilitatea lui era legendară: putea să treacă printr-o ploaie de săgeţi, fără să se rănească, în timp ce însoţitorii lui cădeau răpuşi în juru-i.

„Secretul este că, atunci când nu primesc mâncare, organele încep să-şi reactiveze funcţia lor firească şi reală: visează!... Şi, prin puterea de a visa, ele produc în fiecare zi tot ce îşi doreşte un om.

Atâta timp cât tu consideri că fiecare părticică din tine merită mai puţin decât eternitatea, îţi condamni întregul organism la moarte”.

Umbra ameninţătoare, cea care îmi întunecase fiecare fibră a Fiinţei la începutul discursului său, a început să se risipească.

„Fii atent!” a spus El, când şi-a dat seama că se deschisese o falie în înţelegerea mea, „A te abţine de la mâncare nu înseamnă să posteşti. Eu mă refer la înlocuire…”

6. O lume fără foame

„De îndată ce vei înceta să mai crezi în lumea exterioară ca sursă a subzistenţei tale, nu vei mai putea să te hrăneşti până la saturaţie, nu vei mai putea să te hrăneşti cu grosolănie… Când calitatea Fiinţei se va ridica spre un nou mod de a gândi, a simţi, a respira şi a acţiona, o umanitate mult mai responsabilă va descoperi o sursă alternativă de hrănire. Această hrană, care este alimentul nostru real, îşi are originea în noi înşine şi devine accesibilă din nou, atunci când vieţile

noastre nu mai sunt dirijate de panorama lumii, ci de propria noastră voinţă”.

Deodată, chiar înainte ca explicaţia să devină limpede, dialogul din interiorul meu a încetat, rămânând doar un fel de scâncet, un capriciu copilăresc, care apoi s-a stins şi el.

M-am gândit iar la miturile clasice şi la credinţa vechilor greci, conform căreia mesele zeilor nu erau încărcate din belşug, cu hrana muritorilor, ci cu ambrozie şi nectar. Mi-am adus aminte că, în timpul exodului, evreii fuseseră hrăniţi, în fuga lor spre libertate, cu mană căzută din cer.

Mi-am imaginat inimaginabilul: o civilizaţie fără mâncare, o lume care nu cunoaşte foamea. Am realizat apoi că, în viaţa noastră, timpul şi spaţiul dedicate mâncării sunt enorme. Ne consumă prea multe resurse. Suntem convinşi că fără să mâncăm nu putem supravieţui, suntem vânaţi de spectrul foamei şi, fără să conştientizăm,

ne concentram vieţile pe mâncare, care s-a transformat într-un gând obsesiv şi o activitate supărătoare, de dimensiuni planetare. M-a copleşit gândul a mii de fiinţe umane preocupate să cultive, să producă, să crească, să cumpere, să gătească, să distribuie, să consume… să digere.

Mă întrebam cum ar arăta oraşele fără aprozare, restaurante şi super-marketuri. Aveam o viziune apocaliptică a vieţii, cu cămări pustii, frigidere goale, mese strânse, fără prânzuri de afaceri, cine romantice la lumina lumânării sau familii ce-şi organizează viaţa după ora mesei şi unde tatăl nu mai stă în capul mesei. Ce, în lume, ar putea umple prăpastia timpului şi spaţiului deschisă de această absenţă?

„Priveşte din alt unghi”, a sugerat Visătorul, „Gândeşte-te cât de multe resurse ar putea fi închinate frumuseţii, artei, muzicii, distracţiei, căutării adevărului şi autocunoaşterii… O societate eliberată de mâncare ar fi o societate

eliberată de boală, bătrâneţe şi moarte… într-o lume fără măcelării şi ferme nu vor mai exista criminalitate şi paupertate… nici ghetouri, războaie şi conflicte… şi chiar nici muncitori cu ziua. O lume fără mâncare ar fi o lume fără sciziuni ideologice, superstiţii şi religii. Nu ar mai exista niciun copil înfometat, nici ospicii, nici tribunale, spitale sau cimitire. O lume unde resursele ar putea fi investite în cel mai înălţător vis al umanităţii… De îndată ce omenirea reuşeşte să înfrângă moartea şi să reducă dezastrele, care reprezintă materializarea spaimelor ei, fiinţele umane pot să-şi recâştige dreptul dobândit prin naştere şi să atingă ţelul suprem al existenţei lor: nemurirea fizică”.

Acum puteam să-mi ridic ochii. L-am privit pe Visător. Am realizat că, în timp ce comparam viziunea Lui cu cea din interiorul meu, corpul îmi rămăsese tensionat îmi ţinusem capul plecat, ca şi cum aş fi respins fizic ceva, cu toată forţa.

„O societate care a renunţat să mai creadă în mâncare, eliberată de nevoia de a mânca, ar părăsi obsesia ancestrală a foamei şi toate senzaţiile ei înspăimântătoare, ar înfrunta un duşman şi mai implacabil”, a spus Visătorul, „plictiseala de a nu mânca”.

Chiar dacă fiinţele umane ar conştientiza că obiceiul de a mânca este vătămător şi ar fi convinse să renunţe la mâncare, dată fiind starea lor actuală, ele ar trebui să umple prăpastia timpului creată de eliminarea mâncării.

M-am gândit că aceasta era cheia de a înţelege de ce, dintre toate disciplinele şi austerităţile, cea privind mâncarea era cea mai insuportabilă şi ocolită. Astfel, de-a lungul istoriei, doar sfinţii şi asceţii au fost capabili să reziste mâncării, dar aceasta era deseori o victorie temporară şi parţială, l-am spus Visătorului acest lucru.

„Este nevoie de multă pregătire şi de o nouă

educaţie”, a spus El. „O umanitate zoologică, încă înspăimântată de spectrul morţii şi convinsă de inevitabilitatea ei, nu are altă opţiune decât să depindă de mâncare… nu ar putea supravieţui fără o hrană abundentă. Hrana interioară este o consecinţă firească a unui mod diferit de a gândi şi a respira, trecerea de la omul contradictoriu, guvernat de emoţii negative, la cel vertical”.

„Şi ce se întâmplă cu economia?” am întrebat eu. „Cum putem compensa pierderea unei părţi atât de importante din activitatea noastră?”

„Ceea ce tu numeşti economie nu este de fapt nimic altceva decât supravieţuire, chiar şi în ţările cele mai bogate. Oricum, costurile sale sunt inacceptabile… O societate care recunoaşte puterea creatoare a gândului şi capacitatea lui de a hrăni, va furniza mărfuri şi servicii de o calitate mai bună, atât pentru un singur individ, cât şi pentru întreaga omenire”, a rostit El, profetic. „O societate uşoară şi flexibilă, care visează, se va

dedica educaţiei fiecărui individ şi îmbunătăţirii tuturor celulelor lui”.

Mi-am imaginat o armată de femei şi bărbaţi devotaţi reeducării umanităţii, care a uitat de originea şi scopul său.

„O revoluţie ca aceasta nu poate fi condusă de mulţime”, a susţinut Visătorul. „Umanitatea trebuie educată pe bază individuală, om cu om, celulă cu celulă, să se deschidă unei noi viziuni… pentru ca ea să se revolte împotriva propriului destin şi să lupte împotriva rădăcinii reale a tuturor relelor: credinţa că lumea exterioară ne poate hrăni şi că ceva din afară ne poate vindeca”.

Aceste superstiţii se întrupează în industriile alimentare şi farmaceutice. Deoarece a uitat jocul, omul s-a transformat în ultima verigă a unui ciclu infernal de producţie Ca într-o poveste sinistră sau un film de groaza, oamenii, sub vraja care încă mai trebuie exorcizată, sunt forţaţi să-şi petreacă jumătate din vieţile lor mâncând şi cealaltă

jumătate tratându-se şi luând medicamente. Sarcina supremă a omenirii este să transcendă prin arta de a visa. De aceea fiinţele umane trebuie să reducă aproape de tot necesitatea şi nevoia de a se hrăni.

„Este un proces care se întâmplă din interior spre exterior. Numai o nouă educaţie va compensa o asemenea enormă neînţelegere…”

În viziunea Visătorului, odată cu disiparea graduală a mâncării, boala, bătrâneţea şi moartea ar dispărea şi ele.

„Să nu te temi să răspândeşti aceste cunoştinţe!”, m-a încurajat El când a observat ezitarea mea în timp ce notam revelaţiile Lui nonconformiste în carneţel. „Trecerea se va face gradual şi are deja loc, în ţările cele mai bogate. Omenirea va mânca din ce în ce mai puţin, atâta vreme cât femeile şi bărbaţii nu vor descoperi că înoată într-o mare plină de plancton, că sunt înconjuraţi de o cantitate inepuizabilă de mâncare

care le aparţine şi este suficientă pentru fiecare, fără să trudească sau să lupte pentru ea”.

„Este posibil ca un om să trăiască fără mâncare?”

„Nu spun să trăiască fără mâncare, ci să o înlocuiască. Atunci când omul va reuşi să-şi inverseze viziunea, când îşi va răsturna tot ce a crezut până acum, ca întoarcerea unei noi file, atunci o umanitate mult mai evoluată va înlocui mâncarea cu un substitut mai inteligent. De îndată ce se va elibera de această nevoie, de această dependenţă de mâncare, omul poate alege să mănânce sau nu, actul hrănirii devenind opţional”.

Cuvintele Visătorului m-au dus cu gândul la zeităţile lui Homer, care uneori alegeau să se înjosească şi să coboare din Olimp, pentru a deveni animale sau muritori şi a încerca plăcerile şi supărările omului.

Mi-am amintit că atunci când m-am îndrăgostit de Luisella şi parfumul tinereţii ei mi

se infiltra în fiecare moleculă a vieţii, trăiam zile întregi fără a simţi nevoia să mănânc, l-am vorbit Visătorului despre îngrijorarea caraghioasă a mamei mele, Carmela, în faţa refuzului meu de a mânca felurile preferate, chiar şi când era vorba de *struffoli*, mici bucăţele de paste prăjite, înecate în miere, un fel de mâncare tradiţional de Crăciun şi *pastiera*, plăcinta tradiţională de Paşti, umplută cu *ricotta*, grâu şi muguri de portocali. Deşi ambele cereau o lungă preparare, nu lipseau niciodată de pe mesele noastre sărbătoreşti.

„Pui în loc o alimentaţie mai subtilă şi interioară în locul celei de muritor”, mi-a spus El. „Şi acest lucru va fi posibil pentru toţi oamenii, în momentul în care ei nu vor mai fi conduşi de atracţiile lumii, ci de propria lor voinţă, Fiinţă şi de propria voinţă… de «vis»”.

„Dar anorecticii?”

„Anorecticii nu sunt oameni bolnavi, ci premergătorii unei omeniri mult mai trainice şi

mai avansate. Ei sunt adevăraţii rebeli ai industriei morţii”.

„Dar cei care mor de anorexie?”

„Oamenii nu mor de anorexie, ei sunt doar victimele unor practici medicale primitive şi ale unui mediu familial care nu este pregătit să-i recunoască drept precursorii omului nou”.

De data aceasta, ca şi în multe altele, Visătorul mi-a vorbit despre tineri: strigătul lor de ajutor, tentativele lor zadarnice şi disperate de a vesti noua direcţie, noul exod umanităţii desuete şi fetişiste a adulţilor.

„Tu, lasă deoparte «năravurile rele»”, a spus El. „Fii cumpătat!”

„Dar ţine minte”, m-a avertizat, „până nu eşti pregătit pentru o asemenea acţiune, să nu cumva să îndrăzneşti să posteşti sau să stai treaz noaptea. Eu voi fi acela care ţi va spune când vei putea să renunţi la o gură de mâncare sau la un minut de somn… Îţi va lua ani buni de muncă…”

De fapt, în tot timpul petrecut cu Visătorul, nu fusese nevoie să postesc sau să recurg la abstinenţă şi nici El nu menţionase vreodată nevoia vreunei reţineri. Dimpotrivă, l-am văzut mereu înconjurat de prosperitate şi abundenţă. Dobândirea cumpătării fusese pentru mine un proces lent şi o consecinţă firească a prezenţei Lui. În ciuda faptului că eram de acord cu filosofia Lui, mi-a luat ani de zile şi eforturi mari pentru a înţelege că mâncarea, în viziunea Visătorului, era doar un simbol, cea mai evidentă expresie a dependenţei omului de lume.

„Nu mâncarea otrăveşte omul, ci dependenţa lui de ea, credinţa lui că este esenţială pentru el. Sfinţii şi asceţii au ratat şi ei scopul real al disciplinei cumpătării, nu este vorba despre înlăturarea mâncării, ci de depăşirea nevoii de a mânca”.

La finalul discuţiei aveam unele rezerve cu

privire la făptui că hrănirea interioară poate fi şi ea o formă de dependenţă.

„Să depinzi de sinele tău, de tine însuţi, nu este dependenţă!”, a continuat El. „Asta înseamnă să te conduci singur!”

După părerea Visătorului, numai aceia care nu au pus sub semnul întrebării ideea inevitabilităţii morţii sunt capabili să-şi ascundă autosabotarea îndărătul regimurilor de perfecţionare, diete, posturi şi exerciţii drastice de tot felul. În spatele perdelei de ceaţă a disciplinelor spirituale şi religioase legate de mâncare şi somn, omul îşi ascunde adesea autodistrugerea, dorinţa de a se extermina pe sine.

„Vei descoperi că templele ştiinţifice, organizaţiile umanitare, laboratoarele farmaceutice, industria alimentară, sectele ascetice, saloanele de înfrumuseţare, şcolile de moravuri şi tehnici ale vânzării slujesc în mod

inconştient moartea, hrănesc şi sunt hrănite de economia dezastrelor, iar mesajul lor de bunăstare, fericire şi trăinicie ascunde inconştient o fidelitate neştirbită faţă de moarte şi faţă de cea mai intensă şi devotată activitate din subordinea ei”.

„Nu este posibil ca toate aceste instituţii să fie sincer dedicate omenirii? Oare nu există nicio fiinţă umană capabilă să stârnească o revoltă împotriva oricărei forme de dependenţă?”, am întrebat îngrijorat. Eram asemenea unei creaturi exilate din mediul ei natural şi expuse ostilităţii unui ţinut neospitalier şi necunoscut.

„Dar ce-mi poţi spune despre acei mântuitori, eroi şi sfinţi din timpuri imemoriale?”

„Aceste instituţii, aceste fiinţe umane se află în slujba omenirii, dar ele slujesc omenirea aşa cum este ea acum”, mi-a răspuns Visătorul. „Într-o societate mult mai avansată, ele ar fi considerate proscrise, din cauza altruismului lor denaturat şi a

falsei filantropii, care continuă să dea naştere la sărăcie şi boală. Să vindeci lumea înseamnă să te vindeci pe tine însuţi… Viziunea ta asupra lumii creează lumea…

S-ar putea să-ţi sune absurd, complet ilogic, dar lumea este de fapt aşa cum o visezi. Tu o pângăreşti. Tu eşti singurul vinovat de conflictele, dezastrele, foametea şi criminalitatea care o răvăşesc.

De îndată ce tu redevii o Fiinţă întreagă, lumea se va vindeca pe vecie!”

7. Lumea e aşa cum o visezi

De aici încolo, Visătorul m-a invitat să iau aminte la principiile şi practicile, precum şi la activităţile şi tehnicile, aparent eterogene şi diversificate care, luate ca un întreg, formau o disciplină desăvârşită, un sistem. Asemenea conturului unui continent necunoscut, am văzut

cum se înălţa desenul unei cosmogonii fascinante şi unice. Am petrecut zile întregi de studiu asiduu în biblioteca impresionantă din *Mas Anglada*, unde am găsit şi am consultat cărţi nepreţuite, care păstrau cheia de înţelegere a „Şcolii Zeilor”. În secret, l-am întrebat pe El despre semnificaţia desenelor şi formulelor pe care le-am întâlnit în manuscris. Lupelius considera spiritul şi trupul ca pe o unică realitate indivizibilă şi recunoştea „trupul” ca fiind creatorul lumii fenomenale, de la microb până la Dumnezeu. Trebuie să lămuresc de la început faptul că termenii de genul „suflet” sau „spirit” îmi aparţin. Eu îi folosesc pentru a da un sens mai clar cititorului.

Cu cât mă adânceam în teoriile lui Lupelius referitoare la trup şi mâncare, eram tot mai şocat. Toate acestea mă determinau să pun sub semnul întrebării implicaţiile drastice ale postulatelor lui. Una dintre afirmaţiile cele mai neobişnuite ale călugărilor-războinici, ca o lamă a iraţionalului, se

înfipsese în creierul meu şi mă tulbura. Voiam neapărat să vorbesc cu Visătorul despre ea. Am avut această oportunitate în a treia noapte, când El m-a invitat să vizitez pivniţa de vinuri din minunata lui reşedinţă. Modul în care îşi aranjase vinurile, după ţară, calitate şi an, era chiar surprinzător. Nu-mi imaginasem niciodată că ar putea exista o asemenea colecţie completă de vinuri. Lângă şemineu, Visătorul îşi savura una dintre cele mai preţioase licori, în timp ce mă întreba cum mergea studiul meu şi dacă descoperisem ceva relevant, l-am vorbit despre cele mai inadmisibile şi arzătoare puncte din teoriile lui Lupelius, privind trupul şi, mai mult, despre dialogul dintre Lupelius şi unul dintre discipolii săi, care mă deconcertase în mod special şi al cărui subiect se referea la modul în care trupul şi organele lui ar putea crea lumea.

De îndată ce am menţionat această temă, am conştientizat cât de nepregătit eram să ascult ce

urma să-mi spună El. Aş fi vrut să dispar! Când am înţeles că era prea târziu şi nu mai puteam să scap, inima mea s-a aprins şi a început să bată cu putere, de parcă eram în pericol, şi un inel de fier începea să-mi încleşteze tâmplele. Nu puteam să accept o astfel de viziune bizară, dar nici să o refuz şi, drept urmare, am eludat ceea ce îmi spunea Visătorul, cu autoritate. Gândurile mele se clătinau pe marginea unei prăpăstii.

„Între vis şi realitate nu există nici distanţă, nici sciziune. De asemenea, nu există distanţă nici între a fi şi a avea sau între a crede şi a vedea”, a spus Visătorul. „Orice visează omul, se adevereşte imediat Durează doar foarte puţin înainte să se materializeze…”

Vis + Timp = Realitate

„Visul se manifestă în timp dar, din cauza percepţiei noastre limitate, avem nevoie de timp pentru a-l vedea. Timpul, pentru om, este ca o pulbere magică: dezvăluie ceea ce în mod normal

este ascuns ochilor lui. Visul este cel mai real lucru care există… în umbra fiecărei realităţi se ascunde un vis, fără de care realitatea nu ar putea să existe… şi în umbra visului se află trupul…

Celulele noastre, organele noastre… visează!”, a concluzionat Visătorul.

„Dacă e posibil ca trupul nostru să viseze şi să creeze lumea, de ce nu pot schimba nici un singur atom în direcţia care mi-ar plăcea?”, am întrebat, dând frâu liber frustrărilor mele şi dispoziţiei fireşti de a-i învinovăţi pe alţii.

Privirea Lui a zburat dincolo de pâlpâirile candelabrelor masive de argint, dincolo de zidurile vechi de secole din *Mas Anglada*. Pentru mai multă vreme, a rămas cufundat în gândurile Lui, cu bărbia sprijinită în palma mâinii stângi, apoi a spus:

„Orice vezi sau atingi a fost visat de tine! Deşi ai uitat asta… Lumea este aşa cum o visezi… şi chiar ceea ce apare ca fiind negativ şi distructiv

este aşa deoarece tu poţi visa doar o lume scindată. O lume fixă, obiectivă nu există, este aceeaşi pentru toţi… Când începi să armonizezi opoziţia dinăuntrul tău, lumea ţi se va părea complet diferită”.

„Şi cum putem schimba lucrurile care sunt eronate?”

„Dacă nu-ţi place viaţa ta, schimbă-ţi visul! Este imposibil să escaladezi ritualurile repetitive şi recurente fără să-ţi schimbi visul.

Trebuie să-ţi abandonezi felul distructiv de a visa.

Trebuie să visezi un vis nou, trebuie să înveţi un fel nou de a visa, unde intenţia conduce, unde puterea iubirii creează, unde puterea credinţei învinge.

Fii mai sincer şi mai onest cu tine însuţi şi vei realiza că în spatele credinţelor tale false că doreşti să-ţi schimbi viaţa este un plan secret de a o continua exact în acelaşi fel.

Lumea este aşa cum este, deoarece tu eşti aşa cum eşti”.

8 Dacă nu duci un război interior, nu vei duce nici în afară.

„Lumea este materializarea «visului». Gândurile tale creează realitatea ta personală”.

Visătorul vorbea cu mine în timp ce făcea o serie de exerciţii pe care le întrerupea din când în când şi apoi trecea la alte aparate, mai sofisticate, din sala de gimnastică. Această încăpere se afla în vârful unui turn. Prin ferestrele de sticlă, şiruri de copaci şi câmpii se întindeau peste ţinutul vast din *Mas Anglada*, atâta cât puteai cuprinde cu ochii. Verdele mucegăit de secole al dealurilor şi viilor îndepărtate, care ne înconjurau din toate părţile, pătrundea în timpul şi spaţiul camerei şi contrasta cu interiorul sălii, al cărei echipament de oţel, solid şi tăcut, şi ale cărei greutăţi aveau o strălucire metalică. Luminatorul acoperişului lat,

reflecta un cer albastru străbătut de raze de lumină şi nori pufoşi, ca într-o fresca italiană.

„Aşadar… toţi oamenii visează şi creează lumea”.

„Exact! Propria lor lume”.

„Şi poluarea pământului?… conflictele şi infracţiunile?”

„Şi ele aparţin realităţii tale personale… Lumea este la fel de sănătoasă sau de bolnavă ca ţi tine! Numai tu o poţi polua… dacă îţi sufoci şi sleieşti organele! Chiar şi aceia care îşi poluează trupurile creează!… Ei inventează o lume ale cărei evenimente şi circumstanţe sunt reflectarea fizicului lor, dar şi, cel mai important, reflectarea propriilor gânduri şi stări ale Fiinţei.

Gândurile sunt mereu creative.

Cugetarea este factorul esenţial în modelarea destinului tău!”

„Dar sărăcia şi războaiele?”, am întrebat, speriat de o asemenea responsabilitate enormă.

„Suferinţa, sărăcia şi toate conflictele din lume, persecuţiile şi măcelul, au fost visate, au fost dorite în secret de o umanitate care şi-a poluat grav Fiinţa şi care nu se cunoaşte pe sine”.

„În timp ce noi vorbim, sute de fabrici, din toată lumea, produc şi depozitează armament pentru a hrăni conflictele şi chiar pentru a distruge umanitatea. Cum ne putem proteja de o asemenea putere distructivă?”

„Elimină din tine orice formă de hipnotism, dependenţă, superstiţie. Nu te baza pe cunoaşterea, imaginaţia sau profeţiile nimănui. Realizează că nu există nicio putere exterioară care să te distrugă. Nimic din afară nu te poate afecta fără acceptul tău.

Lumea evenimentelor ţi circumstanţelor este total dependentă de tine. Dacă tu te integrezi pe tine însuţi, dacă devii unitar, lumea este salvată.

Aşa că, nu-ţi face griji din pricina lumii, fă-ţi griji din pricina ta! Este singurul mod în care poţi

fi de folos. Dacă nu porţi niciun război interior, nu vei purta nici în afară. Asta este legea”.

Visătorul a ales un prosop dintr-un teanc elegant aranjat, s-a şters pe faţă şi l-a drapat în jurul gâtului ca pe o mantie preţioasă, peste piept, cu un gest studiat.

„Dacă omul învaţă să-şi controleze propriul corp, atunci poate să stăpânească întreg universul”, a spus El.

În acel moment şi-a ridicat ochii şi m-a privit insistent, fără să clipească, mai mult timp. Gândurile mele se ştergeau, unul câte unul, cu o viteză uimitoare, până când mintea mea a rămas complet goală.

„Îţi aduci aminte de California… de acel prieten al tău, din San Francisco?”, m-a întrebat El, continuând să mă fixeze.

Nu trebuia să aud nimic altceva. Ştiam perfect la cine se referea. Era surprinzător cât de repede mi-a revenit acel nume, Corrado, fără cea

mai mică ezitare.

Fusesem prieteni buni, pe vremea când locuiam în San Francisco. Era un muzician renumit şi foarte tânăr când s-a îndrăgostit nebuneşte de o dansatoare din buric şi s-a căsătorit cu ea. Nu-mi mai aduceam aminte nimic altceva despre prietenul meu care putea fi conectat la ceea ce îmi spunea Visătorul: fiecare om este inventatorul propriei lumi, creatorul absolut al fiecărui eveniment care are loc în viaţa lui.

Apoi, conturul unui episod îndepărtat a devenit din ce în ce mai vizibil şi o poveste ciudată s-a înfiripat printre amintirile din acei ani. Corrado avusese întotdeauna o slăbiciune pentru oamenii de culoare. El obişnuia să imite modul în care ei vorbesc şi se comportă, precum şi mersul lor legănat Venera muzica lor, o considera superioară celorlalte şi adora toată cultura lor. Frecventa localurile lor şi chiar se ducea la

bisericile lor. De câte ori întâlnea pe stradă o persoană de culoare, nu pierdea ocazia să-i arate cât de apropiat se simţea de rasa lor, printr-o clipire din ochi, salut sau o remarcă plină de umor. Şi-a târât şi soţia în această manie ciudată, aşa că aveau prieteni de culoare, cupluri cu care ieşeau şi socializau.

Într-o noapte, în San Francisco, el şi soţia lui mergeau spre casă, când o bandă de negri i-a atacat şi i-a bătut cu bestialitate, fără niciun motiv şi fără să-i jefuiască. Fuseseră atât de rău bătuţi, încât au trebuit să stea câteva zile în spital. Mi-l amintesc pe Corrado, cum plângea în timp ce îmi povestea această grozăvie.

Visătorul mă măsura cu privirea, în aşteptarea unor semne de înţelegere, dar secundele treceau cu repeziciune şi nicio licărire nu-mi trecea prin minte. Ştiam că El considera muzicienii şi artiştii în general, ca având un nivel scăzut de responsabilitate. După părerea

Visătorului, lumea boemă era neputincioasă şi iresponsabilă. Cei mai faimoşi artişti, chiar şi aceia care sunt consideraţi de către omenire a fi genii, erau de fapt dependenţi de propria lor artă ca nişte fiinţe umane înfricoşate. În loc să-şi folosească arta ca pe un pod pe care să-l treacă pentru a câştiga autocunoaşterea şi a-şi depăşi mediocritatea, ei se agăţau de ea ca şi cum ar fi fost o zeitate şi îşi înrăutăţeau şi mai mult starea de dependenţă, care deja le făcuse viaţa un dezastru.

Omul care a atins un grad de integritate, în drumul lui spre desăvârşirea Fiinţei, nu mai poate fi un artist. În opinia Visătorului, eliberarea de orice dependenţă sau sclavie constituia sensul vieţii înseşi. Rolurile, toate rolurile, nu sunt decât carcere care trebuie depăşite şi abandonate. Oricum, aceste consideraţii nu mă duceau nicăieri. Corrado era muzician şi, cu siguranţă, depindea de muzica lui şi de femeia lui. Tot nu înţelegeam

motivul pentru care Visătorul îmi reîmprospăta această amintire.

„Acel accident demonstrează că viaţa vine cu violenţă şi în acelaşi timp cu compasiune, să-ţi arate ce tu nu vrei să vezi şi să te facă să atingi ce nu vrei să atingi din Fiinţa ta. Nu există criminalitate în exterior cu excepţia celei pe care noi o proiectăm”, a spus Visătorul, întrerupându-mi gândurile în acel punct şi crezând că era o pierdere de vreme să mai aştepte să-mi limpezesc gândurile „Acel incident i-a permis prietenului tău să vadă minciuna lui, rasismul lui latent, dependenţa lui, violenţa pe care o purta în el… pentru a se elibera, în final, de ele”.

Visătorul a extras şi alte aspecte importante din viaţa lui Corrado, care prezentau câteva episoade ca manifestări diferite ale aceleiaşi boli: ipocrizia şi minciuna de Sine. Chiar şi mariajul lui pripit fusese determinat nu de un sentiment faţă de acea femeie, ci mai mult de dorinţa lui de a

rămâne în Statele Unite şi a deveni cetăţean american.

S-a oprit. Apoi a schimbat greutăţile la unul dintre aparate şi a alternat programul cu un sistem computerizat, pentru a face mai multe exerciţii. Eram uimit. Eram sigur că nu-i pomenisem nimic despre prietenul meu. Mă întrebam cum de ştia asemenea lucruri din viaţa prietenului meu, pe care nu-l mai văzusem şi de la care nu mai primisem veşti de ani de zile. Între timp Visătorul a încetat să mai facă exerciţii.

„Aici!”, a spus El, potrivindu-şi cureaua la kimono cu mândrie şi graţie, ca într-un ritual războinic. „Acest «lucru» care se ascunde în faldurile Fiinţei, aceste minciuni ce învăluie şi ascund egoismul, prejudiciul, deşertăciunea şi ura rasială, întăreşte acel eveniment şi este cauza reală a tuturor atrocităţilor din lume”. Tonul Lui se apropia de acela al unui savant care anunţă descoperirea unui virus pe care îl urmărise până

la capătul existenţei.

„Suferinţa, sărăcia şi toate grozăviile… sunt visate, dorite în taină şi protejate inconştient… Ele sunt umbrele şi monştrii, măriţi de un pantograf care sunt ancoraţi în întunericul Fiinţei”.

„În prezent, dacă fiinţele umane înţeleg lecţia, atunci evident că ele vor fi mai sincere şi mai libere”, a conchis Visătorul. „Cu timpul, ele îşi vor recunoaşte minciuna… şi, într-o bună zi, vor fi capabile să o vindece”.

Mi-am amintit cântecul de jale pe care omenirea îl fredonează neîncetat, ruga de nenoroc pe care Visătorul m-a determinat să o ascult şi să o recunosc în mine. În cele din urmă, am înţeles importanţa vitală pe care El. O acorda autoanalizei, faptului de a fi vigilent şi neîndurător de atent la propriile stări şi în special autoobservării, care, asemeni unei raze de lumină, împiedică orice monstruozitate să se ascundă în fiinţă.

Autoobservarea înseamnă autocorectare.

Mi-am reamintit aforismul Lui: *„Stările şi realitatea sunt unul şi acelaşi lucru… Cugetarea e Destin… Lumea este astfel, deoarece tu eşti astfel…* „şi, printre cele mai surprinzătoare: *„viaţa este ca o lamă de gumă de mestecat, se modelează după forma dinţilor tăi*”. Şi am observat firul de aur care le lega: toate erau expresii diferite ale aceluiaşi mesaj. Un mesaj care înglobează toate învăţăturile lui şi în acelaşi timp ajunge în punctul final până la care inteligenţa umană îndrăznise să meargă.

Într-o clipă de luciditate, adevărul, puternic şi orbitor, mi-a răsărit în minte, ca vestirea unui zeu pantocrator: *lumea este oglinda Fiinţei*!

Un laser a despicat straturile sedimentare ale panoramei lumii… Am „văzut” că fiecare moleculă este perfect conectată la tot şi acel „tot” este o entitate subiectivă şi personală.

„Tu eşti singurul obstacol care împiedică

lumea să se schimbe. Schimbă-te pe tine însuţi şi vei vedea că lumea se schimbă sub ochii tăi! Fiecare atom pur, liber şi nemuritor se va întrupa în lume şi o va elibera de orice rău”.

Am înţeles din punct de vedere ştiinţific, fără înfloriturі metafizice sau morale, importanţa autocunoaşterii şi truda neobosită de a eleva propria Fiinţă.

„Fiecare călătorie pe care omul o face, indiferent că este istorică sau mitică, fiecare exod pe care îl întreprinde, fie el real sau imaginar, toate duc către un singur ţel: autocunoaşterea! Autocunoaşterea te transformă în stăpânul tău şi al lumii”.

9. Felul în care gândeşti este destinul tău

„Dacă omul ar putea recunoaşte forţa creatoare a propriei gândiri şi s-ar putea dărui

frumuseţii şi armoniei cu acelaşi devotament cu care se dedică sărăciei şi suferinţei, atunci lumea ar fi un paradis terestru”.

Simţeam cum pulsează veşnicia în acele cuvinte. De îndată ce timpul este extras din ecuaţia stărilor şi evenimentelor, apare o nouă fiinţă umană, înzestrată cu voinţă şi stăpână a vieţii ei, deoarece îşi stăpâneşte gândurile şi emoţiile.

„Dacă gândurile unui om sunt cele care creează universul său, realitatea sa personală, cum le poate el schimba?”

„Poţi doar să îmbunătăţeşti sau să controlezi calitatea gândurilor tale, dacă ştii cum să ridici calitatea Fiinţei tale. Pentru a face asta, va fi nevoie să munceşti şi să înveţi într-o Şcoală specială şi să aplici tehnicile şi ideile sale asupra ta.

Omul, aşa cum este, nu o poate face până când nu-şi recunoaşte şi înfruntă violenţa

interioară, prin mari eforturi. Omul nu poate face nimic mai mult, până nu înţelege că relele planetare şi mizeria individuală nu sunt altceva decât rezultatele dramatice ale stărilor sale distructive şi ale atitudinilor negative.

Atâta timp cât credinţele omului sunt guvernate de circumstanţe exterioare, el nu va fi niciodată în stare să vadă de unde vine toată violenţa lumii.

Lumea este oglinda ta. Tot ce vine din lumea exterioară respiră cu respiraţia ta şi este tot atât de viu, pe cât eşti tu.

Nu există nimic în univers care să nu fie tu.

Gândirea este Destin”.

Sunetul acestor cuvinte, sălbatice şi neaşteptate, răsunau înăuntrul meu ca un strigăt; erau mai puternice decât imnul a o sută de revoluţii, Nicio schimbare socială, economică sau politică, nicio revoluţie sau război nu păruse vreodată la fel de măreaţă ca transcenderea acelei

linii subţiri, pragul spre umanizare, care se deschidea în faţa mea. Urmăream cu propriii mei ochi exodul unei specii, în evoluţia ei de la stadiul primitiv al conştiinţei, la antropoidul înzestrat cu o psihologie reală, eliberat de conflicte, îndoială sau teamă.

„Există un basm pe care oricine îl ştie drept „Frumoasa adormita”, a afirmat.

Eram surprins de acea schimbare bruscă de subiect şi, în pauza care a urmat, atenţia mea a crescut până la durere. Apoi, în şoaptă, El mi-a spus: „*Totuşi, titlul lui adevărat este Frumoasa din pădurea adormită*”.

Într-o bună zi, El îmi va încredinţa o misiune a cărei morală era zăvorâtă în acest amănunt neînsemnat. Pădurea adormită reprezintă lumea, aşa cum ne este descrisă, mistuită de sărăcie şi conflicte, învăluită într-un somn hipnotic, iar frumoasa este trezirea voinţei, trezirea Fiinţei, visul.

Şcoala pe care în curând o voi înfiinţa* va permite unei generaţii de tineri să răstoarne vechile paradigme şi să pătrundă într-o nouă viziune a realităţii.

„Singura cale prin care îi poţi ajuta pe ceilalţi este să te deştepţi tu însuţi din acel vis”, *a* spus Visătorul în acea seară. Tonul Lui era neobişnuit de calm, cuvintele Lui erau moi, ca nişte curmale lăsate la soare. Am gustat dulceaţa lor de pădure cu toată fiinţa mea.

Timpul petrecut cu El, nesperat de lung, se apropia de sfârşit. Ultima pâlpâire a unuia dintre candelabre tremura. Sala splendidă din *Mas Anglada*, cu mobila ei rafinată, cu opere de artă şi obiecte de argint strălucitor, se afunda în întuneric. Cu Visătorul mă simţisem, timp de câteva zile, de parcă fusesem singura verigă slabă dintre lumea desăvârşirii şi omul comun. În acea clipă, în tăcere, îl urmăream. A stat nemişcat o vreme. Ochii îi erau pe jumătate deschişi şi trupul

îi era întins.

Când a început să vorbească, cuvintele Lui mă invadau cu farmecul unei viziuni premonitorii.

„… încetul cu încetul, omenirea îşi schimbă pielea… într-o zi, va înceta să mai orbecăie, va renunţa să venereze mâncarea, medicamentele, sexul, somnul, munca… Valoarea cumpătării va creşte în conştiinţă, până când va întregi Fiinţa şi va vesti sfârşitul sărăciei, grozăviilor şi conflictelor. Va dura ceva timp… deoarece umanitatea este timp. De acum cercetează-te, observă-te şi cunoaşte-te pe tine însuţi! Şi astfel vei face parte din marele spectacol al lumii: propria ta integritate!”

De îndată ce îl părăsisem pe Visător, nimic nu mă mai reţinea în Barcelona. În acea noapte am luat primul avion înapoi spre New York. Pe durata călătoriei am rememorat tot ce aflasem de la El în acele zile minunate, în corpul meu mai vibra încă o senzaţie pe care nu o mai simţisem

niciodată, o stare de desăvârşire, ordine şi sărbătoare, întregul univers respira odată cu mine.

Totul era conectat la întreg şi nimic nu rămăsese separat.

CAPITOLUL IV
Legea adversarului

1. Alergarea

„Trupul nu poate minţi… trupul tău arata deja precum acela al unui bătrân…”

Cuvintele Visătorului îmi răsunau încă în minte şi îmi trezeau din nou durerea primului impact.

„Nu am nevoie de moşnegi în preajmă…”

Acele cuvinte crude săpaseră un şanţ în crusta solidă a apărărilor mele şi apoi mi se strecuraseră în ţesuturi. Am simţit cum forţa lor explozivă mă schimbă şi îmi îndepărtează convingerile şi atitudinile. Mai cu seamă lucrurile pe care El mi le dezvăluise la finalul întâlnirii noastre, mă străpunseseră ca nişte lănci:

„Organele sunt create pentru a visa… Trupul creează lumea… Chiar şi cei care-şi poluează

trupul creează prin el; doar că ei creează o lume poluată… Lumea este reflectarea ta; ea este tot atât de bolnavă, pe cât eşti şi tu. Totul este conectat, nimic nu este separat”.

Visătorul m-a învăţat că destinul fiinţei umane şi a tot ce ea deţine este strâns legat de sănătatea corpului ei. Pe viitor, urmărind aceste revelaţii, aş dori să fac cercetări în domeniile economiei şi afacerilor, pentru a afla dacă şi destinul financiar al fiinţei umane depinde de bunăstarea ei fizică, de desăvârşirea ei trupească. Marile companii, averile financiare şi imperiile industriale, ca şi naţiunile, civilizaţii întregi se dezvoltă şi prosperă sau, dimpotrivă, se îmbolnăvesc şi mor împreună cu fondatorul şi conducătorul lor.

„O piramidă organizaţională se sprijină pe respiraţia conducătorului ei. Un fir aurit leagă imaginea lui şi destinul său personal de organizaţia sa şi de adepţii ei. Statura lui

corporală concordă cu identitatea ei economică, cum se întâmpla pe vremea vechilor regi. Regele este pământul, iar pământul este regele”.

Nu mai puteam să eludez un asemenea mesaj semnificativ şi direct, prin urmare, am decis să mă îndrept în direcţia arătată de Visător şi să lupt împotriva propriei mele decăderi fizice. Imediat am descifrat secretul pregătirii corpului meu, de la dietă şi respiraţie, la sex şi somn, după sfaturile pe care le primisem la ultima noastră întâlnire din *Mas Anglada*. Am cercetat toate opţiunile pe care le aveam la dispoziţie şi am urmat un regim care mi-a schimbat viaţa complet, în schimb dificultăţile au devenit insuportabile. Simpla idee de a renunţa la obiceiurile mele, de a face efort fizic şi orice alte sacrificii era suficientă pentru a simţi cum creşte înăuntrul meu o rezistenţă de o forţă nemaiîntâlnită până atunci, până se transformă într-un sentiment de repulsie, ideea de a lua acele măsuri drastice a făcut ca stările mele

interioare să devină contradictorii, alungându-se şi urmărindu-se unele pe altele, ca nişte rândunici.

Atenţia pe care am acordat-o reacţiilor mele, urmărindu-le ca pe un ecran de radar, a conturat un peisaj lăuntric auster: munţi ai rigidităţii, pante abrupte ale îndoielii, prăpastia nemărginită a timpului, deşerturile solitudinii şi incomprehensibilităţii mele. Numai atunci când m-am cercetat şi observat pe mine însumi am găsit partea conflictuală din mine, pe care o rănea ideea de schimbare. Chiar acolo, în locul în care am simţit nodul, am implântat sabia voinţei. Din acea zi, o încleştare… o provocare fatală, un război sfânt, a început între mine şi Sinele meu şi a continuat ani de zile.

Acea iarnă a fost printre cele mai aspre din istoria meteorologică a New York-ului. Oraşul era acoperit cu o pătură groasă de zăpadă, spulberată de vânturi polare, care o duceau spre metropolă, transformând oraşul, ca printr-o vrajă, într-un

ţinut arctic, unde zgârie-norii deveniseră zmeie de zăpadă pentru nişte copii gigantici. Dimineaţa devreme, înainte de a-mi aduna curajul să ies, făceam un mic orificiu în transperantele veneţiene şi mă uitam cum e vremea. Mă număram printre cei norocoşi. De la etajul al şaisprezecelea, cu vedere spre Cast River şi oraş, puteam distinge cu uşurinţă care erau condiţiile meteorologice. Majoritatea newyorkezilor trebuiau să deschidă televizorul, ca pe un fel de fereastră electronică, dacă voiau să iscodească şi să hotărască cu ce anume să se îmbrace.

Manhattanul fusese închis într-un glob de cristal de câteva săptămâni şi semăna cu un alb univers gotic graţie siluetei turnuleţelor şi turlelor învăluite de zăpadă. La vederea acelui peisaj, toate intenţiile mele slăbeau. În fiecare dimineaţă trebuia să trec printr-o bătălie crâncenă. Când suna ceasul, ideea de a face o călătorie în acele ţinuturi polare aprindea o încleştare epopeică

între mine şi corpul meu degradat şi leneş, care nu ştia cum să se schimbe. Corpul meu, resemnat de atâţia ani de abuz şi neglijenţă, refuza orice încercare de a reduce sau reteza propria degradare. Înspăimântat de perspectiva excursiei, el şi-a deconspirat adevărata stare. Numai azi, uitându-mă înapoi, am văzut cât de disperată era încercarea mea, la fel de imposibilă ca încercarea baronului Münchhausen care, pentru a se ridica din mlaştină, se trăgea de perucă. Doar sunetul vocii Visătorului şi amintirea cuvintelor Lui îmi mai susţineau ambiţia şi îmi dădeau curaj.

Dacă dorim să înaintăm măcar un milimetru spre integritate, trebuie să ne răsturnăm viziunea asupra lumii cu susul în jos.

E nevoie de un efort supraomenesc.

Dar nu există binecuvântare mai mare.

Acel milimetru, cucerit din Eternitatea Fiinţei tale, poate înghiţi oceane ale lumii evenimentelor.

Programul pe care mi-l stabilisem, care

includea alergarea unei ture în jurul insulei, îmi dădea suficient timp să mă pregătesc şi să schimb câteva cuvinte cu Giorgia şi Luca la micul dejun, înainte ca ei să plece la şcoală, însă eram mereu tentat să lenevesc în pat şi să o las pe Giuseppona să aibă grijă de copii.

De multe ori m-am întrebat de unde izvora vocea aceea care încerca, în fiecare dimineaţă, să mă convingă să nu alerg. În definitiv, îmi spunea ea, pe o asemenea vreme cine te-ar învinovăţi dacă te-ai întoarce în pat? Ce contează dacă nu alergi într-o singură zi? Şi continua tot aşa. Cu alte ocazii, dacă mă duceam la culcare prea târziu sau trebuia să plec cu avionul dimineaţa devreme, aceste modificări de program deveneau pretextele zilei pentru a evita efortul. Astfel, fiecare circumstanţă încerca să-şi infiltreze aşchiile în motivarea mea sau să devină o scuză plauzibilă pentru a ceda şi abandona disciplina pe care mi-o impusesem. Indiferent de originea ei, acea voce

interioară mă exaspera. Voiam să sufoc acea prezenţă care mă aştepta la cotitură, întotdeauna gata să-mi saboteze planurile. În orice caz, ajunsesem la paroxism. Dacă îmi respectam disciplina de a alerga, dacă luptam cu rezistenţa mea şi îmi sfidam obiceiurile, atunci se înălţa cea mai obscură şi neştiută parte din Fiinţa mea.

„Ţine minte… Nimic nu este exterior… Tu eşti singurul obstacol în calea evoluţiei tale!”, îmi spusese Visătorul, de nenumărate ori. *„Nu există dificultăţi sau limite ale căror origini să nu le descoperi în tine însuţi*”. Dar mi-au trebuit ani de zile pentru a „înţelege” aceste cuvinte, pentru a le considera fluidul vital al corpului meu. A trebuit să cobor, să cad şi să mă ridic de mii de ori… să mor şi să renasc, înainte de a recunoaşte că singurul adversar se află înăuntru, înainte de a învăţa să binecuvântez fiecare provocare ce-mi ieşea în cale.

Pentru a-şi justifica destinul muritor şi viaţa

infestată cu evenimente dezastruoase, omul încearcă să se convingă că există forţe care lucrează din afara sa, pentru a-i pune piedici şi crede că acestea sunt responsabile pentru tot ce i se întâmplă rău. El se lamentează, se justifică şi acuză evenimentele, circumstanţele externe, fără să bănuiască faptul că lumea este reflectarea lui, fără să-şi dea seama că, pentru a schimba reflectarea din oglindă, el trebuie mai întâi să se schimbe pe sine.

Niciun ajutor nu vine din afară.

Tu singur trebuie să provoci propria revoltă.

A cărei reuşită depinde doar pe tine.

Dacă ar fi posibil să se cuprindă toate învăţăturile Visătorului într-o metodă, să se contureze o doctrină sau un nou sistem filosofic, cele la care Visătorul se referă ca la nişte incursiuni în comportamentul mecanic ar trebui să ocupe un capitol aparte. În opinia Visătorului, o incursiune în comportamentul mecanic este o

ambuscadă creată de noi înşine, prin repetitivitate, este o autoamăgire, un truc care vine să confirme credinţele noastre, în spatele cărora se ascund tiparele mentale vechi şi pietrificate.

Odată cu trecerea timpului, în evoluţia uceniciei mele, mi-am dat seama că avantajul de a alerga nu consta în exerciţiul fizic sau în efortul cerut, ci chiar în natura lui, asemănător unei călătorii iniţiatice sau stratageme menite să tulbure tiparele mecanice, repetitive şi apatice. Alergarea mă ajuta să opresc, fie şi preţ de câteva clipe, fluxul întunecat al gândurilor mele; ea contraria şi spărgea acea panoramă meschină şi mohorâtă a lumii, pe care oamenii o numesc realitate. Alergarea încălca acea rutină de carceră. Prin efortul fizic, o adiere de libertate pătrundea în carcera timpului şi îmi slăbea cătuşele. Ca un ocean, gata să inunde fiecare scobitură, fără să lase niciun spaţiu gol, lumea

stârnea şi alinia o armată de evenimente gata să sufoce acele mici fisuri ce constituiau duşmanul ei de moarte: un fel de transgresare intolerabilă a legii naturale a planetei. Doar amintirea Visătorului, conştientizarea prezenţei Lui mă susţineau şi mă încărcau cu o energie bogată.

Pe acea vreme eram ajutat, dacă nu de voinţă, atunci de o supradoză de încăpăţânare. Mă obligam să cred în necesitatea absolută a acelui efort, aşa încât, fără o explicaţie logică, mi-am aşezat alergarea de dimineaţă înaintea oricărei alte priorităţi, ca şi cum viaţa mea depindea de ea. Visătorul numea „prima între primele” aptitudinea de a stabili priorităţi, de a menţine direcţia, amintindu-ne mereu ce primează. Acum ştiu că acel ceas al dimineţii, intenţionat scos din rutina mea zilnică, era un ceas al puterii, un loc de unde puteam să înalţ lumea şi să o schimb.

Fiinţa umană care ţinteşte sus şi se dedică impecabil procesului său de evoluţie poate

strămuta munţii din loc, poate găsi soluţii la situaţii aparent fără ieşire şi poate da adversităţii valenţe superioare.

2. Portarii din Main Street

Când dau timpul înapoi spre acea perioadă, mă văd trecând din nou, încotoşmănit şi înfofolit ca Bibendum, mascota Michelin, prin faţa cămăruţei portarului-şef din clădirea unde locuiam, în Roosevelt Island. Zâmbetele prefăcute ale portarilor, luminate de reflectarea vie a monitoarelor, mişcarea capetelor lor în semn de salut erau primele reacţii ale lumii la îndrăzneaţa mea acţiune matinală. Numai în acest moment sunt capabil să conştientizez că atitudinea lor nu era nimic altceva decât o reflectare a rezistenţei şi a neputinţei mele de a înţelege la acea vreme. Printre învăţăturile Visătorului, una singură îmi asediase convingerile şi zdrobise meterezele

certitudinilor mele ca şi sub loviturile unui berbec redutabil.

Lumea este astfel deoarece tu eşti astfel.

Lumea constituie o imagine exactă a stărilor tale. Acei portari mă reflectau pe mine! în spatele zâmbetelor lor ironice, în spatele scepticismului lui Jennifer, a comentariilor colegilor şi reacţiilor tuturor acelora care ştiau despre exerciţiul meu matinal, se aşternea propria mea slăbiciune. În spatele tuturor atitudinilor, lipsa mea de determinare respira împreună cu îndoielile şi minciunile pe care ceilalţi mi le trimiteau înapoi ca şi cum m-aş fi schimonosit la mine, în oglinda care reflecta lumea.

Să nu uiţi niciodată! Nimic nu se află în afara ta…

Lumea pe care o vezi şi o atingi este doar o reflectare.

Ea împărtăşeşte respiraţia ta… ea trăieşte atunci când tu eşti viu şi moare atunci când tu

mori.

Fără învăţăturile Visătorului, aş fi continuat să cred că portarii erau gardieni publici, diavoli amărâţi, care doar îşi câştigau existenţa. Plecând şi întorcându-mă, m-aş fi salutat cu ei în fiecare zi, m-aş fi reflectat în ironia şi scepticismul lor, fără să-mi imaginez vreodată că ei nu erau gardieni şi nici oameni. Ei erau terminaţii nervoase, aparate extrem de receptive, organe senzoriale ale lumii.

Omul nu se poate ascunde… Lumea ştie! Te deconspiră!

Idei ca acestea mi-au pătruns adânc în minte şi m-au schimbat, în cursul anilor.

Poţi să te înalţi sau să cobori în orice clipă! Depinde de tine.

Fiecare din gândurile, atitudinile, cuvintele şi privirile tale, chiar şi cele mai fine contracţii musculare de pe chipul tău vestesc universului cât de înalt este nivelul tău de responsabilitate, cât de liber eşti.

Acesta este lucrul care, într-un mod extraordinar, te plasează exact pe locul tău, îţi decide destinul, statusul financiar şi rolul în teatrul existenţei.

Mi-am imaginat un univers care ştia totul despre mine, o aparatura alcătuită din nenumăraţi senzori, actualizată în timp real de cea mai imperceptibilă mişcare a fiinţei noastre, de calitatea gândurile şi de stările pe care le trăim. Dacă am da atenţie acestor indicii, ca şi cum am citi o profeţie antică, am şti cine suntem, ce ni se permite să cunoaştem, ce putem şi ce nu putem face, ce putem deţine şi la ce ar trebui să renunţăm.

Zi de zi, fără a uita niciodată întâlnirea cu alergarea şi cu mine însumi, amintindu-mi şi întărindu-mi mereu motivaţia, mă despovăram de toate reziduurile adunate în viaţă. Gongul existenţei mele trimitea mesaje noi universului. Bătăile lui răspândeau vestea că încă un om a

cutezat să se elibereze. Încercarea lui îndrăzneaţă de a evada din ororile vieţii obişnuite îşi urma cursul.

3. Zidurile

Primele mele încercări de a alerga în jurul insulei cereau un efort eroic. Mai târziu însă, după ce făcusem mai mult antrenament, depăşirea oboselii a devenit un fenomen constant, pe care trebuia să-l stăpânesc, mai ales în anumite momente. Am sesizat că dificultatea şi străduinţa cerută nu creşteau conform unei progresii geometrice, lineare, după cum mă aşteptasem, ci se ridicau şi coborau după o mişcare curbilinie. La fiecare cursă simţeam momente de calm, în care niciun efort nu părea necesar, alternând cu momente de durere cumplită. În acele faze cruciale, mi se părea că în cale îmi apar „ziduri” reale, bariere care puteau fi depăşite numai cu un

efort supraomenesc.

O parte esenţială a uceniciei mele cu Visătorul mă antrenase să îndeplinesc sarcina unei autoobservări amănunţite: o vigilenţă constantă asupra minţii, gândurilor, sentimentelor, emoţiilor şi a tot ce părea să mă atragă şi să mă respingă. Dacă mă autoobservam în acele momente în care nu mai aveam energie, sesizam că fazele critice erau întotdeauna urmate de ridicarea unui „zid” psihologic, de o umbră care oculta Fiinţa: pesimismul şi neîncrederea preluau controlul şi vocea Adversarului interior se făcea iarăşi auzită, cu noi argumente pentru a abandona activitatea.

Numai datorită alergării am învăţat să scrâşnesc din dinţi şi să conştientizez că în acele momente trebuia să merg mai departe, ca să-mi recâştig starea de fluiditate. De îndată ce mi-am înfrânat tentaţia de a mă lăsa dus de val, de a renunţa, noi rezervoare de energie s-au deschis. Mi-ar fi fost imposibil să mă apropii de ele sau

numai *să* aflu că ele există, fără a mă învinge pe mine şi a dărâma acele „ziduri” care, de fiecare dată, păreau insurmontabile.

Cu cât mai mult studiam mecanismul care le genera, cu atât alergarea devenea un instrument preţios, un model conceptual de explicare a lumii. În mişcarea mereu schimbătoare, am recunoscut elementul esenţial, principiul dinamic al fiecărei realităţi fizice. De la nucleul atomului, până la limitele universului, totul se mişcă şi se risipeşte conform mişcării ondulatorii pe care o descoperisem şi în corpul meu. Până şi viaţa urmează mişcarea fără început şi sfârşit a valurilor.

Alergarea, care în anumite momente dezvăluia „zidurile”, şi efortul extraordinar depus pentru a le depăşi m-au făcut conştient de existenţa unei paradigme recurente în viaţă. De multe ori a fost suficient să ţin frâiele puţin mai strâns, înainte să pot depăşi limitele, să le înving

şi să merg mai departe. Totuşi, întotdeauna exista ceva care mă convingea să cedez şi să renunţ, înfrângerea, despre care crezusem mereu că este efectul evenimentelor exterioare, s-a dovedit a fi un proces întors pe dos, un mecanism care asculta o comandă interioară, o acţiune de autosabotare. O umbră se năştea şi se risipea în Fiinţă, găsind apoi momentul prielnic de a se întrupa şi a lua forma întâlnirilor, circumstanţelor şi evenimentelor nefavorabile. Să fii conştient de acest mecanism, să fii atent la apariţia acestei umbre în interiorul Fiinţei, ca un preludiu al fiecărei înfrângeri, era cea mai bună cale de a o defini şi înlătura, nu numai din alergarea mea, ci din întreaga mea existenţă.

Alergarea era o activitate solitară pentru mine. Pescăruşii care-mi zburau deasupra capului sau un bac care urca pe Cast River erau însoţitorii mei şi înaintau odată cu mine, părăsindu-mă apoi cu un fluierat, ca salut.

În timp ce alergam, visam adesea. Îmi plăcea să cred că, mai târziu sau mai devreme, voi întâlni alţi alergători, alţi nesăbuiţi care, ca şi mine, deciseseră să evadeze dintr-o existenţă mediocră. Odată, m-am alăturat unui grup format din cinci bărbaţi şi două femei. Am început să alergăm cu entuziasm. Era o dimineaţă însorită şi silueta Manhattanului se proiecta fermă pe cer. Alergam unul lângă altul, în jurul insulei. Nu-i mai văzusem înainte, dar am simţit imediat o legătură cu ei şi aveam impresia că ei formează deja un grup sudat.

Un bărbat, în costum strălucitor, ca de mătase, cu tenişi negru cu alb, a încetinit pasul, pentru o vreme. Brusc, apoi, a accelerat. Incapabili să mai ţinem ritmul, am cedat toţi, unul câte unul. Corpurile noastre, greoaie şi vlăguite, îşi atinseseră limitele. Pe scurt, i-am pierdut urma. Acest incident mi-a arătat, dureros de clar, cât de mult mai aveam încă de făcut fiecare dintre noi.

Am continuat să alergăm în grup, până am ajuns în parc, unde ne-am aşezat pe bănci ca să ne tragem sufletul. Nu foarte departe era parcată o splendidă maşină de pompieri, care acum reprezintă o atracţie pentru puţinii copii care locuiesc pe insulă. Soarta acelui vehicul, un simbol al faptelor eroice trecute, părea a fi un monument jenant al declinului fizic şi neputinţei întregii civilizaţii. Mi-am promis tacit să-mi sporesc eforturile, astfel încât să depăşesc starea actuală a corpului meu. Nimeni nu vorbea. Nu era necesar. În tăcere, purificaţi de strădania noastră, ne-am împărtăşit din soarele palid ca dintr-o lipie nedospită şi ne-am bucurat de complicitatea specială a solidarităţii noastre improvizate. Apoi, câteva secunde mai târziu, unul dintre noi ne-a părăsit, cu o încuviinţare din cap, şi a pornit spre un duş fierbinte şi spre treburile cotidiene ale unui newyorkez veritabil. Era încă devreme. M-am jucat cu o rază de soare care se ascundea printre

pleoapele mele pe jumătate închise. Am aruncat o ocheadă la grăbitele vaporaşe roşii care se încrucişau în cursele lor regulate dintre Manhattan şi Queens.

4. Legea Adversarului

„Nu te teme de Adversar! în umbra măştii lui violente se află cel mai important aliat al nostru, cel mai loial slujitor”.

Am avut o tresărire la auzul acestor cuvinte. Cu ochii încă închişi, am rămas suspendat între speranţă şi neîncredere.

„Este imposibil!”, m-am gândit, nu-mi venea să cred. Totuşi, acea voce era inconfundabilă… erau cuvintele Lui.

Încetişor, mi-am întors capul şi am deschis ochii. Visătorul stătea lângă mine. Un fior de irealitate mi-a străbătut spatele şi s-a risipit pe sub piele, până la rădăcina părului. Acolo, s-a

cuibărit ca o vibraţie persistentă, dar delicată. El era cel care purta costumul futuristic, lucind ca mătasea, şi pantofii de jogging pe care îi văzusem în acea zi. El era bărbatul cu care începusem alergarea. Făcusem aproape întreg turul insulei fără să bănuiesc măcar că era Visătorul! Am înţeles că femeile şi bărbaţii din grup erau elevii Lui. După ce mi-am depăşit uimirea, i-am vorbit despre intenţiile mele. L-am povestit cât de atent fusesem la corpul meu în ultima vreme şi despre rezultatele pe care le obţinusem în experimentele mele incipiente cu mâncarea, somnul şi respiraţia… l-am vorbit despre alergare, despre descoperirea „zidurilor” şi despre misterul acestei voci interioare care mă îndemna constant să cedez, să mă retrag şi să renunţ la scopul meu.

„Vocea pe care o auzi este Adversarul pe care îl porţi înăuntru”, a afirmat Visătorul, începând o discuţie care a devenit una dintre cele mai solicitante din ucenicia mea. El a însoţit

aceste cuvinte cu un zâmbet care l-a făcut să pară mult mai tânăr decât era. Această expresie binevoitoare era atât de rară pentru El, încât, în loc să-mi dea curaj, a avut efectul contrar. Am devenit temător. O răscruce îmi apărea în faţă. Am inspirat adânc: indiferent de obstacol, voi folosi fiecare picătură de forţă de care dispun pentru a-l depăşi. Visătorul a recapitulat evenimentele emblematice din istoria noastră, dezastrele care au tulburat omul şi societatea de-a lungul secolelor. După ce a analizat motivele, pătrunzând în rădăcinile lor, El mi-a vorbit în detaliu despre forţa planetară care este echivalentul psihologic al fricţiunii. Omul simte, în fiecare clipă, la fel ca orice corp aflat în mişcare, o forţă care i se opune cu o intensitate egală cu cea a voinţei sale. De data aceasta, Visătorul mi-a prezentat un sistem de teoreme, o structură de principii pe care El le-a numit „legea Adversarului”.

„Fiecare lucru, de la cel mai simplu până la

cel mai complicat, de la viaţa unui om la acea a unei întregi civilizaţii, orice organism întâlneşte pe scara evoluţiei sale o forţă aparent opusă, un Adversar, a cărui putere şi abilitate sunt egale cu dimensiunile propriului său proiect”.

Cu timpul, analizând tot mai în profunzime, suma acelor idei a dezvăluit conturul unei „teorii generale a fricţiunii”, capabilă să descâlcească secole de istorie şi să dea sens seriei nesfârşite de dificultăţi şi dezastre care au lezat omenirea. Privind în jos, spre condiţia umană, la durerea vieţii, cu o privire panoramică, la trei sute şaizeci de grade, am văzut cât de plină de suferinţă a fost existenţa umană mereu. Mi-am ţinut răsuflarea, de parcă eram pe marginea unei prăpăstii fără sfârşit.

Surprinzător, carneţelul mi-a căzut din mână. L-am ridicat ca pe ultima mea speranţă. Am notat cu atenţie cuvintele Lui şi am reţinut fiecare fragment din acea lecţie unică. Banca din parc pe

care stăteam se învelise într-o bulă de aer proaspăt din afara timpului şi părea că lumea din Roosevelt Island se transformase într-o navă spaţială, gata să-şi ia zborul cu viteza gândului, Manhattanul şi viaţa lui agitată nu putea fi mai îndepărtat.

Visătorul îmi spusese că fiecare om este un visător, iar ca visător devine o intersecţie dintre bine şi rău, este creatorul propriei realităţi personale şi propriului destin. Cu timpul, el va vedea că fiecare vis, fiecare gând şi tot ce izvorăşte din Fiinţa lui se adevereşte.

„Lumea este un efect… o proiecţie, nu doar a «visurilor» tale, ci şi a coşmarurilor tale. Poate fi paradisul sau infernul. Tu singur decizi.”

5. Iubeşte-ţi duşmanul

„În umbra măştii Adversarului, dincolo de aparenţe, se află chipul celui mai mare aliat al

nostru”, mi-a explicat El, adăugând apoi:

„Contrar a ceea ce cred fiinţele umane, nu e posibil să ţi se opună ceva ale cărui forţe sunt mai mari decât ale tale… Adversarul nu este niciodată mai puternic decât noi!”

„Dar David şi Goliat?” am întrebat, aducând în discuţie cea mai cunoscută poveste, cel mai simbolic episod al unei răfuieli nedrepte. Mintea mea a dezgropat sute de episoade în care, de-a lungul mileniilor, s-a reluat lupta dintre giganticul filistin, înarmat până în dinţi şi tânărul păstor, ce purta doar o praştie în buzunar…

„O praştie… şi «visul» de a deveni rege!” m-a corectat Visătorul, intuind şirul de imagini la care mă refeream „în ciuda aparenţelor, încleştarea este întotdeauna dreaptă!…”

„Nimeni nu poate înfrunta vreodată un oponent care este mai puternic decât el sau care este superior ca forţă… răfuiala dintre David şi Goliat, dincolo de aparenta inegalitate de forţe,

respectă legile universale ale duelului” a spus Visătorul, cu tonul cuiva care încheie explicarea unei demonstraţii matematice. „Singurul şi unicul scop al Adversarului, cuprins în neîndurarea lui, este victoria ta… Adversarul deţine toate instrumentele şi metodele care să-ţi permită realizarea «visului»… El este acela care îţi arată cea mai rapidă cale spre succes”.

Indiferent cât de paradoxale păreau aceste afirmaţii, mă gândeam, era adevărat că nicio strategie sau aliat nu ar fi putut să-l ajute pe David să-şi realizeze visul mai repede. Visătorul s-a cufundat în tăcere pentru a încuraja aceste prime semne de comprehensiune, cu o încuviinţare din cap. Apoi a conchis:

„Nimeni pe pământ nu te poate iubi mai mult decât Adversarul”

Am rămas fără cuvinte.

Mi-am simţit tâmplele zbătându-se, ca într-un acces de febră. Culmea înţelepciunii umane

exprimată de îndemnul creştin „iubeşte-ţi duşmanul” era acum, două milenii mai târziu, depăşită de afirmaţia Visătorului, mult mai simplă şi revoluţionară: duşmanul este acela care te iubeşte!

Omul n-artrebui să se oblige să-şi iubească duşmanul (aşa ceva este acum impracticabil sau imposibil, după două mii de ani de căutare a răzbunării şi represaliilor). Pentru noua umanitate ar fi suficientă recunoaşterea faptului că duşmanul, Adversarul, este acela care ne iubeşte.

Cu cât mă gândeam mai mult la acest lucru, cu atât mai măreţ mi se părea mesajul rostit de Visător. Porunca milenară „*Iubeşte-ţi duşmanul*!”, piatra de temelie a învăţăturii creştine, îşi demonstra rigiditatea. Credinţa creştină, ca de altfel toate religiile din lume, subţiate de trecerea secolelor şi împărţirea bisericilor, uitase că adevărul nu este static şi nu poate rămâne împietrit. Adevărul de ieri, dacă nu transcende, se

degradează şi devine minciuna de azi.

Între timp, a trebuit să părăsim banca din parc şi, întorcând spatele vechii caroserii a maşinii de pompieri, am pornit spre nord, pe esplanada de pe malul râului. Mergeam alături de Visător şi L ascultam, în timp ce El adăuga ultimul element la teoria Lui uimitoare.

„Să-l ierţi pe duşmanul din afară înseamnă să-ţi manifeşti vanitatea şi neputinţa milenară de a înţelege. Duşmanul se află înăuntrul tău. În afara ta nu există niciun rău care să te rănească şi niciun duşman pe care să-l ierţi… Adversarul este cel mai de nădejde aliat al tău: un instrument prin care te modelezi, te desăvârşeşti şi te reuneşti cu tine însuţi; cheia unică de acces, care-ţi permite să pătrunzi pe nivelurile superioare ale Fiinţei”.

Am trecut pe lângă Capela Bunului Păstor, biserică gotică veche, acum în ruină. Doar un bust de piatră al lui Iisus pătimind se mai înălţa, în tăcerea relicvelor.

„*Acea «şcoală» antică a eşuat şi ea*” a spus Visătorul şi am perceput o picătură de durere în acest epilog al unei drame încă neterminate.

„Până şi Creştinismul şi-a ratat scopul…”

Adversarul

Adversarul, duşmanul, este un factor motivator aparte.

Cu cât suntem mai responsabili.

Cu atât mai neîndurător va ataca Adversarul.

Adversarul ne măsoară, ne dezvăluie şi ne completează…

Cu cât este mai mare gradul nostru de libertate, cu atât mai insidioase vor fi acţiunile lui.

Nu te teme de Adversar! în umbra măştii lui feroce, se ascunde cel mai mare aliat, cel mai credincios servitor al tău.

Singurul şi unicul scop al Adversarului Este victoria ta…

Adversarul recurge la orice unealtă, la orice strategie.

Să-şi atingă scopul: integritatea ta.

Nimeni în lume nu te poate iubi mai mult decât Adversarul, Deoarece tu eşti singura lui raţiune de a exista.

Nu te teme de Adversar!

Desăvârşirea ta va spori odată cu neînduplecarea lui.

Nemurirea ta, odată cu imoralitatea lui înşelătoare.

Inteligenţa ta va creşte cu puterea lui.

Puterea ta, cu inteligenţa lui.

Deoarece Adversarul eşti tu!

6 învaţă să zâmbeşti lăuntric

M-a uimit măreţia acestei revelaţii: dacă omenirea ar fi acceptat acest adevăr, el ar fi revoluţionat şi schimbat modul nostru de a gândi şi simţi pentru totdeauna. Într-o zi, am dăruit puterea acestei viziuni studenţilor mei: cu cât mai neînduplecate sunt atacurile Adversarului, cu cât

mai gravă insulta, cu atât mai mare şansa noastră de a înainta.

Învaţă să zâmbeşti lăuntric, atunci când atacul se declanşează. Şi ofensa se manifestă nemiloasă.

Adversarul trebuie înfruntat în afară şi în acelaşi timp iertat în interior!

Iertarea poate avea loc doar înăuntrul tău.

Poartă impecabil cea mai crâncenă luptă…

Fără însă a crede în ea!

Finalmente, o felie s-a despicat, luminând paradoxul inexplicabil şi milenar: dacă îl iubeşti, el nu-ţi mai este duşman, iar dacă îţi este duşman, cum îl poţi iubi?

„Iubeşte-ţi duşmanul” este ideea ce vine de pe un nivel superior al inteligenţei.

Doar un om integru o poate înţelege şi pune în aplicare.

Doar cel care a extirpat din sine conflictul şi scindarea se poate lipsi de Adversar;

Pentru cei care mai au încă o logică dual㠄 care încă văd şi gândesc într-un sistem de polarităţi, vindecarea poate apărea doar purtând masca feroce a Adversarului.

„*Aceasta ar trebui să fie atitudinea unui conducător în faţa obstacolelor*” a spus Visătorul, reprezentând conceptul prin mimă, frecându-şi mâinile cu frenezie, asemenea cuiva care vede în cele din urmă că a realizat ceva ce a dorit şi aşteptat atâta amar de vreme.

„Un conducător ştie că, indiferent cât de înspăimântător ar putea apărea Adversarul, confruntarea este întotdeauna dreaptă, iar dificultăţile doar iluzorii. În umbra măştii Adversarului şi a brutalităţii lui aparente se aşterne calea spre nivelurile superioare ale responsabilităţii”.

„*Nimeni nu ţi-a explicat vreodată jocul atât de clar*!” decretă Visătorul, de parcă se adresa unui public nevăzut, vast cât planeta.

A adăugat că majoritatea oamenilor, fără să cunoască această înţelegere şi fără să fi primit învăţătura Şcolii, se opresc în pragul trecerii pe următorul nivel, deoarece refuză să plătească preţul. Noi mereu dăm peste obstacole şi voci interioare care ne împiedică să mergem înainte: oponenţi psihici sau fizici, care pun la încercare tăria aspiraţiilor noastre, claritatea scopului nostru, pregătirea şi hotărârea noastră.

Imposibilul deschide întotdeauna poarta viitoarei posibilităţi.

Cu cât mă adânceam în viziunea Visătorului, cu atât mai mult mă simţeam de parcă aş fi trecut printr-un antrenament neobişnuit. El mă iniţia în arta marţială care putea să schimbe fiecare atac şi toate adversităţile întâlnite în viaţă, într-o forţă propulsoare. Duşmanii şi obstacolele îmi apăreau, acum, într-o nouă lumină.

Adversarul, fie că este om sau eveniment, are sarcina neplăcută de a dezvălui orice vid, orice

deficienţă, slăbiciune sau teamă pe care o porţi înăuntru, de a denunţa fără reţinere lipsa ta de pregătire, păcatele, carenţele, greşelile şi limitele pe care ţi le-ai impus.

Odată ce ai recunoscut Adversarul în interiorul tău, el va dispărea din exterior.

Visătorul a subliniat, maliţios, că în schimbul serviciilor lui, Adversarul primeşte de la noi doar ranchiună şi ură.

Mi-a venit în minte figura Părintelui Nuzzo, dominând un grup restrâns de Adversari, pe care-i întâlnisem la Colegiul Bianchi al barnabiţilor, în copilăria mea. Am simţit o melancolie înţepătoare şi un vag regret faţă de toată răutatea pe care i-o arătasem. Numai acum, cu Visătorul alături, eram capabil să „văd" dincolo de neînduplecarea şi severitatea acestui profesor, zâmbetul şi dragostea cuiva care înţelesese „jocul".

„*Profesorii pe care i-am urât cel mai tare sunt aceia care ne-au dăruit cel mai mult*", a

afirmat Visătorul categoric. Intervenţia Lui mi-a spulberat gândurile şi a alungat umbrele şi fantomele generate de aceste sentimente inutile.

Din expozeul Visătorului am observat cum se conturează un sistem, un model cosmic recurent, care ar putea fi aplicat tuturor acţiunilor umane, individuale sau sociale, un fel de lege universală, perceptibilă la orice nivel. Ceea ce m-a zdruncinat cel mai mult era sugestia Lui, conform căreia era posibil să scapi de legea Adversarului. În acel punct, mi-am exprimat neputinţa de a concepe o lume fără fricţiune, unde puteai să alegi şi să reuşeşti în orice misiune, fără să ai nevoie de ajutorul neîndurător şi nepreţuit al oponentului.

„Cum putem face asta?” am întrebat, fascinat de perspectiva de a transforma viaţa într-un paradis terestru, unde Adversarul nu ar fi putut pătrunde niciodată.

„*Este ca şi cum te-ai aştepta să locuieşti pe această planetă sfidând legea gravitaţiei*”, a

răspuns Visătorul, pe tonul aspru al cuiva care a rezolvat problema. Apoi, cu o voce scăzută, pentru a păstra informaţia secretă, a adăugat:

„Omul poate alege sub influenţa cui trăieşte şi se poate încredinţa pe sine unei puteri superioare, dar va trăi în suferinţă şi astfel nu va cunoaşte Arta de a visa! El suferă, pentru că nu visează”.

„Prin Arta de a visa, omul îşi poate opri suferinţa… moartea”, a spus El enigmatic. *„Doar aceia care au încetat să-şi ucidă sinele «au dreptul» să cunoască revelaţiile inefabile ale Adversarului”*.

A luat o pauză îndelungată, părând furat de peisajul din Roosevelt Island şi de pescăruşii care brăzdau văzduhul. Apoi a vorbit din nou:

„În momentul de faţă, învaţă să priveşti Adversarul ca pe cel mai apropiat aliat al tău… şi doreşte-ţi să fie tot mai puternic şi mai brutal. Cu cât este mai înalt gradul nostru de

responsabilitate, cu atât mai neîndurător va fi atacul Adversarului. Încearcă să priveşti situaţia din această perspectivă. Odată cu trecerea timpului, această nouă perspectivă îţi va răsturna viaţa şi va crea lumea după care ai tânjit mereu!”

Visătorul a observat că aşteptam încă un răspuns referitor la înlăturarea tuturor ameninţărilor şi atacurilor din viaţa mea.

„Ceea ce aparent ţi se opune este doar un semnal, o săgeată luminoasă care îţi arată cauza reală a tuturor necazurilor şi problemelor tale. Tu eşti Adversarul! Dacă ai fi capabil să înţelegi toate acestea, «jocul» ar fi relevat şi ar dispărea, iar Adversarul şi-ar pierde conturul, cruzimea aparentă şi puterea. În realitate, Adversarul apare în viaţa ta pentru a-ţi arăta tot ce ar trebui să schimbi în interior, tot ce nu vrei să vezi, să atingi sau să simţi în tine însuţi…”

Deoarece păream incapabil să înţeleg ce spunea, El a decis că nu eram pregătit să mă

confrunt cu această temă. A spus că ar trebui să consider legea Adversarului drept un principiu ineluctabil şi universal.

„Omul, în starea lui actuală, nu poate să scape de legea care guvernează lumea polarităţilor, unde totul se întâmplă şi se creează prin conflict şi prin jocul contrastelor”, a spus pe un ton decisiv. M-am trezit reflectând la caracterul inexorabil al destinului nostru şi la faptul că salvarea unui singur om s-ar extinde, prin extrapolare, la salvarea întregii omeniri.

„Ce are a face salvarea lumii, cu tine”, a spus Visătorul năvălind în gândurile mele cu o voce teribilă „când tot ce-i trebuie lumii este să se salveze de tine!”

„Pentru moment, înfruntă-ţi durerea şi suferinţa”, mi-a ordonat El „Şi rămâi acolo. Nu da bir cu fugiţii. Analizează-le şi află unde sunt rădăcinile lor. Numai când vei scăpa de viziunea superficială asupra lumii, vei putea să o eliberezi!

întreaga lume, felul în care ea gândeşte şi acţionează, efemeritatea şi pericolele ei, oglindesc fidel fragmentarea ta interioară”.

„Doar tu, trăind permanent în Aici şi Acum, poţi elibera lumea de toate polarităţile. Numai tu, renunţând la conflicte”, a subliniat El, trăgând o concluzie definitivă pentru acel capitol al întâlnirii noastre.

A trebuit să aştept câteva luni până ca El să se întoarcă la acea discuţie, într-o seară, la Londra, în timp ce luam cina cu nişte oaspeţi selecţi, mi-a dezvăluit secretul pro-activităţii.

La sfârşitul unei lecţii peripatetice, în timp ce îl ascultam şi mergeam alături de El, m-am trezit în parc, lângă banca de unde plecaserăm. Visătorul s-a aşezat, iar eu am luat loc lângă El, păstrând o distanţă respectabilă. Deodată, soarele s-a ivit dintre nori şi o rază de lumină m-a făcut să închid ochii pentru o clipă. Era plăcut, aşa că am stat acolo, să savurez momentul. Cuvintele

liniştitoare ale Visătorului păreau să vină dintr-o altă lume.

„*Omul a uitat că este creatorul propriei realităţi personale, şi acest lucru face acţiunile oponentului indispensabile şi simbiotice… Răstoarnă-ţi viziunea*! *Fii liber*!”, a spus El. Tonul Lui era părintesc, dar avea şi tăria severă, aspră, a unui ordin. În acea clipă m-am cutremurat, apoi ameţeala m-a năpădit, alterând toate facultăţile mele. Am avut, totuşi, suficient timp să-l aud spunând:

„Devino, în acest moment, omul care visează, creează şi iubeşte!… Doar acela care a hotărât să se învingă pe sine îl poate întâlni pe Adversar. Cel care cade, nu are Adversar. Căderea este liberă, uşoară şi fără durere”.

7. Apartamentul din St. James

Mi-am aşezat geanta pe mocheta groasă şi

am privit în jur. Apartamentul luxos, cu opulenţa austeră a brocartului şi a mobilei, m-a tulburat. Mă întrebam ce avea Visătorul în minte când mi-a cerut să mă mut într-un asemenea hotel exclusivist. Dar cu El nimic nu era întâmplător şi în acelaşi timp nimic nu era plănuit. Chiar cea mai imperceptibilă mişcare pentru Visător făcea parte dintr-o stratagemă. În anii de ucenicie cu El, îl întâlnisem în cele mai îndepărtate ţări şi în cele mai faimoase capitale din lume. De fiecare dată, fără să bag de seamă, fără să am nevoie de programare sau planificare. Fiecare întâlnire fusese o experienţă nepreţuită, un pas luminos din ascensiunea care îmi transformase viaţa într-o aventură minunată.

De data aceasta, primisem mesajul Lui la hotelul modest, unde stăteam de obicei, la Londra. Urma să ne întâlnim la restaurantul Veronica. Pe lângă faptul că făcuse rezervarea pentru acea seară, Visătorul mi-a cerut să părăsesc Caton

Place şi să mă mut într-un apartament din St. James, în Mayfair. Şi acolo mă aflam acum, încercând să omor clipele nesfârşite care mă mai separau de întâlnirea noastră. Flori, un platou de fructe, şampanie, două băi… un studio cu birou, o sofa elegantă… Gândul la cât de mult au costat toate acestea m-a îngrijorat, aşa că am început să mă simt rău.

Ştiam că orice avea Visătorul în minte şi orice îmi ceruse să fac, inclusiv instalarea mea la unul dintre cele mai luxoase hoteluri din Londra era, fără îndoială, o parte dintr-o strategie. Totuşi, eram incapabil să trec peste acea greaţă. Mi-am imaginat faţa domnului Lyford, de la departamentul administrativ, când va da peste nota de plată emisă pe numele meu, la un hotel de lux…

Trebuia s-o plătesc din buzunarul propriu, cu siguranţă. Era absurd să cred că ACO mi-ar fi acceptat acel decont. Câteva nopţi petrecute în

Saint James mi-ar devora tot salariul încasat la New York. Acel gând s-a transformat dintr-o durere psihică în una fizică. La acea vreme, convingerea că circumstanţele şi evenimentele domină fiecare aspect din viaţa mea era încă prea adânc înrădăcinată în mine. Îi acuzam pe alţii şi lumea exterioară pentru dispoziţia şi nefericirea mea.

„Ai fi simţit aceeaşi ura şi ranchiună dacă ţi s-ar fi cerut să te muţi într-o cocioabă din cea mai săracă parte a Londrei”, mi-a spus Visătorul. „Ceea ce tu înfruntai atunci nu avea nicio legătură cu exteriorul şi nici cu evenimentele sau circumstanţele trăite. Era ceva ce te însoţeşte mereu, ceva ce porţi înăuntru şi care constituie cauza adevărată a tuturor dificultăţilor şi existenţei tale infernale”.

M-am ruşinat când am văzut cum acele gânduri pendulau în mintea mea, ca nişte spânzuraţi. O ameţeală irepresibilă îmi copleşea

fiinţa şi îmi invada fiecare celulă. Ca să-mi recapăt suflul, a trebuit să mă aşez. Am căutat peste tot lista de preţuri, dar nu am dat de urma ei. Am ridicat receptorul şi am cerut la recepţie preţul apartamentului. Probabil mai era destul timp să anulez rezervarea. Aş fi spus orice, doar să găsesc o ieşire din acea situaţie, din acea disperare. Instantaneele unei vieţi fragile, fără sens şi direcţie, mi-au trecut prin minte, precum imaginile zilelor trecute dinaintea ochilor unui muribund. Pentru câteva secunde, am rămas împietrit, paralizat. Apoi, încetişor, am pus jos receptorul. O nouă luciditate pusese stăpânire pe mine şi m-a îndepărtat de nisipurile înşelătoare ale acelei anxietăţi.

Mi-am amintit de sintagma minunată pe care mi-o şoptise odată şi pe care reuşisem să o prind din zbor, să o transcriu.

„Stilul este conştiinţa… Pune pariu pe ce ai… şi pe ce nu ai cu tine… mereu! Şi vei vedea că

viaţa ta va deveni bogată şi plină, din toate punctele de vedere. Dacă pariezi pe tine însuţi, viaţa va paria pe tine.

Nu îţi face griji din pricina banilor. Fă-ţi griji din pricina ta, a integrităţii tale. Când vei avea nevoie de bani, ei vor fi acolo. Ai încredere în tine; ai încredere în visele tale şi vei avea toţi banii de care ai nevoie pentru a trăi o viaţă frumoasă. Capodopera viselor tale eşti tu însuţi.

Lumea exterioară este doar o umbră palidă a creativităţii tale interioare, o foarte Firavă manifestare a unicităţii tale”.

8. Înainte să cânte cocoşul

Am simţit cum mi se schimbă dispoziţia. Am simţit euforia unui condamnat la moarte, în faţa căruia se deschide, pe neaşteptate, uşa închisorii. Am reflectat cât de uşor îi fusese să mă sperie, să mă epuizeze şi să mă dărâme. Aceasta era măsura

fiinţei mele, cauza reală a tuturor dificultăţilor din viaţa mea. Totuşi, dacă mă conectam la El, dacă îl priveam sau doar dacă mă gândeam la El, îmi era de-ajuns ca să mă schimb şi să văd cum apare o soluţie. Apartamentul din St. James, care era ca şi în multe alte ocazii, creat de metoda Sa pedagogică inepuizabilă, s-a transformat într-o clasă a Şcolii, în care studiam şi învăţam principiile Artei de a visa, pe care Visătorul o numea deseori „*ştiinţa de a face*”.

Visătorul mă pregătea pentru o acţiune extraordinară, deşi nu aveam nicio idee despre ce era vorba. Eram sigur că, într-o zi, ceea ce urma să-mi încredinţeze El cerea o „răsturnare” completă de paradigmă: un nivel al responsabilităţii pe care, în starea actuală, nu eram în stare să îl ating nici cu vârful degetului.

Recunoştinţa mea sporea şi în acelaşi timp devenea mai intensă. Am absorbit fiecare detaliu al mediului, opulenţa şi splendoarea lui, cu ochii

închişi.

Nimic nu se află în afara noastră.

Prezenţa Visătorului îmi revela aspecte care îmi erau complet necunoscute. S-a întâmplat un lucru fabulos în apartamentul din St. James. Eonii timpului s-au comprimat şi atomii prosperităţii au invadat fiinţa eternităţii. Doar pentru câteva clipe am încetat să mai fiu un om înfrânt, plin de îndoieli şi temeri, o victimă, şi am devenit, în schimb, arhitectul, artistul care proiectase acel hotel.

Am realizat că era o distanţă eternă între visător şi visat, între omul liber şi cel dependent. Lumea este o proiecţie a Fiinţei. Fiinţa este sursa!

Am căutat Biblia. Am găsit-o într-unul dintre sertarele noptierei. Am deschis-o „la întâmplare” şi am citit pasajul în care Iisus îl întreba de trei ori pe Petru: „Mă iubeşti?” Şi Petru, la început jenat şi apoi chiar şi puţin deranjat, a răspuns: „Da, te iubesc!”

„Nu!”, ar fi trebuit el să răspundă. „Nu încă!”

Dacă el ar fi fost mai cinstit, mai sincer, dacă s-ar fi cunoscut mai bine pe sine, ar fi trebuit să răspundă: „Încerc să te iubesc!”

Cu acea întrebare, repetată de trei ori, Iisus de fapt l-a întrebat:

„Te cunoşti pe tine însuţi? Ştii cine eşti cu adevărat?... Te iubeşti pe tine mai mult decât orice? Ai încetat să-ţi mai ucizi sinele?”

El îi cerea lui Petru să transfere învăţăturile Sale în partea cea mai ascunsă a fiinţei lui, să-şi răstoarne viziunea, să-şi schimbe modul de a gândi, să-şi îndulcească severitatea. Şi probabil de aceea Iisus l-a numit Petru, adică piatră. Petru reprezintă omul care refuză să se schimbe, care crede că poate minţi şi se poate ascunde. Eu eram acel om.

Când am citit pasajul, am plâns. Lui Petru i s-a dat ocazia de trei ori să evite să-l trădeze pe Iisus şi, de asemenea, să ocolească să dezvăluie

partea superioară din şinele lui. Trădarea aceea se găsea deja în fiinţa lui şi aştepta doar condiţiile prielnice pentru a se manifesta. Săracul Petru! Dacă s-ar fi putut observa pe sine… ar fi înţeles că cererea nu venea din afară, ci din propria lui fiinţă: „Petru, te iubeşti pe tine? Ai înlăturat orice fisură, orice moarte lăuntrică?” El ar fi descoperit minciunile, teama şi îndoiala, le-ar fi alungat, întocmai cum facem când vedem un hoţ.

Să-ţi iubeşti sinele este un act de voinţă, înseamnă „să te cunoşti pe tine însuţi”.

Să-ţi iubeşti sinele înseamnă să sărbătoreşti viaţa în plenitudinea ei.

Mi-am amintit cuvintele Visătorului şi am înţeles că, dacă Petru ar fi acceptat să privească înăuntrul lui, să se cunoască şi să se iubească pe sine, şi-ar fi schimbat destinul muritor. Dacă şi-ar fi răsturnat convingerile, el nu ar mai fi fost crucificat, cu capul în jos… aşa cum el însuşi le ceruse călăilor lui, oferindu-se ca un simbol al

tardivei, dar autenticei înţelegeri a naturii subversive a învăţăturii lui Iisus.

Din acest moment, de la mesajul transmis de marea şcoală a paleocreştinismului, mă întorceam la măreţia învăţăturii Visătorului. Fiinţa este sursa a tot ce întâlnim în lumea evenimentelor.

Priveşte înăuntrul tău şi îţi vei cunoaşte destinul!

Cei trei „da” sunt minciuna pe care Petru nu dorea s-o vadă şi care s-a întrupat în lumea evenimentelor prin martiriului său.

Dacă vrem să schimbăm ceva, o putem face doar elevându-ne Fiinţa.

Destinul unui om, ca şi cel al unei organizaţii, naţiuni sau a întregii civilizaţii şi a economiei sale este proiecţia Fiinţei şi a viziunii lui.

Cu cât este mai vastă viziunea unui om, cu atât mai bogată este realitatea lui.

N-am fi putut niciodată să învăţăm o astfel de lege atotcuprinzătoare într-o şcoală de studii

economice. Acestea reprezentau pentru mine cele mai grozave lecţii de „adevărata” economie, de management, finanţe şi pedagogie. Azi, pot recunoaşte pilonii de rezistenţă a unei noi educaţii în aceste învăţături, axate pe Fiinţă: o revoluţie psihologică capabilă să schimbe paradigmele mentale ale vechii omeniri, să răstoarne viziunea ei şi s-o elibereze pentru totdeauna de conflicte, îndoială, teamă şi durere, care sunt adevăratele cauze ale sărăciei şi criminalităţii din lume.

9. La cină cu Visătorul

Trebuia să-mi controlez nerăbdarea şi să nu ajung prea devreme la Veronica. Încăperea era ticsită. Visătorul, aşezat la o masă elegant aranjată, era înconjurat de toată consideraţia proprietarului şi de sârguinţa plină de solicitudine a unei mulţimi de chelneri. De fiecare dată ei se opreau, la unison, ca un stol de păsări, să asculte

cu religiozitate comenzile Visătorului şi recomandările Lui amănunţite. Apoi, laolaltă, îşi începeau dansul grijuliu. El purta un costum negru, pe care timpul nu-şi pusese amprenta, iar părul Său lung era strâns la ceafă. Sub piepţii costumului de satin strălucea cămaşa cu panglici de catifea neagră la manşete şi guler. Eram surprins de faptul că nu era singur. Patru bărbaţi şi trei femei stăteau alături de El. După cum am aflat mai târziu, ei erau: Bruno W., patron al unei agenţii renumite de publicitate din Zürich şi Rebecca, soţia lui; Klaus E., din Frankfurt, fondatorul Robotronic şi preşedintele unei fundaţii internaţionale ce activa în cercetarea biologică; Ben F., decan la o universitate britanică şi care mi s-a părut a fi cea mai neobişnuită persoană din grup, în costumul său cu tentă orientală şi cu fizicul atletic impresionant, care nu era nici pe departe cel al intelectualului obişnuit. Alături de el, o femeie, Linda, atrăgătoare, dar cu o privire

tăioasă, expertă în resurse umane, fondatoarea şi proprietara a doua agenţii faimoase de recrutare pentru poziţii de conducere, din Londra şi New York. În cele din urmă, un cuplu tânăr de irlandezi, Peter C. Şi soţia lui, Susan, discreţi şi amabili, care păreau timizi şi pe care i-am plăcut imediat. El era catolic, în timp ce ea era fiica unui predicator protestant şi lucrau la un proiect iniţiat de un colegiu istoric din Regent's Park.

Visătorul era centrul atenţiei şi toată lumea i se adresa într-un mod care sugera deferenţă şi în acelaşi timp familiaritate. Prezenţa acelor oameni a dat curs unui sentiment pe care nu-l mai simţisem de multă vreme şi pe care-l consideram anihilat pentru totdeauna în fiinţa mea. Nu numai că îmi era ciudă pe ceea ce socoteam a fi o intruziune, dar eram gelos şi invidios pe înfăţişarea lor şi pe aura orbitoare, de succes, care îi învăluia. Evident, mă gândisem mereu că Visătorul avea şi alţi „elevi" şi nu doar o dată îmi

închipuisem că o să-i întâlnesc. Dar întâlnirea neaşteptată şi neanunţată cu ei mă luase pe nepregătite. M-am ruşinat de reacţiile şi emoţiile pe care le încercam, iar asta se adăuga durerii şi stării mele conflictuale. Pentru a parcurge distanţa infinită care mă separa de Visător, deşi în realitate era la câţiva paşi de mine, m-am simţit obligat să mă schimb. Mi-am schimbat direcţia atenţiei, îndreptând-o spre interior. În clipa în care mi-am observat emoţiile negative, ele s-au risipit şi au dispărut. La final, fascinaţia descoperirii era ceea ce mi-a rămas. Am recunoscut valoarea oportunităţii de a întâlni alţi bărbaţi şi femei care descoperiseră, ca şi mine, Şcoala zeilor.

Am avut senzaţia de a fi trecut printr-o experienţă teatrală virtuală, unde spaţiul scenic, graniţa dintre actori şi spectatori oscila constant şi era mereu transgresată, rămânând supărător de incertă pe toată durata spectacolului.

Un teatru al absurdului îşi trăgea cortina invizibilă şi dezvăluia conturul unei realităţi necunoscute, care începea să prindă viaţă din nevăzut, adăugând straturi după straturi de culoare pe o pictură splendidă. Eram paginile vii ale unui scenariu neştiut, spetele unei acuarele pe care nimeni nu putea să o vadă… Ne aflam în faţa Artistului-Autor-Creator. Mă copleşea vertijul provocat de această descoperire bruscă.

Mi-am concentrat atenţia asupra oaspeţilor din acea seară şi i-am analizat cu atenţie. Fiecare dintre acei bărbaţi şi femei era o autoritate recunoscută în domeniul lui. Bruno W. Era un zdrahon de vârstă mijlocie, iar manierele lui şi felul de a vorbi păreau simple, dar hotărâte şi constructive. Avea o barbă cenuşie, voit zburlită, care îi conferea un aer relaxat şi reflecta partea copilăroasă a caracterului lui: un bărbat imatur şi simplu. Soţia lui, Rebecca, părea fragilă, chiar delicată, dar avea toate atuurile unei femei de

afaceri de talie internaţională. Ea îşi petrecea o bună parte de timp în Toscana, unde conducea o fabrică de vinuri şi administra o imensă proprietate familială. Energia lui Klaus E. M-a impresionat în mod special. Semăna cu un dandy, iar manierele lui elegante erau cosmopolite şi vioaie, deopotrivă. În umbra conduitei frivole şi conversaţiei simpliste, se ascundea o inteligenţă ascuţită, ca o sabie ascunsă în teaca unei ambiţii de fier. Peter C. părea a fi un simpatizant al lui Andre Chenier, prin modul rafinat de a vorbi şi ideile vizionare. Tânăra lui soţie, Susan, îl privea fermecată şi-i sorbea fiecare cuvânt.

În faţa Visătorului, toţi eram transparenţi. El cunoştea abilităţile şi limitele noastre, precum şi locul nostru în economia unei lucrări perfecte, împreună, alcătuiam un fel de claviatură pe care El crea şi compunea capodoperele izvorâte din ingeniozitatea Lui. Era singurul care cunoştea Proiectul. Ştia că fiecare dintre noi reprezentam o

piesă importantă, unică şi de neînlocuit în marele puzzle din mintea Lui.

Nimeni nu dădea semne că ar fi observat venirea mea. Nu fuseseră ceremonii de introducere sau prezentări. M-am alăturat lor, în tăcere, m-am aşezat pe locul care fusese lăsat liber şi mi-am concentrat atenţia asupra cuvintelor Visătorului. Când m-am aşezat, am prins acest fragment din conversaţia care îşi urma cursul:

„Omul real nu aparţine niciunei filosofii, ideologii sau religii. Un Visător real nu are nevoie de etichete. El nu poate aparţine şi nici nu poate fi inclus în ceva… El ştie că Adversarul apare şi numai astfel ne putem depăşi limitele… De aceea el binecuvântează ceea ce pare a fi un obstacol… ceea ce pare a fi o dificultate… Dacă într-o zi, în timp ce vă plimbaţi prin grădină, călcaţi pe un ghimpe”, a conchis El „nu uitaţi niciodată să spuneţi «mulţumesc»”.

10. Vătaful necinstit

Această maximă şi trimiterile la Adversar serveau drept preambul la o istorisire şi comentariu asupra unei parabole – ininteligibile şi cu o semnificaţie obscură: povestea unui vătaf necinstit. Visătorul ne-a prezentat-o, drapată în misterul ce-o învăluia de două milenii.

Un om bogat a descoperit că vătaful de la fermă îi risipea averea. El i-a cerut vătafului să se înfăţişeze dinaintea lui, ca să vadă cum stau lucrurile şi apoi să-l elibereze din funcţie. „Ce mă fac?”, s-a întrebat vătaful, cu disperare, „Nu pot să cad în genunchi şi mi-e ruşine să implor clemenţă”. Aşa că le-a cerut plătitorilor de dări ai stăpânului să se prezinte în faţa lui, unul câte unul, şi a modificat cifrele de pe documente, pentru a reduce minusurile. O sută de sticle de ulei au devenit cincizeci, o sută de baniţe de porumb au devenit optzeci şi aşa mai departe.

Dacă proceda astfel, spera să obţină laude şi să fie reprimit cu bucurie, în cazul în care ar fi fost înlăturat din funcţie. Stăpânul a aflat despre aceste practici necinstite şi l-a lăudat.

„De-a lungul secolelor, comportamentul stăpânului a uluit şi pe cei mai destoinici cercetători ai Bibliei şi a tulburat generaţii de înţelepţi, teologi şi comentatori” a conchis Visătorul, după care a tăcut.

Unii dintre noi au preluat provocarea şi au încercat să ofere explicaţii plauzibile, dar acestea erau incorecte şi au fost imediat respinse de ceilalţi. Există o mare enigmă în această parabolă. În cele din urmă, toţi ne-am întors spre Visător, cu resemnare. Ştiam că până şi nodul gordian putea fi slăbit de degetele Lui abile. El ilustrase atât de exemplar acea povestire biblică, încât nu numai că o demonstrase, dar adusese lumină în întunericul ei milenar.

Ne-a explicat că acest răspuns, aparent

abscons, al stăpânului are, pentru omenire, importanţa şi puterea unui fenomen cosmic: trecerea pragului spre umanizare, care apare în evoluţia psihică a omului. În evoluţia psihicului uman, acest salt cuantic a fost la fel de important ca abilitatea de a sta vertical sau pierderea cozii ancestrale, în evoluţia din planul fizic. Acea reacţie reprezintă naşterea lui *homo sapiens sapiens*, începutul exodului care va îndepărta specia umană de condiţia sa primară, animalică.

„Omul a descoperit cooperarea, controlul asupra unui moment şi transformarea fiecărei ofense într-un avantaj, a fiecărei insulte într-un carburant pentru călătoria lui… Şi a îngropat harta care duce spre comoară, într-o mică poveste, de o profunzime inimaginabilă”.

„*Simţiţi ofensa, adânc înăuntrul vostru*!” Acest ordin neaşteptat, lansat cu o voce piţigăiată, aproape ca un ţipăt, m-a făcut să tresar şi să ascult mai atent.

„Acolo este câmpul de luptă… acolo se decide victoria… Secretul este să învingi înainte ca lupta să înceapă!”

Am luat carneţelul şi am scris fiecare cuvânt pe care El îl rostea: „Lăudarea vătafului necinstit este ca strigătul unei omeniri care şi-a tămăduit rănile interioare, care şi-a iertat sinele şi care învinge fără să mai lupte… deoarece nu mai are nevoie de un binefăcător şi nici de intervenţia neîndurătoare a Adversarului.

El ne-a spus că un bărbat matur, pe scena vieţii şi sub lumina reflectoarelor, după ce a atins marele final, ar trebui să mulţumească din toată inima, tuturor acelora care i-au pus piedici, l-au tiranizat şi ofensat, şi mai puţin acelora care l-au învăluit cu prietenia şi afecţiunea lor.

În acest punct, Visătorul şi-a întrerupt discursul şi, cu o încuviinţare a capului, a deschis calea pentru sosirea primului fel de mâncare. A părăsit comentariul privitor la parabola obscură şi

a trecut, cu simplitate, dar cu aceeaşi autoritate, la platourile care începeau să-şi facă apariţia. După digresiunea Lui istorică şi gastronomică, a sosit o înşiruire de feluri de mâncare tradiţionale englezeşti, care-mi erau total necunoscute: de la cele pe bază de muştar, din secolul al şaisprezecelea, la reţete mai moderne, însă niciuna postbelică.

Visătorul, după cum îi era obiceiul, nu s-a atins de mâncare. Porţia Lui se întorcea la bucătărie aproape intactă. Deşi era un conviv rafinat, o gazdă atentă şi generoasă care aprecia mâncarea şi vinul de calitate, Visătorul era cumpătarea întruchipată. Era atent la toate ritualurile privind mâncarea: lua şi înmâna diferite porţii, se servea pe sine şi apoi oferea felul din care se servise, făcea comentarii pentru fiecare dintre ele, însă abia dacă atingea ceva. De multe ori, El luase o gură, dar nu o înghiţise* Visătorul părea că se hrăneşte cu atenţia pe care o acorda

constant fiecărui detaliu, fiecărui amănunt din ceremonie. Gestul unui chelner, prezentarea decoraţiunii unui fel, culoarea mâncării, mireasma ei, mobilierul restaurantului şi orice aspect al ambianţei păreau să se transforme, în viziunea Visătorului, într-un plancton luxuriant de emoţii, percepţii şi senzaţii, într-o hrană fină care îi aparţinea numai lui şi pe care organele noastre nu ştiau să o recunoască şi să o asimileze.

11. Victima este întotdeauna vinovată

„Aparent, totul pe această planetă este păstrat în echilibru de «legea contrariilor»: pentru fiecare lucru există o forţă contrară prin care el există şi căreia i se opune”, a recitat Visătorul cu voce joasă. „Viaţa unui individ, ca de altfel a naţiilor şi tuturor civilizaţiilor, «pare» a fi condusă cu tărie de legea contrariilor”.

Conversaţia asupra acestui subiect s-a încins,

ca prin farmec. Fiecare persoană era invitată de Visător să spună cine şi ce era oponentul său în acea clipă. Visătorul asculta cu atenţie, pe fiecare în parte. Din nou, eram incapabil să disting motivul pentru care folosise adverbul „aparent” la începutul frazei şi sintagma „pare a fi”, la sfârşitul ei.

Între timp, El a reluat discuţia. Mi-am lăsat deoparte reflecţiile, pentru a asculta. Secretul pro-activităţii, care fusese abia punctat în New York, era pe punctul de a fi reactualizat.

„Fiecare persoană simte existenţa unei puteri care intervine între dorinţa ei şi realizarea acesteia… prezenţa unui fel de fricţiune universală”, a spus Visătorul şi a adăugat că,*„ prin prisma istoriei şi a tuturor dificultăţilor pe care omul trebuie să le depăşească, oponentul ar putea fi considerat drept motorul evoluţiei lui.*

„Dacă vreţi să faceţi ceva în viaţă, trebuie să întâlniţi forţa opusă, pe care oamenii o numesc

«Adversarul»”.

A făcut o pauză, ca şi cum şi-ar fi căutat prin aer cuvintele potrivite şi a spus:

„Totuşi, există unele secrete despre Adversar pe care doar câţiva oameni le cunosc”. Acest misterios preambul ne-a captat atenţia şi ne-a pregătit să ascultăm.

„Oponentul ne testează. El evaluează Scopul, amploarea «visului» nostru. Ţelul este anagrama Eului:

Ţel = Eul

Nimeni nu-şi alege o ţintă mai mare decât el însuşi”, a relevat El şi a adăugat: „Un om obişnuit poate visa un apartament, un altul poate visa o vilă, însă numai un rege poate visa Versailles-ul”.

Eram complet fascinat de egalitatea pe care Visătorul tocmai o conturase între ceea ce un om îşi doreşte şi ceea ce este. Toate acestea, credeam eu, se împotriveau credinţei încetăţenite, care spunea că dorinţele omului nu cunosc limite.

Ideea era că un om poate ţinti la orice, dacă bunul-simţ şi cunoaşterea resurselor limitate de care dispune nu-l înfrânează. Fără aceste restricţii, oricine poate să-şi alimenteze cele mai grandioase vise sau să-şi ancoreze cele mai îndrăzneţe aspiraţii.

Visătorul a continuat să demonstreze cât de slab fundamentată era acea credinţă generală:

„Amploarea Fiinţei este cea care stabileşte limita maximă la care omul poate aspira în viaţă, culmea tuturor dorinţelor lui. În acelaşi timp, tot ea este limita a tot ce poate el deţine şi primi”.

Era o descoperire minunată. Fragmentele din învăţătura Lui, care până atunci fuseseră risipite, începeau să se adune. Brusc, am perceput grandoarea revelaţiilor pe care le auzisem. Când m-am eliberat de aceste gânduri, mi-am dat seama că zăbovisem asupra lor prea multă vreme. Fără să observ, am rămas în urmă cu discuţia. M-am grăbit să-i prind pe ceilalţi şi să mă alătur lor,

exact aşa cum făceam când eram mai mic: obişnuiam să alerg pe coridoarele Colegiului Bianchi ca să-mi prind din urmă colegii de clasă deja aliniaţi, în vreme ce eu mă oprisem să visez în faţa unui animal împăiat sau a unui simbol ascuns într-o ramă obscură.

„… *Adversarul este cea mai precisă măsură a amplorii gândurilor şi sentimentelor noastre*”, a subliniat Visătorul, lăsându-ne câteva secunde, ca fiecare dintre noi să tragă propriile concluzii. Apoi a adăugat:

„De aceea el nu este niciodată mai puternic decât noi. Deşi ar putea să apară crud, ameninţător şi imbatabil, competiţia cu Adversarul este ca un duci şi ambele părţi sunt întotdeauna egale”.

În acest punct, El şi-a coborât vocea, până a devenit un şuier de luptă, care ne-a făcut să tremurăm şi să ne îngrămădim în jurul Lui, ca şi cum am fi fost un singur trup.

„Aparent, doar omul înfruntă obstacole, duşmani şi dificultăţi în exterior. Adversarul este de fapt materializarea umbrei, a părţii întunecate din noi, pe care nu o cunoaştem şi pe care nici nu vrem să o cunoaştem”, a continuat Visătorul „Când apare, sub forma unui atac, dificultate sau problemă, suntem luaţi prin surprindere. În realitate, fusese dintotdeauna acolo, în noi. Datorită neatenţiei noastre, un simptom minor a avut suficient timp să se înrăutăţească şi, din pricina incapacităţii de a-l identifica şi a lua măsuri, simptomul s-a transformat într-o ameninţare reală, iată de ce o omenire mai conştientă va scrie cu litere îngroşate, pe pereţii tribunalelor: victima este întotdeauna vinovată!”

„Dar persecutarea evreilor, care a provocat milioane de morţi? Cum putem justifica asta?”, a întrebat Bruno W., cu fervoare „Nu înţeleg cum o victimă a Holocaustului poate fi văzută drept propriul său călău. Cum pot fi milioane de oameni

nevinovaţi răspunzători de extremismul unei ţări, cum e cazul Germaniei fasciste, şi de teoriile ei aberante despre rasa arianã?”

În acel moment, degustătorul de vinuri s-a apropiat de noi şi a făcut cu discreţie înconjurul mesei, pentru a ne turna licoarea magică din recolta acelui an în pahare. Visătorul a întrerupt discuţia şi a aşteptat până când omul şi-a îndeplinit sarcina, apoi a continuat. Atunci, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare, Klaus E. A izbucnit, spunând:

„Ei bine, este adevărat că, de-a lungul secolelor, nu a fost uşor să fii evreu… Nabucodonosor, cu şase sute de ani înainte de Cristos, a dărâmat templul din Ierusalim din temelie şi i-a deportat pe iudei la Babilon… Apoi au urmat egiptenii… romanii… Indiferent că s-au numit Führer, Cezar, faraoni sau satrapi, evreii nu au dus niciodată lipsă de adversari…”

Visătorul, cu o mişcare fină a încheieturii, şi-

a răsucit paharul şi a privit vinul care se oxigena alunecând de-a lungul pereţilor interiori ai cupei. A inspirat aroma şi l-a îndepărtat pe degustător cu o privire, după care a spus: „Oponentul este un fragment, o piesă care se separă şi se îndepărtează de întreg… Adversarul este ca moneda pe care a pierdut-o o doamnă… sau ca oaia pe care a rătăcit-o păstorul… Aceia care nu sunt în stare să-şi regăsească integritatea, aceia care sunt incapabili să pună la loc acea piesă minusculă, o vor găsi în afara lor, monstruoasă ca dimensiuni, întindere sau adversitate”. La auzul acelor cuvinte, chipul Lindei s-a luminat, după care a spus, cu înflăcărare:

„Dar chiar aşa este! Creşele, şcolile, spitalele separate… măcelăriile, băcăniile, restaurantele… sărbătorile, tradiţiile şi ritualurile întotdeauna separate… Poţi spune că religia, filosofia, stilul de viaţă şi munca evreilor se bazează cu precădere pe o viziune discriminatorie asupra lumii… într-un

loc sunt evreii şi în alt loc ceilalţi…”

„În templul din Ierusalim, se afla pe vremuri un perete care despărţea curtea evreilor de cea a păgânilor” a spus Peter „şi păgânul care depăşea această graniţă era executat imediat”.

„Visătorul mi-a spus cândva”, a spus, aruncând o privire iute spre acesta, pentru a primi aprobarea Lui „că aşa s-a născut ghetoul, iar sârma ghimpată s-a răsucit în psihologia iudee, gata să se transforme într-o teribilă realitate” şi a continuat cu ceva ce nu voi uita niciodată:

„Nu poţi fi atacat sau persecutat de nimeni şi nimic, dacă nu te simţi persecutat şi atacat. Dacă reacţionezi ca şi cum ai fi persecutat, tu creezi şi proiectezi persecuţii. Atunci când simţi că eşti atacat din exterior, eşti victima imaginaţiei tale jalnice.”, şi-a încheiat recitativul.

Bruno a aderat la supoziţiile lui Peter şi ale Lindei, de parcă ar fi descoperit ceva neaşteptat, apoi a exclamat:

„Nu m-am gândit niciodată la asta… dar rădăcina etimologică a termenului evreiesc «sfânt» înseamnă şi «separat»… evreii au împărţit lumea, în viziunea lor sacră, în ceea ce este sfânt şi ca atare pur, conform credinţelor lor, şi restul, care e profan sau impur”.

S-a prăbuşit pe scaun, de parcă fusese lovit de ceva ce îl dărâma. „Atunci?…”, a spus el, confuz şi incapabil să mai continue.

„Atunci… „a continuat visătorul, prinzând acel moment de comprehensiune şi dând glas la ceea ce Bruno nu îndrăznise să spună „nedesăvârşirea noastră e cea care naşte monştri în lumea exterioară. Scindarea noastră creează violenţa pe care o întâlnim. Noi suntem Adversarul… Sentimentul de segregare este efectul unei structuri interioare scindate, care hrăneşte o criminalitate lăuntrică manifestată, într-o bună zi, în lumea evenimentelor exterioare, sub forma violenţei, a atacurilor, conflictelor şi

persecuţiei”.

Eram uluiţi. Ajunsesem în faţa unui abis şi gândul nostru se oprise, fără răsuflare.

„Shoah (Holocaustul) nu a fost un accident al istoriei, nici nu a fost atras de cruzimea unui regim, a unei ţări sau, mai rău, a unui om, a unui tiran”, a spus El. „A fost materializarea viziunii unui popor care nu şi-a iertat sinele, a fost reflectarea unui gând conflictual şi scindat, care a reprezentat cauza reală a apariţiei lagărelor, deportărilor, masacrelor şi brutalităţii. Singurul duşman se află înăuntrul nostru!… în exterior nu există niciun duşman pe care să-l urăşti sau să-l ierţi şi niciun rău care să te poată răni”.

„Acum îmi aduc aminte ca atât plângerile lui Ieremia, cât şi cântecul tragic al iudeilor aflaţi în sclavie, în Babilon”, a adăugat Rebecca „încep cu exprimarea unei surprize dureroase. Primul cuvânt este „eckah”, care înseamnă «de ce»?”

„Neprevăzutul are întotdeauna nevoie de

multă pregătire… multă aşteptare, care se petrece în fiinţă, în stările noastre”, a anunţat Visătorul. „De aceea, recunoaşte Adversarul dinăuntrul tău… armonizează-te cu el… redevino integru… A te desăvârşi înseamnă a-ţi ierta şinele. Este partea care se alătură întregului… este ca şi reîntoarcerea fiului risipitor… este «iubeşte-ţi duşmanul»… Astfel, viaţa te va răsplăti mereu… îţi va arăta o generozitate constantă, pe care unii o numesc noroc”.

În acea seară, Visătorul ne-a spus că, la un moment dat, în evoluţia ei, omenirea a ajuns la o răscruce unde s-a separat în două rase, două specii psihologice, total diferite.

Primii sunt oamenii dependenţi, cei care se lamentează, îşi plâng de milă şi învinuiesc mereu condiţiile exterioare. Visătorul i-a numit „reactivi”. Ei văd lucrurile în perechi contrarii şi au o conştiinţă bipolară.

Dacă vezi lumea exterioară ca pe ceva real,

eşti pierdut şi destinat eşecului, în tot ce ai face.

Pe de altă parte, există şi un alt fel de oameni, conştienţi de faptul că nu există o lume adversă în afara noastră sau un inamic exterior care să ni se opună. Visătorul i-a numit pe aceştia „proactivi”. Ei văd unitatea în spatele polarităţilor şi armonia în spatele adversităţii aparente.

„Oamenii proactivi au curajul să se arunce în prăpastie, să pătrundă în zonele cele mai întunecate ale Fiinţei lor şi să înfrunte umbrele, fantomele, temerile lăuntrice, deoarece ştiu că trebuie să le domine înainte ca ele să se întrupeze într-o zi şi să apară drept adversari. Orice ar veni din afară trebuie transformat. Lăsaţi evenimentele, incidentele, „împrejurările şi relaţiile să ajungă în acel spaţiu interior unde gunoiul şi deşeurile pot fi transformate într-o nouă substanţă, o nouă energie şi o nouă viaţă”.

Visătorul a numit aceste victorii asupra sinelui „victorii creative” şi a adăugat:

„Este singura cale de a-ţi realiza propriile aspiraţii, fără să întâlneşti dificultăţi şi probleme. Sacrificiul Ifigeniei, călătoria lui Ulise, sacrificiul lui Isaac, bătălia lui Arjuna, ispitirea lui Christos încă mai păstrează secretul victoriilor creative, dobândite de oamenii capabili să-şi depăşească Adversarul lăuntric, singurul obstacol real spre materializarea fiecăreia dintre aspiraţiile noastre”.

Apoi, a adăugat pe un ton trist, tonul cuiva care anunţă o situaţie fără scăpare:

„Boala reală a omului este că el se află mereu «departe de casă»… departe de el însuşi. Pentru el, lumea interioară nu există şi de aceea a preschimbat lumea exterioară într-un idol pe care-l venerează, un fetiş pe care să-l adore şi de care să depindă”.

La sfârşitul cinei, Visătorul, înainte să ne părăsească, a subliniat că se observau semne de îmbătrânire şi degradare inacceptabilă în cei care aparţin Şcolii Fiinţei, remarcând că „lucrarea”

noastră era îngreunată şi avansam prea încet. Prin acele cuvinte, aspre şi de neuitat, şi-a exprimat insatisfacţia. Energia, forţa cu care Visătorul îi adunase pe acei oameni pentru a desfăşura proiecte extraordinare, în doar câţiva ani, şi pentru a atinge cea mai înaltă culme în domeniul lor, le hrănea orgoliul şi aroganţa. De îndată ce au uitat de promisiunea lor, adevăratul motiv de a fi cu Visătorul, ca predecesori şi reprezentanţi ai unei noi omeniri, ei se transformaseră în clone ale vechii orânduiri, matrice neînsufleţită a unei specii muribunde.

L-am ascultat reproşul în faţa intrării de la Veronica, stând în jurul Lui, în cerc, asemenea copiilor de şcoală. Cuvintele Lui erau muşcătoare, iar concluzia, insuportabilă.

„V-am permis să deveniţi faimoşi, bogaţi şi puternici. Tot ce aţi visat s-a adeverit. Acum se prefigurează o nouă aventură, un nou zbor… Este timpul să visaţi un vis nou, o lume nouă… Lăsaţi în

urmă tot ce v-am ajutat să agonisiţi, puneţi pe cineva să vă înlocuiască şi dedicaţi-vă, în întregime, Proiectului”.

Nu am de gând să-i reproduc discursul pe care azi doar foarte puţini oameni l-ar înţelege şi accepta, însă am reţinut spusele Lui şi le-am păstrat cu străşnicie.

„În umbra măştilor voastre decrepite vă ascundeţi falsitatea!”, a tunat El. „Lăsaţi totul pe seama managerilor voştri! Părăsiţi acele roluri! Luaţi măsuri, cu bună ştiinţă, înainte ca viaţa să vi le impună!”

Am văzut confuzie şi teamă în ochii acelor oameni şi mi-am reamintit parabola tânărului bogat.

Într-o bună zi voi scrie pe-ndelete despre cei ce l-au ascultat pe Visător şi au decis să lase în urmă tot ce aveau, chiar din acea noapte, şi despre cei pe care am avut şansa să-i cunosc îndeaproape. Concluzia Visătorului a căzut greu,

ca o lovitură de ciocan, pe acele chipuri îngrijorate şi crispate de teamă.

„Nu voi mai interveni de-acum încolo”. a spus El. „Adevărata libertate nu cade din cer, ca un dar.: Omul trebuie să o merite şi să şi-o dorească din tot sufletul, cu orice preţ. Numai atunci o poate avea!

În lumea Mea nu e loc pentru groaza sau indolenţa voastră. Tot ceea ce suntem fi deţinem trebuie părăsit şi depăşit. Pentru a avea mai mult şi a fi mai mult”.

O prevenire solemnă, împietrită, s-a conturat la finalul discursului Său: „Tot ceea ce nu înţelegeţi din cuvintele mele vă va explica viaţa, prin legile ei şi prin instrumentele ei de vindecare. De aceea, vă redau libertatea, libertatea de a suferi, de a cădea, de a vă îmbolnăvi, de a îmbătrâni şi a muri…”

Am perceput acea frază ca pe o prevestire rea, care mi-a întunecat sufletul. Ascultam acele

cuvinte care, după mai mulţi ani, mi se imprimaseră în came şi se adeveriseră în cele mai dificile circumstanţe ale vieţii.

Am aşteptat să plece toţi ceilalţi şi am zăbovit o vreme, pentru a rămâne singur cu El. Intenţionam să-l întreb ce voia să spună cu acele cuvinte aspre şi care era motivul pentru care ne adunase acolo şi ne transmisese acel mesaj. Mai presus de toate, încercam să-mi dau seama de ce mă afecta într-atât supărarea Lui. Înăuntrul meu ştiam că fusesem martor la ceva foarte semnificativ pentru mine şi că, într-o zi, urma să fie rândul meu să aleg între „vis" şi visat, între viaţă şi ataşamentul faţă de ceea ce zămisleşte visul. M-am întrebat ce aş fi făcut dacă aş fi fost în locul acelor oameni.

În acea seară voiam să primesc toată atenţia Lui, aşa că mi-am permis să-l întreb dacă puteam să-L revăd înainte de a pleca la New York. El mi-a dat întâlnire a doua zi după-amiază. Urma să ne

vedem la Savoy. Apoi, aşa în trecere, mi-a cerut să aduc două bilete de teatru, pentru Mizerabilii. Dorinţa Lui m-a surprins, dar nu am arătat, l-am promis că mă voi ocupa de acest lucru chiar a doua zi dimineaţă.

12. Biletele

Am ajuns la timp pentru ceea ce urma a fi una dintre cele mai spectaculoase întâlniri. Foaierul Thames de la Savoy era ticsit la acea oră. Visătorul se afla deja acolo şi se pregătea să guste dintr-o ceaşcă de ceai aburind, aşezată în faţa Lui. Măsuţa era plină cu tot felul de bunătăţi. Prăjiturelele şi tacâmurile de argint erau perfect aliniate. Părea că nu se atinsese de nimic. L-am salutat, ca de obicei, cu deferenţă şi m-am aşezat tăcut lângă El. Mă străduiam să fiu calm şi să par bine dispus, însă simţeam că ard pe dinăuntru.

Încercam să mă obişnuiesc cu acea

atmosferă de început de secol douăzeci, cu muzica subtilă de pian, dar un gând recurent, mai îngrijorător ca niciodată, îmi provoca o durere amară, care mă înnegura. În timp ce mă apropiam de El, sutele de scuze care îmi învolburaseră mintea se uniseră într-un vârtej. Eram disperat. Ştiam că Visătorul nu era genul care să accepte un eşec şi astfel indecizia mea de a-i spune s-a transformat într-o anxietate insuportabilă. Vocea Lui rece şi calmă mi-a pătruns în gânduri şi am tresărit.

„N-ai putut face rost de acele bilete!”, a spus El, plat.

Tonul Lui aspru mi-a confirmat cele mai negre temeri. Visătorul considera sarcina pe care mi-o încredinţase drept o problemă vitală. Într-o clipă, spaima şi umilirea pe care le încercam mă azvârliră într-o stare de aroganţă şi chiar de agresivitate. De ce îmi dăduse acea sarcină, dacă ştia că nu eram în stare s-o îndeplinesc? făcusem

tot posibilul să găsesc acele bilete. Petrecusem toată ziua în căutarea lor. Mizerabilii era cel mai de succes spectacol din ultima stagiune, în zona de vest a centrului Londrei, l-am povestit Visătorului cum căutarea mea începuse dimineaţa devreme, când i-am cerut portarului din St. James să rezerve două locuri pentru acea seară, iar el mi-a râs în faţă.

„Cum, nu ştiţi?”, a chicotit el. „Trebuia să rezervaţi acele locuri cu cel puţin trei luni în urmă!”

Din acel moment, odată cu trecerea orelor, căutarea mea a devenit din ce în ce mai febrilă. Deja bănuiam şi nu m-am sfiit să-i spun Visătorului, că îmi dăduse dinadins o sarcină imposibilă.

Tăcea. Şi-a sprijinit, uşor, bărbia de piept. Părea aparent preocupat să asculte dificultăţile prin care trecusem, căci dădusem frâu liber întregii poveşti a încercărilor mele eşuate.

Alergasem zadarnic pe la toate ghişeele şi casele de bilete. Mi s-a confirmat ceea ce îmi spusese deja portarul: de la cele mai periferice locuri, până la cele mai scumpe loji, se terminaseră toate biletele cu câteva luni în urmă. Procurarea acelor bilete părea a fi cel mai dificil lucru sub cerul londonez. Ceva dinăuntrul meu ştia, vag, că era în joc mult mai mult decât însărcinarea aceea, aparent inutilă, şi mă îmboldea să-mi reînnoiesc eforturile, fără să las nicio piatră neclintită. În timp ce se apropia cu paşi repezi ora ceaiului şi, odată cu ea, temutul raportul către Visător, m-am îndreptat spre câţiva prieteni influenţi, care locuiau în Londra, i-am spus că o vizitasem pe Lady Ellis, într-o pauză de vot de la Westminster, însă şi această cale s-a dovedit zadarnică, l-am detaliat şi alte episoade din odiseea mea, pentru a umple timpul şi mă aşteptam ca furia Lui să izbucnească în orice clipă sau mai rău, chiar iritarea Lui, când Visătorul m-a întrerupt,

repetându-mi aceleaşi cuvinte de la începutul discuţiei.

„*Tu n-ai putut face rost de acele bilete*!”, a spus El, pe un ton egal, însă de data aceasta a subliniat „tu”, cu iritare, ca şi cum i se adresa cuiva care avea probleme cu memoria. Şi-a apropiat chipul, când mi-a spus:

„Pentru a le găsi, ar fi trebuit să-ţi tulburi destinul… Dacă le-ai fi găsit, ar fi însemnat să-l schimbi, pentru totdeauna!”

Contrar celor ce credeam eu, mi-a dezvăluit că, încă din momentul în care mi-a cerut să caut acele bilete, sarcina era deja îndeplinită. Această afirmaţie a Visătorului m-a uluit. Cine ar fi bănuit că dificultăţile pe care le întâmpinasem nu erau obiective?… Nimeni nu ştia mai bine ca mine până unde mersesem să le găsesc, numai pentru a-i face Lui pe plac. Era uşor de vorbit, la o masă de la Savoy, dar altcineva, în locul meu, s-ar fi descurcat mai bine?…

„Încă eşti hipnotizat de panorama lumii… Crezi că ea reprezintă adevărul!”, a şuierat El şi o urmă de iritare îi îngroşa vocea şi mai mult. „Când acel om ţi-a spus că ar fi trebuit să te ocupi de rezervare cu trei luni în urmă, ai şi capitulat. Din acel moment, nici măcar nu ai mai căutat biletele”.

Am încercat să-l întrerup pentru a protesta… Un gest ferm din partea Visătorului m-a oprit, înainte de a putea deschide gura.

„Din acel moment, nici măcar nu ai mai căutat biletele… în schimb ai făcut tot posibilul să ridici pe un piedestal şi mai înalt panorama lumii… să-ţi întăreşti credinţa că totul este perfect aşa cum este şi că este imposibil să reuşeşti… Fiecare din încercările tale a fost precedată de resemnarea ta, de refuzul deja cuibărit înăuntrul tău, care te aştepta, înainte să baţi la uşă… să-ţi confirmi profeţia nenorocirii şi să-ţi onorezi promisiunea pe care tu singur ţi-ai tăcut-o”.

„Ce promisiune?”, m-am bâlbâit eu. O rază palidă de lumină se strecura în presupunerile mele. O dâră de umilinţă şi, implicit, de înţelegere întărea nimicnicia şirului nesfârşit de scuze.

„*Promisiunea de a mi te înfăţişa înfrânt, pretinzând că ai făcut tot posibilul pentru a reuşi*”, a răspuns Visătorul. Apoi, pentru o clipă, a luat o pauză, înainte de a rosti aceste cuvinte pe care nu le voi uita niciodată.

„A da crezare acelui om, făcea parte din ascultarea oarbă a vocii lumii. Din momentul în care ai acceptat părerea lui, te-ai străduit să nu reuşeşti, ci mai degrabă să-ţi justifici înfrângerea. Aceasta este povestea vieţii tale… profeţia unei înfrângeri”.

Ziua aceea se derula prin faţa ochilor mei, precum secvenţele unei vieţi, în mintea unui muribund. Nu cronologia evenimentelor, ci stările sufletului, gândurile şi tot ce simţisem în timp ce căutam biletele… Revedeam lipsa de încredere în

abilităţile mele, sentimentul de inadaptare, teama de a fi copleşit, acuzaţiile mele constante la adresa lumii extrem de ostile, la adresa celorlalţi, care păreau să ascundă de mine acele bilete, intenţionat, şi nu în ultimul rând sentimentul de culpabilitate. Deveneam din ce în ce mai conştient de reţeaua de emoţii neplăcute care mă răscoliseră, pe tot parcursul zilei şi care continuau să se învârtă cu veselie în jurul fiinţei mele. Cuvintele Visătorului se raportau la atitudinea mea obişnuită. Această acţiune, aparent banală, îmi arătase rănile interioare şi îmi dezvăluise limitele care deveneau cu atât mai dureroase cu cât le realizam josnicia. Măiestria Visătorului împresurase lumea şi pusese universul în mişcare, pentru ca eu să le pot vedea şi depăşi. Când am conştientizat cât de importantă şi unică era şansa aceasta, tristeţea că nu am reuşit a sporit. În confruntarea dintre realitate şi proiecţia ei iluzorie, între viziunea Visătorului şi lumea care-

mi fusese descrisă, iluzia transparentă mai învinsese o dată. Lumea reprezenta, încă, adevărul meu. Puterea ei hipnotică era evidentă, comparativ cu prezenţa Visătorului, încă prea firavă.

„*Dacă ai fi găsit acele bilete, ar fi trebuit să-ţi schimbi trecutul*!”, a replicat Visătorul, pe un ton care reflecta noua mea atitudine. Ceea ce păruse o exagerare debordantă era acum cel mai limpede adevăr.

„*Dacă ai fi fost capabil să-ţi menţii loialitatea faţă de «vis», ţi-ai fi schimbat destinul*”, a spus El, cu o dulceaţă nemiloasă, ca şi cum vorbea reprezentantului unei umanităţi înfrânte pe veci.

Apoi, dintr-o suflare, a adăugat:

„Frumoasa adormită este visătorul din tine, cel ce cunoaşte”.

Am simţit că-L iubeam mai mult decât orice pe lume… Iubeam claritatea pe care o încercam alături de EL… Aş fi luptat pe viaţă şi pe moarte

ca să o păstrez… Lumea desăvârşirii, a soluţiilor despre care El îmi vorbise: „du-te… este deja prezentă!” Lumea sciziunilor, a contradicţiilor, a complexităţii, pe care El mi-o ilustrase: „este imposibilă!” Acceptasem, ca întotdeauna, panorama superficială a lumii şi cedasem, la porunca ei hipnotică, de a crede în ea şi a o urma.

Visul este cel mai real lucru care există. Dar eu uitam mereu acest adevăr.

„Ca să eviţi contaminarea, ar B trebuit să învingi conştiinţa de victimă dinăuntrul tău, conflictele, autocompătimirea, somnul hipnotic care te metamorfozează într-o Fiinţă dependentă, temătoare, şovăitoare, nefericită… Credinţa de nezdruncinat a oamenilor în imaginea superficială a lumii reprezintă originea slăbiciunii lor, explicaţia finală pentru evenimentele din viaţa lor şi rolurile lor în drama existenţei.

Boala este o altă minciună a lumii! *Ne îmbolnăvim deoarece boala ne-a fost prezentată şi*

astfel îmbătrânim şi murim, prin imitaţie, fără a pune sub semnul întrebări realitatea ei!”, *a* declarat Visătorul. Ridicarea tonului şi emoţia aparte, datorită căreia cuvintele Lui vibrau, au arătat că ele nu se îndreptau numai către mine, ci şi către un public imens şi nevăzut.

„Omul obişnuit nu visează, el se supune orbeşte poveştii hipnotice despre lume. El şi-a uitat unicitatea, natura de creator, deoarece nu este conectat la sinele lui. Nu se cunoaşte!… Orice visezi, se adevereşte. Dacă vei încerca să te cunoşti, vei înţelege de ce lumea este aşa cum este. Acum, tu ştii de ce lumea este aşa cum este! … Fiindcă tu o visezi aşa!”

Deoarece nu mai aveam pagini în carneţel, am scris aceste cuvinte pe o listă de meniuri şi, în câteva minute, am acoperit-o în întregime, folosind tot spaţiul liber. Încă mai scriam, când l-am văzut că face un gest spre a atrage atenţia patronului.

„Să mergem”, m-a dirijat ferm şi s-a ridicat.

13. La teatru cu Visătorul

Îndată ce am ieşit, am început să mergem foarte repede. Am crezut că trebuia să prindem un taxi, dar Visătorul a continuat să iuţească pasul, iar eu l-am urmat. Mă socoteam bine antrenat, însă de câteva ori a trebuit să accelerez, ca să rămân alături de el. Totuşi, de fiecare dată, El era cel ce deschidea drumul. Alergasem în fiecare zi în jurul insulei, pe Cast River. Participasem la câteva maratoane tari, cum era cel din Oakland şi la nişte competiţii provocatoare, cum este Trofeul Pepsi din Central Park, unde pedalasem douăzeci şi patru de ore, fără oprire. Totuşi, cu greu puteam să ţin pasul cu Visătorul care, aparent, nu dădea niciun semn de oboseală.

Încotro mergeam? Cine era atât de important, încât să merite efortul Visătorului?

Cine ne aştepta? Voiam să-l întreb, dar nu îndrăzneam, nu aveam destulă forţă ca să vorbesc. Deodată, în timp ce alerga, Visătorul, cu agilitatea unui tânăr, a sărit brusc într-un autobuz, într-unul vechi, cu etaj, care pornise chiar din faţa noastră. Am iuţit pasul, dar tot nu aş fi reuşit, dacă Visătorul nu şi-ar fi întins braţul şi nu m-ar fi târât, literalmente, înăuntru. Mă mai ţineam încă de mâna Lui, când l-am privit în ochi.

Pe nepregătite, am fost catapultat în copilăria mea napolitană. Am revăzut ştrengarii din cartier, testele disperate de curaj, în Mergellina, cursele pe şine şi săritura în tramvai, „marea atârnare”. La zece ani puteai s-o execuţi perfect, astfel încât să te alături acelor mici războinici şi să fii părtaş la viaţa lor periculoasă şi incitantă. Totuşi, acum, ceva nu mergea. Alergam cu o viteză uluitoare şi voiam să execut „marea atârnare” pe un fel de amortizor de şoc, din fier; eram gata să sar înăuntru, când autobuzul a

accelerat brusc. Nu mai voiam nici să-i dau drumul, nici să sar. M-a cuprins disperarea, în timp ce picioarele au început să mi se înmoaie… Eram pe punctul de a ceda… când un braţ subţire, dar puternic, s-a ivit de la un geam şi m-a apucat de încheietura mâinii. Am sărit repede şi n-am mai fost în pericol. Ochii acelui băiat mi-au zâmbit, cu calm… erau aceiaşi… erau ochii Lui… De câte ori şi cu ce ocazii îl mai întâlnisem pe Visător? De câte ori mai intervenise El în viaţa mea?

De data aceasta nu puteam să-mi ascund mirarea şi, în timp ce îmi recăpătăm suflul, expresia feţei mele trebuie să-i fi părut atât de comică, încât s-a simţit obligat să spună ceva.

„*Mergem la teatru*”, a spus El, cu o faţă zâmbitoare, pe care nu i-o mai văzusem până atunci *„şi nu vreau să ratez începutul spectacolului din seara aceasta*”. M-am gândit că era vorba despre o piesă de Samuel Beckett, Brecht sau Cehov. Erau singurele spectacole care

ar fi putut justifica optimismul Lui de a găsi două locuri libere la acea oră. Doar dacă nu… Explicaţia s-a ivit ca o sabie de lumină. Da, nu putea fi vorba de altceva… Acum eram convins. Când am văzut teatrul, de la distanţă, nu am mai avut nicio îndoială. Bună lovitură! Trebuia să recunosc. Visătorul mă pusese să întorc Londra cu susul în jos, pe când El avea biletele în buzunar. Când i-am spus că m-am prins, nu s-a mai putut abţine să nu râdă cu poftă.

„*Nu am niciun bilet*!”, a rostit şi s-a apropiat de uşa autobuzului, ca să se dea jos. Eram dezamăgit. Era posibil să nu mă fi crezut? De ce nu-l convinsesem că-mi fusese imposibil să găsesc un bilet, chiar şi pentru cel mai defavorizat loc, la acel spectacol?

„Este imposibil” am spus, în timp ce mă ţineam de mâner ca să cobor cu El. „Nu este nicio şansă să găseşti vreun bilet, şi cu atât mai puţin la ora aceasta, târzie”.

Visătorul mi-a făcut semn să tac, cu un gest de iritare.

„Îngrijorarea, îndoiala, suferinţa sunt preocupările oamenilor amărâţi, ale celor care sunt hipnotizaţi de lumea raţionalităţii şi a superstiţiei… a celor dependenţi”, a spus El, după ce şi-a reluat tonul sever. „Ele sunt simptome ale unei psihologii fragmentate, manifestări ale vinovăţiei Fiinţei care anunţă dezastre ce deja au loc, în lumea evenimentelor”.

La auzul acestor cuvinte, o umilinţă profundă şi-a făcut loc din adâncul meu. În teatrul existenţei, rămăsesem încarcerat în rolul ingrat al omului captiv în colivia raţiunii. Acest lucru mi-a indus o greaţă de care nu mai puteam scăpa.

El a coborât din autobuz, iar eu l-am urmat. Zăream luminile aprinse în foaier, la depărtare de doar câţiva paşi. Puteam inspira atmosfera magică a acelor spectacole grandioase. O masă mare de oameni se adunase deja în faţa afişelor care, pe

acompaniamentul eroic al insurecţiei din Parisul anului 1832, înfăţişau arborarea unui steag revoluţionar şi, în prim-plan, înălţându-se îndrăzneţ şi furios, chipul firav al eroului, legendarul Gavroche.

Reprezentaţia urma să înceapă. Când am urmărit mulţimea celor care nu mai găsiseră bilete şi se împrăştiau acum cu feţe obosite, din senin, ca un meteorit care mi-a străbătut fiinţa, am simţit aceeaşi satisfacţie laşă pe care o simt ghicitorii amatori ai nenorocirilor, un fel de bucurie bolnavă, triumful efemer al acelora care-şi văd temerile împlinite. Am mai simţit şi acea încredere liniştitoare în josnicia cuiva şi experienţele crunte pe care le trăieşte mulţimea când îşi vede eroii condamnaţi. În acel moment, am fost sigur că ungherul întunecat al fiinţei mele pusese la cale crime oribile, comise de-a lungul secolelor. Din acea umbră, cuibărită într-o cută a sufletului meu, izbucniseră războaie, masacre, distrugeri şi o

suferinţă imensă. Preţ de câteva secunde, am fost copleşit de oroare şi dezgust faţă de propria persoană şi am stat neclintit, cu respiraţia tăiată, să urmăresc, prin fisura conştiinţei mele, acel complot, între timp, l-am pierdut din vedere pe Visător. Când l-am regăsit, m-am aşezat alături de El. Am observat că în jurul Lui oamenii se împuţinau, până când în faţa intrării nu a mai rămas decât un cuplu: o femeie de vârstă mijlocie, scundă şi solidă, cu un tânăr viguros şi înalt, despre care am aflat ulterior că erau americani, mamă şi fiu, şi aşteptau un cuplu de prieteni. Erau îmbrăcaţi elegant şi păreau să deţină o avere de aristocraţi. Tânărul era obişnuit mai degrabă cu spaţiile deschise decât cu oraşele, dar stătea acolo cu o demnitate stoică, deşi vizibil chinuit de nodul strâns de la cravată şi de eleganţa incomodă a smochingului său.

Avea nişte bilete în mână.

14. Mizerabilii

Mulţimea se evaporase şi nu mai rămăsesem decât noi şi cuplul. Când privirile noastre s-au întâlnit, am simţit o reverenţă, o plecăciune a sufletului, rapidă ca un fulger, în ochii lor, exact ca atunci când se întâlneşte o femeie cu un bărbat şi întotdeauna recunosc poziţia ierarhică, nevăzută, a unuia dintre ei.

Mi-am adus aminte de toate situaţiile în care am văzut că lumea îl „recunoaşte” pe Visător şi de fiecare dată manifestă respect şi deferenţă, ca inteligenţa vegetală a unei plante care răspândeşte gratitudinea ei şi simte prezenţa celui care îi hrăneşte rădăcinile şi o protejează. Acea situaţie m-a dus cu gândul la vremurile când eram cu Visătorul în New York şi am luat liftul, în timp ce urca, s-a oprit la mai multe etaje şi s-a aglomerat până la refuz. La plecare, Visătorul mi-a tras atenţia cât de jenaţi fuseseră acei oameni,

femei şi bărbaţi, să petreacă aşa de mult timp împreună, în acea eternitate îngustă dintre etaje. Ei mi-a explicat ca, preţ de câteva clipe şi fără ca cineva să-şi dea seama, în lift se stabilise o ierarhie, o piramidă a responsabilităţii, pe ale cărei trepte fiecare persoană aluneca să-şi ocupe locul cuvenit, pe nivelul propriei responsabilităţi.

Pretutindeni unde se întâlnesc, pentru câţiva ani sau doar pentru câteva ceasuri, oamenii se aşază pe treptele unei piramide invizibile, după un ordin matematic şi implicit, ca înşiruirea planetelor, în care contează strălucirea, orbitele, greutatea şi distanţa faţă de soare.

Ele sunt treptele şi nivelurile Fiinţei.

Este o lege universal valabilă.

Am schimbat câteva vorbe cu acel cuplu american. Ne-au spus că era ciudat că prietenii lor nu-şi făcuseră încă apariţia. În timpul conversaţiei, am observat că expresia femeii începea să se schimbe, devenea din ce în ce mai calmă, mai

senină, aproape euforică. Spectacolul era pe cale să înceapă şi nu mai era cazul să aşteptăm în continuare. Femeia s-a întors spre Visător, cu un zâmbet larg, care dezvăluia faptul că nu era prea dezamăgită de această schimbare de plan şi ne-a invitat să-i însoţim. Aveau cele mai bune locuri. Le rezervaseră chiar cu puţin înainte de a părăsi S.U.A. Toate eforturile mele de a încerca să plătesc biletele au fost respinse cu o curtoazie fermă. Eram oaspeţii lor.

Nu m-am obişnuit niciodată cu aura miraculoasă care îl înconjura pe Visător. Voiam să-i spun ceva, să-mi scuz scepticismul, dar Visătorul nu mi-a aruncat nicio privire. Era prins într-o discuţie aprinsă cu femeia, care intrase în teatru la braţul Lui.

Cum era posibil ca biletele să fie acolo şi să ne aştepte? Mintea mi se revolta, la gândul că Visătorul crease cuplul american, întârzierea prietenilor şi chiar călătoria lor în Europa. El le

crease, în acel moment, chiar acolo, sub ochii mei. Măiestria lui îmi răsturna viziunea asupra lumii, pentru totdeauna.

În timp ce luminile se stingeau, noi am ocupat liniştiţi locurile din primele rânduri şi l-am auzit pe Visător şoptindu-mi la ureche:

„Să crezi şi să vezi sunt unul şi acelaşi lucru ca şi a fi şi a deveni. Cu timpul, vei vedea toate lucrurile în care crezi şi vei realiza tot ce visezi”.

În semiîntunericul teatrului, acele cuvinte care tocmai îmi fuseseră şoptite redau magia unui cor antic. Mi-am simţit sufletul înălţându-se şi am experimentat acel sentiment de puritate, de libertate, care vestea soluţia, tămăduirea, alchimia ispăşirii, pe care tragedia antică o inducea în spectatori, prin aplicarea secvenţială a principiilor justiţiei.

„Ca să crezi, trebuie să fii desăvârşit şi integru. Cea mai mică fisură din Fiinţă, umbra îndoielii, te întoarce la grupul muribund de

învinşi, la acele mii de fiinţe care au renunţat la dreptul lor de autor, rămânând prinse în diabolica lor condiţie, care le cere să vadă, pentru a putea crede…”

Deşi Visătorul mă instruise de multă vreme, atingerea lumii cu mâinile mele, a lumii pe care noi înşine o creăm, încă mă făcea să mă clatin, ca pe marginea unei prăpăstii.

Fiecare om este un creator…

Lumea este ca o lamă de gumă de mestecat…

Orice visezi se adevereşte…”

Am conştientizat că omenirea suferă, fiindcă vede lumea cu susul în jos. Să crezi şi să vezi sunt unul şi acelaşi lucru, însă oamenii cred că sunt lucruri diferite, scindate de timp şi aşteaptă să vadă, pentru a crede. Suferinţa şi durerea există, deoarece sunt singurul lucru cu care omenirea îşi poate umple vidul iluzoriu. Când a vedea şi a crede se unesc într-un om, el alungă suferinţa şi durerea din viaţa sa, le izgoneşte pe vecie din

universul lui personal.

„Crede pentru a vedea este legea Creatorului*, a continuat El.

„Este principiul celor ce guvernează; este legea ineluctabilă a regilor”, a spus în timp ce se ridica cortina. „A crede face parte din arta de a visa şi este calitatea cea mai de preţ a visătorului… La originea lui a crede se află creaţia… «Visul» este cel mai real lucru din câte există…”

Vocea Lui a scăzut din nou, până a devenit ceva puţin mai clară ca o şoaptă. De abia am putut să-i disting cuvintele, însă am simţit severitatea de nezdruncinat a poruncii lui. Când s-a referit la opera Mizerabilii, El a spus:

„Urmăreşte această poveste, cu atenţie. În umbra sentimentalismului de secol optsprezece se ascunde o lecţie importantă despre Adversar, care se aplică întregii omeniri. Este povestea unui om care nu ştie «să-şi ierte şinele», întocmai ca şi

tine!”

Mizerabilii era adaptarea muzicală a poveştii adversităţii implacabile: un poliţist, cu o deontologie de fier, fanaticul Javert, îl vânează ani de zile, pentru a-i impune un verdict injust, pe fugarul Jean Valjean, condamnat la douăzeci de ani şi apoi la închisoare pe viaţă, pentru că furase o pâine. În poveste, Jean Valjean devenea simbolul generozităţii, al bunătăţii umane umilite, brutalizat de societate, de cruzimea legilor ei. În fundal, contra luminii, se desfăşurau faptele epice, glorioase şi jalnice, ale unei întregi omeniri, viaţa mahalalelor pariziene, insurecţia din 1832, bătălia de la Waterloo. Ştiam acea poveste de pe vremea când eram copil, deoarece tatăl meu, Giuseppe, adora să mi-o spună. Mi-am amintit foarte clar cum tatăl meu se emoţiona de fiecare dată când ajungea la episodul în care Jean Valjean, în loc să-l lase pe fanaticul Javert să moară, şi astfel să se elibereze de persecutorul lui, decide, fără niciun

preget, să-i salveze viaţa. Această lecţie de umanitate subminează imaginea despre lume a poliţistului, în asemenea măsură încât, incapabil să mai supravieţuiască cu propriile valori şi văzându-şi cele mai adânc înrădăcinate credinţe despre bine şi rău răsturnate, se sinucide.

„Chiar şi numele lor, Javert / Valjean, au aceeaşi rezonanţă... Ei sunt una şi aceeaşi persoană". mi-a dezvăluit Visătorul, mai târziu „Când, în cele din urmă, îşi iartă sinele... când îi salvează viaţa lui Javert... Când ajunge la o înţelegere cu duşmanul, atunci el este pregătit să înfrunte un adversar mai puternic şi mai inteligent. De îndată ce vechiul adversar a fost depăşit, înţeles, acesta nu-şi mai găseşte raţiunea de a exista... şi atunci se anulează... se sinucide. De fapt, el nici nu existase cu adevărat, era doar materializarea unei umbre, a nedesăvârşirii fiinţei lui..."

Cuvintele învăţăturii Sale de dincolo de timp,

răsunau din nou, puternic, în fiecare celulă a Fiinţei mele.

„Singurul duşman se află înăuntrul nostru! în exterior nu există niciun duşman pe care să-l învinovăţeşti sau să-l ierţi şi niciun rău care să te rănească… Nu te teme de Adversar. El este cel mai apropiat aliat al nostru. El ne arată cea mai rapidă cale spre succes. Singurul şi unicul lui scop este victoria noastră!”

Când luminile s-au reaprins, Visătorul se evaporase şi astfel am petrecut restul serii cu noii mei prieten» americani… dar mintea mea se întorcea spre Visător şi lecţia Lui extraordinară.

Din epocile întunecate, din vremea când prima scânteie a raţiunii a străbătut conştiinţa umană, au existat cercetători şi şcoli ale fiinţei, şcoli de instruire interioară. Şcoala lui Pitagora, academia lui Platon, Lyceumul lui Aristotel, toate şcolile mari ale Antichităţii, inclusiv cele ale lui Plutarh şi cele ale creştinătăţii timpurii, toate,

soluri fertile pentru inteligenţă, şi-au găsit epitoma, raţiunea de a fi şi continuitatea misiunii lor în Visător.

CAPITOLUL V
Adio, New York!

1. Pe străzile Manhattanului

Sediul general al ACO ocupa o clădire elegantă, cu nouă etaje, o bijuterie din aluminiu şi marmură, ridicată între zgârie-norii din Park Avenue. În doar patru minute, de când am părăsit Roosevelt Island, am ajuns pe strada 60, după ce am traversat Cast River, la bordul unui automobil grăbit şi legănat. Apoi am trecut prin câteva intersecţii, simţind pulsul Manhattanului. În cale, mă împresura o mulţime imensă, din toate părţile, ca un râu care mă târa de-a lungul unui şuvoi de străzi şi ţărmuri alcătuite din clădiri, cu mii de ochi de sticlă.

Trecuseră câteva săptămâni de la ultima noastră întâlnire, însă cuvintele Lui, ca o substanţă preţioasă şi vie, încă acţionau cu o forţă

neştiută asupra mea. Le simţeam ca şi cum ar fi fost glande, ţesuturi, organe capabile să distileze acea atenţie sau conştiinţă magică. Totul începea să se clarifice. Masa de oameni, care până în acel moment păruse a fi o amestecătură nediferenţiată, devenise acum variată ca şi culoare, energie şi număr. Când am observat lumea din jurul meu prin ochii Visătorului, mi-am dat seama că fiecare detaliu minuscul reflecta poziţia pe care fiecare dintre noi o ocupă pe scara existenţei şi rolul ce-l aveam în lume.

Totul se conectează la tot.

Nimic nu este separat.

Mergeam şi simţeam acea mulţime care respira odată cu mine, ca o fiinţă unică şi imensă. Puteam să-i simt temerile, să-i adulmec stările. Puteam să-i aud gândurile. Am observat că toate aceste sentimente erau perfect reproduse de hainele, mişcările, obiceiurile, mersul şi munca ei, care o aştepta şi spre care se grăbea. Viziunile,

aspiraţiile ei se restrângeau, ca şi rolurile în care existenţa o încarcerase cu măiestrie.

Nivelul fiinţei noastre creează viaţa pe care o trăim şi nu invers.

Am păstrat cuvintele Lui strâns la piept, ca pe un scut sau talisman, în timp ce îmi croiam drum prin stupul acela uman, căruia nu fusesem conştient că-i aparţin. Am simţit cântecul de jale care venea dinspre fiecare din acele celule. Pentru prima oară, am ascultat monologul interior, continuu, al unei umanităţi care nu se cunoştea. Am simţit solitudinea dureroasă a oamenilor în timp ce treceam pe lângă ei, am auzit zumzetul lor, asemănător tremurului aripilor a milioane de insecte. Înainte să-l întâlnesc pe Visător, eram bucuros să mă aflu printre acei oameni, îmi plăcuse oraşul. Am luat parte la toate serbările lui. M-am lăsat absorbit de târgurile stradale aglomerate, am stat la coadă să cumpăr un bilet pentru cel mai cunoscut spectacol. Umăr la umăr

cu mii de oameni necunoscuţi, am trăit cu milioane de „ceilalţi” într-o metropola, am muncit pentru o corporaţie imensă şi toate acestea îmi dăduseră întotdeauna un sentiment de siguranţă, de apartenenţă.

Acum, o nouă luciditate anula orice compromis, l-am „văzut” şi, prin ei, ca într-o oglindă deformată, m-am văzut pe mine. Am recunoscut condiţia banală a fiinţelor încarcerate în roluri, în măşti tragico-comice, marcate de o perpetuă grimasă de durere, care nu se şterge niciodată, nici atunci când râd, maşinării puse în mişcare, în somnul lor, de fantezii josnice şi dorinţe zadarnice.

De la Visător învăţasem că ceilalţi sunt proiecţiile noastre. Acele femei şi acei bărbaţi erau eu. Eram înconjurat de miliarde de oglinzi! în ele mi-am văzut propria imagine, răsfrântă în mii de ţăndări care mă reflectau întotdeauna, dureros, pe mine. În timp ce mergeam, am observat valul

de emoţii, dâra de gânduri pe care fiecare fiinţă umană o lasă în spatele său, ca urma vâscoasă a unui melc mare. Şi eu eram una dintre acele fiinţe dezorientate, pe care le vedeam trecând pe lângă mine, învăluite într-un glob de îngrijorare şi egoism. Eram o picătură din râul Styx, care curgea uşor spre destinul său muritor. Doar un lucru mă deosebea de celelalte picături. Îl întâlnisem pe Visător. Acum ştiam că trebuia stârnită o revoluţie. Cu ajutorul Lui făceam primii paşi în acea direcţie.

Dintre miile de chipuri, niciunul nu privea spre cer. În zadar am căutat o figură relaxată, o privire atentă, gestul unei fiinţe umane vii care simţea un grăunte de gratitudine pentru şansa de a exista în lume, de a fi o parte din acest univers minunat. Oglinda atenţiei mele căuta inutil o răsuflare care să o aburească, o gură care să dea un semn de viaţă. Uneori, viziunea încântătoare îmi revenea. Regăseam copilul din mine care, lipit

de Giuseppona, privea intrarea circului multicolor şi imens al lumii. Apoi, mă uitam în jurul meu, în căutarea unor participanţi la acel joc. Însă Manhattanul avea la fel de mulţi copii ca şi împărăţia lui Irod.

Într-o dimineaţă cu ninsoare, am observat un tânăr de culoare, relaxat şi bine îmbrăcat, cu un aer european, care se distingea de mulţime, printr-o luminozitate aparte. Pe coroana de păr cârlionţat care îi încadra chipul erau fulgi de nea, ce căzuseră lent, ca pe arbuştii din Central Park. Abia am avut vreme să ne zâmbim, în timp ce ni se întretăiau cărările. Am avut impresia că şi el „mă cunoştea, mă recunoştea”. A fost un sentiment trecător, dar, pentru o clipă, mi-am hrănit speranţa că nu eram singur, în imensul oraş, că printre celulele muribunde din toropeala acelei omeniri inerte mai existau nişte corpusculi care pulsau, nişte celule vii.

De când Visătorul îmi deschisese ochii cu

privire la condiţia funcţionarilor, care era o transpunere modernă a sclaviei, acea armată de femei şi bărbaţi care se îndrepta spre muncă mi se părea un roi de insecte, conduse de o determinare oarbă. În fiecare dimineaţă îi vedeam cum se adună în jurul zgârie-norilor şi ocupă milioane de celule minuscule, ca nişte alveole, umplându-le cu zumzăitul lor. Un fel de viaţă într-o stare vâscoasă circula prin venele lor: o povară de gânduri negre şi siropul gros al emoţiilor lor. Şi în timp ce mă îndreptam spre mica mea celulă, m-am gândit la populaţia de pe Pământ, condamnată, ca şi mine, să petreacă o mare parte din viaţă în diverse organizaţii, în schimbul unui salariu.

M-am întrebat care era semnificaţia, privită evolutiv, a tuturor acelor eforturi şi unde se stoca îngrijorarea atâtor oameni încarceraţi în spaţiul hipnotic al rolurilor lor. În interiorul sau în exteriorul organizaţiilor, i-am văzut încleştaţi de temeri. În ei am recunoscut anxietăţile mele,

nefericirea mea. Sub pelicula fină a raţionalităţii aparente am văzut ascunzându-se logica contradictorie, gândul distructiv că imboldul spre moarte ne presează constant să ne distrugem pe noi mai întâi, şi apoi pe ceilalţi. Sub straturile emoţionale care s-au suprapus de secole, am recunoscut poluarea fiinţei provocată de anxietăţi, îndoieli, incertitudini şi de o teamă nemăsurată, fie ea vie sau moartă. Am alunecat într-o frică adevărată şi reală la gândul că, fără Visător, redeveneam o parte a acestei rase de false fiinţe vii. Odată, îl întrebasem ce voia să spună prin sintagma „oameni obişnuiţi” sau oameni orizontali, cum deseori îi numea.

„Ei sunt bărbaţii şi femeile care învaţă, predau, muncesc… care au copii, îi educă., proiectează şi construiesc drumuri şi zgârie-nori, scriu cărţi, ridică biserici, au datorii private şi roluri publice, chiar la cel mai înalt nivel”, a fost răspunsul Lui, de neuitat, „şi toate astea, sub

hipnoză”, a adăugat, după câteva clipe de suspans, bine plănuite.

„Ei bâjbâie, cufundaţi într-un somn adânc, permanent închişi într-o bulă de uitare şi nefericire”.

Când mi-am amintit aceste cuvinte şi am simţit destinul iminent, întotdeauna gata să mă înghită, Fiinţa mea s-a comprimat într-o picătură, din dorinţa imensă de a evada, de a tăia cu ferăstrăul zăbrelele acelor închisori şi a fugi.

„*De vreme ce ai «văzut» jocul, nu mai poţi face parte din el*”, mi-a dezvăluit Visătorul şi am simţit că, indiferent cât de dureroasă ar fi „munca” de a răsturna viziunea banală asupra lumii, viaţa mea s-ar schimba şi ar fi imposibil să mai dau înapoi. Acum ştiam că era posibil să-ţi stăpâneşti propriul destin. Simţeam că, în sfârşit, puteam cuprinde şi conduce propria existenţă. Concreteţea nemiloasă a lumii organizaţiilor şi afacerilor, care întotdeauna mă fascinase, laolaltă

cu tot ceea ce clădisem în ani de zile: carieră, succes, familie, bani, prindea un alt contur. Chiar şi New York-ul, pe care-l adorasem şi îl dorisem atât de mult, deseori părea a fi ca un fel de univers *papier mache*, zgomotos şi inutil, ca un circ, cu acelaşi miros pestilenţial de sărăcie lucie şi vagabondaj.

După părerea Visătorului, universul fizic, de la insecte la galaxii şi tot ce se află în afara noastră, lumea palpabilă, dar şi ceea ce nu vedem şi nu atingem, este microcosmos, iar lumea interioară a fiinţei este macrocosmos.

În microcosmos, totul este lent Acolo sunt multe obstacole, limite, priorităţi care trebuie respectate…

Este domeniul timpului… oamenii înaintează într-un şir indian, pe o singură linie…

Este imposibil să-i depăşeşti…

Dedică-te întru totul Fiinţei…

Numai înăuntrul tău, cu ochii închişi, poţi

zbura, visa… depăşi planul banalului şi înainta dincolo de el…

Acţiunea adevărată constă în „a nu face”…

Dacă pierzi un milimetru din ignoranţă, vei vedea că piramidele afacerilor şi templele finanţelor, împreună cu armatele lor de sclavi şi preoţi, se zdruncină din temelii.

Planând deasupra marginii acelei lumi, am privit devenirea şi locul meu într-însa, cu ochii larg deschişi. Cu unghiile încleştate, am vrut să apuc strâns acea perspectivă înaltă, acea stare de detaşare, minunată şi înspăimântătoare, care îmi deschidea calea spre a „vedea”. M-am temut că o s-o pierd, din clipă în clipă, deoarece putea fi sorbită de maşinăria lumii şi apoi absorbită de vortexul ei.

Eram sigur că, dacă aş fi putut menţine acea detaşare pentru mai mult timp, m-aş fi transformat cu siguranţă într-un extraterestru pentru acea lume, ca o termită îndepărtată de

influenţa hipnotică a muşuroiului, timp de câteva zile.

Ca să schimbăm natura evenimentelor, trebuie să ne schimbăm viziunea, într-o zi, universul material va deveni capodopera noastră, imaginea în oglindă a unei voinţe redescoperite, materializarea perfectă a Artei de a visa.

Amintirea constantă a învăţăturilor Visătorului, munca de autoobservare, examinare, experimentele pe care le-am desfăşurat asupra hranei, somnului şi respiraţiei, alergările din fiecare dimineaţă şi alte exerciţii fizice, împreună cu păstrarea secretului, au fisurat coconul în care eram încarcerat. Prin acea deschizătură fină se strecurase raza de lumină a unei alte existenţe.

2. Instrumentele visului

Jennifer se prefăcea de zile întregi că nu observă nimic. Când suna alarma ceasului

deşteptător, care mă vestea că e timpul să alerg, ea se ascundea în aşternut şi se întorcea pe partea cealaltă. Pentru ea, nu era nimic altceva de făcut în afară de a aştepta reluarea vechilor mele obiceiuri şi trândăveli, ca ale prăzii în fălcile unui câine de vânătoare. Am încercat să vorbesc cu ea despre acest subiect. Fără a-l menţiona pe Visător, am încercat să-i explic revoluţia care se produsese înăuntrul meu şi acea lume nevăzută spre care făceam primii paşi, vlăguiţi. Era complet inutil.

Mi-am iuţit pasul. Cu cât mergeam mai repede, cu atât mai mult se comprima timpul. Era de necrezut cât de mult reuşisem să parcurg în acea oră şi cât de mult mai aveam. Cu cât eram mai rapid, cu atât simţeam cum creşte înăuntrul meu o energie care mă îndeamnă să înaintez şi să merg mai departe cu acest proiect, care devenise singura mea preocupare. După ce am mărit viteza de alergare şi mi-am accelerat fiecare mişcare, am putut să câştig din ce în ce mai mult timp. În mod

miraculos, acea oră a dimineţii s-a dilatat. Exerciţiile fizice, câteva minute de reglare a respiraţiei şi auto observare. În cele din urmă, o meditaţie asupra gândurilor Lui, culese din carneţel, încununa finalul, mă conecta la Visător, la învăţătura Lui şi astfel mi se netezea calea spre acea nouă zi.

După părerea Visătorului, trăirea clipei era cel mai valoros lucru din viaţa omului. M-am străduit să fortific acel „aici şi acum”, ca pe o disciplină care trebuie practicată permanent.

Păşeşte în afara dimensiunii temporale, atât cât este posibil, în viaţa ta cotidiană.

Autoobservarea atrage tămăduirea…

În momentul în care realizezi că nu eşti prezent, tocmai atunci eşti prezent în fiecare dimineaţă, porneam de acasă cu gândul să trăiesc din plin fiecare clipă şi să menţin, cel puţin o parte din zi, această formă deosebită de atenţie. Din nefericire, revenirea la rutina zilei era suficientă

pentru a uita şi a cădea pradă miilor de griji.

Atenţia mea se năruia ca un dig în prăbuşire, grijile, anxietatea, coşmarurile se năpusteau asupră-mi şi mă aduceau la dimensiunea unui pitic, monstruos de mic.

De atâtea ori, ca şi cum mă „redeşteptam" dintr-un coşmar, observam că fusesem ciuruit cu gloanţe oarbe. Prin miile de răni ale fiinţei mi se scursese viaţa.

Prin autoobservare, omul pătrunde în cele mai îndepărtate unghere ale Fiinţei.

Numai atunci se produce o transformare reală, iar el poate găsi adevărata semnificaţie a existenţei lui.

Prin autoobservare şi alergare am descoperit liantul care există între corp, emoţii şi gând. Este greu de crezut că poţi să menţii o grijă sau o dispoziţie proastă, atunci când nivelul fizic al sistemului este impulsionat de un ritm alert. Cele mai negative stări ale fiinţei pot respira numai

dacă se ascund în cele mai dense şi lente zone ale fiinţei. Prin urmare, modul în care gândim şi calitatea emoţiilor noastre au un efect inevitabil asupra corpului. Efortul deliberat, necesar pentru a dezvălui un gând sau a transforma o emoţie, ne poate schimba instantaneu condiţia fizică şi chiar starea somatică. Gândul, emoţia şi corpul devin un singur univers, alcătuit din lumi integrale şi concentrice, în care aceleaşi evenimente generează, cu repeziciune, propriile lor efecte, în timpi şi cu viteze total diferite. Mi-am dat seama cât de complicată ar fi fost munca de cunoaştere şi schimbare, dacă aş fi început să intervin în cele mai delicate şi inaccesibile părţi ale fiinţei şi nu în corp.

Dacă ridici vibraţia corpului fizic, întreaga lume se va ridica la o frecvenţă din care orice divizare, rivalitate şi război dispar şi numai armonia, frumuseţea şi adevărul supravieţuiesc, înlătură limitele interioare.

Dă viaţă gândului că tu eşti cauza a tot şi a toate şi inundă universul cu lumina interioară a vieţii şi a forţei.

Alergarea m-a făcut mai atent la respiraţia mea. În ciuda faptului că este cea mai sesizabilă funcţie a noastră şi cea mai indispensabilă, suntem rareori conştienţi de ea. Respiraţia însoţeşte fiecare activitate din viaţa noastră şi urmăreşte ritmul gândurilor noastre. Ea se modelează semnificativ odată cu intensitatea emoţiilor, cu forţa lor fizică şi se împleteşte cu fiecare fibră a fiinţei, cu centrele noastre vitale. Rareori ne exprimăm recunoştinţa pentru că respirăm şi nici nu ne dăm seama de recunoştinţa pe care ar trebui i-o purtăm, de la prima gură de aer inspirată.

Într-o bună zi, vei şti să transformi lumea cu ajutorul instrumentelor «visului»: gândul şi respiraţia”, mi-a spus Visătorul.

„Lumea este modelată după gradul tău de

responsabilitate”, mi-a spus El cândva, în timp ce pătrundea în vâltoarea gândurilor mele, iar magia acelei descoperiri mă făcea să plutesc. „Amplitudinea respiraţiei unui om corespunde gradului său de responsabilitate… şi determină tot ce poate el deţine şi face… Poţi deţine numai lucrurile pentru care eşti responsabil”.

Prin cuvintele Visătorului, echilibrul fundamental care există între a fi şi a avea dezvăluia o lege capabilă să explice lumea. Acea descoperire era atât de importantă, încât îmi tăia respiraţia ori de câte ori i-am putut dovedi universalitatea. Ecuaţia dintre responsabilitate şi avere, dintre fiinţă şi puterea financiară, arăta limita care poate fi trasată sau încredinţată unui om, ca de altfel şi măsura a cât de mult poate el deţine, înţelege şi cuprinde. Într-o zi am spus toate acestea studenţilor mei şi le-am ilustrat cum aplicarea lor se poate extinde la organizaţii, naţiuni şi civilizaţii întregi.

Există un fel de etologie a lui a avea şi în lumea animală, unde fălcile şi ghearele otrăvite aparţin animalelor cu cel mai bun sistem nervos, în vreme ce armele mai puţin periculoase sunt date celor care ocupă o poziţie inferioară pe scara capacităţii de a-şi controla agresivitatea. Natura nu va înzestra niciodată o turturică, ce-şi atacă adversarii până ce-i omoară, cu ghearele sau puterea unui leu, când ea are deja cea mai exactă deontologie a vânătorului şi trăieşte în simbioză, într-un echilibru stabil cu prada ei.

Un animal, ca şi o organizaţie, nu poate deţine armele şi puterea ofensivă care depăşeşte capacitatea lui de control.

3. Minciuna

Zi după zi, îmi îmbunătăţeam respiraţia şi îmi iuţeam pasul, şi astfel fiinţa mea a devenit un pic mai agilă. Am început să ador acel efort şi să-l

binecuvântez. Am continuat să muncesc şi în alte direcţii pe care mi le arătase Visătorul, căutând să aplic principiile Lui în viaţa mea, pe cât mi-era cu putinţă. De câteva ori, le-am înţeles eronat şi le-am nesocotit. De ceva vreme mă antrenam în nişte sporturi extreme, în speranţa că astfel puteam să-mi întăresc curajul şi încrederea în mine.

„Nu căuta certitudinile în exterior şi în ochii celorlalţi. Nu pretinde că eşti curajos. Adevăratul curajul este victoria asupra minciunii de sine”, îmi spusese Visătorul într-o zi. „Lasă aceste sporturi şi acţiuni nebuneşti pe seama celor care-şi iubesc propriile frici, care depind de ele. Lor, riscurile le întăresc frica. Pentru un mincinos ca tine, e ca şi cum ai respira printr-un plămân de oţel, o tragică emblemă a unei umanităţi lipsite de sinceritate”.

Imediat mi-am amintit de A.F., exploratorul italian pe care-l cunoscusem cu câteva luni înaintea accidentului său. Mi-am amintit că Visătorul îmi spusese că va fi ucis de propriile sale

minciuni, în înfruntarea unor false provocări şi nu de cele reale, interioare.

„Dacă vrei să-ţi lărgeşti orizontul, nu e necesar să te expui unor asemenea experienţe extreme… Lărgeşte-ţi viziunea, ideile şi gândurile prin puterea onestităţii şi a sincerităţii şi nu va mai exista bătălie pe care să nu o câştigi”.

Motivul pentru care atât de mulţi oameni practică sporturi extreme şi îndrăznesc să se prindă în cele mai periculoase acţiuni este că astfel sunt constrânşi să experimenteze, în condiţii riscante, stări de o vitalitate intensă, eliberaţi de timp, de probleme şi constrângerile lumii. Dacă o singură clipă de neatenţie poate însemna să-ţi rişti viaţa, atunci amânarea trăirii în prezent nu mai este posibilă. Însă această condiţie este artificială: creează o stare de dependenţă. Te eliberează de hipnoză, dar te transformă în sclavul altei stări.

Ca să-ţi înfrângi temerile, într-o bună zi, nu vei avea nevoie să învolburi oceanele sau să

practici zborul acrobatic.

Dispărând minciuna, vei pătrunde pe tărâmul lui «acum» cu cea mai mare uşurinţă.

Deoarece să trăieşti în «aici şi acum» reprezintă singura stare nemuritoare, eroică şi firească a omului.

Aminteşte-ţi! Totul se petrece aici, în clipa eternă, în trupul etern, tot ce Acum creează şi, paradoxal, tot ce ai fost şi tot ce vei fi, veşnic.

Concentrează-ţi atenţia pe Acum şi nimic nu ţi se va mai părea imposibil.

Acum este germenele universului.

Toate posibilităţile sunt conţinute în Acum.

În opinia Visătorului, plutirea în voia amintirilor trecutului sau a fanteziilor privind viitorul este adevărata cauză a tuturor problemelor noastre.

Am început să văd imediat roadele eforturilor mele. Au ieşit la iveală o claritate mai adâncă şi o ascuţime a vigilenţei care, până atunci,

rămăseseră în umbră şi care au deschis poarta unei descoperiri simple, dar revoluţionare. Când am realizat numărul mare al persoanelor obeze şi răspândirea acestui fenomen, nu numai în New York şi America, dar şi într-o mare parte din lumea vestică, i-am cerut Visătorului o explicaţie.

„Falsitatea se ascunde în umbra mai multor măşti”, mi-a spus El. „Obezitatea este una dintre ele. În spatele spectacolului macabru al umorului şi al generozităţii lor ostentative, care deseori se manifestă la oamenii obezi, se aşterne renunţarea la viaţă şi tentativa de suicid”.

Schimbarea monstruoasă a corpurilor lor este doar o reflectare grosolană, simptomul acut al malnutriţiei psihice. Înfulecarea alimentelor *fast food*, absorbţia de mâncare artificială sau munţii de calorii alimentare îngurgitaţi sunt un efect evident al stării de boală a Fiinţei. Când i-am spus Visătorului că în SALA. Numărul de obezi întrece cu mult jumătatea populaţiei, El a afirmat:

„Este semnul unei vlăguiri a voinţei, în întreaga naţiune. O civilizaţie dependentă de mâncare se sinucide. Chiar şi economia ei, ca o umbră a Fiinţei, reflectă această dependenţă, această întunecare a voinţei. În foarte scurt timp ea va fi epuizată şi înghiţită de prădători mai abili, de civilizaţii mai integre. Destinul tău fizic este strâns legat de destinele tale financiare, emoţionale şi mentale.

Pe lângă vitalitate, am simţit cum creşte înăuntrul meu un sentiment de apropiere între mine şi omul de alături, preocuparea de a mă pune în slujba altora, a tuturor acelora pe care i-am văzut încătuşaţi în existenţă şi fără nicio cale de evadare. Era ceva ce nu mai simţisem niciodată, un fel de compasiune pentru acele creaturi pe care le-am văzut scufundându-se într-o anxietate adâncă.

„Nu te mai lăsa în voia valurilor!”, mi-a strigat El deodată şi m-a asediat cu vorbele Lui de

foc. „Autocompătimirea ta răsfrânge tendinţa omenirii de a se ascunde şi de a îndura. Vanitatea ta îţi dă dreptul să crezi că ai fost deja vindecat şi poţi să-i ajuţi pe alţii. Singurul lucru pe care-l poţi face pentru a ajuta lumea este să ieşi din propriul tău coşmar. Încetează să crezi că lumea are nevoie de ajutorul tău. Încetează să crezi că lumea este o victimă neajutorată. Încetează să crezi că lumea este o realitate separată!”

Trecu multă vreme până să înţeleg semnificaţia acelor cuvinte şi până ca ochii mei să se deschidă larg, spre toată minciuna care se furişa în spatele altruismului şi a fiecărei forme de bunăstare promisă de instituţiile care trăiesc de pe urma sentimentului de culpabilitate al oamenilor.

„Sunt organizaţii care nu au alt scop decât să se perpetueze pe ele însele”, a şoptit Visătorul. „S-au specializat în a primi bani şi a aduna resurse, pe care tot ele le irosesc şi le risipesc, în timp ce

cu greu îşi menţin stabilitatea”.

„Dacă ridici vălul de ceaţă al filantropiei, în fiecare din formele ei vei putea să descoperi că, dincolo de voluntarii şi armatele lor de salvare, dincolo de ajutorul medical, alimentar şi farmaceutic, se află cea mai cruntă criminalitate şi cele mai intense activităţi îndreptate împotriva omului”.

„Nu te pierde în regrete sau în milostenie. Nimeni nu poate face nimic în locul altcuiva. Depinde de ei, numai de ei, să prindă ocazia. Totul în viaţă se întâmplă cu un anumit scop şi motiv, care ţi se potriveşte. Cei care nu au învins încă minciuna din interiorul lor, care nu sunt conştienţi de autosabotarea permanentă dinăuntrul lor, nu pot ajuta pe nimeni”.

„*Omul moare pentru că minte*”, era deviza Visătorului, un fel de concluzie la discursul Lui şi un rezumat la drama umană a minciunii. Omul moare pentru că minte… mai ales, se minte pe el

însuşi.

4. Adio, New York!

Într-o dimineaţă m-am pomenit cântând sub duş. Am conştientizat că era imprudent din partea mea. Visătorul îmi vorbise despre existenţa unor gardieni, care ne urmăresc prin pereţii temniţei noastre. Ei sunt chiar cei mai apropiaţi, cei mai dragi nouă. De fapt, ei sunt cei mai vigilenţi temniceri, cei mai implacabili paznici. Ace! semn, dezvăluit prosteşte, şi acea demonstraţie de nepăsare i-a furnizat lui Jennifer dovada că plănuisem să plec pentru câteva săptămâni. Pentru ea, acest lucru se asocia cu noile mele obiceiuri alimentare, cu faptul că îmi dezvoltasem un fizic puternic, îmi revigorasem tonusul muşchilor şi al pielii, înfăţişarea, laolaltă cu hainele, cu lecturile şi astfel ea începu imediat să ia atitudine.

Încercă toate mijloacele să mă readucă la vechile năravuri, însă pentru mine nu mai exista cale de întoarcere. Erau alte capcane şi cuşti, chiar mai amăgitoare, care cu siguranţă mă aşteptau, însă în niciun caz cele vechi.

Nu ne mai certaserăm de câteva săptămâni. Să aruncăm cu acuzaţii unul în altul, să ţipăm şi să bombănim doar ca să simulăm că suntem îndrăgostiţi din nou, fuseseră şiretlicuri pentru a umple golul din relaţia şi viaţa noastră, subterfugii pentru a ne ţine strâns lipiţi unul de altul, împietriţi într-un infern de falsitate şi plictiseală. Încercarea de a-mi reclădi familia cu Jennifer, după moartea Luisei, se clătina, pe nisipurile mişcătoare ale imaturităţii noastre şi cerea compromisuri continue, de ambele părţi, pentru a nu se prăbuşi. Acum, până şi acea falsă aparenţă fusese dărâmată, pentru totdeauna. Nimic nu mai mergea. Nici dâra de mentol de la Saint Moritz-ul ei şi nici rujul care-i contura buzele nu mai făceau

parte din lumea la care visam şi care acum începea să se materializeze. De aceea, de ziua lui Columb, ea şi-a făcut bagajele (ca să fiu mai precis, ea a golit apartamentul de toate lucrurile, în stilul american de separare) şi s-a întors la părinţii ei, în New Jersey, de partea cealaltă a Podului Washington. N-am mai văzut-o de atunci. În cele din urmă, am întors fila.

Când Giuseppona s-a întors acasă cu copiii şi a găsit apartamentul gol, a avut o singură grijă. Apăsându-şi inima cu mâna şi oftând, a scos la iveală, dintr-un colţ tainic al bucătăriei, vechiul ei filtru de cafea. S-a bucurat atât de tare, încât l-a sărutat şi a făcut o plecăciune. Era singurul lucru pe care nu dorea să-l piardă şi îl ascunsese cu dibăcie. L-a umplut şi l-a aşezat pe aragaz. Apoi, cu solemnitatea unei preotese antice, a spus: „Nu era de tine!”. Aceste cuvinte, un epilog memorabil pentru toate legăturile mele amoroase din adolescenţă, rostite pe tonul ei grav, s-au

transformat într-un epitaf comic, care a reunit familia şi a înveselit-o. Fărâma de inconştienţă şi mireasma acelui moment s-au împletit cu aroma cafelei. Nu putusem să-mi imaginez vreodată sau să-mi doresc un început mai promiţător şi niciun noroc mai mare.

Despărţirea de Jennifer era pentru mine o moarte, dar şi o renaştere care se petreceau în acelaşi timp. Era rezultatul îndepărtării unui atom de teamă din fiinţă. Credeam că o iubeam pe acea femeie, dar ceea ce iubeam cu adevărat erau suferinţa şi teama cu care mă obişnuisem şi care nu mă deranjau. N-aş fi fost în stare s-o fac de unul singur.

Nimeni nu este în stare să o facă de unul singur.

Pentru a se risipi vechile moduri de a gândi, ideile preconcepute, prejudecăţile, superstiţiile şi compromisurile care îmi controlaseră tiranic viaţa, era nevoie de o Şcoală, de o metodă, de un plan de

evadare. Omul are nevoie să întâlnească pe cineva care este deja conştient de temniţa lui şi reuşise să scape din basmul hipnotic al lumii, de legile ei sufocante. Mi-am arătat recunoştinţa faţă de El şi mi-am dorit ca fiecare om să-l poată întâlni pe Visător. Numai aceia cărora li s-a înfăţişat propria lor oroare, care realizează cât de neputincioşi sunt, cât de nedesăvârşiţi, pot merge până la capăt.

Scriu acum pentru a vă spune că Visătorul există şi este cea mai reală fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată. Lumea Lui impecabilă, atemporală, este mai vie, mai accesibilă şi mai concretă decât a noastră. Este un drum plin de prăpăstii, dar poate fi parcurs, este o cale spre adevăr, splendoare, fericire, o nouă cale spre Indii, mai rapidă şi chiar mai bogată.

Ceva nevăzut şi concret – pe care orice om îl poate pătrunde – a pus în mişcare un minunat mecanism.

Cea mai mică schimbare din Fiinţă strămută munţii din lumea evenimentelor.

Simţeam că vinciul se zgâlţâie şi ancora se clatină, în lunga ei înţepenire, în adâncurile vâscoase în care înotam. La celălalt capăt al călătoriei nu se afla un arhipelag, ci un imens continent sufletesc neexplorat. Respiraţia mea se suspendase între teamă şi bucurie, ca un copil pe un *montagne russe*. Din nou, i-am adus un prinos de recunoştinţă Visătorului şi mi-am dorit din toată inima să-l reîntâlnesc cât mai curând.

În acea zi, Giuseppona, copiii şi cu mine am cumpărat cele trebuincioase în casă şi am mers să cinăm la Mama Leone, fericiţi şi apropiaţi cum nu mai fuseserăm de multă vreme.

De îndată ce Jennifer plecase, New York-ul începuse de asemenea să se îndepărteze. Majoritatea semnelor arătau că schimbările care se petreceau în viaţa mea erau doar în faza incipientă şi urma să întâmpin multe altele.

Când eşti dependent de o slujbă, trebuie să fredonezi cântecul de jale ani de zile, trebuie să renunţi la libertate, dând semne de decădere şi neputinţă.

Iniţial ai crezut că te protejezi, când de fapt ai întărit uitarea şi limitarea.

Acum, trebuie să parcurgi drumul înapoi spre libertate.

Este un proces îndelungat de detaşare, simplificare şi iluminare a Fiinţei.

Dansează, dansează, dansează neîncetat!…

Onorează existenţa, dragostea dinăuntrul tău!…

Observă-te pe tine însuţi! Fii atent la Fiinţa ta!…

Vei vedea că tot ce în viaţa ta este real va dăinui

Şi tot ce este iluzoriu se va spulbera pentru totdeauna.

Visătorul a numit acest proces *Arta de a Visa*.

Mă străduiam să-i urmez învăţăturile. Atinsesem o condiţie fizică perfectă. Cumpătarea la mâncare, bătălia contra somnului, exerciţiile de respiraţie şi, mai presus de toate, vigilenţa şi autoobservarea dădeau roade, în mod vizibil. Trebuia doar să mă gândesc la Visător pentru a mi se deschide calea spre o nouă înţelegere. La încheierea muncii de birou, dacă eram punctual, luam trenul spre City Island, pentru a putea naviga pe Castchester Bay, Dacă ascultam vuietul oceanului şi adierea vântului care tremura printre aripile lui Flying Dutchman, mă simţeam mai aproape de El. Autoobservarea, o privire onestă spre stările fiinţei mele, un simţ superior al demnităţii, o nouă încredere în potenţialul meu, au început să aducă schimbări în viaţa mea, schimbări pe care cu câteva săptămâni în urmă le-aş fi considerat imposibile.

Într-o dimineaţă, domnul Keenan, şeful de

personal de la ACO, a apărut în biroul meu, pe nepregătite. S-a aşezat pe scaunul din faţa mea şi m-a scrutat îndelung, cu un aer insinuant, fără a spune vreun cuvânt. Se comporta ca o persoană care pusese la bătaie tot ce avea şi acum se gândea cât de avantajos era pariul. Trebuie că rezultatul cercetării îmi era favorabil, deoarece un zâmbet a înflorit în locul încruntăturii inchizitoriale de la început. O reţea comercială urma să fie înfiinţată în Orientul Mijlociu. Această operaţiune cerea doi ani, poate trei, de muncă asiduă. Oficiul General de Comerţ Internaţional era baza operaţională a unei filiale din Italia, într-un orăşel din nord-vest.

Domnul Keenan m-a avertizat imediat să nu-mi fac nicio iluzie că voi prinde rădăcini acolo.

„Vei petrece mai mult timp în avion şi la hotel, decât acasă, cu copiii”, a spus el pe un tonul unei profeţii ironice. În cele din urmă, m-a anunţat că trebuia să plec peste câteva zile. Fără să mai

aştepte vreun comentariu sau consimţire din partea mea, mi-a aşternut în faţă câteva documente, pentru a le semna.

„Când termini, te vei alătura din nou echipei”, a spus el „vei reveni la cei duri!” Pe acea vreme, ca să păstrez legătura cu învăţătura Visătorului, începusem să citesc o mulţime de lucrări esenţiale despre gândirea modernă şi clasică. Am cercetat toate cărţile de filosofie pe care le-am putut găsi. Le venerasem, dar acum mă plictiseau teribil. Deseori le părăseam doar după câteva pagini. În ciuda tuturor cercetărilor mele, nicio filosofie – fie ea doctrină morală sau credinţă religioasă – nu am regăsit vreo scânteie din înţelepciunea şi concreteţea Lui. Nu puteam găsi niciun ecou îndepărtat, în nicio tradiţie sapienţială sau principiu etic pe care să-l fi experimentat cu El.

Am cercetat zadarnic cărţile pe care le adunasem de-a lungul vieţii, în căutarea unei idei

sau altceva, care se apropia de acea substanţă preţioasă, de acea magie care îl înconjura pe Visător. Atâţia ani irosiţi fără rost! Opere, pe care odinioară le adorasem, se revelau acum ca fiind nişte capodopere ale stupidităţii, superficialităţii, scrise de unii care se încâlciseră în aceleaşi incertitudini şi temeri ca şi cititorii lor. Nu puteam găsi nici cea mai vagă reflectare a puterii şi forţei pe care le găsisem în cuvintele Lui.

Cunoaşterea este un bun inalienabil, care îţi aparţine dintotdeauna... ea este deja înăuntrul tău.

Precum fericirea, prosperitatea, liberul arbitru, unitatea Fiinţei şi orice altceva cauţi, fie Dumnezeu, fie bani, cunoaşterea nu izvorăşte din exterior.

Nimeni nu ţi-o poate dărui...

Ea poate fi doar reamintită...

Aceste cuvinte ale Visătorului m-au dus cu gândul la povestea omului care găseşte o comoară

şi vinde tot, pentru a cumpăra pământul în care ea fusese îngropata… Este povestea acelora care-şi „amintesc” binele real şi dau în schimbul lui imaginea superficială a lumii, cu toate limitele, durerile şi ignoranţa ei. Averea adevărată, care nu e supusă ruginii sau prăfuirii, nu poate fi furată sau înstrăinată… poate fi doar îngropată şi uitată.

5. Iubirea nu este dependentă

Reîntors în Italia, am închiriat un apartament în Talponia, un ansamblu subteran, conceput în mijlocul unui deal scund, la mică distanţă de cartierul general al ACO, piticul gigantic al industriei roboticii. Până atunci lucrasem singur sau cu o echipă restrânsă şi mai tot timpul în străinătate. Pentru prima oară, mă găseam în mijlocul unei mulţimi de birouri, un aşezământ industrial imens cu laboratoare şi fabrici, pline de mii de angajaţi. În clipa în care am pătruns

înăuntru nu am simţit că intrasem într-o clădire, ci în corpul unui animal viu. Puteam să-i simt răsuflarea şi pulsul arterelor. La rândul ei, fiinţa simţise şi ea prezenţa unui intrus şi, zi de zi, mă urmărea cu atenţie, ca să mă absoarbă. M-am prelins prin venele ei, împreună cu mii de alte celule, m-am strecurat printre organele ei imense şi am trecut prin filtrul procesului ei metabolic.

Noua mea muncă, după cum afirmase şi domnul Keenan, mă ţinea departe de casă şi de copii foarte mult timp şi necesita călătorii frecvente şi şederi lungi în ţările din Orientul Mijlociu. Printre misiuni, am făcut nenumărate tentative de a mă integra şi am încercat, de câteva ori, să particip la diferite ritualuri ale breslei intelectualilor care trăiau în compartimentele organizaţiei. Mi-am dat silinţa să învăţ obiceiurile lor, să-mi însuşesc limbajul lor, să interpretez simbolurile lor, însă eforturile mele nu au fost niciodată încununate de prea mult succes.

Învăţăturile primite de la Visător şi viziunea că pe care El mi-o dezvăluise despre condiţia reală a intelectualului, favorizată de prezenţa mea temporară în Italia, mi-au permis să rămân pe margine şi să observ, cu aerul distant al entomologului care urmăreşte formele colective de viaţă. Observaţiile mele m-au condus la concluzia că există, în organizaţiile umane, „o poluare psihică” de care auzisem pentru prima oară de la Visător şi care până în acel moment părea să nu fi fost detectată de nicio investigaţie ştiinţifică. De fapt, nu am dat de urmele ei în niciun text. Ea constituie produsul unui flux constant de emoţii negative, teamă, gelozie, gânduri negre, discuţii mărunte, care otrăvesc aerul organizaţiilor şi produc boală şi pagube incalculabile pentru mintea şi corpul a milioane de femei şi bărbaţi. Câţiva ani mai târziu, chiar acolo, la ACO, am cercetat mai îndeaproape acest fenomen. Între timp, descoperirile pe care le

făceam despre „poluarea psihică” mă impulsionau să adâncesc reflecţiile cu privire la organizaţii şi angajările subordonaţilor, pe care le începusem cu Visătorul, în New York.

A fi angajat nu este efectul unui contract, o poziţie într-o organigramă şi niciun statut social.

Este efectul poziţionării pe un nivel inferior pe scara Fiinţării.

Aceasta fusese prima învăţătură, dintre cele mai surprinzătoare, pe care o primisem de la El.

Un om este dependent deoarece nivelul lui de responsabilitate interioară este inferior…

Să fii angajat este doar reflectarea unei condiţii interioare de sclavie.

Revelaţia că acea dependenţă de muncă reprezenta transfigurarea modernă a sclaviei, zdruncinase pentru totdeauna temeliile viziunii mele asupra lumii. Cuvintele Lui găsiseră un spaţiu aproape fizic în conştiinţa mea şi se adunaseră, ca nişte resturi care nu puteau fi nici

digerate, dar nici evacuate.

Iubirea nu este dependentă…

A iubi şi a fi liber este acelaşi lucru, într-o zi vei înţelege că tu eşti autorul şi nu opera, visătorul şi nu visatul, creatorul şi nu creatura… că totul este în slujba ta.

Astfel, nu vei putea să mai depinzi!…

Lumea este astfel, deoarece tu eşti astfel şi nu invers.

Deodată, lumea organizaţiilor şi afacerilor, la care visasem să mă alătur încă de mic copil, mi s-a relevat că un imens lagăr, o reţea de închisori, vastă cât planeta. Evadează! Acesta era singurul lucru care conta pentru un om, o filă nouă şi un plan de fugă, iată unica şi adevărata avere. Evident că aceste reflecţii nu m-au ajutat să mă adaptez la noua ambianţă. Pe atunci viziunea ce-mi revenea mereu, cea a unei prăpăstii gata să mă înghită, întrupa temerile mele privind viitorul. Nu puteam să-mi limpezesc gândurile. În scurt timp,

alergarea mea matinală s-a redus de tot şi am renunţat să mai citesc cuvintele Visătorului. Încetul cu încetul, m-am ascuns în adâncimile întunecate ale oceanului banalităţii. Am alunecat în îmbrăţişarea caldă a mulţimii, a vuietului şi freamătului confortabil al „celorlalţi”.

6. Visează şi serveşte

Într-o zi mi-a parvenit, de la directorul departamentului de resurse umane, un mic card dreptunghiular, cu solicitarea de a-l activa la intrare şi la ieşire, precum şi de fiecare dată când trebuia să părăsesc sau să revin în clădirea principală. Era o nouă regulă, care acum făcea parte din sistemul de control, deja folosit pentru tot personalul de la birouri, chiar şi pentru directorii care, ca şi mine, stăteau mai mult în străinătate şi până acum se bucuraseră de o oarecare libertate de mişcare. De multe ori, am

încercat să respect acel ordin, care-mi sorbea cu brutalitate ultima picătură de libertate din rolul meu de angajat. De nenumărate ori m-am conformat şi m-am alăturat şirurilor de femei şi bărbaţi din faţa aparatelor automate de citit cârdurile, de pe coridor. Am sesizat că toată lumea trecea prin acea procedură, ca şi cum era cel mai firesc lucru. Fumau, râdeau şi vorbeau între ei în timp ce înaintau cu paşi mărunţi şi îşi aşteptau rândul cu cârdul în mână pentru pontaj.

De multe ori am stat cu ei la rând. Însă, de fiecare dată când ajungeam la aparat eram cuprins brusc de o jenă irepresibilă. Apoi fugeam iarăşi, să fiu pontat. Îmi recăpătasem reflexul demnităţii, datorită cuvintelor Visătorului, care mă inspirau. Mai mult, le simţeam cum pulsează înăuntrul meu, puternice şi vii. Pentru câteva clipe, mi-am dorit o viaţă fericită şi liberă, dar imaginea unei existenţe pline de succese îmi revenea ca o amintire din viitor.

Fii independent, fii liber! Fii rebel!

Un rebel nu depinde de nimeni… şi îşi respectă unicitatea.

Singurul său scop este să-şi împlinească „visul”.

El îşi dăruieşte viaţa şi fiecare atom din energia lui acestui unic ţel.

Nu poţi să visezi şi să depinzi, în acelaşi timp.

Poţi să visezi şi să slujeşti.

Slujirea nu înseamnă dependenţă…

Să slujeşti înseamnă să-ţi conduci propria viaţă şi a altora.

Este modul de a acţiona a celor care iubesc.

Numai cei care iubesc pot sluji.

Doar cei care nu iubesc pot să depindă!

Dar nu a durat mult şi gândurile negative şi-au reluat locul. Prevestiri terifiante despre un viitor fără slujba mă determinau să mă comprim, să mă reduc la dimensiunea unei fiinţe

microscopice. Teama schimba mii de măşti, grijile legate de viitor veneau travestite în chibzuinţă şi responsabilitate pentru familia mea, pentru copii şi astfel, după câteva zile, m-am regăsit în faţa aparatului automat, fără altă dorinţă decât aceea de a fi la fel ca ceilalţi. Aş fi dat orice să scap de acel infern, dar în final m-am reîntors să fiu o parte a mulţimii, să-i împărtăşesc gândurile mele, să-i ascult anxietăţile şi chiar durerea –, şi să uit într-o dimineaţă, în timp ce priveam interiorul clădirii ACO, de la unul dintre cele mai înalte etaje, am observat scara spiralată, din marmură albă, care aluneca în coridorul principal, însufleţit de un torent neîntrerupt de femei şi bărbaţi, aliniaţi. Aşteptau la rând să primească o ştampilă şi să meargă la cantină. Din senin, am fost copleşit de un gând absurd, care mi-a tăiat respiraţia. Eram sigur că acei oameni se întâlniseră cu Visătorul. Oricine avea calea deschisă spre lumea Visătorului, chiar şi numai pentru câteva clipe, la

un moment dat în viaţă. Tuturor li se dăduse o şansă. Fiecare celulă din acele ţesuturi întâlnise Şcoala şi o alungase, l-am văzut cum roiau în prăpastie. Am recunoscut în uniformitatea şi mediocritatea vieţilor lor propria mea viaţă, care se îndepărtase de Visător.

Conformitatea înseamnă mediocritate.

Am simţit un imbold să cobor, să-i zgâlţâi şi să-i întreb ce rămăsese din „vis”, ce rămăsese din Visător. Ar fi crezut că sunt nebun. Ei uitaseră, aleseseră să se înjosească şi să fie dependenţi, să sufere, să îmbătrânească şi să moară. Iar eu alunecam spre aceeaşi prăpastie.

Nu poţi să visezi şi să depinzi. Cuvintele Visătorului îmi răsunau în minte, ca un cântec al salvării. O licărire palidă a acelei învăţături începea să mă lumineze.

7. Un viitor la mâna a doua

Momentele de claritate deveneau din ce în ce mai palide. Sforile aurite care mă legau de Visător slăbiseră, de fapt se rupseseră aproape de tot şi mă grăbeam să-mi reclădesc lumea obişnuită, până în cele mai mici detalii. Într-un pâlc de case, dintr-un sătuc ascuns între lacuri, la poalele unui imens masiv muntos, am găsit o casă veche de vânzare şi, cu economiile mele din America, am cumpărat-o imediat. M-am apucat cu hărnicie să reconstruiesc casa şi am aranjat-o atât de bine, încât am părăsit Talponia şi m-am mutat cu copiii aici. Gretchen s-a grăbit să mi se alăture. Era o tânără divorţată, pe care o întâlnisem în ultimele săptămâni petrecute în New York şi care acum stătea cu noi, împreună cu Tony, băieţelul ei de cinci ani. Îmi întregisem din nou familia. După Luisella şi sfârşitul poveştii cu Jennifer, îmi făceam pentru a treia oară o familie. Însă, fără să-mi dau seama, mă încuiam în secretele vechii temniţe. Gretchen era complet diferită de Jennifer,

prinţesa evreico new-yorkeză. Gretchen, campioană la schi, moştenise spiritul şi rezistenţa fizică a femeilor care colonizaseră Vestul. Practicase dintotdeauna diverse sporturi şi avea muşchi de oţel. Era pragmatică, aspră şi provincială, pe cât era Jennifer de sofisticată, superficială şi cosmopolită. Cu toate acestea, chiar şi acea relaţie, după câteva săptămâni s-a sfârşit cu reluarea vechilor obiceiuri. Schimbasem doar teoretic slujba, partenera de viaţă, continentul, căci practic, viaţa mea se întorcea, de fiecare dată, la conturul rigid întipărit în memoria fibrelor ei.

Nivelul nostru de Fiinţare ne creează viaţa.

Zi de zi, cărămidă cu cărămidă, îmi reclădeam viaţa banală, ca o fiinţă mecanică osândită de memoria ei genetică să reitereze fiecare dintre gesturile ei, ferecate într-o eternitate inconştientă. Vechile obiceiuri, gândurile şi emoţiile cotidiene puneau în lumină,

cu o precizie meticuloasă, aceleaşi circumstanţe şi evenimente din trecut. Dincolo de masca noii vieţi, dincolo de încercarea neîndemânatică de a-l deghiza în viitorul meu, trecutul se întoarce întotdeauna cu cruzime şi rămâne acelaşi.

Omul nu se poate ascunde.

Fiecare gând, emoţie sau acţiune se infiltrează adânc în Fiinţa lui, îşi este el însuşi inevitabil gardian şi călău.

Asta e ceea ce îi marchează destinul.

Omul se poate convinge că s-a eliberat, dacă-şi schimbă condiţiile exterioare de viaţă, dar dincolo de aparenta diferenţă dintre situaţii, el este întotdeauna poziţionat pe aceeaşi treaptă a Fiinţării, acolo unde îl plasează gradul lui de responsabilitate; integritatea şi iubirea lui.

Acestea fuseseră cuvintele memorabile ale Visătorului la prima noastră întâlnire. De atunci le tot citisem şi recitisem de nenumărate ori, însă ameninţarea acestei profeţii nu împiedicase

recurenţa sau reiterarea inadvertenţelor şi durerii din viaţa mea. Îmi amintesc o conversaţie pe care am avut-o cu Visătorul despre acest subiect. Încă mai consider că aceasta este una dintre pietrele de temelie ale uceniciei mele.

„Iluzia cea mai grandioasă a omenirii este ideea că are un viitor”, mi-a dezvăluit El cândva. „Practic, omul obişnuit nu are viitor. Dincolo de aparenţe, el îşi întâlneşte doar trecutul. Evenimente, întâlniri şi circumstanţe se repetă permanent în viaţa lui. Ele sunt doar în aparenţă diferite, în fapt sunt întotdeauna la fel „

„Este ca şi cum ai spune că oamenii duc o viaţă uzată, la mâna a doua”, am spus eu, neîncrezător, pentru a-mi ascunde îngrijorarea pe care am simţit-o la auzul revelaţiilor Lui.

„Oricum, fiecare se amăgeşte pe sine că evenimentele din viaţa lui sunt articole noi, create special pentru el, ce nu s-au mai întâmplat vreodată”, a adăugat El.

„Din acest motiv, ceea ce omul numeşte realitate este…”, am început să-l întreb, fără să-mi duc până la capăt interogaţia, cuprins de un acut sentiment al absurdului.

Visătorul m-a privit, fără să spună niciun cuvânt, şi a încuviinţat uşor din cap, de parcă lăsa acest raţionament pripit să se strecoare printre alte concluzii posibile… cele mai inacceptabile şi de neconceput dintre toate. Am păşit apoi, cu precauţie, pe calea pe care El mi-o deschidea. Nejustificat, am sperat că am înţeles greşit cuvintele Lui, că El mă va împiedica şi va duce dialogul nostru înapoi, în limitele raţionalului acceptabil.

„Deci ceea ce noi numim realitate… ceea ce vedem şi atingem… este… un fel de… realitate virtuală?” am întrebat şi am înaintat şovăielnic, numai datorită încuviinţărilor Lui continue, pe care le percepeam ca pe nişte imbolduri. Am aşteptat o vreme. Visătorul a rămas pe gânduri

pentru un moment, de parcă şi-ar fi ales cuvintele care ar fi putut detecta o fisură în rezistenţa mea.

„*Ceea ce omul vede în jurul lui… realitatea din afara lui, este trecutul*”, a răspuns El cu asprime, rupând tăcerea adâncă „*Ceea ce tu numeşti prezent este, practic, o transmisie întârziată*”. După ce am auzit aceste cuvinte, lumea nu a mai fost niciodată aceeaşi. În mod fatal, eram sigur că ea se schimbase pentru totdeauna, nu numai pentru mine, ci pentru toţi oamenii.

„Ceea ce vezi şi atingi, evenimentele pe care le judeci, se petrec chiar în această clipă, pentru că erau înregistrate de multă vreme, în trecut. Ca să se adeverească, ele trebuie să obţină consimţământul tău, într-o altă dimensiune, în lumea Fiinţei, în stările Fiinţării tale”, mi-a spus El, foarte natural. Mi-a explicat că „faptele sunt deja orânduite şi se întâmplă aşa, deoarece ele deja s-au desfăşurat. Evenimentele din viaţă sunt

stări solidificate ale Fiinţei, care ies la suprafaţă cu timpul. În timp ce sunt prezente şi tu eşti implicat în ele, crezi că sunt adevărate pentru ochii tăi, ai iluzia că ele se petrec pentru întâia dată, dar, practic, ele constituie proiecţia trecutului tău, care se reiterează pe sine însuşi, cu o fragilă modificare”.

Îmi amintesc că, la îndrumările Visătorului, îmi imaginam că evenimentele biografiei unui om obişnuit erau ca o procesiune alegorică a fiinţelor mascate, bufoni gata să joace o festă de prost gust. Le-am văzut cum aleargă unele după altele şi se tot repetă, teribil de asemănătoare şi îşi înăbuşă râsetele sub nasuri şi bărbi false, iar în sinea lor se amuză pe seama orbirii omului, a neputinţei lui de a le recunoaşte.

„Ceea ce omul numeşte viitor este de fapt trecutul lui, văzut din spate.”, a spus Visătorul atunci şi m-a îndepărtat de reveriile mele cu ochii deschişi. „Singura cale de a-şi conduce propria

viaţă este acel «aici şi acum»… Singurul lucru pe care omul îl poate «face» este să controleze clipa suspendată între nimicnicie şi eternitate: atunci merită un destin adevărat, pe care să-l modeleze şi să creeze evenimente pe un nivel superior”.

Mai târziu am fost în stare să testez pe pielea mea şi să văd cât de adevărată era acea viziune, cât de uşor era să uiţi şi să aluneci în cercul hipnotic al unei vieţi false, a unui destin repetitiv.

Cât de mulţi ani aş fi putut salva şi cât de multă durere aş fi putut să evit, dacă aş fi ştiut încă de atunci să ascult mesajul Visătorului şi să mă deschid spre viziunea Lui, care astăzi îmi pare atât de simplă, atât de firească. Am uitat, am negat „visul” şi, luni de zile, nu m-am mai gândit la el. Porţile vechii temniţe se deschideau din nou. Zilele vieţii mele cu Gretchen şi copiii noştri se scurgeau pe o cărare ce deja fusese trasată. Între călătoriile de afaceri spre Orientul Mijlociu şi obligaţiile familiale, păream predestinat să uit şi

să mă pierd pentru totdeauna.

8. La cină cu şeicul

La recepţia de la *Le Meridien*, din Kuweit, am găsit invitaţia şeicului Yusuf îmi propunea să fiu prezent la cină, la palatul familiei Behbehani, în acea seară. O maşină venea special să mă ia, în mai puţin de o oră. Tocmai sosisem dintr-o călătorie obositoare şi ideea de a participa la o cină arabă, cu tot fastul ei, nu prea îmi surâdea. Totuşi, nu puteam s-o refuz. Familia Behbehani era unul dintre cele mai puternice clanuri şi totodată unul dintre cele mai mari trusturi financiare din ţară. În Kuweit, ca de altfel în toate ţările din Orientul Mijlociu, afacerile se împart în mod riguros între cele mai mari familii. Harta puterii financiare dezvăluie în cele mai mici detalii structura arborelui genealogic şi resursele dinastiei emirului, reflectând drepturile ereditare,

care deseori datează din Evul Mediu.

În lunile anterioare, avusesem o relaţie de afaceri cu câţiva membri ai familiei conducătoare din anumite companii ale trustului, dar pe şeicul Yusuf nu-l întâlnisem. Ştiam că el conducea un imperiu financiar imens, ridicat pe francizele şi reprezentanţele unor companii multinaţionale, cu o reţea complexă de interese şi parteneriate importante, cu companii din afara Kuweitului, în special din S.U.A. Palatul Behbehani, o construcţie somptuoasă din marmură albă de Carrara, avea forma clasică, pătrată, cu o curte largă, din care se putea pătrunde la parter, unde erau mai multe săli de recepţie şi se continua cu etajele superioare, unde erau amplasate apartamentele membrilor familiei. Un servitor tăcut, îmbrăcat în caftan, m-a condus în sufragerie.

În jurul unei mese lungi, aranjată după cea mai sofisticată tradiţie a Orientului Mijlociu, am văzut o mulţime oameni de afaceri musulmani,

care purtau haine albe, tradiţionale şi ale căror braţe bronzate erau strident împodobite cu numeroase bijuterii. Erau şi câţiva oameni de afaceri vestici, reprezentanţi ai unor faimoase companii multinaţionale. La cină participau, conform tradiţiei, numai bărbaţii şi nu se aduseseră tacâmuri. Bucătăria arabă nu necesita cuţite. Carnea şi peştele se serveau deja tăiate în bucăţele. Apetitivele, care constau în fructe şi legume proaspete, brânză şi legume mărunţite, erau aduse pe tăvi masive pe care se afla şi came friptă de batal, cu orez. Eram serviţi personal de fiul cel mare al şeicului. Acesta era un privilegiu rezervat numai oaspeţilor care erau priviţi cu cea mai mare consideraţie. Discuţia s-a animat deodată, în centrul atenţiei fiind şeicul Yusuf care dădea dovadă de o inteligenţă sclipitoare. Era o gazdă grijulie şi atentă la cele mai mici detalii.

Beam ceai şi suc de fructe. Kuweitul, printre ţările Orientului Mijlociu, este o „ţară curată”,

care respectă tradiţia Coranului şi băuturile alcoolice sunt strict interzise, cel puţin oficial. Cina se termina cu prăjituri libaneze, preparate din nuci şi miere, iar cafeaua, fiartă pe flacără, într-un vas cu cărbuni, după un obicei nomad, se picura în nişte ceşcuţe delicate. Era fascinant să priveşti licoarea vâscoasă şi întunecată, cu textura ei de pudră, care era turnată cu măiestrie din ibrice strălucitoare de alamă.

Cafeaua încă mai era servită şi şuvoaie unduitoare de arome continuau să umple ceştile minuscule, până când fiecare musafir legăna cana, cu o mişcare circulară a încheieturii, un gest tradiţional care simboliza saţietatea. Şeicul Behbehani, care mă invitase să stau la stânga sa, şi mi-a dezvăluit apoi proiectul: să deschidă o nouă companie comercială în Kuweit. Mi-a cerut să mă stabilesc în Kuweit, pentru a putea să o înfiinţez şi să o conduc. Aş fi deţinut o parte din capital şi statutul de director asociat.

Visul devenea realitate: să creez o organizaţie internaţională, să-mi formez o echipă, să adun şi să aleg resurse şi să mă lupt cu obstacolele ce apar în calea unei companii, într-un mediu atât de ostil. Dar, în final, aş fi putut să navighez pe cele şapte mări ale afacerilor, numai şi numai datorită meritelor mele. Îmi dorisem asta mai mult decât orice pe lume. Sau cel puţin asta crezusem mereu, l-am cerut două săptămâni de răgaz şi apoi am dispărut. Însă, când m-am înapoiat la *Le Meridien*, mă cuprinsese deja teama.

În ciuda eforturilor mele, acea propunere nu mă bucura deloc. Am reflectat îndelung asupra ei la întoarcere, însă cu cât mă gândeam mai mult, cu atât rezistenţa mea la ideea de a mă muta în Kuweit sporea. După câteva clipe de entuziasm, această perspectivă căzuse pradă gândurilor negre şi temerilor. Sămânţa oportunităţii fusese aruncată pe un teren cu mărăcini, ca în legendă,

unde se veştejea lent şi se stingea, ca flăcările vaselor cu cărbuni la sfârşitul cinei.

Mii şi mii de mile de deşert vălurit şi cenuşiu, asemeni spinării imense a unui elefant, se întindeau sub fuselajul avionului ce mă ducea înapoi în Italia. Pe alocuri, cercuri perfecte de verdeaţă opulentă răsăreau împrejurul unui puţ magic, ce străpungea adâncimi incredibile. Eram convins că ceea ce mi se întâmpla era rezultatul unei promisiuni a Visătorului, ca de altfel şi al muncii asidue pe care o dusesem cu mine însumi, chiar de la prima noastră întâlnire. Aspiraţia mea de a duce o viaţă mai liberă, mai responsabilă, mai prosperă, ca un dans în ploaie, atrăsese această oportunitate. Şi acum, ce urma?

Eram mai sigur ca niciodată că cea mai subtilă elevare a Fiinţei strămută munţii din lumea evenimentelor, că Fiinţa noastră ne creează viaţa, dar nu mi-aş fi imaginat niciodată că asemenea schimbări radicale se vor petrece cu o rapiditate

uimitoare. Locuinţa pe care o achiziţionasem în Chia era încă proaspăt tencuită şi zugrăvită, iar iarba de pe peluză începuse să răsară, în timp ce gardul viu creştea pe zi ce trecea. Acea viaţă adormită şi provincială, care de atâtea ori păruse insuportabilă, după părăsirea New Yorkului, apărea acum într-o altă lumină. Plimbările pe lac, cu copiii, spuma de la mal, alergările prin zăpadă cu Gretchen şi chiar acel aer tihnit al oraşului patriarhal constituiau deprinderi de care în câteva luni şi fără să fiu conştient, mă ataşasem profund.

Piatră cu piatră, obicei după obicei, îmi clădisem o altă aşezare, pe un pod, o locuinţă permanentă acolo unde „visul” dorise ca eu să-mi iau o clipă de răgaz înainte de a relua „călătoria” şi de a pătrunde dincolo de toate.

Cunoşteam Kuweitul. Fusesem deja acolo de mai multe ori, cu treburi, însă întotdeauna pe perioade scurte. Impresiile pe care le adunasem despre oraş se limitau la holurile hotelurilor

moderne, drumurile prăfuite, pieţele aglomerate ale târgului şi la ceea ce mai putusem vedea prin geamurile limuzinelor, învăluit într-o bulă de aer condiţionat, de parcă eram într-o navetă spaţială ce traversa o planetă neprimitoare. Mă aventurasem de câteva ori afară, dar avusesem senzaţia că faţa îmi fusese străpunsă de mii de săgeţi, mii de grăunţe de siliciu, arzătoare, aduse de vântul deşertului. Deşertul asedia mereu Kuweitul şi se contura ameninţător la orizont, ca o sabie de nisip suspendată, ca o mare, gata să înghită acea insulă care apăra cu înverşunare domeniul câtorva mile de semicivilizaţie. Dincolo de măreţia turnurilor, de ritmul alert al comerţului şi de modernizarea construcţiilor, Kuweitul nu părea a fi un oraş-stat, ci mai degrabă o luptă corp la corp, perseverentă, un meci cu final deschis, care se juca până la moarte, între om şi deşert. Istoria sa aluneca înainte şi înapoi, între epoca modernă şi timpurile medievale demult uitate,

guvernate de tradiţii arhaice şi justiţia Coranului. Un univers desuet şi bizar se deschidea înaintea mea. O lume zgomotoasă, ca un bazar, unde Cadillac-urile şi cămilele, corturile şi zgârie-norii, nenorocirile biblice şi puterea financiară găsiseră un mod de a convieţui, într-un echilibru miraculos.

9. Evadarea în boală

Cele mai mari şi frământate îngrijorări se manifestau, în primul rând, la gândul de a părăsi slujba de la ACO. Ideea de a demisiona şi a mă stabili în acea ţară, fără certitudinea unei angajării, mă înspăimânta şi făcea să mă simt neajutorat. Totuşi, în ciuda aparenţelor, am continuat să mă mint. Am crezut că eram sincer, atunci când m-am înfuriat pe dificultăţile aparente şi am acuzat nenumăratele obstacole care mi-au răsărit în cale, crescând până au devenit nişte munţi insurmontabili. Nici măcar nu ajunsesem ia

să încep munca de autoobservare vigilentă a stărilor mele, de rafinare a fiinţei, despre care îmi vorbise Visătorul. Nu dobândisem atâta onestitate încât să recunosc că teama era aceea care îmi dicta regulile vieţii şi nu doar acum, ci dintotdeauna. Astăzi simt doar o profundă compasiune pentru acel om care pretinsese că va reflecta şi va analiza avantajele şi dezavantajele, care continua să se mintă pe sine, zi de zi, şi îşi dorea să ia decizia pe care temerile lui deja o aleseseră. Refuzam să accept motivele pentru care Visătorul mă acuzase în atâtea rânduri.

„Tu eşti adevăratul obstacol, cel mai mare duşman al evoluţiei tale şi singura cauză a fiecărui eşec al tău. Va fi nevoie de mulţi ani de autoobservare şi efort înainte să-ţi dai seama că acele circumstanţe adverse, care de altfel ţi se par obiective, exterioare şi independente de voinţa ta sunt, practic, creaţiile tale. Obstacolele pe care le întâmpini sunt materializările cântecului lăuntric

de jale care întotdeauna izvorăşte din cele mai întunecate unghere ale Fiinţei tale”.

În realitate, căutam o scuză care să-mi ofere şansa de a respinge oferta şi care să-mi permită să evit responsabilitatea ei, lăsând însă deschisă posibilitatea ca într-o bună zi să pot învinovăţi destinul şi circumstanţele pentru neacceptarea ei. Mă agăţam de orice ar fi putut justifica returnarea ofertei: copiii, şcolarizarea lor, riscurile din acea ţară. Îmi imaginam că şi Gretchen va opune o rezistenţă fermă. Înăuntrul meu era un „nu” categoric pentru acea schimbare, pentru acea deviere de la vechiul făgaş. Mă uitam împrejur pentru a găsi nişte piedici şi speram să pot acuza lumea de existenţa lor.

În final, am dat peste ceea ce căutam. În trecut, înainte să-l întâlnesc pe Visător, avusesem calculi la rinichiul drept. Cine ar fi putut să ia, cu sufletul împăcat, o decizie atât de importantă, precum aceea de a se stabili cu familia în Kuweit,

fără să-şi facă un examen medical amănunţit?

Eram convins că era o decizie înţeleaptă, mai ales pentru binele copiilor, în ciuda întâlnirii cu Visătorul şi a tuturor eforturilor Lui de a schimba linia destinului meu, eram pe punctul de a aluneca înapoi, în închistarea groaznică a trecutului meu. Am stabilit o programare pentru o radiografie renală urgentă. Acesta era primul pas. Ceva dinăuntrul meu se hotărâse să se îmbolnăvească încă o dată. Mă întorceam, pentru a mă refugia, în pântecul întunecat al existenţei, unde omul nu se poate lua la întrecere cu nimeni, nici nu poate lupta, dar se poate plânge, unde se justifică şi cheamă în ajutor compasiunea lumii.

Inima mea s-ar fi făcut cât un purice dacă aş fi descoperit atunci că eram inventatorul, producătorul, regizorul şi actorul filmului vieţii mele şi, mai presus de toate, creatorul acelor imagini pe care urma sa le proiectez mereu pe marele ecran al lumii. Ignoranţa, cum spusese

Visătorul într-o zi, seamănă cu o mamă care ne dă, prudent, drumul din când în când şi doar atunci când suntem pregătiţi. Dacă nu ar fi intervenit nimic care să împiedice acel scenariu cumplit, următoarea secvenţă din viaţa mea ar fi prezentat în prim-plan faţa crispată a unui doctor care anunţa prezenţa la radiografie a unor umbre mici, pe rinichi, inevitabil pe cel drept, iar apoi când le-a aşezat în lumină, a unor pete minuscule, de parcă cineva apăsase cu degetele peste film. Aş fi plecat negru de supărare şi odată ajuns acasă aş fi căzut pradă disperării şi ani de-a rândul aş fi bocit şi acuzat destinul, starea mea de sănătate „precară”, care din „nefericire” mă împiedicase să mă folosesc de acea oportunitate. Pusesem la punct toate detaliile pentru radiografia din dimineaţa următoare. Cel mai rău lucru era că nici nu-mi dădeam seama cât de mult durase urzirea acestui plan. Oricum, mi-aş fi apărat cauza până la ultima suflare şi aş fi jurat pe ce aveam mai scump

pe lume că singurul lucru după care tânjeam era un rezultat favorabil la investigaţia medicală, care să-mi confirme o perfectă stare de sănătate şi să-mi permită să merg mai departe cu acea aventură.

Din fericire, un fir de aur mă mai ţinea legat încă de Visător, în acea seară îmi doream mai mult decât orice să-l pot vedea din nou. Nu mai puteam îndura. Nu mai puteam rezista fără ajutorul Lui. Părea să se fi scurs o veşnicie de la ultima noastră întâlnire. Incapabil de a găsi o altă cale, am hotărât să-i scriu o scrisoare. În ea mi-am reiterat, solemn, promisiunea şi l-am întrebat dacă puteam să-mi reîncep „călătoria”.

Un cuvânt revine, mereu, în aceste zile şi-mi tulbură conştiinţa.

Se leagă de ceea ce mi-ai spus, la ultima noastră întâlnire.

Acest cuvânt este *demnitate*.

Este cea mai dureroasă parte din viaţa mea, care îmi lipseşte cel mai mult, în orice situaţie, în

orice eveniment.

Am nevoie de ea.

Trebuie să o generez, s-o adulmec, s-o împrăştii peste tot.

Ştiu că are un preţ. Sunt gata să-l plătesc.

Te întreb însă dacă mai am timpul şi puterea să mi-o însuşesc.

Ajută-mă!

«Alături de mine, în lumea mea, poţi trăi liniştit, poţi fi bogat, poţi fi sănătos…»

Ne-ai invitat de nenumărate ori.

Dar la ospăţul tău nu erau meseni.

Într-o lume dominată de falsitate, populată de oameni gata să trădeze şi să decadă, simt că tu eşti singurul care stai de strajă, ca heruvimul ce-şi roteşte spada, în faţa arborelui vieţii…

Îmi doresc să reîncep «călătoria»

şi să-mi dai noi imbolduri pentru sarcina mea.

Te implor să mă ajuţi.

Nu am mai fost «acasă» de luni de zile.

Simt nevoia să adun laolaltă piesele risipite din viaţa mea…

Nu într-atât scriam, cât mă confesam şi „mă citeam pe mine”. Acel efort de sinceritate m-a schimbat. Acea scrisoare nu era încă încheiată, dar fusese deja trimisă. Pătrunsese direct în mine, în cea mai bună parte a mea, până la acei puţini atomi de bunătate, frumuseţe şi adevăr care încă pâlpâiau în întunericul fiinţei mele, în acea parte care, în mulţimea lăuntrică de disidenţi şi indisciplinaţi, spusese „da” marii aventuri. Încă mai scriam la acea scrisoare când am izbucnit în lacrimi, cuprins de o fericire neaşteptată şi misterioasă.

10. Păianjenul şi prada

M-am trezit în faţa Lui. Îmi dorisem atât de mult să-l revăd, dar acum simţeam o jenă

nemăsurată şi un insuportabil sentiment de culpabilitate. Ruşinea şi vinovăţia alcătuiau în mine o lume densă, cu o forţă gravitaţională mai mare decât cea a pământului. Aceea era lumea mea lăuntrică, acelea erau legile după care, fără să fiu conştient, mă ghidam în fiecare zi. Chiar acolo, în prezenţa Visătorului, simţeam povara şi oroarea ei şi aşteptam cu răsuflarea tăiată şi cu ochii aţintiţi pe podeaua încăperii.

„Fiecare dintre mişcările, gândurile, cuvintele tale reflectă predispoziţia ta dea ceda. În taină, tu speri să dai greş, să te îmbolnăveşti şi să nu mai lupţi împotriva lumii «ostile». Ca şi alte milioane de oameni, ţi-ai situat conflictul în afara ta. De aceea, ai încetat să te mai aperi şi doreşti să îmbătrâneşti şi să mori… Ai făcut asta de atâtea ori. Este timpul să te opreşti… pentru totdeauna!”, a spus El şi a tăcut, ca şi cum m-ar fi lăsat să savurez, în adâncul meu, gustul amar al adevărului. Picături reci de sudoare mi se

prelingeau pe spate.

„Un om ca tine, în obscuritatea iresponsabilităţii lui, îşi pune la cale nenorocirile, îşi pune capcane pentru el însuşi, îşi întăreşte propria închisoare, îşi pregăteşte cu grijă durerile, nenorocirile, accidentele, boala, cu abilitate şi grijă la orice detaliu, ca un adevărat artist”, a şuierat Visătorul, pe tonul unei ameninţări îndreptate spre adversar, în mijlocul unui duci. „Este, inconştient, un meşteşug tenebros, precum instinctul unei insecte monstruoase, care se urzeşte în abisurile animalităţii. Acolo unde omul este, în mod tragic, şi păianjenul, şi prada!”

Cuvintele Lui îmi încleştau inima. Tremuram şi mă sufocam, de parcă fusesem aşezat sub un jet puternic de apă rece, după un somn profund. Visătorul mi-a dezvăluit că puteam aranja pietre în rinichiul meu stâng şi le puteam orândui după pofta inimii, cu aceeaşi naturaleţe cu care cerusem şi primisem armonie şi succes.

Îmi era imposibil să accept că eram unicul creator al lumii mele. Aceasta constituia piedica ce se opunea tuturor încercărilor mele de a înţelege. Obstacolele pe care noi le întâmpinăm, după părerea Visătorului, reprezintă materializarea neînţelegerii noastre.

Omul este atât cât înţelege.

Măsura omului este nivelul lui de comprehensiune şi aceasta creează lumea pe care el o merită. Înţelegerea este o acţiune, o lărgire a viziunii, o îndepărtare a rămăşiţelor şi straturilor de murdărie. Este un act de voinţă, care nu vine şi nici nu poate fi impus din exterior.

Omul nu trebuie să caute paradisul.

El nu trebuie să facă nimic pentru a-l merita.

Unica disciplină care ţi se cere este să îndepărtezi infernul din viaţa ta: propria incomprehensiune.

Dacă Visătorul nu m-ar fi instruit atâta amar de vreme şi n-aş fi trecut printr-o ucenicie

îndelungată, cu îndoială şi nesupunere, n-aş fi fost capabil să port pe umeri responsabilitatea unei asemenea revelaţii. M-aş fi făcut una cu pământul. Am reflectat la ce s-ar întâmpla dacă ştiinţa şi-ar însuşi acest adevăr: omul, în starea lui actuală, este unicul creator al dezastrelor lui, care se ascund mai întâi în interior şi apoi se manifestă în exterior. Faptul că realizăm cât de ascultătoare sunt corpul şi lumea noastră personală, că descoperim cât de puternică este abilitatea creativă a gândirii noastre, constituie, indiferent dacă e pozitiv sau negativ, un şoc mult mai mare pentru civilizaţie decât descoperirea lui Copernic. Dacă aceasta ar arunca omul la marginea universului, dincolo de lumea iluzorie pe care el a considerat-o a fi centrul, viziunea Visătorului ar revoluţiona destinul omului şi ar spulbera prejudecăţile lui adânc înrădăcinate.

Convingerea generală este că există o lume exterioară, pe care el o poate blama, că există

ceva sau cineva pe care poate să-l acuze de înfrângerea permanentă care este viaţa lui.

Lumea *este astfel*, *pentru că tu eşti astfel*, cel mai scurt rezumat al filosofiei Visătorului şi al măreţei lui viziuni, cuprinde o teorie atât de puternică, încât poate devia cursul existenţei, nu din exterior spre interior, ci invers, din interior spre exterior, ca în orice proces de vindecare. *Mea culpa* din dogma creştină, credinţa romană în *homo faber*, dictonul „cunoaşte-te pe tine însuţi” din era înţelepţilor şi vocile tuturor şcolilor de renume, pe temeliile cărora s-au fondat imperii şi civilizaţii milenare, au răsunat împreună, cu solemnitate şi responsabilitate.

Cu toate că această viziune îmi fusese anunţată de mai multe ori, gândurile mele erau tulburi, în momentul în care am simţit că raţionalitatea şi logica se năruie, dezgropate din rădăcina lor milenară şi nimicite odată pentru totdeauna. Mi-am dat seama că întâlnirea cu

Visătorul avusese loc într-o aripă din locuinţa Lui care-mi era total necunoscută. Nu ne mai aflam în camera cu podeaua ivoar şi nici în sera cu reflectoare uriaşe, cu piscină la mijloc şi sculpturi rafinate, ci într-o mansardă imensă, cu un tavan sculptat din lemn preţios şi mobilată în stil colonial. El stătea în mijlocul unui divan alb, cu marginile incrustate fin cu bambus, atât de larg, încât ocupa întreg peretele. Un tablou alb-negru înfăţişa o lume în stilul lui Steinbeck.

El tăcea din nou. Părea a cântări dacă puteam îndura ceea ce urma să-mi spună. În aer, o vibraţie aparte vestea importanţa crucială a acelei întâlniri dificile. Ajunsesem la o altă răscruce din viaţa mea, unde ori mergeam mai departe, ori pierdeam totul. Eram pe marginea prăpastiei. Căderea liberă ar fi însemnat să nu-l revăd niciodată. Când a început să vorbească din nou, am respirat adânc, pentru a-mi face curaj.

„Fiecare prag depăşit înseamnă

autodepăşire! Există nişte fiinţe monstruoase, duşmani milenari înspăimântători şi iluzorii ca temerile tale, care stau de pază în cele mai înalte niveluri ale existenţei, în lumile superioare…” Cuvintele Lui erau ca un foc care-mi trecea prin vene şi mă devora. „Într-o zi, va trebui să le înfrunţi!”

Eram împietrit. Am rămas aşa multă vreme, absolut nemişcat. Simţeam presiunea unei forţe necunoscute pe fiecare centimetru din corp, care-mi bloca toate mişcările. În cele din urmă, ca la o comandă din văzduh, m-am simţit eliberat. Cu precauţie, am făcut primele mişcări. Scăpasem din sacul neputinţei, pe care am alungat-o, ca pe o piele de animal. Acum puteam să-mi înalţ capul. Am încercat să-l ridic, încetişor. Nu îndrăzneam să privesc în jurul meu, totuşi am observat că era o lumină puternică şi puteam vedea foarte clar fiecare detaliu din încăpere. Sursa de lumină, eram convins, nu era soarele. Ziua care începuse

rămăsese afară, atârnată de sticla ferestrelor dinspre est, fără a-şi dori să pătrundă înăuntru. Din motive nelămurite, lumina din acea încăpere depindea de mine! Puteam să o sporesc sau să o diminuez şi am făcut asta de mai multe ori activând, mental, un buton invizibil.

Încă îmi perfecţionam acea abilitate stranie când un gând m-a izbit cu forţa unui adevăr devastator. Universul depindea de mine! Ca şi acea cameră, lumea putea avea o luminozitate orbitoare, însă era învăluită de penumbră, din cauza neputinţei mele de a o face să strălucească. Această descoperire mi-a tăiat răsuflarea.

Abia mai târziu, când am reflectat, calm, am simţit cu adevărat puterea cuvintelor Visătorului: *lumea este astfel, deoarece tu eşti astfel*. Omul este o fiinţă nefericită, care, deşi înconjurat de desăvârşire şi abundenţă, priveşte lumea prin ochii unei broaşte şi se lamentează de ceea ce vede.

11. Jocul de-a v-aţi ascunselea al existenţei

I-am întâlnit privirea severă, dar caldă, şi am perceput în ea ceea ce mi s-a părut a fi o umbră de înţelegere amestecată cu milă. Acea privire m-a înfricoşat mai mult decât cuvintele Lui şi m-a făcut să mă simt ca un bolnav care citeşte în ochii unui prieten gravitatea stării lui. Brusc l-am auzit spunând:

„Când erai mic, obişnuiai să te joci de-a v-aţi ascunselea…”

Imediat, filmul vieţii mele a început să se deruleze de-a-ndărătelea. Soarele contura scândurile vechii verande într-o lumină de aur lichid şi scotea din ascunzătoare şopârle cu gura deschisă, uluite şi nemişcate între o glastră de busuioc şi alta plină de muşcate. Unul dintre noi a spus „gata!”, cu braţul subţire lipit de perete şi cu

ochii închişi şi a început să numere. Ceilalţi s-au răspândit să caute un loc unde să se pitească. „*Cucu*!” li se striga celor surprinşi înainte de a reuşi să se facă nevăzuţi. Erau scoşi din ascunzătoare, speriaţi.

„*Existenţa este ca şi acel strigăt… Cucu*!” a spus Visătorul, imitând perfect acel strigăt din copilărie, de parcă pătrunsese în amintirile mele. Am încercat să păstrez acele imagini, să nu le mai dau drumul, mă străduiam să dau un nume acelor chipuri de ştrengari dibaci, dar ei se îndepărtau şi luau cu ei mireasma magică a copilăriei.

„Existenţa vine să te scoată din ascunzătoare, indiferent unde ai fi, purtând cea mai îngrozitoare mască, pentru a-ţi dezvălui starea în care eşti. De ce ţi-e teamă? Că vei sărăci? Că vei fi părăsit? Că te vei îmbolnăvi, că îţi vei pierde casa sau slujba? Aceasta este masca pe care o poartă existenţa, ca să te înspăimânte. Orice lucru de care omul se teme se

materializează în evenimentele peste care dă el pe stradă. Ca şi examenele pierdute, el trebuie să le înfrunte mai devreme sau mai târziu”.

Nu mai era nevoie să-mi reamintesc de experienţele proprii pentru a-mi da seama că Visătorul spunea adevărul. Totuşi, am rezistat cu stoicism acelor idei. Viziunea unui mecanism planetar menit să menţină omenirea într-o permanentă stare de frică şi precaritate, sub teroarea unei continue ameninţări, mi se părea aberantă.

„Numai în momentul în care este ameninţat, omul comun îşi găseşte forţa de a izgoni umbrele, fantomele create de traumele lui din copilărie, de sentimentul de culpabilitate… Omul adevărat nu se confruntă cu asemenea probleme… El trăieşte permanent într-o «stare de certitudinea explicat Visătorul, accentuând importanţa frazei, printr-un ton aparte.

Eram perplex.

Auzeam o teorie a unei injustiţii planetare, conform căreia omenirea este împărţită în două specii: una fericită şi lipsită de griji, binecuvântată cu un sentiment nezdruncinat de certitudine, şi o alta, mult mai numeroasă, căzută pradă temerilor, tremurândă în aşteptarea a noi probleme şi dezastre, l-am împărtăşit revelaţia mea şi am observat că Visătorul era într-o dispoziţie neaşteptat de înţelegătoare.

În lumea Visătorului, simpla adresare a unei întrebări cerea precauţie şi atenţie. În prezenţa Lui, eram tot timpul atent la cele ce gândeam, la cele ce simţeam, la cea mai imperceptibilă mişcare, la felul în care vorbeam şi priveam. Asta transforma fiecare moment petrecut alături de El, de când începusem «lucrul» la Şcoală, instruit de El. Pe de altă parte, când eram departe de Visător, atenţia mea se risipea, se spulbera în mii de direcţii şi, împreună cu ea, întreaga mea fiinţă se fragmenta.

„Până şi omul obişnuit se simte în siguranţă; certitudinile lui sunt temerile lui… îndoielile lui sunt adevărul lui. El le adoră şi nu s-ar despărţi de ele, pentru nimic în lume. Din copilărie, se hrăneşte cu temeri iluzorii, se alimentează cu roadele imaginaţiei sale bolnave, ale creativităţii lui răsturnate. Ca rezultat, el confundă umbrele cu inamici reali şi trăieşte simţindu-se toată viaţa sub teroarea ameninţării…”

Visătorul mi-a explicat că, gradat, nimeni nu mai simte durerea acestei condiţii, deoarece devine una cu ea. Durerea şi nesiguranţa devin componente fireşti ale vieţii, reazeme cunoscute, atât de confortabile, încât nu mai pot fi abandonate, de majoritatea oamenilor.

„Simte-te în siguranţă” m-a îndemnat El. „Nu există niciun duşman în afară… Practic, tu eşti cel care te ameninţi. Oamenii nu se simt niciodată în siguranţă. Chiar şi omul bogat, care aparent nu are de ce să se teamă, are îndoieli, se află într-o

permanentă stare de nesiguranţă şi trăieşte cu frică, incertitudine şi durere… Este singura îndeletnicire pe care o cunoaşte; o activitate care-i conduce întreaga viaţă”.

„Deci nu există leac…”

„Nu există nicio cale care să te facă să te simţi în siguranţă”, mi-a spus Visătorul „nu există uşi, seifuri sau buncăre blindate şi nici măsuri de precauţie pe care să le poţi lua”.

Apoi a recitat:

Numai un visător adevărat se poate simţi în siguranţă.

Visul este sigur, îndoiala, teama, suferinţele sunt iluziile şi unica realitate a omului de rând.

Am închis ochii şi am lăsat rima copilărească a Visătorului să mă legene… încercând sentimentul de siguranţă, de invulnerabilitate pe care-l poate trăi doar un făt în pântecele mamei sale, chiar dacă este înconjurat de adulţi îngrijoraţi şi temători… Am încercat să regresez,

până am devenit un fetus, aflat încă în uter. Apoi mi-am „re-amintit” acea integritate fără cusur, acea inocenţă fără cea mai mică idee de separare şi am plutit în lichidul certitudinea palpabilă şi nemărginită a oceanului amniotic. Vocea Visătorului recita versurile finale:

„… Pentru a fi în siguranţă, trebuie să fii fără de păcat… fără judecată de sine…”

Dintr-odată, îmi era clar că omul poate fi atacat doar de duşmanii lui lăuntrici. Cei care mint, se prefac, trişează, indivizii măcinaţi de îndoieli, nesiguri, păcătoşi… cei care se tem nu au nicio scăpare. Ei sunt la fel cu temerile care deschid uşile hoţilor… Simţeam că mă pierd!… Şi împreună cu mine toată omenirea, condamnată la o perpetuă nesiguranţă. Cine putea oare să mai iasă la liman? Alunecam spre cele mai dureroase şi scindate condiţii existenţiale.

„Doar un om capabil să parieze totul pe sine însuşi, doar un om care «doreşte», care cere şi

încearcă să se schimbe, cu toată tăria, poate reuşi", mi-a întrerupt Visătorul căderea. „Şi chiar dacă în ochii oamenilor comuni el va părea o persoană nesăbuită, care trăieşte riscând la maxim sau inconştient, omul condus de integritate şi austeritate este mereu însoţit de acest «simţ al salvării». Numai acesta ştie că, de fapt, nu riscă nimic. În afaceri, în cele mai riscante acţiuni, cel care se bucură de această certitudine, nu poate fi atacat şi nici nu poate rata. Orice atinge creşte şi sporeşte şi, în orice circumstanţe, chiar şi în cele mai disperate situaţii, găseşte soluţia, întotdeauna, iar evenimentele şi circumstanţele îi dau temei să creadă că el însuşi este propria sa soluţie".

Şi-a reluat versificarea.

Simte-te în siguranţă, permanent.

Fii sigur pe tine şi simte-te nemuritor chiar acum.

Apoi, cu tonul scăzut al cuiva care divulgă un

secret, a spus:

„Deşi omul comun se simte constant ameninţat şi se teme mereu de cineva sau ceva, nimic şi nimeni nu-l poate răni din afară. Lumea este proiecţia, materializarea «visului» nostru… sau a coşmarurilor noastre. Lumea poate fi un paradis sau un infern. Tu decizi în care trăieşti!”

Visătorul nu mai mi-a dat răgaz să iau notiţe în nelipsitul meu carneţel, ci a conchis:

„Eliberează-te de teama!… Neînfricarea este uşa spre certitudine şi integritate şi totuşi niciun efort nu te poate lecui de frică. Neînfricarea vine de la sine, atunci când îţi dai seama că nu este nimic de care să-ţi fie teamă”.

Revelaţia Visătorului, că nu există nicio ameninţare în exterior, mă împingea pe marginea înfricoşătorului necunoscut Perspectiva de a trăi fără temeri, de a păstra o stare de prezenţă permanentă a Fiinţei, capabilă să vegheze ca nici măcar cel mai subţire fir de iarbă-rea să nu se

strecoare înăuntrul meu, era mult mai ameninţătoare decât starea normală, anxioasă. Să-ţi fie teamă, să ai îndoieli, să te simţi ameninţat de întâmplările vieţii era singura noastră certitudine şi, într-un final, chintesenţa a tot ceea ce omul consideră starea sa firească, ideea unei umanităţi lipsite de teamă era la fel de respingătoare ca şi perspectiva de a descoperi o specie străină, extraterestră, la mii de ani lumină distanţă de concepţia mea despre omenire. Ameninţarea la nesiguranţa noastră este mai terifiantă decât teama însăşi, la fel ca ideea nemuririi, care este mai inacceptabilă decât certitudinea morţii. Eram absolut sigur că fiecare om ar fi gata să-şi dea viaţa pentru a apăra, pentru sine şi generaţiile viitoare, dreptul de a se teme şi de a suferi.

„În umbra durerii, fricii, îndoielii, incertitudinii, se ascunde un gând distructiv, iar în umbra acelui gând distructiv se află cauza tuturor cauzelor: ideea inevitabilităţii morţii” a afirmat

Visătorul, înainte de a adăuga: „Acesta este adevăratul criminal al umanităţii… originea tuturor necazurilor omului, a războiului şi a criminalităţii, în civilizaţiile pe care el le-a creat. Conştientizarea acestei seminţe a morţii va anula pentru totdeauna moartea fizică din existenţa sa. Moartea, reazemul limitelor, apără omul de derutantul concept al infinitului”.

Visătorul mi-a explicat că percepţia morţii, pe care omul o poartă înăuntrul său, pare să îşi aibă originea în momentul naşterii sale, deşi, practic, originile ei sunt mult mai îndepărtate. Prima senzaţie a fiinţei umane, la venirea pe lume, este cea a unei suferinţe copleşitoare. În aşa-zisele societăţi civilizate, viaţa începe cu unul dintre cele mai brutale ritualuri, pe care Visătorul l-a definit drept „un *adevărat bine ai venit în infern*!” Aduşi pe lume cu durere, întâmpinaţi de luminile orbitoare ale sălii de operaţie, de vocile agitate ale doctorilor şi de ţipetele mamei, înainte de a fi

spălaţi şi aşezaţi pe o suprafaţă rece de inox, nou născutul face cunoştinţă cu teama, ca prima impresie asupra lumii, iar din acel moment se însoţeşte cu ea, urmând-o ca pe adevărata lui mamă.

„*De acum încolo nimic nu-i pare mai familiar decât gustul dulce amar al fricii*”, a afirmat Visătorul. Întreaga viaţă a unui om obişnuit pare a fi condusă de acest prim moment, de experienţa acelui foc lichid pe care-l simte pătrunzând în plămâni, la trecerea înspăimântătoare din starea de fiinţa acvatică la cea de creatură terestră, care respiră.

12. Sticla

Timpul se scurgea, într-o tăcere sumbră. Am încercat să o umplu, adâncindu-mă în notiţele pe care le luasem atât de laborios. Simţeam o dorinţă irepresibilă de a şti mai mult, crescând înăuntrul

meu. Care era secretul fricii, al angoasei pe care o purtăm în noi? De ce erau milioane de vieţi, la fel ca şi a mea, atât de nefericite? Visătorul părea să fi cules aceste întrebări din văzduh, rupând apoi tăcerea. Dar cuvintele pe care le rostea erau cel puţin surprinzătoare.

„*La New York avea mereu la îndemână o sticlă cu apă*”, a spus pe un ton acuzator şi cu o voce ridicată, ca şi cum atrăgea atenţia cuiva asupra acestei situaţii.

Stânjeneala pe care o simţeam era îngrozitoare. În timp ce vorbea, şi-a îndreptat degetele arătătoare spre mine şi le-a coborât cu o mişcare ciudată, ca şi cum voia să-mi arate nişte mărturii nevăzute. Acel mod de a mă exclude din discuţie, prin interpunerea unui martor virtual între noi mă tulbura peste măsură. Deodată, falsa protecţie, compromisurile, măştile, create ca nişte straturi pe parcursul vieţii, cădeau una după cealaltă, ca straturile succesive de celule moarte.

Mi-am pierdut controlul asupra muşchilor feţei şi am simţit mii de expresii care se derulau, cu o viteză uimitoare, ca într-un film cu grimase groteşti. Maşinăria înnebunise, împreună cu programul care o gestiona, de parcă Visătorul destupase ecluzele şi acum se afla în acel spaţiu al libertăţii, pe care amintirile acelor ani îl ocupaseră, iar acum dădea cale liberă imaginilor ce fuseseră încarcerate să curgă.

Imediat, acele amintiri mă izbiră ca nişte fragmente din viaţa altei persoane. Pentru a împiedica formarea de calculi, doctorii îmi recomandaseră să beau multe lichide. Cu timpul, devenise o obişnuinţă să ţin o sticlă de apă în apropiere. Sticla îmi devenise un fel de proteză, un membru suplimentar, fără de care nu mă puteam descurca. Unul dintre primele efecte ale întâlnirii mele cu Visătorul, pe lângă alergările matinale şi aplicarea principiilor lui în viaţa mea, era renunţarea la agitaţia psihică şi la sticlă.

„Boala ta nu este provocată de calculi, ci de dependenţă. Calculii sunt doar un simptom, semnale indicatoare ale adevăratei boli, pentru a găsi o cale de vindecare”.

Mi-a spus că, atunci când nu ascultăm aceste semnale şi ele nu reuşesc să ne întoarcă la adevărata cauză a bolii, aceasta se agravează şi simptomele ei devin mai supărătoare şi mai dureroase.

M-a sfătuit să nu mai beau multă apă, deoarece astfel problemele mele cu rinichii vor deveni o veche amintire. Când am revăzut imaginile acelea, derulându-se pe ecranul minţii, m-am întrebat de ce dezgropase acel episod din viaţa mea. Brusc, un mecanism ascuns s-a declanşat şi am fost catapultat într-o amintire din afara timpului, o verticală pe planul acelor rememorări, în eternitatea uneia dintre stările Fiinţei mele. Reveneam în amintirile jalnice ale acelor ani. Mi-am „reamintit” că pierderea acelei

sclavii şi eliberarea de sub tirania fricii, care au făcut ca sticla de apă să devină tovarăşa mea inseparabilă, nu mi-au adus nicio bucurie sau uşurare. Din contră! Când am străpuns un fragment din acel trecut, am descoperit că această nouă libertate avea gustul unei pierderi iremediabile, precum pierderea unei persoane dragi sau consecinţele unui colaps financiar. Acum mi-am amintit cu claritate că lucrul cel mai dificil de suportat era vidul lăsat de procesul vindecare. Pierderea, chiar dacă temporară, a fricii, a îngrijorării de a nu mă îmbolnăvi, s-a aşternut ca un strat protector peste mine, în care mi-am abandonat vechile şi familiarele cârje.

13. Adevăratul sărac

Am tresărit la auzul vocii Visătorului, care m-a întors înapoi la postura de scrib.

„Să îndepărtezi o problemă sau boala unui

om care nu este pregătit, este ca şi cum i-ai dezactiva sistemul de alarmă sau i-ai elimina schimbătorul automat de viteză. În cazul în care el nu este pregătit, consecinţele sunt imprevizibile. S-ar putea trezi în faţa unor situaţii mai grave decât înainte.

De aceea, omul nu poate fi ajutat din exterior. De îndată ce boala sau îngrijorarea este îndepărtată, el o înlocuieşte imediat cu altă boală sau îngrijorare, care de obicei este mai gravă decât prima şi, astfel, reactivează condiţiile corespunzătoare Fiinţei sale, ca şi cum ar fi un perfect aparat homeostatic".

Visătorul îmi dezvăluia secretul unui comportament specific majorităţii oamenilor. Un mecanism psihologic care se răspândise pe toată planeta şi era chiar sub nasul nostru, dar funcţia lui nu putea fi totuşi explicată. Oamenilor le este greu să-şi abandoneze suferinţele, temerile, incertitudinile, pe care le deţine din belşug. Ei

sunt ataşaţi de aceste posesiuni mult apreciate, care îi împiedică să transcendă. Motivul pe care mi l-a dat Visătorul era că umanitatea le percepe ca pe nişte scuturi protectoare.

„… vinde tot ce ai, dă tot la săraci şi vei fi bogat, în ceruri; apoi, vino şi urmează-mă. Când tânărul a auzit acestea, s-a întristat, fiindcă era putred de bogat”.

În sfârşit, am zărit, ca printr-un filigran, în parabola tânărului bogat, scânteia de inteligenţă a minţii care o crease, iar comoara păstrată de douăzeci de secole în acele cuvinte extraordinare, mi se înfăţişa în toată splendoarea ei.

Explicaţia pentru tot ceea ce se întâmplase la restaurantul Veronica mi-a răsărit pe neaşteptate în minte şi m-a lovit ca un trăsnet. Ceea ce le ceruse Visătorul acelor oameni, la cină, nu era să-şi lase bogăţiile, ci sărăcia. De fapt, El îi ghida cum să pătrundă pe un plan mai înalt al existenţei. „*Cheamă pe cineva în locul tău*”, a spus El. Acesta

era miezul parabolei omului bogat.

„… vinde tot ce ai şi dă săracilor”. Aceştia sunt săracii la care se referea Evanghelia. Dă tot ce ai acelora care aspiră să-ţi ia locul. Vei observa că tot ceea ce ai, toate lucrurile de care te-ai ataşat cel mai mult, sunt sărace în comparaţie cu ceea ce are să vină.

Datorită unui mecanism special, pe care Visătorul mi l-a descris pe îndelete, în univers, tot ce nu evoluează se degradează. Chiar şi în vieţile noastre de fiinţe umane, în orice clipă sunt două direcţii posibile: fie în sus, fie în jos. Visătorul numea aceasta „legea evoluţiei” şi mi-a specificat că ea poate fi aplicată indivizilor, dar ca şi organizaţiilor, naţiunilor şi tuturor civilizaţiilor: este general valabilă. Fără un imbold spre în sus, fără energia specială a aspiraţiei spre mai mult, viaţa se retrage şi se degradează.

Consideram cazul bisericii ca fiind reprezentativ în acest sens. În anumite perioade

ale istoriei sale, incapabilă să găsească energia care s-o înalţe spre un nivel superior, ea şi-a urmat vechea potecă, până când a sfârşit îndreptându-se spre o direcţie total opusă faţă de cea iniţială. Astfel, a devenit propria sa negaţie, căzând în idolatrie, superstiţii şi crime, căci a ajuns să conceapă inchiziţia, *auto-da-fe*-ul şi cruciadele, continuând în mod paradoxal să se numească şi să se considere creştină.

Bogaţii din Evanghelie, condamnaţi să rămână în afara porţilor împărăţiei, nu erau magnaţi care învârteau aurul în visteriile lor, ci oameni împovăraţi de agitaţia emoţiilor negative, de ataşamente, sentimente de culpabilitate, gârboviţi sub povara fricii, indiferent dacă erau vii sau morţi.

Dezastrul produs de interpretarea eronată a acestui mesaj, care a hrănit autocompătimirea şi predispoziţia spre privaţiuni a milioane de oameni, mi se părea foarte clar. Mă gândeam că atitudinea

bisericii, de compătimire, justificare şi uneori de slăvire a sărăciei, se perpetuase, pe neştiute, făcând eradicarea ei din conştiinţa umană şi implicit din societate mult mai dificilă.

14. Frica este iubire degradată

„Frica este otrava care circulă prin venele existenţei tale. Nu este frica de ceva anume. Este frica, pur şi simplu”, a spus El.

„Deja te-ai obişnuit cu ea. Condiţiile pe care omul le întâlneşte în lumea evenimentelor sunt relevante, deoarece ele îi arată lucrurile pe care a încercat să le evite, ce anume a încercat să nu vadă înăuntrul lui. Răul, întâmplarea, pentru cei care nu au o Şcoală, reprezintă nenorociri, însă pentru cei ce au o Şcoală, ele constituie instrumente de lucru, cu ajutorul cărora îşi pot recâştiga integritatea pierdută şi înţelegerea. În acelaşi timp, ele sunt simptomele, semnalele de

alarmă ale stării sale reale. Contrar aşteptărilor omului, cea care apare mai întâi este teama şi abia după aceea alegem obiectul temerii”.

Foarte devreme în viaţa omului comun, îndoielile, teama şi durerea trasează limitele acestuia; un spaţiu hipnotic, ireal, în care se simte protejat, ca între zidurile groase ale unui buncăr, jumătate refugiu, jumătate temniţă.

„Primul pas spre integritate, spre unitatea fiinţei, este abandonarea fricii. Nu poţi clădi nimic pe frică şi nici nu poţi să-ţi manifeşti inteligenţa vizavi de ea. Absenţa fricii este prima regulă a războinicului. Teama te face dependent de slujbă şi te îmboldeşte să te refugiezi în boală, exact aşa cum ai procedat în trecut”.

Glasul Visătorului a împrumutat tonul unei rugăciuni severe, când mi-a poruncit:

„Transformă teama într-o oportunitate!… Omul cunoaşte doar două sentimente: frica şi iubirea. Ele nu sunt antinomice… amândouă

reprezintă aceeaşi realitate, însă pe niveluri diferite ale fiinţei… Frica este iubire degradată, iubirea este teamă sublimată”.

Mi-a lăsat un moment de respiro, ca să notez aceste sentinţe finale şi, înainte de a continua, s-a asigurat că le notasem întocmai.

„Frica este o moarte interioară. Eroul este un om fără temeri, fără morţi lăuntrice. Cuvântul «erou» izvorăşte din grecescul «eros», care înseamnă iubire, iar în latină «amor» poate fi înţeles ca «a-mors», adică fără de moarte, nemuritor. Cei care nu aleg o moarte interioară, nu o vor găsi nici în afară. Eroul este un nivel pe scara evoluţiei umane, pe care nu-l poţi atinge în vâltoarea bătăliei, ci în solitudine, cucerindu-te pe tine însuţi. Bătăliile servesc doar pentru a face vizibil ceea ce eroul a cucerit deja, în invizibil. Invincibilitatea şi invulnerabilitatea lui sunt pur şi simplu demonstraţia faptului că s-a petrecut ceva în Fiinţa sa, hârtia de turnesol care probează

victoria sa asupra morţii”.

Visătorul a luat o pauză lungă. În acest timp mi-am aranjat şi pus la punct notiţele. Simţeam valoarea acelui material şi importanţa revelaţiilor Visătorului, care puneau într-o lumină orbitoare cele mai tainice mecanisme şi cele mai întunecate zone ale psihicului nostru, tot ce ne-a transformat într-o specie muritoare, temătoare şi falsă.

Când Visătorul a reluat discuţia, a ridicat problema Kuweitului şi temerile mele de a-mi părăsi slujba şi de a mă stabili acolo.

„Experienţa din Kuweit este foarte importantă pentru tine. Pe plan extern, va fi începutul unei noi ocazii de afaceri, iar pe plan intern va fi un prim pas spre depăşirea unei stări de apnee, a condiţiei sufocate în care te complaci de prea multă vreme”.

„Un întreprinzător este un om aflat deja pe drumul spre «vis»”, a spus Visătorul cu o voce vibrantă, pe un ton blând, „Eleste un rebel, gata

să-şi rişte reputaţia şi să transforme realitatea, să spargă tipare şi prejudecăţi, pentru a crea altele, mult mai solide. Alătură-te altor oameni, ia-i sub umbrela ta, inoculează-le entuziasm, inspiră-le propriul tău vis, pentru că acestea sunt caracteristicile întreprinzătorului, iar în realitate sunt chiar calităţile Fiinţei, care-ţi deschid calea spre nivelurile superioare ale responsabilităţii umane”.

Simţeam cum angoasa mă cuprindea. Simţeam un spasm clar de colică renală, de parcă o umbră m-ar fi invadat şi mi-ar fi înnegurat lumea interioară. Nu există niciun alt sentiment asemănător cu acesta, care se află exact la jumătatea drumului dintre durerea fizică şi cea psihică. Instinctiv, mi-am aşezat mâna în zona rinichiului stâng.

Intenţionam să-i amintesc şi Lui de temerile pe care le aveam legat de revenirea bolii, pe care o crezusem dispărută pentru totdeauna şi voiam

să-i vorbesc despre investigaţia medicală pe care urma să o încep.

„Încetează să mai minţi” a spus El, tăios „Faci parte din cea mai rea categorie, aceea a oamenilor care se mint pe ei înşişi: ipocriţii… Boala nu există. Trupul nu se îmbolnăveşte niciodată. El doar emite semnale, produce simptome care ne anunţă ce lipseşte din Fiinţă… Boala nu există, ceea ce există este vindecarea…”

Apoi, cu o încetineală intenţionată, a pronunţat clar:

„Orice vindecare este o eliberare de teamă. Numai în momentul când te descătuşezi de cauza adevărată, simptomele dispar şi ele”.

Mă cuprinsese o nelinişte teribilă. Când mi-a explicat cu lux de amănunte că boala, la fel ca şi sănătatea, depindea exclusiv de mine şi că acea dependenţă şi teama provocaseră formarea calculilor mei, m-am adâncit în gânduri ce deveneau din ce în ce mai întunecate, până când

m-am rătăcit în ele.

„Până acum ai trăit asemenea unui parazit”, a spus El pe un ton dur care m-a ridicat din mizerabila autocompătimire în care căzusem. „Lasă-mă să te diagnostichez: eşti iresponsabil. Cei care suferă de rinichi se tem şi din acest motiv intră într-o stare de dependenţă. A te îmbolnăvi de rinichi înseamnă a avea probleme de comunicare, mai întâi cu tine însuţi şi după aceea cu ceilalţi”.

Pe atunci, aceste afirmaţii ale Visătorului mi se păreau obscure şi le-am primit cu scepticism. Au trebuit să treacă mai multe luni până să descopăr că civilizaţiile ancestrale ştiau deja că, pe cerul nostru lăuntric, stelele şi galaxiile strălucesc şi se rotesc, că planetele care alcătuiesc sistemul nostru solar sunt asociate analogic cu organele fizice. Antichitatea clasică asocia ficatul cu Jupiter, inima cu Marte, splina cu Saturn şi plămânii cu Venus.

În această ultimă asociere am găsit

confirmarea că respiraţia este legată de emoţie, de iubire, în latină „a-mors”, fără de moarte.

Prin respiraţie şi prin plămâni, omul îşi poate controla emoţiile şi poate lupta împotriva fricii. În gândirea clasică, am găsit de asemenea confirmarea a tot ce-mi anticipase Visătorul: rinichii sunt asociaţi cu Mercur, mesagerul înaripat al zeilor, şi totodată cel ce media comunicarea dintre oameni. Dar aceste descoperiri mi-au parvenit mai târziu. Pe atunci mă pretindeam a fi sceptic, aşa încât am întrebat:

„Cum se face atunci că sunt comunicativ şi am lucrat întotdeauna într-un sector unde comunicarea era extrem de intensă?”

„Exact”, mi-a retezat-o Visătorul, din scurt „cei care au probleme cu rinichii, sunt atraşi de activităţi care necesită comunicare şi fac eforturi pentru a compensa într-un fel această lipsă… această absenţă a conexiunii, a înţelegerii… a comuniunii”.

Apoi, pe tonul cuiva care este pe cale de a face un anunţ cu adevărat important, El a afirmat:

„Temerile tale au făcut din compania care te plăteşte un idol monstruos ce reflectă dependenţa ta… ai alungat «visul» în afara ta… l-ai vândut pe un salariu şi pe o falsă securitate, reducându-te la o stare josnică, de sclavie. Voi, cei dependenţi, aţi intrat deja până peste cap, în mormânt”.

„Adevărul este că, asemenea altor multe milioane de oameni, ai hotărât să-ţi ucizi sinele”, m-a săgetat El, cu ironie.

La auzul acestor cuvinte, am simţit o revoltă aprigă, o duşmănie apropiată de ură care, datorită izbucnirii bruşte şi violenţei, m-a înspăimântat şi pe mine. Cuvintele Lui atinseseră o coardă sensibilă şi lăsaseră fără pavăză cea mai tainică parte din mine, partea care stătea în întuneric, care îmi condusese viaţa orbeşte. Dincolo de ele, în profunzimea mea, am găsit acceptare şi recunoştinţă. Ceva din mine, mai sincer şi mai

adevărat decât orice altceva, ştia că întâlnirea cu Visătorul înseamnă întâlnirea cu vindecarea.

„Pleacă în Kuweit”, mi-a poruncit El, părinteşte, cu o neaşteptată blândeţe, „acceptă acea slujbă şi trăieşte viaţa unui întreprinzător… Respiră primele adieri înmiresmate… Te va ajuta să spulberi barierele care te-au împiedicat să pătrunzi în stările superioare ale responsabilităţii… Alungă piedicile lăuntrice din calea dezvoltării şi toate problemele economice, sociale sau personale se vor rezolva. Teama şi dependenţa sunt unul şi acelaşi lucru. Eşti dependent, deoarece ţi-e teamă şi ţi-e teamă deoarece eşti dependent. Nu există război mai sfânt decât cel dus împotriva acestor limite… înfrângerea fricii şi alungarea ei din Fiinţa ta…”

El s-a oprit aici. Aveam impresia că, de data aceasta, cântărea dacă era cazul să continue sau nu, oferindu-mi o ultimă informaţie. Chipul Lui începuse deja să-şi piardă conturul, când a spus:

„În Kuweit vei întâlni bărbaţi şi femei care reprezintă celule preţioase în cadrul Proiectului”.

15. Soluţia vine de sus

A doua zi, mi-am anulat programarea la radiologie şi am acceptat oferta lui Yusuf Behbehani. Doctorul L., şeful de personal de la ACO, a fost foarte surprins să-mi primească demisia, care conţinea doar câteva rânduri formale şi dorea să mă vadă. Îl întâlnisem deja de câteva ori. Impresia pe care o aveam despre el era aceea a unui şef arogant şi aspru. Însă, de data aceasta, întâlnirea era cu totul diferită. Viaţa lui mi se derula dinaintea ochilor cu toată semnificaţia ei, ca şi cum trecutul şi prezentul lui se comprimaseră în acea clipă. Am „avut imaginea” relaţiei lui cu soţia, cu copiii, cu propria lui existenţă. Doctorul L. reprezenta, fără doar şi poate, un simbol al carierei orizontale, aparent

strălucită, când, de fapt, era condusă de teamă, dependenţă şi nefericire, asemănătoare vieţii mele.

De îndată ce luasem acea decizie, viziunea devenise lucidă şi tăioasă ca un cuţit. Am „văzut” în ochii lui cine era el, în mintea mea, o reflectare a incertitudinii mele, precaritatea intelectuală şi a condiţiei de funcţionar, imaginea îmbâcsită a acelei viziuni asupra lumii. „Văzându-l” pe el mă simţeam şi eliberat. Eram eliberat fiindcă „vedeam”, „vedeam”, deoarece eram eliberat. Faptul că mă recunoşteam pe mine în acest om, că cercetam reflectarea fiecărei atitudini şi a fiecărui cuvânt, echivala cu atingerea unei alte trepte şi depăşirea unor limite. El nu mai putea fi din nou şeful meu. Elevarea mea cu un milimetru era suficientă pentru „a înţelege” dintr-odată întreaga existenţă a acelui om: studii, carieră, relaţii.

Viaţa lui emoţională şi profesională, victoriile lui aparente, eşecurile şi tot ce el crezuse că ştie

şi deţine era dintr-odată cuprins într-o singură imagine, iar eu eram eliberat. Simţeam descătuşarea din vechile lanţuri ale Fiinţei. Devotamentul oamenilor pentru ţeluri meschine, profunda venerare a tot ce este dureros, ataşamentul pentru falsitate, credinţa nestrămutata în inevitabilitatea morţii, toate mi se păreau absurde, asemenea credinţelor idolatre. Întâlnirea cu Doctorul L. Era un duci între vechi şi nou. O mică ezitare ar fi fost de ajuns pentru a fi dezechilibrat şi târât înapoi în infernul dependenţei. Dar, ca într-un turnir medieval, victoria mea a fost înregistrată în lumea nevăzutului, iar eu am fost cuprins de fericirea sălbatică şi nervoasă a celui care tocmai a depăşit o provocare mortală.

Când ne-am despărţit, în pragul biroului lui, aveam impresia că şi ochii Doctorului L. Exprimau satisfacţie faţă de trecerea mea cu succes peste acest test. Întâlnirea noastră îi oferise chiar şi lui

o adiere de libertate şi îi permisese să iasă pentru câteva clipe din carcera rolului său. Realizam că omenirea, ca organism unic, cunoaşte şi experimentează bucuria atunci când o celulă se vindecă şi vesteşte naşterea unei noi specii.

Realizam că, în toţi aceşti ani, corporaţia ACO nu constituise doar o slujbă şi o sursă de venit, ci şi protecţia mea, reprezentarea palpabilă a condiţiei de dependenţă. Era timpul să întorc o nouă filă din viaţa mea.

În câteva zile am încuiat casa şi am trimis copiii, pentru câteva săptămâni, la părinţii mamei lor, însoţiţi de Giuseppona. Eram pregătit să mă stabilesc în Kuweit, oraşul-stat care plutea pe o mare neagră de petrol, reprezentând de-acum o frontieră a lumii afacerilor şi unul dintre centrele financiare majore ale planetei.

Ca întotdeauna, Giuseppona era de partea mea. Ochii ei străluceau de nerăbdare. Încă o dată era pregătită. Cu entuziasmul unui copil, accepta

această aventură şi perspectiva de a trăi ani de zile în Orientul Mijlociu.

„Grăbeşte-te, băiete!”, îmi spunea ea, îmbrăţişându-mă. Bagajele fuseseră aranjate în portbagaj. Giorgia şi Luca erau deja în maşină, pregătiţi de plecare. „Să ne găseşti o casă frumoasă… abia aştept să văd deşertul… îmi imaginez că seamănă cu o plajă puţin mai mare decât Licola… Şi întotdeauna am vrut să întâlnesc un prinţ arab…”

Buna dispoziţie a Giusepponei era irezistibilă şi molipsitoare. Mulţumită ei, nu a fost greu să-mi iau rămas-bun de la copii. Promisiunea de a ne revedea curând m-a încurajat şi mi-a dat tăria de a mă confrunta cu acea crucială schimbare.

Visătorul îmi amintea mereu că visul era cel mai real lucru din câte există, iar arta visatului reprezenta o elevare a Fiinţei care ne permitea accesul la lumea soluţiilor.

„În lumea evenimentelor, în lumea

polarităţilor, nu poţi găsi soluţii, niciodată. Soluţia nu se află pe acelaşi plan cu problema. Soluţia vine de deasupra, de sus, şi nu din timp! Trebuie să ştii cum să intri în lumea soluţiilor. Când îţi elevezi Fiinţa, tot ce părea a fi nebulos devine clar, iar problemele ce păreau de nedepăşit, ca nişte munţi, se transformă în simple denivelări…”

Aceste cuvinte m-au făcut să reflectez la o întrebare esenţială, la un fapt care se petrece sub nasul nostru şi pe care, totuşi, continuăm să-l evităm şi să nu-l înţelegem: pe parcursul întregii noastre istorii, ca specie, problemele nu au fost rezolvate niciodată! Cel mult, ele au fost transferate pe alte coordonate geografice sau temporale, amânate pentru a fi soluţionate în viitor sau transferate altor ţări. Schimbările petrecute de-a lungul istoriei umanităţii şi soluţiile găsite uriaşelor probleme apărute în timp sunt doar superficiale. În ziua de azi aceste probleme sunt exact cum erau cu mii de ani în urmă. Omul a

fost incapabil să le rezolve atunci, cu mâinile goale şi cu unelte de silex, şi la fel de incapabil este şi astăzi, în ciuda faptului că este înarmat cu o tehnologie avansată.

„Dar am făcut progrese certe, suntem mai buni în ziua de azi…”

„Să vorbească mereu despre felul în care lucrurile au fost îmbunătăţite este unul dintre cele mai dăunătoare şi neproductive obiceiuri ale omului. Limbajul obişnuit este plin de referiri la evoluţie şi progres, deşi totul rămâne la fel cum era. Îmbunătăţirile nu sunt posibile”, a concluzionat Visătorul, cu amărăciune. „Credinţa că poţi îmbunătăţi şi evolua face parte din superstiţiile vechii umanităţi. Este o credinţă oarbă, dogmatică”.

Credinţa că lumea poate fi schimbată din afară este a unei umanităţi lipsite de forţa de-a înfrunta rădăcinile răului său. Este necesară o revoluţie a gândirii. O răsturnare. Pentru a

schimba realitatea, trebuie să schimbi visul. Numai individul poate face asta.

Timpul se supune curgerii sale şi omul, laolaltă cu toate civilizaţiile se supun aceleiaşi curgeri şi decad în cicluri care se reîntorc, mereu, la punctul din care au pornit, la trecutul lor, păstrând iluzia că avansează spre un viitor. De aceea, soluţia în viaţa unui om, ca şi în istoria unei întregi civilizaţii, nu poate apărea în interiorul timpului, ci pe un alt plan; în timpul vertical, un timp lipsit de timp, într-un răsărit cu o calitate a gândului care se poate petrece doar în acea clipă.

„Doar mânuind clipa suspendată între nimic şi eternitate, îşi poate croi umanitatea destinul şi crea evenimente la nivel superior…

După cum se întâmplase în fiecare etapă din viaţa mea ghidată de Visător, din acel moment totul părea să capete proporţiile ideale, aşezându-se ca un puzzle unde fiecare piesă îşi ocupa locul ei. Din momentul în care luasem acea decizie, am

avut o perspectivă clară asupra situaţiilor în care mă complăceam şi care fuseseră refulate de mai multă vreme.

„Cele mai importante lucruri au prioritate! întâi aranjezi cel mai important lucru, înaintea oricăror altora: «visul», evoluţia ta… când îţi vei aminti de Mine… discernământul tău se va ascuţi… vei şti cu siguranţă ce să faci şi ce să nu faci… Când începi să te observi pe tine însuţi, să te cunoşti pe tine însuţi, tot ce este pozitiv se întâmpla şi tot ce este străin «visului», tot ce este inutil, superfluu, dăunător, începe să se evapore”.

Puteam verifica veridicitatea acestor cuvinte în fiecare clipă, o puteam atinge cu mâna mea. Ceea ce aparţinea trecutului se năruia fără niciun efort şi fără niciun regret sau ezitare, pentru a împiedica dezastrul. Ca şi Noe, puteam lua cu mine numai „seminţele” noii mele lumi. Aparent, părăseam siguranţa slujbei, echilibrul familial, casă, pentru o întreprindere aventuroasă, într-o

ţară îndepărtată. Numai anii petrecuţi cu Visătorul, efortul de autoobservare şi prezenţa Lui mă făceau să înţeleg că ceea ce lăsam cu adevărat în urmă erau falsitatea şi dependenţa, care încă mă îmboldeau să mai cred în certitudinea unei „slujbe sigure”, în protecţie, în ajutorul celorlalţi.

Gretchen întruchipa acea panoramă superficială a lumii, într-un mod absolut exemplar. Ea o reprezenta şi era paznicul ei devotat, întotdeauna gata să o hrănească şi să perpetueze acel mod de a gândi, simţi şi înţelege viaţa. Când, aşa cum prevăzusem, momentul decisiv a sosit, nu a vrut să părăsească Alpii pentru nisipurile Orientului Mijlociu. Acea femeie şi tot ce ea reprezenta nu puteau să mă urmeze şi exact acelaşi lucru se petrecuse şi cu Jennifer. De fiecare dată când îi spuneam „da” Visătorului, lumea falsităţii, a compromisului şi a ipocriziei îşi găsea sfârşitul. Certitudinile mele erau, după părerea Visătorului, rămăşiţe care trebuiau

schimbate cu ceva nepreţuit, care încă rămânea ascuns privirii mele. Astfel de schimbări radicale, aparent inopinate, erau rezultatul unui milimetru de comprehensiune dobândită în nenumăraţi ani de eforturi susţinute. În plus faţă de acestea, trecuseră mulţi ani de pregătire şi multe greşeli fuseseră comise înainte ca eu să fiu capabil să le transcend şi să las cuvintele Lui să pătrundă mai adânc în mine.

Atâta timp cât netezeam calea pentru principiile Visătorului, Gretchen nu putea face altceva mai bun decât să se evapore, laolaltă cu toate făţărniciile şi fantomele vieţii mele. Se întorsese la New York şi scrisorile ei deveneau din ce în ce mai rare. Nu ne-am mai revăzut. Idolii pe care-i adorasem, lucrurile în care crezusem cu ardoare se năruiau. Toate priorităţile erau răsturnate. Cariera, familia, banii, scara valorilor mele prindea un alt contur. Ceva extraordinar pătrundea în viaţa mea. Ceva prietenos, sincer,

adevărat îşi crea spaţiu pentru a exista.

CAPITOLUL VI
Spre Kuweit

1. Aceasta este economia!

M-am sprijinit de speteaza fotoliului şi mi-am întins picioarele sub masa lungă de mahon. Fusese o zi intensă, plină de angajamente, aşa cum erau zilele de luni întregi. Lucrasem într-o dezordine voioasă şi birourile erau ticsite de cutii cu echipamente noi şi mobilier din Europa. Turnurile gemene ale Al Awadi Center, unde îmi stabilisem sediul central, erau tăcute la acel ceas de seară. Murmurul aparatului de aer condiţionat era monoton şi liniştitor, ca torsul unei imense pisici mecanice. În întuneric, Kuweitul era ca o mână de diamante, strălucind printre panglicile Ring Roads, centurile concentrice ale oraşului. Singura autostradă a oraşului forma o ghirlandă de lumini care ducea spre puţurile de petrol, câteva mii de

mile spre nord-vest. Giganticele pompe de extracţie pufăiau: erau ca nişte capete imense de saurieni care ieşiseră la suprafaţă din oceanele minerale, vechi de milioane de ani. Deşi se înserase, temperatura de afară era încă sufocantă.

Ziua aceea bătuse toate recordurile meteorologice. Am zâmbit gândindu-mă la decretul Emirului, care cerea ca orice program de lucru să fie suspendat în cazul în care temperatura creşte peste patruzeci de grade. De la această temperatură în sus, termometrele oficiale încetau să mai înregistreze şi astfel se rezolva problema costurilor pe care acea interdicţie le presupunea.

Odată cu relocarea birourilor şi departamentelor de asistenţă tehnică din sectorul de afaceri în turnurile Al Awadi, compania pe care o înfiinţasem în Kuweit începea să se dezvolte şi să devină una dintre cele mai profitabile investiţii ale trustului Behbehani. Selectasem pentru a lucra în această întreprindere cei mai competenţi

manageri şi tehnicieni din toate colţurile Europei şi Statelor Unite. Pe parcurs, în funcţie de extinderea permanentă a activităţilor, ni se alăturaseră şi alţii, în climatul înfierbântat de ideea cuceririi de noi frontiere. Semnasem câte un contract cu fiecare dintre ei. Acesta prevedea stabilirea lor în Orientul Mijlociu, pe o perioadă de cel puţin trei ani. Să-i găsesc şi să-i selectez nu fusese o bagatelă, dar să-i conving să vină în Kuweit fusese o adevărată piatră de încercare. Această mică armată de expatriaţi se confrunta cu mii de probleme şi nevoi, de la cazare şi aducerea mobilierului, până la reunirea familiei şi educaţia copiilor. Zi şi noapte am organizat şi planificat tot ce era necesar, pentru a asigura buna funcţionare a întreprinderii şi bunăstarea acelor oameni, faţă de care mă simţeam răspunzător, însă nu mi-am imaginat vreodată că o să-i mulţumesc. Acum, că eram şeful, voiam să încerc tot ce-mi stătea în putinţă pentru a-i ajuta. Făceam tot ce credeam eu

că mi-aş fi dorit, dacă aş fi fost în locul lor.

Vorbind toate limbile, având toate naţionalităţile şi profesiile pământului, ridicasem un mic turn Babel, un organism miriapod, eterogen, dar armonios, care creştea pe zi ce trecea, în cadrul unui program managerial foarte bine pus la punct. Fiecare element şi fiecare om se îmbinau într-un mod firesc şi funcţionau, ocupând locul potrivit, în urzeala acelei ţesături. Curând am simţit că acea echipă era o prelungire a mea.

Să te pui în slujba acelor oameni, să depui toate eforturile pentru bunăstarea lor înseamnă să-ţi aminteşti permanent principiile visului…

Schimbarea ta îi va face mai vii, mai responsabili, mai liberi.

Congruenţa conducătorului este soluţia.

Aceasta este economia!

Acum rememoram, în gând, cuvintele Lui. Mireasma copilăriei plutea în văzduh. Mă simţeam relaxat, ca la o petrecere. Mi-au trecut prin minte

imaginile femeilor şi bărbaţilor care munceau pentru mine. Le revedeam chipurile în timp ce îmi răsunau în minte cuvintele memorabile ale Visătorului:

„Poartă-le de grijă, slujeşte-i şi iubeşte-i, pentru că aceasta este datoria unui conducător. Într-un ţesut, chiar şi cele mai îndepărtate celule trebuie îngrijite pentru a putea să evolueze şi să progreseze rapid”.

2. A uita „visul”

În acele luni de organizare, care îmi absorbeau cu lăcomie noua viaţă, am uitat cu totul sfaturile Visătorului şi mirajul jocului s-a risipit. De multă vreme, trăiam în apnee, uitând să respir aerul rarefiat al învăţăturii Lui, uitând de cercetarea mea. Îngrijorările şi anxietăţile pe care le consideram, în mod eronat, semnele şi efectele irepresibile ale responsabilităţii, mă supuneau

unei asemenea constrângeri, încât începusem să cred că totul depindea de deciziile mele, de opţiunile mele strategice.

„Totul este deja pregătit” a încercat să mă avertizeze Visătorul de nenumărate ori, prevestind poteca abruptă pe care făceam primii paşi. *„Totul este deja pregătit. Tu nu trebuie decât să culegi recolta…”*

Însă aceste cuvinte cădeau pe teren arid sau se spulberau pe bastioanele aroganţei mele Eram sigur că programul managerial al operaţiunilor şi succesul lor răsunător erau roadele fireşti ale abilităţilor şi talentelor pe care le avusesem dintotdeauna. Miile de conjuncturi din afaceri, cu capcanele şi ambuscadele lor aparente, încleştările pentru a te afirma şi învinge se iveau şi se succedau cu repeziciune şi mă ţineau într-o permanentă încordare dureroasă, îngrijorat şi trist îmi amintesc că într-o seară, după ce luaserăm cina la Riccardo, ne întorceam de-a lungul falezei.

Un trafic exorbitant ne înconjura: Bentley şi Ferrari se încolonau în urma unor Mercedesuri vechi şi camionete împodobite, ca nişte cămile la paradă. De-abia auzeam ce-mi spunea Visătorul. Deodată, zgomotul a încetat. Ca la o comandă invizibilă, toate maşinile se aliniau lângă trotuar sau se opreau în mijlocul drumului. Covoraşe de rugăciune se despătureau, orientate spre Al-Kaaba, pentru ca sutele de şoferi care se transformau, ca prin minune, într-un popor de credincioşi, să îngenuncheze. Sub cerul plin de stele, faleza semăna cu o moschee imensă. În acea tăcerea, glasul Visătorului s-a înălţat spre mine cu o intensitate indescriptibilă.

„Aceşti oameni merg pe aceeaşi cărare ca şi tine. Ei îngenunchează de cinci ori pe zi şi se roagă să atingă acelaşi ţel ca şi tine. Dar paradisul în care cred ei nu se va pogorî niciodată pe pământ! Paradisul este o stare a Fiinţei…

Viaţa de apoi este o lume care nu cunoaşte

limite. Religia, cu ritualurile ei liturgice, este iluzorie…”

Seara târziu am găsit momentul oportun pentru a-i cere să-mi spună mai multe despre asta. Mi-a explicat că religiile, ideologiile şi ştiinţa sunt poduri care trebuie trecute, transgresate şi apoi abandonate. De îndată ce lecţia lor este însuşită, trebuie să ne eliberăm de ele. Însă, datorită indulgenţei noastre, ele se transformă în temniţe ale dogmelor şi superstiţiilor, în capcane mortale. Pentru întreaga omenire, aşa cum este ea acum, agresivă şi conflictuală, cât şi pentru o singură naţiune, care, dacă ar cădea pradă uneltirilor ei, s-ar distruge, religia reprezintă un instrument de control social, de opresiune şi proliferare a criminalităţii, laolaltă cu tribunalele, cu şerifii şi închisorile.

„Să nu-ţi uiţi ţelul”, a conchis El. „Dacă vrei cu adevărat să-ţi transformi destinul într-o mare aventură, nu trebuie să uiţi principiile «visului»…

Indulgenţa omenirii faţă de emoţiile negative şi gândurile negre constituie adevărata cauză a tuturor necazurilor ei. Fii atent! Nu lăsa nicio picătură de durere să te pătrundă. Alege orice cale doreşti, dar mai întâi de toate cicatrizează-ţi toate rănile mortale!”

În ciuda prezenţei Visătorului şi a recomandărilor Lui, m-am regăsit pe vechile făgaşuri ale unei existenţe nefericite. Îmi aduc aminte că, de data aceea, Visătorul fusese nevoit să sfârşească întâlnirea noastră cu o ameninţare.

„Stârneşte o revoluţie înăuntrul tău!”, mi-a poruncit, „ori, altfel, într-o bună zi, te vei trezi îngenuncheat împreună cu această mulţime, pentru a îmbuna o divinitate din afara ta!” Apoi, cu o şoaptă, asemănătoare cu şuieratul unei păsări răpitoare, a adăugat:

„Schimbă-te! Sau voi fi nevoit să te înlocuiesc cu altcineva, mai pregătit decât tine!”

Tensiunea la muncă creştea pe zi ce trecea,

odată cu dezvoltarea companiei şi extinderea operaţiunilor ei. Noaptea mă trezeam, cu inima cât un purice, şi stăteam fără să închid vreun ochi, ore întregi. Totuşi, ca prin farmec, ca o rază de soare printre gratiile carcerei, amintirea Visătorului îmi dădea o clipă de răgaz. O fisură străpungea zidul uitării. Doar pentru câteva ceasuri, eram din nou în lumea „visului”. Nu mai doream să părăsesc acea zonă a fiinţei, acea insuliţă atemporală, unde nu erau nici îngrijorări, nici incertitudini sau anxietăţi. Însă acea stare dura cât o clipire din ochi. Temerile şi îndoielile, îndepărtate pentru o scurtă vreme, reveneau cu mai multă intensitate decât înainte. Simţeam că mă sufoc. După aceea mi se făcea greaţă şi mintea mea devenea prizoniera unei armate de gânduri negre.

În acea seară, tăcerea şi solitudinea îmi încurajau reflecţiile, aşa că am deschis carneţelul „la întâmplare”. Aceste cuvinte ale Visătorului îmi

răsăreau mai vii şi mai puternice ca niciodată:

„Fiecare om este singurul artizan al realităţii din jurul lui. Lumea este un ecran vast pe care proiectăm fantomele vieţii noastre… În afara noastră nu există nicio forţă, cunoscută sau necunoscută, naturală sau supranaturală, care să ne poată influenţa destinul… Oricare ar fi întâmplarea ce survine în viaţa noastră, înainte de a se manifesta, ea trebuie să aibă consimţământul nostru… Nu crede că lumea există în afara ta. Încearcă să înţelegi că ceea ce crezi că vine spre tine din exterior îşi are originea doar în tine, nicăieri altundeva. Recunoaşterea cauzei interioare, responsabilă pentru tot ce se petrece în afara ta, face ca răul, suferinţa şi moartea să dispară de pe faţa pământului”.

Mi-am ridicat privirea şi am rămas fermecat de obscuritatea cuprinsă în ferestrele maure, cu câte trei arcade. Realizam cât de diferită era viaţa mea acum în comparaţie cu cea din trecut. Aveam

un sentiment adânc de recunoştinţă pentru tot ceea ce mi se dăruise şi se întâmplase în existenţa mea. O singură picătură dintr-o lume superioară este destulă pentru a spulbera nenorocirile unei vieţi.

Observam mediul şi fiecare detaliu, într-o nouă lumină. Măsurăm cu privirea sala de şedinţe aranjată după fastul Orientului Mijlociu, ostentativ, costisitor. Prin uşa întredeschisă, zăream dezordinea cutiilor răspândite pe covoarele scumpe. Poimâine veneau oamenii mei să despacheteze echipamentele şi să asambleze mobilierul. Păstram în memorie chipurile lor zâmbitoare. În acel moment, nu m-am mai simţit singur pe lume şi inima îmi bătea de parcă ar fi vrut să spargă pereţii pieptului. Mi-am răsucit încetişor cu fotoliul spre acea prezenţă.

3. Îngrijorarea este un instinct animalic

La câţiva paşi distanţă se afla chiar El, Visătorul, îmbrăcat elegant, în stilul său inconfundabil. Stătea picior peste picior, cu expresia cuiva care era complet relaxat. Părea adâncit în lectura unei cărticele frumos copertate. Nu mă privea şi nu dădea niciun semn că m-ar fi observat. De cât timp era acolo?

Nici nu am avut timp să-mi stăpânesc emoţia, că El deja deschisese discuţia, fără niciun preambul, aşa cum proceda de obicei.

„Oamenii de soiul tău, care se identifică cu panorama lumii, îşi fac griji deoarece au uitat minunăţia Fiinţei” a spus, El fără să-şi ridice privirea din carte. În pauza care a urmat, părea că reflectează la propria Lui afirmaţie. Apoi, fără să-şi ascundă dezgustul faţă de acest subiect, a adăugat*: „Îngrijorarea este un instinct animalic*!”

Nu-l mai văzusem de luni de zile. Şi acum, aflat din nou în faţa Lui, atât de brusc, atât de aproape încât puteam să-l ating, am încercat nişte

sentimente confuze. După ce mi-am înăbuşit emoţia, am simţit bucuria tumultuoasă şi neaşteptată a celui care, în plin deşert, vede dintr-odată vârfurile unor palmieri stufoşi. Totuşi, acea bucurie era întunecată de un nor de emoţii neplăcute. Am simţit un regret, care fusese depăşit de multă vreme, dar revenea acum cu o miasmă poluantă. El îmi dăduse, cu multe luni în urmă, acea sarcină şi mă lăsase să mă descurc singur, deşi era peste puterile mele. De câte ori nu regretasem că l-am ascultat şi că m-am stabilit acolo. De câte ori nu încercasem sentimente de disperare, când mă trezeam încătuşat, fără tăria de a merge mai departe şi fără posibilitatea de a mă întoarce. Îmi lipsea siguranţa mizerabilă a unui salariu şi duceam dorul refugiului din uterul întunecat al sclaviei. Chiar şi suferinţa oarbă şi durerea inconştientă a vieţii mele dinaintea întâlnirii cu Visătorul părea mai confortabilă decât acel urcuş obositor. În ciuda efortului de a mă

abţine, nu puteam să evit o reacţie agresivă, asemănătoare unei provocări deschise.

„Dacă îngrijorarea este un instinct animalic”, am ripostat, în timp ce muşchii feţei mi s-au încordat şi mi-am pierdut controlul expresiilor „ce trebuie să facem? Dacă noi nu ne îngrijorăm, dacă noi nu ne gândim la toate acestea, atunci cine?”

Visătorul n-a avut nicio reacţie. A rămas adâncit în lectura acelei cărticele, pe care o ţinea deschisă în palma mâinii stângi, fără să spună nimic. După ce am rostit aceste cuvinte, am vrut să le retractez, să derulez caseta timpului şi să le şterg. Dar era prea târziu. Violenţa lor şi aroganţa tonului meu se întorceau împotriva mea. Mă simţeam ca zdrobit de un buldozer. Am observat că reuşisem măcar să ocolesc pronumele „eu”, lucru care, în mod absurd, îmi adusese uşurare. Tăcerea a continuat, ba mai mult, s-a adâncit şi a devenit mai dureroasă. Am încremenit, urmărindu-l cum citeşte. Când s-a oprit, m-a săgetat o

îngrijorare, ca şi cum m-ar fi aşteptat un pericol necunoscut şi iminent. Încetişor, El a închis cărticica, dar şi-a păstrat degetul mijlociu între pagini, ca un semn de carte, şi-a ridicat privirea şi m-a ţintuit cu o intensitate pe care nu mai puteam s-o îndur. Pentru o secundă am simţit prăpastia care ne separa şi faptul că distanţa dintre fiinţele noastre se măsura în mulţi ani-lumină.

„Încă mai aparţii unei lumi care se amăgeşte că ea este cea care acţionează şi face alegeri… o lume în care oamenii concep planuri şi strategii… unde respiraţia existenţei trece neobservată”, m-a afirmat El, pe tonul unui tată sever. Apoi, cu o blândeţe aproape imperceptibilă, a spus:

„Unica planificare de care trebuie să se îngrijească omul este propria dezvoltare şi hrănirea propriului «vis». Restul va veni de la sine… Alungarea unui singur atom de teamă strămută munţii din loc şi te proiectează ca pe un gigant în lumea evenimentelor”.

„Cum este posibil să nu te îngrijoreze viitorul?” am întrebat, cu înfrigurare. Mă temeam de o intervenţie dureroasă a Visătorului. Totuşi, încurajat de o scânteie de bunăvoinţă, am adăugat:

„Cum putem trăi fără planuri, fără programări?” Din tonul pe care l-am folosit răzbătea un efort vădit de a remedia oarecum grosolănia primei izbucniri.

„Planificarea este o formă de exorcism, o evadare din realitate”, a răspuns Visătorul. „Omul îşi îndulceşte teama de viitor cu o falsă siguranţă a aşteptărilor, prin ritualurile planificărilor şi programărilor. În faţa unei situaţii incontrolabile şi amăgitoare, a existenţei imprevizibile, oamenii ca tine s-au retras în reguli şi formule, amăgindu-se că îngenunchează universul, cu lentilele deformate ale raţionalităţii şi îl înlocuiesc cu o panoramă confortabilă a lumii. Însă nimic din toate astea nu poate îndulci senzaţia de

precaritate, sentimentul de nesiguranţă”, a conchis El, ca şi cum ar fi cântărit rezultatul final al unui echilibru amar.

„Dar cum putem prevedea ce are să urmeze şi cum ne putem proteja fără să facem atâtea planuri?”

„Să faci planuri este ca şi cum ai săpa o groapă, despre care crezi că este destul de adâncă încât să cuprindă imensitatea oceanului. Acest scut al slăbiciunii, această armură iluzorie, îţi dă senzaţia că eşti protejat, însă ecranul psihic înceţoşat pe care l-ai ridicat între tine şi realitate se destramă brusc şi, astfel, te trezeşti în faţa unei prăpăstii de o imensitate monstruoasă; viaţa, în toată grandoarea ei, care nu-ţi fusese descrisă de nimeni”.

Credinţele străvechi şi practicile organizaţiilor, teoriile decizionale, strategiile de afaceri, modelele, schemele, abilităţile manageriale şi întreg arsenalul de teorii şi

tehnologii învăţate la cursurile de economie şi afaceri în Italia, Statele Unite sau Marea Britanie se prăbuşeau în capul meu, ca nişte idoli de piatră.

„Adică un manager, pentru a lua decizii, nu va avea nevoie să planifice operaţiunile lui şi pe ale colegilor lui, nu va fi nevoie să stabilească obiectivele care trebuie atinse?”, am întrebat, dintr-o suflare, în încercarea firavă de a salva cel puţin o fărâmă din certitudinile pe care îmi clădisem viaţa şi iluzia de a fi capabil să conduc compania mea în Kuweit.

„Nu te ascunde în spatele măştii unui rol!”, a tunat Visătorul, pe un ton care devenise din nou agresiv. „Nu mai spune «ce poate face un manager?», ci «ce pot face eu?» Foloseşte deliberat acest mic «eu» şi asumă-ţi întreaga responsabilitate! Universul este la picioarele tale. Întotdeauna!… Şi te cântăreşte chiar şi atunci când adresezi o întrebare”.

O rană veche s-a deschis în mine şi am simţit cu ciudă şi umilire arsura ei, ca şi cum cineva mă plesnise cu o biciuşcă peste palmă. Dintr-odată, eram între pereţii unui vechi colegiu, ascuns ca o perlă ivoar printre depresiunile din Napoli şi puteam din nou să mă infiltrez în conştiinţa acelui copil. Simţeam vindecarea. Când acele imagini s-au risipit, m-am trezit din nou în faţa Visătorului, din nou inocent. Acum, în sfârşit, eram pregătit să-l ascult.

„Un adevărat lider întocmeşte planificări şi programe, la fel ca toţi ceilalţi, dar nu crede în ele. Planificarea lui este un spectacol care respectă actele şi rolurile unui scenariu teatral. Fiecare clipă este un act de creaţie… fiecare ceas este nou”, a încheiat Visătorul. „Nu a mai existat niciodată un moment asemănător, înainte sau după… Şi nici nu va exista!… Tot ce vezi… şi tot ce nu vezi… este creat chiar în această secundă… Totul se petrece acum, în această clipă eternă, în

omnipotenţa şi spaţiul infinit al Fiinţei tale”.

În timp ce vorbea, Visătorul a cules un fir invizibil, cu degetul mijlociu şi cel mare şi a trasat o linie verticală între cer şi pământ.

„Clipa este regatul «visului»… Omul obişnuit concepe planuri în timp şi spaţiu… şi de aceea, mai devreme sau mai târziu, ele se destramă şi se năruie”.

„Dar nu este şi «visarea» tot un fel de plan?” am întrebat cu liniştea capitulării, din ce în ce mai fascinat de viziunea Lui.

„«Visul» este o planificare făcută în absenţa timpului… doar în eternitate, în timp vertical… Eu sunt aici, în acest moment… Acest moment conţine tot ce voi merge să culeg… rămăşiţe, fragmente din mine… De aceea un visător nu concepe planuri şi nu se îngrijorează, ci pluteşte pe aripile «visului», liber şi minunat de frumos… el ştie că roadele apar firesc, datorită nivelului lui de desăvârşire şi integritate. În adâncul tău există

o un câmp unic de posibilităţi nelimitate. Acolo se poate întrupa visul tău. Numai acolo înfloreşte tot ce aduce prosperitate şi succes în viaţa ta. Numai acolo, scopul vieţii tale ţi se înfăţişează în toată claritatea lui”.

Apoi, pe tonul cuiva care face o demonstraţie matematica, a continuat:

„În toate companiile şi în toate piramidele organizaţionale, cu cât este mai scăzut nivelul de responsabilitate, cu atât mai necesară apare planificarea. Cu cât ea descreşte, spre nivelurile inferioare, cu atât devine mai necesară planificarea fiecărui detaliu şi stabilirea unor obiective cât mai precise. Acolo, toate ritualurile dintr-un proces decizional sunt îndeaproape urmărite, dar prin intermediul acelor bărbaţi şi femei nu se întâmplă nimic”.

În preajma mai pluteau încă aceste cuvinte, când luminile din sala de şedinţe unde rămăsesem s-au estompat şi un ecran s-a desfăşurat uşor,

acoperind peretele din spate. Aveam impresia că pereţii şi tavanul au dispărut. Simţeam nişte zdruncinături puternice în fotoliu, de parcă am fi fost pe o platformă mişcătoare sau într-un extraordinar vehicul invizibil.

4. Doar câţiva evadează

Imagini începură să se deruleze pe ecran. Vedeam mase de oameni cum orbecăiau pe coridoarele unor organizaţii şi se înghesuiau în spaţiile deschise sau în birourile înguste, care semănau cu nişte celule de insecte.

„Acestea sunt umbre”, mi-a spus El, „Nimic nu s-a întreprins pentru a schimba omenirea şi pentru a o conduce spre o nouă specie. Numai o «Revoluţie Individuală» va răsturna modul în care milioane de oameni gândesc şi simt, prinşi în mrejele unui somn hipnotic”.

„Revoluţia Individuală”.

Erau cuvinte ce urmau să aibă o importanţă decisivă în viaţa mea, însă în acea clipă nu aveau sens, deşi reprezentau Proiectul pentru care Visătorul mă pregătea de ani de zile. Încă era prea devreme ca El să-mi decripteze întreaga lui splendoare.

Am vizitat cele mai joase incinte ale organizaţiilor împreună cu Visătorul. Alături de El, pătrundeam în cele mai întunecate şi ticsite lumi, care roiau de prizonieri. Cu respiraţia tăiată, urmăream succesiunea acelor imagini. Vedeam cum oamenii şi lucrurile plutesc în lichidul verzui al unui acvariu imens, slab luminat de neoane livide. Trăisem acolo foarte mulţi ani, însă numai acum conştientizam cât de dureros fusese să aparţii acelui loc, cât de grea era condiţia acelor creaturi, condamnate să respire zilnic aerul pe care ele însele l-au poluat.

Din senin, sticla ce conţinea acel univers bolnav a devenit un mediu reflectant în care am

văzut oglindirile a doua chipuri decrepite, amândouă cenuşii şi încovoiate. Am observat pielea ridată, zbârcită, ca pământul ars. Ridurile de pe faţa lor erau atât de adânci, încât semănau cu nişte cicatrici. Ceva din înfăţişarea lor mi se părea extrem de familiar.

L-am cercetat cu luare-aminte, pentru a descoperi care era cauza acelei senzaţii de îngrijorare pe care o percepeam. Când i-am recunoscut, m-am oripilat… cei doi oameni erau… Visătorul şi cu mine! Terifiat, m-am întors spre El… El era calm. Chipul Lui aspru era mai tânăr ca niciodată şi mă încuraja cu un zâmbet. Mă simţeam mai liniştit, deşi sufletul meu rămăsese rănit de o disperare mută, dureroasă.

Vedeam o groază de tineri aşteptând într-un şir lung. În ochii lor scânteia o rază de lumină. Ca o panglică umană, ei alunecau spre un stăpân crud care îl cerceta pe fiecare în parte şi îl refuza sau îl trimitea la muncă. La fel ca Minos, el îi

atribuia fiecăruia un rol trist, „o poziţie permanentă” în incintele infernale ale organizaţiilor. Le observam paloarea, privirile în care emoţia nu murise încă. Ştiam că erau condamnaţi la nefericire.

„Să fii selectat este sub demnitatea umană”, a spus Visătorul. „Omul îşi «visează» munca şi o alege în funcţie de intenţia şi înclinaţiile lui”.

El a observat compasiunea mea pentru destinul lor, iar apoi a prins din zbor întrebarea pe care intenţionam să i-o adresez şi mi-a luat-o înainte: *„Evoluţia maselor este imposibilă*! *Nicio revoluţie sau ideologie nu a reuşit până acum… Doar puţini evadează… Reuşita e numai individuală…*” Eram chinuit de gânduri. Mă simţeam precum reprezentantul unei specii vinovate, care ascultă în boxa acuzaţilor anunţarea unei sentinţe finale şi fără drept de apel.

„Ceea ce priveşti tu acum nu este

umanitatea”, mi-a spus El, dezvăluind faptul că eram departe de a înţelege „Cioata pe care o vezi nu se află în afara ta!”

Am bănuit că Visătorul îmi înfăţişa propria falsitate, îmi demasca altruismul prefăcut şi incapacitatea de a-i ajută pe alţii. M-am încrâncenat. Dar lecţia Visătorului era departe de a fi luat sfârşit. Aprofundând, El a făcut cercetarea mai minuţioasă şi mai nemiloasă.

„Acea mulţime pe care o priveşti este chiar degradarea ta. Acei oameni, desfiguraţi de durere, de stresul competiţiei, sunt fragmente împrăştiate din fiinţa ta, reflectarea spectaculoasă a disperării pe care o porţi înăuntrul tău”. Visătorul mă lovea, aşa cum lovesc fariseii zidul templului. Mi-am simţit o parte din propria came dezgolită şi expusă lumii. Încrâncenarea s-a preschimbat într-un sentiment pozitiv, o jenă insuportabilă ce mă încingea în interior, ca o limbă de foc ce mă ardea pe sub piele, mă devora din cap până-n picioare.

„O faci doar pentru tine!”, l-am auzit rostind, cu o voce piţigăiată, pentru a mă scoate din starea aceea. *„Ei sunt oglindirea ta*!... *Transformarea ta*, va *transforma întreaga omenire*... *Dacă doreşti cu adevărat ca acest supliciu să ia sfârşit şi omenirea să se schimbe*, *vindecă-te pe tine*!” M-am cutremurat când am înţeles că trebuia să-mi asum o asemenea responsabilitate. M-am întors, însă o uşă blindată îmi împiedica evadarea. Nu puteam să învinovăţesc sau să compătimesc pe nimeni, cum făceam de obicei. Stomacul îmi era strâns într-o menghină. În căutarea disperată de a găsi un refugiu, m-am ascuns printre filele carneţelului meu. Cu nasul în notiţe, m-am străduit să-mi adun gândurile învălmăşite şi m-am concentrat asupra spuselor lui. După părerea Visătorului, unica posibilitate pentru umanitate, unicul mod de a progresa, este să te modelezi ca om integru, complet.

Aceasta este singura mântuire a omenirii”, a

declarat El.

Apoi a continuat, spunând că omul este încă o fiinţă în curs de evoluţie, cu un psihic nedesăvârşit. Evoluţia speciilor este o călătorie spre integritate. Ea trebuie iniţiată din interior spre exterior, printr-un proces de întregire, care nu poate fi impus. Tocmai din acest motiv, vechile sisteme au dat greş. Războaiele şi revoluţiile s-au dovedit a fi inutile. Cu mintea învălmăşită, luam notiţe şi subliniam de mai multe ori cu înfrigurare afirmaţiile Visătorului.

„Următorul prag evolutiv al omului nu se poate petrece în viitorul istoric, ci într-un «timp fără de timp», într-un viitor vertical”, a spus El. Ca printr-o gaură în cortină, observam cu claritate sensul evoluţiei organizaţiilor umane şi motivul durerii lor, aparent zadarnice. Aspiraţia unui om de a transgresa propriile limite şi căutarea lui milenară de a da sens existenţei lui se transmuta, de pe plan politic, religios şi tradiţional spre

întreprinderi, fabrici, industrii, laboratoare şi birouri. În acele organizaţii ca nişte navete spaţiale gata de lansarea în spaţiu, omul a pornit în exodul său spre desăvârşire. Întreprinderile şi organizaţiile, nesfârşita reţea de temple şi oracole de afaceri înlocuiesc mănăstirile şi bisericile şi se transformă în punţi de lansare şi evoluţie.

„*Organizaţiile viitoare vor fi Şcolile Fiinţei*”, a prorocit Visătorul. Apoi a rostit câteva cuvinte care mi-au rămas întipărite în memorie pe veci:

„Afacerile vor constitui religia planetei, religia religiilor. În afaceri, mai mult decât în mănăstiri, moschee sau idoli, oamenii depun un efort sisific, pentru a atinge cele mai înalte niveluri de responsabilitate. Numai în afaceri adversitatea şi dificultatea sunt preschimbate într-un propulsor angrenat în călătoria spre libertate. În zgârie-norii multinaţionalelor, în temple ale finanţelor, mai mult decât în sinagogi şi mănăstiri, oamenii încearcă să facă posibil imposibilul: să-şi

răstoarne viziunea… să-şi schimbe destinul”.

Picioarele au început să-mi tremure, din pricina imensităţii acelei viziuni. Chiar şi numai să asculţi acea predicţie era nevoie de o responsabilitate uriaşă, care încă nu mă caracteriza. În urzeala ei, cineva a sesizat, cu câteva zeci de ani în avans, revoluţia care ar fi dărâmat întregul sistem economic de la temelia lui etică şi ar fi grăbit sfârşitul vechiului „capitalism raţional”, în mesajul Visătorului se ascundea secretul succesului Şcolii de Economie pe care o fondasem. Acesta consta chiar în faptul că ştiam, cu zeci de ani înainte, că toate companiile, indiferent dacă erau mici sau mari, vor deveni într-o bună zi şcoli ale aspiraţiilor şi responsabilităţii, că succesul economic constituia unul şi acelaşi lucru cu evoluţia fiecăruia dintre oamenii lor. Să ştii acest lucru, cu mult înaintea oricărei alte universităţi, era un imens avantaj competitiv imbatabil.

Pe atunci nu ştiam toate acestea. Era ca şi cum, luând în considerare cererea crescută a industriei de maşini, Visătorul îmi dăduse proiectul complet al maşinii viitorului. În mesajul Lui se simţea suflul filosofiei universale a ESE, The European School of Economics, unicitatea muncii promovate de şcoală şi grandoarea misiunii ei: pregătirea vizionarilor şi filosofilor pentru acţiune.

„Visatul reprezintă dezvoltarea unei lumi interioare care te împiedică să fii doar o funcţie a vieţii, o marionetă mecanică a lumii exterioare, a aparenţelor. Obiectul şcolii este eliberarea: eliberarea de conflicte, suferinţe, sciziuni şi moarte.

«Visul» este ceva care se interpune între tine şi viaţă… Omul obişnuit crede că viaţa este cauza, iar el este efectul. Numai munca asupra Fiinţei, munca Şcolii Răsturnării poate produce inversarea acestei viziuni dezastruoase asupra lumii.

Munca unei Şcoli adevărate este o muncă de minerit… o muncă de îndepărtare a zgurii, stratificaţilor şi impurităţilor… în căutarea a ceva ce noi am deţinut cândva, ceva ce ne-a făcut integrali, fericiţi, nemuritori: voinţa.

Şcoala şi Voinţa sunt unul şi acelaşi lucru. Şcoala este voinţa din afara noastră. Voinţa este Şcoala dinăuntrul nostru.

Când „adevărata voinţă” se va afirma, nu vei mai avea nevoie de Şcoală. Numai atunci când voinţa va fi activată vom fi propriii noştri stăpâni. Iar odată deveniţi propriii noştri stăpâni înseamnă că suntem stăpânii universului.

Dedesubtul a tot şi toate există ceva valoros pe care noi ar trebui să-l deţinem pe drept. Tocmai contactul cu acest «ceva» ne ajută să intrăm în posesia a tot şi toate”.

5 Să concepi programe, dar să nu crezi în ele

De aici încolo am început să urcăm. Alături

de El, mă căţăram pe căile care duceau spre cele mai strălucitoare şi opulente sectoare din afaceri. Visătorul îmi revela cum în spatele celor mai mari multinaţionale, în spatele mastodonţilor industriali şi financiari ai lumii, în spatele fiecărei realizări umane, există întotdeauna un individ şi visul lui.

Urcând până la vârful piramidelor decizionale, până sus, acolo unde organizaţia îşi înfăţişează extrema operativitate decizională, El mi-a arătat imobilitatea din care răsărise acea acţiune şi invizibilitatea care dăduse naştere acelei idei briliante. Întemeietorul, vizionarul, nebunul strălucit, utopistul pragmatic, el şi numai el lăsase lumea să existe şi, ca o regină termită, o mai hrănea încă.

„Unica lui activitate constă în grija pentru integritatea sa”, mi-a dezvăluit El. „Ceea ce îl face deosebit este atenţia, vigilenţa, care nu lasă să pătrundă nicio îndoială sau umbră de compromis ca să-i fisureze hotărârea şi niciun atom opac să se

infiltreze şi să polueze «visul»”.

Datorită isteţimii psihice a conducătorului, programele şi strategiile sunt instrumente prea lente şi rigide. În locurile unde luarea unei decizii implică un al şaselea simţ, «intuiţia», apare un şaptelea simţ, «visul», acolo unde, de fapt, nu este nimic de decis.

„Un conducător adevărat concepe programe, dar fără să creadă în ele”. Apoi a continuat: „Aspiraţia lui îl ghidează, iar el crede doar în impecabilitatea sa…”

„El nu-şi trasează obiective în afara lui”, a continuat El, „deoarece obiectivul său este el însuşi… libertatea lui!”

De îndată ce atinge nivelul de integritate, viziunea îi va deschide calea, iar pasul lui va netezi poteca. Nu are nevoie să aleagă o direcţie, fiindcă el însuşi este direcţia, inventatorul visului care se desfăşoară şi care se conturează în lumea evenimentelor.

„Asumă-ţi integritatea”, mi-a ordonat El şi a rostit aceste cuvinte rar şi clar, pentru a le sublinia importanţa. „Implicarea lăuntrică înseamnă investiţie. Numai implicarea ta face ca lucrurile să se întâmple! Doar incoruptibilitatea conducătorului atrage toate oportunităţile şi resursele necesare… Promisiunea solemnă pe care el şi-a făcut-o sieşi este să onoreze jocul până la capăt Succesul fiecăreia dintre acţiunile lui, în lumea exterioară, este doar răsfrângerea integrităţii lui”.

Conducerea companiilor până la limita imposibilului, strângerea unor averi imense, întemeierea unor imperii economice constituie doar o prelungire a esenţei lui, o validare a gradului de libertate interioară şi a nivelului de responsabilitate. Dacă omul îşi menţine implicarea, succesul este inevitabil, este rodul ei firesc.

„Un conducător adevărat ştie că afacerea

adevărată este doar cea interioară! El este gardianul incoruptibil al propriei sale promisiuni. Doar pe aceasta trebuie să o păstreze intactă”, a subliniat Visătorul, ca o concluzie.

Imagini cu imperii financiare şi averi nesfârşite se succedau pe ecran, pentru câteva clipe, şi apoi dispăreau şi în locul lor se aşternea o tăcere adâncă, învăluind fiecare colţişor al sălii de şedinţe. Ochii lui tăioşi mă scrutau cu atenţie, observau efectul acelor revelaţii. Mă simţeam, literalmente, întors pe dos. În „prăvălia” interioară, preţurile şi mărfurile fuseseră aruncate prin aer şi acum erau rearanjate. Alte priorităţi interveniseră să ataşeze preţul corect pe marfa potrivită şi după o altă ordine se stabileau acum locurile pe rafturi, abandonând într-un depozit vechile metode şi principii prăfuite.

Am închis ochii şi mi-am dorit cu ardoare ca această operaţiune să ia sfârşit. Când a început să vorbească din nou, a reluat problema imobilităţii.

Pentru un conducător, cea mai eficientă metodă care-i stă la dispoziţie este a face prin „non-facere”, să acţioneze fără a acţiona. Visătorul a definit-o drept „acţiune lipsită de efort”: o stare visătoare şi poetică…

„Pentru un conducător, solitudinea şi imobilitatea sunt acumulatori de putere” a conchis El, „starea în care el intuieşte şi atrage mesaje vitale ale voinţei, care este acum adânc îngropată în om… Fii serios, fii sincer şi te vei simţi puternic şi curat… şi vei şti!”

La auzul acestor cuvinte, imaginaţia mea s-a înălţat şi am vizualizat imaginea unor mase nesfârşite de oameni dependenţi. Am privit de la înălţime stupul de mii de femei şi bărbaţi, forfota lor continuă. Imaginile erau reale şi vii. Mi-am concentrat gândurile asupra lor. Am văzut fiinţele patetice, cu comportamentul lor neliniştit, cu gesturile lor repezite, cu mişcarea lor trucată, ca într-un film mut. Visătorul mi-a întrerupt fanteziile

chiar în acest punct, s-a strecurat printre reflecţiile mele şi le-a îndrumat După atâta timp petrecut în organizaţii, numai în acea clipă, alături de El, am conştientizat: cu cât se mişcau mai mult, cu atât păreau mai îngrijoraţi şi mai preocupaţi, iar în realitate ocupau poziţii insignifiante, situându-se pe cele mai scăzute nivele de responsabilitate şi retribuţie.

„În vidul nemişcat, am învârtit «roata» universului… împreună cu fiinţele care se aflau pe circumferinţa ei, pe spiţe şi butuc” a recitat solemn Visătorul.

Acel vid de la mijlocul butucului este adevăratul creator al «roţii»… şi în acea invizibilitate se ascunde piramida ierarhică a fiinţelor care de fapt o alcătuiesc”, a încheiat El şi a tăcut.

Cine era acea Fiinţă care îmi tulbura viaţa?

Simţeam cum caierul de gânduri se toarce uşor până devine un fir subţire, iar emoţiile şi

părţile dispersate din Fiinţa mea se adună laolaltă. Un râu de energie se umfla, până a rupt zăgazurile şi-a luat cu el îndoieli, îngrijorări şi tot ce era mort.

Alături de El, economia şi afacerile înfloreau pe solul poeziei şi treceau dincolo de limite, devenind o artă universală. Doream să păstrez acea stare de înţelegere, claritatea şi luciditatea acelui moment, senzaţia de a fi capabil să cuprind tot şi toate. Atunci, El mi-a explicat cum să trăiesc strategic şi mi-a vorbit despre Arta de a Acţiona.

„Un conducător trebuie să ştie cum să joace exemplar toate rolurile”, a spus. „El poate să simuleze într-un rol dezorientarea, ignoranţa şi chiar negativismul, însă… nu trebuie să creadă în ele!” m-a prevenit. Tonul pe care l-a folosit mi-a sugerat că era o problemă de viaţă şi de moarte.

„El se poate înfuria şi poate deveni violent, poate purta masca agresivităţii, dar pe dinăuntru nu trebuie să fie afectat deloc”.

Acest rol negativist se numeşte „*atitudine negativă potrivită*”.

Apoi a adăugat că, interpretând un rol, un conducător poate concepe programe şi planuri şi poate pretinde că se proiectează în viitorul îndepărtat. „*Dar fără să crezi în ele*!”, a repetat pe acelaşi ton poruncitor.

Un om liber, un bărbat adevărat, ştie că fiecare moment necesită o strategie, fiecare clipă are statutul ei, pe care se sprijină scenariul ce urmează să fie jucat impecabil. Detaşarea acelora care sunt conştienţi că „interpretează un rol” le permite să aleagă între diferite comportamente şi ipostaze posibile, ca şi cum purtarea unei măşti anume atrage după sine circumstanţele şi evenimentele cu care ei se confruntă.

„Doar un om adevărat poate interpreta un rol!” mi-a dezvăluit El, pe un ton categoric. „Omul obişnuit, identificat cu rolul lui, condiţionat de temerile lui, hipnotizat de panorama superficială a

lumii, a uitat de arta de a interpreta un rol, de puterea de a interpreta un rol şi tot ce ştie este falsitatea”.

De multe ori, în momente cruciale ale discursul Său, încercasem să mă apăr de acele idei subversive. Abilitatea conducătorului de a juca teatru mi se părea înrudită cu minciuna şi oportunismul.

„*Să interpretezi un rol cu bună ştiinţă nu înseamnă nicidecum să minţi*”, *a* zbierat Visătorul. „*Să joci, presupune să trăieşti strategic*!” Era clar că Visătorul deţinea cheia gândurilor mele. Capitularea în faţa acestei clarităţi dispersa umbrele chiar înainte ca acestea să se ivească.

„Să trăieşti strategic este felul de a fi al unui războinic care acţionează intenţionat şi impecabil, făptuind cele cerute de situaţie. În exterior, el răspunde la cerinţele rolului… dar, în acelaşi timp, în interior deţine responsabilitatea şi puterea ascunse în spatele măştii. Doar cei care trăiesc

strategic pot reuşi!”

A aşteptat până când afirmaţia Lui a produs efectul scontat şi m-a examinat ca un medic care injectase un antidot unui toxicoman. Discursul Lui, când l-a reluat, avea un ton serios, între ameninţare şi anunţul solemn al unei învăţături vitale:

„Când îţi faci griji cu anticipaţie, când plănuieşti şi îţi conturezi imagini negative, când uiţi ce ai creat până acum, te reduci la dimensiunile unei insecte şi lumea ţi-o ia înainte. Mii de fotograme vor dezvălui înfrângerea ta în faţa universului şi nu vei mai avea o altă şansă, căci tot ce ai crezut până acum că deţii se va evapora”.

Visătorul îmi dădea nişte sfaturi finale, înainte să mă arunce înapoi în fălcile lumii. Glasul Lui scădea uşor până ce s-a transformat într-o şoaptă uşoară. Urma să-mi dezvăluie ceva ce avea să devină piatra de temelie a tot ce clădisem de-a

lungul vieţii şi principiul primordial al prosperităţii.

„«Visul» este cel mai real lucru care există!… «Visul» constituie o realitate atemporală… Numai omul care visează poate crea bunăstare!”

În opinia Visătorului, „visul” este o lume sublimată, cauza reală a tot ce vezi şi atingi.

„«Visul» reprezintă planificarea verticală pe care doar un vizionar o poate cunoaşte… Acel «după» nu există decât în imaginaţie… Fiecare clipă este o prăvălie lăuntrică ce se deschide şi se închide şi în fiecare clipă câştigi sau pierzi; fiecare moment este un succes sau un eşec. Totul se petrece acum, sub ochii tăi, în această clipă eternă”.

6. Agenda

„O agendă încărcată cu programări, care nu mai are niciun spaţiu liber, precum a ta”, a

început Visătorul şi a indicat una dintre pagini care era plină de nume, ore şi numere de telefon, „este o scrisoare de sinucigaş, înseamnă confirmarea propriei morţi… Omul, cu cât este mai aproape de moarte, cu atât are agenda mai ocupată”.

Era ca şi cum aş fi primit un pumn în stomac. Durerea cruntă pe care o simţisem era cel mai evident semn al forţei noului atac al Visătorului asupra sistemului meu de valori. Am încercat să mă feresc din calea acelor cuvinte directe şi dure. Sentimente de aversiune şi reacţii violente împotriva Visătorului au răsărit din toate cotloanele fiinţei mele şi s-au învălmăşit, într-un crescendo incontrolabil, înăuntrul meu. M-am revoltat pentru că mă catalogase drept un om mort, deoarece duceam o existenţă intensă şi activă.

„Este imposibil să trăieşti în contextul unei «societăţi moderne» fără să ai îndatoriri,

programări sau şedinţe”, am spus cu ciudă. Am subliniat cuvântul „societate modernă”, ca şi cum voiam să delimitez diferenţa dintre lumile noastre. Eram convins că ceea ce susţinea Visătorul nu avea, practic, nicio bază reală. Cândva, El îmi spusese: *„Lasă jocul să continue, lasă comedia să se desfăşoare… lasă colaboratorii şi profesioniştii să-şi joace rolul. Compania este o reprezentaţie teatrală… cu măşti şi personaje care evoluează după un scenariu… Nu te încrede în el! Nu te rătăci!… Nu uita că este doar un joc*”.

Eram sigur că Visătorul nu realiza ce implica să conduci o companie internaţională, cu sute de colaboratori şi să simţi în fiecare zi răsuflarea acţionarilor în ceafa.

„Ei bine”, am spus exasperat „nu înţeleg!… Ce are a face agenda cu faptul de a fi viu sau mort?…” Am rostit cu greu aceste cuvinte şi un nod de emoţii mi-a strâns gâtul.

„Fiecare programare, fiecare plan pe care îl

trasezi” a spus Visătorul, fără să bage de seamă acel tainic strigăt de ajutor, ascuns în umbra agresivităţii mele, „îţi întăreşte iluzia de a fi viu, te adânceşte în convingerile tale nebuneşti. Mai presus de toate, trebuie să fii capabil să plănuieşti. Să planifici şi să crezi în ceea ce ai planificat este ca şi cum ai muri. Omul poate plănui doar ceea ce deja este mort…

Adevăratul plan este chiar în acest moment, în «Acum şi Aici»…

Un conducător poate avea armate de colaboratori care concep planuri şi programe, operaţiuni pentru viitor, în cele mai mici detalii, dar decizia lui va fi întotdeauna rodul momentului. Până în acel moment el nu ştie, nu acţionează până ce momentul nu-şi dezvăluie eternitatea. Numai atunci va afla ce are nevoie să cunoască.

Lumea va fi la picioarele tale când vei învăţa să trăieşti clipa în deplinătatea ei. Planurile şi programele se ivesc natural, fără să depui efort,

atunci când încetezi să mai crezi în ele”.

Privirea lui s-a înăsprit în timp ce continua să mă fixeze Apoi şi-a întors capul de la stânga la dreapta, ca şi cum ar fi vrut să compare cele două profiluri ale mele. Am intrat în panică. Era o tăcere ameninţătoare în mişcările Lui, asemenea celei ale unei păsări răpitoare care încearcă să-şi ascundă intenţia feroce.

Agenda îi ajută pe oamenii de genul tău să uite”, a spus El pe o voce joasă.

Panica s-a transformat repede în teroare. Trebuia să găsesc o cale de a ieşi din starea aceea, cu orice preţ. Dacă aş fi avut un strop de inconştienţă, i-aş fi cerut o explicaţie pentru acea viziune comică şi bizară. Cum putea agenda să te ajute să uiţi? Mă simţeam închis într-un cocon psihic şi din care nu reuşeam să ies. Acea întâlnire cu Visătorul deschidea un duci mortal între partea din mine care nu dorea sub nicio formă să cedeze şi cealaltă, care îi „sorbea”, însetată, cuvintele.

Cu greu am găsit tăria să întreb:

„Ce să uit?”

Încetişor, Visătorul s-a apropiat, la câţiva milimetri de mine.

„Să uiţi de tine!” a murmurat.

Teroarea s-a transformat într-o frică iraţională şi devastatoare, care îmi invada şi cuprindea fiinţa. În timp, am început să recunosc oportunităţile fundamentale de evoluţie, ascunse în momente ca acestea. Când Visătorul îmi străpungea armura de nezdruncinat a certitudinilor, puteam să culeg puţină pulbere preţioasă, ca o albinuţă care polenizează o floare. Aşa m-am apropiat de „vis”.

„Lumea este desfăşurarea în timp a ceea ce visăm… O programare este întotdeauna cu tine!… Sau mai mult, cu o parte din tine, pe care nu o cunoşti. Oamenii şi evenimentele se înalţă şi se risipesc după un scenariu gravat deja în Fiinţă…

Când plănuieşti şi crezi în ce ai plănuit… te

îndepărtezi de «lumea reală»… Cu cât te convingi pe tine însuţi că programările şi întâlnirile se petrec aşa cum le-ai programat, cu atât mai mult te apropii de moarte… Şi astfel, întâlneşti oameni morţi care plănuiesc şi programează ca şi tine, care se află sub imperiul iluziei că ei aleg şi decid, fără să-şi recunoască propria neputinţa”.

Aici, Visătorul a făcut o pauză şi am bănuit că acţiunea Lui demolatoare se sfârşise. Aveam nevoie disperată să-mi trag suflul. Dar Visătorul nu lăsa niciodată o treabă pe jumătate terminată. El calculase cu precizie clipa în care urma să-mi dea lovitura de graţie a acelei lecţii extraordinare:

„Într-o bună zi, agenda ta va semăna cu aceea a unui om liber, a unui om care ştie ce face, deoarece are mereu soluţia cu el… de fapt, el însuşi este soluţia. Îţi vei juca rolurile, în întâlniri şi şedinţe şi vei lăsa lumea să fie liberă să se desfăşoare… în cele mai bune moduri cu putinţă. Lumea va deveni capodopera ta, fără niciun efort

sau constrângere, atunci când agenda ta va semăna cu cea a unui adevărat conducător… şi va conţine numai file albe”.

7. „Alo, cine sunt eu?”

Ziua începuse cu o tensiune, încă de dimineaţă. De la terasa casei din Samia, răspunsesem deja la câteva apeluri telefonice. Visătorul era lângă mine şi mă urmărea tăcut, în timp ce cântărea evenimentele şi entuziasmul conversaţiilor după conţinutul lor: dat ordine, ridicarea tonului, enervare şi, de câteva ori, pierderea controlului.

Din când în când, mă întorceam şi încercam să schimb o privire complice sau să primesc un semn de solidaritate, având în vedere munca acerbă pe care o desfăşuram de dimineaţă devreme, nemulţumit din pricină că trebuia să conduc o echipă de cârpaci, cărora eram nevoit să

le explic totul, de sute de ori. Cum era posibil să fie atât de nepricepuţi? Cum se puteau înţelege greşit cele mai simple şi clare ordine?

„*La telefon nu trebuia să spui*: «*Alo, cine este*?», *ci*: «*Alo, cine sunt eu*?»”, a remarcat Visătorul, surprinzându-mă, în timp ce aveam ultimele schimburi de replici, în timpul unor lungi conversaţii telefonice. Am crezut că nu înţelesesem foarte bine. El doar murmurase acele cuvinte, ca şi cum ar fi vrut să-mi spună ceva foarte important, ceva pentru care ar fi trebuit să abandonez orice altă ocupaţie şi să stau să ascult. Am intrat în panică. Era de ajuns să arunc o privire, pentru a-mi da seama că Visătorul se transformase într-un prădător nemilos. M-a străbătut un fior pe spinare, în timp ce simţeam adrenalina pătrunzându-mi în sânge, în doze imense. Cu tot calmul de care eram în stare, l-am rugat să repete ce spusese. Dar vocea mea era deja sugrumată de o nelinişte crescândă.

„Ceilalţi sunt TU!”, a ţipat El, cu o voce îngrozitoare. În lumile lăuntrice, în infernul fiinţei, unde îmi fuseseră aruncate acuzaţii şi lamentări, Visătorul nu mai era un oaspete politicos care stătea la masă în casa mea, ci un căpitan înspăimântător, care dădea ordine în mijlocul unei furtuni, în timp ce vasul era gata să se scufunde. Eram înspăimântat. Am tresărit şi receptorul aproape că mi s-a sfărâmat de masă, sărind de la un capăt la altul al ei, ca o fiinţă alunecoasă şi neastâmpărată.

Scena trebuie să fi fost foarte comică, deoarece nici Visătorul nu s-a putut abţine să nu râdă. Pe de altă parte, dincolo de masca lui gravă, dincolo de mânia lui aparent incontrolabilă, se întindea un ocean de calm. În spatele severităţii din privirea Lui se ascundea serenitatea unui sfinx, care mă exaspera mai mult decât ameninţările Lui. A rămas aşa pentru o clipă, apoi şi-a reluat alura feroce de prădător.

„*Ceilalţi sunt tu*!”, a repetat El. Vocea Lui redevenise calmă, dar acest lucru nu mă liniştea.

„Lumea este aşa, deoarece tu eşti aşa şi nu invers. Nu fugi… Vizibilul te ajută să recunoşti invizibilul… Ceilalţi te ajută să vezi ceea ce nu vrei să vezi în tine însuţi… Ce proiectează toate acestea în mine? Aceasta este întrebarea pe care şi-o adresează o persoană onorabilă! Te ascult de ceva vreme. Eşti indecis şi prolix… Confuzia se află în tine şi nu în ceilalţi”, mi-a spus şi s-a sprijinit puţin de masă.

„Lumea se manifestă ca fiind îndoielnică, haotică, iresponsabilă, pentru a adeveri ce eşti şi unde eşti. La fiecare apel, indiferent cine este la celălalt capăt al firului, fără excepţie eşti întrebat: «Te deranjez?»”

Acum, că Visătorul îmi atrăsese atenţia, realizam că avea dreptate. Totuşi, încă nu înţelegeam ce importanţă ar fi putut avea acest detaliu. „Te deranjez?” era o întrebare

convenţională. De multe ori nici n-o băgăm în seamă, pentru că o consideram nimic mai mult decât o expresie obişnuită, de politeţe, un semn de respect pentru intimitatea cuiva, mai ales a superiorilor ierarhici.

„Te deranjez?”, te întreabă ei când simt că te-au luat pe nepregătite. Lumea, ceilalţi, te oglindesc… ei sunt oglinda care reproduce imaginea unui om indolent, care vorbeşte cu sine însuşi. «Te deranjez?» este lipsa ta de responsabilitate. «Te deranjez?» deoarece eşti confuz! «Te deranjez?» este lumea care te denunţă”.

Ţrrrr! Telefonul suna din nou.

Am ridicat receptorul şi am întrebat mecanic:

„Cine e?”

Nici nu am terminat bine acea întrebare convenţională, că vocea Visătorului a răsunat mai înspăimântătoare decât înainte.

„Ar fi trebuit să spui: «Alo, cine sunt?» şi nu

«Cine e?»”, s-a înfuriat El.

„*Cine sunt*?”, a insistat El şi a continuat să strige. „*Numai aceia care au înţeles că ei înşişi se află la celălalt capăt al firului răspund astfel*!” Îl ascultam pe Visător şi în acelaşi timp încercam să păstrez limitele normalităţii în conversaţia care tocmai începuse.

„«*Alo, cine sunt*?» *înseamnă să te întâlneşti cu propria confuzie*”, *a* continuat Visătorul, fără a ţine cont de conversaţia pe care o purtam, de cel care era la capătul celălalt al firului şi de ce putea să creadă acela. Ascultam vocea Visătorului şi i-am răspuns monosilabic interlocutorului meu, în timp ce încercam din răsputeri să scurtez conversaţia şi să închid.

„Lumea vrea să fie condusă! Oricine te sună are nevoie să se ştie conţinut… are nevoie de claritate… Dar după câteva remarci ale tale, descoperă că nu ai nicio direcţie… Eşti rănit, eşti saturat…”

„Lasă inconştienţa să te domine, pătrunde în alte zone de înţelegere!” m-a îndemnat Visătorul şi, cu o neaşteptată bunăvoinţă, se întoarse la tonul lui normal. „Un om vigilent ştie că, ascunsă printre crustele hotărârii şi ale falselor incertitudini, apare întotdeauna aceeaşi rană, aceeaşi durere… Ştie că nu e nimic de făcut dacă rana nu e tratată şi vindecată. Şi chiar dacă încearcă să evadeze, dacă se retrage ca un pustnic în peşteră sau într-o mănăstire, ca ascet, departe de telefoane şi angajamente… acea rană, acea durere va reapărea, ca să denunţe lipsa lui de pregătire”.

„Dar tu, precum toţi oamenii obişnuiţi, nu simţi acum acea durere sau cel puţin pretinzi că este insignifiantă!” în glasul lui răsuna ecoul unui eşec iremediabil, durerea unei înfrângeri cosmice.

Telefonul continua să sune. În acel moment, chiar nu ştiam ce să fac. Nu voiam să-l dezamăgesc pe Visător, dar în acelaşi timp nici nu

mă simţeam liber, binedispus sau gata să intru în joc, ca să mă conformez aşteptărilor Lui. Telefonul continua să sune. Visătorul m-a încurajat să răspund, cu o încuviinţare din cap şi apoi şi-a însoţit gestul de cuvintele:

„Gândeşte-te, ce binecuvântare!... Lumea ne sună să ne spună cine suntem şi ce ne lipseşte... Este ca şi cum am sta lângă oracolul din Delphi şi i-am pune întrebări după pofta inimii!” Apoi, pe jumătate serios, pe jumătate în glumă, a adăugat:

„Oricine răspunde la telefon, pare să întrebe cine este... deşi ştie deja... Tu ştii deja cine este la celălalt capăt al firului... deoarece tu pe tine însuţi te suni... „Ceva s-a deschis; o senzaţie de bine mă pătrundea, ca o vertebră ce revenea la locul ei. Telefonul suna în continuare, dar eram prea ocupat să iau notiţe şi nu puteam răspunde. Intrasem într-o stare febrilă. Eram pe punctul de a cântări şi reflecta la acele cuvinte care deţineau puterea de a schimba viaţa, de a transforma

destinul unui om.

„Lumea este reflectarea pură a Fiinţei tale… Să nu uiţi asta! „m-a avertizat Visătorul. „Lumea îţi telefonează să-ţi spună cine eşti… să te înştiinţeze că ai încercat mereu să eviţi să te cunoşti! Numai tu decizi cine ar trebui să fie la celălalt capăt al firului… Tu şi numai tu decizi ce îţi va spune el… Pentru moment, la celălalt capăt al firului vei găsi o lume care îţi reflectă fragilitatea. Tu eşti cel care cere ajutor, care cere să fie vindecat…”

Ascultam şi notam ceea ce îmi spunea Visătorul cu o absolută certitudine că lucrurile vor fi exact aşa cum susţinea El. Totul îmi era clar. Notele împrăştiate ale nenumăratelor lui învăţături îşi găseau locul potrivit într-o perfectă compoziţie. Voiam să înregistrez fiecare detaliu al comprehensiunii acelui moment, astfel încât să o pot accesa când voi avea nevoie de ea şi să fiu capabil într-o zi să o transmit mai departe.

„Un om viu invită viaţa”, a insistat Visătorul, adâncind breşa săpată în mine. „Postura ta de victimă încurajează eşecul. Cine se aseamănă se adună, înţelegerea atrage înţelegere. Vrei să schimbi oamenii de la celălalt capăt al firului? Schimbă-te tu! Fii tu însuţi soluţia şi lumea va fi rezolvată pentru totdeauna”.

Mi-a dat câteva secunde, ca să-mi trag sufletul. A aşteptat până când am adăugat şi ultima parte din discursul Lui în carneţelul meu, apoi a continuat.

„Dacă răspunzi «Alo, cine sunt?», înseamnă că dai dovadă de atitudinea unui om care ştie şi îşi aminteşte că el este singurul responsabil pentru tot ceea ce se întâmplă în viaţa lui… Un apel telefonic îţi permite să înţelegi ce ai refuzat să vezi, să atingi şi să întâmpini”.

În acea secundă, telefonul a sunat din nou. Am aşteptat câteva clipe pentru a asculta sfatul Visătorului, înainte de a răspunde: „*Claritate*…

Oferă claritate lumii… şi la celălalt capăt al firului se vor auzi numai veşti bune”.

„Alo, cine sunt eu?”, am spus şi după aceea am zâmbit cu gândul la efectul acestei întrebări bizare asupra interlocutorului meu. Din acel moment, ridicarea receptorului nu ar mai fi dat curs unei conversaţii banale, ci ar fi fost o iniţiere aventuroasă şi profetică, precum cea a vechilor pelerini la Delphi, îmbibată de aburii care se ridicau tremurător din fisurile podelei templului şi de întâlnirea cu preoteasa Pythia.

Din nou, telefonul a sunat.

„Fii soluţia… lăuntric!”, mi-a poruncit Visătorul şi a încuviinţat din cap să răspund „Fii liber!… În afară nu este nicio problemă care trebuie rezolvată… niciun lucru vătămător de care să te aperi şi niciun duşman cu care să lupţi. Pentru a da un răspuns lumii, mai întâi trebuie să devii tu soluţia… Pătrunde în sinceritate, simplitate, uşurătate, în strălucirea Fiinţei… Dacă

eşti în stare să urmăreşti «jocul» de deasupra, vei descoperi că lumea de la celălalt capăt al firului îţi dăruieşte toată recunoştinţa şi devotamentul ei.

Într-o bună zi, vei descoperi că munca reală a omului, unica lui muncă, este să repare lumea. Vei conştientiza că tu, numai tu, eşti cauza fiecărei nebunii şi înfrângeri care se întâmplă în lume şi că tu, numai tu, o poţi vindeca, proteja, salva şi iubi, dacă ştii cum să te vindeci pe tine însuţi, să te protejezi, să te salvezi şi să-ţi iubeşti sinele”.

Telefonul mai suna încă.

„Alo, cine sunt?”, am răspuns, când am ridicat receptorul. Simţeam magia unei recunoştinţe care mi se infiltra în celule şi abia îmi mai puteam înfrâna dorinţa irezistibilă şi spontană de a-L îmbrăţişa.

8 O incursiune în mecanicism

De câteva ori pe zi, muezinul cheamă

credincioşii la rugăciune. Ca într-un vechi *polis*, acea chemare pare să delimiteze perimetrul unor ziduri nevăzute. Nu erau echipe de poliţie religioasă, care patrulează prin târg, ca în Arabia, unde salvarea sufletului este o iniţiativă guvernamentală şi nici oameni care să iscodească prin cluburi sau dincolo de jaluzelele coborâte, pentru a se asigura că toate activităţile profane erau suspendate şi toată lumea era la moschee. Dar răsunau versetele Coranului, din minaretele înguste, anunţând încetarea oricăror alte activităţi şi chemând poruncitor la împlinirea unuia din ritualurile zilnice, al rugăciunii, cu faţa orientată către Mecca.

Se pare că musulmanii au imprimată în memoria lor profundă direcţia spre Cetatea Sfântă care, pentru ei, are aceeaşi importanţă ca Steaua Polară pentru navigatori. În orice birou, cameră de hotel, spaţiu public exista o săgeată orientată cu precizie spre Mecca. Milioane de covoraşe de

rugăciuni erau desfăşurate pentru credincioşi în acea direcţie de cinci ori pe zi în întreaga lume islamică. Atunci când ceasul bătea ora programată, orice altă activitate se întrerupea. Cei care se găseau în traficul aglomerat parcau maşinile lângă trotuar, îşi desfăşurau covoraşele de rugăciune şi îngenuncheau.

Odată, întorcându-mă dintr-o excursie în Europa, am găsit în ultimul moment un loc liber, într-un avion saudit, care făcea escală la Jeddah. Mi-am dat seama prea târziu că era un zbor de pelerinaj direct spre Mecca şi că eram singurul „necredincios” de la bord. Mă aflam într-o postură jenantă, mai ales când, la jumătatea drumului, toţi pasagerii şi-au scos hainele de la urcare şi s-au gătit cu hainele albe, specifice pelerinilor islamişti. Apoi, în ciuda nenumăratelor apeluri şi eforturilor susţinute ale personalului din avion pentru a-i convinge să-şi ocupe locurile, s-au rugat pe rând, au ocupat intervalele Tristarului şi au

rămas îngenuncheaţi tot drumul până a Mecca. Mă întrebam de unde ştiau direcţia. Îmi imaginam zborul unor păsări mistice, fiinţe supranaturale care alunecă inevitabil spre soarele lor mic şi negru din centrul Al-Kaaba.

Mi se întâmplase, de câteva ori, în mijlocul unui negocieri sau întâlniri de afaceri, ca interlocutorii mei islamici să se oprească şi să se retragă în rugăciune. Am observat că acele clipe de meditaţie îi întăreau, dar nu-mi dădeam seama cum. Am încercat să cercetez motivul esenţial al acelei practici religioase, secretul din umbra ritualului, însă nimeni nu a putut să-mi ofere o explicaţie plauzibilă, care să depăşească viziunea superstiţioasă şi bigotă. În timpul uneia dintre întâlnirile cu Visătorul, am căutat momentul oportun pentru a-l întreba. Explicaţia pe care am primit-o avea o importanţă deosebită pentru pregătirea mea, aşa că am notat-o cu precizie.

Tradiţiile sapienţiale, de-a lungul mileniilor,

au născocit şi insuflat tot felul de «trucuri» pentru a se împotrivi rigidităţii şi repetitivităţii spre care omul tinde în mod inevitabil", a spus El. „Mătăniile, cu faţa spre Mecca, de cinci ori pe zi, ritualul fastuos de Ramadan, în a noua lună a anului lunar islamic şi ritualurile actuale din toate tradiţiile religioase ar putea fi definite drept «incursiuni în mecanicism». Funcţia lor este să hrănească înţelegerea latentă şi pasivă, prin întreruperea rutinei şi obligarea oamenilor să devieze de pe făgaşul obiceiurilor adânc înrădăcinate şi perimate „

Visătorul a continuat să-mi explice că acestea sunt norme ale igienei spirituale, mentale şi fizice, a căror înţelegere originară s-a risipit şi acum pâlpâie pe ascuns în umbra credinţelor religioase, ritualurilor fade şi practicilor superstiţioase. Este suficient să acorzi puţină atenţie mişcărilor noastre, pentru a-ţi da seama cât de mecanică şi repetitivă este viaţa noastră, în fiecare dimineaţă

începem o serie de activităţi cu o vigoare scrupuloasă şi întotdeauna la fel: ne dăm jos din pat cu acelaşi picior, ne bărbierim din aceeaşi parte, ne spălăm pe dinţi cu aceleaşi mişcări, în aceleaşi direcţii, pe aceeaşi expresie facială. Avem obiceiuri bine stabilite şi ne exprimăm ideile cu aceleaşi gesturi, cuvinte şi inflexiuni ale vocii, întotdeauna. Chiar şi emoţiile noastre sunt previzibile, ca nişte reflexe condiţionate ale sufletului nostru, în omul comun, voinţa este îngropată. Comportamentul său este oglindirea unei inteligenţe mecanice şi poate fi studiat cu succes prin intermediul unei ştiinţe cum ar fi etologia sau robotica, dacă nu psihologia.

„Chiar şi atunci când ia o decizie, o alegere sau îşi exprimă firesc voinţa”, a continuat Visătorul, „cu un strop de autoobservare, fiecare om şi-ar da seama că este condus de un proces mecanic, că alunecă pe un făgaş mental desuet, îmbibat de prejudecăţi şi rutină sau de obiceiul de

a se întrece cu alţii”

Eram siderat şi în acelaşi timp fascinat de ideile Visătorului şi de stilul Lui de a revela cel mai aspru adevăr al condiţiei umane, fără niciun menajament, chiar din punctul din care izvorau autoritatea şi înţelepciunea Lui. Dincolo de severitatea mimicii şi a cuvintelor, se ascundea un zâmbet larg şi nevăzut, o compasiune nemărginită, care slăbea tendinţa Lui nemiloasă şi sistematică de a dărâma idei, convingeri şi iluzii înrădăcinate în fiinţă. Doream să aflu mai multe despre „incursiunile în mecanicism”, însă Visătorul părea să fi închis subiectul. Am insistat şi i-am mai smuls câteva fraze pe care le-am notat sârguincios în carneţel şi care m-au ajutat întrucâtva să integrez acest nou concept în cadrul sistemului filosofic al Visătorului.

„Orice efort intenţional, chiar şi cel mai neînsemnat, menit să altereze o acţiune repetitivă, o reacţie mecanică sau să opună rezistenţă unui

obicei, este o victorie asupra monotoniei noastre, o incursiune în tiparele recurente ale vieţii noastre”.

Visătorul a adăugat că această „lucrare” îi dă omului o şansă să se descotorosească de legile întâmplării, să se abată din calea accidentelor şi chiar să se ferească de dezastre şi calamităţi naturale.

Din acea zi, am încercat să-mi reamintesc acest lucru, ori de câte ori era posibil, şi am început să observ şi să compar înăuntrul meu automatismele înrădăcinate, reacţiile mecanice şubrede şi coclite, obiceiurile şi rutinele de tot felul. Numai cel ce încearcă să le descopere poate înţelege dificultatea operaţiunii şi conştientizează că o foarte mică părticică din viaţa noastră rămâne neîntinată de tirania automatismelor şi repetiţiei inconştiente. Totuşi, merită efortul. Dezvoltarea atenţiei, a unui spirit vigilent, îi dă prilejul să privească dincolo de alterarea

intenţională a rutinei noastre, a obiceiurilor şi comportamentului. În acest joc lăuntric de-a hoţii şi gardiştii, se aşterne abilitatea de a întinde o cursă tiparelor noastre, de a ne metamorfoza în nişte vânători implacabili ai rămăşiţelor învechite din noi. Atenţia la mişcările noastre, conştientizarea acţiunilor noastre, reprezintă munca asupra Fiinţei, care deţine o inegalabilă reflecţie asupra calităţii gândirii şi simţirii şi, implicit, a vieţii noastre.

9. Învingerea propriului sine

întâlnirile cu Visătorul s-au rărit, iar circumstanţele şi evenimentele exterioare au devenit din ce în ce mai sufocante. Mă simţeam inutil şi dezamăgit. Lumea se făcea uriaşă şi se ridica deasupra mea, ameninţător. În lunile ce au urmat, „puterea ei hipnotică” mă învăluia, mă sugruma, în timp ce compania din Kuweit îşi

consolida poziţia.

„Păstrează-ţi buna dispoziţie, nu te amăgi şi scrutează-te cu cea mai mare seriozitate” mă sfătuia Visătorul, de ori de câte ori venea să mă salveze de pe culmile disperării. „Ajută-te de autoironie. Este un antidot puternic împotriva oricărei forme de fixare şi identificare”.

În accepţiunea Visătorului, „identificarea” cu lumea dovedea căderea noastră într-o stare de libertate redusă, de regres psihologic.

„*Tu devii efectul, iar lumea devine cauza. Tu te micşorezi, în timp ce lumea creşte şi te absoarbe*”. La auzul cuvintelor Lui, episodul cu Alice, care riscă să se înece în balta propriilor lacrimi, mi-a străfulgerat mintea.

Visătorul mă învăţase o întreagă serie de trucuri şi strategii prin care să mă protejez împotriva identificării, pentru a nu fi înghiţit de valul hipnotic de evenimente pe care omul îl numeşte „realitate”. Una dintre ele era ca, la un

moment dat, să te retragi din orice activitate, în momentele aparent cele mai puţin potrivite, cele mai intense şi cruciale. În colţul camerei, încercam nemişcat să înfrunt presiunea pe care timpul o exercita asupra fiecărui centimetru pătrat din Fiinţa mea.

În acele clipe, simţeam fizic tirania lumii care mă împresura din nou şi mă arunca în vâltoarea anxietăţilor şi îngrijorărilor, care veneau să mă pândească, şantajându-mă cu gândul pagubelor ce ar fi apărut dacă mi-aş fi permis acele clipe de detaşare de acel vid pe care îl cream în continuumul evenimentelor prestabilite mecanic în viaţa mea. Când am pus în practică sfatul Lui, abilitatea mea de a rămâne detaşat, în afara evenimentelor şi la cârma împrejurărilor în care mă găseam, a crescut considerabil. Viaţa şi afacerile şi-au pierdut semnificaţia şi gravitatea lor obişnuită. Atunci, eliberat din încătuşarea lor hipnotică, am fost capabil să redescopăr

importanţa jocului.

Cu alte ocazii, pentru a mă apăra, am ales să mă schimonosesc în oglinda. Pe când îmi observam grimasele ironice, mă căzneam să nu uit care era miza jocului. O partidă mortală îşi urma cursul.

Acele eforturi intenţionate luminau tunelul care mă ducea înapoi, spre marile şcoli ale Antichităţii. Ca şi sunetele ritmate ale diapazonului timpului, ele mă determinau să vibrez laolaltă cu fiecare atom al învăţăturii lor. Erau scântei de luciditate. Mi le amintesc că pe nişte rare momente de revărsare a harului. Tot în acea vreme, Visătorul înserase sintagma memorabilă „*învingerea de sine*” în lexiconul meu. Îmi amintesc clar ceasul în care mi-a vorbit pentru prima oară despre acest subiect. Ne aflam pe terasa de la *Le Meridien*, pe marginea unei piscine imense, în mijlocul grădinii amenajate pe acoperişul hotelului. El purta un costum de pânză

albă, mocasini din piele de şarpe şi ochelari fumurii. Fiecare mic detaliu şi gest îi conferea un aer de occidental rafinat, ce trăda o cunoaştere detaliată a lumii arabe.

T în timp ce vorbeam, priveam prin binoclu minaretele subţiri, terasele întinse şi clădirile plumburii ale Kuweitului, care se oglindeau în apele de cobalt ale golfului, asemenea cupolelor clădirii Water Towers. Mă confesam Lui. Îi dezvăluiam dificultăţile pe care le întâmpinam ca întreprinzător şi obstacolele care continuau să-mi răsară în cale. L-am întrebat cum putea cineva să acceadă la cheile conducerii. Voiam să cunosc formula magică a neînfricării, invulnerabilităţii, victoriei şi gloriei.

„Un conducător este mai presus de toate un manager al Fiinţei”, a afirmat Visătorul „El ştie cum să recunoască şi să depăşească orice negativism dinăuntrul lui. Ştie că trebuie să-şi «învingă propriul sine», dacă aspiră să câştige

toate celelalte bătălii.

«Învingerea propriului sine» înseamnă alungarea emoţiilor negative din calea ta, destrămarea lor… înseamnă înlăturarea gândurilor negre şi a autosabotajului… înseamnă transgresarea propriilor limite şi a oricărui obstacol născut din temeri şi îndoieli şi a oricărei umbre din viaţa noastră…

«Învingerea propriului sine» reprezintă dezgroparea voinţei şi începerea călătoriei spre integritate. Nu avem altceva de făcut în viaţă!”, a afirmat Visătorul, apodictic. „Probele pe care i le întinde existenţa, angajamentele de la slujbă şi orice dificultate pe care omul o întâlneşte în calea lui reprezintă oportunităţile de a calma gloata certăreaţă dinăuntrul său şi de a începe călătoria spre integritate”.

A zâmbit când a observat expresia mea confuză în vreme ce notam cuvintele Lui şi a aşteptat un pic înainte de a continua. Apoi s-a

aplecat peste masă. După cum se întâmpla cu El în multe situaţii, m-a cuprins o stare de nelinişte. Prevedeam iminenţa unei informaţii vitale, anunţarea unuia dintre fragmentele filosofiei Lui capabil să accelereze ritmul comprehensiunii mele, cu ani de zile. Am lăsat carneţelul deschis, pe genunchi, mi-am îndreptat spatele, pentru a-i arăta că eram pregătit, dar şi pentru a mă elibera de tensiunea pe care o simţeam cum sporeşte înăuntrul meu când El se apropia, încetişor, de mine.

„Învingerea propriului sine”, a şoptit El, „înseamnă să nu îngădui negativismului, nici cât bobul de neghină, să se strecoare înăuntrul tău, să nu îngădui nicio înjosire morală, nici măcar cea mai vagă grimasă de durere”. Aştepta. Îmi analiza reacţiile în faţa acestor revelaţii, cu un zâmbet imperceptibil. Apoi, şi-a dres glasul şi a început să recite din nou în acel ritm şcolăresc:

„Când timpul te atacă, integrează timpul.

Când durerea te atacă, integrează durerea.

Când îndoiala te atacă, integrează îndoiala.

Când teama te atacă, integrează teama”.

Am conştientizat că, de câte ori Visătorul exprima un concept sau evoca o imagine, le reitera, le aducea în atenţie, repetat. De data aceea, părea clar că folosirea reiteraţiei, la care recurgea frecvent, nu era numai o metodă pedagogică, aşa cum crezusem până atunci, ci o formă de poezie ritmată, bazată pe paralele, pe accesarea unui concept sau imagini, din diferite unghiuri. Deoarece o experimentam direct, putea să depăşească barierele psihice şi să străpungă straturile solide ale geologiei mele interioare. Visătorul a început să vorbească din nou şi am lăsat deoparte, pentru o vreme, aceste reflecţii.

„«Învingerea propriului sine» înseamnă să nu depinzi de lume”, a spus Visătorul „înseamnă să fii creator, stăpânul propriului sine, al stărilor Fiinţei tale şi, implicit, stăpânul lumii”. A adăugat că

această abilitate de a rămâne detaşat este absolut naturală şi constituie un drept primit la naştere de fiecare om.

Apoi a tăcut şi m-a fixat cu privirea.

Sub privirea Lui, amintirile mele pluteau ca într-o ceaţa, în mintea mea, ca o procesiune de bărci care alunecă pe râurile timpului. Imaginile deveneau din ce în ce mai vii, până când au căpătat conturul unui episod din copilăria mea. Eram din nou copil, în camera Carmelei, şi făceam mofturile mele obişnuite. Ţipam şi vărsăm şuvoaie de lacrimi. Eram înconjurat de adulţi îngrijoraţi. Nici măcar Giuseppona nu putea să mă calmeze. Păream disperat, dar pe furiş îi observam. De îndată ce n-au mai fost atenţi şi m-am asigurat că nimeni nu mă bagă în seamă, m-am privit în oglinda de pe uşa şifonierului masiv şi, în taină, am râs cu maliţie, fericit că eram liber să joc teatru. Am retrăit acel fragment uitat din copilărie. Am savurat din nou plăcerea secretă din

acea vreme, puterea de a pătrunde şi a părăsi după bunul plac acea stare, fără părinţi şi adulţi, care erau orbi şi nu bănuiau abilitatea mea de a rămâne detaşat. În acea postură, simţeam că puteam să-i controlez şi să-i tiranizez, fără nicio remuşcare.

„Dar, într-o bună zi copilul încetează să mai joace teatru. El uită. Şi ceea ce purta odinioară drept mască, devine o grimasă permanentă, care îi conduce viaţa, în mod tiranic”, a remarcat Visătorul, după ce pătrunsese în fuxul gândurilor mele din acel moment. „Copilul devine «cu adevărat» o fiinţă capricioasă, sensibilă şi obraznică, ce joacă un rol, devine adultul fragil care ştie numai să depindă de cineva sau ceva, de un angajament sau un medicament, care consideră că lumea este stăpânul lui”.

„Libertatea”, a spus El moale, dar cu o privire rece ca oţelul, „te va costa măştile pe care le porţi de atâta amar de vreme”.

10 „Visul” este cel mai real lucru din câte există

În cei doi ani petrecuţi în Kuweit şi în Orientul Mijlociu mă deprinsesem să stau cu Visătorul. Recunoştinţa pentru bunăstarea mea, pentru sănătate şi succes şi pentru posibilitatea de a mă înfrupta din înţelepciunea Lui misterioasă şi inepuizabilă, fără nicio dificultate, era treptat înlocuită de o adversitate servilă, de o revoltă refulată împotriva autorităţii Lui. Încetul cu încetul, pierdeam energia, prin miile de răni pe care lumea mi le adâncise şi, odată cu ea, dorinţa de a trăi voioşia. Chiar şi simţul miraculosului pe care-l dobândisem odată cu venirea Visătorului se risipea, ca o esenţă spulberată în văzduh. Întreaga mea lume începea să se estompeze. Ca o consecinţă a pierderii vitalităţii, chiar şi colaboratorilor le scăzuse entuziasmul pentru

muncă şi nu mai depuneau efortul de odinioară. Rolul meu de şef, care presupunea rezolvarea problemelor ce mă asediau permanent, mă distrugea.

Cel ce nu se conduce pe sine, nu-i poate conduce pe alţii.

În timpul întâlnirilor noastre, care deveniseră din ce în ce mai rare, mai notam încă vorbele Lui şi reflectam îndelung la ele. Însă mereu se interpunea o falie adâncă de timp între „visul” din mine şi ceea ce considerasem multă vreme a fi realitatea. În clipa de faţă ştiu că vechea dramă a omului, izgonirea din Rai, nu se întâmplase doar în zorii timpului şi nici nu se petrecuse pe neaşteptate.

Ceea ce vine pe neaşteptate are întotdeauna nevoie de o îndelungată pregătire.

Povestea izgonirii lui Adam din Rai, incomprehensibilă, chiar ingenios de absurdă, se petrecea şi se derula chiar sub ochii mei. O fiinţă

sensibilă părăsise Paradisul, în schimbul temerii şi al durerii. Cum fusese posibil aşa ceva? Cine ar fi schimbat viaţa pe moarte? Totuşi, omul a putut face un asemenea lucru şi îl mai face încă. O simţeam pe propria piele. Muşcătura din măr este credinţa că lumea exterioară este cauza, că deţine o voinţă cu care ne conduce şi ne controlează. Teatrul absurdului îşi deschidea avanscena şi reproducea acea dramă, nu doar cu fiecare moment al morţii, ci şi cu fiecare amânare a lui „acum şi aici”. Să ai o vină, în etimologia greacă, însemna o deviere. Chiar şi neprihănirea mea, în esenţa ei, era o deviere, o îndepărtare din partea superioară a Fiinţei mele. Atomi de uitare, neascultare şi vrajbă s-au multiplicat şi au pătruns în paradis, poluându-l.

Pentru o scurtă vreme am renegat filosofia Visătorului, exilând-o în lumea utopiei. Viziunea, cuvintele Lui, mă mai fascinau şi încă mai simţeam tăria respiraţiei lor, dar în adâncul meu încercam

să mă conving că erau doar pură teorie. Considerentele practice erau cu totul altă problemă: miile de dificultăţi cu care trebuia să se confrunte zilnic cineva care are responsabilităţile mele, o companie de condus, cu sute de oameni care depindeau de ea şi propria mea familie de întreţinut. Înconjurat de angajaţi entuziaşti, cu o vilă superbă în Samia, cel mai elegant cartier din Kuweit, cu servitori şi şofer, uitasem iadul în care mă găsise Visătorul, în urmă cu doi ani, uitasem mirajul care mă adusese până aici.

Ajunsesem chiar la concluzia că principiile şi ideile Visătorului fuseseră încâlcite în mod intenţionat pentru a-mi complica viaţa, pentru a-mi spori inutil dificultăţile.

„«Visul» este ce] mai real lucru care există”, mă învăţase Visătorul. „Leagă-te de vis, cu un cablu de oţel şi nu lăsa pe nimeni şi nimic să se interpună între voi. Omul fără «vis» este ca un fragment pierdut în univers”.

Dar de luni de zile adâncisem fisura dintre lumea Lui şi realitatea cotidiană. Pierdeam până şi acel milimetru de integritate pe care-l câştigasem graţie Visătorului, acea imperceptibilă tresărire a Fiinţei care strămutase munţii din viaţa mea. Vina de neiertat, păcatul păcatelor este să crezi că lumea ne creează pe noi. Comitem păcatul ăsta în fiecare clipă, în inima noastră, când transformăm lumea în zeul nostru: un zeu al durerii, un zeu ignorant. De la Cartea Genezei la povestea lui Frankenstein, de la basmul lui Alice, la Blade Runner, omul a continuat la nesfârşit să-şi spună povestea creatorului care devine victima creaţiei lui. Din perspectiva noastră, lumea joacă un rol vital şi o considerăm reală, o ridicăm pe un piedestal mai înalt decât merită, o idolatrizăm.

„*Lumea, atunci când o priveşti, se creează chiar sub ochii tăi*”, mi-a spus El cândva şi mi-a explicat că tocmai acesta este motivul pentru care o numim „creată”. Ea vine din urmă. Este efectul!

Dar există o cauza care precede efectul. Sunt puţini aceia care realizează că lumea nu are direcţie şi nici voinţă proprie.

„Numai individul este înzestrat cu voinţă… voinţa lui conduce lumea. Atunci când voinţa lipseşte, lumea preia automat controlul”.

Era o descoperire surprinzătoare! Să conştientizezi că lumea, mulţimea nu are voinţă este ca şi cum ai constata că avionul zboară, dar pilotul a dispărut şi altcineva trebuie să înveţe coordonatele şi să preia controlul asupra aparatului de zbor.

„Aşa încât îngrijorarea ta este complet inutilă”, a concluzionat Visătorul. „Ea doar perpetuează dependenţa ta de lume”.

„Dependenţa de lume? Ce înseamnă asta?”, l-am întrebat, simţind că filosofia Lui se ciocnea mai mult ca oricând cu toate cele în care încă mai credeam.

„Înseamnă că atunci când «uiţi» te

minimizezi, iar lumea preia conducerea”, a răspuns sec Visătorul. „Oamenii fără voinţă sunt reduşi la dimensiunea unor pitici psihologici, care se învârtesc în propriul lor univers, cu coada între picioare, încovoiaţi de povara sentimentelor de culpabilitate, speriaţi de moarte de fantomele pe care ei înşişi le-au creat”.

El a mai adăugat că fiinţele de acest gen nu au altceva de făcut decât să acuze, să se văicărească, să caute scuze şi să se autocompătimească. Aceasta este condiţia umană pe pământ, o condiţie în care mă avântasem cu capul înainte. Ca Henric IV, al lui Pirandello, eram întemniţat într-un rol pe care eram nevoit să-l joc.

„Să devii om de afaceri, să-ţi asumi rolul respectabil de întreprinzător nu înseamnă să devii un om liber. Identificarea cu acel rol presupune doar să-ţi schimbi temniţa. Să intri într-o altă celulă. Libertatea constituie eliberarea de identificarea cu lumea şi renunţarea la acel cântec

de jale care ţi-a condus întreaga viaţă”.

În sufletul meu, trăsesem cu praştia în pasărea cântătoare, decisesem deja să suprim înăuntrul meu ecoul vocii Lui chinuitoare. În lunile ce au urmat, întâlnirile mele cu Visătorul s-au rărit din ce în ce mai mult, până ce nu ne-am mai văzut deloc. Pe atunci îmi adunam puterile pentru viitor. Alergam şi îmi dădeam toată silinţa să găsesc soluţii care, cu timpul, pe nesimţite, s-au transformat în probleme mai serioase, alcătuind un cerc pervers şi fără sfârşit. Bateriile mele solare, încărcate cu energia Visătorului, se descărcau pe zi ce trecea. Aparent, totul era ca înainte, însă acea energie, acea luminozitate aparte, care-mi invadase viaţa odată cu apariţia Visătorului, ca un lichid vital şi indispensabil, se scursese prin sutele de răni ale fiinţei mele.

Nu mă mai antrenam. Îmi neglijam din nou corpul. Puneam epuizarea, ridurile şi alte semne de bătrâneţe şi degradare fizică pe seama muncii

titanice şi a insomniilor. În realitate, părăsirea „visului” era aceea care mă îndepărta de drumul parcurs cu Visătorul.

Chiar şi încrederea partenerilor, loialitatea şi uneori admiraţia colaboratorilor, pe care odinioară le considerasem merite personale, nu erau nimic altceva decât reflectarea relaţiei mele cu Visătorul. Aceste relaţii se răciseră şi în unele cazuri încetaseră de tot, l-am acuzat pe alţii de această schimbare bruscă. Ei păreau a fi profitorii, nerecunoscătorii şi cupizii. Între timp, problemele şi adversităţile deveneau din ce în ce mai ameninţătoare, iar eşecurile din ce în ce mai frecvente, deşi în majoritatea cazurilor, cel puţin la început, amânarea era încântătoare, chiar plăcută. Mi-am dat seama că resimţeam întreruperea întâlnirilor şi ruperea firului care ducea spre Visător cu o nepăsare imensă şi o uriaşă inconştienţă. Stilul vestimentar devenise mai îndrăzneţ şi manierele mai puţin reţinute.

Mergeam deseori la întruniri sociale, la recepţiile ambasadorilor şi la petreceri, în vile private. Eram un client nelipsit al restaurantelor şi al celor mai aglomerate cluburi din oraş, cu toate că Visătorul îmi sugerase subtil să nu apar în public prea des, ci doar la unele evenimente oficiale de maximă importanţă şi să mă pregătesc temeinic şi strategic pentru acele ocazii. În ajunul întâlnirilor respective, disciplina promovată de Visător îmi cerea să-mi intensific munca asupra propriei persoane, acordând o atenţie sporită mâncării, exerciţiilor fizice şi lecturii. Starea de alertă, de conştienţă nu trebuia sub nicio formă să găsească vreo portiţă liberă, pentru a se răspândi prin lume. Nimic nu avea dreptul să polueze acea bunăstare, acea pulbere preţioasă pe care o culesesem în atâtea luni de „lucrat”.

Când m-am eliberat de toate acestea, am simţit uşurarea unui spartan care se bucură de vestea începerii războiului, doar pentru a-şi

întrerupe repaosul obositor cu exerciţii drastice şi eforturi insuportabile.

Între timp, ameninţările războiului întunecau cerul Kuweitului, ca nişte nori grei, de furtună. Incidentele de la graniţa cu Irakul se înmulţeau şi atât lumea de afaceri, cât şi cea politică dădeau semne de nervozitate şi nesiguranţă, cu privire la viitorul acelui mic emirat, în vreme ce unii furnizori străini îşi luaseră măsuri contractuale înainte de a onora comenzile; în câteva rânduri, nişte manageri vestici care deja semnaseră contracte, refuzaseră în ultima clipă să se mute aici.

Am încercat să ignor aceste simptome şi mi-am îndreptat atenţia asupra dezvoltării companiei. Mi-am reînnoit eforturile şi am decis să lansez o nouă linie de produse. Am iniţiat o campanie susţinută de publicitate, pentru care am angajat o agenţie locală a DBDO International. Directorul, un tânăr libian cu educaţie europeană, mi-a

promis să încredinţeze proiectul unui manager englez, nou sosit, pe care-l considera cel mai potrivit. El urma să sosească în câteva zile, pentru a ne întâlni în birou! din Al Awadi Towers şi a-mi prezenta propriile idei.

Astfel, am cunoscut-o pe Heleonore. Nu-mi amintesc prea bine ideile pe care mi le-a furnizat în legătură cu campania publicitară, ci doar zâmbetul, vitalitatea şi frumuseţea moştenită de la un strămoş andaluz, care mă impresionară plăcut.

Mi-am amintit cuvintele Visătorului şi am sperat din toată inima ca ea să fie una dintre perlele preţioase pe care trebuia să le găsesc în Kuweit. Mi-am adunat toate dorinţele într-una singură şi am spus din tot sufletul:

„Doamne, fă să fie ea aceea”.

11. Heleonore

După prima întâlnire, m-am întâlnit cu ea

aproape în fiecare zi. Înot împreună, meciuri de tenis la Hyatt Club, întâlniri în globul gigantic din Water Towers, de unde admiram luminile golfului, cina la Versailles, făceau parte din strategia mea de cucerire rapidă. Heleonore a devenit, în scurt timp, cea mai bună colaboratoare şi prietenă a mea, precum şi confidenta celor doi copii ai mei. Ea se strecurase în viaţa noastră cu blândeţe şi, inexorabil, ocupase pas cu pas fiecare ungher al existenţei noastre. Niciunei invazii nu i se opusese vreodată mai puţină rezistenţă.

Giuseppona nu zicea nimic, dar ştiam că nu e de acord. Nu puneam atitudinea ei pe seama îndepărtării mele de Visător, pe neascultarea mea. Bănuiam că era o formă de gelozie. Mă gândeam că era o reacţie firească şi temporară la faptul că rolul ei era ameninţat. De fapt, Giuseppona intuia că înotam într-un ocean de necazuri. Născută în Cuma, ea moştenise spiritul profetic şi limba sibilinică a acelei civilizaţii, întemeietoare a

Neapolelui, care era mai veche decât Roma. Înţelegerea ei primordială, nepoluată de instrucţiuni, adjuvanţi sau planuri mentale, avea luciditatea esenţei, forţa simplităţii şi a sincerităţii, puritatea celui care cunoaşte fără a şti că cunoaşte.

Mai riscam o încercare. După moartea Luisei, nu renunţasem nicicând la ideea reîntemeierii unei familii fericite şi adevărate. Eram sigur că naufragiile familiale în care sfârşiseră relaţiile anterioare, cu Jennifer şi Gretchen, depindeau de condiţiile exterioare. Avusesem; ghinion în dragoste, cum se spune. Asta era tot. Mai devreme sau mai târziu, urma să întâlnesc femeia potrivită, iar apoi lucrurile s-ar fi îndreptat de la sine. Încă mă amăgeam că un destin fericit se aşternea dinaintea mea, dacă rămâneam la fel, şi că circumstanţe şi evenimente exterioare, diferite de cele din trecut, se puteau petrece în viaţa mea, fără să mă schimb.

Lumea exterioară reprezintă materializarea psihologiei tale…

Tu eşti cel care a consimţit ca fiecare problemă şi dificultate să pătrundă în viaţa ta… într-o bună zi, când te vei cunoaşte pe tine însuţi, vei înţelege de ce lumea este aşa cum este.

Odată cu sosirea Heleonorei, glasul Visătorului era din ce în ce mai stins. În fiecare dimineaţă, Jamil culegea curmale proaspete din palmierii din grădina nisipoasă şi ni le servea la micul dejun, garnisite cu brânză moale, măsline negre, minuscule, şi *tabule* cu o aromă puternică de mentă şi pătrunjel. Lunile următoare s-au scurs pline de pasiune, dar nu fericite, cu o uşoară umbră de suferinţă subtilă şi inefabilă. Acelaşi sentiment care îmi întuneca bucuria atunci când chiuleam de la şcoală ca să joc hochei şi mă împiedica să înghit sandvişurile mari pe care Giuseppona mi le punea în ghiozdan.

Mi se părea că lumea punea o frână relaţiei

noastre. De fapt, eu nu puteam să-mi iert încălcarea unui cod invizibil, provocând o rană în conştiinţa mea, care informa lumea asupra condiţiei mele de proscris.

Visătorul mă pregătise să ajung rege, iar eu alesesem din nou mediocritatea. Uitând ideile şi vorbele Lui şi alungându-le din viaţa mea, optam să întâlnesc o femeie care mă ducea înapoi în infernul trecutului meu, în ghetourile dependenţei.

În acele primeluni, nu pot spune că mi-au lipsit învăţăturile Lui. Prezumţia mea umpluse vidul lăsat de ele. Simţeam totuşi un sentiment întunecat şi tulbure care se înălţa înăuntrul meu ca o premoniţie superstiţioasă, ca profeţia unei nenorociri iminente. Tumultul de emoţii negative, de gânduri negre şi sentimente de culpabilitate, pe care le credeam pierdute pentru totdeauna, se năpustise din nou asupra mea.

Ideea că suntem capabili să ne clădim fericirea fără a avea în vedere nimic altceva decât

iubirea de sine se risipise în noapte, ca luna acelui cer islamic, sub a cărui boltă cu şi Heleonore nu mai aveam loc. Eram proscrişi nu numai pentru Visător, dar şi pentru legile din Kuweit. Riscurile la care ne expuneam nu puteau fi trecute cu vederea, într-o ţară unde Coranul deţinea supremaţia absolută asupra tuturor aspectelor existenţei, într-o ţară cu moravuri fariseice care, pe cât de inflexibile erau în public, pe atât de licenţioase erau în particular.

Pe zi ce trecea, legătura mea cu ţara aceasta, cu munca de aici, cu Yusuf Behebani slăbea, în timp ce viaţa din Italia şi casa din Piemont, înconjurată de lacuri, la poalele Alpilor, ne chema irezistibil.

O exaltare ne copleşea, ne întuneca perspectiva asupra a tot ceea aveam în Kuweit şi exagera entuziasmul pentru tot ce credeam că ne aştepta în Italia. Pe Heleonore o entuziasma ideea de a merge să locuiască în Chia. Aşa că ne-am

făcut planuri cum să amenajăm casa cât mai confortabil, cum să o finisăm şi să ne stabilim familia acolo. În imaginaţia mea, reîntoarcerea în Italia era o decizie minunată. Copiii reveneau la „normalitate”. Chiar şi Soshila, cockerul femelă pe care îl adusesem recent dintr-o călătorie în Italia, ascunsă în buzunarul de la jachetă, putea să ducă viaţa unui câine adevărat.

12. Adopţia

În Kuweit, o ţară misogină, câinii sunt văzuţi de către musulmani ca nişte animale spurcate şi de aceea sunt aproape inexistenţi. Soshila, cockerul nostru, trebuia doar să se gudure pe lângă un servitor pentru ca acesta să alerge să se îmbăieze sau să recurgă la cine ştie ce ritualuri de purificare.

Am plătit cu vârf şi îndesat plăcerea de a vedea bucuria Giorgiei şi a lui Luca atunci când

am lăsat să iasă la iveală din buzunar boticul căţeluşei. Visătorul fusese atunci mai aspru ca niciodată. El mi-a explicat clar că decizia de a oferi un animal copiilor, drept cadou, un animal respins de acea cultură, ascundea un egocentrism foarte periculos, mai ales că fusese venită din inconştient.

„O persoană congruentă, indiferent la ce latitudine se află, respectă tradiţiile, obiceiurile, credinţa religioasă şi orice alte obiceiuri ale oamenilor care îl găzduiesc. Regulile inimii îi ghidează alegerile. Dincolo de timp şi de spaţiul geografic, el este acasă în legalitate şi moralitate, fără niciun efort, datorită eticii lui solide”, a subliniat Visătorul cu acel prilej.

Deşi nu am înţeles ce vrea să spună, am notat conştiincios discursul Lui, acordând o atenţie specială cuvintelor cu care a încheiat discuţia:

„Aducerea acelui câine în casă echivalează

cu manifestarea unei vanităţi ascunse, a unei sciziuni atât interioare, cât şi între tine şi ceilalţi, care te aşază pe cele mai joase trepte ale scării Fiinţei. Când vei recunoaşte acest lucru la tine însuţi, vei putea să te vindeci. Însă acum, până vei înţelege situaţia, străduieşte-te să nu provoci un scandal”.

A trebuit să aştept o vreme pentru a putea gusta din miezul acelei lecţii care, pe moment, să fiu sincer, mi se părea excesiv de drastică. Într-o zi, când „din întâmplare” am deschis Evanghelia, am citit parabola în care Iisus îi cerea lui Petru să-i plătească tribut lui Cezar pentru „a nu isca un scandal”. El ar fi găsit galbenii necesari într-un peşte, tocmai prins. Explicaţia, care se găsea deja acolo ascunsă între faldurile fiinţei, apărea în lumina strălucitoare a zilei de parcă se ridicase brusc o cortină.

Nu era vorba numai despre episodul cu puiul de cocker, care acum mi-a devenit clar, ci şi

despre situaţiile care, deşi păreau îndepărtate, erau conectate la firul aceluiaşi mecanism psihologic. Era limpede că vanitatea, egocentrismul şi dorinţa de a se afla în centrul atenţiei şi de a „isca scandal” erau stimulentele secrete şi cele mai profunde explicaţii ale celor mai variate şi mai puţin comprehensibile comportamente ale majorităţii oamenilor, de la pasiunile pentru sporturi extreme, la cele mai riscante aventuri, la acţiuni caritabile şi umanitare cum este, de pildă, adopţia de copii de altă rasă şi culoare. Din cauza vanităţii şi egocentrismului, unii se avântă pe valurile oceanelor doar pe o placă de surf, înalţă catedrale, întemeiază religii. Am înţeles că cealaltă faţetă a lui „a isca scandal” este comportamentul acelora care tac, care se descurcă fără a avea nevoie de ape tulburi, adversităţi şi aversiuni inutile. Aceştia, în tăcere şi fără ostentaţie, acceptă responsabilităţi la care alte sute n-ar avea curajul nici să se gândească.

Mi-am amintit de un cuplu de prieteni – el medic ginecolog, iar ea profesor universitar – care, din cauza umanitarismului lor, au dorit să adopte un copil ecuadorian. Au călătorit în acea ţară de mai multe ori şi au depăşit toate dificultăţile, au plătit intermediari şi, în cele din urmă, chiar pe mama naturală, numai ca să reuşească.

„Acele eforturi nu ar fi fost depuse niciodată pentru adoptarea unui copil din ţara lor. Un copil alb ar fi trecut neobservat, iar ei ar fi putut considera că este propriul lor copil”, a comentat Visătorul, când i-am spus această poveste. „Ar fi fost ca şi cum s-ar fi rugat sau ar fi postit cu uşile închise, convinşi că nimeni nu ar fi aflat despre asta”.

În schimb, copilaşul de culoare ar fi „iscat scandal”. Ar fi provocat aversiuni, conflicte şi ranchiună, i-ar fi aruncat în vâltoarea unor certuri vizibile care reprezentau, de fapt, manifestările

propriei lor violenţe refulate, ale rasismului lor inconştient, ale sentimentului lor de culpabilitate, pe care opţiunea acelei adopţii ar fi trebuit să le şlefuiască sau să le umbrească.

L-am povestit Visătorului că, după câţiva ani, i-am întâlnit pe acei prieteni din nou şi erau extrem de încrâncenaţi şi îmbătrâniţi. Ei mi-au dezvăluit că acel copil şi chiar ei înşişi înduraseră nenumărate mizerii şi abuzuri, mari şi mici, din cauza intoleranţei oamenilor şi a mediului ostil. Acest lucru era atât de evident, încât părinţii cu aceleaşi probleme întemeiaseră o asociaţie care lupta pentru apărarea drepturilor lor şi afirmarea principiilor care inspiraseră acel „act de dragoste”, l-am mai spus Visătorului că după o vreme, dezamăgiţi şi mai nefericiţi ca înainte, ei au luat hotărârea să se despartă şi apoi să divorţeze.

„Adopţia pentru care au luptat prietenii tăi nu era un act de dragoste, aşa cum şi-au dorit ei,

ci o tentativă de a umple vidul relaţiei lor. Nimic nu este exterior şi nici măcar adopţia unui copil nu poate alunga moartea lăuntrică, teama, solitudinea şi suferinţa”.

L-am întrebat de ce fusese lovit acest cuplu, de ce fapta lor, ca şi a altor cupluri, atrăsese atât de multă aversiune şi ostracizare.

„Atacurile lumii reprezintă o binecuvântare; ele întotdeauna vin să ne vindece. Lumea trebuie să intervină din afară, pentru a dovedi că acea lipsă, acea boală pe care o percepi, nu există „

El mi-a explicat că, în cazul în care ei ar fi fost mai sinceri, şi-ar fi dat seama că de fapt copilul îi adoptase pe ei şi nu invers, că el era adevăratul binefăcător. Acel omuleţ răsărise pentru a le spulbera starea de rău, pentru a le absorbi solitudinea şi a încerca să-i vindece de temeri, vină, sterilitate, în opinia Visătorului, dacă ei ar fi recunoscut toate acestea dinainte, nu ar mai fi fost nevoie să adopte copilul sau să

stârnească conflicte sau aversiuni. „*Lumea ştie*!”, a concluzionat Visătorul.

După ce l-am ascultat şi mi-am adus aminte de acel cuplu pe care-l ştiam bine, mi-am dat seama că pentru adoptarea acelui copil „diferit” ei fuseseră puşi în mişcare de nişte motivaţii pe care nu le-ar fi bănuit niciodată şi nu le-ar fi mărturisit nici propriului lor sine. Într-adevăr, ce i-ar fi răsplătit mai mult şi pe termen mai lung decât admiraţia sesizată în ochii altora pentru o asemenea generozitate?

Acum, în timp ce scriu, ştiu că decriptarea falsităţii, egoismului şi vanităţii noastre, ascunse în umbra unui astfel de act uman, implică o muncă minuţioasă de autoobservare. Sunt perfect conştient de gravitatea acestei afirmaţii şi îmi asum întreaga responsabilitate pentru formularea ei. Ca o celulă a umanităţii ce sunt, am descoperit în mine că ignoranţa, aparent neglijabilă şi insignifiantă, este cea care ne degradează şi ne

transformă într-o pradă a fricii de a trăi şi a muri. Această umbră din fiinţa noastră, de multe ori ignorată, neconştientizarea acestei porniri lăuntrice spre criminalitate, se proiectează pe ecranul lumii şi materializează toate ororile, atrocităţile şi violenţa.

Deoarece semnele unui război iminent deveneau din ce în ce mai intense şi mai acute, nu mai era nevoie să caut scuze pentru părăsirea Kuweitului sau cel puţin aceasta era impresia pe care voiam să o creăm. De îndată ce decisesem să ne întoarcem în Italia, am căutat şi găsit noi confirmări pentru a justifica această alegere. Decizia, la care reflectasem de multă vreme, părea acum luată spontan, în câteva ore.

Şeicul Yusuf Behebani nu era deloc surprins şi nici nu şi-a manifestat nemulţumirea. Mi-am lichidat dividendele din afacere şi, de comun acord, am numit pe altcineva să o conducă. În ochii lui Roger, împietrit de satisfacţia

neaşteptatei numiri în acea funcţie, pe care Visătorul o crease special pentru mine, puteam citi propria mea condamnare. Dar era tardiv să mai dau înapoi, aşa că am preferat să înăbuş şi să sting acea licărire de luciditate.

Heleonore şi-a părăsit şi ea slujba de la DBDO International şi am plecat din Kuweit cu întreaga familie şi cu Soshila, cockerul nostru. O scurtă escală în Cipru, câteva zile în Atena, ca într-o cabină de decompresie, şi apoi din nou în Italia.

CAPITOLUL VII

Reîntoarcerea în Italia

1. Clauza

Am fost trezit din somn de un gând chinuitor. M-am frecat la ochi de mai multe ori, însă coşmarul tot nu dispărea. Eram într-o încăpere goală, ticsită cu moloz. La lumina unui bec agăţat de tavan, am văzut că peretele avea porţiuni de piatră şi cărămidă care nu fuseseră încă tencuite. Nu-mi venea a crede că, acea casă luase locul vilei noastre din Samia. Am cercetat baza pereţilor şi reţeaua de fire electrice colorate care ieşeau din nişte tuburi mici de plastic, lipite cu adeziv de perete. Heleonore dormea lângă mine şi prezenţa ei m-a convins, cu o tresărire, că totul era real.

Aceasta era casa din Chia, era cea la care visasem de atâtea ori.

Când merg pe firul evenimentelor şi mă întorc la rădăcina a ceea ce mă azvârlise din nou în fălcile trecutului, mă gândesc în mod special la un lucru, pe care de ani de zile îl păstrasem secret şi pentru care eram incapabil să mă iert până în acea zi, când am găsit curajul să i-l destăinui Visătorului. Înainte de a pleca în Kuweit, Visătorul mă îndemnase:

„Taie orice legătură! Reteaz-o, pentru totdeauna! Să nu cumva să iei cu tine vreun fragment din vechea lume!”

În timp ce El îmi vorbea astfel, am simţit moartea în suflet. După ce am părăsit Corporaţia ACO şi am semnat contractul care punea capăt relaţiei angajator-angajat, cerusem şi primisem permisiunea de a adăuga o clauză, pe care am păstrat-o secretă. Era asigurarea că, în caz că voiam să revin în decurs de doi ani, puteam să-mi recapăt slujba. De multe ori mă gândisem la intenţia involuntară care îmi întinsese acea

capcană, la providenţa amăgitoare care-mi dictase clauza ce lăsa uşile deschise pentru a mă întoarce înapoi în trecut.

Căpeteniile sciţilor, misterioşii locuitori ai stepei euro-asiatice, acoperită de gheaţă, plănuiau, de multă vreme, stând în jurul focului, să pornească spre Sud sau să înceapă o campanie de cucerire a Vestului. Adoptarea unei asemenea decizii putea dura zile sau luni, însă de îndată ce era luată, devenea ireversibilă. Când îşi încărcau familiile şi tot ce aveau în căruţe, ardeau totul în urma lor: poduri, case, recolte şi tot ce nu puteau lua cu ei.

„Eşti condus de teamă”, a comentat Visătorul confesiunea mea. „Ţi-ai trăit viaţa asemenea mulţimii… ani de-a rândul, de dependenţă… fără a găsi curajul de a-ţi urma «visul», unicitatea ta”.

„Ulise s-a legat strâns de un catarg ca să nu se abandoneze, să nu-şi uite promisiunea, «visul»”, a continuat El. „Frânghiile îl ţineau legat

de principiile lui. Acesta este gestul unui «om al Şcolii», al unui om impecabil, care, la fel ca şi alţi eroi, se cunoaşte pe sine!”

„Nu te teme de obedienţă. Aliniază-te la principiile Şcolii”, a spus El. Glasul Lui era blând. „Să te supui Şcolii nu înseamnă să depinzi, ci să urmezi ceea ce este mai pur şi mai adevărat în tine. Într-o bună zi, când vei fi mai aproape de onestitate şi sinceritate, vei înţelege că nu a existat niciodată vreo sciziune. Şcoala, care aparent se află în afara ta, se va împleti cu Şcoala care există înăuntrul tău: propria ta voinţă”.

Munca la ACO şi casa din Chia constituiau singurele punţi pe care nu avusesem curajul să le retez, sirenele de al căror cântec nu reuşisem să-mi apăr viaţa. Chemarea lor s-a dovedit a fi fatală. Distanţa dintre mine şi lumea Visătorului se mărea, văzând cu ochii, până când a devenit incomensurabilă şi nu mai putea fi depăşită.

2. O trezire neplăcută

La sosirea noastră, imaginea grădinii înţesate de buruieni şi geometria ruinată a eşafodajului ce se agăţa de pereţii exteriori ai casei ne-au produs o bruscă trezire.

La câteva săptămâni de la părăsirea Kuweitului, timpul petrecut acolo în calitate de şef al unui proiect de afaceri şi al unei echipe internaţionale, părea doar un vis. Chiar şi lui Heleonore îi venea greu să recunoască în mine omul pe careţi urmaşe cu atâta încredere. Visătorul îmi arătase calea spre prosperitate, îmi tămăduise trupul şi spiritul, îmi răsturnase panorama disperată a lumii, deschizându-mi mintea spre o viziune îndrăzneaţă şi inteligentă. Alături de El simţisem gustul libertăţii: eliberarea de durere, îndoială, teamă. Alături de El mă încărcasem cu o energie capabilă să-mi transforme viaţa şi să mă sustragă unui destin

inexorabil, iar eu îl răsplătisem cu abandonarea a tot ce-mi încredinţase. Ba chiar ascunsesem relaţia mea cu Heleonore privirii Sale. Din depărtare, ecoul cuvintelor Visătorului încă mai răsunau în mine, dar firul de aur care mă lega de El, părea rupt pentru totdeauna.

Viziunea şi realitatea sunt unul şi acelaşi lucru.

De fapt, Heleonore adora în mine doar filosofia Visătorului, forţa Lui, acele cuvinte patetice ale lui Cyrano de Bergerac, personajului lui Rostand, pe care încă le repetam, pretinzând că îmi aparţin. Îngâmfarea mea, neputinţa de a simţi gratitudine pentru tot ceea primisem, mă separaseră de Visător, iar acum o pierdeam şi pe ea, femeia care mă urmaşe cu atâta încredere. De când îmi uitasem promisiunea solemnă făcută „visului”, viaţa mea îmi dezvăluise peticele condiţiei sale.

Acel blocaj al Fiinţei mele atrăgea toate

fantomele trecutului şi mă ducea înapoi la starea pe care o trăisem în New York, înainte de a-l întâlni pe Visător. Chiar şi fizic revenisem la înfăţişarea şi atitudinile omului care fusesem, în corpul meu, pe chipul meu, se răspândeau semnele unei dezagregări psihice. Omul dinamic pe care îl trezise Visătorul în mine, conducătorul încrezător în sine al proiectului de afaceri, hotărât, elegant, iubit de oamenii lui, se metamorfoza, încet, într-o umbră a acestuia. Mă învârteam în jurul casei. Îmi petreceam timpul făcând socoteli pentru renovare, discutând cu muncitorii cum trebuia scoasă duşumeaua sau unde trebuia amplasat şemineul, certându-mă cu vreun vecin, pentru împrejmuirea terenului sau negociind preţul pentru repararea scurgerii de la streşini.

Am încercat să ne împrietenim cu vecinii, arătându-le nişte aparate electrice aduse din Kuweit şi invitându-i la noi acasă, însă toate

eforturile noastre fuseseră zadarnice şi nu reuşisem să aplanăm ostilităţile. Chiar şi în acel sat minuscul, ascuns într-un pliu al neozoicului, Heleonore şi cu mine eram proscrişi. Era ca şi cum toată lumea ştia despre transhumanţa noastră, de parcă sosirea acolo ne-ar fi fost precedată de o excomunicare planetara, de un ordin de nu fi acceptaţi. La acest ordin răspunsese tot ţinutul, cu rapiditatea şi promptitudinea unei supuneri hipnotice şi astfel viaţa noastră se îngreuna pe zi ce trecea. Totul, fără excepţie, de la înscrierea Giorgiei şi a lui Luca la şcoală, până la aprobările autorităţilor locale pentru reconstruirea casei, întâmpinase o rezistenţă inimaginabilă.

M-am plâns şi am suspinat, am acuzat birocraţia, evenimentele, oamenii, circumstanţele, fără să înţeleg că acea schimbare fusese doar aparentă. Din moment ce lăsasem uşa deschisă în spatele meu, îmi pregătisem singur eşecul, îmi

plănuisem singur înfrângerea.

Duşmanul cel mai crunt al omului este el însuşi!

Tu eşti cel mai bun exemplu pentru imposibilitatea omului de a părăsi temniţa banalului, de a se revolta împotriva propriilor lui limite şi de a răsturna panorama lumii.

Durerea pe care o simţi şi credinţa ta în suferinţă sunt dovada…

Pare că viaţa ta este vestejită şi încremenită, de parcă rădăcinile i-ar fi infectate, dar adevărul este că nu ai visat niciodată la nimic altceva decât această sărăcie dureroasă care te încarcerează.

Giuseppona îşi pierduse simţul umorului şi locvacitatea proverbială care, indiferent de locul unde ne aflam, ne umpluse casa ca un cântec. Nu mai auzisem de mult acele monologuri nostime, adevărate piese de teatru care treceau de la mormăială la *rondo*, până când deveneau epice: un comentariu poetic al tuturor evenimentelor

familiale, prezente şi trecute. Acea femeie care, de când răsărisem pe pământ, fusese un simbol de energie şi de curaj luptător, căpetenia neînfricată de trib care veghease copilăria mea şi a copiilor mei, acum începuse să îmbătrânească şi să se încovoaie. Cochetăria amuzantă, acea vanitate dramatică pe care o înfăţişă când îşi alegea cele mai bizare şi improbabile haine, fuseseră uitate. Noaptea, o auzeam tuşind zgomotos în cămăruţa ei. Fiecare tuse îmi frângea inima şi mă îngheţa, ca un rău presentiment. Şi apoi am văzut ceva ce nu-mi imaginasem niciodată: Giuseppona în pat, cu un doctor la capul ei. Nu-mi venea să cred. Mottoul ei: „stai departe de doctori”, se transformase într-o lege de fier, o regulă imbatabilă de viaţă. Lumina palidă a acelor luni evoca perioada în care Luisella fusese bolnavă şi îmi întuneca spiritul. Până şi Giorgia şi Luca îşi pierduseră vitalitatea. Pentru a-i ţine departe de acea atmosferă nefericită, i-am înscris la o şcoală

cu program prelungit.

3. Ignoranţa este întotdeauna la îndemână

Cu ceva timp în urmă. Visătorul mă avertizase, cu următoarea replică:

„Până îţi vei descoperi voinţa îngropata, până vei atinge libertatea totală, integritatea, trecutul te va pândi întotdeauna, să te ducă înapoi la vechea rutină.

Ignoranţa este întotdeauna la îndemână… Dacă nu vei mai fi vigilent şi vei uita «visul», te va prinde în mrejele ei, într-o clipă, şi împreună cu tine, toate realizările şi înţelegerea, în ciuda eforturilor depuse, se vor degrada.

Nu contează cât de multe ai realizat Până vei atinge reîntregirea Fiinţei, te vei afunda mereu în prăpastia ignoranţei tale…

Când vei dobândi completitudinea Fiinţei, vei

putea să fii propriul tău stăpân; acesta este rezultatul unei îndelungate «lucrări a Şcolii»… Însă până în acel moment omul este un dansator pe sârmă, suspendat între nimicnicie şi eternitate”.

Am reacţionat la aceste aserţiuni într-un mod exagerat. Îmi amintesc că am atacat acest subiect în termeni de „gravă injustiţie” şi chiar am apelat la principiul universal al echităţii. Practic, mă apăram pe mine, de anii care urmau să vină. Îmi justificam nesupunerea, chiar înainte ca ea să se manifeste. Tulburarea şi acel disconfort care îmi aleseseră cuvintele şi le insuflaseră tonul şi ardoarea, dezvăluiau dezastrul care se apropia. Căderea mea în uterul invizibilului mă aştepta, pregătită în cele mai mici detalii, ca o plantă în sămânţa ei.

„*Nu există nedreptate*”, *a* declarat El apodictic şi a încheiat discuţia. Ştia că orice altă explicaţie ar fi fost inutilă. Nu eram pregătit. Era

prea devreme pentru mine să accept ideea că, în viaţa fiecărui om nu existase niciodată ceva mai drept şi providenţial decât ceea ce gândea el că e nedrept. Cât de curând, urma să trec printr-o lecţie dură pe tema injustiţiei, în care circumstanţele dramatice şi dureroase mă vor pune în situaţia de a înţelege.

La mulţi ani după aceste prevestiri, pe care le luasem drept „exagerări pedagogice”, experimentam direct pe pielea mea cât de multă suferinţă se naşte din uitare.

Reîntoarcerea în trecut mă azvârlise în infernul existenţei, de unde nu aveam nicio scăpare. Când lipseşte voinţa, atunci îndoiala, teama, limitele, nimicurile lumii îi iau locul. Acum, mă zbăteam în apele tulburi ale trecutului, care continuau să curgă împrejurul meu ca nişte vieţi paralele, nefericite.

Odată ce părăsisem Kuweitul fără încuviinţarea Visătorului, fibrele fluorescente care

mă legau de „vis” se subţiaseră extrem de mult. Alunecam înapoi în ciclurile infernale ale existenţei mele anterioare. Destinul meu atârna de un fir.

4. Întoarcerea în trecut

Existenţa mea se ducea pe apa sâmbetei.

Banii luaţi pe acţiunile de la compania din Kuweit se împuţinau în fiecare zi, aşa că m-am văzut nevoit să caut un loc de muncă.

Exact ca în basmele Orientului Mijlociu, odată ce substanţa magică se evaporase, lumea în care pătrunsesem cu Visătorul dispărea, scurgându-mi-se printre degete, ca nisipul. Recepţiile cu tacâmuri sclipitoare de argint, silueta elegantă a Water Towers, peisajul deşertului plonjând în marea de cobalt, casa din Samia, excursiile în jurul lumii, provocările antreprenoriale, oamenii pe care îi alesesem

fuseseră absorbite de un aspirator cosmic. Nu i-am mai revăzut niciodată, de parcă aparţineau unui univers paralel, fără niciun pasaj de legătură sau formă de comunicare cu mine. Acea deschizătură, mai mică decât urechea unui ac, pe care o traversasem miraculos cu Visătorul, se astupase pentru totdeauna. Proiectul mă izgonise. Asemenea lui Esau, dădusem dreptul de prim născut la moştenirea unui regat pe o amărâtă de fiertură de linte.

În asemenea condiţii, am decis să contactez Corporaţia ACO, chiar cu puţin înainte de a expira acea clauză care îmi permitea să-mi reiau funcţia. După interviul pe care l-am dat, am intrat în câteva birouri, pentru a-mi vizita cunoştinţele şi foştii colegi. Aproape că eram gata să fiu absorbit din nou de un vârtej infernal.

La Corporaţia ACO totul era ca înainte de plecarea mea în Kuweit. Fantomele companiei bântuiau încă, exact acolo unde le lăsasem, în

umbra birourilor microscopice, pe coridoare sau în jurul aparatelor automate de cafea, purtând aceleaşi discuţii, cu gânduri şi atitudini. Când m-au văzut trecând pe acolo, mi-au făcut cu ochiul şi mi-au aruncat o privire complice. Când m-au întâlnit faţa în faţă, un zâmbet trist s-a adâncit pe chipurile lor. Decât să mă privească drept în ochi, au preferat să mă iscodească din firidele lor închise, de după gratiile coliviilor lor invizibile, vădit mulţumiţi că mă vor avea din nou coleg. După ce m-am reîntors la locul de muncă, le-am insuflat o adiere de viaţă artificială, ca o gură de oxigen unui bolnav. Ce altceva i-ar fi făcut să se simtă mai bine? Eram mărturia imbatabilă şi vie a faptului că evadarea din ciclul existenţei era imposibilă şi chiar riscantă. Presupun că sentimentele lor pentru mine erau automate şi confuze. Răutatea, sarcasmul, bucuria pentru eşecul evadării mele se amestecau şi se învălmăşeau în cochilia sufletului lor. Cazul acelui

coleg recapturat spulberase din mintea lor până şi ultima dorinţă de evadare. Reîntoarcerea mea le adusese uşurare şi, odată cu ea, acceptarea insurmontabilului, dulceaţa capitulării care ne invadează atunci când ne confruntăm cu ceea ce pare a fi iremediabil şi ineluctabil. De îndată ce fila cu remarcile privind evadarea mea fusese întoarsă, îşi făcuse culcuş tăcerea „temniţei”, împreună cu ordinea ei liniştitoare şi solitară.

Un fel de uitare însoţea reinstalarea mea în condiţia de angajat, în încercarea de a atenua durerea care, de altfel, era insuportabilă. Mai trebuia să mai treacă o zi sau două şi operaţiunea de reinstalare în acea lume ar fi fost completă şi ireversibilă.

Înainte ca asta să se întâmple, cu ultimele licăriri de luciditate, am încercat să dau cumva de urma Visătorului. M-am reîntors la Londra pentru a-L căuta la St. James şi Savoy. Am revenit la băncuţa din Roosevelt Island şi la *Cafe de la*

France, în Marrakech. Încetul cu încetul, am parcurs toate locurile pe unde fusesem cu El şi am hoinărit pe aceleaşi străzi care mă văzuseră braţ la braţ cu El. Zadarnic.

Visătorul mă părăsise.

În depresia care a însoţit durerea acelei pierderi ireparabile, m-am gândit că de fapt El nu existase niciodată cu adevărat, ci doar în imaginaţia mea.

5. Poluarea psihică

Cererea mea de a mă reîntoarce la slujbă i-a luat pe toţi prin surprindere şi a fost agreată de conducerea de la Corporaţia ACO, mai mult pentru a respecta clauza menţionată în contract şi nu dintr-o nevoie reală. Şefii nu aveau idee unde să mă repartizeze şi nici ce sarcini să-mi traseze. Mă aşteptam să primesc o funcţie de răspundere, însă ei au găsit cu cale să-mi aloce una în cadrul

Departamentului de Marketing Internaţional. Nu mi se dădea un rol important şi nici nu primisem instrucţiunile referitoare la responsabilităţile mele. Eram în ţara nimănui, fără colegi, şefi sau secretară. Mobilierul încăperii în care lucram consta într-un birou şi un telefon, care nu suna niciodată.

În primele câteva luni m-am străduit să păstrez o stare de conştienţa şi să nu dau vreun semn de nemulţumire sau să scap vreo aluzie acuzatoare. Totuşi, otrăvurile existenţiale, deghizate în invidie, gelozie, furie sau frustrare, mă asaltau constant ACO era o fabrică de gânduri şi emoţii negative. Orice eşec sau gafă a unui coleg era suficientă pentru a aduce la suprafaţă vechea zgură.

Oricum, munca Visătorului nu fusese în zadar. Un filtru de atenţie mi-a permis să observ acele stări ale Fiinţei, să le depăşesc şi să le controlez manifestările.

Singurul lucru care mă mai însufleţea erau cuvintele Lui pe care le reciteam din carneţel. Acea stare de izolare îmi netezea calea spre Visător şi mă forţa să păstrez intacte, înăuntrul meu, învăţăturile Sale.

Nesupunerea în faţa principiilor visului înseamnă autosabotare, ucidere lăuntrică.

Viaţa exterioară nu reflectă nimic altceva decât suicidul lăuntric.

Trăiam un fel de apnee psihică, astfel încât să nu respir atmosfera de la ACO. Perioade mai îndelungate de timp am reuşit să păstrez o anume detaşare, însă se vedea cu ochiul liber că era o acţiune disperată, ca şi încercarea de a respira fără branhii într-un mediu lichid. Eram conştient că, fără Visător, n-aş fi putut rezista multă vreme.

Îmi amintesc că eforturile epuizante de autoobservare şi veghe conştientă îndepărtaseră, în acele luni, râul de negativism care mă înconjura din toate părţile. Observam cum nivelul acelor ape

tulburi creştea în fiecare zi, adunând balast emoţional şi alte reziduuri toxice. Ele ţâşneau prin podele şi coridoare, răbufneau şi invadau fabricile şi birourile, iar apoi învăluiau spaţiul liber, parcurile, până când au năpădit orăşelul, i-au inundat străduţele şi au pătruns în casele şi vieţile oamenilor.

Acea perioadă de izolare mi-a dat răgaz să analizez în detaliu, însă cu o minimă implicare, fenomenul pe care Visătorul îl numea poluarea psihică a organizaţiilor. Reîntoarcerea la ACO însemna să dispun, pentru câteva luni de zile, de unul dintre cele mai sofisticate şi dotate laboratoare ştiinţifice pentru acest tip de observare.

Analiza mea şi testele asupra fenomenelor legate de îngrijorări, gânduri, îndoieli, temeri şi în general de producerea şi manifestarea acelei învălmăşeli emoţionale se aplecau asupra timpului trecut. Savant şi totodată cobai, descopeream că

acele gânduri negre, emoţii negative nu numai că mă poluaseră, dar emanau şi o substanţă invizibilă, necunoscută încă de fizicieni, capabilă să polueze mediul, oamenii şi tot ce intra în contact cu ea. Mă intriga natura lor contagioasă, puterea lor de a se răspândi de la o persoană la alta cu o viteză năucitoare, prezentând chiar simptomele unei epidemii. Din acest motiv, sute şi mii de oameni pot fi poluaţi de aceeaşi sugestie, fantezie, emoţie negativă şi conduşi spre reacţii violente, colective şi mecanice ca nişte reflexe psihologice condiţionate.

După părerea Visătorului, fericirea, dragostea, bucuria, recunoştinţa, calmul şi în principal stările superioare ale Fiinţei reprezintă emoţii pe care omenirea, în stadiul actual, nu le poate simţi.

Emoţiile pozitive, pentru a fi stârnite, au nevoie de o pregătire îndelungată şi o muncă asiduă cu şinele.

Este nevoie de ani întregi de autoobservare pentru a îndepărta straturile de ignoranţă, grosolănie şi tot ce sufocă aceste stări ale Fiinţei.

Probabil ştiusem asta dintotdeauna. Acum, în orice caz, nu mai puteam să ignor o descoperire atât de importantă, că organizaţiile umane sunt patetic de triste, adevărate industrii ale durerii. Fabricile, birourile şi mai presus de toate şcolile şi universităţile par a fi concepute şi organizate pentru a produce şi hrăni o suferinţă aparent inutilă. Cantităţi imense de energie sunt irosite în disputele şi conflictele dintre grupuri şi indivizi, emoţii neplăcute şi inutile, stări de angoasă şi anxietate, îngrijorare, incertitudine şi iritabilitate. Puteam confirma adevărul paradoxal conform căruia, în timp ce materia primă rămâne înnobilată şi transformată, oamenii rămân dezamăgiţi.

Observând lucrul acesta din interior, mă întrebam de ce în organizaţii părea să existe, cu

încăpăţânare şi dincolo de orice efort antreprenorial sau ştiinţific, un mecanism „pervers”, care produce şi hrăneşte constant o stare de nemulţumire, de tensiune dureroasă sau conflictuală, a celor care lucrează în acel mediu. În mod absurd, toate răspunsurile mă conduceau la concluzia că acestea reprezentau raţiunea lor de a fi, adevărata lor creaţie şi în acelaşi timp misterioasa forţă care le conducea.

6. În pântecele balenei

În timp ce reflectam la toate acestea în micul meu birou, cu toate că simulam o adâncă preocupare pentru documentele împrăştiate peste tot, simţeam la ACO, organizaţia care mă acceptase, un efort de asimilare care mă obliga să mă integrez, să sting şi acea scânteie firavă de viaţă care încă îmi mai permitea „să văd”. Semăna cu o lege de fier, necunoscută, dar ineluctabilă, un

fel de forţă gravitaţională, o entropie psihică, ce nu permitea intruziunea unui martor sau observator pentru mai multă vreme. Atenţia, acea stare de conştiinţă pe care eram constrâns să o menţin, mă aliena şi mă transforma într-un locuitor al unui univers guvernat de alte legi. Problema era că anticorpii începeau să acţioneze. Ei m-ar fi adulmecat şi absorbit sau, din contră, m-ar fi alungat ca şi cum aş fi fost un corp străin. Neatenţia, o grimasă sau o disperare mută sau chiar un sâmbure de invidie, gelozie sau adversitate ar fi fost de ajuns spre a mă infiltra în acea lume tristă, în care mă plasa postura mea de observator.

Desigur că o înţelegere instinctivă supraveghea îndeaproape toate acestea. Aveam senzaţia că mă aflam înăuntrul unui imens organism viu, ca Iona în pântecele balenei sau într-o temniţă nemărginită care era atât de evoluată, încât putea citi gândurile prizonierilor şi

anticipa dacă unul dintre ei plănuia să evadeze.

Într-o zi, cercetam coridorul ticsit, pe acea vreme, de transhumanţa unor fiinţe flămânde şi băloase, care se îndreptau spre clădirea cantinei. Aveam viziunea ameninţătoare a unei organizaţii hipnotice, a unui cuib de termite umane, înţesat cu fiinţe extrem de ocupate, ca şi acele insecte oarbe şi arhaice, atât de asemănătoare nouă.

În acel moment, conştientizam că ACO era o fiinţă vie, un organism superior organizat, care ne conţinea. Toată lumea, manageri, funcţionari şi muncitori, constituiau organele, glandele, corpusculii organici care străbăteau arterele sale, fără o voinţă proprie sau un destin individual. Eram oripilat să-i văd cum sunt atraşi de ea ca muştele de miere şi conduşi de influenţa misterioasă a emoţiilor negative. Mi-am adunat toate puterile.

Am apelat la toate stratagemele ca să nu fiu descoperit şi îngurgitat Ridicam bariere psihice,

scriind pagini peste pagini cu afirmaţiile Visătorului pe care apoi le reciteam dintr-o suflare, necontenit. De îndată ce toate resursele mele fuseseră epuizate, le recitam ca pe rugăciunile învăţate în copilărie. Le murmuram, una câte una, pe-ndelete. Simţeam instinctiv că această practică ţinea uşile închise şi împiedica, cel puţin temporar, acel lichid otrăvitor să pătrundă înăuntrul meu. În momentele cele mai dificile, când simţeam că toate edificiile apărărilor mele se clătinau, îmi aminteam învăţăturile Visătorului şi mă concentram asupra unui punct, în încercarea de a aduna fragmentele spulberate ale propriei fiinţe şi a nu risipi acel moment.

Şi totuşi, aparent nimeni, în ACO, nu observase încercarea mea de a evada, nici stratagemele pe care le născoceam permanent, dincolo de limitele raţionalului, din dorinţa de a menţine acea stare de concentrare şi detaşare. Până în acel moment reuşisem să rezist, să joc

teatru, chiar mai bine decât sperasem. Dar nu-mi făceam iluzii. Ştiam că mai rămăsese puţin timp, poate câteva zile, până să sune sirena tentativei mele de a evada din starea celorlalţi dependenţi. Condiţia mea de „proscris” urma să fie descoperită şi aveam să suport soarta furnicii care petrecuse prea mult timp departe de regina muşuroiului.

Fără ajutorul Visătorului, nu aş fi avut nici cea mai mică şansă de reuşită.

7. Accidentul

În acea dimineaţă eram foarte ocupat cu reconstruirea casei din Chia, când am auzit frânele unei maşini pe şosea. Premoniţia unei nenorociri, care mă pândea în întuneric, îngheţa aerul. Am traversat grădina, în direcţia din care se auzea zgomotul acela şi am ieşit pe poartă, în stradă. Chiar şi în acel scurt răgaz, teama mea

creştea din ce în ce mai mult şi se transforma în anxietate, iar apoi din nou într-o teamă nemărginită, care mi-a invadat fiinţa până când mi s-a făcut rău.

În Kuweit, Luca ducea dorul plimbărilor pe bicicletă. Când s-a reîntors în Italia, el a primit una şi de atunci nu se mai despărţea de ea, străbătând necontenit străzile, în sus şi-n jos, ca o rachetă minusculă. Acum îl vedeam, de departe. Acel ghem care părea abandonat pe partea cealaltă a străzii... era chiar el! Am petrecut o noapte întreagă la căpătâiul fiului meu, într-o cameră îngustă de spital. Anxietatea, teama şi durerea deveneau insuportabile, dar în momentul în care au atins paroxismul au dispărut, ca sub efectul unui anestezic. În acele momente mă gândeam la Visător. Ceva se rupea înăuntrul meu. Simţeam uşurătatea unui aerostat eliberat de sacii de balast atârnaţi de el.

Nu-L mai întâlnisem de luni de zile şi nu

ştiam cum să dau de urma Lui. Aşa că m-am gândit să fee o ultimă încercare: să-l scriu o scrisoare, aşa cum se întâmplase în anii trecuţi, o scrisoare sub forma unui testament, conţinând tot ceea ce era fals în mine, ultima faptă a unui om care a decis să renunţe pentru totdeauna la ipocrizie şi acuze, laolaltă cu tot ceea ce i-a dirijat viaţa până în acel moment decisiv. Nu era nimeni care să fie acuzat, îmi dădeam seama că eu eram singura cauză a tuturor nenorocirilor mele.

Lumea nu mişcă un fir de păr fără consimţământul tău.

Lumea este aşa cum o visezi.

Chiar în acea seară, când Heleonore a venit să mă înlocuiască, am început să-mi pun gândurile în ordine şi să-mi analizez sentimentele care mă invadau în acele clipe. Ele toate alcătuiau conţinutul unei scrisori dedicate Visătorului. Acea sarcină mă preocupa de mai multe zile şi nu aveam nici cea mai vagă idee când se va sfârşi. De

fiecare dată când mă gândeam că aproape o terminasem, îmi dădeam seama, recitind, că nu exprima chiar ceea ce trebuia şi nu reprezenta tocmai ceea ce-mi propusesem.

Aparent, eu eram cel ce scria scrisoarea, dar de fapt ea era cea care mă descria pe mine. În ea mi se dezvăluia propria imagine. Într-o clipă de sinceritate, am „văzut” cum manifestările stânjenitoare ale unui ego fals apăreau ici-acolo într-o propoziţie, evidenţiind orgoliul, minciuna şi lipsa de recunoştinţă. Drept urmare, aruncam ceea ce scrisesem şi o luam de la capăt. Aceleaşi propoziţii, care cu foarte puţin timp în urmă mi se păruseră potrivite, când le reciteam mi se arătau irelevante, arogante sau ilogice. Deseori, după numai câteva secunde de scris, reciteam ceea ce compusesem şi aveam senzaţia că autorul fusese altcineva, un străin. Atunci, înlocuiam unele cuvinte, înlăturam toate frazele şi conceptele, practic reluam totul de la început, punându-mi la

încercare răbdarea, fără ca măcar să înţeleg că nu puteam să schimb nimic.

O voce interioara îmi cerea necontenit să încetez, ml critica, râdea de mine din cauza acelui efort absurd. În cele din urmă, îmi spunea vocea, nici măcar nu vei şti spre ce destinaţie să trimiţi scrisoarea! Totuşi, acest gând chinuitor mă îndreptăţea să cred că eram pe drumul cel bun.

Învăţam să mă îndoiesc de mine sau, mai precis, de tot ceea ce crezusem că sunt eu până în acel moment. Tocmai începeam să cunosc acea parte indolentă şi întunecată din mine, care-mi dominase existenţa. Acum, în sfârşit, mi se revela din adâncurile ei.

După o zi şi o noapte de eforturi frustrante, dezamăgit de a nu ştiu câta versiune a scrisorii, am conştientizat că, indiferent din ce unghi o priveam, scrisoarea nu putea să reflecte decât cine eram cu adevărat Vechiul om nu-l putea creiona pe cel nou! Nu exista nicio cale de a ţine

departe de acea scrisoare vechile deşeuri şi monstruozităţi. Nu exista nicio idee, stil de exprimare, structura, alegere a cuvintelor, în umbra cărora să pot ascunde acea diformitate care mă oripila. Gândul la Luca şi la împrejurările accidentului, oboseala acumulată mă copleşeau.

După mai mulţi ani, am simţit din nou acea senzaţie îngrozitoare a simbiozei a doua persoane într-un singur trup. Eram îngrozit de gândul de a fi captiv pentru totdeauna într-un mediu închis ermetic. Aş fi dat orice să nu mai coabitez cu acel străin şi să mă lepăd de acel păienjeniş de îndoieli, temeri, compromisuri şi ipocrizie care mă ţinea prizonier.

Certitudinea că până şi aceasta ultimă încercare disperată de a-L găsi era zadarnica şi că El nu era dispus să vină pentru a mă salva mă aducea în pragul depresiei. Nu mă mai puteam controla. Am adunat cu repeziciune paginile variantei finale, care acopereau masa, le-am

mototolit într-un ghem şi le-am aruncat direct în coş. Cu un gest de disperare şi neputinţă, m-am repezit spre perete şi am bătut cu pumnii în el, până când încheieturile degetelor au început să-mi sângereze. Apoi, fără; niciun strop de vlagă, am alunecat încetişor în genunchi şi am început să plâng.

În acel moment, în culmea disperării, fără niciun fel de apărare sau protecţie, am ştiut că acel accident în care era implicată fiinţa cea mai dragă reprezenta sancţiunea pentru nesupunerea mea. Am cerut, urlând, salvarea lui Luca. Mă ofeream pe mine în locul lui. Durerea mea era atât de profundă, încât nu o mai simţeam. Se risipise şi în locul ei rămăsese o durere a durerii. Mi-am luat stiloul şi hârtie şi am compus următoarea scrisoare, fără a mai ezita.

8. Scrisoarea. Reversul Regelui Midas

Visătorului,

Această scrisoare sunt eu.

Această pagină goală este reflecţia goliciunii mele.

M-am săturat de multă vreme de ceea ce văd în mine, de semnalele care îmi arată vlăguirea forţelor, reîntoarcerea în trecut.

Am tot săpat înăuntrul meu, dar n-am găsit nimic valoros, nici măcar conştientizarea că nu fac nici doi bani.

O stare de nefericire, nesiguranţă, teamă mă transformă într-un străin pentru Tine şi pentru propria mea viaţă.

Am căutat tot felul de stratageme să mă descotorosesc de ea, însă efectul lor durează doar o clipă.

Voinţa este încă îngropată adânc.

Autoobservarea mi-a adus numai dezamăgire.

Oriunde privesc vad mereu aceeaşi grimasă

de neplăcere.

Oglinda lumii, a celorlalţi, n-a fost niciodată mai strălucitoare, mai dară.

Unele părţi seamănă cu o „lupă” şi arată fiecare detaliu, cu neînduplecare.

Altele, mai puţin lucide, mai dense şi mai distante, au nevoie de mai mult timp să-şi trimită imaginea către mine.

Dar toată lumea ştie.

Mă apăr, încerc să mă protejez… încerc să fiu curajos, deşi sunt epuizat.

Mă sprijin cu spatele de perete.

Limitele Fiinţei mă sufocă.

Ştiu că mi-ai acordat multe şanse, iar eu am adunat doar resturile.

Sufăr din pricina asta… gândul la ce ar fi putut fi, ce ar fi putut fi făcut…

„Să modelezi lumea înseamnă să te vindeci pe tine”.

Cuvintele tale încă mă mai răscolesc.

Sunt dezamăgit la gândul să fi fost o piedică pentru planul tău şi propriul meu eşec.

Trufia mea, presupunerea mea că sunt ştiutor m-au făcut să ratez ţinta.

Mi-am asumat riscul evoluţiei a mii de oameni care sunt în „visul” tău, care aşteaptă trecerea;

Le-am compromis „călătoria” spre integritate.

Ştiu că şansa încă există, chiar şi acum, în aceste condiţii.

Ştiu că totul poate fi recucerit şi dus mai departe.

Preţul mă sperie.

Faptul că în acei ani mi-ai dat şansa să fiu aproape de Tine, să aflu de la Tine ideile Tale, Cuvintele Tale, au făcut ca ele să devină sânge din sângele meu.

Le scriu, le derulez în memorie, dar nu le pun în aplicare.

Azi, mai mult ca niciodată, ştiu cine sunt.

Aşa cum ai zis: „N-ai ştiut niciodată!”

De multe ori în trecut şi de multă vreme m-am amăgit şi am luat egoismul, teama şi îngrijorarea de a mă salva, drept aspiraţie.

Am crezut că mă descurc.

Acum ştiu că totul împrejurul meu e minciună, o minciună care-mi conduce încă viaţa.

Sunt reversul Regelui Midas.

Tot ce văd şi ating, sărăceşte.

Doresc să-mi exprim recunoştinţa, să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine, pentru că mi-ai deviat viaţa de pe teribilele ei şine, că mi-ai oferit un destin nou.

Recunoştinţă, pentru că mi-ai deschis calea spre demnitate, că mi-ai oferit oceanul Tău de libertate.

Chiar în ciuda limitelor mele, am reuşit să beau un strop din el.

Recunoştinţă, pentru că mi-ai alungat teama,

îndoiala, durerea… pentru că m-ai făcut să „văd”,

dincolo de invincibilitatea morţii,

un fragment din eternitate, sclipirea ei inefabilă.

9. „Dansează, pentru numele lui Dumnezeu, dansează!!!!!”

Am intrat în vârful degetelor şi L-am găsit adâncit în lectură, întins, cu capul aplecat peste marginea patului. Patul mi se părea neatins. Culoarea cenuşie a părului Său lung contrasta cu albeaţa pânzei pernelor, impecabil călcate şi scrobite. Părea a fi un prinţ renascentist. Mi-am ţinut răsuflarea, în speranţa absurdă că El nu-mi va sesiza prezenţa. Mă simţeam tulburat şi totuşi nu mi-aş fi dorit să fiu în nicio altă parte a lumii.

Ceva extraordinar se petrecuse în mine, o schimbare ce îl adusese la mine, încă o dată. Recunoştinţa era cheia de acces. În timp ce aceste

gânduri mă năpădiseră, simţeam subţirimea firului care mă lega de El.

Am venit să-ţi propun o scurtătură”, a început El, pe un ton categoric şi fără nicio introducere. „Atâta vreme cât eşti dominat de teamă, îndoială şi de confortul gândurilor tale, trebuie să depinzi de cineva sau ceva din afară. Până când te vei putea elibera de toate acestea, va trebui să înlocuieşti dependenţa de cineva, cu dependenţa de altceva. Dar asta nu înseamnă nici libertate, nici evoluţie”.

M-a scrutat cu privirea şi o umbră i-a întunecat chipul.

„Totul denunţă minciuna ta. Eşti o fiinţă falsă. Existenţa ta este încă guvernată de ipocrizie. Şi acum, la căpătâiul fiului tău, ai vrea să ştii de ce viaţa pare să se îndârjească împotriva ta…”

Aici a luat o pauză şi s-a ridicat din pat. Am tresărit la acea aluzie neaşteptată la Luca şi

deodată m-a invadat întreaga durere a acelui episod nefericit din viaţa mea.

Între timp, îi urmăream mişcările cu o nelinişte crescândă. Visătorul se apropia de mine, fără intenţia de a se opri, şi mă privea ameninţător în ochi. Apoi, s-a aplecat înainte şi faţa Lui s-a apropiat imperceptibil de a mea, micşorând distanţele psihologice dintre noi. Fiecare moleculă de aer a început să vibreze, anticipând o comunicare vitală. Am văzut cum şi-a mişcat capul de câteva ori, dintr-o parte în alta, cu repeziciune, ca un un boxer care caută punctul vulnerabil al adversarului. Expresia Lui a devenit feroce, ca a unuia care urmează să înceapă atacul. Teama mi-a oprit răsuflarea. Timpul se scurgea lent şi pauza nu mai lua sfârşit.

Atunci, cu o voce şuierătoare, feroce, ca ameninţarea unui duşman de moarte, a şoptit:

„Lumea este aşa cum o visezi”.

Abia mai puteam să înghit. Voiam să evadez,

dar nu puteam mişca un muşchi.

„Schimbă visul şi lumea se va schimba”, spuse. Am dat încet din cap, pentru a-i dovedi că înţelesesem, că putea să mă tragă înapoi din colţul de univers, dens şi greu, în care mă înghesuise. În acel moment, am primit de la El cea mai incredibilă poruncă pe care şi-ar putea-o imagina vreodată cineva. Era atât de imprevizibilă şi paradoxală, încât la început nu-mi venea să cred că vorbea serios.

„*Dansează*! *Dansează*!… *Dansează*!!!”, mi-a ordonat El de câteva ori, şi de fiecare dată a ridicat tonul, până când acesta a devenit un ţipăt asurzitor. „Dansează! Dansează!”, a strigat, când a observat stupoarea care mă înţepenise „Dansează… Dansează, pentru numele lui Dumnezeu… DANSEAZĂĂAĂĂĂ!”, a continuau El să strige, până când mi-am dat seama că, fără nicio îndoială, El îmi poruncea literalmente să dansez, acolo, în acel moment. Teama şi

închistarea s-au transformat, brusc, într-o revoltă irepresibilă, izvorâtă din atâţia ani de ruşine şi nesfârşită repulsie. Aceeaşi ipocrizie dintotdeauna, stârnită de absurditatea solicitării Visătorului, mă împiedica să-mi exprim sentimentele paterne şi durerea pentru fiul meu. Din nou, obiceiurile vechi câştigaseră bătălia care se dădea înăuntrul meu. M-am lepădat de falsitatea care mă încleşta.

„Să dansez?” am întrebat, prefăcându-mă că nu înţeleg, în timp cântăream întrebarea cu violenţa unuia care crede că are lumea de partea lui.

„Ar trebui să dansez când fiul meu se află în pericolul de a-şi pierde viaţa?” am întrebat, pe un ton provocator. Am avut timp să văd cum se năpusteşte asupra mea, ca un tigru. „Nu fiul tău este în pericol de a-şi pierde viaţa, ci tu!”, a spus El, *„Şi nu doar acum, ci tot timpul*”

10. „Eşti viu şi sincer numai când eşti ameninţat!”

S-a năpustit asupra mea, cu pumnii încleştaţi, vibrând, cu ochii ieşiţi din orbite, cu venele de la tâmplă umflate, ca de un torent de furie. Mi-am ridicat braţele, într-un gest de apărare, dar mi-am dat seama că faţa îmi rămânea neacoperită. Paralizasem de frică. Nu puteam să-mi întorc privirea de la acei ochi ameninţători care, la doar câţiva centimetri distanţă, rămăseseră aţintiţi asupra mea. Împietrit, neajutorat, priveam cum strălucesc ca nişte tăciuni aprinşi. Apoi am realizat, terorizat, că emanau o cruzime stranie. Când, în final, am interpretat-o drept ferocitate, nici n-am mai avut timp să mă înspăimânt.

Schiţase, de două ori, că mă loveşte cu pumnul, ca pe un sac de box. După aceea şi-a adâncit privirea în ochii mei, pentru a se lămuri ce

efect avusese asupra mea. Eram îngrozit.

„Nu-ţi mai mişca ochii!”, a tunat El şi a continuat să-mi scruteze pupilele, de parcă ar fi căutat un corpuscul necunoscut şi periculos. Era un gest neobişnuit între oameni.

„Nu-i mai mişcaaaa!”, m-a ameninţat de câteva ori şi a prelungit oribil vocala finală, când a sesizat neputinţa mea de a-i asculta ordinul. Am rămas aşa, amândoi, o bucată de vreme care mi-a părut nesfârşită: ochi în ochi, vânătorul şi prada lui. Cu un şuierat mai oribil decât strigătele Lui, mi-a spus:

Această monstruozitate trebuie să ia sfârşit, odată pentru totdeauna!”

Nu ştiam cui sau cărei părţi din mine i se adresează. Cu o secundă înainte leşinasem, iar El s-a retras încet, continuând să se holbeze la mine, cu nişte ochi necruţători. În momentul în care a început să vorbească din nou, tonul Lui redevenise normal, dar rezultatul era cu atât mai devastator.

„Nu am limite!”, a spus cu o ferocitate rece. „Mă aflu aici pentru a te vindeca de tot ori pentru a te pierde…!”

Apoi, pentru a mă surprinde, etala un zâmbet radiant, ca după reuşita unui experiment dificil sau la câştigarea unui pariu imposibil. Acea fiinţă nu avea nimic uman sau cel puţin aşa consideram pe atunci. Dezorientat, tremuram de frică. Simţeam oroarea şi tulburarea suflându-mi în ceafă, iar corpul îmi era străbătut de un fior prelung. Preferam de o sută de ori izbucnirile furioase decât acel zâmbet discordant şi inuman al Său.

„Tu, ca şi alte milioane de oameni, eşti viu şi sincer numai când eşti ameninţat Doar când întâlneşti pe cineva sau ceva mai violent decât tine devii uman… Pentru o clipă, eu am fost oglinda, iar tu ai fost oripilat în faţa imaginii reflectate, aşa cum s-a întâmplat toată viaţa ta. Erai îngrozit de propria ta violenţă. Erai

consternat, fiindcă nu te cunoşti”, a spus El calm. Faţa lui era senină din nou, fără urme de tensiune.

„Cei asemenea ţie se alătură pacifiştilor, se duc şi-şi iau grade în toate Armatele Salvării de pe planetă, devin apostoli ai umanitaristului, apărători ai păcii, fără a şti că ei înşişi sunt violenţi şi, în mod inconştient, propovăduitori ai conflictelor şi contradicţiilor.

Omenirea clădeşte instituţii caritabile, organizaţii umanitare, mişcări filantropice, care reprezintă încarnările falsităţii şi degradării ei… Altruismul şi umanitarismul sunt doar nişte moduri de a ascunde de ei înşişi propria lor violenţă, de a se separa şi distanţa unul faţă de celălalt Bunăvoinţa, generozitatea şi iubirea se degradează şi se materializează, într-un suflet cerşetor, în cea mai deplină neînţelegere a semnificaţiei reale a sintagmei «fă pentru alţii», în cea mai evidentă şi categorică degenerare a carităţii”.

Acum, Visătorul nu mai stătea de vorbă cu mine. Ţinta invectivelor Lui devenise omenirea. Era o umanitate dezagregată, care-şi îndepărtase toate cablurile de conexiune şi chiar amintirea calităţilor reale ale unei fiinţe umane. Această lărgire a destinatarilor scădea tensiunea pe care o acumulasem şi îmi oferea o supapă prin care să respir. Simţeam o uşurare, o uimire împletită cu fericirea cuiva care a scăpat nevătămat dintr-un accident. Gustul unei libertăţi necunoscute se răspândea în întreaga mea Fiinţă. Mă năşteam atunci şi prima mea răsuflare pătrundea în plămânii virgini, ca un foc lichid care îi invada cu generozitate. Dar acel răgaz nu putea dura prea mult. Visătorul mă înhaţă din nou, cu neînduplecare, în fălcile Lui, ca o fiară sălbatică ce se opreşte să savureze pentru câteva clipe prada sângerândă, înainte de a trece la sfâşierea ei.

„Nu răul este violent, ci necunoaşterea lui. Violenţa este reverberaţia unui psihic tulburat,

efectul unei crime lăuntrice”.

Când a început să vorbească din nou, discursul Lui împrumuta solemnitatea unei predici. Mă gândeam cât de rar fusese lovită omenirea modernă prin cuvinte atât de sincere şi de lucide şi, implicit, atât de ireverenţioase. Cine ar fi putut să le rostească?

„Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să te reclădeşti pe tine însuţi! Ignorarea sinelui atrage multe nenorociri şi necazuri, care pot fi observate în vieţile fiinţelor umane… Victima creează, meticulos şi inconştient, condiţiile pentru atragerea călăului ei… în negura existenţei sale, victima ţese timp îndelungat plasa înspăimântătoare în care să-şi captureze călăul…”

11. Vindecarea poate veni numai din interior

Discuţia se precipita şi se învârtea în jurul

accidentului suferit de Luca. Alături de Visător, exploram fenomenul producerii acestuia, chiar de la rădăcină, pentru a înţelege de ce viaţa îmi arăta o ură atât de cruntă. Îmi imaginam că, împreună cu El, urmam cursul unui râu mitic înapoi, spre izvorul său îndepărtat. Ştiam că acea căutare, cotitură după cotitură, se îndrepta spre mine. Simţeam durere, de câte ori deschidea discuţia.

Accidentul acesta nu este al fiului tău, ci al lumii tale… este efectul greşelilor tale", a spus El şi apoi a continuat, amintind că, atunci când omul îşi face sieşi o promisiune, când păşeşte pe calea unităţii Fiinţei, spre integritate, el plăteşte pentru fiecare deviere, cusur sau „păcat", în acest punct, El a făcut o pauză şi m-a fixat cu privirea.

„Un trecut fără pată este ca şi un capital de care dispui… Trecutul tău este ca o pedeapsă biblică, de la Dumnezeu", a remarcat El, cu amărăciune. „Este o navă încărcată de datorii şi, până le vei plăti, va trebui să treci prin

nenumărate suferinţe şi să te confrunţi cu cei mai cruzi adversari…”

„Când vei fi conştient de acest lucru, vei simţi recunoştinţă pentru toate aceste suferinţe şi vei binecuvânta fiecare durere şi injustiţie aparentă… într-o bună zi, îţi vei da seama că toate acestea s-au petrecut pentru a-ţi eleva şi înnobila fiinţa, că erau etape necesare în evoluţia ta… Dificultăţile şi suferinţele constituie probe pe drumul tău spre integritate. Când omul realizează acest hem, viaţa însăşi devine îndrumătoarea lui. Fiecare criză, fiecare cădere, fiecare dificultate este perfectă şi de neînlocuit”

În momentul în care a observat cât de greu îmi venea să accept acea explicaţie, în vederea asumării întregii responsabilităţi, pentru fiecare eveniment din viaţa mea, mi-a aruncat o mustrare aspră:

În cazul în care cuvintele Mele nu te schimbă, viaţa va reuşi să o facă. Ceea ce nu poţi

înţelege din cuvintele Mele vei învăţa singur, din propriile tale erori”.

Mi-a spus că între aceste două „opţiuni” există o singură diferenţă: „Să înveţi din propriile greşeli” este un drum dificil, mult mai greoi şi dureros. Apoi a conchis:

„După cuvintele Mele, viaţa vine din urmă, cu regulile şi instrumentele ei de vindecare”.

Visătorul mi-a explicat că omenirea, în stadiul actual, învăluită într-un somn hipnotic, nu poate decât să trăiască permanent sub teroarea ameninţării unor adversari nemiloşi. Datorită cuvintelor Lui, aşa cum se întâmpla de obicei, am avut o viziune: planeta semăna cu o presă veche de ulei, cu nişte roţi imense de piatră, care îi măcinau fără întrerupere pe nesupuşii ce refuzaseră să înţeleagă regulile. Vedeam şirul nesfârşit de boli care chinuiseră lumea, simţeam zdrobirea şi mărunţirea oaselor atâtor victime sub presiunea roţii. M-am cutremurat de crimele

holocaustului, de toate acele orori cumplite, de războaiele, calamităţile şi tragediile inumane care tulburaseră dintotdeauna planeta. Urmăream firul sinuos al acestei poveşti milenare, înlăturând crusta descrierii ignorante a lumii şi, printr-o ruptura a pânzei, „vedeam” acele nenorociri care echivalau cu o pilulă amară pentru omenirea dezagregată, o nemiloasă cauterizare a rănilor acelor indivizi, naţii şi civilizaţii care nu aveau altă cale de însănătoşire.

„Viaţa nu este nicidecum o maşinărie a transformării, aşa cum îţi imaginezi tu”, a intervenit Visătorul, corectându-mă, „ci o maşinărie a adevărului. Evenimentele şi circumstanţele nu se ivesc pentru a ne vindeca, ele sunt simptome menite să ne îndemne să observăm ce suntem…”

Adevărata vindecare poate veni doar din interior. Niciun sistem politic, religios sau filosofic nu poate transforma societatea din afară. Doar o

revoluţie individuală, o renaştere psihologică, o vindecare a Fiinţei, om cu om, celulă cu celulă, ne poate conduce spre bunăstarea planetară şi spre o civilizaţie mai inteligentă, mai adevărată şi mai fericită”.

12. Laudă nedreptăţii

În acele împrejurări am ascultat apologia Visătorului, consemnată în notiţele mele ca „lauda nedreptăţii”. În timp ce scriam, mina mea alerga iute peste pagină, pentru a ţine pasul cu vorbele Sale şi simţeam conceptele şi schemele mentale crăpându-se sub pistonul demolator al cuvintelor Lui. Cu o mână scriam, în timp ce cu cealaltă parcă mă agăţam de vechile mele gânduri şi credinţe. Pendulam, legat de ele, deasupra unui abis, suspendat de ultimele fascicule de raţiune.

„Va lua mulţi ani maselor ce reprezintă omenirea să înghită această pilulă amară şi să

accepte evidenţa unui atât de simplu adevăr”, a spus şi a lăsat apoi tăcerea să se aştearnă.

Ştiam că acest preambul şi acea tăcere îmi dădeau posibilitatea să mă pregătesc pentru ceea ce urma să-mi spună, dar asta nu făcea decât să-mi sporească anxietatea. Am încercat să-mi recâştig stăpânirea de sine şi în acele câteva secunde rămase m-am străduit să-mi adun gândurile speriate, dar construcţia mea improvizată nu stătea în picioare, ci se prăbuşea de fiecare dată când încercam să o asamblez. M-am resemnat că nu sunt încă pregătit şi am ascultat.

„Victima este, întotdeauna, vinovată! „a anunţat.

Mai auzisem această afirmaţie paradoxală a Visătorului în timpul cinei de la Veronica, dar asta nu atenua efectul bombă al declaraţiei şi şocul resimţit la o asemenea absurditate de nesuportat.

„Nedreptatea este cea mai înaltă formă a

dreptăţii!”, a confirmat Visătorul. „Ceea ce omul comun numeşte nedreptate este o resursă a existenţei, care îi permite accesul la starea de completitudine şi la un nivel superior al înţelegerii. Nedreptatea este compasiune manifestată”.

Nu puteam să cred. Într-o succesiune rapidă, imaginile îmi explodau în minte: Luca, strivit de zid; sosirea ambulanţei şi goana spre spital; medicii alertaţi, adunaţi în jurul fiului meu; starea mea de revoltă incontrolabilă. Visătorul îmi citea gândurile.

„Accidentul fiului tău nu este câtuşi de puţin un accident., accidentele nu există… un accident este un adevărat act de voinţă… un act al unei voinţei inconştiente… Nedreptatea apare în viaţa unui om ca o oportunitate de a se vindeca… pentru a se împlini… Nedreptatea le apare oamenilor sub forma unei oportunităţi de a-şi îmbunătăţi viaţa, de a trezi în ei «visul» de a fi

liberi într-o zi. Nedreptatea reprezintă drumul spre cunoaşterea de sine, spre adevărata desăvârşire. Nici că ar putea exista vreo nedreptate mai dreaptă. „Visătorul vorbea, iar mie îmi tremura capul şi scriam fără să-mi şterg lacrimile fierbinţi care mi se scurgeau pe obraji. Deodată, glasul Lui s-a îmblânzit.

„Sunt gata să-ţi explic totul, ştiinţific”, a spus El, empatic, „în fiecare om, chiar şi în cel mai decăzut, există o voinţă involuntară… o conştiinţă inconştientă… o frumuseţe brută… o unitate zdrobită, care strigă, cerându-şi vindecarea…” „Răul este întotdeauna în slujba binelui. Răul nu există!… Ceea ce este în aparenţă negativ… orice adversitate… ceea ce omul orizontal numeşte «nedreptate»… este, practic, o binecuvântare”, a spus El şi apoi a conebis: „Cele mai nedrepte evenimente, acţiuni şi circumstanţe se petrec pentru a înălţa Fiinţa spre nivelurile superioare ale desăvârşirii, integrităţii şi libertăţii…”

Mi-a explicat că până şi simptomele unei boli reprezintă semne dare, date de trup, care semnalează dezagregarea Fiinţei şi scăderea capacităţii ei de înţelegere. Problema e că omul nu ştie să le descifreze şi, astfel, ia cauza drept efect Din acest motiv, orice încercare a serviciilor medicale de a suprima simptomul, ignoră adevărata boală şi o agravează. Omul îndepărtează simptomul odată cu şansa de a atinge un nivel înalt al vindecării complete…

„Nu există niciun rău în afara noastră, ci doar semne vizibile de recuperare şi indicii evidente de adevărată mântuire, aflate în noi înşine”. „Chiar şi cele mai grele boli?”

„Chiar şi bolile aparent incurabile sunt doar simptome, semne care arată calea spre vindecare. Ele dezvăluie vina din umbra fiecărei căderi, autosabotarea şi miile de morţi lăuntrice care atrag după ele moartea fizică. Dacă cineva vrea să le recunoască, este necesar să urmeze poteca

înapoi, spre adevărata cauză!... într-o bună zi, ştiinţa va descoperi că nu există chiar aşa de multe boli. Dincolo de aparenta lor multitudine, de complexitatea simptomelor, se ascunde o singură boală... care este un gând, o sămânţă letală..."

Aşadar, cauza tuturor bolilor... este... psihicul nostru?"

„Nu! Până şi psihicul nostru este un simptom, prin care ne întoarcem la adevărata cauză, la cauza cauzelor, la răul din spatele răului: ideea că moartea este inevitabilă. Alungarea acestei superstiţii şi analizarea acestei profeţii care se adevereşte de la sine va soluţiona problemele psihologice, iar psihologia, la rândul ei, va vindeca toate bolile".

„Omul crede că moartea este limita, când de fapt aceasta este doar un semn, un simptom al vindecării... şi în mod paradoxal, cea mai clară mărturie a nemuririi noastre" a adăugat El şi a continuat: „Moartea constituie cel mai evident şi

mai palpabil semn al atotputerniciei noastre, al abilităţii omului de a face posibil imposibilul: nimicirea propriului trup. La baza tuturor diferenţelor dintre oameni, a fiecărei nedreptăţi sau a privării de libertate, se găseşte adevărata diferenţă din care izvorăsc toate celelalte: gradul de responsabilitate interioară. Fiinţa, înţelegerea, responsabilitatea şi destinul formează un tot absolut, inextricabil".

„*Omul este ceea ce înţelege*" *a* reafirmat Visătorul. „*Oamenii aparţin unor niveluri diferite de comprehensiune. Aceasta este adevărata diferenţă dintre ei*!" Cu toate că fiinţele umane par a fi asemănătoare, diferenţele dintre ele sunt cât eternitatea, la ani-lumină distanţă faţă de calea spre integritate. Precum speciile zoologice aflate în diferite stadii de evoluţie, fiinţele umane aparţin unor perioade evolutive diferite, în majoritatea cazurilor incomensurabile, ca distanţă una faţă de cealaltă.

„Ce-mi poţi spune… „am întrebat, cu ezitare „despre toate aserţiunile omului, despre cele mai nobile declaraţii ale lui… faţă în faţă cu încleştările, războaiele şi revoluţiile purtate în numele libertăţii şi dreptăţii?…”

„Ele sunt vorbe goale şi au lăsat lucrurile exact aşa cum fuseseră!” a spus Visătorul, scandând cuvintele şi limpezindu-mi gândurile.

„Războaiele, revoluţiile şi alte tentative de a aduce fiinţelor umane egalitatea, dreptatea şi pacea au eşuat, deoarece ele sunt fondate pe convingerea că există un rău exterior care trebuie înlăturat şi obstacole exterioare de îndepărtat.

Averea, privilegiile, diferenţele sociale sunt doar un efect, o reflectare a unei diferenţe mult mai profunde. Ele se află în Fiinţă: în respiraţia noastră şi în sentimentele noastre, acolo se petrece totul.

Nivelul nostru de fiinţare atrage viaţa noastră.

Omenirea, «aşa cum e», are nevoie de rău! Omul reuşeşte să se asculte numai prin durere... Ca să simtă că trăieşte, are nevoie de suferinţă... de polarităţi... de timp...

Câtă vreme aceste condiţii vor persista, durerea şi ceea ce omul numeşte nedreptate vor rămâne singurul motor al lumii şi unica forţă capabilă să împingă umanitatea spre stările superioare ale fiinţării".

13. Lumea este creată de gândurile noastre

„*Fiul tău nu a murit, deoarece mai este legat, printr-un fir, de Mine*!" Asemenea unei mici scântei care, crescând, străluceşte în întuneric şi lărgeşte spaţiul, concluzia Visătorului străpungea ceaţa Fiinţei mele şi o alunga. Ceea ce se ridica din esenţa ei era insuportabil. Aş fi leşinat, dacă vocea Visătorului nu m-ar fi scuturat, cu o

gravitate ironică.

Acum, la căpătâiul fiului tău, te întrebi de ce… te întrebi de ce a suferit un accident. Ai vrea să ştii de ce viaţa ta e atât de mizerabilă…”

Ca să nu-i întâlnesc privirea, îmi roteam ochii prin cameră. Priveam tăciunii care mocneau în şemineu şi mă prefăceam absorbit de reflectarea flăcărilor, pe ţesătura aurită a jachetei Lui.

„Alege un fragment din viaţa ta, un milimetru de existenţă. Vei găsi harta gândurilor tale negre, stările emoţionale poluate… Până acum, îndoiala şi teama sunt cele care au atras evenimentele din viaţa ta.

Numai cei care trăiesc în infern pot crea infernul! îndoiala ta s-a transformat în teamă, iar teama produce calculii din rinichi… sau întâmplările, accidentele şi dezastrele din lumea evenimentelor.

Lumea este astfel, fiindcă tu eşti astfel.

Lumea este o invenţie a ta… Accidentul este

o încercare a lumii de a-ţi deschide ochii asupra lipsei de atenţie, de iubire şi de a te îndruma pe calea cea dreaptă. Numai că tu nu asculţi de sinele tău!”

De aceea gândul creează… chiar şi cele mai distructive şi bolnave gânduri creează! – *„Oroarea e că l-am alungat pe Dumnezeu în afara noastră*!”, a spus Visătorul şi a profeţit că, atunci când omul îşi va redobândi demnitatea, voinţa şi dreptul de a fi propriul lui stăpân, religia va dispărea.

„Odinioară, omul nu avea nicio religie” *a* afirmat El. *„Acestea apar când, părăsind religiozitatea, omul decade şi alungă divinitatea dinăuntrul lui*!” Simţeam povara insuportabilă a acestei responsabilităţi. Simţurile mele se clătinau în faţa unei viziuni atât de diferite de toate interpretările anterioare, în faţa unei explicaţii neîndurătoare a condiţiei umane şi angrenajelor care ne macină.

Alături de mine, toată omenirea era judecată

în boxa acuzaţilor, încătuşată de sentinţa legii cauzei şi efectului, care nu ne deschidea nicio portiţă de scăpare. Văicăreala, acuzarea, justificarea şi minciuna, mi se păreau acum un ţipăt ancestral al fiinţelor zoologice aflate încă în zorii evoluţiei, bâjbâind prin negura conştiinţei lor.

În centrul viziunii Visătorului se afla relaţia dintre stări şi evenimente. Glasul Visătorului şi învăţătura „Şcolii Zeilor” a lui Lupelius se împleteau într-un singur concept, care tulbura şi răsturna viziunea obişnuită asupra lumii. Convingerea cea mai adânc înrădăcinată în om este că lumea exterioară constituie cauza. Aceasta este arhitrava pe care se sprijină cosmologia ei halucinantă: superstiţia că stările psihice sunt efectul evenimentelor. Asemenea unei imagini plate şi răsturnate a realităţii, care se imprimă pe retina ochiului, omul percepe răsturnat relaţia dintre dispoziţiile şi emoţiile sale şi evenimentele

exterioare. Educaţia noastră primară, cea de la vârstele cele mai fragede, ne-a convins că teama este efectul întâlnirii cu ceva înspăimântător şi că durerea este reacţia la ceva dureros. Visătorul a explicat cum, prin intermediul unei „educaţii secundare”, o revoluţie psihologică în istoria omenirii îşi asumă dimensiunile titanice ale unui salt din Tartar, din abisurile zoologiei.

Omul este orb la profunzimi. El nu percepe adâncimile. Sistemul nostru vizual natural nu este înzestrat cu capacitatea de a vedea mai mult de două dimensiuni. Imaginile cad pe retină plate şi răsturnate. De-a lungul unei evoluţii lente, omul a învăţat să elaboreze şi să integreze informaţia vizuală prin răsturnare şi adâncire şi i-a adăugat o a treia dimensiune. În acelaşi fel, el va trebui să-şi răstoarne concepţia asupra lumii cu o sută optzeci de grade, adăugând o a treia dimensiune şi trasând o linie verticală în psihicul său. Aceasta îi dă posibilitatea să „vadă” stările Fiinţei care

anticipează şi determină natura şi calitatea evenimentelor şi a circumstanţelor din viaţa lui.

„Stările şi Evenimentele sunt unul şi acelaşi lucru”, a afirmat Visătorul, sintetizând în această formulă cel mai important element al viziunii Lui. „Timpul care se scurge între ele creează omului iluzia că între stările Fiinţei şi întâmplările din viaţa sa nu există nicio legătură”.

În acel moment, Visătorul s-a oprit şi a luat o pauză. Aveam impresia că îşi aduna din văzduh aserţiunile, înainte de a continua. Apoi a afirmat:

„Dacă omul ar putea să ridice cortina timpului sau să-l înţeleagă, ar descoperi că stările sunt deja evenimente. Stările emoţionale ale omului constituie, de fapt, evenimente care caută o portiţă pentru a se desfăşura”.

La auzul acestor cuvinte, pământul, care deja tremura sub picioarele mele, ca într-un cutremur, s-a despicat brusc. O prăpastie imensă înghiţea universul meu personal, de la vârf până la temelie

şi despărţea, pentru totdeauna, vechiul de nou, tot ce crezusem până atunci de noile credinţe insuflate de Visător. Tremuram pe marginea acelei prăpăstii. Vechiul sistem, cu ideile lui epuizate şi vlăguite de milenii, se năruia.

Certitudinile pe care omul îşi zideşte viaţa, cauzele pe care el le atribuia nefericirii lui şi tot ce îl făcea să se lamenteze şi să acuze lumea, se înfăţişau în toată falsitatea lor. Fatalismul care îl îndemna să creadă că este o fiinţă neajutorată, o jucărie a evenimentelor incontrolabile, victimizarea şi autocompătimirea, care îl îndrumau să caute cauzele nenorocirilor lui în exterior, se dărâmau ca nişte idoli de cenuşă. Există în om tragica dificultate de a distinge relaţia dintre cauză şi efect, prezentă între stările Fiinţei şi evenimentele din viaţa lui.

14. Trecutul este cenuşă

„Cugetarea este Destin… Omenirea gândeşte şi simte negativ!” a articulat Visătorul, pe tonul unei sentinţe irevocabile. „Acest lucru este suficient pentru a explica succesiunea interminabilă de dezastre prin care trece omul şi pe care le numeşte Istorie şi explică, de asemenea, de ce, de-a lungul mileniilor, civilizaţia noastră a fost stigmatizată permanent, de un destin teribil „

„Dacă nu ne amintim istoria noastră, cum putem să tragem învăţăminte din ea?”, am obiectat, în încercarea de a salva câteva fragmente din vechea viziune. Un tremur al vocii, aproape de lacrimi, dezvăluia înfrângerea tuturor credinţelor mele.

Visătorul tăcea. Încercam să învălui cu raţionalitate panica ce creştea necontenit înăuntrul meu şi am întrebat:

„Cum putem evita ca în viitor să comitem din nou erorile trecutului?” „Trecutul este cenuşă!”, a declarat Visătorul, lapidar, spulberând dintr-odată

ideile mele stupide. „Istoria omului este povestea unei viziuni criminale, materializarea celei mai ticăloase părţi ale sale… A rememora această serie nesfârşită de crime, aşa cum procedează toate şcolile din lume, înseamnă doar să o poluăm…”

El a mai afirmat că e vorba despre încercarea milenară a celei mai joase părţi din om de a supravieţui şi a perpetua trecutul, de a-l reitera şi a-l înfăţişa drept un fals viitor. Nici experienţa, nici amintirea erorilor trecute nu poate transforma omenirea sau schimba istoria şi destinul ei. Numai individul singur o poate face, prin propria lui transformare.

Am înţeles absurditatea de a propune copiilor o poveste a erorilor, care nu e guvernată de voinţă, ci de şansă şi criminalitate. Războaiele şi revoluţiile, cruciadele şi persecuţiile, ridicarea şi căderea imperiilor se înfăţişează ca noroiul împroşcat de o mătură cosmică. Trebuie să

îndepărtăm acel trecut criminal şi, odată cu el, amintirea tuturor criminalilor şi a marilor oameni mici, pe care umanitatea i-a transformat în legende şi i-a transmis mai departe ca pe nişte binefăcători şi eroi.

În aparenţă, cruzimea mesajului Visătorului părea să prevestească inevitabilitatea unei sorţi adverse. De fapt, acel pumnal din rănile noastre era un bisturiu de lumină. Dincolo de analizele nemiloase care trăgeau înapoi omul în întunecimea unei lumi infernale, dincolo de mormânt, Visătorul îmi dezvăluia cum să evadez din vinovăţie, durere, ignoranţă… şi moarte. Cuvintele Lui conturau o hartă fluorescentă, care mă conducea spre starea de inocenţă, integritate şi putere. În final, îmi revela scurtătura, trecătoarea… Cuvintele care au urmat mă consolau. Era în ele sugestia unei soluţii. „*N-ar trebui să ne amintim trecutul, ci ceea ce se află deasupra lui*! *Este necesar să dezvoltăm o*

«*memorie verticală*», *perpendiculară pe planul Istoriei… Este imperios necesar să înălţăm fiinţa umană… Lumea nu este creată… lumea este gândită…*”

Simţeam forţa acelei autorităţi cum mi se scurgea prin fiecare fibră a trupului, aceeaşi care, de milenii, în momentele cele mai întunecate ale istoriei, lansase codurile şi evangheliile, basmele şi parabolele omului, ca pe nişte plute sau veste de salvare. Înţelegeam tragedia incurabilei noastre surzenii şi a somnului profund care ne înnegura. De aceea îngerii erau reprezentaţi cu trompete şi tobe, ca o trupă de muzicanţi gălăgioşi.

„Ţi-am spus cândva că, dacă ai fi fost vigilent, conştient şi atent la tot ce se petrecea în Fiinţa ta, moartea soţiei tale nu ar fi fost necesară. N-ai mai fi obligat lumea să-ţi arate atât de multă violenţă. Ca să te refaci, ai nevoie de timp, iar timpul înseamnă durere… Nu trăieşti aici, şi absenţa ta

deschide calea tuturor dezastrelor provocate de lipsa ta de atenţie”.

Grandoarea, universalitatea acelei viziuni, izbăveşte omul de condiţia sa de robot, de marionetă biochimică, mânuită de sforile sorţii unui ipocrit, împovărat de evenimentele din viaţa lui. Îi eram recunoscător Visătorului pentru darul pe care mi-l oferise. Vechile mele idei erau înlocuite cu un adevăr nou şi orbitor: *Nimic nu este exterior*. Totul depinde de tine. Omul nu poate primi nimic din afară: nici succes, nici avere, nici sănătate. Răsuna o voce milenară, aceeaşi prin care vechile şcoli ale responsabilităţii, ca nişte forjerii pentru eroi şi semizei, modelau o umanitate tămăduită. *Lumea noastră, cu toate evenimentele ei, este creată de gândurile noastre*. Până şi gândurile negre creează, căci noi suntem creatorii negativismului. Mai degrabă să învăţăm cum să urmăm firul evenimentelor şi, decât să ne apărăm de lumea pe

care noi o creăm, să revenim la stările pe care le-am generat, să le delimităm şi să le alungăm.

15. Voinţa şi întâmplarea

„Conştiinţa este lumină”, a continuat Visătorul. „Dacă ştim ce se întâmplă înăuntrul nostru, putem să intervenim, în orice moment, în singurul timp real., pentru a proiecta o lume nouă, lipsită de tot ce e întâmplător”.

Acolo unde există această conştiinţă, unde pătrunde această lumină, întâmplarea nu-şi mai află raţiunea de a fi. Accidentele şi bolile, pentru a pătrunde în viaţa noastră şi a se petrece, trebuie să aibă consimţământul nostru; ele au loc atunci când această lumină este diminuată.

Încă o dată, într-o manieră din ce în ce mai convingătoare şi incontestabilă, Visătorul mă aducea în faţa mărturiei că întâmplătorul nu există. *Inopinatul necesită întotdeauna o pregătire*

îndelungată.

„Omul nu se poate ascunde, întreaga lui viaţă este guvernată de Lege şi Ordine”, a afirmat El.

„Dar accidentele?”

„Ele există deoarece omul este aşa cum este! … Deoarece a devenit o creatură degradată… Deoarece acea fiinţă care şi-a îngropat voinţa s-a transformat în propria ei caricatură!”, a răspuns Visătorul şi apoi a adăugat că, pentru umanitatea care nu mai este conectată la propria voinţa, evenimentele şi circumstanţele vieţii sunt orânduite de exterior, de panorama lumii.

Din cuvintele Visătorului am realizat că nefericirea, plaga dificultăţilor şi obstacolele existenţiale, nu se datorează lipsei de şansă, ci lipsei de vigilenţă, lipsei de atenţie la ceea ce se petrece înăuntrul nostru. Era ca şi cum am şofa cu ochii legaţi. Omul, aşa cum este acum, s-a transfigurat într-un somnambul care străbate străzile şi răscrucile, adâncit într-un somn

profund. Deveneam conştient că supravieţuirea însemna, pentru oamenii obişnuiţi, un miracol cotidian. Un fior de teamă mi-a străbătut tot corpul. Nu ştiu cum aş putea descrie oroarea şi compasiunea pe care le-am încercat atunci când am simţit precaritatea vieţilor noastre, care orbecăie în cele mai dezolante părţi ale psihicului nostru, fără lumina unei voinţe călăuzitoare.

Apoi, cuvintele solemne ale unei aserţiuni universal valabile au plutit în aer şi le-am adunat cu meticulozitate:

„Eşti total răspunzător pentru viaţa ta. Eşti complet responsabil de destinul tău. Trebuie să recunoşti că acea durere, boală şi sărăcie nu sunt accidente, ci roadele discordiilor tale lăuntrice. Tu şi numai tu le poţi găsi soluţia”.

În opinia Visătorului, accidentalul este întotdeauna un semn de vindecare, o plată, însă una involuntară. Atunci când voinţa lipseşte, lumea trece în locul ei, iar noi plătim, cu şansa şi

întâmplarea. Stările Fiinţei, guvernate de voinţă, atrag evenimentele pe care le întâmpinăm. Plata voluntară, în avans, este opţiunea unei omeniri tămăduite. Plata restantă, involuntară, este alegerea unei umanităţi căzute, care plăteşte cu delăsare, suferinţă şi timp. Degradarea acestei înţelegeri, în orice spaţiu şi timp, dă naştere la o serie nesfârşită de metode, de încercări de a plăti în avans. Numitorul lor comun este autopedepsirea. Încercarea de a evita dezastrele viitoare, dorinţa de a le îndepărta din destin erau însoţite, în istoria civilizaţiilor, de sacrificii şi de autoflagelare, prin suferinţe autoprovocate.

Mă gândeam la sacrificii, la jurămintele penitenţilor, la martirii jertfiţi pe altarele sanctuarelor şi bisericilor, la brâiele din păr de cal, purtate de penitenţi. Reflectam, cu noua mea inteligenţa, la riturile tribale şi la sacrificiile animale, antice, la oamenii jertfiţi şi oferiţi drept ofrandă, de-a lungul mileniilor, divinităţilor

invizibile şi vizibile. Dincolo de diferenţele aparente dintre ritualuri şi de metodele alese, recunoşteam degradarea unei înţelepciuni uitate. În umbra acestor manifestări, se puteau distinge reverberaţiile îndepărtate ale înţelepciunii originare, tăişurile conştiinţei, conform căreia adevărata cauză a tot ce se întâmplă se ascunde înăuntrul nostru. După cum îmi explicase şi Visătorul, ele sunt amintirea vagă a plăţii anticipate, aşa cum o percepe o omenire care nu cunoaşte un alt mod de a ispăşi.

În opinia Visătorului, plata în avans constituie transformarea sinelui şi, implicit, sinteza celor mai importante funcţii ale omului: atenţia, cunoaşterea de sine, transfigurarea emoţiilor negative, eliberarea de balastul lăuntric. La cele mai joase niveluri ale omenirii, această inteligenţă se degradează, iar plata anticipată se transformă într-un efort lăuntric de autopedepsire.

Îmi aduceam aminte de procesiunile pe care

le văzusem când eram copil, de cei care purtau, asudând lacrimi şi sânge, povara unei statui a Madonei sau a vreunui sfânt îi urmăream cu luare-aminte. Înainte de a executa o altă mişcare, ei îşi aranjau pânza peste umerii răniţi, pentru a se proteja de greutatea insuportabilă a barelor de fier. Traversau aleile şi parcurile, croindu-şi drum de o parte şi de alta a mulţimii zdrenţăroase care făcea semnul crucii şi cădea în genunchi. Revedeam feţele lor purpurii din pricina efortului şi sfinţii, cu ochii aţintiţi spre cer, cu colierele aurite şi zornăitoare, legate la ceafă. Giuseppona se apleca deasupra mea, pentru a nu fi atins de acea febră trupească. „Îşi câştigă locul în Paradis”, mi-a spus odată. Mi-am jurat că nu voi merge niciodată acolo unde trăiau acele figuri înspăimântătoare. Nu-mi dădeam seama că, de fapt, asistam la o alegorie vie a plăţii. Însă Visătorul mi-a explicat că aceasta era încercarea de a plăti în avans, prin a suferi şi a-ţi produce

durere, pentru a îndepărta suferinţele viitoare, pentru a exorciza calamităţile şi dezastrele plănuite de propria lipsă de atenţie, pe cale de a le arăta în lumea evenimentelor. O umanitate zdrobită de greutatea superstiţiilor, plăteşte doar cu bani, suferinţă şi delăsare.

Accidentul este întotdeauna o plată sau semnul unei vindecări involuntare", a repetat Visătorul şi a subliniat de câteva ori faptul că era o plată, un rău în slujba binelui şi niciodată o pedeapsă. El nu dorea ca viziunea Lui să se alinieze în vreun fel în acea înşiruire de reguli, de la legea talionului, ochi pentru ochi, până la legea karmei sau până la replica dantescă, inventată de om, spre a-şi oferi sieşi un motiv pentru nenorocirile lui. Verifică dacă notasem în carneţel tot ce-mi spusese până în acel moment.

Pentru Visător, în clipa în care voinţa nu mai funcţiona, lumea îi luă locul. Aplicarea voinţei, în toate opţiunile noastre, elimină plata involuntară,

accidentalul, aleatoriul. Prin intenţie, ne putem conduce destinul.

Accidentalul este o voinţă degradată, uitată, îngropată” a continuat Visătorul. „Paradoxal, accidentalul este o «voinţă involuntară», care înlocuieşte adevărata voinţă”.

Îmi amintesc că Evanghelia vorbeşte despre oameni de „bună voinţă” şi Visătorul mi-a confirmat că acea sintagmă îi reprezenta pe oamenii care s-au întors la izvor, pentru a recâştiga voinţa îngropată şi uitată, „buna” voinţă.

„Omul înlocuieşte voinţa cu lăsatul la voia întâmplării. Aceia care conştientizează acest fapt caută o Şcoală capabilă să le readucă integritatea pierdută”, a spus El şi a continuat, afirmând că „acesta este motivul real pentru existenţa fiecărei şcoli: reîntoarcerea la unitatea Fiinţei. Această misiune stă, în etimologia latină, la rădăcina expresiei *versus unum*, care cuprinde sensul completitudinii, al totalităţii, mişcarea spre

integritate; dar universităţile şi-au uitat de mult raţiunea pentru care există.

Doar puţini realizează necesitatea unei Şcoli speciale şi încă şi mai puţini deţin calităţile necesare pentru a o găsi”.

Pentru o fracţiune de secundă, mi-a trecut prin minte că eu eram acela care aparţinea acelui fragment de umanitate. Nu aveam timp pentru nici cea mai vagă presupunere, pentru că Visătorul era deja înăuntrul meu, scotocind ca un hoţ care pătrunsese în gândurile mele.

„*Nu*! *Tu nu faci parte dintre aceia*!”, a spus El. Tonul lui grav pendula între dezamăgire şi mustrare dispreţuitoare.

„Eu sunt cel care te-a ales!”

În timp ce rostea aceste cuvinte, adoptase una dintre cele mai aspre atitudini, ca un războinic care se pregăteşte de luptă, punându-şi coiful pe ochi. Am îngheţat Regretam amarnic acel gând. Voiam să-l opresc, dar era tardiv.

„Te-am ales ca pe un exemplu, pentru a demonstra că, dacă tu reuşeşti, orice om poate reuşi!”, a spus El, fixându-mă fără cruţare.

„Omenirea se poate redresa, regenera, renaşte… îşi poate recâştiga voinţa îngropată. Nu este nevoie de o revoluţie a maselor. Adevărata transformare a omenirii se întâmplă prin transformarea unui singur individ, care îşi atinge propria integritate, desăvârşirea lui însuşi. Omul este lovit de o nenorocire, precum accidentul fiului tău, tocmai pentru a-l face să înţeleagă că el aparţine acelui segment de oameni care plătesc numai atunci când sunt constrânşi… prin întâmplări fortuite.

Dacă nu poţi să dai un sens suferinţei tale, vei fi ales de acea mulţime superstiţioasă pe care o priveai pe când erai copil, de acea umanitate care încearcă să preîntâmpine evenimentele, prin îmblânzirea unei divinităţi exterioare, despre care crede că îi controlează viaţa. Dacă nu faci parte

dintr-o procesiune, atunci vei fi surprins pe un stadion, în mulţimea agitată, adunată de iubirea fanatică pentru sport”

Mi-a povestit despre un alt mod, popular, de plata: prin roluri. O lege infailibilă îl aşază pe fiecare la locul potrivit. Cei care se ocupă cu cele mai josnice treburi în spitale, în tribunale, în închisori, consideră că muncesc pentru a-i ajuta pe ceilalţi, că şi-au ales singuri acea slujbă, că au trecut printr-o selecţie, că au câştigat un concurs pentru ocuparea acelui rol şi că au plătit cu vârf şi îndesat pentru aceasta, când de fapt ei încă plătesc.

„Acele roluri sunt plăţi în rate”, a spus Visătorul ironic, păstrându-şi atitudinea gravă şi umorul sec. „Rolul pe care omul şi-l asumă reprezintă ispăşirea lui şi, într-o bună zi, va deveni sicriul lui”.

„O nouă omenire va substitui plata involuntară, purificarea involuntară, cu o altă

plată în avans”, a prevăzut El. „Vindecarea va apărea înaintea bolii şi soluţia se va ivi înaintea apariţiei problemei”.

„Iubeşte-te pe tine însuţi, cu toată tăria, în orice împrejurare şi sub orice condiţie… neîncetat Lucrurile vin de la sine, ca o consecinţă naturală şi sunt întotdeauna reglate de voinţa noastră”.

Mi-a dat câteva clipe de răgaz pentru a-mi termina notiţele ce umpluseră paginile carneţelului şi apoi, ca şi cum adresa un apel către toţi eroii care ne ascultau, a spus:

„Trebuie să aducem un fragment de eternitate acelora care, ca şi tine, trăiesc în cercurile infernale ale organizaţiilor”. Speram ca această misiune extraordinară să mi se încredinţeze chiar mie, însă El nu se pronunţă asupra acestui fapt.

„Trebuie să reîncepi de acolo de unde ai plecat. Nu există altă solup el, s-a referit El brusc la statutul meu, la faptul că lucram din nou la

corporaţia ACO. „Ceea ce nu a fost integrat, trebuie repetat!”

Vestea că Visătorul mă lua cu El la bord şi că acea călătorie va continua la nesfârşit, era pentru mine ca o explozie de energie. Simţeam extazul acelora care iau o gură de aer proaspăt, după o apnee prelungită.

După întâlnirea mea cu Visătorul, fiul meu, Luca, începu să se refacă şi, după o scurtă perioadă de convalescenţă, şi-a revenit complet. Cerul de deasupra orăşelului Chia devenea din ce în ce mai senin şi mai uşor, de parcă se risipea o ceaţă sufocantă. În zilele următoare, am ascultat cu atenţie semnalele care mi-ar fi îndreptat paşii spre următoarea mutare. Îmi promiteam ca, de data aceasta, să nu uit schimbarea care îmi fusese indicată de Visător. Îmi imaginam că noua mea slujbă va necesita stabilirea întregii (amilii într-o ţară îndepărtată. De fapt şi baza mea din Italia se deplasase cu câţiva kilometri, însă noul câmp de

acţiune se găsea la celălalt capăt al lumii. Scrisoarea „neaşteptată” a unui important „vânător de capete” în resursele umane, din Via Larga, mă invita la un interviu. Doar la trei săptămâni după acea întâlnire cu Visătorul, mă regăseam în fruntea pieţelor din Orientul îndepărtat, în Divizia Comercială Internaţională a unui colos multinaţional. De data aceasta, mi-am ars toate punţile şi am zăvorât toate uşile care ar fi făcut posibilă reîntoarcerea mea în trecut.

CAPITOLUL VIII

La Shanghai, cu Visătorul

1. Perfecţiunea nu se repetă niciodată

Din hotelul Concert Plaza, situat în zona râului Bund, Visătorul şi cu mine priveam ambarcaţiunile de transport în comun cum pluteau, ocupate, în susul şi în josul râului Hungpu. În acel loc, imensul râu curgea printre cele două centre ale Shanghaiului: primul, din perioada colonialismului european, cu arhitectura sa monumentală; al doilea, reprezentat de noul cartier Pudong, cu un stil arhitectonic futurist şi clădiri zgârie nori. De aici, cât puteam vedea, oraşul este o arie gigantică, înţesată de clădiri uriaşe, într-un stil vizionar, concepute ca pentru un megalopolis al viitorului.

Nu-l întâlnisem pe Visător de la întoarcerea

mea din Kuweit şi afilierea la noua mea slujbă, în Extremul Orient. În aceste luni, am citit şi recitit, la nesfârşit, notiţele făcute pe parcursul lungii mele ucenicii şi în diferitele circumstanţe ale vieţii, când am încercat să aplic principiile învăţate de la El. Îmi doream foarte mult să-l reîntâlnesc, dar, în acelaşi timp, îmi era şi teamă. Două probleme, strâns împletite, erau încă nerezolvate şi rămăseseră deschise, ca două răni: modul laş în care părăsisem Kuweitul şi relaţia mea cu Heleonore. Erau chestiuni spinoase, pe care nu le mai puteam evita.

După amiaza fusese plină şi învăţăturile Visătorului fuseseră printre cele mai extraordinare din întreaga mea ucenicie.

Alături de El, ascultându-l, am traversat vechile grădini Yu Yuan, iar apoi ne-am plimbat prin reţeaua de străduţe din preajma templului budist, în cartierul vechii pieţe. În prezenţa sa, prin mulţimea densa a imensului oraş, simţeam

acelaşi miracol şi protecţie ca şi cu mulţi ani în urmă când, cu Giuseppona de mână, parcurgeam labirintul străduţelor care zgâriau trupul Neapolelui, ca nişte răni infectate.

Visătorul cunoştea Shanghaiul şi China, de parcă ar fi trăit acolo de mai multă vreme. Mi-a explicat detaliat istoria şi mentalitatea chinezilor, disecând fiecare detaliu şi comentând cele mai neînsemnate evenimente din viaţa cotidiană. Un meşteşugar la lucru, vestimentaţia unui trecător sau tocmelile dintr-un magazin minuscul, se transformau în lacrimi picurând la rădăcinile unei civilizaţii ce reprezentase leagănul confucianismului. Secretul acelui liant social, care împletea laolaltă mai mult de un miliard de oameni, înţelepciunea ferecată în cele şase virtuţi, mi se dezvăluiau, prin intermediul Visătorului, cu aceeaşi gravitate ca şi înţelepciunea care le crease. O tânără artistă era absorbită în decorarea unor vase de sticle microscopice. Le picta, dinspre

interior spre exterior, cu o răbdare şi cu o măiestrie incredibile. Ne-am oprit în faţa standului şi, pentru o clipă, Visătorul i-a admirat mişcările, fără să spună niciun cuvânt. Apoi, încetişor, şi-a îndreptat privirea de la mâinile feţei, spre mine. Timpul se dilata. Acea clipă devenise o eternitate şi mă pierdeam în acei ochi care mă străpungeau, cum nimeni nu o mai făcuse până atunci. Gingăşia mamei mele, Carmela, gravitatea lui Giuseppe, afecţiunea unui prieten, prestanţa unui profesor, se concentrau în acea privire, care îmi sfâşia sufletul. Acea decoratoare era El. El îmi arăta lucrarea, procesul de transformare lăuntrică prin care fiecare om trebuie să treacă şi pe care nimeni din lume nu-l va săvârşi în locul lui: să devină creatorul propriei sale existenţe. Într-o fracţiune de secundă deveniserăm creatura, faţă în faţă cu creatorul, fără ecrane protectoare, măşti sau roluri. În acea clipă, simţeam grandoarea acelei fiinţe, ascultam răsuflarea, fără bariere, fără limite

şi sorbeam o picătură din libertatea Lui. Gândurile îmi erau confuze şi învălmăşite.

Prima fotogramă de care devenisem conştient, după acel moment, era faptul că stăteam la o masă, într-un colţ de cafenea. Atmosfera era aceea a unei ceainării antice. De la fereastră, puteam vedea întreaga structură de lemn care se ridica pe stâlpi, în mijlocul unui lac. Mă gândeam la Visător. Îl căutam cu privirea. L-am găsit acolo, alături de mine. M-am înveselit. Am observat că localul era frecventat exclusiv de chinezi. Clienţii, înfăţişarea lor, vestimentaţia, mobilierul, păreau ca desprinse dintr-o pictură din perioada colonială, când Shanghaiul – pe atunci un sat de pescari – se transforma într-unul dintre cele mai mari porturi din lume. Glasul Visătorului, la început slab şi îndepărtat, ajungând la urechile mele, peste sporovăiala frenetică a clienţilor, a devenit mai limpede. Încă de la primele cuvinte, mi-am dat seama că El continua un discurs pe

care îl începuse mai devreme.

…fiecare problemă a omenirii, de la crima bunăstării la sărăcia *endemică a multor regiuni de pe planetă, reprezintă doar un simptom al unei boli mentale*”. Afirmaţia Visătorului m-a aruncat afară din starea de toropeală care mă învăluise. Acele cuvinte erau doar preambulul unui discurs pe care îl recunoşteam ca fiind una din pietrele de temelie ale sistemului său de gândire. Mi-am îndreptat spatele uşor, aproape pe furiş, şi m-am pregătit să ascult cu mare atenţie. Din explicaţia care a urmat reieşea că, din noaptea vremurilor, nenorocirile omului constituie materializarea nedesăvârşirii lui, reflectarea fiinţei sale fragmentate. Acea fisură din psihic îşi are originea în cel mai îndepărtat stadiu al omenirii, în copilăria ei… Eram complet treaz, dureros de lucid, când El a subliniat: „*Lumea este aşa, deoarece tu eşti aşa*”. Lumea, realitatea despre care credem că se află în afara noastră, constituie

ecoul fizic al psihicului nostru, al fiinţei noastre. Mi se încâlceau minţile, între timp, doi chelneri tineri, în costume tradiţionale, aduseseră tot ce era necesar pentru prepararea ceaiului. Visătorul îşi întrerupsese discursul, pentru a urmări acea operaţiune, pe care o considera de o importanţă maximă. Câteva minute bune, El a rămas absorbit în direcţionarea şi căutarea fiecărui detaliu din acel ritual meticulos. Ardeam de nerăbdare. Nu mai puteam aştepta şi voiam ca El să continue. Secretul nenorocirilor milenare care zdrobiseră omul şi, probabil, rădăcina propriei mele nefericiri, erau pe cale să mi se dezvăluie… Eram uimit şi dezamăgit de faptul că El întrerupsese o discuţie atât de importantă, pentru ceva atât de insignifiant Evident că nu dădeam glas gândurilor mele, aşa că am continuat să le stimulez. Încă mai credeam, pe atunci, că gândurile sunt invizibile şi omul şi le poate ascunde.

„*Nimic nu e prea mic sau neînsemnat*!”, a

spus El. Afirmaţia m-a surprins, ca o mustrare. Vorbea fără să mă privească, aparent preocupat de detaliile acelei ceremonii. Mă simţeam ca şi cum fusesem prins în flagrant delict şi am roşit de jenă.

„Asigură-te că fiecare dintre acţiunile tale este desăvârşită”, a spus El. „Impecabilitatea înseamnă să nu execuţi nicio acţiune inutilă”.

Apoi, în timp ce alegea soiurile de ceai pe care urma să le gustăm, dintr-o listă lungă, a adăugat: „Când ceva este bine făcut, este făcut pentru eternitate! întregul univers ştie asta şi nu mai trebuie s-o repeţi”.

După o pauză scurtă, a adăugat: „Doar imperfecţiunea se repetă. Perfecţiunea nu se multiplică niciodată, deoarece ea transcende singură, constant.

O crisalidă perfectă, încetează să mai fie o crisalidă perfectă şi moare, pentru a deveni o fiinţă de un ordin superior, în acest caz, un

fluture”.

El a continuat să spună că, datorită conştiinţei care reglează mecanismele lăuntrice şi cele mai amănunţite angrenaje ale maşinăriei noastre, omul poate să modeleze lumea şi să schimbe cursul istoriei.

„Evoluţia universului depinde de evoluţia individului şi de transformarea lui. Individualul şi universalul sunt acelaşi lucru”, a subliniat El… Această idee se află la originea civilizaţiei şi a fiecărei forme de artă… Ea trebuie readusă în actualitate şi să devină elementul central al educaţiei omului”. A adăugat că teatrul, dansurile sacre şi toate ritualurile inventate de omenire izvorăsc din această constatare: totul este interconectat Cea mai mică mişcare pe verticală, în lumea voinţei, produce schimbări majore în lumea evenimentelor.

„Universul se află în creierul nostru… este o sămânţă, înăuntrul omului, care se dezvoltă atunci

când doreşte el”, a spus El şi apoi a adăugat „Din acest motiv, dacă un om intervine intenţionat asupra celui mai mic lucru sau face cel mai simplu lucru perfect, atunci…”

„Cum ar fi să prepare ceaiul?” m-am străduit să vorbesc reverenţios, încercând să-mi tac iertate nefericitele consideraţii anterioare, care rămăseseră fără răspuns.

„*Sau cum ai învăţa să slujeşti impecabil*”, a sugerat Visătorul, pe un ton grav şi sarcastic, urmând din nou regulile jocului său. La auzul acestor cuvinte, am observat că cele două fete îşi aruncau priviri una alteia şi zâmbeau. Îmi imaginam că era vorba despre o complicitate respectuoasă, o înţelegere reverenţioasă faţă de Visător. Gândul că şi ele făceau parte dintre „oamenii Şcolii” mi-a străbătut mintea ca un fulger şi mi-a tăiat respiraţia. „*Cu un gest impecabil el şi-ar putea orândui universul personal pentru totdeauna… s-ar putea înălţa deasupra*

fragmentului de existenţă mizerabilă unde totul este programat, de la naştere până la moarte, şi şi-ar putea schimba propriul destin… Lumea este reflectarea, ecoul Fiinţei…”

Am notat cu acurateţe acea învăţătură preţioasă ca nişte pepite, în carneţelul meu şi am descris împrejurările aparte care contribuiseră la naşterea ei.

2. Raţiunea omului este înarmată

Între timp, masa fusese aranjată somptuos. Feţele de masă, albe ca zăpada şi brodate cu îndemânare, întâmpinau zâmbitoare porţelanurile fine, tăvile cu dulciuri şi prăjituri de tot felul. Când această parte a ritualului fusese încheiată şi ordinele sale fuseseră ascultate în totalitate, a reluat discuţia pe care o întrerupsese.

Mi-a făcut semn cu bărbia, pentru a-mi atrage atenţia asupra celor ce se petreceau în

jurul nostru şi a spus: „Tot ce vezi şi atingi, ceea ce omul numeşte realitate, este psihologie… solidificată. Gândurile omului se materializează şi devin «lumea». Faptele sunt gânduri”.

Vocea lui era din ce în ce mai gravă. Tonul răguşit trăda revelaţia dureroasă pe care urma să o dezvăluie.

„Cele mai grave boli ale omului şi cauza tuturor îmbolnăvirilor lui individuale sau sociale reprezintă sciziunea lăuntrică, psihologia hi conflictuală”. *La* auzul acestor cuvinte, un caleidoscop de imagini a izbucnit în mine şi mi-am amintit de vocea miturilor pe care omul le creează şi le deapănă, de mii de ani. Pe fundalul acesta imaginar s-a înălţat episodul naşterii zeiţei raţiunii. Atena, care a ţâşnit înarmată cu arme strălucitoare din pereţii scobiţi ai craniului tatălui ei, Jupiter, fiică a migrenelor sau a coşmarurilor zeului.

„E un mit avertisment”, a spus Visătorul,

infiltrându-se în vertijul acestor gânduri şi prinzând acea imagine *„raţiunea omului este înarmată*”.

Pauza care a urmat, mi-a tăiat răsuflarea.

„Acesta este cel mai lucid diagnostic al bolii civilizaţiilor”.

„Aşa se face că Grecia antică… cunoştea ceea *ce* urma să i se întâmple!”, am exclamat, înflăcărat de acea descoperire.

Răspunsul Visătorului s-a lăsat – aşteptat. Veselia nervoasă pe care o manifestasem la discursul Lui ajunsese la paroxism şi se transforma rapid în îngrijorare. Simţeam povara acelei revelaţii ce devenea din ce în ce mai serioasă şi i-am conştientizat dimensiunea. Era dureros pentru mine să-mi ating limita, să-mi descopăr neputinţa de a înţelege frumuseţea, sensul acelei descoperiri.

„Nu! Grecia nu ştia să-şi asculte înţelepţii şi oracolele”, a spus El. „Să-ţi recunoşti răul, vina

înseamnă deja că te vindeci”.

În timp ce notam răspunsul Visătorului, încercând să-mi imaginez naşterea mentală a lui jupiter, am devenit conştient de faptul uluitor că nu exista nicio iconografie care să reproducă mitul Atenei şi că, de fapt, nu exista nicio urmă a acelei naşteri profetice, teribile, în întreaga istorie a Artei.

„Omul nu doreşte să-şi vadă stupiditatea, să recunoască negativismul gândirii sale”, mi-a explicat Visătorul. „De secole întregi omenirea este avertizată şi chiar simte cum umbra acestei profeţii se întinde peste destinul ei. Să nu fii capabil să accepţi, să nu ştii ce să faci şi cum să eviţi înseamnă să încerci s-o îndepărtezi sau să o treci cu vederea.

Recunoaşterea părţii întunecate dinăuntrul omului reprezintă soluţia, vindecarea, salvarea supremă…

El mi-a dezvăluit că, în cazul în care

mulţimea ar recunoaşte cauza nenorocirilor ei, s-ar putea ridica din starea de sclavie în care trăieşte acum.

Dar este imposibil. Numai individul o poate conştientiza. Mulţimea nu doreşte accesul la cunoaştere şi nici nu o caută, pentru că se teme de tot ce este nou şi necunoscut. Sclavia în care trăieşte omenirea, miile sale de nenorociri, se fondează pe teama de necunoscut, care o tulbură şi o orbeşte. Conducătorii politici, de-a lungul timpului, au cultivat şi au consolidat această fobie faţă de lucrurile noi. Mulţimea nu poate visa. Când o civilizaţie nu-şi mai urmează visul pe care ea însăşi l-a creat, glasul oamenilor strălucitţi se stinge. Absenţa lor vesteşte căderea culturilor şi civilizaţiilor şi coincide cu momentele de nebunie colectivă capabilă să distrugă tot ce s-a creat de-a lungul secolelor, de indivizii care visează, de poeţii acţiunii.

„Mulţimea este o fantomă”, a conchis

Visătorul „o maşinărie influenţată de tot şi de toate… care nu are credinţă, nu are voinţă adevărată… nu poate crea, ci doar distruge. Acesta este adevăratul rol al mulţimii… Numai integritatea, care deţine voinţă, are capacitatea să viseze şi să dea concreteţe imposibilului…”

Tot ceea ce îmi spusese Visătorul se aplica companiilor şi organizaţiilor moderne. Am înţeles că acestea au o viaţă limitată, nu din cauza problemelor financiare, sau de tehnologie, sau de piaţă, ci datorită faptului că duc lipsă de oameni integri şi responsabili, de oameni care iubesc.

La apelul lui, nenumărate soiuri de ceai au început să sosească. Le comandase urmând legi gustative şi olfactive vechi de când China însăşi.

Savura cu satisfacţie spiralele aromate ce se înălţau din ceainicele delicate, pe care chiar El le lua de tortiţă, picurând conţinutul în ceşcuţele noastre.

După o plimbare îndelungată şi emoţiile

acelei descoperiri, mi-am dat seama că era cazul să testez produsele fine de patiserie care ni se ofereau pe diferite platouri. Visătorul mă fascinase atunci când îmi relatase originile legendare ale unor dulciuri şi îmi detaliase reţetele şi modul lor de preparare, care data încă de pe vremea dinastiei Ming. Ca întotdeauna, era o gazdă amabilă, dar nu se atingea deloc de mâncare.

„Omul traversează oceane, escaladează cele mai înalte vârfuri şi îşi riscă viaţa în cele mai periculoase acţiuni” a reluat Visătorul. „Se retrage în temple, schituri şi moschei… se regăseşte în rugăciuni şi se uneşte în sex… alege penitenţa sau libertinismul… chilia călugărului sau provocările afaceriştilor… mereu în căutarea sinelui… în tentativa nesfârşită de a-şi găsi desăvârşirea”.

Chiar şi religiile laice, de la psihanaliză la comunism, constituie doar versiunea secolului douăzeci a aceleiaşi căutări.

Chiar şi ele, ca şi confesiunile religioase, pot

fi considerate experimente, izvorâte din numeroasele încercări pe care omul le-a întreprins în toate civilizaţiile şi de-a lungul veacurilor pentru a-şi recâştiga integritatea, adică acea stare specială de certitudine care este un drept dobândit prin naştere şi pe care el şi-o aminteşte ca pe un paradis pierdut.

„Istoria omului este o călătorie de întoarcere; parabola fiului risipitor este metafora ei neuzurpată de timp” a afirmat Visătorul. „Însă toate religiile şi-au uitat raţiunea de a fi. Ele s-au degradat şi s-au transformat tocmai în reversul lor: maşinării de promovare, nu doar a morţii, ci şi a ideii ineluctabilităţii ei… în loc să o vindece, ele au alimentat sciziunea şi conflictele, au cultivat intoleranţa şi războaiele de principii şi tot felul de superstiţii”.

Însuşi creştinismul, şi-a amintit Visătorul, abandonat în mâinile unor oameni cu o psihologie conflictuală, a devenit inchiziţie, în foarte scurt

timp şi fără a-şi schimba numele. Chiar şi astăzi, loviturile de buldozer ale paradoxurilor evanghelice, care ar fi avut puterea să distrugă structura mentală a vechii omeniri, au degenerat, iar puterea virtuoasă a fabulelor lui, înţelepciunea legilor sale economice s-a redus la catehism, devenind poveşti pentru copii. Învăţătura lui este lăsată pe mâinile unor instructori inconştienţi, care îşi predau lor înşişi şi care, în mod absurd, devin continuatorii acelui somn hipnotic pe care Evanghelia a vrut să-l doboare. Notiţele mele deja umpluseră paginile carneţelului atunci când L-am auzit spunând:

„Trebuie să insuflăm copiilor ideea de nemurire fizică”. În umbra tonului aparent calm cu care rostise acele cuvinte se simţea puterea, forţa eroică a unui strigăt care chema la o revoltă planetară. Un fulger a spintecat întunericul secolelor şi am văzut un steag fluturând în vâltoarea a mii de lupte duse împotriva

superstiţiilor, fantomelor şi idolatriei.

„Această idee trebuie cultivată în orice şcoală, la orice grad şi nivel, chiar în universităţi… cu prudenţă, deoarece atunci când aduci în discuţie moartea, devii automat duşmanul tuturor ideologiilor şi religiilor”, a sfârşit Visătorul dialogul nostru, pe un ton prevestitor.

3. Animalul care minte

În acel moment, lucrurile au început să se limpezească pentru mine. Ca nişte piese care îşi găsesc locul lor potrivit în joc, fiecare părticică din învăţătura lui extraordinară se îmbina cu celelalte, până când, sub ochii mei, au dat naştere unei viziuni năucitoare. În cele din urmă, povestea milenară a dezastrelor, atrocităţilor şi nenorocirilor îşi găsise explicaţia. Absurditatea miilor de conflicte, paradoxul tragic al mulţimii împovărate, într-un univers al miliardarilor,

cruzimea de a lăsa milioane de copii să moară, când ar putea fi salvaţi fără niciun efort, îşi găseau adevărata motivaţie, cauza de dincolo de timp, spaţiu, etică sau credinţă. Omul, în starea actuală, este bolnav psihic! Şi astfel, societăţile şi instituţiile pe care el le creează reprezintă materializarea psihicului lui conflictual, a logicii lui contradictorii şi imaginea din oglindă a credinţei lui în moarte.

Mă întrebam cum şi când intervenise această vătămare psihică. Aş fi dat orice să aflu! Ar fi fost cea mai senzaţională descoperire din istorie şi cu siguranţă cea mai folositoare. Imaginaţia mea o luase razna. Mă consideram un cercetător ştiinţific care se întorcea înapoi, pe cărarea mileniilor, în căutarea unui eveniment care redusese omul la condiţia actuală, un fel de călătorie pe Lună, pentru aflarea înţelepciunii pierdute a lui Orlando.

„Tradiţia creştino-iudaică a determinat acea

prăbuşire fatală, izgonirea din Rai”, a intervenit Visătorul, cu o urmă de umor jovial în voce, „şi a etichetat-o drept păcatul păcatelor, «păcatul originar». Păcatul de neiertat”.

Aveam o sută de întrebări – pentru Visător. Era minunat să mă alătur cunoaşterii Lui inepuizabile, acelei autorităţi speciale, care nu aparţinea acelora ce interpretează sau fac supoziţii, ci acelora care cunosc. Simbolistica muşcatului din măr, a şarpelui, a frunzei de smochin mă intrigaseră de când mă ştiu. Întotdeauna simţisem un fel de disconfort intelectual în faţa acestei tradiţii autoritare, care rezistase de patru mii de ani şi crease o tragedie atât de mare, dintr-un fapt atât de insignifiant. Oare de ce fusese numit păcat capital?

„Muşcatul din măr nu este un fapt insignifiant”, mi-a explicat Visătorul „ci metafora primordială a căderii fiinţei umane, care se îndepărtează de natura sa şi-l transformă pe

creator în creatură. Muşcatul din măr echivalează cu credinţa într-o lume exterioară nouă, care ne conţine şi ne guvernează, care dă consistenţă fanteziei despre celălalt… pentru om, reprezintă începutul dependenţei şi al întregii lui istorii tragice”.

Visătorul şi-a amintit primele cuvinte ale lui Adam şi ele tremurau grav şi solemn în toate fibrele mele, ca acelea a unui corifeu, învăluindu-mă în teroarea terapeutică a tragediei. Ele vor răsuna mereu ca un autodenunţ, ca stigmatizarea unei fiinţe decăzute: „Mă ascundeam… mi-era teamă… nu am fost eu… era femeia pe care mi-ai dat-o…” Mă simţeam singurul spectator la un dezastru universal, la o tragedie iremediabilă. Drama dezagregării noastre se petrecea chiar acolo, în acel moment. Iar eu eram singurul susţinător al apariţiei pe scena lumii a acelei fiinţe, pe care Visătorul o definise admirabil: „animalul care minte”.

„Cuvintele lui Adam marchează naşterea dependenţei şi reprezintă manifestul omului comun, mincinos şi iresponsabil”, a spus Visătorul. „Cele mai vechi cuvinte cărora «tu» le poţi da de urmă”.

Folosirea acelui «tu», chiar şi în trecere, era atât de meşteşugită, încât dinaintea mea s-a aşternut viziunea unor tradiţii mai vechi decât Geneza, îmi imaginam comorile inaccesibile sau cunoaşterea pierdută, de care n-aş fi aflat niciodată nimic, dacă Visătorul n-ar fi fost deţinătorul ei nemuritor, încă o dată, mă confruntam cu misterul acelei fiinţe care traversa timpul şi civilizaţiile şi cunoştea secretul şcolilor pierdute care străluceau, fără vlagă, ca nişte bijuterii îngropate. Stimulat de descoperirile succesive, în timp ce cuvintele Visătorului ţâşneau şi produceau cutremure în fiinţa mea, continuam să iau notiţe, frenetic, cu mâinile tremurânde. Când a observat paloarea mea ieşită din comun,

Visătorul a intervenit, pentru a-mi aduce puţină alinare şi, pe jumătate în glumă, referindu-se la condiţia mea de angajat, m-a ironizat şi a spus: „*Birocraţii au crezut că, din cuvintele lui Adam, din primele vorbe rostite de un om căzut în dizgraţie, izvorăsc identificarea cu lumea externă şi dependenţa aflată la rădăcinile sale*!”

Limbajul care, după părerea Visătorului, constituie sinteza gândirii şi suflului uman, în cazul lui Adam revelează existenţa unei fragmentări psihice, a unei sciziuni a fiinţei. Dacă el ar fi fost una cu Dumnezeu, cum de şi-ar fi dorit şi cum s-ar fi crezut capabil să-l întreacă? Este evident că Adam era deja scindat, înainte de apariţia Evei şi a şarpelui.

„Minciuna, ascunzătorile, judecata, justificarea şi autocompătimirea au fost şi vor fi doar vorbe şi au existat, ca un stigmat psihic, înainte ca omul să fie izgonit din rai, pentru ca acea fiinţă să se trădeze singură şi să-şi piardă

integritatea”.

Când a muşcat din măr, Adam a schimbat viaţa cu moartea, libertatea cu dependenţa, integritatea cu sciziunea. Nemurirea, care reprezintă dreptul dobândit prin naştere al individului, a fost înlocuită cu o eternitate inconştientă, fragmentată şi muritoare. A fost redusă la o înmulţire animalică, bazată pe copulaţia sexuală şi reproducerea vivipară…

În timp ce Visătorul vorbea, simţeam o senzaţie neobişnuită, un fior profund, care însoţeşte, de obicei, o descoperire importantă.

„Păcatul lui Adam este mortal, deoarece reprezintă o cădere în timp”, a încheiat Visătorul, „căderea în starea hipnotică a credinţei că omul este supus morţii”.

„*Dar omul nu moare, el poate doar să se* sinucidă, a enunţat El, dintr-o suflare, cu aerul agresiv şi totuşi precaut a acelor care împărtăşesc un secret insuportabil. Umorul Lui anacronic

aducea un plus de patos acelei afirmaţii, care deja era extrem de dramatică: „*Moartea este întotdeauna o sinucidere*!”

„A venit vremea ca omul să se întoarcă acasă, să se trezească din somn şi să ia ceea ce îi aparţine de drept… nemurirea pierdută”.

Simţeam că acea viziune mă transforma, prin înţelepciunea ei, că se împrăştie prin organele mele şi îmi pătrundea în celule, molecule şi atomi. Şi în timp ce îmi vorbea despre răul tuturor relelor, originile ancestrale ale scindării omului şi „păcatul” lui, el mă vindeca. Întreaga mea fiinţă era cuprinsă de o recunoştinţă fără seamăn.

4. „Fii un om liber!”

Gândurile mele se învârteau în jurul acelor lucruri extraordinare pe care le auzisem de la Visător, în acea după amiază. Încercam zadarnic să le orânduiesc, să le fixez sau cel puţin să mă

concentrez asupra unuia dintre ele. Continuau să se ivească, unul după altul. Cădeau din mine, ca nişte frunze dintr-un copac, şi, în afara mea, se urmăreau şi se învârteau în furtuna creată de respiraţia Visătorului. Ceainăria unde ne aflam se aglomerase pe parcurs, cu alţi clienţi şi foşnetul aripilor a sute de conversaţii unduiau plăcut văzduhul. Am tresărit de plăcere când vocea Lui mi-a şoptit la ureche: „*Religia planetară înseamnă scindare*!… *Divinitatea pe care omenirea o venerează mai presus de orice este întotdeauna aceeaşi*: *teama*!”

Forţa acelor cuvinte, care se propagau printr-un roi dens de voci, mă uluia. În acea tăcere, în acel vid, gândurile mele se pierdeau şi cuvintele Lui, tăioase ca nişte bisturie, mă sfredeleau şi se implântau adânc în mine.

„Dependenţa înseamnă teamă!… Ai transformat teama în idolul tău… de aceea depinzi şi îţi câştigi existenţa ascuns în spatele unei slujbe

mărunte…”

Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, acel moment avea să sosească şi eram pregătit pentru faptul că nu avea să fie plăcut, însă tonul şi cuvintele Visătorului, care deja începuse discursul, prevesteau un final mult mai furtunos decât anticipasem. Mi-am scos carneţelul şi m-am prefăcut preocupat de conţinutul lui ca să mă ascund, cum făceam întotdeauna când severitatea Visătorului depăşea limitele suportabilităţii.

„Am venit să te eliberez!”, a şuierat El. „Am apărut în viaţa ta deoarece, într-o zi, ai visat că devii liber…”

Vocea Lui devenise o undă, care se propaga în toate ungherele fiinţei mele şi urmărea toate temerile mele, indiferent de locul unde se furişaseră. Atunci, El a conchis: *„Dar tu, după atâţia ani, încă te complaci în sclavie*!” Simţeam cum acea afirmaţie directă deschide o rană lăuntrică. Umbra de dezamăgire din cuvintele Lui

mă tulbura şi mă amăra, ca şi cum m-ar fi supus unei erori nemeritate sau unei injustiţii.

„*Pentru a scăpa de condiţia ta actuală şi a te înălţa din închisoarea rolurilor, trebuie să-ţi răstorni viziunea*”, a spus El, iar apoi şi-a dat scaunul puţin mai în spate. Înţelesesem aluzia. Visătorul a aşteptat câteva clipe, ca şi cum şi-ar fi ales cuvintele care m-ar fi ajutat să pricep mai bine, şi apoi a rostit: „*Să te eliberezi înseamnă să te eliberezi de lume*…”

„De unde pot începe?”, am întrebat cu hotărâre.

„Este o muncă istovitoare, care durează ani de zile… chiar dacă începi din acest moment, întreaga ta viaţă nu va fi suficientă…”

La auzul acestor cuvinte am văzut cum se înălţau în faţa mea ziduri netede şi insurmontabile, îmi imaginam distanţe siderale şi ţinte îndepărtate, eonii timpului, care se distanţau de mine. Mă învăluia o dezamăgire cumplită.

Visătorul a continuat, fără să sesizeze sentimentele mele: „Să te eliberezi înseamnă să alungi temerile, îndoielile, anxietăţile şi emoţiile negative… prejudecăţile şi preconcepţiile din panorama meschină a lumii… Să te eliberezi de toate limitele… de falsitate şi de munca ce reprezintă o pedeapsă pentru oamenii de felul tău, efectul pervers al unui blestem biblic… Credinţa că există o realitate în afara noastră a transformat lumea în stăpânul tău… Încă mai cauţi siguranţa oferită de ochii celorlalţi, hipnotizat de imaginea lumii, pe care o vezi în oglindă…”

Acele cuvinte îmi dovedeau absurditatea încercărilor mele de a respira în apele Visătorului, prin branhiile fiinţei primordiale. Fiecare frază constituia un atac mortal asupra trecutului şi falsităţii mele. Ştiam că atunci când Visătorul mă zguduia cu atâta violenţă, viaţa mea înflorea şi îndepărta învălmăşeala din gândurile mele, deschizând calea stărilor de certitudine, claritate

şi hotărâre. Înghiţeam fiecare lovitură, sperând din tot sufletul să fie ultima. Să înceteze!… Sau cel puţin să-mi dea un răgaz, pentru numele lui Dumnezeu!… Chiar şi numai pentru a asculta acele cuvinte avem nevoie de o tărie pe care, de obicei, nu o deţineam. Nivelul meu de responsabilitate fluctua de jos în sus, creştea şi scădea fără să-l pot stăpâni. Acele cuvinte erau vii! Le simţeam cum îmi zdrobesc limitele, până când le distrugeau şi, odată cu ele, prejudecăţile, convingerile anacronice şi ideile mele ciudate. Fiecare fibră a fiinţei mele vibra.

„Să te eliberezi de roluri… de teamă… de identificarea cu lumea…” Acele cuvinte ricoşau în pieptul meu, ca nişte sfere metalice, pe axa răsturnată a existenţei. Brusc, ele au explodat înăuntrul meu ca o cunună de lumini, sunete, imagini… Mintea îmi luase foc.

Visătorul îmi aducea un mesaj din viitor, o profeţie minunată şi puternică despre destinul

omului, însă cu un eram capabil să o suport şi să o cuprind. Ideea unei omeniri descătuşate de orice nevoi, propulsată în afara naturii ei specifice (sau cel puţin din ceea ce credeam a fi natura ei specifică în acel moment), care de fapt reprezenta infernul ei, mi se părea nebunească. Nu o puteam înlătura, alunga şi totuşi era prea mult şi prea târziu. Viziunea Visătorului mă sfredelea pe dinăuntru şi devora materialul mort şi vechile convingeri. Nu mi-o puteam însuşi, dar nici n-o puteam expulza. Ştiam că Visătorul mă îndruma spre acea cale pe care va trebui să-şi îndrepte paşii „mai întâi semizeii şi eroii şi, după ei, ceilalţi”… iar apoi să revină, chiar dacă această călătorie ar fi durat mii de ani. În timp ce El îmi vorbea, simţeam incredibilul exod al omenirii care deja începuse cursa. Unii indivizi luaseră de-acum startul, iar cei mai curajoşi discutau despre invincibilitatea morţii, căreia nu-i mai acceptau inevitabilitatea. Revoluţia individuală bătea la

uşă…

Umplusem, fără oprire, pagină după pagină cu însemnări, până când îmi amorţise mâna. Ajunsesem la capătul ultimei file din carneţel şi continuam să scriu cu înfrigurare, pe spatele meniului de la ceainărie. Nu mai conta dacă era limpede sau dacă ceea ce spunea avea sens sau era acceptabil. Lucrul esenţial era să scriu, să înregistrez totul. Ştiam că nu puteam omite niciun cuvânt sau schimba vreun semn ortografic… într-o, zi când aş fi recitit notiţele, le-aş fi înţeles. Sau poate doar aş fi lăsat moştenire generaţiilor viitoare de cercetători ceea ce Visătorul îmi oferea atunci, cu generozitate, iar eu nu eram pregătit să primesc întru totul.

Visătorul se ridicase atent, îşi împinsese scaunul mai în spate şi pornise spre ieşire. Am părăsit şi eu, cu paşi şovăielnici, ceainăria. Simţeam că mă ataşasem de acel loc şi aş fi putut chiar să prind rădăcini acolo. Făcusem acea

afirmaţie, observând melancolia stranie care mă copleşea în timp ce grăbeam pasul ca să-l ajung din urmă pe Visător, care deja traversa podul de lemn. Câteva taxiuri se aflau în apropiere. Fără să fi avut timp de alte întrebări, m-am trezit într-o limuzină veche ce urma să mă ducă la hotel. Când portiera s-a închis şi L-am văzut de cealaltă parte a geamului, m-am temut că aceasta era ultima dată când îl mai vedeam. Însă Visătorul m-a liniştit: *„Ne revedem mâine, în acelaşi loc şi la aceeaşi oră „*

În timp ce taxiul îşi croia drum prin străduţele Shanghaiului şi pe autostrăzile suspendate ale acelui oraş imens, mai reflectam încă la cuvintele lui. Ajuns la hotel, am încercat să-mi pun ordine în gânduri. În acea zi, toate convingerile mele fuseseră răsturnate. Ajunsesem la concluzia devastatoare că, după acea întâlnire cu Visătorul, asemenea zidurilor unei cetăţi cucerite, vechile mele tipare mentale se

prăbuşiseră, până deveniseră un maldăr de moloz.

5. Tatăl lui Buddha

Am ajuns cu câteva ore mai devreme la acea întâlnire. Câţiva turişti occidentali, câţiva credincioşi intrau şi plecau din templul Yufo. Şi, unde se păstrează statuia de jad alb a lui Buddha. Acolo stabilise Visătorul punctul nostru de întâlnire. Mi-am petrecut timpul hoinărind prin labirintul de străduţe din târgul vechi. Când am trecut pe lângă uşa larg deschisă, L-am căutat cu privirea, în mulţime, în speranţa că îl voi revedea. Când L-am observat, era la o distanţă foarte mare. Se îndrepta către mine, însoţit de trei bătrâni înalţi şi cu o înfăţişare rigidă. Unul dintre ei, cu păr subţire şi o pereche de ochelari de aur, l-a oferit cu ambele mâini un pachet, făcând o plecăciune adâncă. Apoi i-am văzut depărtându-se, tot cu plecăciuni şi gesturi reverenţioase. Numai

atunci când a rămas singur, am îndrăznit să merg spre El. O privire rapidă a fost singurul nostru salut. El mergea în tăcere de-a lungul străzii care ducea pe lângă zidul clădirii, iar eu îl urmam. M-a surprins faptul că El s-a întors spre intrarea templului şi a început să urce scările, având în vedere tot ce-l auzisem afirmând cu privire la religii. Totuşi, L-am urmat îndeaproape şi am intrat. Un grup de călugări mâncau la o masă, într-un colţ. Noi am aprins beţişoarele tradiţionale de tămâie, la focul din mijlocul curţii interioare şi ne-am aşezat dinaintea statuii impozante a zeului. Erau puţini vizitatori şi, după ceva timp, am fost lăsaţi singuri. *„Aspiră, dar niciodată nu te dărui*!”, *a* anunţat El şi, cu acea sentinţă de neuitat, mi-a dat cel mai complet şi profund răspuns la ezitarea pe care am simţit-o în faţa templului. *„Respectă cultele şi religiile tuturor oamenilor* – a zis El – *dar nu le urma*!” începusem să reflectez asupra acestor cuvinte, când L-am auzit spunând cu o

voce scăzută: „*Alături de mine îţi vei schimba viziunea şi, odată cu ea, destinul*”. Flăcările a mii de lumânări se împleteau şi ascundeau în strălucirea lor podoabele zeului. Cu Visătorul, Şcoala era mereu acolo. Mi-am scos carneţelul şi stiloul din servietă şi am început să iau din nou notiţe.

„Bătrâneţea, boala şi moartea reprezintă elementele integrante ale imaginii lumii”, a continuat El, şoptindu-mi la ureche. „Ele sunt luate drept evenimente inevitabile şi fireşti, de aceea nimeni nu s-a revoltat vreodată împotriva lor. Sunt rezultatul unui sistem de credinţe şi aşteptărilor universal valabile!…

„Tot ceea ce aşteptăm cu nerăbdare se întâmplă”, a afirmat El, pe un ton categoric şi apoi a adăugat: „Bătrâneţea, boala şi moartea sunt năravuri psihice dăunătoare”.

Cuvintele rostite chiar acolo, în faţa acelui idol înconjurat de alte divinităţi din *papier mache*,

embleme ale superstiţiilor şi prejudecăţilor omeneşti, au izbit pereţii fiinţei mele cu paradoxurile lor. După părerea Visătorului, precum şi a lui Lupelius, bătrâneţea, boala şi moartea erau obiceiuri rele, de care omul trebuie să se elibereze. Începusem să scriu şi să înaintez fără oprire, de câteva minute. El a aşteptat până când am terminat şi apoi a continuat spunând că numai „lucrarea Şcolii” îi va permite omului să risipească acea vrajă, să se deştepte din somnul hipnotic în care se zăvorâse de secole. Promovarea unei noi educaţii, pe care el o numea „educaţie secundară”, îi va permite omului să se abată de pe făgaşul mortal al repetitivităţii.

Sosise clipa, mi-a spus El, în care moartea nu mai era de actualitate şi de aceea omul trebuia să-şi schimbe credinţele şi să se revolte împotriva ideii morţii şi a inevitabilităţii ei. Mi-a lăsat un răgaz, să meditez la aceste afirmaţii şi, cu o încuviinţare din cap, mi-a dat de înţeles că era

timpul să mă părăsească. Ne-am îndepărtat, lăsându-l pe Buddha în urma noastră şi ne-am îndreptat spre ieşire. Înainte de-a ajunge la uşă. Visătorul s-a aplecat imperceptibil spre urechea mea, ca şi cum intenţiona să-mi împărtăşească un secret în şoapta Lui şi în acel gest delicat, am regăsit adierea dulce a acelor duminici de când eram copil şi mă jucam cu Elio şi Rozalia, la biserica din Saint Antonio Abate, care mirosea a ceară şi a tămâie, şi acea veselie ireverenţioasă care anima sporovăielile infantile şi chicotelile noastre. Visătorul cunoştea toate căile de acces spre sufletul meu. El mi-a dezvăluit cel mai mare secret: „*În povestea lui Buddha, tatăl este singurul cu adevărat iluminat*”.

În afara templului, l-am cerut să-mi depene povestea acelui rege. Astfel, am aflat că tatăl lui Buddha dorea să-şi protejeze fiul de orice urmă de degradare şi de conceptul de limitare. El se asigura personal ca tânărul prinţ să fie mereu

împresurat de bucurie, frumuseţe şi bunăstare. Schimba permanent servitorii şi personalul de la curte, care aveau grijă de fiul lui. El însuşi se machia, îşi vopsea părul şi se bărbierea, pentru a împiedica boala, bătrâneţea şi moartea să pătrundă în viziunea tânărului Buddha.

„Până în ziua de azi a rămas una din cele mai instructive poveşti care a fost vreodată transmisă din generaţie în generaţie”, a încheiat Visătorul.

„Tatăl lui Buddha ştia cât de importantă era panorama lumii şi puterea credinţelor lui. El era capabil să conceapă o şcoală a nemuritorilor şi să cultive spiritul nemuririi. Acolo, tânărul Buddha era instruit să trăiască în spiritul eternităţii”.

Visătorul a conchis că regele, deoarece visase la o lume ce alungase boala şi bătrâneţea, luând toate măsurile pentru a-şi proteja fiul de ele, ar trebui recunoscut drept unul dintre părinţii omenirii şi cel mai curajos cercetător din întreaga istorie a tuturor timpurilor.

„Nu întâmplător tradiţia l-a desemnat rege”, a spus El. „Pe muntele Olimp, al zeilor, acest mit merită să stea alături de cel al lui Prometeu”.

6. Ceea ce depinde nu este real

Era pe înserat. De pe ţărmul râului Bund, vedeam cum Shanghaiul se transformă într-un ocean de lumini. Visătorul tocmai începuse una dintre cele mai dureroase dezbateri, pe care o mai atinsese şi în templu, lăsând-o în suspensie. Însă ştiam că de data asta avea de gând să o încheie. Am luat o gură de aer şi m-am pregătit pentru intervenţia Lui dureroasă.

Lipsa integrităţii, psihicul conflictual, diviziunea şi tensiunile pe care omul le poartă înăuntrul lui constituiseră liniile directoare ale învăţăturilor Lui, în Shanghai. Omul este bolnav mintal, iar lumea este reflectarea nebuniei lui. Acum, Visătorul mă conducea spre descoperirea

rădăcinii dependenţei.

„Numai un om întreg poate fi liber", a spus Visătorul. Îl ascultam cu atenţie, dar nu îndrăzneam să-L privesc. Pretindeam că eram preocupat să observ unduirile tremurătoare ale luminilor, ce scoteau la iveală cursul râului, pe care de altfel nu îl puteam vedea.

Atunci când este divizat în interior, omul nu poate decât să depindă".

Acele cuvinte se împleteau, instantaneu, cu minunatele declaraţii pe care le auzisem de la El, cu mulţi ani înainte, în timpul primelor noastre întâlniri. „Să lucrezi ca angajat este manifestarea vizibilă a dependenţei… această condiţie nu este rezultatul unui rol, consecinţa unui contract., şi nici nu izvorăşte din apartenenţa la o categorie socială… Dependenţa presupune absenţa voinţei… şi denunţă starea de frică, apartenenţa la ciclul infernal al fiinţei…"

Pentru Visător, totul începuse să aibă sens

atunci când cineva a început să considere timpul drept o marfă, adică atunci când cineva a început să cumpere timpul oamenilor şi nu ceea ce ei produc, ca de exemplu idei, bunuri sau servicii. El a subliniat că alcătuirea unei armate imense, de miliarde de muncitori, servitori şi funcţionari dependenţi, gata să-şi vândă propriul timp la un preţ fix, în ore sau luni, este un fenomen al lumii moderne care nu are precedent în istoria universală a civilizaţiilor.

Ascultam discursul Visătorului, cu aversiunea şi chiar repulsia cu care Grecia clasică şi Roma trataseră toate formele de muncă intelectuală şi fizică. Pe timpul lui Homer, Thetes era considerat cel mai josnic om, deoarece era muncitor la fermă şi trebuia să-şi vândă forţa de muncă, pentru a-şi câştiga existenţa. Pentru greci, care preţuiau atât de mult libertatea, dependenţa de cineva pentru supravieţuirea zilnică însemna o servitute intolerabilă. După Aristotel, nu era permis să li se

acorde cetăţenie acelora care trebuiau să muncească pentru a trăi. Disciplina virtuţii politice era impracticabilă şi imposibilă pentru aceia care îşi duceau existenţa ca muncitori angajaţi, vânzători sau având o slujbă cu retribuţie fixă, căci în asemenea condiţii nu puteau să aducă elevare şi confort sufletului. Simţeam crescând o furie irepresibilă şi o barieră mentală înălţându-se în mine. Credeam că acea viziune se potrivea Greciei în secolul al patrulea, dar nu mai era deloc aplicabilă în societatea mileniului trei. Acea scânteie de luciditate mă ajuta să-mi cultiv, în tihnă, resentimentele pentru atacul iminent care deja se contura în cuvintele Visătorului. Fără să mă mai pot abţine, am izbucnit: „Toată lumea se poate descurca fără să muncească, dacă se bucură de privilegiile unui aristocrat…”

Visătorul îmi răsturnă viziunea.

„Numai nivelul de libertate lăuntrică”, a afirmat El, sever „Numai victoria asupra fricii îl

aşază pe om alături zeilor, oamenilor care iubesc, visează, şi nu acelora care trebuie să muncească pentru a-şi câştiga existenţa…

Omul ar trebui să se preocupe numai de menţinerea unei stări superioare a fiinţei, a stării de serenitate, şi să nu înceteze niciodată să viseze… astfel totul îi va aparţine.

Numai o omenire educată în spiritul frumuseţii, adevărului, bunăstării, numai o omenire contemplativă, intuitivă şi visătoare poate purta puterea nonacţiunii şi responsabilitatea unei trândăveli regale.

Vechea umanitate îţi doreşte să continue să muncească… şi nu ar şti ce să facă dacă într-o zi ar înceta… pentru că se complace în dependenţă şi în vieţuirea sub imperiul fricii… pentru că şi-a ales îndoiala drept locaţie naturală şi stăpână”, a comentat Visătorul, cu o uşoară urmă de amărăciune, ca şi cum ar fi urmărit efectul ireversibil şi insuportabil al unei înfrângeri

cosmice „Ea se sinucide atunci când năduşeşte, îşi face griji şi intră în panică… devenind o sclavă a timpului”.

7. Viziunea şi realitatea sunt unul şi acelaşi lucru

„Viziunea şi realitatea sunt unul şi acelaşi lucru. Lumea este viziunea pe care tu o ai despre ea. Schimbă-te şi lumea se va schimba pe veci!… Acesta este cel mai mare ajutor pe care-l poţi aduce lumii”.

„Dar chiar dacă mă schimb”, am întrebat împăciuitor „ce se va alege de toată oroarea, nefericirea şi durerea în care trăieşte lumea? Cine va opri războaiele?”

„Tu eşti lumea!”, a exclamat Visătorul nerăbdător. „Lumea poartă războaie, deoarece tu eşti în război cu tine…

Un visător se încrede doar în sine însuşi, în

desăvârşirea lui şi concepe lumea pe care şi-o doreşte. Realitatea în care trăieşte reprezintă reproducerea fidelă a paradisului său ambulant”.

„Dar realitatea…”

„Realitatea este ca o lamă de gumă de mestecat, care ia forma dinţilor tăi…”

„Dar cum rămâne cu tot ceea ce văd şi ating? …”

„Lumea pe care o vezi şi o atingi nu este obiectivă şi nici nu va fi vreodată… Ea te reflecta… învaţă să fii briliant, elegant, magnific, grandios; învaţă să te foloseşti cum trebuie de furie şi nedreptate; învaţă să joci rolul pe care ţi-l cer împrejurările; comic, ironic, ferm, visător şi jucăuş, sobru şi sincer, calm şi rece. Transformă-te într-un campion al libertăţii. Munceşte, pentru a ajuta omenirea să se elibereze de sub tiraniile şi constrângerile de tot felul: politice, religioase, sociale, intelectuale şi emoţionale… şi vei vedea cum paradisul terestru se aşterne la picioarele

tale…

De fiecare dată când mă gândeam sau reciteam acest dialog, mă ducea cu gândul la povestea geometrică a lui Abbott, la întâlnirea dintre pătrat şi sferă în Flatland, ţara bidimensională; întâlnirea dintre o creatură plată şi o fiinţă tridimensională, într-o lume plană şi ea.

Discursul Visătorului, ce conţinea straturi şi niveluri suprapuse şi care promova existenţa a tot atâtor universuri şi realităţi personale câţi oameni există pe pământ, nu putea fi înserat într-o viziune plată, în percepţia bidimensională a unui locuitor din Flatland.

8. Specia birocrată

După părerea Visătorului, numai aceia care atinseseră cel mai înalt nivel de responsabilitate din fiinţa lor puteau ieşi din roluri.

„Într-o bună zi, după ce vei fi reuşit să le

depăşeşti şi vei şti cum să le joci la perfecţie, vei fi şi tu liber. Însă această victorie poate dura câteva minute sau o viaţă întreagă. Depinde numai de tine!”

A adăugat că omul obişnuit nu poate susţine responsabilitatea unei astfel de libertăţi.

„Numai omul care a gustat o clipă de eternitate poate reuşi!”, a conchis El. „Sub nivelul omului integral, existenţa te încarcerează în fixitatea unui rol”. În opinia Visătorului, rolul măsura şi dovedea nivelul nostru de libertate.

În zorii revoluţiei industriale, specia *sapiens* s-a trezit la răscrucea evoluţiei sale. Astfel, în birourile şi fabricile lumii au intervenit schimbări psihice, somatice şi comportamentale, într-o asemenea măsură, încât a apărut o nouă specie.

„*Specia birocrată*”, după cum a numit-o Visătorul.

„*Trăsătura ei definitorie este abilitatea de a îndura cu stoicism povara insuportabilă a*

dependenţei”, *a* spus El, pe un ton jovial, dar sec, adăugând că, de-a lungul vremii, această ramură a omenirii a crescut, până când a atins un număr impresionant şi reprezintă cea mai răspândită specie de pe planetă. A mai afirmat că schimbări similare au avut loc şi în rândul animalelor, după domesticire. Cu o încetineală calculată, a început să le enumere: relaxarea muşchilor, adipozitatea, lărgirea stomacului, îngustarea bazei craniene şi a extremităţilor, paloarea pielii, îmbătrânirea prematură, ramolirea… în timp ce alcătuia lista, mă analiza din cap până în picioare şi fluiera când descoperea în mine toate semnele speciei birocrate. A continuat acea pantomimă până când, la un moment dat, m-a întrebat, cu toată seriozitatea, dacă mă putea folosi drept exemplar viu pentru ilustrarea teoriei Lui.

Când m-a privit şi mi-a observat grimasa de ofensă şi jenă, Visătorul nu s-a putut abţine să nu izbucnească în râs. În acel moment, mi-am dat

seama că El mă ironizase.

Mă simţeam de parcă fusesem înfăşurat în gips şi muşchii mei faciali erau încordaţi şi rigizi, ca aceia ai unui cadavru. Nu mai puteam participa la acea mascaradă pe care o trăiam destul de rar alături de El.

„Omul care se observă pe sine, care râde de sine, este liber!”, a comentat Visătorul acel episod, după ceva vreme. „Dacă eşti confuz, dar observi confuzia din tine, te eliberezi. Autoobservarea înseamnă autocorectare” Mi-a spus că adevărata religie a omului comun o reprezintă, de fapt, identificarea cu lumea exterioară. Omenirea se află în starea ei actuală deoarece nu se poate observa pe sine. „Dacă eşti capabil să-ţi observi mizeria, aceasta va dispărea şi vindecarea ta se va produce imediat şi se va răspândi în întreaga lume”.

Când privesc înapoi, spre acele reacţii ale mele, îmi dau seama cât de fragil eram atunci şi

cât de departe de a-i ajunge pe aceia care începuseră deja călătoria spre integritate.

Bolnavii din Noul Testament, orbii, ologii, surzii sau leproşii, reprezentau metaforele vii ale unei omeniri bolnave psihic, dar cel puţin conştienta de propria ei nedesăvârşire şi gata de a pomi pe calea vindecării. Oamenii, ce-i drept, foarte puţini, cereau dobândirea accesului la integritate. Era dureros să descopăr şi să recunosc că eu nu atinsesem acea condiţie şi că eram asemenea lui Nicodim, adică genul de om prins în mrejele aparenţelor lumii, dependent de instituţii şi temple prăfuite, de ritualuri inutile, incapabil să alung falsele certitudini ale lumii vechi, în favoarea marii aventuri individuale.

Evident că nu aparţineam acelei omeniri înzestrate cu credinţă şi cu ceea ce Visătorul numea voinţă, *vis*. Visătorul era şi reprezenta, de foarte mult timp, o ameninţare pentru viziunea mea asupra lumii, pentru credinţele mele şi

pentru tot ceea ce îmi dorisem să fie viaţa mea.

De-abia acum înţeleg că vindecarea înseamnă reîntoarcerea la originile păcatului, adevărata cauză a tuturor nenorocirilor şi necazurilor omului. „Tu eşti începutul şi sfârşitul fiecărui eveniment Poartă-i de grijă, încă de la sursă. Această lume a adversităţii şi suferinţei a fost creată chiar de tine şi, de aceea, doar tu o poţi schimba. Vindecarea este un proces dinspre interior spre exterior. Se întâmplă numai dacă ţi-o doreşti cu adevărat”, a încheiat Visătorul şi m-a îndreptat către miracolele Noului Testament, care reprezentau de fapt mărturiile acestui adevăr. Nimeni nu te poate vindeca, dacă vindecarea nu are loc chiar în interiorul tău. „Mergi, «voinţa» ta te-a vindecat!”

9. „Fă doar ceea ce-ţi place!”

„Munca reprezintă răsfrângerea unei

psihologii imature”.

Rolul pe care un om îl ocupă în lume este cel mai evident simptom de nedesăvârşire, cea mai simplă cale de întoarcere la miezul tuturor bolilor lui.

„*Poţi face numai ceea ce eşti. Când acest lucru îţi este clar şi îţi intră în sânge, vei şti cum să descoperi cauza*”. Să te schimbi înseamnă să intervii în orice clipă în modul tău de a simţi, aducând lumină în viaţa ta. Cu cât te cunoşti mai bine, cu atât mai elevate vor fi rolurile tale. Cu cât vei fi mai responsabil, cu atât mai puţin vei fi dependent. Acest lucru îţi permite să înlături suferinţa inerentă din fiecare rol şi să transformi sudoarea muncii în vis.

„Munca va fi sublimată, până când va dispărea dintre activităţile umane”.

De milenii întregi munca este reflectarea unui blestem… efectul căderii. Prin studierea şi observarea sinelui, omul reduce distanţa dintre el

şi lumea pe care a proiectat-o şi, implicit, vindecă nedesăvârşirea stărilor fiinţei lui şi, ca urmare, a realităţii lui.

Visătorul mi-a explicat că, de-a lungul timpului, în toate culturile, munca a fost percepută drept un efort, până când a devenit sinonimă constrângerii şi strădaniei. În limba acelor civilizaţii antice, definiţiile biblice ale durerii, ce caracterizau munca omului şi travaliul femeii la naştere, se împleteau şi îşi dezvăluiau originea comună. În accepţiunea termenului franţuzesc „travail” şi în anglo-saxonul „labour” era ascuns şi inclus, pentru totdeauna, un singur înţeles. La fel se întâmplă şi în spaniolă. La fel şi în dialectele antice, care sunt moştenitoarele directe şi continuatoarele invizibile ale viziunii greceşti.

„*E vremea să transformăm munca în vis*!”, a anunţat Visătorul, cu putere. Cuvintele Lui răsunau ca un strigăt de război, gata să înalţe

sufletele şi să adune armate nesfârşite sub drapelul aceleiaşi cruciade.

„Folosiţi-vă toată puterea, timpul, energia şi tot ce aveţi la îndemână, pentru a concretiza ceea ce vă doriţi cu adevărat!”

Discursul Visătorului era îndreptat spre o audienţă planetară, către milioane de oameni care, asemenea mie, uitaseră zborul magic, *visul*.

Arta de a visa înseamnă să-ţi iubeşti sinele”, mi-a spus El, „însă durează ani buni de autoobservare şi atenţie, pentru a-ţi redescoperi voinţa şi a-ţi redobândi integritatea pierdută”. A mai afirmat că tinerilor le este mai uşor să redescopere ceea ce îşi doresc cu adevărat. Voinţa, visul tinerilor nu sunt pe deplin îngropate.

„O şcoală adevărată înlătură toate obstacolele din calea visului. În loc să impună falsitatea şi concepte nefolositoare, o şcoală adevărată îi eliberează pe tineri de temeri, superstiţii şi de somnul hipnotic care îi izolează în

ghetoul periferic al umanităţii dependente”.

Tatăl meu, în felul lui, încercase să mă încredinţeze unei şcoli care să-mi hrănească fiinţa, după ce analizase toate instituţiile religioase. Însă barnabiţii, pe acea vreme deja încarceraţi în povestea despre lume, încetaseră să mai pregătească oameni responsabili, o elită conducătoare. Până şi ei uitaseră.

„Cei ce iubesc ceea ce fac, nu sunt dependenţi. Cei ce iubesc, nu au timp de vândut. Numai cei ce nu iubesc pot fi recrutaţi şi plătiţi. Cel ce iubeşte este nepreţuit”.

„Printre marile iluzii ale celor ce muncesc”, a spus El „se numără şi aceea că primesc o retribuţie. De fapt, ceea ce este considerat a fi răsplată, plată sau salariu, reprezintă doar o compensaţie parţială şi modestă pentru pagubele induse de condiţia de dependenţă”.

Acea definiţie, pe care am subliniat-o de mai multe ori în carneţelul meu, se situa la ani-lumină

distanţă de tot ceea ce eram obişnuiţi să credem şi să gândim. Durerea „benefică” a unei răni ce se vindecă este însoţită de conştientizarea acelei decăderi morale şi fizice pe care oamenii o îndură sau pe care şi-o produc atunci când muncesc fără creativitate, fără dragoste, în medii poluate psihologic.

În alcătuirea ei, viziunea Visătorului anticipa înălţarea unei omeniri mult mai fericite, eliberate şi responsabile, descătuşată de dependenţă şi devotată doar activităţilor pe care le iubea. El a prezis că această înălţare va fi însoţită, inevitabil, de o economie mai profitabilă, de o reducere persistentă şi progresivă a efortului, a muncii trudnice şi de un declin al educaţiei tradiţionale.

Economia nu se bazează pe muncă, ci doar pe fericire. Fericirea înseamnă economie. Şcolile vechii omeniri se clădesc tocmai pe conceptul opus. Ele sunt mugurii unei atitudini psihice, ai unei întregi civilizaţii care încă receptează munca

drept o caznă, o pedeapsă şi ai unei societăţi care pe vremuri folosea sclavii şi astăzi trebuie să educe o armată de rataţi, oameni capabili să accepte durerea insuportabilă a dependenţei.

„La vârsta de şapte ani, spartanii nu mai depindeau şi erau educaţi într-o şcoală a curajului, unde deveneau războinici invincibili şi geniali, eroi, în timp ce astăzi, la aceeaşi vârstă, copiii sunt integraţi în armata tristă a adulţilor. Transformarea lor este lesne de observat. Bucuria jocului, emoţiile frenetice, entuziasmul, adaptabilitatea, curajul sunt tot mai des înlocuite cu inocularea unei emoţii aparent umane: invidie, gelozie, ranchiună, anxietate, teamă şi cu dobândirea unor obiceiuri nesănătoase, autocompătimirea, vorbăria, disimularea şi minciuna, împreună cu imitarea acelor grimase care sunt măştile degradării lor. Încarcerarea libertăţii copiilor, frângerea aripilor visului lor sunt acte imorale, pe care umanitatea în stadiul

actual este neputincioasă să le perceapă, pe care însă le plăteşte cu miile de boli sociale care o năpădesc şi cu o economie întemeiată pe dezastre”.

Pauza care a urmat a fost excesiv de lungă. Imensul Huangpu fusese absorbit de negura nopţii şi numai traficul maritim, încă aglomerat la acea oră, cu faruri mişcându-se înainte şi înapoi, ne îngăduia să-i ghicim prezenţa. Sub un felinar de pe malul Bundului mi-am răsfoit notiţele cu această lecţie de neuitat şi am notat toate cuvintele de încheiere. *„Ca şi o zdruncinătură a trenului, cu care te obişnuieşti la un moment dat, durerea dependenţei devenea o parte a existenţei noastre, o constantă firească şi, în mod absurd, o prezenţă plăcută în viaţa noastră. Abandonarea ei ar fi fost, pentru un adult, o acţiune imposibilă!*”

10. Sensul înspăimântător şi minunat

Între timp, acea prelungire a Bundului începuse să se impregneze cu aerul leneş al bulevardului elegant, dintr-un alt timp, cu felinare înalte, cu bănci de lemn şi fier, cu pasaje aglomerate, cu o mulţime cosmopolită şi pestriţă. Ajunsesem la Hotelul Peace, al cărui restaurant oferea o privelişte superbă, în lungul fluviului, cu tumul Oriental Pearl TV. Arhitectura şi ambianţa de la începutul secolului, acordurile unei orchestre de jazz, la parter, ne dusese ca o maşină a timpului, cu o sută de ani în urmă. Deşi totul era perfect, eu eram tăcut şi îngândurat. Cuvintele grele pe care le auzisem de la Visător în acea seară fuseseră doar un preambul. Ştiam că urma să se desfăşoare cea mai spinoasă parte a întâlnirii noastre.

Patronul ne-a întâmpinat ca pe nişte oaspeţi de onoare şi ne-a condus personal la masa noastră, unde ne aşteptau doi chelneri impecabili. Patronul părea să-L cunoască pe Visător foarte

bine. Comportamentul lui, informaţiile pe care ni le-a furnizat în legătură cu programul serii şi cu mersul lucrurilor din restaurant şi hotel, precum şi alte semne sesizate încă de la intrare, m-au făcut să cred că Visătorul era mai mult decât un oaspete respectat.

Eram emoţionat. Îmi doream ca acea conversaţie a lor să continue şi ca patronul să stea cu noi, astfel încât să se amâne cât mai mult momentul în care ar fi trebuit să rămân singur cu El. Visătorul era extrem de grav când şi-a început discursul, cu următoarele cuvinte: *„Fiecare aspect din viaţa unui om, fiecare decizie, alegere echivalează cu nivelul lui de responsabilitate interioară. Acesta determină rolul lui în lume şi îi atribuie destinul pe care îl merită.*

În Kuweit ţi s-au dat toate şansele să atingi un nivel superior al existenţei, însă unui om de soiul tău, o victimă a îndoielilor şi temerilor, această oportunitate i s-a părut o ameninţare cu

moartea.

În aparenţă, ai abandonat jocul. Crezi că ai ales cea mai simplă cale, cea mai tihnită viaţă, însă adevărul este că erai total nepregătit să fructifici şansa pe care ţi-am oferit-o!” a subliniat El. Privirea îi era din ce în ce mai tăioasă. „Nivelul responsabilităţii tale nu cuprinde prosperitatea. Libertatea înspăimântă pe oamenii de felul tău. Pentru a nu ştiu câta oară, lumea dependenţei te-a înghiţit şi te-a azvârlit în ciclurile cele mai întunecate ale existenţei, pentru a repeta la infinit dezastrele din trecutul tău”.

„Dacă ştiai deja că voi abandona, de ce…”, am spus eu, incapabil să mai termin acea întrebare. Lacrimile mi se înnodau în gât.

„Este singura cale prin care pot să-ţi dovedesc că nimic nu se oferă pe degeaba! Omul trebuie să plătească pentru tot ceea ce primeşte. Şi plata se face, întotdeauna, înainte.

Omul poate deţine numai ceea ce-i permite

viziunea sa, poate poseda numai lucrurile pentru care îşi asumă responsabilitatea”.

Lecţia care a urmat constituia piatra de temelie a uceniciei mele. „*Nimic nu este exterior*”, *a* reafirmat el. Vocea lui era răguşită şi gravă. „*Un om nepregătit, chiar dacă este temporar ajutat de un eveniment sau de circumstanţe exterioare, este izgonit înapoi, în sărăcia ancestrală, dacă noul status depăşeşte nivelul lui de Fiinţare*”.

Abundenţa, bunăstarea şi calitatea vieţii unui om, ca de altfel şi aceea a unei întregi naţiuni sau civilizaţii, nu depind de performanţa şi varietatea mijloacelor şi resurselor materiale, ci de generozitatea fiinţei. Numai modul de a simţi, de a gândi şi de acţiona, înălţimea aspiraţiilor şi adâncimea ideilor, credinţele şi visele influenţează destinul oamenilor.

„Fii rege, şi regatul tău va apărea”, a declarat El, imprimând acea sentinţă în toate fibrele fiinţei mele. „Grandoarea fiinţei precedă

întotdeauna naşterea unui regat.

Kuweitul reprezenta piatra de încercare pentru a-ţi măsura responsabilitatea şi a realiza că teama dinăuntrul omului creează iadul din lumea evenimentelor. Frica este cea care te face dependent de o slujbă, de o femeie, de un drog… Te face să crezi că salariul te protejează, îţi oferă siguranţă. Cei care nu se cunosc pe ei înşişi, care nu sunt stăpânii propriilor lor stări, nu pot face nimic, nici pentru ei, nici pentru alţii.

Omul se alege doar pe sine! Când te îndrăgosteşti, nu faci altceva decât să fugi de responsabilitate. Femeia pe care crezi că o iubeşti reprezintă răsfrângerea predispoziţiei tale spre dependenţă”.

Ar fi trebuit să-mi dau seama până acum că aversiunea totală şi imediată pe care o simţeam faţă de ideile Visătorului reprezenta semnalul sigur al puterii lor de a tulbura structurile mele mentale şi de a le alunga în desuetudine şi rugină.

Şi totuşi, de fiecare dată rezistam, cu îndărătnicie, mă revoltam împotriva acelei presiuni insuportabile pe care o simţeam alături de El, care îmi zdrobea fiecare centimetru pătrat al fiinţei.

Visătorul avea întotdeauna dreptate. În prezenţa Lui sau doar prin simpla rememorare a cuvintelor Lui, era imposibil să te scufunzi, să greşeşti, să te răneşti, să o iei pieziş. Nimeni nu-şi poate imagina cât de insuportabilă era înţelepciunea Greieraşului Vorbitor pentru Pinocchio, care se hotărâse să rămână de lemn.

În acea seară, cuvintele Lui erau mai subversive ca de obicei; prea revoluţionare pentru a le putea suporta imensa energie. Acceptarea, înţelegerea ideilor de ordin superior, constituie o operaţie dureroasă pentru aceia care nu sunt încă pregătiţi şi nu vor să înţeleagă. Numai pentru a le asculta era nevoie de o lărgire a sferei psihice, de o gândire mai vioaie şi de o schimbare a credinţelor şi obiceiurilor adânc înrădăcinate. Însă

de fiecare dată eram complet nepregătit pentru a mi le însuşi. Filosofia Visătorului părea, de fiecare dată, nu numai contrară sistemului meu de valori, dar şi calomniatoare, o adevărată încălcare a legilor firii, cimentate de istorie şi religie. Ideile Visătorului deschideau în faţa mea vertijul răsturnării viziunii asupra lumii şi îmi netezeau trecerea aventuroasă spre o nouă specie, care nu mai avea nimic în comun cu vechea omenire. În momentele de har, când înţelegerea îmi spinteca fiinţa, recunoşteam că drumul spre care mă împingea Visătorul era absurd şi necesar, terifiant şi minunat, dificil şi jucăuş ca şi îndrăzneala unui somon care se avântă pe firul apei, înapoi, spre izvor. În umbra limbajului Lui paradoxal, se înălţa o revoluţie psihologică, o revoluţie individuală, la fel de genială ca şi exodul, vizionară şi epică precum faptele glorioase ale lui Spartacus.

11. A te îndrăgosti

Visătorul îşi reluă vorbele, referindu-se la relaţia mea cu Heleonore şi la nenumăratele mele tentative de a-mi reconstrui o familie. De la primele cuvinte, din intonaţia lor, m-am temut că ceea ce urma să-mi spună avea să fie neplăcut şi foarte greu de acceptat.

Nu fusese nicicând uşor să accept filosofia Visătorului şi ideile Lui, însă acum atinsese cel mai vulnerabil punct. Simţeam bastioanele încăpăţânării mele întărindu-se şi scuturile ancestrale de apărare înălţându-se. Mi-e era teamă că îmi va cere s-o părăsesc. Ucenicia mea ajunsese în punctul culminant. În pădurea întunecată a temerilor mele, cuvintele care au urmat răsunau mai aspru şi mai ameninţător ca de obicei, ca un corn de vânătoare în adâncurile unei vizuini: *„Teama, predispoziţia de a fi dependent, te îndeamnă să apuci tot ce-ţi cade la îndemână şi astfel s-a întâmplat şi cu femeia aceasta. Şi te*

amăgeşti singur, crezând că eşti îndrăgostit de ea…”

Visătorul mi-a vorbit îndelung. Câţiva atomi de înţelegere îmi penetrau armura şi îmi schimbau atitudinea. Tonul vocii Lui se îndulcea imperceptibil, deşi mai păstra inflexiunile grave.

A subliniat că adevărata denaturare a fiinţei este ceea ce oamenii numesc îndrăgostire şi, dezvăluind capcana mortală care se ascunde în spatele acesteia, a adăugat pe un ton lapidar: „*De fiecare dată când te îndrăgosteşti, te prăbuşeşti cu capul înainte*”. *Îmi făcu cu ochiul un semn fugar şi continuă pe un ton părintesc*: „*Iar în spatele fiecărei căderi, se află o vină*!”

De la Visător am învăţat că acea ameninţare, semnalul căderii care pândeşte în orice îndrăgostire, se regăseşte în cele mai diverse culturi. Expresiile idiomatice de genul „to fell in love”, în engleză, sau „tomber amoureaux”, în franceză, sunt folosite de milioane de oameni, fără

ca vreunul dintre ei să înţeleagă semnalul de alarmă. Ei flutură steagul pericolului chiar sub ochii noştri, însă nimeni nu pare să observe. Visătorul mergea mai departe cu cercetarea Lui şi conchidea că îndrăgostirea de cineva sau ceva nu reprezintă doar o ameninţare, ci pierderea respectului pentru dragoste.

„Nimic nu este exterior”, a afirmat El. „Lumea şi ceilalţi sunt fragmente din tine, risipite în timp. Să iubeşti pe cineva înseamnă să iubeşti o parte din tine!... Să te micşorezi... să te fărâmiţezi...”

După părerea Visătorului, să iubeşti pe cineva mai presus de orice era ca şi cum ai fi încercat să torni oceanul într-un pahar sau să usuci apa mării cu un pumn de nisip.

„Amor provine din latinescul a-mors, adică fără de moarte. Să iubeşti înseamnă să-ţi iubeşti sinele, să îndepărtezi orice urmă de autosabotare dinăuntrul fiinţei”. El a mai adăugat că acest lucru

se întâmplă deliberat. Pentru Visător „să-ţi iubeşti sinele” constituia reflectarea unui adevărat act de voinţă.

„Numai integritatea poate iubi” a spus El, în concluzie „şi numai plenitudinea Fiinţei, în toată splendoarea ei, poate conţine iubirea”.

„Nu este, oare, cu putinţă ca un om care nu a atins încă integritatea să aibă un tovarăş, copii, o profesie, o viaţă socială, relaţii, prieteni?” am întrebat, neliniştit de acea perspectivă pentru care mă simţeam total nepregătit.

„Ba da!” a afirmat Visătorul „Dar să nu uiţi niciodată că tot ce se petrece în afara ta… constituie doar o reprezentaţie scenică, un film despre fiinţa ta care, datorită măreţiei ei, nu poate exista decât în interiorul tău, în adâncurile tale…

Celălalt… ceilalţi… lumea… sunt imaginea ta… un pahar cu apă… un pumn de nisip”.

În opinia Visătorului, adevărata iubire o constituie numai iubirea de sine. Cea mai înaltă

artă este iubirea sinelui. Să iubeşti pe cineva mai mult decât pe sine este o idolatrie care-şi găseşte cea mai relevantă manifestare în sexualitate.

„Când îşi alege partenerul, ca de altfel în toate momentele când trebuie să dea un sens vieţii lui, omul este influenţat de sex”, a observat Visătorul. Tonul calm al acestui preludiu ajunse la escaladarea discursului Lui şi îmi ascuţi atenţia. „Omenirea plasează sexul în centrul existenţei ei, fără măcar să realizeze că acesta este numai licărirea îndepărtată a unui extaz uitat: întregirea funţei!”

Visătorul continuă, spunând că sexul, precum hrana şi somnul, implică un control riguros, puterea de a stăpâni ceea ce oamenii au uitat Activitatea sexuală, care ar trebui să fie o disciplină, o tehnologie în slujba omenirii pentru a dobândi unitatea fiinţei, s-a denaturat Aceia care au pătruns în alte zone ale fiinţei folosesc sexualitatea ca pe un propulsor în folosul

integrităţii.

A continuat, afirmând: „Acest mod de înţelegere s-a pierdut Funcţia sexuală s-a degradat, până când a devenit o activitate efemeră, care ne lasă chiar mai nesatisfăcuţi, mai incompleţi, mai îndepărtaţi de acea condiţie a fiinţei care reprezintă dreptul câştigat prin naştere al fiecărui om şi la care el a renunţat”

Nu mă mai gândisem niciodată la sex, nici pentru o clipă, în felul pe care mi-l înfăţişa Visătorul şi care-mi tăiase răsuflarea. În mintea mea se derulau rapid nişte imagini, ca o înşiruire de fotograme, cu viteză maximă. Urmăream umanitatea prinsă implacabil în mrejele copulării, asudând în paturile dormitoarelor. Observam acest instinct planetar al oamenilor, cu detaşarea unui etolog care studiază comportamentul sexual al unei specii zoologice, cu ritualurile de împerechere şi tehnicile de reproducere. Pentru o secundă, am perceput exact starea de degradare

în care căzuserăm cu toţii şi denaturarea acelor funcţii şi organe ale eliberării, care se petrecuse înăuntrul nostru, născute pentru a primi mesaje şi pâlpâiri de la unitatea fiinţei. În viziunea Visătorului, sexul este firul de aur care ne permite să găsim urmele şi să parcurgem calea de recăpătare a integrităţii pierdute.

Omenirea actuală, fragmentată, şi-a denaturat toate funcţiile şi a transformat relaţia cu un partener într-o dependenţă, iar sexualitatea, în pretextul de a uita şi depinde. Mă simţeam complet singur, ca o fiinţă nepământeană; eram singurul martor împovărat cu acea viziune a căutării integrităţii, plenitudinii, predestinat să dea greş dacă nu eram îndrumat de voinţă şi înţelepciune. Era o căutare condamnată la eşec, deoarece reprezenta încercarea imposibilă a fiinţei care, înainte de a se iubi pe sine, preferă să iubească lumea exterioară.

Urmăream acele înlănţuiri, licărind şi

stingându-se repede, ca o clipire de pleoape, insignifiante ca nişte strănuturi şi care se încheiau de fiecare dată cu o nouă deziluzie şi cu o altă mică moarte. Vizionam acea îndeletnicire repetitivă a oamenilor în aşteptarea fericirii, acea căutare a integrităţii, predestinată să fie trădată de fiecare dată şi să se prăbuşească la nesfârşit. Pe ecranul minţii apăreau imagini ale unor ţinuturi îngheţate, Vedeam migrarea mortală a renilor, adulmecând parfumul de mosc care îi înnebunea şi pe care îl căutau zadarnic, în văzduh. Un destin implacabil îi împiedică să afle vreodată că acea esenţă care îi îmbată este produsă de propriile lor glande.

„Omul caută libertatea, fericirea, iubirea în afara lui”, a spus El, suspendând fluxul acelor imagini şi pătrunzând în gândurile mele în acel punct „însă călătoria fiului risipitor nu este nici pe departe exterioară… este o aventură lăuntrică, o călătorie înapoi, spre unitatea fiinţei.

Omul încearcă necontenit o singură acţiune: recucerirea integrităţii lui, prin actul sexual cu o femeie, care este o parte din el, creată din una dintre coastele lui, pentru a-şi recâştiga starea de unitate lăuntrică, paradisul lui pierdut”.

Apoi, pe tonul unei sentinţe irevocabile, a spus: „În algebra fiinţei, două jumătăţi nu alcătuiesc un întreg, ci o diformitate! Un visător adevărat se exprimă pe sine însuşi în totalitate. Nu poate cuprinde o lume incompletă”.

12 „Eu sunt tu!”

„Dacă tot ce se petrece reprezintă una dintre creaţiile mele, proiecţiile mele, atunci Tu… cine eşti?”

„*Eu sunt tu*!” a spus El pe neaşteptate, cu o expresie care mi-a rămas gravată în minte. „*Eu mă petrec înăuntrul tău*”. Pământul a început să-mi fugă de sub picioare. Nimic nu era ca înainte şi nu

avea să mai fie la fel vreodată.

Când a observat rătăcirea mea, Visătorul a scurtat distanţa dintre noi şi a adăugat: „Tu mă vezi în afara ta, deoarece eu sunt în tine… Tot ce vezi şi atingi, de la insecte la galaxii, se află înăuntrul tău… altfel n-ai putea să le vezi sau să le atingi”.

Eram ameţit. Tâmplele mi se zbăteau odată cu bătăile inimii.

Se petrecea ceva neobişnuit., ceva începuse să crească înăuntrul meu, fremăta şi se zbătea să iasă afară, ca o fiinţă a cărei gestaţie fusese accelerată vertiginos.

„Totul este conectat. Nimic nu este separat. Dacă ai putea schimba măcar un singur atom din tine, cel mai neînsemnat gând, obicei, atitudine, inflexiune a vocii… această schimbare ar exploda în întreaga ta fiinţă fi universul tău s-ar răsturna, pentru totdeauna…

Însă schimbarea acestui atom al fiinţei”, a

adăugat El „echivalează cu resorbirea oceanelor sau strămutarea munţilor, în lumea evenimentelor exterioare”.

În vocea Lui vibra o notă de tristeţe pentru acel discurs dureros, care atinsese originea condiţiei omului şi cauza nefericirii lui.

Dacă schimbarea unui atom din noi necesită forţa cu care ai putea strămuta un munte, gândul meu s-a retras neputincios dinaintea abisului acelor multor ere de care era nevoie pentru ca umanitatea să se schimbe. Pentru a reduce acea distanţă la proporţii umane, am obiectat că existaseră, cel puţin în cazul meu, destule răbufniri şi răsturnări bruşte. Se schimbase mai mult decât un atom, în viaţa mea, de când îl întâlnisem. De fapt, în ultimii ani îmi schimbasem de mai multe ori slujba, partenera, ţara, stabilindu-mă cu serviciul şi familia pe un continent sau altul, înainte de a sosi în Kuweit şi în cele din urmă în Shanghai.

„Acestea sunt doar nişte schimbări aparente”, a răspuns prompt Visătorul. „Nimic nu se schimbă pe deplin în existenţa unui om obişnuit Trecutul lui devine viitorul lui. Totul în viaţă reflectă nedesăvârşirea lui”. Vocea Lui devenise din nou categorică şi fermă. „El se teme de orice schimbare care l-ar putea îndepărta de la făgaşul mortal şi confortabil al repetitivităţii în care se complace. Dincolo de iluzia schimbării, totul se repetă la nesfârşit. Chiar şi în viaţa ta, totul a rămas la fel. Încercarea ta de a-ţi întemeia o familie, femeia pe care ai ales-o, precum şi rolurile pe care ţi le-ai însuşit, casa în care locuieşti, prietenii pe care îi ai, au reprezentat dintotdeauna oglindirea rigidităţii tale… semnele fâşiei înguste de existenţă în care ţi-ai cantonat viaţa. Toate sunt lumile tale paralele, în care numai visul poate să pătrundă”.

Mă zvârcoleam. Visătorul observase dificultatea mea şi aştepta. Cuvintele Lui erau ca

nişte torţe aprinse care luminau toate ungherele ascunse ale fiinţei mele, săgeţi care îmi străpungeau organele, cu o durere insuportabilă.

Trecutul meu, pe care îl rememorasem cu îndărătnicie, mă sufoca. Moartea Luisei şi toată nefericirea din relaţiile mele ulterioare, certurile, nenorocirile, trădările unei vieţi întregi ieşeau la iveală din nou, fiecare cu povara ei de amărăciune.

Luisa fusese ultima picătură de inconştienţă a celor douăzeci de ani pe care îi avusesem atunci şi arsese ca o lumânare aprinsă la ambele capete. Recunoşteam că Jennifer constituise o personalizare a orgoliului, a posesivităţii şi fricii mele de viaţă. Iar Gretchen reprezentase proiecţia agresivităţii şi trădării, care stătuseră mereu la pândă, ascunse în umbra privirilor, acţiunilor şi cuvintelor mele. Era adevărat. Acele femei reflectaseră condiţia mea. Visătorul mi-a spulberat acel gând. *„Acele femei au scos la suprafaţă, au*

etalat ceea ce nu ţi-ai dorit, niciodată să descoperi în tine!”. Glasul Lui era extraordinar de blând, însă pe mine mă durea gândul la ceea ce aveam să descopăr despre ultima mea dragoste, „căderea” mea recentă.

13. Uni-vers înseamnă spre unitate

Tăceam de câteva minute. De la masa noastră, admiram priveliştea minunată a râului. Silueta de oţel a turnului Oriental Pearl TV se înălţa, ca o cometă strălucitoare, pe cerul nopţii şi în ploaia luminilor palide ale îndepărtatului Pudong.

Între timp, restaurantul din Hotelul Peace se aglomerase. Stilul lui demodat era subliniat de vestimentaţia clientelei, în majoritatea ei cupluri care păreau a fi înviat dintr-o fotografie de la începutul secolului.

Visătorul îmi prezenta ultimul argument, una

dintre părţile decisive ale întâlnirii noastre. Luă o pauză pentru a da răgaz chelnerilor să strângă farfuriile de pe masă. Ca de obicei, porţia Lui era neatinsă. Îmi dădeam seama că şi eu de-abia mă atinsesem de mâncare, cu răsuflarea oprită de cuvintele Lui şi preocupat cu luarea notiţelor.

„*Proiectul este adânc întipărit în literele nemuritoare ale cuvântului uni-vers*”, a reluat Visătorul şi apoi mi-a demonstrat că, de nenumărate generaţii, oamenii au rostit cuvântul „univers” fără să-şi dea seama de puterea lui magică, faptul că o înţelepciune eponimă se ascundea în etimologia lui, ca o sabie invincibilă în teaca ei.

Univers: uni-vers, către unul.

Universul înseamnă, în latină, „spre unitate”. Sensul existenţei, direcţia lumii, a evenimentelor şi a oamenilor de-a lungul timpului, fusese înfăţişată, afirmată şi aşezată chiar sub ochii noştri. Acel mesaj cosmic, vechi ca stelele,

puternic ca energia a milioane de sori, simplu ca adevărul, străbătuse eonii timpului şi totuşi foarte puţini îl înţeleseseră.

Acelaşi mesaj puternic al integrităţii traversase toate religiile şi tradiţiile sapienţiale ale civilizaţiilor din toate timpurile. Ele se născuseră din acel imbold nestăvilit spre atingerea unităţii fiinţei, care încă îi face să tremure. Din discursul Visătorului întregeam conturul a mii de ţesuturi ale umanilor şi naţiunilor, pânze dese de idei, filosofii şi viziuni străbătute de un fir de aur care le unea dincolo de timp şi spaţiu, de diferenţele de cultură, rasă şi geografie.

„Monahul, dedus din mono, este singurul om care alunecă spre Unul în căutarea integrităţii sale”, a afirmat El. Pe chipul Lui strălucea umbra unui zâmbet, prevestind jovialitatea Lui atunci când spuse: „Este o fiinţă în construcţie. Deasupra chiliei lui s-ar putea scrie «şantier în lucru»…

Practica şi disciplina pe care el însuşi le-a ales îi servesc scopului de a deveni un «individ»…”

El mi-a explicat că termenul „individ” derivă din „indivizibil” şi ilustrează parcursul omului spre unitate. De altfel, reprezintă o condiţie extrem de rară. Foarte puţini, printr-o muncă sisifică cu ei înşişi, se desăvârşesc şi se transformă în adevăraţi indivizi. Era o aluzie evidentă la faptul dureros că nu mă regăseam printre ei. Era clar că au existat şi vor mai există oameni îndrăzneţi, căutători neobosiţi ai propriei lor integrităţi. Iar eu, eu unde mă aflam? Mă căutam zadarnic, în acel nor de fiinţe curajoase, de nebuni geniali, care în fiecare epocă au căutat şi au depus eforturi supraomeneşti de a se ridica peste condiţia comună. Iar eu ce măsuri luasem pentru a părăsi făgaşul existenţei mele şi a merita un destin individual, o măreaţă aventură personală?

După ce mi-am analizat conştiinţa, am aruncat un văl de autocompătimire asupra vieţii

mele. Atunci, farmecul secretului zăvorât în două fabule transmise aproape inconştient, de două mii de ani, mi-a ţâşnit în minte în toată strălucirea lui; două poveşti inegalabile, metafore nemuritoare, deghizate în haina simplă a basmelor: parabola păstorului care a părăsit cele nouăzeci şi nouă de oi, pentru a o căuta pe cea rătăcită şi cea a femeii care, după ce a pierdut o monedă şi a rămas doar cu nouă, mătură şi scotoceşte în fiecare colţişor, face tot posibilul şi nu se dă bătută până nu o regăseşte pe a zecea.

Acele basme rudimentare apăreau ca nişte potire milenare, păstrătoare ale mesajului integrităţii. În ele încă mai zvâcneşte amintirea „proiectului” şi taina aspiraţiei arzătoare a omului spre acea asimptotă universală reprezentată de unitatea fiinţei. Aceasta este linia de sosire, ţinta care trebuie doborâtă şi adevărata raţiune a existenţei noastre pe această planetă.

„În grădinile paradisului nu răsare niciun fir

de iad, de iarbă-rea” a rezumat Visătorul, cu tărie. „Dacă un om vertical pierde chiar şi un atom din integritatea lui, înseamnă că a pierdut totul. Şi «nu poate trăi în pace» până nu-şi atinge din nou plenitudinea”.

El a mai adăugat că „sfântul” – în accepţiunea cea mai largă a termenului şi dincolo de dogmatismul creştin – înseamnă sănătos, tămăduit. Sfântul este un om complet şi deplin, care şi-a ales drept scop în viaţă desăvârşirea şi unitatea fiinţei. El este un om conştient de stările şi emoţiile lui, deoarece ştie că cea mai mică deviere de la plenitudine îl azvârle în tartarul ordinarului.

Toată iconografia sacră pe care mi-o puteam aminti îmi străbătea mintea şi simţeam aceeaşi mirare cu care, copil fiind, admiram capetele, înconjurate de o coroană de lumină, ale sfinţilor. Îi urmăream adesea, învăluiţi în lumina plăpândă şi parfumată a lumânărilor din bisericile palide sau

în încăperile aseptice ale muzeelor şi galeriilor şi mi-i aminteam ca pe nişte oameni din trecut, patetici şi perimaţi. De data aceasta, îmi dădeam seama de ignoranţa şi absurditatea acelor reprezentări colective care-şi răsfrânseseră propria suferinţă şi înfrângere asupra sfinţilor şi a mulţimii care crede nejustificat în miracolele „din afara ei”.

„A rămâne «în afara unităţii» este adevărata nebunie, răul tuturor relelor, de care omenirea trebuie să se vindece”.

De fapt, sfinţi au fost oameni care îndrăzniseră să creadă, pur şi simplu, „în ei înşişi”, oameni obişnuiţi care, fără a se împiedica de propria lor nedesăvârşire, călătoriseră înapoi spre integritatea pierdută.

14. Regele este pământul şi pământul este regele

„*Aceasta este economia*!” a izbucnit brusc Visătorul, întrerupându-mi firul gândurilor care mă asaltau, înţesate de amintiri, insuflându-mi o stare de melancolie. Pentru câteva clipe rămăsese suspendată în aer viziunea unei armate de oameni victorioşi, fără aureole sau puteri supranaturale, care se proiecta pe fundalul unei epopei nemuritoare. Apoi, până şi acea imagine finală se risipi sub adierea unor alte cuvinte.

„Fără indivizi, fără spiritul lor întreprinzător, nu există profit sau progres, afaceri sau avere. Ei sunt sarea pământului. Marile imperii politice şi puterile financiare s-ar dezmembra şi nărui fără sprijinul Ion „

Deodată, găseam în cuvintele Visătorului rezolvarea la enigma care-i tulbura pe studenţii în Economie, pe care centrele de cercetare din universităţi şi colegiile de afaceri din lumea întreagă încercau zadarnic să o soluţioneze. Companiile mor de tinere, pe această planetă.

Existenţa lor este din ce în ce mai precară şi rata medie de viaţă se reduce, gradual, până când ajung să trăiască doar pe perioade foarte scurte. Chiar giganţii financiari şi economici nu mai trăiesc mult Cineva trebuie doar să ia în calcul faptul că jumătate din companiile care acum douăzeci de ani se aflau în topul internaţional al primelor cinci sute, la ora actuală nu mai există.

De data aceasta, realizam că aceste corporaţii reprezentau proiecţia unor conducători nedesăvârşiţi. Singurul şi adevăratul motiv al dispariţiei lor premature îl constituie absenţa oamenilor integri. Unul singur ar fi suficient pentru a împiedica pierderea patrimoniului imens al cunoaşterii, al oamenilor şi mijloacelor, ori disoluţia unor civilizaţii întregi. Mă gândeam unde ar fi ajuns Roma fără Scipio şi mai târziu fără Cezar, ce s-ar fi ales din Biserica Catolică, poate cea mai puternică multinaţională din lume, fără un preşedinte de talia lui Francisc de Assisi? Oameni

sănătoşi, integri… Cine îi pregătea? De unde apăreau?

Din nou, vocea Visătorului mă salva din vâltoarea acelor gânduri. „Regele este pământul şi pământul este regele” declamă El şi mă conectă la „vis”. „Orice piramidă organizaţională depinde de respiraţia conducătorului. Un fir de aur leagă imaginea şi destinul lui personal de cel al organizaţiei şi al oamenilor. Şinele lui fizic este în deplin acord cu economia ei, aşa cum se întâmpla şi cu suveranii antici.

Visătorul lega acest lucru de tradiţia chineză clasică şi mă agăţam de fiecare cuvânt, deoarece îmi povestea că, atunci când imperiul trecea prin momente dificile, cu foamete şi năvăliri ale duşmanilor, împăratul Chinei, fiul cerului, se retrăgea în camerele cele mai ascunse ale palatului, pentru a găsi apoi o altă cale de ieşire. Împietrit, cu faţa spre sud, se asigura cu ajutorul puterilor lui supranaturale că imperiul va respecta

în continuare Legile Cerului. Ştia că obstacolele pe care le întâmpină ţintesc pierderea integrităţii.

Era conştient că, mai întâi, trebuia să câştige bătălia dinăuntrul lui. Din perspectiva acelui om, cu un asemenea nivel de responsabilitate, nu exista o distincţie clară între propria lui integritate şi cea a imperiului. Adevărata victorie o constituia învingerea sinelui şi reintegrarea în unitatea fiinţei lui. Numai atunci soluţia, rezultatul şi măsura nivelului lui de neprihănire se iveau şi se întrupau sub forma unei armate aliate sau a puterii lăuntrice, a intemperiilor, a foametei care aveau să înfrângă duşmanul la fel de eficient.

Alături de Visător simţeam acut înţelepciunea arzătoare şi vie care străpunsese dintotdeauna istoria civilizaţiilor, din cele mai vechi tradiţii până în istoria modernă a afacerilor. De la imperiul chinez, la cel al lui Robert Maxwell, de la Walt Disney la tărâmul Regelui Arthur, aceeaşi lege nestrămutată parcursese secolele:

„Când regele se îmbolnăveşte şi pământul se îmbolnăveşte. Căci regele este pământul şi pământul este regele”.

Până şi aserţiunea istorică a lui Ludovic al XIV-lea îmi apărea într-o nouă lumină. „L’État c’est moi” nu reprezenta numai strigătul unui despot, afirmaţia unui suveran fără limite, aşa cum o interpretasem noi de-a lungul timpului, ci conştiinţa unui om care-şi împletise strâns destinul personal cu acela al milioanelor de oameni, cu al întregului imperiu.

„Un conducător, un om de afaceri, un om cu responsabilitate cunoaşte faptul că destinul lui financiar, longevitatea şi succesul acţiunilor lui, precum şi sănătatea lui fizică, sunt inextricabil legate de nivelul integrităţii lui. Există o singură condiţie de îndeplinit pentru a aluneca dintr-o lume scindată în una desăvârşită!

Există un singur lucru de care trebuie să ne lepădăm…”

Pauza scurtă care urmă mi se păru interminabilă.

„Suferinţa”.

„Nu este chiar atât de dificil” spusei eu, repede. „Cine n-ar accepta?”

„Totuşi, pentru omul obişnuit este chiar imposibil”, argumentă Visătorul. „Ţie, de exemplu, ţi-ar plăcea să alungi suferinţa, însă acest lucru ar implica alungarea unei lumi pline de încleştări, conflicte, sciziuni, practic renunţarea la lumea ta, singura pe care o cunoşti.

Numai cei care se cunosc pe ei înşişi pot descoperi că «nu se află nimic în afara sinelui»… că sunt singuri în univers şi că sunt singurii responsabili de situaţiile în care se găsesc şi de tot ce li se întâmplă”.

Aici, Visătorul îşi îndreptă spatele şi îşi înălţă uşor gâtul, ca şi cum ar fi vrut să se apropie de cer. Apoi spusese: *„Pentru a atrage ceva măreţ, pentru a concretiza ceva, omul trebuie să se înalţe*

înăuntrul fiinţei, să se apropie de unitate, de integritatea care reprezintă dreptul lui câştigat prin naştere… Cea mai adevărată şi concretă parte din flecare dintre noi este visul”.

Visătorul închise ochii şi rosti aceste cuvinte pe care le-am notat sârguincios în carneţel: „Visul este cel mai real lucru care există… Tot ceea ce vedem şi atingem, precum şi tot ceea ce nu putem vedea şi atinge, de la atomi până la cele mai îndepărtate galaxii, reprezintă reflectarea visului nostru…”

15. Realitatea înseamnă Vis plus Timp

„Ţelul nostru comun este să devenim Unu. Scopul nostru este unitatea fiinţei. Numai după ce această unificare se petrece înăuntrul nostru şi dobândim starea de integritate, numai atunci putem fi cu adevărat «atinşi de vis».

Realitatea înseamnă Vis plus timp!”

Înregistram acest aforism în termenii unei ecuaţii cu simbolurile: V + T = R. Într-o bună zi aveam să transmit această formulă studenţilor mei, înmagazinând în ea înţelepciunea acestei viziuni şi taina energiei ei nestăvilite.

Totul izvorăşte din vis. Tot ceea ce vedem şi atingem, orice lucru palpabil, se naşte în sânul invizibilului. Iar timpul decriptează. Aceasta reprezenta vârful şi miezul gândirii Visătorului, arhitrava filosofiei Lui puternice, sferice şi coerente, care hrănea rădăcinile unei universităţi a viitorului şi făurise deviza: Visibilia ex Invisibilibus.

„Visează… visează… să nu încetezi niciodată să visezi… Visează!… Zboară!… Şi să nu te opreşti niciodată” mă îndemnă El cu tărie. „Realitatea te va ajunge din urmă!”

Cu acea rugăminte, Visătorul părea că intenţionează să încheie cea de-a doua seară petrecută în Shanghai.

În restaurant rămăsesem numai noi doi. Chiar şi trupa de jazz din foaier încetase să mai cânte. Prin fereastră, turnul Oriental Pearl TV se contura, ca o rachetă imensă şi strălucitoare pe pista de lansare, gata să devoreze spaţiul.

„Visează… să nu încetezi niciodată să visezi… realitatea te va ajunge din urmă!”

„De ce există atât de puţini, în istoria omenirii, care au un vis?”

„Pentru a fi «atins de vis», omul trebuie să atingă unitatea fiinţei”, răspunse Visătorul. Îmi amintesc că acea expresie mă cutremurase. „Numai un individ integru, indivizibil, îşi poate induce Visul şi conştientiza că «visul» este cel mai real lucru care există”.

„Dar ce se întâmplă cu cei care nu visează?”, am întrebat, când mi-am dat seama că erau atât de mulţi cei ce nu fuseseră niciodată incluşi în clubul privat al Visătorilor.

„Toţi oamenii visează, toţi au puterea de a-şi

crea propria lume, însă foarte puţini sunt conştienţi de ea şi ştiu cât de puternic este visul lor… că are forţa de a îmbogăţi orice lucru din jurul lor sau de-a hrăni coşmarul lumii.

Foarte puţini, datorită voinţei şi neprihănirii lor, pot visa o lume perfectă şi o pot materializa. Aceasta este condiţia îndeplinită numai de războinici, de eroi, de oamenii care iubesc”.

În viziunea Visătorului, „visul”, cel mai real lucru care există, ocupă ultima treaptă de pe scara realităţii, întrucât el de fapt reprezintă condiţia întrupării.

Mintea mea ardea în flăcări. O grămadă de întrebări se îmbulzeau una peste alta şi se adunau împrejur căutând un răspuns. Înainte de a-mi deschide gura, Visătorul mă întrerupse cu un gest evaziv.

„*Nu poţi afla voinţa în lume*” a spus El, pe tonul cuiva care împărtăşeşte un secret decisiv „*Voinţa se află doar înăuntrul tău… dar este*

îngropată. *Trebuie să o dezgropi*!”. El n-a mai adăugat nimic, mi-a mai dat doar câteva clipe de răgaz pentru a termina de scris şi a reflecta la ultima frază. Apoi a definit desăvârşirea, ca pe abilitatea de a te îndrepta fără ezitări în direcţia propriului vis, fără amânare sau cădere în păcat. „*Omul care îşi poartă permanent visul cu el, nu poate fi pângărit… Totul, în viaţa lui, curge spre împlinirea marii sale aventuri*”.

Observam că acea condiţie era destul de larg răspândită. „Aparent, fiecare om încearcă”, am argumentat eu, cu intenţia strategică de a-L îndemna să-mi spună mai mult despre acel subiect pasional – „toată lumea sau, cel puţin majoritatea, încearcă să-şi îndulcească viaţa, să-şi facă planuri, programe şi să atingă unele obiective”.

Visătorul mi-a explicat diferenţa dintre a visa şi a planifica. Oamenii care hrănesc un vis nu au îndoieli, incertitudini sau temeri. De fiecare dată când îşi îndreaptă gândul spre vis, ei se simt

reînnoiţi şi pătrund în lumea libertăţii. Deoarece visul este strâns legat de voinţă, el este chiar voinţa adevărului. Dimpotrivă, cei care planifică, cei care se străduiesc să atingă un obiectiv, de câte ori se gândesc la ceva îi cuprinde anxietatea şi cad pradă propriilor temeri şi îndoieli.

„*Teama şi îndoiala sunt cancerul visului*", a afirmat El laconic, oferindu-mi încă o maximă puternică şi memorabilă. Apoi a făcut o pauză. M-am bucurat de ea, pentru a-mi pune notiţele în ordine. Notiţele deja acopereau toate paginile carneţelului meu. Eram foarte preocupat de această îndeletnicire când am tresărit, la auzul vocii Lui. „Oamenii muncesc, planifică şi acumulează cu tărie şi cu o energie despre care ai zice că este tenacitate. De fapt, este doar teamă… Săgeţi de adrenalină, ca nişte şocuri electrice, străpung încontinuu universul întunecat al celulelor lor. Aceşti oameni par a fi foarte ocupaţi, idealişti declaraţi sau afacerişti hotărâţi, însă ei

sunt fideli morţii şi numele lor apar pe statele ei de plată”.

Notiţele mele devorau cu lăcomie filele albe. Simţeam substanţa nepreţuită a cuvintelor şi prezenţei Lui. Le simţeam cum împrospătează aerul şi călătoresc neobosite, spre cele mai îndepărtate colţuri ale planetei, spre cele mai ascunse cute ale fiinţei umane, pentru a-i cicatriza rănile şi a-i alunga umbrele. Eram tulburat. O emoţie iraţională, un fel de plânset, mă împingeau uşor spre pereţii fiinţei mele şi fiecare fibră îmi tremura. Mi-am ridicat capul din notiţe şi i-am văzut chipul, foarte apropiat de mine.

„Munceşte pentru un ideal. Stai în slujba umanităţii care visează, care aspiră, care cere!” a spus Visătorul. Nu voi putea niciodată să uit sau să ocolesc cuvintele care au urmat. „Străduieşte-te, în permanenţă, să te perfecţionezi. Încearcă întotdeauna să-ţi sporeşti înţelepciunea. Plăteşte în avans pentru existenţa ta. Ajută-i pe alţii în

eforturile lor dacă ţi-o cer sincer. Numai tu poţi să faci acest lucru, din interior. Eu nu mă pot pune în locul tău. Am încercat imposibilul… Am mers contra destinului tău inflexibil, care deja te condamnase… pentru a-ţi da o şansă, pentru a te înălţa din condiţia ta. Numai cel ce iubeşte se bucură de libertate şi numai cel ce este liber se bucură de iubire. Libertatea şi iubirea reprezintă două faţete ale aceleiaşi realităţi”.

Lecţiile memorabile despre dependenţă, îndrăgostire şi, ultima, despre unitatea fiinţei, care începuse la Hotelul Peace, îşi găseau epilogul pe malul Bundului, în acele cuvinte care răsunau ca un strigăt de luptă.

„Într-o zi, cere să devii Visător” m-a sfătuit El cu blândeţe şi a adăugat „Dintre toate destinele posibile, acesta este cel mai măreţ… Cere să devii inventatorul, creatorul propriului univers… Atunci lumea îţi va asculta ordinele şi îţi va da tot ce-ţi doreşti…”

La auzul acestor cuvinte, am închis ochii. Mi se părea că cerul Shanghaiului era spintecat de cea mai frumoasă şi strălucitoare cometă. Eram sigur că acea dorinţă mi se va îndeplini, dacă o voi cere cu sinceritate! Acum sau niciodată, mă gândeam eu. Nu mi se va da o a doua şansă. Totuşi, eram ca paralizat.

Visătorul şi, împreună cu El, întreaga lume păreau să aştepte suspendaţi de firul subţire al intenţiei mele. Nu mai percepusem niciodată atât de clar faptul că totul depindea de mine şi că Visătorul exista numai pentru mine.

Ani întregi de muncă, ucenicia îndelungă şi toate eforturile mele susţinute mă ajutaseră să mă îndrept spre acea răscruce esenţială. Acum, în cele din urmă, marea acţiune pentru care mă pregătise Visătorul de atâta amar de vreme avea să înceapă sau avea să rămână în vâltoarea lumilor posibile. Venise vremea să-mi iau zborul. Ezitam, pe marginea acelui abis fără de

întoarcere. Îl simţeam cum mă priveşte şi cum vibrează. Atunci ştiam cu siguranţă că El era singura fiinţă din lume care mă iubise cu adevărat. Simţeam cum mi se umplu ochii de lacrimi şi cum pleoapele mi se umflă în încercarea de a le reţine şi sufoca. Apoi, lumea s-a întunecat şi a trebuit să mă opresc din scris.

16. Să fii atins de vis

De când îl întâlnisem, El mă îndemnase permanent să-mi lărgesc viziunea, să-mi schimb atitudinea şi, odată cu ea, destinul. Atitudinile şi evenimentele sunt inseparabile. Atitudinea reprezintă evenimentul. Se folosise, strategic, de orice prilej, crease evenimentele, întâlnirile şi circumstanţele pentru a facilita trecerea mea pe nivelurile superioare ale existenţei. Odată cu oportunitatea de a conduce o companie în Kuweit şi cu rolul de antreprenor internaţional, Visătorul

nu făcuse altceva decât să continue a-mi oferi acea structură evolutivă pe care mi-o promisese la început. Ceea ce se întâmplase în Kuweit constituise o frână, o adevărată cădere, în cele mai joase stări ale fiinţei. Pe buza abisului, totul devenise un pretext de a amâna zborul: Heleonore, copiii, boala, casa…

Însă acum nu mă mai puteam ascunde şi nici amăgi. În Kuweit, pentru a nu ştiu câta oară, mă îndepărtasem de trecerea pe un nivel superior de responsabilitate şi înţelegere! Trădasem partea superioară din mine. Heleonore fusese doar un pretext.

„Pasul următor este întotdeauna necunoscut şi invizibil”, a spus El. „Trecerea spre stările superioare reprezintă dintotdeauna un salt în necunoscut. Pentru a reuşi, tot ce ai fost până astăzi trebuie să moară.

Să muţi chiar şi un milimetru în fiinţă este un salt mortal, o tumbă cosmică pe care numai foarte

puţini o pot face”, a spus Visătorul, pătrunzând în gândurile mele, pentru a culege adevărata esenţă a stării pe care o trăiam. „Adevărata diferenţă dintre doi oameni este amploarea visului lor. Omul care se preocupă doar constant de supravieţuire şi se gândeşte numai la sine, dar la un sine fals, pentru că nu se cunoaşte pe el însuşi, nu poate fi atins de vis”.

Poţi şti doar ceea ce nu eşti; ceea ce eşti cu adevărat, poţi doar să fii.

După mai mulţi ani, în timpul unei excursii în Macedonia, pe muntele Olimp, am descoperit că vechii greci îi etichetau drept idioţi pe oamenii care se găseau în actuala stare a omenirii, adică pe egoişti. Idiotul era pentru greci opusul demiurgului, conducătorului sau aceluia care îşi ajută semenii.

„Un antreprenor, dincolo de aparenta căutare a unui avantaj sau profit, dincolo de ceea ce nici el nu-şi poate imagina, se află în slujba

unui proiect.

El este omul care îşi ajută semenii şi ştie că progresul lor înseamnă succesul lui.

El îşi dedică viaţa numai acestui fapt. Nu are altă opţiune. Asemeni căpitanului unui vechi vapor, el ştie că trebuie să se întoarcă în port împreună cu acesta, sau să se scufunde împreună cu el”.

Alături de Visător descopeream că numai visul ne eliberează şi înfrânge toate limitele dinăuntrul nostru. Numai visul are puterea de a preschimba sărăcia în prosperitate, obstacolele în înţelegere şi teama în iubire. Numai visul ne dă putere să depăşim pragul paradisului pierdut.

„Paradisul nu este o altă lume… ci chiar lumea aceasta… fără limite” mi-a spus El. „Să fii atins de vis înseamnă să primeşti darul unei mari aventuri personale, înseamnă să te confrunţi cu propria ta integritate. Oamenii ce se dedică lumii întemeiate pe foamete şi teamă nu pot fi atinşi de

vis… pentru că visul înseamnă libertate, iar ei, care încă din copilărie au urmat pe cei ce predicau dependenţa şi profeţeau nenorociri, au fost educaţi în carceră.

De aceea, milioane de oameni depind de alţii pentru a supravieţui. Ei sunt uşor de recunoscut, fiind marcaţi de absenţa totală a recunoştinţei şi de inapetenţa de a iubi.

A da înseamnă să îţi oferi ţie… Ca să dai, trebuie să ai şi ca să ai, trebuie să fii.

Era pe cale să continue şi buzele îi erau deja întredeschise, probabil pentru a-mi spune mai multe despre proiect, dar s-a oprit deodată, ca să mă observe mai bine. Privirea Lui îmi străpungea sufletul. Am văzut că reacţionase ca şi cum descoperise neputinţa mea iremediabilă de a îndeplini sarcina ce mă aştepta şi m-am simţit ca un vagabond, care fusese prezentat pentru a fi acceptat în cel mai select club.

„Ştii care este diferenţa dintre noi?”, m-a

întrebat El pe un ton aspru şi sec.

Am tăcut, surprins de abordarea foarte directă a Visătorului care, după atâţia ani de rezervă absolută, părea a pune fără înconjur problema misterioasă a naturii sale. Cine era cu adevărat Visătorul? El a aşteptat, până când şi-a dat seama că nu îi voi da niciun răspuns: „Diferenţa dintre noi este că atomii mei dansează şi se îmbată cu nemurire (cuvintele Lui mai precis au fost „cu nectarul nesfârşit al nemuririi"), în timp ce tu eşti atras şi guvernat de tot ce este muritor… Eu am învins moartea, în timp ce tu ai pariat totul pe inevitabilitatea ei".

Mă zbăteam şi nu aş fi reuşit să ies la suprafaţă, dacă Visătorul nu ar fi intervenit să mă salveze. Atunci L-am auzit repetând acele cuvinte de neuitat.

„Eu sunt Tu!", a spus El şi puterea acestei expresii devora distanţele siderale dintre fiinţele noastre. Mă simţeam mai apropiat de El ca

niciodată. Când i s-a părut că vorbele Lui au avut efectul scontat asupra mea, a adăugat: „Am fost şi sunt tu, iar tu vei fi Eu. Ne despart eonii timpului şi abisul conştiinţei. Grăbeşte-te! Când te-am trimis în Kuweit, ţi-am dat o picătură, dar tu voiai oceanul. Acum, când vreau să-ţi dau oceanul, tu te retragi…

Mi-am închis ochii, căci simţeam viteza năucitoare cu care mă împingea şi îmi era teamă că nu o să reuşesc. În timp ce continua să vorbească, m-am ascuns într-un ungher al fiinţei mele şi am aşteptat acolo, ca o barcă la mal, să treacă furtuna. În acel moment a venit să mă salveze. Schimbarea bruscă a tonului şi a vocii a explodat cu o asemenea tărie în pieptul meu, încât am fost pătruns de o inexplicabilă teroare.

„*Hotărăşte-te o dată pentru totdeauna*!!!”, a tunat El. În vocea să se distingea voinţa de fier şi ferocitatea eroică a unui comandant care dă ordine, în punctul crucial al unei bătălii

sângeroase. *„Munceşte zi şi noapte pentru a te desăvârşi şi nu-ţi uita niciodată promisiunea*”.

„Dar ce promisiune am uitat?”

„Promisiunea de a te schimba!” a spus. „O promisiune pe care nu ţi-ai făcut-o doar ţie, ci şi tuturor fiinţelor vizionare şi geniale care doresc să pornească pe această cale”.

„Cum să fac să mă schimb?”

„Visează un nou vis. Visează o nou lume!... Lumea este aşa cum o visezi. Lumea este aşa cum o doreşti!... Ţi-ai dorit-o violentă, falsă şi indolentă. Lumea va fi diferită când te vei schimba! Regretul tău faţă de trecut te poartă mereu înapoi, spre lucrurile vechi...” a spus El, după o pauză lungă. „Alungă-l! mi-a poruncit El. „A venit vremea să te dedici trup şi suflet Proiectului!”

Mi-am promis cu cea mai mare sinceritate şi solemnitate că nu îmi voi călca cuvântul şi că nimic nu-mi va împiedica evoluţia. Visătorul m-a

fixat cu privirea mai multă vreme, iar eu i-am susţinut căutătura. Am simţit cum creşte nebuneşte neliniştea pricinuită de examinarea Lui, însă o licărire de bunăvoinţă fermă din privirea Sa, m-a făcut să mă relaxez.

„Să promiţi nu înseamnă nimic”, a spus El. „Promisiunea unui om obişnuit este deja o minciună.

Schimbă-ţi atitudinea acum!… Aceasta este adevărata acţiune. Faptele, circumstanţele şi evenimentele vieţii se vor schimba pe parcurs.

Abandonează-ţi munca şi pleacă la Londra. Acolo vei întâlni bărbaţi şi femei gata să lucreze alături de tine. Ei vor fi stâlpii marii revoluţii, revoluţia planetară, psihologică şi individuală care va schimba din temelii modul de a gândi şi a simţi al acestei omeniri, deocamdată neputincioasă să se confrunte cu provocările ce o pândesc”.

CAPITOLUL IX

Jocul

1. Crede pentru a vedea

Influenţa Visătorului începuse să aibă un efect surprinzător asupra vieţii mele. În câteva zile, fără nicio ezitare, am vândut casa din Chia, mi-am dat demisia de la corporaţia ACO şi m-am stabilit, cu familia, într-o vila elegantă din luxosul Hampstead, la Londra.

Seven Oaks fusese reşedinţa unui marcant om de afaceri. Arhitectura, obiectele, mobilierul, tablourile şi statuile antice constituiau expresia simbolică a unei aristocraţii antreprenoriale puternice, dar în acelaşi timp modeste. Seven Oaks era mai mult decât un extraordinar laborator alchimic. Acel tip de construcţie mă cultiva şi mă schimba, redeştepta în mine o claritate, o atitudine curajoasă şi multă energie pentru „a face”, a realiza lucruri măreţe.

Acolo, în acea clădire, îndrumat de Visător, depuneam toate eforturile pentru a stârpi minciuna din viaţa mea odată pentru totdeauna. Acolo, învăţam să pun capăt acelei jelanii, alcătuite din griji şi îndoieli şi să-mi exersez acea disciplină drastică pe care Visătorul o numea „arta de a visa”: arta de a crede în sine, arta armonizării polarităţilor, a schimbării adversităţilor şi opoziţiilor, în evenimente de un ordin superior.

Alături de Visător, mă simţeam puternic şi invulnerabil. Lângă El până şi cele mai radicale schimbări, aparent nesăbuite, precum cele ce se petreceau în acele zile, pătrundeau pe nesimţite în viaţa mea şi îmi răsturnau încetişor ordinea, Acea plonjare în necunoscut, în loc să-mi tulbure existenţa, aduna fragmentele împrăştiate ale vieţii mele într-un pumn şi le strângea laolaltă cu putere.

Heleonore şi copiii trecuseră cu brio peste aceste schimbări. Se simţeau ocrotiţi. Hotărârea

mea le oferea siguranţă. Şi totuşi hotărârea, tăria cu care luasem acele decizii nu mă caracterizau. Încrederea în mine, care alături de Visător nu conţinea nicio urmă de ezitare sau îndoială, se zguduia de câte ori mă îndepărtam de învăţăturile Lui. Tot ceea ce se întâmpla în jurul Visătorului, acea gestaţie a fiinţei care guverna evenimentele, faptele şi circumstanţele, care făcea lumea obedientă, supusă şi maleabilă ca lutul, îmi era încă neclară.

Lunile se scurgeau cu repeziciune. Departe de Visător, visul începea să se subţieze, iar trecutul ieşea din nou la suprafaţă. În timp ce mă răcoream de principiile visului, aerul de afară îngheţa şi cerul se înnora. În universul meu, acum vâscos şi dens, chiar şi cea mai vagă mişcare era îngreunată şi mă durea. Fiecare aspect al existenţei mele, în nenumăratele ei manifestări, începea să reflecte întoarcerea mea spre trecut, îndoiala şi regretul.

Aşa cum se întâmplase şi la reîntoarcerea din Kuweit, cu cât mă încovoiam, cu atât mai mult simţeam nevoia să concep programe şi planuri. Din calculele mele, ajunsesem la concluzia că acel mod de viaţă avea să mistuie tot ce aveam, în curând. Era peste puterile mele să ţin pasul cu El. Nu-mi puteam menţine echilibrul. După părerea Visătorului, nu existau limite şi nimic nu era exorbitant. „*Lumea ne aşteaptă la uşă*. *Limita se află înăuntrul nostru*”.

Viaţa aceea mi se părea prea riscantă. Teama de a rămâne fără bani mă împinsese să deschid un alt cont, la o bancă londoneză. Depozitasem acolo o bună parte din banii încasaţi la vânzarea casei din Chia şi mi-am promis că nu mă voi atinge niciodată de acea sumă, „decât în caz de urgenţă”. Nu i-am pomenit nimic despre asta Visătorului. Certitudinea fiinţei capabile de a se sprijini pe acea sumă, în caz că lucrurile ar fi luat o altă întorsătură, mă liniştea în momentele grele, când

anxietatea mă copleşea şi prelua controlul asupra vieţii mele.

Acel cont devenise o proteză psihologică, ce luase locul încrederii în sine şi curajului. Îmi ascundeam decizia sub o falsă responsabilitate, aşa cum procedasem şi cu câţiva ani mai înainte, când înserasem acea clauză de revenire în contractul meu de la corporaţia ACO. Această recurenţă era un semnal evident de cădere pe făgaşul repetitivităţii mortale. Când simptomele iminentei mele căderi deveniseră din ce în ce mai clare, m-am confesat Visătorului şi am închis imediat acel cont, înainte ca trecutul să mă înghită fără nicio cale de întoarcere.

„Toată lumea crede în ceva… nu este deloc greu să crezi… însă prea puţini dau dovadă de o redeşteptare a voinţei, de alegerea cărării drepte şi urmarea ei fără ocolişuri. Să te obligi să crezi este mai presus decât să crezi… „a conchis Visătorul, cu acea ocazie. „«Să crezi în tine»

înseamnă să creezi”.

„Oamenii deosebiţi, din toate timpurile, şi-au găsit resursele necesare pentru a-şi atinge ţelurile măreţe, numai după ce au îndepărtat orice urmă de îndoială din fiinţele lor. Adevăratul capital se găseşte înăuntrul nostru. Resursele pe care le găsim reprezintă materializarea prosperităţii lăuntrice, pe care ştim cum să o menţinem, indiferent de împrejurări. Să nu te îndepărtezi niciodată de principiile «visului». Păstrează-le veşnic vii.

Nu te distanţa de ele şi vei vedea că totul va fi în avantajul tău, chiar şi istoria, cea mai superficială şi brută parte a existenţei te va favoriza”.

Ideile Lui mă inspirau, însă nu puteau fi puse în practică atât de uşor! Filosofia Visătorului mi se dezvăluia ca o potecă îngustă, pe care foarte puţini reuşeau să se strecoare, chiar în momentul în care voiai să apuci pe ea. Pe creasta viziunii

Lui, o imensă falie separa întreaga umanitate în două tabere: una cu oameni nedesăvârşiţi şi vlăguiţi, uşor influenţabili, supuşi şi dependenţi, chiar şi atunci când se credeau conducători, iar cealaltă – o mână de oameni verticali, aleşi, fiinţe desăvârşite, binecuvântate cu o hotărâre de neclintit şi convingeri de fier. Ei sunt aceia care sprijină pe umeri bolta cerului.

În opinia Visătorului, viaţa unei ţări, a tuturor naţiunilor, este dirijată de un conducător doar aparent, căci în realitate destinul este trasat de câţiva indivizi integri. Dacă ei n-ar exista, atunci soarta continentelor de pe planetă şi a tuturor civilizaţiilor ar fi deja pecetluită.

În spatele oamenilor care par să acţioneze, al unor renumiţi preşedinţi de organizaţii mondiale, al instituţiilor umanitare şi politice, al marilor imperii financiare şi de afaceri, al magnaţilor, al miliardarilor şi conducătorilor, se ascund oameni modeşti, sinceri şi simpli, care dirijează subtil,

prin „nonacţiune”.

„În momentul în care un om care are încredere în sine păşeşte spre necunoscut, simte pământul tare sub picioare şi îşi dă seama de nebunia lui genială. Crede pentru a vedea, şi niciodată nu invers!”

Pe atunci însă nu mă bucuram de calităţile necesare pentru a mă integra în clubul oamenilor aleşi. Cu o îndoială şi teamă tot mai crescânde, socoteam şi tot socoteam banii din cont, ajungând mereu la aceeaşi concluzie: suma obţinută în urma vânzării casei din Chia avea să ne ajungă doar câteva luni. Nu-mi trecea prin cap nicio idee referitoare la viitorul meu. Nu aveam nici planuri, nici slujbă. Vechea lume mă izgonise, iar cea nouă nu se arăta, încă.

2. Schimbă-ţi viaţa!

O întâmplare de la începutul noii mele

aventuri mi s-a părut de o importanţă semnificativă şi decisivă. În timp ce căutam o casă la Londra, i-am arătat şi Lui mai multe oferte de locuinţe. Îngrijorat, apăsat de teama de a nu avea mijloace suficiente şi nesigur de ceea ce urma să-mi rezerve viitorul, până şi cele mai modeste case mi se păreau scumpe. De aceea, la acea întâlnire susţinusem cu ardoare că un apartament nu prea mare, potrivit, frumos mobilat şi situat pe o străduţă dintre Marylebone Road şi Regent's Park îmi era mai mult decât suficient. Nu voi uita niciodată reacţia Lui. Ea îmi va rămâne mereu întipărită în memorie, alături de cele mai nepreţuite învăţături.

Cuvintele Lui mă izbeau, ca un jet de apă rece. „Îţi poţi alege doar identitatea, limitele, mediocritatea" a fost reacţia Lui la propunerea mea. Tonul Lui era dispreţuitor. „Anii se scurg, însă viaţa ta tot nu se schimbă. Lumea este astfel, deoarece tu eşti astfel… Pătrunde în viziunea

visătorului şi nu te mai considera o fiinţă jalnică. Toate condiţiile care dirijează existenţa unui om reproduc fidel aşteptările acestuia”.

Îmi amintesc că am încercat să mă apăr. Credeam că opţiunile mele se datorau condiţiilor în care El mă plasase. În cazul de faţă, mă gândeam că era mai înţelept să iau deciziile şi să-mi asum responsabilităţile, luând în considerare posibilele dificultăţi viitoare. Opţiunile mele ar fi fost cu totul diferite dacă aş fi beneficiat de resursele necesare…

„Fiecare lucru trebuie câştigat. Toate obstacolele pe care Le-am presărat în calea ta sunt binecuvântări ascunse. De fapt, sunt pietre de hotar, pe drumul spre integritate şi înţelegere”.

Credeam că mă ironizează. După atâţia ani de muncă, alături de Visător, mi se părea că învăţasem să amortizez fiecare şoc în fiinţa mea şi că eram gata să accept răsturnarea tuturor ideilor şi credinţelor comune. Că ştiam să rezist, în ciuda

obstacolelor şi dezamăgirilor. Însă… mă înşelam.

„Nu mai este timp de pierdut. Transgresează, transgresează permanent orice realizare şi succes aparent. Nu mai urma nicio clipă vechiul făgaş şi credinţele vetuste. Depăşeşte-ţi limitele!

Răul de azi reprezintă binele de ieri, care nu a fost încă depăşit”.

Muşchii mei faciali se contractaseră şi nu mai ştiam ce expresie să adopt. Voiam să mă revolt şi să strig cu toată tăria că nu acea viziune deschisese calea justificărilor, acuzelor, lamentărilor sau regretelor… Frustrarea, neputinţa, alcătuiseră un nod care mă strângea de gât. Nu mai puteam emite decât sunete nearticulate. Încercam să-mi revin, să-mi pun ordine în gânduri pentru a spune ceva înţelept, dar…

„*Schimbă-ţi viaţa*!”, a strigat Visătorul, cu toată puterea. Vedeam cum i se îngroaşă vinele de la tâmplă şi gât, ca un torent tumultuos, şi mi se

făcu frică. Strigătul Lui mai tremura încă în văzduh, suspendat între noi pentru o eternitate surdă. Viziunea unui războinic suflând în goarnă mi se înfăţişa dinaintea ochilor. Dar nu am avut timp să mă dezmeticesc, căci Visătorul trecuse la invective tunătoare.

„Încă te mai întorci spre trecut Ţi-ai vândut sărăcia în zadar! După ce ai dat casa din Chia, ai căzut în precaritate şi suferinţă. Nu mai purta cu tine trecutul şi toate nenorocirile lui… Adu-ţi aminte… Trecutul este cenuşă.

Nu pleca în lume, dăruindu-te altora… Deja dai prea multe semne de precaritate… Poartă-mă mereu cu tine, pe mine… Cuvintele mele… Poartă-mă cu tine!…”

La auzul acestui nou urlet, ţâşnit în mine o teroare nemărginită şi insuportabilă, pe care o simţeam cum îmi inunda fiecare colţişor al fiinţei şi cum devora spaţiile imense ale interiorului meu. La acel strigăt, care dura absurd de mult,

barierele mele lăuntrice au început să se prăbuşească şi să se năruie, ca zidurile Ierihonului, lovite de decibelii trâmbiţei lui joshua. Mă simţeam mai sănătos şi mai întreg ca niciodată.

Acea furtună se stinse la fel de brusc cum se ivise şi Visătorul revenea la atitudinea Lui obişnuită, ca şi cum nu se întâmplase nimic. A urmat o pauză, în acele clipe, speram că uraganul trecuse. Cu greu, încercam să mă reculeg, când L-am văzut punându-şi degetele arătătoare vertical în colţurile gurii. Observam că acel gest dura o veşnicie, ca o mişcare derulată cu încetinitorul. Urmăream cu atenţie fiecare detaliu al mişcării Lui, care părea a fi o parte dintr-un ritual necunoscut, de război. Apoi îngrijorarea şi anxietatea mea au crescut. Excentricitatea Lui, încetineala extremă cu care îl executa, învăluia acel gest într-o ameninţare necunoscută… ca într-un ritual războinic. Mi se tăiase răsuflarea şi

emoţiile mele se învolburau într-un vertij.

Când, în cele din urmă am înţeles că cele două degete arătătoare de la colţul gurii simulau un megafon, am început să-mi fac griji pentru acele strigăte formidabile care-mi gravau în came miezul învăţăturilor Lui. Dar de data aceasta, Visătorul nu mai ţipa. Şi-a apropiat faţa de mine şi, cu o voce stinsă, a şuierat: „Locuinţa pe care o cauţi în Londra nu-ţi este destinată ţie, ci Visătorului! Adu-ţi aminte de asta! Dacă te gândeşti la tine, atunci ceea ce urmează va fi vlăguit şi împuţinat, precum lumea ta… Alungă-ţi îngrijorările şi apropie-te de Mine. Vei descoperi că obstacolele nu există cu adevărat şi că tu eşti adevăratul obstacol, deoarece crezi cu convingere în limite”.

Din acea zi, agenţiile au început să îmi înainteze soluţii total diferite faţă de cele de până atunci. Visătorul avea, ca întotdeauna, dreptate. După ce mi-am schimbat atitudinea, lumea mă

urma, ca o umbră. Nu mai căutam o casă pentru mine, ci pentru Visător. Când am ajuns la Seven Oaks, am recunoscut casa de îndată. Aceea era locuinţa unde trebuia să-mi duc la bun sfârşit „lucrarea”. În câteva zile, Heleonore a pus totul în ordine şi ne-am mutat, împreună cu copiii.

Pe atunci nu-mi dădeam seama de acest lucru, însă acea locuinţă fusese ridicată centimetru cu centimetru pentru a mă azvârli în abis. Era, cu siguranţă, o strategie de-a Visătorului pentru a-mi iuţi pasul, însă mă simţeam neputincios să desluşesc acea stratagemă regizorală. Fără ajutorul Lui, nu mi-aş fi imaginat niciodată că voi trece printr-o asemenea încercare. Seven Oaks reprezenta prăbuşirea unei bariere, instrumentul cu care se sfredelea geologia internă a sărăciei şi ignoranţei ce se stratificaseră în mine de-a lungul anilor. Acea încărcătură de dinamită putea nărui bastioanele care apărau acel coşmar: identificarea cu o lume

nefericită, limitată şi săracă.

3. Plata

„Banii nu sunt reali. Numai viziunea şi ideile omului sunt reale. Resursele şi banii reprezintă consecinţa lor firească… ele se alipesc şi se conturează sub forma „visului”… Dacă consideri că adevărata ta problemă este lipsa banilor”, a spus El cu un sarcasm serafic „du-te la bancă, să ceri un împrumut!”

„Numaidecât!”, am minţit cu neruşinare. Stomacul mi se strânsese într-un nod la gândul că trebuia să mă întâlnesc cu un bancher arţăgos, pentru a mi se acorda un împrumut imposibil. În mintea mea, îl acuzam pe Visător că mă aruncase în vâltoarea acelor necazuri. Îngrijorarea mea se transformase în agresivitate, aşa că am izbucnit: „Şi pe ce considerente au să mi-l dea?”

„Lumea ştie!… Banca ştie!”, a spus El. „Ca şi

Jumea, de altfel, banca nu se află în afara ta. Ea îţi poate oferi numai ceea ce deja deţii”.

Cu o mişcare rapidă a capului, a privit teatral în dreapta şi în stânga, pentru a se asigura că eram singuri şi că nimeni nu putea auzi secretul pe care urma să mi-l destăinuie. Apoi cu o voce stinsă a spus: *„Nu mai există nimic în acest univers ce nu ţi-a fost deja oferit. Omul poate primi numai bunurile pe care le-a plătit în avans*”. Acea pantomimă mă luase prin surprindere, dar Visătorul revenise la tonul Lui grav, înainte ca eu să apuc să-mi şterg grimasa şi să-mi pun o altă mască.

„Plata se face în timp sau în afara timpului!”, a enunţat El. Pauza lungă care a urmat a pus într-o altă lumină semnificaţia acestei declaraţii şi mă pregătea pentru discursul important care urma. *„Singura diferenţă dintre oameni este modul în care au ales să plătească…*”

„Omul care se încrede în el însuşi a plătit

deja, pentru tot ceea ce deţine. Adevărata lui afacere, singura lui preocupare, este să se menţină întreg şi să nu permită nimănui să-i ştirbească integritatea. El este conştient că indivizibilitatea lui creează averea şi că destinul lui financiar depinde de nivelul lui de integritate.

Fiecare efort pe care-l depui pentru a înăbuşi jelania ascunsă înăuntrul tău îţi va spori puterea financiară. De fiecare dată când mergi în direcţia opusă mulţimii, vei produce avere în lumea evenimentelor.

Nimic nu este exterior. Banii care-ţi parvin reprezintă autoobservarea, abilitatea de a sesiza o emoţie negativă, o durere, o îndoială.

Lumea evenimentelor este prea lentă pentru a-l recunoaşte pe cel care plăteşte în avans, care şi-a încheiat socotelile cu invizibilul. Durează mult timp pentru a strânge acele credite, însă administrarea lor nu dă niciodată greş”.

Aici, El m-a fixat intens cu privirea. Citeam în

ochii Lui grandoarea revelaţiei care urma şi îi simţeam deja durerea. *„Tu, ca şi alte milioane de oameni care adoră dependenţa, ai ales să plăteşti în moneda timpului: durerea*!”, *a* spus El, deranjat de acea comparaţie amarnică.

„Creditul şi disponibilul sunt unul şi acelaşi lucru, scindat de timp… Viitorul ştie! Obţinerea unui credit este un semnal evident că plata a fost deja efectuată. Dacă împrumutul este acceptat, înseamnă că deja ai plătit pentru el”.

Eram năuc. Visătorul îmi dezvăluia secretul pe care niciun economist nu-l descoperise şi îl monta într-o regulă esenţială pentru a explica curajul, imaginaţia, siguranţa statisticilor şi a investitorilor din industrie, a visătorilor în afaceri, teoria întreprinzătorilor şi nebunia genială a preşedinţilor ale căror companii, opţiuni, decizii sunt deseori cruciale pentru viitorul multor oameni, deşi par nesăbuite, dacă nu chiar nebuneşti, în ochii oamenilor de rând.

„Atunci de ce, având asemenea oameni curajoşi în frunte, marile imperii industriale şi financiare s-au prăbuşit?”, am încercat să obiectez. Visătorul iuţise mersul şi încercam din răsputeri să ţin pasul cu El.

„În viaţă, ca de altfel şi în afaceri, există o singură cale care te conduce spre eşec: a înceta să mai crezi în tine!”

La Institutul de Studii Economice din Napoli, împreună cu maestrul Palomba, păşisem pe calea trasată de Amoroso, pe teritoriul „visului”, al ideilor universale, care înălţau omul şi alcătuiau forţe puternice în economie şi societate. Dar acestea erau o nimica toată pe lângă ceea ce experimentam cu Visătorul.

„Cum poate un om controla evenimentele şi fenomenele de dimensiuni planetare, ca de exemplu progresul pieţelor, cotele de schimb ale monedelor, mediile politice, cadrele legislative şi relaţiile internaţionale?”

„Există Arta de a Visa, Arta de a Crede şi a Crea, abilitatea de a eleva fiinţa spre nivelurile superioare ale responsabilităţii, pentru a atrage idei noi şi posibilităţi mai bune de a face şi a avea.

Economia, politica şi chiar istoria urmează legile fiinţei. O minte cultivată în spiritul limitei şi a finitului nu poate înţelege acest lucru. Trebuie doar să ştii că universul care te înconjoară este un fir de nisip în comparaţie cu fiinţa ta.

Cu cât eşti mai mult, cu atât ai mai mult. Omul care are încredere în sine dobândeşte toate resursele necesare pentru a se confrunta cu toate acţiunile, fie ele şi imposibile. Economia unui om corespunde perfect nivelului lui de integritate. Cu cât eşti mai mult, cu atât ai mai mult şi niciodată invers”.

A făcut o pauză, pentru câteva clipe, şi astfel am avut destul timp să reflectez asupra răspunsului Lui. Cu cât eşti mai mult, cu atât ai mai mult. Cu cât eşti mai mult, cu atât ai mai mult,

îmi repetam întruna… dar sensul acestui concept, atât de simplu şi totuşi atât de complicat, îmi scăpa. Nu puteam să mi-l însuşesc, să-l transform într-o parte din mine.

În cele din urmă, m-a fulgerat un gând… Calitatea creează calitate. Acesta era marele secret. Economia calităţii va dirija viitorul omenirii şi va aduce soluţii pentru toate problemele ei: o vindecare planetară.

Calitatea gândirii unui om creează economia lui. Numai economia calităţii poate da naştere unei averi inepuizabile, inalienabile şi adevărate. Era minunat. Filosofia Visătorului anunţa un nou model economic. El îmi oferea formula unei învăţături complet necunoscute în şcolile de studii economice şi în lumea afacerilor.

„Economia nu va fi niciodată dirijată de economişti”, a spus El, infiltrându-se în vâltoarea gândurilor mele. „În viitorul apropiat, fiecare organizaţie, de la compania cea mai mică până la

cea mai puternică multinaţională, se va preschimba într-o companie ideologică, o Şcoală a Fiinţei.

Succesul şi longevitatea ei vor depinde de filosofia sa. În fruntea fiecărei organizaţii se vor afla filosofi ai acţiunii, poeţi şi vizionari utopici, pragmatici, capabili să pătrundă în fiinţă şi să-i hrănească rădăcinile. În lumea economică şi financiară, cea mai imperceptibilă lărgire a viziunii, elevarea comprehensiunii, poate strămuta munţii".

4. Suntem arcul, săgeata şi ţinta

De când sosisem la Seven Oaks, alergasem în fiecare zi. Trebuia doar să traversez strada pentru a mă afla în Hampstead Heath, unde puteam alerga în voie, de-a lungul aleilor, în jurul lacului şi pe potecile cu iarbă dinspre Parliament Hill. În acea dimineaţă alergasem cu disperare, fără

întrerupere, pentru a alunga anxietatea şi îndoielile care mă asaltau permanent şi încercau să prindă rădăcini. Nu-l mai văzusem pe Visător de luni întregi. Îmi părăsisem slujba, vândusem casa din Chia şi mă stabilisem la Londra. În tot acest timp, nu primisem nicio veste de la El. În lipsa unui rol social sau serviciu, fără întâlniri sau proiecte, nu ştiam cum puteam da un sens vieţii mele Până atunci nu-mi dădusem niciodată seama atât de clar cât de importantă era, pentru mine, relaţia cu ceilalţi şi lumea exterioara, în toate manifestările ei caleidoscopice. Mai mult, anxietatea şi îngrijorările, pe care pe atunci le identificam cu ideea de responsabilitate, opoziţia şi fricţiunile, pe care le consideram roadele fireşti şi inevitabile ale relaţiilor cu ceilalţi, deveniseră un drog, fără de care apăreau efectele deprivării.

Oamenii cunosc doar durerea… care dă sens existenţei lor. Suferinţa le dovedeşte că sunt vii.

Reflectasem la aceste cuvinte, multă vreme.

De luni de zile experimentasem pe viu cât de paradoxală era condiţia umană. În momentele de calm şi bucurie şi în absenţa durerii, omul se simte anihilat. Cândva, Visătorul îmi povestise că bucuria nu poate fi savurată de omenire, în stadiul ei actual. Până şi o clipă de fericire este prea mult. „Bucuria, seninătatea, recunoştinţa şi iubirea reprezintă stări ale fiinţei pe care umanitatea, în stadiul actual, nu le poate gusta. Dacă ele ar putea pătrunde în viaţa unui om obişnuit, s-ar transforma în furiile tartarului în fiinţa lui. Fericirea aparţine numai acelora care cunosc Arta de a Visa. Doar cel ce iubeşte şi visează, poate suporta energia generată de absenţa durerii”.

După ce mi-am terminat alergarea, am revenit în Courtney Avenue, în plină viteză. Pe ultima sută de metri am grăbit pasul, aşa cum obişnuiam. Gândul la un duş fierbinte îmi dădea vigoare şi tărie în gambe.

Brusc, i-am simţit prezenţa. Era un sentiment

indicibil. El se afla chiar acolo. Venise Visătorul! Am aruncat o privire rapidă asupra hainelor mele, a treningului ud de sudoare şi a tenişilor plini de noroi. Am decis, pe loc, să ocolesc casa şi să intru prin spate, pe la intrarea dinspre grădină. De acolo, mă puteam furişa în baie să mă spăl şi să mă aranjez. Adevărul era că întâlnirea cu Visătorul, mai ales că nu ne văzusem de mai multă vreme, producea în mine sentimente contradictorii. Trebuia doar să-l văd, să-i aud glasul, sau să-mi amintesc cuvintele Lui, ca să resimt o accelerare a ritmurilor fiinţării, o comprimare a timpului, care mă trimitea „la treabă”.

Iubeam şi în acelaşi timp detestam efortul neaşteptat de a-mi pune în ordine fragmentele împrăştiate din corpul ce, în absenţa Visătorului, se dezmembrase. Era un fel de trezire forţată, care mă determina să recunosc că, datorită uitării, ne pierdem identitatea şi devenim o parte din

gloată, din mulţime.

Însă nici nu am avut timp să urc prima treaptă a scării care ducea spre camera mea, că vocea Lui a răsunat cu putere şi m-a îngheţat.

„Încă mai regreţi trecutul!”, a început El, cu o voce grava, impunând un start abrupt discuţiei noastre. Visătorul sintetizase în acele puţine cuvinte toate necazurile din ultimele luni, precum şi starea mea sufletească. Din nou, eram surprins în flagrant. Da! De luni întregi regretam trecutul! Precum iudeii în timpului exodului, când erau gata să atingă libertatea, preferam siguranţa vechilor constrângeri, solitudinea şi o viaţă insignifiantă. Aveam nevoie să mă închin la idolul lumii, să mă întorc la confuzia mea obişnuită. Dacă aş fi putut, aş fi revenit cu dragă inimă în uterul primitor al iresponsabilităţii şi dependenţei. Aş fi preferat de o mie de ori vila din Chia, în locul acelei locuinţe somptuoase din Londra, pe care nu eram pregătit s-o întreţin şi care mă făcea să mă simt mic şi

ireal.

În clipele de luciditate, îmi dădeam seama că Visătorul mă împingea spre nişte limite pe care nu le-aş fi putut depăşi niciodată. Mă punea în faţa unor situaţii pe care nu le-aş fi experimentat nicicând. Alături de El, pluteam permanent deasupra unui abis, ca un dansator pe frânghie. Dedesubt, curgea Styxul vieţii mele, o mlaştină cu ape murdare, îmbibată cu boli şi vulgaritate.

Chiar de la prima întâlnire, Visătorul mă prevenise în legătură cu primejdiile deşertului, cu atacurile prădătorilor invizibili cu care trebuia să mă confrunt în timp ce-l traversam. Îmi aduceam aminte de cuvintele rostite cu o seară înainte de plecarea la Londra: „ŢELUL… EUL… suntem propriul nostru obiectiv… suntem arcul, săgeata şi ţinta… ţelul, care pare a fi în afara noastră, reprezintă de fapt reversul lui «eu sunt». El ne poartă înapoi, spre clipă, spre comprimarea timpului, spre ştergerea distanţei dintre noi şi noi

înşine. Arta supremă este schimbarea noastră, care se poate petrece doar în acest moment.

Existenţa unui om obişnuit, oricât de tumultuoasă şi de plină ar părea, este doar o tolerare continuă a unei repetitivităţi nesemnificative. Scopul nostru în viaţă este să ne preschimbăm într-o capodoperă… Este o călătorie în care oricine, mai devreme sau mai târziu, pe parcursul uneia sau a o sută de vieţi, trebuie să pornească. Nu există niciun alt obiectiv şi nimic altceva mai emoţionant…”

M-am descălţat încet şi mi-am aşezat încălţările lângă mine. Cu picioarele goale, m-am îndreptat spre locul din care se auzea vocea Visătorului şi, fără niciun cuvânt, l-am căutat cu privirea, din tocul uşii salonului.

5. „Am venit să te eliberez!”

Oboseala datorată alergării se manifesta prin

nevoia urgentă de a mă sprijini de tocul uşii şi răsuflarea mea greoaie îl irita pe Visător.

„Stai drept şi nu te mai sprijini de nimic!”, mi-a poruncit El. „Nu mai permite nimănui să te vadă ostenit şi sleit”.

Cu un gest imperios, înainte de a putea deschide gura pentru a oferi o explicaţie, mi-a dat de înţeles să tac: „Nu da vina pe alergare… Chiar dacă ai fi alergat la maraton, tot nu ai fi avut dreptul să apari vlăguit şi epuizat. Trebuie să-ţi spui: aş fi putut să alerg mai mult…!”

Acele cuvinte mă loveau ca un bici şi îmi alungau gândurile, împreună cu prefăcătoria de a fi obosit. Când a văzut că îmi îndrept spatele şi mă strecor din tocul uşii, şi-a început discursul: „Încă mai regreţi trecutul!”, a repetat El. Urma de dispreţ care se ascundea în umbra vocii Lui mă rănea cu cruzime. „Regretul te poartă înapoi spre legile trecutului şi îndepărtează «lucrarea» căreia te-ai dedicat de atâţia ani de zile. Pe drumul

integrităţii nu există popasuri pentru regret. Din moment ce ai început «călătoria», nu mai există cale de întoarcere!” Apoi, tonul Lui s-a schimbat. „Cauţi etichete”, a spus El, cu grija exagerată pe care o au adulţii când vorbesc cu un copil. „Dacă înlături sforile, nu ai de ce să te agăţi. Această stare de suspendare nu face decât să sporească teama care s-a născut în tine…

Visătorul îmi vorbea aşezat pe unul dintre fotoliile camerei de zi, chiar lângă focul aprins. Un nasture de argint de la haina Lui reflecta flăcările focului. Acea rază de lumină străpunsese cutele fiinţei mele şi mă cutremura, în timp ce deschidea o altă cale de înţelegere. Ca tot omul de rând, şi eu iubeam durerea mai mult decât viaţa însăşi. Visătorul mi-a explicat că omul, mai degrabă decât să înfrunte făţiş spaima necunoscutului, se teme să nu piardă ceea ce îi este atât de familiar: durerea şi suferinţa. Această fobie ridică o barieră de netrecut în calea manifestării voinţei, spre ceea

ce deţinem cu adevărat şi ne face să aparţinem mării întunecate a mulţimii.

După naşterea fizică, după tăierea cordonului ombilical, copilul este încredinţat noilor să-i părinţi: îndoiala şi durerea. Numai întâlnirea cu Şcoala ar putea permite o altă naştere şi tăierea acelei teribile legături. Iar visul şi voinţa reprezintă reîntoarcerea la părinţii naturali. De starea de extaz, de libertate, atinsă în absenţa îndoielii şi fricii, se poate bucura numai omul integru. *„Asta este ceea ce îţi ofer. Libertatea este foarte costisitoare, însă nu din acest motiv este de neatins*”.

„Încă mai scotoceşti în umbrele trecutului, în căutarea unor vechi măşti”, a spus El şi în vocea Lui se ghicea acea compasiune pe care o simte cineva pentru o fiinţă amărâtă şi neajutorată. Apoi a adăugat pe acelaşi ton: *„Simţi lipsa unui rol pe care să-l joci…*

Omul nu se poate lăsa purtat de trecut sau de

experienţele anterioare. Trecutul este cenuşă. Pe drumul spre integritate, el trebuie să se încredinţeze unor noi simţuri: intuiţia şi cel de-al şaptelea simţ, «visul».

Rolurile reprezintă temniţe… gratiile lor, deşi invizibile, sunt mai tari ca oţelul…”

„Dar te-am ascultat mereu… Mi-am părăsit slujba, mi-am vândut casa… ce altceva ar mai trebui să fac?”, am izbucnit eu, dând curs întregii furii strânse în atâtea luni de aşteptare. Culpabilitatea, dezamăgirea şi resentimentele ieşeau la iveală, deoarece mă lăsasem prins în mrejele acelei aventuri care nu avea niciun rost, oricât de mult aş fi încercat să-i dau de cap.

„În zadar ţi-ai părăsit slujba şi te-ai stabilit în altă ţară, dacă nu ai tras învăţăminte… şi nu te-ai eliberat”, mi-a spus El, cu o sumbră blândeţe, fără să-i pese de starea mea din acel moment.

După ce au trecut câţiva ani, pot să recunosc încă o dată că Visătorul venise la timp ca să mă

salveze. „Pentru a evada din temniţa rolurilor lui, omul trebuie să se simtă istovit de repetitivitatea sterilă a evenimentelor şi circumstanţelor din viaţa lui”.

A urmat o lungă pauză. Stăteam şi-l ascultam chiar acolo, în pragul salonului. Mă simţeam incomod. Eram murdar şi asudat de la alergare. Voiam să mă spăl şi să mă schimb în haine curate. Mi se părea că atunci era momentul propice, aşa că i-am cerut permisiunea să mă retrag. Visătorul era adâncit în gânduri. Am interpretat o mişcare subtilă a capului drept încuviinţare şi am plecat. Duşul şi tricoul curat m-au revigorat. Când m-am întors, m-am îndreptat uşor, cu paşi de pisică, spre celălalt fotoliu de lângă şemineu, la o distanţă respectuoasă de Visător. Îmi adusesem deja carneţelul. După ce am respirat adânc, eram gata să încep. Ştiam că urma o lecţie obositoare. Când a început să vorbească, avea un alt ton: *„Nimeni nu construieşte case pe pod. Podurile au menirea*

de a fi traversate”. A remarcat Visătorul.

„Rolurile, ca şi podurile, au menirea să te ducă mai departe, ele trebuie depăşite. Oamenii irosesc prea mult timp pe ele şi, în loc să le străbată până la capăt, rămân ţintuiţi acolo. În drumul spre integritate, orice moment trebuie primit ca nou… orice clipă trebuie să slujească la transgresarea momentului anterior… orice respiraţie trebuie să reprezinte un gest de recunoştinţă, dedicat elevării fiinţei spre alte zone de libertate”.

„Cum poate trăi cineva într-o lume eliberată de roluri?”, am întrebat.

„Rolurile sunt măşti care trebuie purtate şi interpretate voluntar, deliberat. Să le interpretezi nu înseamnă să şi crezi în ele!”

A continuat să-mi explice că, dacă El îmi purta paşii spre o anumită direcţie, eram dator să o înţeleg în deplinătatea ei. În viziunea Visătorului, rolurile erau orânduite ierarhic, în

funcţie de complexitatea şi nivelul de responsabilitate pe care îl comportau. Era de nestrămutat în ideea că un om nu se putea ridica sub nicio formă spre un rol superior, dacă propria lui fiinţă nu şi-a însuşit mai întâi piramida ierarhică de mai jos. Din explicaţia Lui privind rolurile, mi-am format o imagine cu mai multe ulcioare, de diferite mărimi care se suprapuneau unele peste altele, precum cutiile chinezeşti.

„*Te eliberezi de un rol atunci când ai învăţat să-l interpretezi perfect*”, m-a lămurit Visătorul şi a luat drept exemplu un dirijor care trebuie să cunoască îndeaproape toate posibilităţile şi problemele fiecărui instrument.

„Un rol interpretat conştient nu numai că ne eliberează, dar, de asemenea, alungă brutalitatea şi violenţa din lume”, a spus El. „Când te identifici cu rolul, când crezi în el, nu numai că devii sclavul lumii, dar te agăţi de lume ca şi cum ar fi singurul lucru real, unica certitudine.

Să crezi într-un rol, oricare ar fi el, înseamnă să te minţi pe tine însuţi”.

Fără să fac prea multe calcule, mi-am dat seama că nici experienţele a zeci de vieţi n-ar fi ajuns pentru a împlini acest parcurs.

„Exact”, mi-a confirmat Visătorul. „Tocmai de aceea nimeni, mai ales dacă urmează o potecă bătută, nu se poate elibera vreodată de rolurile lui… şi nici nu va dori să o facă!”

„Cum se explică faptul că nimeni nu vrea să se elibereze de rolurile lui?”, am întrebat. „Cine n-ar fi fericit să se descotorosească de angajamentele şi responsabilităţile de a fi tată, soţ sau manager?” am sugerat că numai simţul responsabilităţii ne împiedică să le părăsim.

„Dimpotrivă”, a replicat sec Visătorul. „Omul obişnuit consideră că abandonarea unui rol echivalează cu renunţarea la propria viaţă… ca azvârlirea unui colac de salvare într-o mare nesfârşită. Oamenii sunt mai legaţi de rolurile lor

şi, chiar mai mult, de suferinţele care constituie parte integrantă din ei, decât de propria respiraţie”.

Se scurse o pauză lungă în care am rămas tăcut.

„Rolurile sunt ca nişte scuturi în spatele cărora oamenii, prefăcându-se ocupaţi, îşi apără lipsa de responsabilitate”.

„*Este şi cazul tău*!”, *a* subliniat El, pe tonul cuiva care prezintă o demonstraţie concludentă. Începeam să-l înţeleg pe Visător. Afirmaţia Lui nu era surprinzătoare, dar asta nu îndulcea în vreun fel situaţia. După ani de trudă alături de Visător, un semn prevestitor, sub forma unei apăsări dureroase în stomac, m-a avertizat că discursul Lui era pe cale să depăşească planul abstract şi să se centreze asupra mea.

6. Jucarea rolurilor

Asta e ceea ce trebuie să schimbi… ceea ce simţi acum!”, a spus El, observând grimasa mea de durere „Uită-te la tine! încă mai crezi că Eu şi cuvintele Mele suntem cauza, când de fapt această durere a clocit dintotdeauna înăuntrul tău, ca o mlaştină cu apă moartă!

Ea reflectă simptomul unei răni nevindecate şi sursa tuturor necazurilor tale… însuşeşte-ţi această durere… conţine-o… înţelege-o… iubeşte-o… Nu fugi de ea!”

Încercam din răsputeri să înţeleg, să-mi revin din chinul la care mă supunea şi pe care-l legase de discursul iniţial, reînnodând firul din locul de unde îl rupsese.

„Dacă te identifici cu rolurile înseamnă că ai uitat Jocul”, a spus El. „Nu există spectacol sau teatralitate. Un eveniment, o situaţie sau o întâlnire declanşează reacţii mecanice înăuntrul tău ca un arc într-o cursă de şoareci.

Imagini mentale, gânduri, emoţii şi senzaţii

se adaptează la o schemă prestabilită mecanic. Muşchii feţei se contractă pentru a lua anumite expresii, cuvintele înfloresc pe buze şi astfel te transformi într-un ostatic, până când alte condiţii şi întâlniri te vor catapulta într-o altă cuşcă…”

El mi-a explicat că acest lucru se întâmplă atunci când un rol este impus de lume, din exterior. Totuşi, atunci când rolul este jucat intenţionat, nu putem fi subjugaţi de el, ne eliberăm de el şi odată cu noi eliberăm şi lumea.

„Un rol trebuie jucat fără a crede în el. Însă acest lucru este posibil doar pentru aceia care au atins o înţelegere şi un control asupra fiinţei lor: un rezultat obţinut prin ordine, disciplină şi multă muncă de autoobservare”. A subliniat că, pentru a-l însuşi, fiecare rol ne cere să învăţăm un limbaj aparte: gesturi, comportament, atitudini şi o întreagă gamă de expresii verbale şi faciale. Să-ţi asumi un rol înseamnă să-ţi însuşeşti un bloc de idei, un pachet de convingeri, prin filtrul cărora

omul gândeşte şi simte. Însă jucarea unui rol este o sarcină dificilă. Deseori, omul îşi poate irosi întreaga viaţă învăţând să joace un singur rol, fără voinţa şi responsabilitatea care să-l maturizeze pentru a-l depăşi şi a trece mai departe.

Mi-a spus că fiecare om, datorită necesităţilor existenţei lui obişnuite, învaţă să joace un număr restrâns de roluri, cel mult cinci sau şase. Pentru a se adapta la circumstanţe, el trece de la unul sau altul, ca un robot, fără scop, condiţionat de schimbarea împrejurărilor. Contrar a ceea ce crede, nu se bucură de libertatea de a decide. „*Libertatea îţi dă dreptul să joci «deliberat» orice rol doreşti, fără a fi vreodată încătuşat de el*”, a accentuat. *Jar în omul obişnuit, această dibăcie, care nu valorează nimic, se împuţinează odată cu vârsta, până când se risipeşte. Consecinţa este că, atunci când apar condiţii care diferă puţin de cele obişnuite, omul nu mai ştie ce mască să poarte*”.

Mi-am dat seama că acesta era motivul pentru care nu ne găsim locul, ne simţim stingheri şi ameninţaţi. Din cauza faptului că nu ştim ce mască să purtăm, că nu o avem în recuzită, ne dovedim limitele, precum câinele lui Pavlov, care nu poate face distincţia între cerc şi elipsă şi, ca urmare, turbează. Din acest motiv, toate facultăţile, mentale, fizice şi emoţionale, funcţionează la întâmplare. Gândurile, emoţiile şi acţiunile se împletesc printr-o legătură spasmodică şi fiinţele umane se transformă în marionete biologice. *Ne* simţim goi şi suntem invadaţi de o jenă teribilă. Ne-ar plăcea să dăm bir cu fugiţii. Şi totuşi, acestea sunt momentele în care, datorită unei fisuri înguste dintre piele şi mască, este posibil să ne observăm pe noi înşine şi să ne recunoaştem esenţa, partea cea mai adevărată.

„Cei ce recunosc că deţin o recuzită restrânsă de roluri şi sunt conştienţi de tirania

impusă de sforile care le stânjenesc acţiunile au făcut deja primii paşi spre integritate”.

Însă omul obişnuit, cufundat în somnul hipnotic, legănat de jelania lui, va continua să se amăgească singur şi, oricât de groaznică ar fi viaţa lui, se va complăcea aşa şi nu va găsi niciodată tăria de a evada.

„Rolul este un joc încântător, cu condiţia să fie interpretat în mod conştient însă, dacă te identifici cu el, dacă uiţi Jocul, este fatal”.

Visătorul s-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastră. A tăcut câteva minute şi a privit grădina din Seven Oaks, pajiştea superbă, plantele luxuriante strălucind în lumina ultimelor raze de soare. Când şi-a reluat discursul, tonul vocii Lui era neobişnuit de tandru.

„Rolurile sunt ca treptele unei scări. Să nu cumva să te complaci în vreunul dintre ele. Foloseşte-te de ele”, m-a îndemnat. „Foloseşte-le, pentru a te ajuta să faci pasul următor!”

După părerea Visătorului, fiecare rol reprezintă materializarea unui anumit mod de a gândi. Părăsirea unui rol şi trecerea la următorul înseamnă că schimbarea s-a petrecut şi în fiinţă şi fiecare pas înainte înseamnă îndreptarea spre vindecare.

„Învaţă să-ţi ridici calitatea fiinţei fi fiecare rol va fi abandonat, ca o haină uzată”, a conchis El… Această practică se numeşte «consumarea» rolului şi definitiva eliberare de el”.

Noua expresie m-a izbit. Visătorul a observat perplexitatea mea şi mi-a explicat că această „consumare” a rolului înseamnă asumarea esenţei, a responsabilităţii din umbra fiecărui rol, eliberarea sinelui de el, pentru totdeauna, de vreme ce nu-ţi mai este de folos.

„Astfel se va elibera lumea de sarcina neplăcută de a-ţi revela iadurile pe care le porţi înăuntrul tău şi de truda înspăimântătoare de a reflecta lipsurile, durerea şi moarte ta”.

7. Calea de întoarcere

„Tot ce se află în afara noastră, lumea pe care o vedem şi o atingem, oamenii, circumstanţele şi evenimentele pe care le întâmpinăm sunt o revelare a Fiinţei, o confirmare a modului nostru de a gândi… Rolurile în care încă suntem încarceraţi ne dezvăluie rănile pe care încă nu le-am vindecat”.

A luat o pauză, pentru mai multă vreme, în loc să înţeleg şi să împărtăşesc energia acelui moment, m-am refugiat printre filele carneţelului şi m-am prefăcut că le recitesc şi conspectez. Colţurile spre care mă împingea Visătorul erau dureroase. Şi totuşi, încă mai încercam să evadez. Îmi doream să am mai mult timp… ceva mai mult timp.

Părea puţin dezorientat, aşa că eu, care savurasem alături de El adevărata viaţă pentru

câteva clipe, m-am reîntors să-mi iau locul printre obiectele neînsufleţite din cameră, nestingherit, ca o umbră printre umbrele lumii.

„Evenimentele reflectă stările care le-au creat Numai Şcoala Fiinţei cunoaşte limbajul lor simbolic şi poate lumina calea de întoarcere, prin labirinturi, deşerturi, iaduri lăuntrice, spre stările superioare, adevăratele izvoare ale tuturor întâmplărilor”.

Umbra serii asedia Seven Oaks şi se anina de ferestrele imense, gata de a pătrunde şi a cuceri salonul în care ne aflam. Chipul Visătorului strălucea în flăcările focului, în timp ce El aşeza atent alte buturugi peste tăciunii aprinşi. Era un moment magic. Îmi era din ce în ce mai greu să iau notiţe în semiîntunericul încăperii. Mi-am sprijinit capul pe spătarul fotoliului şi am închis ochii, pentru a mă concentra mai bine.

„Stai drept”, mi-a poruncit sec, Visătorul. „Mai ai puţin şi adormi chiar aici, în faţa Mea…!”

A fost ca o plesnitură de nuia. O lavă de gânduri şi sentimente, autocompătimire, culpabilitate, resentimente, erupeau violent şi se amesteca în fiinţa mea, până când s-au scurs într-un singur simţ, cel mai arzător şi insuportabil dintre toate: simţul nedreptăţii. În acel moment, dintr-o săritură bruscă, asemenea unei insecte, m-am pomenit în locul Visătorului. Mă priveam. Eram viaţa care vedea moartea murind. Trăiam nişte clipe infinite, de intensă luciditate. Apoi, am revenit la starea de vigilenţă, cu ochii larg deschişi şi spatele drept. O senzaţie de furnicare pe sub piele m-a stăpânit câteva minute. Apoi s-a spulberat. Mi-am promis că nu voi mai fi prins niciodată cu garda jos.

Acum rememoram acea secvenţă, pentru a-mi retrezi o idee despre strategiile la care recurgea mereu Visătorul, cu scopul de a mă îndrepta spre acele zone ale fiinţei unde învăţăturile şi energia Lui deveneau propria mea

esenţă. Când s-a petrecut acest lucru, am ştiut că aveam la dispoziţie doar câteva secunde pentru a strânge doagele vasului meu, coastele ca din lemn de stejar, care scârţâiau şi erau gata să cedeze, sub greutatea unui vin mai proaspăt şi mai de soi.

8 „Nu eşti pregătit!”

Simţeam cum creştea revolta înăuntrul meu şi sângele îmi pulsa cu putere, la auzul vorbelor Lui.

„Ai alungat voinţa personală şi ai încredinţat lumii, de atâta amar de vreme, propria viaţă. Lumea exterioară reprezintă singura ta realitate şi ai transformat-o într-o divinitate… un idol de piatră care-ţi guvernează existenţa.

De fapt, lumea este doar o reflectare… Gândurile, emoţiile şi atitudinile se conturează în lumea evenimentelor şi îţi îndeplineşte toate dorinţele.

Atâta amar de vreme ai crezut că lumea este reală şi că deţinea propria ei voinţă. Ai transformat-o în domnul şi stăpânul vieţii tale. De atâta amar de vreme ţi-ai încredinţat puterea unei umbre, pe care tu singur ai proiectat-o”.

Venise momentul decisiv… Venise vremea să înlătur sforile zdrenţuite, să las vechile lucruri să moară… Simţeam abisul unei lumi răsturnate deschizându-se, sub picioarele mele.

„Lucrurile nu se schimbă şi nici nu se pot schimba… Numai tu eşti acela care se poate schimba”.

Aici, El s-a oprit. Acea pauză se prelungea considerabil, înăuntrul meu. Îngrijorarea şi apoi o teamă nedesluşită mă învăluiau, până la sufocare. Nimic nu părea să justifice agitaţia mea şi totuşi distingeam că în cuvintele Lui şi, mai ales în acea tăcere, lua fiinţă ceva imprevizibil, încercam să mă liniştesc, dar îmi era peste putinţă. În cele din urmă, ca şi cum luase o decizie dificilă, Visătorul a

anunţat cealaltă fază a „lucrării”, care m-ar fi condus la următoarea trecere. În acel moment începea iniţierea care ar fi implicat fiecare moment din viaţa mea. Pe tonul cuiva care transmitea o decizie reflectată îndelung, El a spus: *„Au trebuit ani grei de pregătire, pentru a te determina să conştientizezi că fiinţa ta este fragmentată… ani de-a rândul pentru a te convinge că eşti cufundat într-un somn hipnotic, care guvernează tiranic existenţa tuturor oamenilor*.

Am adus ordinea în viaţa ta… Te-am eliberat de angajamente şi programe, ca să te poţi dedica orânduirii principiilor unui sistem educaţional care te va ajuta să te ridici din iadurile cotidianului”.

Visătorul a tăcut şi a rămas adâncit în gânduri, mai multă vreme. Apoi, pe un ton categoric, a anunţat: *„Sunt femei şi bărbaţi pe care ar fi cazul să-i întâlneşti…*”

„Cine sunt?… Unde sunt?… De ce ar trebui să-i întâlnesc?”, am întrebat eu, temător.

„Nu dintr-un motiv anume”, a răspuns Visătorul, cu o neaşteptată blândeţe. „Astfel «jocul întâlnirilor» devine interesant, unic şi eficient. Va trebui să întâlneşti sute de oameni, fără vreun alt scop… decât să recunoşti, în fiecare dintre ei, un fragment din tine… Dacă îţi vei aminti de Mine şi de promisiunea ta, fiecare întâlnire va fi un bun prilej pentru tine să te compari cu partea nerezolvată şi necunoscută din tine!”

„Sute de întâlniri?… Bine, dar asta înseamnă că va dura ani de zile!…”, am exclamat, înspăimântat de-a dreptul de acea perspectivă.

„Durata va depinde de tine… «Jocul întâlnirilor» va dura tot atât cât neînţelegerea ta şi va fi la fel de stăruitor ca rezistenţa ta. Datorită «jocului întâlnirilor» vei conştientiza că lumea reprezintă una dintre creaţiile tale, iar ceilalţi sunt reflectarea ta… Şi chiar dacă această concluzie îţi

va lua ani de trudă, cel puţin îţi va dezintegra vechea credinţă că lumea are puterea de a te înălţa şi dobori, că ceilalţi te pot iubi sau pot lupta contra ta, că există o voinţă ostilă în afara ta, care-ţi controlează şi dirijează viaţa.

Lumea există, deoarece tu exişti.

Lumea este vie, deoarece tu eşti viu”, a declamat Visătorul şi apoi a continuat: „Lumea este umbra ta… Omului i-ar plăcea să găsească în ea înţelegerea pe care o simte fremătând înăuntrul lui… şi astfel îşi iroseşte existenţa căutând viaţa printre fantome… El crede într-o realitate din afara lui… îşi pierde vremea scormonind printre umbre!… însă atunci când scormoneşti printre ele şi te identifici cu ele, umbrele devin mai reale decât tine şi lumea exterioară devine un fetiş… un zeu care se vrea venerat, ascultat şi linguşit. Fiindcă ai uitat de adevărata voinţă şi ai renunţat la dreptul tău de creator…”, iar apoi, a rostit următoarele cuvinte:

„Nu uita… ceilalţi sunt imaginea ta exterioară… sunt reflectarea a tot ce vrei să vezi, să simţi şi să atingi înăuntrul tău”.

Atunci… eu şi cei apropiaţi ţie”, l-am întrebat „Ce însemnăm noi pentru tine?”

După ce am rostit aceste cuvinte, am înţeles din bătăile rapide ale inimii că îndrăznisem să trec dincolo de limitele a ceea ce puteam auzi şi conţine. El m-a cercetat cu privirea, preţ de câteva momente infinite, probabil pentru a aprecia dacă puteam să îndur ceea ce avea să-mi spună.

Apoi mi-am amintit cuvintele Lui: „*Nu există nimic în exterior… Nu există nimic în exterior…*” Forţa lor mă azvârlea într-un univers pustiu, în care eram singurul locuitor, creator, domn şi stăpân absolut. Eram îngheţat şi înspăimântat. Aş fi dat orice să revin şi să-mi retrag întrebarea. Zidurile fiinţei se zgâlţâiau sub povara acelui moment crucial. „*Toţi sunteţi Eu*”, *a* spus El „*fragmente din Mine… aparent exilate*”.

9. Scurtătura

Eram descumpănit. Visătorul îmi încredinţa o sarcină imposibilă şi mă simţeam sleit chiar înainte de a începe*

„… «*Jocul întâlnirilor*» *îţi va da şansa sa comprimi timpul… Vei învăţa în acest joc despre tine, mai multe decât ar învăţa un om obişnuit în zece vieţi…*”, a spus El, pe un ton ferm, însă perspectiva de a mă întâlni cu atâţia necunoscuţi iluştri, de a munci luni sau ani în acest scop, mi se părea în continuare absurdă. Chiar nu mai exista vreo altă cale?

„Din punctul tău de vedere, lumea este prea reală. Însă «jocul» te va elibera de această panoramă rigidă şi pietrificată şi îţi va deschide, calea spre o viziune a lumii mult mai fluidă, mai lichidă.

Lumea este o emoţie”, a spus El şi apoi a

aşteptat ca licoarea magică a învăţăturii să-mi pătrundă în fiecare fibra.

„Întâlnirile te vor ajuta să-ţi măsori nivelul de responsabilitate, te vor învăţa să te cunoşti complet… Îţi vei da seama că toţi oamenii pe care îi vei întâlni reprezintă partea necunoscută din tine, şansa de a-ţi descoperi una dintre răni, una dintre bolile ascunse pe care vei putea, astfel, să le vindeci” „Cum voi şti să-i aleg? Despre ce voi discuta? 1, am întrebat fără a încerca să-mi ascund teama. Speram din toată inima să fiu scutit de acea sarcină.

„Nu contează absolut deloc despre ce veţi discuta”, mi-a retezat-o Visătorul. „Pui această întrebare deoarece încă mai crezi că ceilalţi sunt în afara ta. De fapt, ceilalţi reprezintă stările fiinţei care se materializează în lumea evenimentelor, Ceilalţi reprezintă timpul!”

„Dar cei care îşi sacrifică viaţa pentru ceilalţi? Cei care îi întâlnesc pe ceilalţi pentru a-i

ajuta şi vindeca? Dar misionarii?”

„Chiar şi misionarul se întâlneşte cu sine, cu îndoielile, temerile şi faliile lui. El se amestecă cu cei care sunt prea superstiţioşi pentru a-şi învinge propria superstiţie. Pătrunde în lumea suferinţei pentru a-şi vindeca rănile, pentru a se întoarce spre izvor, spre adevărata cauză. Şi chiar şi-atunci când nu este conştient de acest lucru şi crede că o face pentru alţii, de fapt ceilalţi sunt cei care-l ajută şi au grijă de el.

De îndată ce înţelege ce stări i-au uşurat misiunea, el va fi vindecat şi va înceta să mai fie misionar. Va numi pe altcineva în locul lui şi va merge mai departe.

Eram tulburat. Răspunsul Visătorului mă dăduse peste cap. Încercam din răsputeri să-mi revin, când am sesizat că El lăsase deoparte discursul şi îmi răspundea la întrebarea anterioară.

„În ceea ce-i priveşte pe cei pe care îi vei

întâlni, trebuie să ştii ca eu însumi îi voi alege şi îndrepta spre tine. Lucrul cel mai important pentru tine este să înveţi să «vezi».

Când vei «vedea», îţi vei însuşi istoria acelor bărbaţi şi femei şi, dintr-odată, vei câştiga beneficiul a ani şi ani de experienţe, eforturi, sacrificii, succese şi căderi. Să-i «vezi» înseamnă să-i recunoşti înăuntrul tău, ca pe nişte răni care trebuie cicatrizate, ca pe organe ce trebuie vindecate. Să-i «vezi» înseamnă să te ierţi pe tine însuţi. Astfel, fiecare întâlnire va deveni o treaptă pe care trebuie să păşeşti, pentru a urca tot mai sus".

Interesul meu pentru ceea ce spunea Visătorul a crescut, iar acest lucru nu a trecut neobservat. Această poveste a întâlnirilor începea să capete semnificaţia unei arte marţiale misterioase şi necunoscute. Lumea, cu oraşele şi continentele ei, caleidoscopul nesfârşit al activităţilor umane, ca un lut moale, lua forma

unei competiţii imense, în care se desfăşurau milioane de dueluri invizibile. În urma rezultatelor lor, se decidea cine va conduce şi cine se va supune.

„Oriunde se întâlnesc, preţ de câteva secunde sau ani, în deşert sau în afaceri, doi oameni formează – inevitabil – o piramidă. Ei se poziţionează pe treptele diferite ale unei scări invizibile, respectând o logică matematică şi lăuntrică, o ierarhie planetară, ce ţine cont de strălucire, orbite, greutate şi distanţă faţă de soare”.

Continuam să iau notiţe şi, cu fiecare rând completat, rezistenţa îmi ceda, îmi schimbam atitudinea. Din discursul care a urmat, viaţa se contura ca o cale de-a lungul unui sistem de roluri care creşteau în complexitate, până când atingeau vârful, punctul în care toate rolurile erau integrate şi dizolvate.

„Omenirea, în stadiul actual, nu caută să se

vindece. Nici măcar nu doreşte asta. Ea este împinsă să înainteze mecanic, de tăria unor forţe necunoscute… Forţele care dirijează evoluţia ei sunt suferinţa şi durerea.

Şi chiar dacă pare că majoritatea oamenilor au înlocuit propriul progres cu siguranţa aparentă a unei cariere sau mirajul unei averi financiare sau al succesului artistic, de fapt nici cel mai mărunt om nu poate scăpa de procesul imperceptibil, mecanic şi involuntar, de vindecare. Munca în organizaţii, efortul depus pentru jucarea rolurilor, adversităţile, suferinţa şi problemele pe care viaţa i le presară în cale, formează o disciplină necesară pentru a-l îmbunătăţi şi îl ridică spre zonele cele mai înalte ale fiinţei…

Este un sistem foarte greoi", a conchis Visătorul. „Şi poate dura mai mult decât o viaţă să înaintezi chiar şi cu un milimetru pe verticala fiinţei…"

Pe de altă parte, „jocul", aşa cum îl va

descrie ulterior Visătorul, constituie cea mai rapidă cale de a escalada piramida rolurilor umane şi de a le transcende cu o viteză fulgerătoare. În final, Visătorul mi-a rezumat cele mai importante informaţii în folosul meu, concluzionând: „Eşti încă încătuşat în ceea ce crezi că eşti. Ceea ce vei vedea la întâlniri nu reprezintă ceea ce eşti, ci ceea ce nu eşti, omul care ai crezut că eşti. Aş spune că studiul sinelui, autoobservarea, este lumina călăuzitoare. Când se aprinde lumina, umbrele dispar şi rămâne doar ce este adevărat şi real în tine, iar tot ce nu eşti sau ai crezut că eşti, se evaporă…”

Întâlnirea noastră se apropia de sfârşit. Aveam inima strânsă, ca atunci când Padre Nuzzo mă scotea la tablă şi, după ce părăseam banca şi iresponsabilitatea anonimă şi complicitatea confortabilă a colegilor de grupă, trebuia să mă bazez doar pe propriile puteri.

Urma să purced în noua mea aventură.

Voiam să ştiu mai multe detalii despre oamenii cu care aveam să mă întâlnesc, discuţiile pe care urma să le abordăm, însă…

„În timpul «jocului» nu e nimic de plănuit. Va trebui să inventezi pe loc şi să interpretezi deliberat rolurile şi limbajul unor existenţe pe care nu le-ai trăit niciodată. Momentul îţi va dicta strategia, cuvintele pe care trebuie să le rosteşti şi tot ce trebuie să ştii pentru a salva întrevederea”.

El mi-a povestit despre oameni deosebiţi care sunt adevăraţi stăpâni în mediul lor. Precum nişte maşinării perfecte şi performante, aceştia au atins o neprihănire absolută în cadrul rolului lumii… Umplusem pagină după pagină de notiţe, fără a ridica măcar capul din carneţel. Recitirea lor îmi inocula toată tăria şi determinarea pe care le simţeam alături de El. Îmi era clar că, în umbra fiecărei întrevederi, dincolo de superficialitatea aparentă a relaţiei, se ascundea ceva deosebit: întrevederea cu o mulţime de o altă natură umană,

marca drumul spre vindecare, pe care Visătorul îl numea integritate.

„Ceilalţi te oglindesc, te măsoară şi îţi reflectă cu exactitate propriul nivel de responsabilitate”.

Aparent, oamenii se întâlnesc pentru a lua decizii, a încheia contracte de afaceri, dar sunt total inconştienţi de ceea ce se petrece cu adevărat în relaţiile lor. Întâlnirea în sine este un pretext. Relaţia adevărată se reflectă la alt nivel. Dincolo de aparenţe, când doi oameni se întâlnesc, mizele sunt mult mai mari.

„Fiecare om pe care îl întâlneşti este o poartă. El îţi poate împiedica accesul sau poate deveni treapta de sus. Fiecare întrevedere te măsoară şi stabileşte poziţia ta pe scara responsabilităţii umane”, m-a informat Visătorul, pe tonul cuiva care dă ultimele sfaturi, precaute, în ajunul unei acţiuni riscante. Apoi a mai adăugat: „Adu-ţi aminte! Ceilalţi te reflectă!... în

timpul «jocului» nu vei întâlni pe altcineva, în afară de tine… în câteva clipe va trebui să ştii ce parte din tine se află dinaintea ta şi să înţelegi de îndată care este ţelul întrevederii, ce mască trebuie să porţi şi să-ţi asumi rolul pe care celălalt, indiferent dacă este femeie sau bărbat, doreşte să-l interpretezi.

Diferenţa dintre cele două părţi ale tale implicate în «joc» este că tu ştii cum să interpretezi, în timp ce celălalt interpretează fără să ştie. Între voi doi există o distanţă infinită, o diferenţă de eternităţi, o diferenţa care îţi permite să te înalţi cu o viteză ameţitoare pe verticala piramidei rolurilor umane, să cucereşti poziţii pe care în lumea orizontală le-ai dobândi după ani întregi sau abia după generaţii succesive”.

Aici Visătorul mi-a vorbit despre „scurtătură”, o potecă verticală care comprimă timpul şi ne poartă spre cel mai adevărat lucru din noi: visul.

10. Comprimarea timpului

Datorită învăţăturii Visătorului, puteam percepe o lume guvernată de provocări, în care ezitarea nu-şi găsea rostul. Doi oameni se întâlnesc. Fără simboluri sau aparate de identificare, goi, în deşert. Inevitabil, unul decide direcţia, iar celălalt îl urmează. Asemenea unor animale din junglă, folosind un limbaj zoologic, ei dau semnale despre rasa, forţa, teritoriului şi rangului celuilalt. O reacţie, un obicei, un gest, expresia unei emoţii, o privire, un cuvânt, cea mai vagă grimasă, dezvăluie poziţia pe care o ocupă fiecare pe scara evoluţiei. Acel nivel de înţelegere este înregistrat în univers şi stabileşte evenimentele din viaţa noastră: ceea ce ştim, facem, avem şi, în cele din urmă, ce ascunde destinul nostru financiar.

Tonul Lui devenise mai familiar atunci când a

pus: „Când doi oameni se întâlnesc, în mod inevitabil unul conţine şi celălalt este conţinut”.

„*Ce* înseamnă să «conţii» o persoană?”, am întrebat.

„Înseamnă să fii responsabil de întreaga ei lume, roluri, viaţă, precum şi de vieţile celor care depind de ea. Înseamnă să cunoşti soluţia la orice problemă a ei şi răspunsul la orice întrebare.

Dacă nu reuşeşti, va trebui să aluneci pe potecile obişnuite: ale timpului şi experienţei. Se vor scurge ani, înainte ca şansa pe care nu ai ştiut s-o fructifici la acea întrevedere să se arate din nou, pentru ca tu să pătrunzi în zonele superioare ale fiinţei, spre înţelegere şi integritate; în orice caz, va trebui să repeţi acea probă, dacă eşti destul de norocos să ai parte de o a doua şansă”.

Simţeam cum viziunea mea devenea mai amplă. Mă pregăteam să ascult mai atent, deoarece Visătorul urma să-mi transmită un alt fragment din acea învăţătură care urma să-mi

schimbe viaţa.

„Este un joc periculos şi dificil”, m-a atenţionat El „Chiar şi o privire, un cuvânt, cea mai mică mişcare sau gând te pot trăda şi ademeni într-o capcană mortală! Un om fără Şcoală este neajutorat. El trece prin «jocul întâlnirilor», dar nu cunoaşte regulile, nu are nici cea mai vagă idee despre locul lui adevărat, în cadrul jocului, nici măcar nu ştie dacă are vreunul. Cel care «vede» jocul îl şi conduce, în vreme ce acela care nu-l poate «vedea» devine o victimă a lui”.

„Cum voi şti că am trecut proba, care va fi rezultatul unei astfel de întrevederi?”, l-am întrebat cu voce tare, ca şi cum l-aş fi văzut pierzându-se în zare.

„În viaţa omului, lucrurile se împletesc într-un şuvoi unic şi reflectă nivelul lui de înţelegere, desăvârşirea lui. Dacă îl vei «conţine» pe celălalt, nu vei da greş; vei simţi o bucurie imensă pentru

că ai adus lumină vindecarea unui alt ungher al fiinţei tale. Când acest lucru i se întâmplă unui om, îl află întreg universul”.

„Cum se află de întrevedere, dacă are loc într-un spaţiu privat şi fără martori?”, am întrebat.

„Oamenii şi lucrurile fac parte dintr-o ţesătură deasă. Un sistem nervos planetar conectează toate celulele omenirii. Singur, într-un colţ al camerei, omul transmite întregului univers starea sa, nivelul său de responsabilitate şi intenţia lui.

Nu există loc pentru a trişa, nici loc pentru interpretări”.

11. Ceilalţi te dezvăluie

Visătorul îmi promisese că ne vom revedea săptămâna următoare la Spaniard’s Inn, o cârciumă veche din Hampstead. Până atunci, mi-am petrecut timpul meditând la ceea ce spusese în

legătură cu „jocul”. Gândul care nu-mi dădea pace era că mi se aşezase pe umeri, cine ştie pentru câtă vreme, una dintre cele mai excentrice sarcini: să întâlnesc sute de oameni pentru a descoperi… că ei nu există.

„N-am spus niciodată că ceilalţi nu există”, m-a corectat lipsit de tact, Visătorul în timpul întâlnirii noastre, cu o grimasă de compătimire care tăia ca o sabie. Apoi a rostit: „Am spus că ceilalţi nu există în afara ta!… Când te vei lămuri în această privinţă, vei cunoaşte motivul pentru care ei sunt necesari…”

Prin „certitudine analogică” Visătorul îmi oferea o şansă unică, şi „jocul întâlnirilor” constituia un instrument evolutiv de neînlocuit. Totuşi, eram asaltat de o mulţime de îndoieli şi îngrijorări de care nu reuşeam să mă eliberez. În afară de complexitatea şi efortul de a organiza atât de multe întâlniri, mă mai neliniştea o întrebare: cum puteam face faţă cheltuielilor, dacă

„jocul de întâlniri” îmi ocupa tot timpul, dacă îmi cerea să călătoresc şi să stau pe perioade mai lungi în Anglia şi în alte părţi ale lumii?

În plus, mă mai tulbura o problemă: ideea că acele întâlniri reprezentau în realitate, dueluri. El mă avertizase cândva: „*Nu există niciun moment în care viaţa ta să nu fie în pericol*”. Amintindu-mi aceste cuvinte, mi se întărea acea convingere şi astfel creştea anxietatea mea competiţională şi mă cutremuram la gândul întâlnirii cu acei necunoscuţi, fără să cunosc motivul real al temerii mele. În timpul „jocului” trăiam o neînduplecare, ce, ca prin filigran, înnegura imaginea şi o picta în culori sumbre. În concluzie, mi se părea că puteam să am parte de unul dintre următoarele sfârşituri: ori să dau dovadă de o tărie, curaj şi demnitate ieşite din comun, pentru a păşi spre următorul nivel, ori celălalt îmi va încătuşa gleznele şi mă va ţintui pe cele mai joase niveluri ale existenţei, condamnându-mă să las pe câmpul

de luptă al vieţii rămăşiţele unui războinic învins.

La început, nu îndrăzneam să-i spun nimic Visătorului despre acest lucru, deoarece îmi era neclar dacă acea senzaţie izvora din îngrijorarea mea de a nu mă ridica la nivelul sarcinii sau din teama altruistă pentru cel care urma a fi „învinsul” întâlnirii.

Aceste gânduri mă însoţeau în timp ce mă îndreptam spre vechiul local. Atmosfera pe care am găsit-o înăuntru nu se schimbase prea mult faţă de zilele de odinioară, când era frecventat de artişti şi poeţi precum Shelley, Keats şi Byron. Venisem mai devreme. Visătorul nu ajunsese încă. Mă uitam cu lu a re-a minte împrejur, în încercarea de a descoperi ce loc strategic ar fi ales El. În cele din urmă, m-am hotărât să iau o masă în cel mai liniştit colţ. Pe perete, un trofeu reprezentând o flintă, amintea de faptele îndrăzneţe ale unui brigand legendar. Între timp, rumegam gândurile care mă nelinişteau. Sosirea

Visătorului m-a prins din nou în flagrant. Înainte să pot lua vreo măsură, m-am simţit împietrit de jenă, trăind confuzia acelora care sunt luaţi pe nepregătite sau pe picior greşit de superiori. Doar să-l văd pe Visător şi îmi era de ajuns ca să-mi „amintesc” atitudinea corespunzătoare, încercam rapid să adopt un aer demn şi să adun fragmentele împrăştiate ale fiinţei mele, înainte ca El să se apropie. Dar, în timp ce se afla la uşă, mi-a făcut semn, cu o mişcare subtilă a capului, să-l urmez. M-am ridicat de la masa pe care o alesesem pentru noi şi am păşit alături de El, spre parter. Mă stinghereau aglomeraţia, conversaţiile clienţilor, mirosul greu de bere şi aerul îmbâcsit. Masa de la primul etaj ar fi fost mult mai potrivită pentru discuţia privată pe care o purtam în minte, însă Visătorul privea spre dreapta, spre mijlocul camerei, unde zgomotul era mai intens şi m-a invitat să iau loc.

El nu a lăsat să treacă neobservată starea în

care mă găsise şi m-a atenţionat în trecere, pe un ton jovial şi chiar ironic.

Mă gândeam să mă folosesc de faptul că era binedispus, însă trebuia să fiu precaut. Învăţasem pe propria piele, de atâtea ori, cât de rapid se putea schimba dispoziţia Lui şi cât de teribilă putea fi furia Lui. Un cuvânt, o inflexiune sau cea mai mică mişcare nepotrivită erau suficiente pentru ca El să explodeze. Voiam să-i adresez o întrebare care-mi sintetiza starea de spirit şi îmi ocupa gândurile cu privire la „joc”: ce se întâmplă cu cei care pierd?

Apropierea mea fizică faţă de Visător mă lămurea pe deplin. Îmi dădeam seama că ceea ce voiam să-l întreb cu adevărat era ce s-ar întâmpla dacă erai învins chiar de la primele întrevederi.

„Nu-ţi face idei greşite”, a spus El, anticipând întrebarea mea. *„Ţi-am spus deja… pe timpul «jocului» nu sunt nici învingători, nici învinşi*. „Acele cuvinte erau clare şi distincte ca şi

cum strigătele se suspendaseră şi rămăsesem singuri în local. Vocea Lui nu trecea prin mulţime, nu era nevoie să se ridice deasupra zarvei, pentru că venea dinăuntrul meu. După ce a plutit înapoi, pe firul apei gândurilor, a ajuns la izvorul lor, la vechile credinţe şi prejudecăţi, în locul din care ele ţâşniseră şi a adăugat: „*Viziunea ta este rodul unei scindări lăuntrice, al unei imaginii a lumii dominate de opoziţii şi adversităţi… De fapt, duelul are loc doar înăuntrul tău. Relaţia cu celălalt reprezintă cea mai palpabilă şi superficială formă pe care o ia realitate, într-o întrevedere. Chiar dacă te temi că celălalt îţi va lua toate bunurile adunate în anii de pregătire, decizia se ia în tine, pentru că tu şi numai tu trasezi destine*”.

A continuat şi a oferit un exemplu elocvent. „Să «conţii» un om nu înseamnă să-l incluzi în propriile tale responsabilităţi, ci să-l alegi, întrevederea cu un om cu o responsabilitate

superioară, atrage întotdeauna după sine o grabă, un salt cuantic spre unitatea fiinţei”, a afirmat El „chiar dacă nu suntem conştienţi de aceasta.

Este o binecuvântare să întâlneşti un om care te «conţine». Acela care mai urcă o treaptă şi trece dincolo nu-l abandonează pe celălalt destinului său. Dimpotrivă, devine responsabil de el. Ştie că propria lui evoluţie atrage evoluţia celuilalt. Avansarea unui om, vindecarea unei singure celule, grăbeşte progresul întregii umanităţi…

Gândeşte-te cât de mult studiu şi cât de multe şanse îţi pot oferi ceilalţi, pentru ca tu să-ţi dai seama că nu există limite în calea succesului, pentru că adevărata victorie este câştigarea sinelui, prin armonizarea opoziţiilor dinăuntrul nostru, chiar începând din acest moment.

Fără această înţelegere şi fără conştienţă lăuntrică, oamenii se întâlnesc unul cu celălalt într-o stare somnambulică, fiindcă sunt tulburaţi

de îngrijorări, înnegurați de îndoieli şi temeri, pierduţi în discordiile zilnice. Se întâlnesc pentru a urmări obiectivele şi avantajele iluzorii, exterioare şi insignifiante”.

Cu o mare uşurinţă, a subliniat că oricât de mult se dedică acţiunii, negocierilor de afaceri sau luării de decizii aparent importante, ei nu sunt, din punctul de vedere al unui om evoluat, altceva decât nişte indivizi nesăbuiţi adânciţi în negocierea şi tocmeala unor mărgeluşe de sticlă, mărunţişuri şi vechituri.

„Ei s-au îndepărtat de adevăratul obiectiv”, a anunţat pe un ton care devenise din nou grav şi aspru. „Nu conştientizează importanţa «jocului»… l-au uitat… nu mai interpretează, ci au devenit rolul însuşi!”

Dintr-o singură privire, s-a asigurat că aveam atitudinea corespunzătoare de a înţelege şi apoi a încheiat cu următoarea remarcă: „Pe drumul spre desăvârşire, în lumea omului responsabil, există

suficient loc pentru cucerirea sinelui, cu tot ce implică eh mediocritate, minciună şi identificarea cu lumea”.

12. Interpretarea conştientă: Arta Interpretării

„Pentru fiecare prilej există masca potrivită”, a spus El. „Principala abilitate pe care trebuie s-o cultivi în «jocul întâlnirilor» este Arta Travestiului”.

Tonul cu care vorbea şi expresia feţei îmi sugera că era pe cale să-mi destăinuie un fragment vital din învăţătura Lui. Din manuscrisul antic „Şcoala Zeilor” precum şi din cercetarea asupra vieţii şi gândirii lui Lupelius, aflasem de abilitatea lui legendară de a se deghiza. În cadrul Şcolii lui, arta travestiului făcea parte din pregătirea unui războinic. După părerea lui Lupelius, rolurile reprezentau hainele psihologice

pe care el însuşi le purta şi trebuiau să şi le însuşească şi discipolii lui, atunci când îi învăţa cum „să intre în pielea” acelui rol, cum să-l descoase până când îi află toate cotloanele, tainele, fără să uite cumva jocul şi fără să cadă în mrejele lui.

Perspectiva sinuoasă aleasă de Visător dezvăluia importanţa acestui element în pregătirea mea pentru joc.

„«Arta Interpretării» reprezintă îndemânarea războinicului de a trăi strategic”, a afirmat El. „Această dibăcie îl ajută să fie tot timpul «pe fază», să-şi asume cea mai corectă atitudine în funcţie de fiecare împrejurare”. În cuvintele Visătorului recunoşteam învăţătura lui Lupelius. Vocile lor se împleteau, imaginile lor se suprapuneau una peste alta în mintea mea, până deveneau una singură. „Învaţă să trăieşti strategic, să interpretezi conştient. Atunci vei şti ce imagine să adopţi în orice situaţie. Numai aceia

care interpretează pot înfăţişa mii de ciudăţenii, care transformă orice întrevedere într-un moment unic, diferit de toate celelalte care au fost sau urmează să fie, în întreaga istorie a lumii…”

A făcut o pauză şi după aceea vocea Lui a răsunat mult mai imperativă şi puternică: „Învaţă să interpretezi”, a spus El. „Numai aceia care interpretează îşi pot conduce propria viaţă şi pe a celorlalţi, câştigând şi devenind liberi!”

Simţeam o repulsie instinctivă pentru acele reguli. Tot ce învăţasem mă împingea să văd lucrurile dintr-un punct de vedere global. Omul ar fi liber numai dacă ar putea „fi el însuşi”, dacă nu, trebuie să interpreteze şi să se prefacă a fi altcineva, l-am împărtăşit şi Lui opinia mea. Şi totuşi la capătul argumentării mele încă mă mai agăţam de credinţa că, atunci când îi întâlneşti pe alţii prin intermediul jucării unui rol, al purtării unei măşti, era un mod nesincer şi fals de a gestiona o relaţie. Pentru oamenii comuni,

obiecţiile mele ar fi fost justificate. Atitudinea mea părea a fi a unuia care respectă manierele distinse şi principiile etice nestrămutate, care ştie cum să le apere cu străşnicie chiar în faţa superiorilor, însă în lumea Visătorului, cuvintele mele declanşaseră un sistem de alarmă de parcă se strecurase un hoţ în încăpere.

„*Taci*!”, m-a dojenit Visătorul, cu o răbufnire de furie, fără ca măcar să-mi dea voie să termin. „*Fii tu însuţi.*, *fii tu însuţi*…”, a repetat El, imitând îndrăzneala mea. „*Cineva de teapa ta*, *care de o viaţă întreagă trăieşte în falsitate*, *în închisoarea rolurilor*, *nu ştie nici măcar de unde să înceapă să devină el însuşi*”. În vocea Lui se simţeau repulsie şi o urmă de dispreţ. Visătorul nu-mi răspundea la dileme dar, în schimb, îmi oglindea aroganţa şi fragmentarea. În umbra acestor disensiuni şi chiar mai adânc decât puteam sesiza, rezistenţa mea începea să se schimbe. Regretul meu trebuia să fie absolut şi imediat, dacă Visătorul urma să

continue pe tonul lui obişnuit, ca şi cum nu se întâmplase nimic. Încă o dată, observam destoinicia Lui de a pătrunde şi ieşi dintr-o anumită stare a fiinţei după cum îşi schimba tonul vocii, limbajul, gesturile, expresiile feţei, reacţiile… Putea face toate acestea fără a lăsa nicio amprentă, nicio urmă. „*Să trăieşti strategic nu înseamnă oportunism sau minciună, ci îndemânarea luptătorului de a-şi însuşi orice înfăţişare şi de a performa acţiunile pe care le impune situaţia şi pe care lumea este pregătită să le primească*.

Numai aceia care trăiesc strategic pot supravieţui… Interpretarea înseamnă libertate”.

Să interpretezi un rol impecabil înseamnă să fi depăşit acel rol în viaţă, înseamnă că l-ai „înţeles”, că ai pătruns pe nivelurile superioare ale responsabilităţii. La începuturile lui, teatrul era o şcoală a fiinţei, a libertăţii, unde actorii-discipoli învăţau să interpreteze şi să depăşească

rolurile, să dobândească dibăcia de a se mişca înăuntrul şi în exteriorul lor, fără a fi încătuşaţi. De aceea, să interpretezi înseamnă să înveţi cum să eliberezi fiinţa de gândurile necurate şi de emoţiile negative. Iar catharsisul teatrului.

Purificarea, care mai întâi îi învăluia pe actori, se întindea apoi la cei din cor, la public, la cetate, la întreaga comunitate, legându-i şi unindu-i, creând condiţii pentru libertatea şi prosperitatea ei. Acest scop i-a conferit teatrului un rol central în toate culturile şi încă mai fascinează omul şi dă sens magiei lui.

Epoca clasică a Greciei a descoperit rolul central al fiinţei, a ştiut că secretul prosperităţii economice, armonia cetăţenilor, maturizarea şi longevitatea instituţiilor se clădeau pe elevarea fiinţei fiecărui om, prin îmbogăţirea celulelor cetăţii. Această viziune a conceput şi a dat naştere unei civilizaţii a fiinţei emoţionale şi atemporale. Arta, frumuseţea, muzica, sportul, căutarea

adevărului constituiau stâlpii polisului şi erau marii guvernatori ai vieţii lui.

Cu autoritatea unei mărturii directe, a unei fiinţe misterioase fără spaţiu sau timp, Visătorul mi-a spus că cele mai vechi civilizaţii ale Greciei şi Romei, atunci când întemeiau o cetate, chiar înainte de a marca zidurile, alegeau locul unde să înalţe două clădiri publice: teatrul, pentru a purifica emoţiile, şi băile, pentru a purifica trupul. Acestea constituiau glandele vitale ale purificării, rinichii societăţii. Precum în organismul unei fiinţe vii, acestor organe li se încredinţase sarcina vitală de a filtra şi purifica glandele limfatice ale cetăţii, prin purificarea şi îmbogăţirea fiecărei celule.

„Dar teatrul nu este un spaţiu fizic, ci o stare a fiinţei, un spaţiu psihic unde se armonizează cele mai nobile facultăţi ale omului… unde cuvintele, care sunt o împletire de gânduri şi sufluri, se combină cu gesturile”.

Călătoream în maşina timpului, în căutarea

unor lumi dispărute, a unor civilizaţii îngropate. Alături de El, puteam simţi încă zvâcnirea şi răsuflarea lor.

13. Jocul întâlnirilor

Şi astfel, alături de Visător, am început o altă perioadă din ucenicia mea, care a devenit una dintre cele mai arzătoare. Asemenea unui tată de luptător, El mi-a oferit un car, un scut şi armele pe care le purtam.

Mi-a încredinţat şi acest sfat: „Fii conştient, fii atent la orice moment, la orice cădere. Observă-te! Umple fiecare parte din tine cu amintirea angajamentului tău. Cei ce nu poartă «visul» cu ei, forţa invizibilă, misterioasă şi reală care guvernează lumea, sunt un fragment desprins de univers”.

„Jocul” m-a ţinut foarte ocupat timp de doi ani. În tot acest timp nu am făcut altceva decât să

mă întâlnesc cu bărbaţi şi femei aleşi de Visător sau aduşi în calea mea, după nişte opţiuni strategice ştiute numai de El. Azi recunosc că fiecare ciocnire era rodul unei alegeri precise, piesa unui proiect providenţial, conştient şi lucid. Fiecare întâlnire a fost urmată de un admirabil progres pedagogic. Acele confruntări, în afară de faptul că m-au ajutat să descopăr şi să vindec cele mai ascunse răni ale fiinţei mele, au creat implicaţii indispensabile în lumea evenimentelor, pe care s-au clădit şi dezvoltat noile universităţi.

Seven Oaks constituia punctul focar al întâlnirilor noastre memorabile, cenaclul care aduna laolaltă intelectualitatea lumii: bărbaţi şi femei aflaţi în vârful ierarhiilor culturii, afacerilor, politicii şi artelor. Seven Oaks era imnul de mulţumire care îi chema pe toţi aceia care dădeau semne că erau piese importante în realizarea marii acţiuni. Frumuseţea, stilul acelei case, care de luni de zile îmi păruse un supliment exorbitant

şi inutil, constituiau punctele forte ale strategiei. Seven Oaks era Steaua Polară pentru cei cu o vigoare, stil de viaţă, responsabilitate şi conducere antreprenorială care pun bazele naşterii unui nou campus universitar şi trasează direcţiile lui pedagogice. Seven Oaks era casă, aleea, cartierul general, armura şi gardianul nepreţuit al bucuriilor mele familiale. Copiii mei creşteau acolo, împreună cu afecţiunea mea pentru Heleonore.

„Jocul întâlnirilor” umplea o parte fundamentală din managementul general al uceniciei mele, deşi momentele mele de disconfort nu au lipsit în acei doi ani, când disciplina şi austeritatea deveniseră prea severe pentru nivelul meu de toleranţă. Visătorul era stăpânul care purta toată vina. El invocase dezacordul şi vina pentru a amuţi acel cântec de durere din labirintul fiinţei mele, ce mă chinuise mereu şi mă ucisese pe dinăuntru. El nu trecea cu vederea nimic şi la

cea mai mică neatenţie, cea mai vagă deviere de la Proiect, furia lui năprasnică erupea. Atunci, ştia cum să pătrundă în cutele, în cele mai ascunse supărări ale fiinţei mele şi să le vindece cu un fier încins. Îmi doresc ca orice om care vrea, ţinteşte să părăsească făgaşul propriului destin să-l poată întâlni pe Visător şi să aibă parte de un gardian atât de neîndurător şi atent. Fiecare pas alături de El poartă suflul eternităţii. Acum, când scriu despre El, recunosc că fiecare dintre mişcările Lui sunt pe de-a-ntregul destinate numai mie şi, prin mine, dedicate evoluţiei fiecărui om care este conştient de starea lui de sclavie. Alături de El, existenţa ca întreg se arăta a fi o Şcoală a fiinţei, Şcoala Zeilor, deschisă acelora care vor să se schimbe şi să-şi transforme viaţa într-o adevărată capodoperă. Mai mult, pe tot parcursul primelor luni, „jocul întâlnirilor” părea a fi o extravaganţă, menită să-mi pună la încercare hotărârea. Fără revelaţiile Visătorului, nu mi-aş fi imaginat

niciodată că cineva se poate întâlni cu „ceilalţi” fără un obiectiv „pragmatic”.

„Cândva m-ai întrebat cum îi voi alege pe oamenii cu care te vei întâlni”, a spus El. Astfel revenea la una dintre întrebările mele la care nu considerase că e nevoie să-mi ofere un răspuns. „Principala lor trăsătură este că trebuie să fie neprihăniţi şi neîndurători.

Într-o bună zi, vei şti că nicio întâlnire nu are loc în afara ta. Bărbaţii şi femeile cu care te vei întâlni se vor dovedi a fi fragmente din tine, pe care va trebui să le potriveşti ca pe nişte piese ale unui puzzle. Fiecare reprezintă una dintre vieţile tale posibile… În oceanul omenirii, fiecare dintre ele este o picătură care reflectă un aspect din psihologia ta… Adu-ţi aminte: ceilalţi sunt doar oglinzi. Nu există nimeni care trebuie învinuit sau condamnat. Omul se întâlneşte doar pe sine însuşi!”

Ascultându-i sfatul şi folosind Seven Oaks

drept bază, am călătorit constant. De nenumărate ori a trebuit să părăsesc Anglia, vechiul continent, şi m-am găsit în situaţii din cele mai diverse, m-am apropiat de oameni din toate categoriile sociale, de toate vârstele, cu felurite niveluri de inteligenţă, cu ranguri şi putere de afaceri diferite, doar cu scopul unic, minunat şi absurd de a mă observa, „citi” şi cunoaşte pe mine însumi.

De aceea, am analizat o gamă largă de fiinţe umane, atât de vastă, încât este greu de imaginat: artişti, regizori, afacerişti, consultanţi, tămăduitori ai omenirii şi Părinţi ai bisericii, politicieni, întreprinzători, filosofi şi profesori, doctori, avocaţi renumiţi şi bancheri, câştigători ai Premiului Nobel şi vagabonzi, oameni aflaţi în culmea succesului şi oameni care au căzut în dizgraţie, lideri financiari şi întreprinzători suprasolicitaţi, în casele şi birourile lor, pe stradă sau pe iahturi, în hoteluri luxoase sau locuinţe modeste, la slujbă sau în vacanţe. Sute de

întâlniri, fiecare dintre ele necesitând o anume atitudine, un anume limbaj şi comportament, o anume vestimentaţie sau „punctualitate”. Fiecare dintre ele punea la încercare îngustimea viziunii mele, rigiditatea tiparelor mentale, îmi dezvăluia bolile ascunse, punctul vulnerabil al fiinţei mele şi îmi instruia calităţile lăuntrice sau îmi cauteriza micile supărări ale sufletului, îmi deschidea ochii să mă observ pe mine însumi, în cele mai diverse circumstanţe, dinaintea tuturor oglinzilor lumii.

Îmi amintesc atenţia pe care o acorda Visătorul fiecărui mic detaliu, mai ales în ajunul unei întâlniri extrem de importante. Îndrumările Lui nu difereau de acelea ale unui regizor gata de o filmare sau de ale unui arbitru înainte de un meci decisiv. Totul trecea prin filtrul atenţiei Lui: ţinuta mea vestimentară, discuţiile pe care trebuia să le abordez, chiar şi dicţia anumitor cuvinte-cheie pe care trebuia să le rostesc.

Ai grijă de tine; fii complet prezent! Priveşte

în fiecare ungher al vieţii tale”, mi-a spus Visătorul. „Priveşte în interiorul lucrurilor!… fii conştient de tot ce pătrunde sau părăseşte fiinţa ta… Fiinţa noastră creează Viaţa noastră… Fiinţa creează lumea… Un om cu adevărat atent ştie că cel mai mic gest al lui modelează lumea”.

14. Noua paradigmă

Odată, după o lucrare amplă şi solicitantă, mi-am croit în sfârşit drum la Paris, să-l întâlnesc pe fondatorul unei companii multinaţionale, o personalitate din lumea modei şi a industriei bunurilor de lux. Pretextul care stătea la baza întâlnirii era achiziţionarea unei proprietăţi din averea lui. Negocierea, care avusese loc la Londra, cu câteva săptămâni înainte, ajunsese la final şi era nevoie de o programare. Numele acelui întreprinzător francez figura, pe lista lungă a personalităţilor, drept un „senior”, un afacerist de

succes în domeniul lui, pe care Visătorul îmi ceruse să-l contactez şi să-l întâlnesc. În acea perioadă, eram extrem de preocupat să-mi schimb situaţia financiară precară. După părerea Visătorului, era esenţial ca eu să învăţ de la cei mai „duri” oameni de afaceri să negociez fără teamă sau subordonare, în ajunul plecării mele la întâlnirea care urma să aibă loc la Paris, în templul sacru al uneia dintre cele mai mari firme din lume, mă exaspera ideea că nu ştiam ce să spun. Simţeam cum îmi creşte anxietatea şi, împreună cu ea, resentimentele faţă de Visător, care era „vinovat” de a mă fi pus într-o asemenea ipostază.

L-am întrebat dacă mă puteam vedea cu El, în speranţa secretă de a-l determina să mă exonereze de acea călătorie şi să anuleze acea întâlnire, care era deja stabilită în Rue de la Paix. Ne întâlnisem doar de câteva minute înainte ca să explodez, cu o întrebare agresivă, pe care nu o

mai puteam stăpâni.

„Dar ce rost are negocierea preţului unei clădiri sau a unei companii?”, am izbucnit, încercând să-mi ascund disconfortul în spatele unei politeţi ireproşabile „Care este scopul discuţiei despre achiziţionarea unei maşini de lux sau avion particular, dacă nu ai banii necesari pentru a le cumpăra?”

„Dacă vei şti cum să acţionezi «impecabil»”, mi-a răspuns Visătorul, cu o neobişnuită curtoazie, ignorând starea în care mă înfăţişasem dinaintea Lui „dacă pari credibil pe parcursul examinării interlocutorului, atunci înseamnă că ai deja banii în buzunar”.

Nu înţelegeam. Pentru mine „să interpretezi serios” însemna ceva complet diferit. Eram sigur că în caz că aş fi deţinut banii necesari pentru a cumpăra acea proprietate la Paris, nu aş mai fi avut niciun motiv de îngrijorare şi aş fi ştiut ce să spun şi să fac.

„Te înşeli amarnic”, mi-a retezat-o tăios Visătorul. „Educaţia ta primară te-a obişnuit să crezi că, dacă ai avea bani şi suficiente mijloace, ai putea face tot ce-ţi doreşti şi te-ai simţi în siguranţă, ai fi bogat, fericit şi respectat Să ai – să faci – să fii este paradigma dominantă, simbolul mitologiei degradate a omenirii şi cauza tuturor bolilor şi nenorocirilor ei”.

După ce a rostit aceste cuvinte, şi-a ridicat capul şi m-a privit fix. Apoi, fără să se întoarcă, şi-a lipit degetul arătător de cel mijlociu de la mâna dreaptă şi a început să-şi atingă uşor, în mod repetat, urechea dreaptă. Visătorul îmi dădea sfaturi din nou, în ciuda dificultăţii mele de a înţelege, îmi cerea o atenţie întreagă şi completă. Mă deranja acel ritual ciudat. Sub strălucirea acelei mişcări, simţeam porunca, autoritatea unui gest tragic, magia teatrală, care se petrecea cu o asemenea viteză, încât trebuia să mă concentrez asupra respiraţiei mele pentru a nu intra în

panică.

„Această paradigmă mentală caracterizează milioane de fiinţe umane”, a spus El. „Trebuie să o răstorni! Paradigma noii umanităţi este: Să fii – să faci – să ai cu cât eşti mai mult, cu atât faci mai mult, cu atât ai mai mult. Să ai şi să fii sunt unul şi acelaşi lucru, însă pe planuri diferite ale existenţei”.

Descoperirea că fiinţa se ghidează şi se îndreaptă spre „a avea” constituie adevărata cauză a ei şi avea efectul unei explozii care îmi arunca în aer, pentru totdeauna, ideile şi credinţele de o viaţă. Acesta era unul dintre şocurile oferite gândirii mele, care avea puterea de a-mi schimba destinul. Dialogul cu Visătorul devenise controversat şi solicitant. Mi-am scos carneţelul şi chiar acolo, în stradă, am început să iau notiţe. În timp ce degetele îmi pluteau deasupra filelor şi strângeau cuvintele Lui, memoram şi repetam în gând frazele pe care nu

avusesem timp să le notez. Mi-era teamă să nu risipesc niciun grăunte de înţelepciune. Ar fi fost irecuperabil.

Când a revenit la discursul iniţial, a spus că întâlnirea pe care urma să o am la Paris semăna cu vizitarea unui magazin cu haine elegante sau bijuterii, foarte apreciat. Cel mai important lucru nu era să cumpăr hainele pe care le probasem sau cele mai scumpe bijuterii care ne fuseseră prezentate, ci să fim „recunoscuţi" de fiinţa, de forţa invizibilă a acelui magazin… El mi-a explicat că lucrul esenţial era ca lumea, acea felie de existenţă să ne spună „da".

„Este adevărat că nu vei părăsi magazinul cu acel ceas valoros la mână sau că acea pălărie nu va sfârşi pe un raft al şifonierului tău, însă îţi vei instrui dibăcia de a le deţine… Stilul înseamnă conştienţă… instruieşte-ţi fiinţa… Toate eforturile tale dea pătrunde pe nivelurile superioare ale existenţei te ajută să-ţi înfrângi senzaţia de

puţinătate. Învaţă să te obişnuieşti cu averea, înalţă-ţi viziunea şi visează imposibilul, clădeşte o «conştiinţă a proprietăţii», care reprezintă izvorul adevărat al bogăţiilor şi condiţia pentru a o păstra”.

„*Banii se fabrică înăuntrul tău*”, a spus Visătorul atunci. „Visează, imaginează-ţi mereu armonia şi succesul, şi le vei primi. Banii vor reprezenta consecinţa lor firească.

Atunci ei se vor ivi, fără efort… Atunci nu-ţi va mai fi teamă că o să-i risipeşti… Banii trebuie să răsară de la sine, în mod firesc, din prosperitatea ta lăuntrică… atunci îi vei simţi cum cresc şi pocnesc în buzunarele tale, ca floricelele de porumb…”

De data aceasta, trebuia să mă întâlnesc cu un maestru al stilului şi totodată un om de afaceri renumit, iar Visătorul a subliniat că vestimentaţia mea trebuia să fie pe măsura pretenţiilor partenerului.

„*Gustul înseamnă conştientizare*”, a subliniat El, în timp ce ne plimbam pe Via dei Condotti şi ascultam instrucţiunile Lui legate de acea întâlnire, pe care Visătorul o considera de o importanţă majoră. Trebuia să-mi aleg un costum şi în timp ce treceam prin faţa vitrinelor celor mai prestigioase case de modă ale lumii, Visătorul mi-a atras atenţia asupra frumuseţii, eleganţei, stilului şi fiecărui detaliu care transformase acele magazine, localuri şi pe fondatorii lor, în simbolul planetar al artei de a trăi.

„Aparent, scopul intrării într-un magazin este de a cumpăra un obiect sau articol de îmbrăcăminte”, a spus Visătorul. „Acesta este doar un alibi. De fapt, ceea ce cumperi cu adevărat este conştientizarea”.

Am pătruns în cele mai elegante magazine. Alături de El am vizitat bijuterii, magazine selecte şi cele mai renumite agenţii imobiliare. Ne-au fost prezentate case, colecţii de haine, cele mai

scumpe obiecte şi, de fiecare dată, Visătorul mă îndemna să observ că activitatea celor ce deveniseră cei mai căutaţi din lume, aveau un numitor comun: atenţia. Atenţia la cel mai *t* zi mic detaliu, de la mobilier la calitatea oamenilor care munceau acolo: veselia lor, înfăţişarea strălucitoare şi dragostea pentru munca lor.

„Ceea ce vezi concentrat pe această stradă, constituie materializarea unui nivel de conştiinţă umană”, a spus El şi a încheiat cu un sfat. „Atunci când cumperi, să nu accepţi ceva sub acest nivel de grijă, atenţie şi iubire. Orice ai cumpăra, te defineşte. Cu alte cuvinte, te cumperi pe tine însuţi”. L-am asigurat că mă voi conforma. Am observat că ar fi fost o plăcere pentru oricine să fie servit în acele magazine împresurate de acea frumuseţe şi bogăţie. Atunci am primit una dintre cele mai memorabile lecţii, „Cine se aseamănă, se adună”, a enunţat Visătorul. „Omul se întâlneşte întotdeauna şi se alege doar pe sine. Totul

corespunde perfect nivelului său de conştiinţă”.

„Şi banii?”, am întrebat eu. „Nu sunt ei peretele despărţitor dintre ceea ce deţii şi ceea ce nu deţii?”

„Conştiinţa înseamnă bani”, a afirmat Visătorul. „Numai fiinţa este aceea care stabileşte nivelul lui «a avea». Omul poate avea banii pe care îi visează, îi întrezăreşte, şi-i imaginează… După ce ţi-ai şlefuit fiinţa, ai simplificat-o, ai îmbogăţit-o, ai sublimat fiecare ungher al ei, atunci vei avea parte de prosperitate şi frumuseţe. Aceasta se numeşte «conştiinţa prosperităţii». Banii necesari pentru toate acestea se vor ivi de la sine, din întâmplare, ca o consecinţă firească a elevării tale”.

„Obiectele au suflet.”, a continuat Visătorul. „Aparent noi le alegem pe ele însă, practic, ele îi aleg pe cei care le pot achiziţiona. Lucrurile ştiu la cine trebuie să meargă şi în mâinile cui se pot abandona… Poţi deţine numai lucrurile pentru

care eşti responsabil”

„Nu te lăsa orbit de puţinătate. Acordă toată atenţia «visului», bunurilor inalienabile, care reprezintă dreptul din naştere al fiecărui om: integritate, frumuseţe, fericire, înţelegere, iubire şi adevăr. Adu frumuseţea, eleganţa şi bunul-gust în adâncul tău”.

Între timp, ieşirea noastră la cumpărături continua, iar eu începusem să mă relaxez. Întâlnirea de la Paris nu mă mai îngrijora. Eram ca un copil într-un imens parc de distracţii. Observam că, oriunde intra El, lumea se modela după sine. O atmosferă luminoasă se risipea peste tot. Visătorul înmiresma aerul cu generozitate şi putere, pe care toţi le simţeam din plin. Alături de El, lumea sărbătorea şi oferea tot ce avea mai bun.

„Cei care sunt propriii lor stăpâni conduc lumea. Lumea îi recunoaşte şi este fericită să îl slujească.

Fiecare dintre aceşti vânzători cu amănuntul

este de fapt un gardian al invizibilului”, mi-a dezvăluit Visătorul şi s-a apropiat de urechea mea, în timp ce un grup de vânzătoare se risipeau în toate direcţiile, pentru a-i satisface cerinţele. „După ce ţi-ai depăşit limitele şi obstacolele lăuntrice… după ce ai alungat îndoiala şi teama care încă te desparte de ea, lumea întreagă va avea de învăţat din trecerea ta pe acea bandă de existenţă. Lumea ştie totul despre tine!”

Un râu de oameni curgea pe lângă noi. De la un petec de cer, ferecat între cornişele clădirii patriciene şi prin verdeaţa teraselor; o rază de soare, subţire ca un laser, – se revărsa deasupra noastră şi ne distingea de ceilalţi. Visătorul şi-a înălţat capul şi eu l-am urmat întocmai, pentru a o saluta. Cu ochii pe jumătate închişi, am stat acolo, lângă El, preţ de câteva clipe eterne, cu aripile întinse, ca fluturii străpunşi de un ac aurit.

15. Replica

Am descoperit curând că partea cea mai interesantă din „jocul întâlnirilor” avea să vină mai târziu. De îndată ce avea loc o întâlnire, omul trebuia să muncească zile de-a rândul, cu un material foarte vast, care apărea în conştiinţa sa. Visătorul alegea cu grijă secvenţele de imagini, frânturi de conversaţie, stop cadre din filmul vieţii mele. Apoi mi-a arătat fotogramele, una câte una, în lumina sincerităţii lui necruţătoare. Gândurile, emoţiile şi atitudinile trăite cu acele ocazii, chiar şi cele mai mici detalii, sfârşeau sub lupa Lui. O grimasă de pe chipul meu, o inflexiune a vocii, o bătaie mai rapidă a inimii, o tresărire a sufletului, o mişcare a corpului, o reacţie mecanică, o expresie recurentă, o bâlbâială ascunsă a cuvintelor, emoţiile, felul în care mă înfăţişam, în care stăteam, un detaliu vestimentar… nu trecea nimic cu vederea. Luni şi ani de-a rândul, dacă pedagogia Lui impecabilă o considera necesară, El

putea găsi cel mai îndepărtat fragment de la o întâlnire şi şi-l însuşea. Apoi îl mărea la microscop, pentru a-mi permite să văd pericolul şi uneori catastrofa ascunsă în umbra unui fleac. Alături de El, descopeream capcana mortală care mă pândea după gesturile şi cuvintele aparent normale şi am văzut mecanismul ei crud, gata să mă înşface şi să mă încarcereze. Această muncă extraordinară nu era uşoară. De fapt, era insuportabil de dureroasă, dar nu avea forţa de a-mi devia destinul de pe şinele repetitivităţii şi lipsei de atenţie şi să le schimbe pentru totdeauna. Trebuie să spun că, în decursul acestei operaţii, rezistenţa şi cele mai adânc înrădăcinate prejudecăţi au ieşit la suprafaţă, împreună cu reziduurile psihice adunate de-a lungul anilor. De fiecare dată apucam nişte fărâme din trecutul meu, nişte fantome pe care le protejam, de teamă că ar putea dispărea. Ceva din mine nu voia să iasă la suprafaţă, se ascundea. Mai era multă

putreziciune pe care nu voiam nicidecum s-o văd. De fiecare dată, Visătorul se erija într-un vânător implacabil, în stare să scormonească luni întregi după vreo umbră a fiinţei mele, până când o scotea din ascunzişurile ei şi o ucidea.

Cândva mă dusesem la hotel Maurice, din Rue de Rivoli. Străbăteam holul, pentru a întâlni un om de afaceri care mă aştepta. Pentru o clipă, o femeie atrăgătoare şi tânără ne-a tăiat calea, atrăgându-mi atenţia. Doar pentru o fracţiune de secundă. Acea rotire a capului şi a privirii mele care a mângâiat corpul acelei femei era surprinsă de Visător şi apoi expusă cercetării de sute de ori, fotografiată de aproape sau de la distanţă, de deasupra şi de dedesubt, până ameţeam.

„Acest om”, a spus Visătorul referindu-se la mine, în timp ce îmi înfăţişa acele imagini dinaintea ochilor de nenumărate ori „nu poate reuşi. El ratează, chiar înainte de a lua startul., cu acea mişcare, el deja şi-a pus capul pe buturugă,

pentru a-i fi retezat…”

„Problema nu este dacă e normal sau nu să admiri o femeie frumoasă”, a continuat Visătorul, ale cărui observaţii nu se împleteau deloc cu principiile etice şi morale şi nu puteau fi încadrate într-un anumit timp sau spaţiu. „Acea mişcare a capului, împreună cu strălucirea privirii, reprezintă semnele lipsei de fermitate… simptomele coruptibilităţii… Acel gest constituie simbolul întregii tale vieţi, te duce înapoi spre centrul ei, prin descoperirea straturilor de inconştienţă şi confuzie emoţională depozitate acolo de-a lungul secolelor…

Visătorului nu-i păsa că îmi răneа sensibilitatea, mă jignea şi mă frustra. Se adâncea înăuntrul meu, cu gentileţea unui explorator, însă cu timpul am învăţat să-i binecuvântez cruzimea.

Descopeream ca Visătorul nu era doar un mentor, o călăuza nepreţuită, ci şi un călău imbatabil al oricărei forme de mediocritate… El

reprezenta întregul.

„Învaţă să nu-ţi mai îndepărtezi atenţia de la ţintă… Fii conştient, perfect, statornic…

Cei ce se fixează asupra unui obiectiv, fără a devia de la el, cu privirea sau gândul, au puteri nemăsurate!

Ei întotdeauna au o ţintă care trebuie atinsă… Nu rata semnul din mijlocul ei!”, a spus Visătorul. „Devierea este adevăratul şi unicul păcat!”

De data aceea mă surprindea înflăcărarea Lui neobişnuită. Semăna cu un om de ştiinţă care era pe cale să anunţe un rezultat final favorabil, după cercetări îndelungi şi numeroase experimente. El mi-a dezvăluit că ţinea în palmă un virus şerpuitor şi vizibil al sufletului… una dintre faliile fiinţei, care constituia adevărata cauză a tuturor eşecurilor noastre… Puteam observa faţă în faţă unul dintre „duşmanii”, sabotorii şi criminalii pe care îi purtam înăuntrul

meu.

Atunci l-am auzit cum îmi şoptea: „Ai impresia că este o exagerare, însă într-o singură mişcare se reflectă viaţa şi destinul unui om.

Acel om îşi denunţă singur neputinţa!”

Era ca şi cum El se adresa unei alte persoane, unei piei zdrenţuite, de care mă lepădasem în timpul transformării mele. „Existenţa nu se sprijină pe astfel de oameni, care nu numai că nu vor primi niciodată mai mult, dar vor pierde şi tot ce au crezut că au”.

Cuvintele Lui au rămas suspendate în gol. Mi se părea că viziunea Lui nu mai era exterioară, ci se afla chiar înăuntrul meu. Prin ochii Lui mă priveam pe mine însumi. Eram observatorul şi observatul, savantul şi cobaiul, în acelaşi timp. Ameţisem. Nu ştiu cum, dar eram convins că acea femeie care apăruse, instantaneu, între mine şi omul cu care urma să mă întâlnesc, nu trecuse fortuit pe acolo, ci fusese rodul zămislirii Lui. Îmi

tremurau picioarele de spaima acelui gând, care se agăţa de mine, într-o realitate virtuală, într-un fel de film regizat chiar de Visător.

Ceea ce numeam viaţă era, de fapt, un mediu de studiu: o Şcoală a cărei viziune cuprindea trei sute şaizeci de grade.

16. În aşteptarea lumii

De luni de zile, asemenea unui boxer care se antrenează pentru un meci decisiv, eram trimis de Visător în căutarea acelora care îmi dădeau cele mai tari lovituri sub centură, acelora care mă ajutau să-mi descopăr punctele vulnerabile, care mă reflectau, pentru a descoperi ceea ce-mi dirijase viaţa până atunci. După ce comenta fiecare întâlnire şi examina fiecare fază, orice detaliu, Visătorul mă ajuta să-mi canalizez atenţia, să-mi dezvolt autoobservarea şi să mă cunosc pe mine însumi. Când am pătruns mai adânc în

regulile „jocului”, am încetat să-i mai percep pe ceilalţi ca pe o realitate separată de mine; îi vedeam ca pe nişte trepte strălucitoare şi de neînlocuit ale unei scări invizibile, pe drumul vertical spre unitatea fiinţei.

După fiecare întâlnire, descopeream ceva incredibil, ceva ce îmi dezvăluise Visătorul, dar era prea îndepărtat de viziunea mea banală pentru a putea accepta. „*Caută, caută pe cineva care cunoaşte*”, a spus El „*Şi vei descoperi că nimeni nu ştie nimic*!”

Eram deconcertat să descopăr că oamenii respectabili, conducătorii renumiţi, domnii cu o înfăţişare serioasă, inteligenţi, cu titlu şi poziţie socială înaltă, nu aveau nicio idee de locul spre care se îndreptau şi îi îndrumau pe alţii precum orbul din pictura lui Bruegel.

De câteva ori m-am înşelat, spunându-mi că erau fericiţi, conştienţi şi liberi şi mă convingeam că unii dintre acei egotici, încătuşaţi de roluri,

aveau nişte vieţi de invidiat. Când am uitat realitatea, m-a învăluit şi cumpărat lumea aparenţelor, aşa că m-am lăsat fermecat de aparenta putere a acelor oameni, precum şi de averile şi destoinicia lor. De aceea, spectacolul lumii mă domina şi am rămas captiv în el, cu întreaga mea fiinţă.

Odată, m-am întors dintr-o călătorie lungă descurajat, sleit şi înrobit de senzaţia de înfrângere. Îmi amintesc că acea întâlnire mă determinase să-mi ating limitele şi îmi înfăţişase coruptibilitatea mea, lipsa de atenţie şi cât de puţin îmi trebuia pentru a mă simţi umilit, ofensat şi descumpănit.

Visătorul mi-a explicat că mă simţeam astfel deoarece încă mă mai ciocneam de alţii, aşteptând ca ei să mă ajute, încă mai hrăneam, într-un ungher al fiinţei mele, iluzia că cineva mă aşteaptă, mă alege. Deseori, mai ales la începutul „lucrării”, mă simţeam de parcă mă sprijineam pe

cineva, mă ciocneam de ceilalţi în căutarea încrederii care mie-mi lipsea. După părerea Visătorului, acesta era cel mai evident semn al vulnerabilităţii mele şi motivul pentru care El nu putea avea încredere în mine.

„Acestea nu sunt înfrângeri” m-a încurajat Visătorul, atunci „Ci semnele care ne arata ce şi cât de mult mai este de făcut... «Jocul» are menirea de a te face să conştientizezi că nimeni nu trebuie detestat şi nu există nimeni căruia să-i ceri ajutorul. Nu tu eşti acela care depinde de lume, ci lumea are nevoie de luciditatea şi îndrumările tale. Realitatea este creaţia visului”.

Mi-am asumat avertismentul Visătorului despre aşteptare şi luni de zile m-am concentrat asupra acestui subiect. Am observat şi studiat momentele în care se arăta, formele sub care se înfăţişa şi miile de trucuri pe care le folosea pentru a scăpa de observaţia mea.

„Păstrează-ţi libertatea lăuntrică”, mi-a

sugerat El, neobosit. „Nu mai reacţiona! Să te revolţi împotriva lumii înseamnă să devii o victimă a ei… Cei care au «aşteptări» de la lume, au pierdut deja «jocul». Cel mai mare secret este să ştii că lumea este în slujba ta, pentru a te ajuta să progresezi, să realizezi că orice lucru, eveniment sau circumstanţă reprezintă hrana, alimentul şi combustibilul necesar călătoriei tale.

Aparent, numai evenimentele şi oamenii vor să te îndepărteze şi să te împiedice să treci mai departe. Cei. Ce «văd» ştiu că lumea este un gimnaziu al fiinţei, unde ei interpretează şi tot interpretează, unde experimentează mereu, până când spectacolul existenţei devine perfect, unde îşi antrenează muşchii responsabilităţii, până când devin integri şi liberi.

Mai devreme sau mai târziu, fiecare om va trebui să se întâlnească cu tot ce îl va echilibra şi întregi.

Înaintează cu tot mai mare viteză”, nu mai

contenea Visătorul să mă îndemne. „Caută alte întâlniri, foloseşte-te de orice prilej pentru a astupa scurgerile, a alunga neînţelegerile şi a «încheia socotelile» cu trecutul”.

17. „Cartea aceasta este eternă!”

„Scrie!”, mi-a poruncit aspru Visătorul. „Dacă îţi vei scrie întreaga viaţă, nu va fi în zadar…”

„Ascultă!… şi scrie!”, mi-a poruncit El încă o dată, întrerupându-mi şirul gândurilor şi spulberându-mi reziduurile emoţionale care ieşiseră la suprafaţă. „Scrie o carte eternă!… O carte care poate fi citită numai de cei ce sunt pregătiţi, ce călătoresc deja spre drumul vindecării, care au pus sub semnul îndoielii vechea panoramă a lumii contradictorii şi muritoare.

Scrie o carte îndrăzneaţă, în care să

înfăţişezi întocmai tot ce ai experimentat alături de Mine. Astfel, lumea va înţelege că «visul» este cel mai real lucru care există. O carte care să stârpească superficialitatea şi falsitatea, să zgâlţâie din temelii cele mai adânc înrădăcinate credinţe ale umanităţii”.

„Scrie o carte care să aducă la lumină regulile universale îngropate în fiinţa fiecărui om”.

Din nou, îmi luasem carneţelul şi, în clarobscurul încăperii, fără să disting prea bine lucrurile, am început să notez cu frenezie cuvintele care încheiau vizita Lui la Seven Oaks.

„Această carte va întâmpina opoziţia celor mai vehemenţi adversari din sistem şi din mulţime. Şi totuşi, în acelaşi timp, trebuie să crezi că ea va atinge acea parte a omenirii gata să părăsească infernurile banalităţii şi rutinei”.

CAPITOLUL X

Şcoala

1. Viziunea verticală

„O specie umană complet transfigurată este gata să apară pe scenă”, m-a înştiinţat Visătorul. În ochii Lui, viaţa strălucea în toată splendoarea ei. Eram neobişnuit de înflăcărat. Călătorisem foarte mult, cu escale la Buenos Aires şi apoi la Bogota, pentru a mă întâlni cu El. De acolo, mă luase un avion particular şi mă dusese într-un orăşel ascuns, printre cutele unui podiş înalt de două mii trei sute de metri.

Casa del Pensamiento, o clădire singuratică, de bambus, în care trebuia să ne întâlnim, era înconjurata, cât puteai cuprinde cu privirea, de vârfuri înalte, acoperite din belşug cu verdeaţă. Niciun alt loc n-ar fi putut reţine acele cuvinte incisive, cu o atenţie mai mare. Prezenţa mirifică a civilizaţiilor dispărute ne asculta. Miturile lor mai

pluteau în aer: legenda unui Eldorado, poveştile despre guerile, cocainã, smaralde, misterele Oraşului Dispărut.

Glasul Lui m-a îndepărtat de fanteziile mele etnografice.

„*Omul nou a spart deja carcasa, a făcut o deschizătură în coconul mental care a încătuşat vechea omenire, milioane de ani*” a spus El, cu emfaza unui savant căruia i se adevereşte ipoteza la care lucrase de atâta amar de vreme şi în care crezuse cu ardoare. Elementul distinctiv, trăsătura evolutivă a noii specii, era un eveniment pe planetă, un fenomen cosmic rar întâlnit: naşterea înăuntrul omului a unui aparat psihologic eliberat de orice urmă de teamă şi contradicţii. Această caracteristică fără precedent producea o adevărată schimbare în Homo Sapiens. Omenirea, în drumul ei evolutiv, ajunsese la o răscruce: separarea celor două tipuri umane şi urmarea unor căi de dezvoltare separată. Oamenii vor

continua să-şi mai spună astfel, nu se ştie pentru câtă vreme, însă, de la acea descoperire, ei vor face parte din două specii coabitante, dar distincte, marcate de un destin total diferit.

„*Vechea omenire, încarcerată într-o viziune plată a realităţii, se conduce după jocul opoziţiilor… percepe şi simte prin polaritate, adversităţi şi contraofensive*”, a spus Visătorul, întorcându-se spre o umbră de pe orizont. Am avut impresia că nu vorbea cu mine, ci îndeplinea un ritual ştiut numai de El. I-am urmărit privirea şi părea că se uita la o vale, în care vârful munţilor îndepărtaţi se contura mai abrupt. Acolo, în adâncul civilizaţiilor mai vechi decât mayaşii şi aztecii, se născuse înţelepciunea briliantă care strălucea în ochii întunecaţi ai Visătorului.

„Viziunea şi realitatea sunt unul şi acelaşi lucru”, a repetat Visătorul una dintre cele mai emblematice afirmaţii ale sale, probabil esenţa întregii Lui filosofii. „Omul orizontal deţine o

viziune scindată asupra lumii şi aceasta este cauza tuturor dezastrelor lui… Istoria civilizaţiei lui este răsfrângerea fidelă a unei psihologii fragmentate… o istorie a războaielor şi catastrofelor… Chiar şi ştiinţa lui, activitatea de care este atât de mândru, este rezultatul fricţiunii dintre două concepte opuse… binele şi răul, adevărul şi falsul… frumosul şi urâtul… ca o scânteie iscată prin frecarea a doua pietre de cremene, în mâinile unui sălbatic”.

Visătorul a continuat să-mi explice că omenirea comună încă apelează la un aparat vizual arhaic. Precum broaştele, care nu pot percepe lumea dacă nu se produce o mişcare de umbre, oamenii din vechea specie, drept urmare, pot cunoaşte doar prin contrast, prin compararea a doua elemente opuse. Logica lor este conflictuală: viziunea lor asupra lumii este mereu efectul rudimentar al jocului de contraste.

„Trăsătura distinctivă a omului nou este

conştientizarea iluziei opoziţiilor”, a afirmat Visătorul. „Lucrurile pe care vechea omenire le consideră opozante sunt, de fapt, cele două faţete ale aceleiaşi realităţi, asemenea celor două capete ale unei baghete… Binele şi răul, adevăratul şi falsul, frumosul şi urâtul nu sunt forme opuse ale existenţei, ci treptele, nivelurile realului… în umbra adversităţilor aparente, se ascunde o forţă armonioasă, care poate să le împletească şi să le îndrepte spre un nivel superior!”

Faptul antropogenic, trăsătura revoluţionară pe care mi-o dezvăluia Visătorul reprezenta naşterea în unii indivizi a unui simţ nou şi subversiv, pe care El îl numea „viziunea verticală asupra lumii”. Îmi vâjâia capul. Am apucat strâns balustrada de bambus fin, şlefuită de vântul din Muiscas, şi gravam cuvintele Lui incredibile în inima mea.

„Pentru aceste modele supreme, aceşti campioni ai noii omeniri, realitatea nu mai pare

ambigua, definită iluzoriu de polaritate şi opoziţii, ci stratificată, construită pe niveluri. Datorită noului simţ, universul nu mai este împărţit în contraste, ci pe straturi ale realităţii. Ceva nu este adevărat sau fals, ci în acelaşi timp şi adevărat, şi fals, nici adevărat, nici fals, nici neadevărat, nici nefals…”

Notam cuvintele Lui cu exactitate, chiar dacă semnificaţia lor îşi croia destul de greu drumul spre mine. Pentru a mă ajuta să-i înţeleg cuvintele, mi-a oferit drept exemplu una dintre cele mai clasice antinomii, cea dintre bine şi rău. Contrar viziunii orizontale şi obişnuite asupra lumii, nu există nimic în afara noastră care poate fi bun sau rău, în mod obiectiv şi permanent. „*Răul de azi reprezintă binele de ieri, care nu a fost transgresat*”, a declarat El şi a continuat să mă ţină sub observaţie, în timp ce îi transcriam cuvintele, aşa cum proceda de obicei când voia să se asigure că fuseseră înregistrate corect. A

aşteptat ceva vreme apoi a adăugat: *„Ceea ce apare drept rău în viaţa unui om este tolerarea binelui de ieri. Perfecţiunea de ieri, nu este altceva decât piatra de căpătâi spre o nouă perfecţiune*”.

„Însă trebuie să admitem”, am afirmat eu, în încercarea de a aduna laolaltă fărâmele credinţelor mele „că există cel puţin o antiteză… viaţa şi moartea sunt realităţi antitetice… este o opoziţie veritabilă”.

„Astfel vede lucrurile omul orizontal”, a recunoscut Visătorul. Apoi şi-a scăzut tonul şi s-a apropiat de mine, ca şi cum dorea să-mi împărtăşească un secret, spunând: „De fapt, moartea nici măcar nu există… Noi am fost zămisliţi să trăim etern! Cea mai clară dovadă a atotputerniciei omului este puterea lui de a face posibil imposibilul: moartea… Trupul lui este indestructibil. Numai absenţa voinţei… o voinţă involuntară, o atotputernicie inconştientă îl poate

distruge.

Moartea este nemurirea văzută din spate!”

Am ascultat cu atenţie şi mi s-a făcut teamă. Suspendat pe marginea abisului, mă simţeam ca o creatură înspăimântată să accepte că este, simultan, şi moartă, şi vie.

Acum, El a rostit cuvintele care mi-au condus şi umplut fiecare clipă din viaţa mea, de-atunci înainte.

„Trebuie să educăm celulele acestei noi umanităţi, una câte una. Armonizarea trebuie să aibă loc în fiecare om”, a spus El, grav. „În economie, la fel ca în politică, cineva trebuie să pregătească o nouă generaţie de conducători, o aristocraţie cu putere de decizie… bărbaţi şi femei care cunosc Arta de a Visa, Arta de a Crede şi Arta de a Crea”.

2. Şcoala visătorilor pragmatici

„Avem nevoie să formăm vizionari”, a anunţat categoric Visătorul.

După nodul pe care l-am simţit în stomac, mi-am dat seama că acele cuvinte ascundeau o accelerare a ritmului întâlnirii noastre. Tonul Lui era acela al unui comandant autoritar care nu mă îndruma pe mine, ci o oaste invizibilă, gata să înceapă marşul la ordinele Lui.

„Avem nevoie de şcoli noi”, a continuat Visătorul, transmiţându-mi acel elan care însoţeşte producerea marilor evenimente. „Avem nevoie de şcoli pregătitoare pentru oamenii care pot oferi o soluţie… şcoli pentru oameni străluciţi, «visători pragmatici»…”

Această expresie mi-a pătruns în came, cu tăria unei porunci biblice, în viitor, în anii ce vor fi martori ai construirii universităţii, o voi folosi în documentele oficiale şi la conferinţe, pentru a proclama misiunea. Dar şi cu acea ocazie, ascultând-o pentru întâia dată, eram sigur de

puterea ei misterioasă… „Visători pragmatici…” Era formula cea mai concisă şi cea mai puternică definiţie a acelei armate strălucite pe care Visătorul îmi cerea s-o alcătuiesc: mii de băieţi şi fete, în special studenţi, îndrăgostiţi de visul lor nesfârşit. „Visători pragmatici”.

Pentru câteva momente lungi, am zăbovit asupra acelor două cuvinte, le-am comparat mental, le-am gustat mesajul care mă intriga prin insolitul său aparent. Apoi acea incitantă ispită a raţionalităţii lor paradoxale s-a sudat într-o unitate veşnică.

Ei vor fi conducătorii unui nou exod”, a continuat Visătorul „un «exod psihologic» de dimensiuni planetare… Mii de oameni se vor elibera de sclavia logicii lor scindate, în schimbul unei viziuni verticale a lumii, întemeiată pe capacitatea de a armoniza adversităţile lăuntrice…”

Îi notam cuvintele, în timp ce îmi sprijineam

carneţelul pe balustrada de bambus. *Casa de Pensamiento* era o arcă pierdută pe un ocean vegetal care se întindea cât vedeai cu ochii, la poalele uriaşilor Anzi stâncoşi.

„Numai conducătorii vizionari, oamenii eliberaţi de orice ideologie sau superstiţie”, a spus El „vor ghida omenirea, de pe ţărmurile psihologice ale omului bigot, irascibil, neputincios şi banal spre cele ale omului nou şi integru, inspirat de principiile spiritualităţii laice”.

Aici, Visătorul a luat o pauză, iar eu am profitat de ea pentru a-mi pune în ordine notiţele. Eram aplecat asupra paginilor, când am simţit pe fiecare centimetru pătrat al pielii o presiune crescândă, asemănătoare senzaţiei ce am avut-o când, copil fiind, am plonjat în apele verzi de la Castello Aragonese, în Ischia. Încetişor, mi-am ridicat capul. Visătorul se apropiase foarte mult şi se afla la o distanţă de câţiva centimetri. Mă simţeam încătuşat de privirea ochilor Lui, ca un

asteroid care pătrunsese pe orbita a doua luni negre. Am tăcut amândoi… Visătorul se apropia… din ce în ce mai mult… gândurile îmi rămăseseră suspendate. Vedeam alunecând interminabile procesiuni de nave gotice, în timp ce ascultam muzica unei orgi vechi de secole. Mă sufoca o emoţie de nestăpânit, iar cuvintele Lui, care dădeau sens vieţii mele, răsunau ca nişte clopote.

„Vei fonda Şcoala Fiinţării”, m-a anunţat El. „O universitate pentru cei ce au un vis de împlinit… Acolo oamenii vor învăţa că visul este cel mai real lucru care există… că ceea ce omul numeşte realitate nu este altceva decât reflectarea visului său”.

Mă simţeam pierdut, de parcă o trapă mi se deschisese sub picioare, în carcera mea de condamnat. Dacă aş fi avut nevoie de o dovadă pentru a-mi descoperi limitele fiinţei, pentru a-i atinge pereţii, însărcinarea pe care mi-o dădea Visătorul era mai mult decât suficientă. Amploarea

acelei sarcini mă strivea, chiar înainte de a lua startul. Îmi venea să leşin numai când mă gândeam la o astfel de acţiune.

„Vei construi o Şcoală a responsabilităţii”, a continuat El „O şcoală a filosofilor acţiunii, unde oamenii vor învăţa că economia înseamnă fericire… că averea, prosperitatea şi frumuseţea reprezintă dreptul câştigat prin naştere, al fiecărui om… Vei crea o Şcoală fără sfârşit… O Şcoală a Zeilor… care va merge pe urmele paşilor şi a respiraţiei Mele.

Să nu te temi de eventualele atacuri. Chiar dacă ţi se pare că vei fi împiedicat în vreun fel, vei descoperi că orice obstacol sau duşman se va dovedi a fi cel mai de nădejde aliat, o parte integrantă şi inseparabilă a acestui edificiu.

Visătorul a tăcut şi a aşteptat. Asemenea unui bun muzician, El îmi oferea spaţiu pentru a mă exprima. În acea ambuscadă solitară a noastră, era timpul să interpretez de unul singur. Timpul

trecea şi eu tergiversam răspunsul, în speranţa nejustificată de a putea ocoli invitaţia Lui. Însă tăcerea Visătorului se adâncea din ce în ce mai mult. Voiam să-mi deplâng neputinţa în faţa unui proiect de o asemenea anvergură şi să mă îndepărtez de el. Mi-am luat avânt, dar nu am reuşit decât să bâlbâi: „Pare a fi o Şcoală de filosofie”, am reuşit să spun, încercând să sugerez că îmi depăşea puterile.

„Ei, şi?”, a rânjit El, batjocoritor, ca de obicei. Tonul Lui era amuzat şi puţin ironic „O şcoală de economie este o şcoală de filosofie!… Ar trebui să ştii acest lucru!”

În umbra cuvintelor, a zâmbetului, a tonului său pâlpâia o licărire, o scânteie de maliţie inocentă, care aducea a complicitate. Era ceva important acolo, în ascunzişurile amintirilor mele, dar nu puteam distinge ce. Între timp, Visătorul se mai apropiase puţin de mine şi mă fixa, fără să clipească. Deodată, ca şi cum s-ar fi rupt o

membrană, trecutul se elibera de amintiri. Se desfăcuse nodul timpului şi, pe ecranul memoriei mele, începuseră să se deruleze imagini îndepărtate… Încă o dată îmi revedeam anii de şcoală şi strădania studiilor la Universitatea din Napoli, sub îndrumarea lui Giuseppe Palomba, mentorul meu iubit, care mă ajutase să descopăr că valorile şi principiile morale reprezentau marile motoare ale economiei şi, pe de altă parte, să caut în respiraţia lor adevărata cauză a fiecărei disfuncţii şi a subdezvoltării unor regiuni vaste ale planetei. Anii petrecuţi la Cattolica, în Milano şi la Şcoala de Economie din Londra, mi se derulau în minte, nu în ordine cronologică, ci într-o explozie de imagini, chipuri, sentimente, arome, stări ale fiinţei. Cubul din piatră de travertin, cu vedere la mare, din Santa Lucia, se proiecta pe pajiştea din LBS, în Regents Park… Anii de studiu trudnic uneau toate şcolile din trecut, într-una singură… mentori… colegi… Aula Magna, diplomele de

excelenţă. Simţeam emoţia lui Giuseppe şi a Carmelei, ceasul Tissot, de aur… bucuria decernării unei burse din partea Fundaţiei Giordani, care mi-a deschis porţile Universităţii Columbia… Apoi, acel caleidoscop de imagini a dispărut, la fel de repede cum apăruse, şi scenariul s-a schimbat. Eram într-o pauză din timpul orelor de la LBS. Eram ceva mai mare decât un băieţel. Visam, la lumina zilei, întins sub un copac, privind norii care pluteau pe cer, deasupra campusului. Un vis uitat prindea, încetişor, contur… Acea şcoală fără frontiere… Universitatea despre care îmi vorbea Visătorul… cu centre în toată lumea, de la Londra la Roma şi Milano, de la New York la Paris, Madrid, Shanghai, şi chipurile a mii de studenţi care urmau să studieze acolo… o visasem de atunci… Vocea Visătorului îmi distrăgea atenţia: „Poţi să-ţi aminteşti acel «vis», acum? A venit vremea ca el să se adeverească! A sosit clipa să zideşti Şcoala

visătorilor, unde vor preda titanii economiei mondiale”.

Acele cuvinte, pe care le-am citit de mii de ori în anii următori, m-au molipsit, m-au cucerit, m-au înflăcărat. Ele m-au sprijinit şi mi-au dat putere în momentele dificile pe care le-am avut de înfruntat în realizarea acestui proiect.

„Tot ce este important şi real în viaţa unui om este invizibil”, a enunţat El. „Economia rămâne la fel. Există o axă verticală a economiei, un plan de un ordin superior, o lume a ideilor şi valorilor morale, de care depind factorii economici”.

El mi-a arătat că, în prezent, starea de subdezvoltare şi stagnarea economică sunt legate de o economie invadată de un sistem de valori morale arhaice. Ele reprezintă cealaltă faţă a medaliei care, în economiile evoluate, se manifestă prin boli sociale şi patologice.

„Tocmai în lumea invizibilă a ideilor, a

valorilor morale şi ideologice, în filosofie şi limbaj, găsim originea, motorul faptelor proiectate în mod evident în lumea economică şi de afaceri.

…Dincolo de coloşii industriei… de zgârie-norii finanţelor… de tot ce vezi şi atingi, de tot ce a cucerit omul, folositor, frumos şi adevărat… la originea fiecărei instituţii, realizări ştiinţifice, stă întotdeauna visul unui om… al unui individ. Îndreaptă-ţi toate eforturile spre individ, spre pregătirea lui! Concentrează-ţi atenţia asupra lui. Mulţimea este o fantasmă… un mecanism influenţat de tot şi de toate… fără credinţă, fără voinţă proprie… fără imaginaţie creativă… De fapt, masele nu au creat nimic, până acum. Funcţia lor, raţiunea lor de a fi, este distrugerea. Individul şi gloata sunt cele două feţe ale aceleiaşi realităţi, pistoanele aceluiaşi motor. Individul creează, iar mulţimea distruge. Tu alegi din ce categorie vrei să faci parte. Individul este singura realitate… este sarea pământului”.

După părerea Visătorului, singurele limitări se află în fiinţă. Sărăcia şi războaiele constituie reflectarea unei conştiinţe marcate de logică scindată şi precaritate. Ele pot fi alungate de pe planetă numai după ce au fost stârpite din individ.

„Fondează o Şcoală a individualităţilor, o Şcoală fără frontiere… Adună laolaltă toţi visătorii din lume… indiferent de naţionalitate, culoare, credinţă, avere… o Şcoală, unde cea mai importată materie este studierea sinelui, iar capacitatea de a face şi a acţiona sunt cele mai concrete rezultate ale iubirii de sine”.

Cuvintele Lui năvăleau cu repeziciune şi mi-era greu să le notez. În loc să vorbească, Visătorul prefera să mi le dicteze. Când am observat acest lucru, am simţit cum mi se deschidea o rană. Mi se părea că sunt umilit. Mă trata ca pe un scrib. O urmă de resentiment, murmurul unei nemulţumiri surde şi greoaie se înălţa din reziduurile fiinţei mele, fără să mă pot apăra. Mi se cerea un efort

imens pentru a putea ţine pasul, însă El a rămas nemişcat. Lipsa Lui de respect mă exaspera mai mult decât orice. Mi se părea că o făcea intenţionat…

„Încetează cu chestiile astea şi scrieee!!!”, mi-a poruncit Visătorul, cu o voce înspăimântătoare, care a rupt firul gândurilor şi succesiunea de stări în care mă roteam. Strigătul Visătorului a picat chiar în momentul oportun, pentru a mă împiedica s-o iau la vale, alunecând din nou în Styxul autocompătimirii, culpei şi lamentărilor. „*Scrie*!!!*”,* a *r*epetat El. Vocea i se transformase într-o şoaptă care era mai groaznică decât urletele Lui. „Ca*rtea aceasta este eternă! într-o bună zi vei şti că viaţa ta are un sens deoarece m-ai întâlnit pe Mine şi că transcrierea cuvintelor Mele este singurul motiv pentru care te-ai născut”.*

Intervenţia Visătorului a avut forţa de a mă elibera. Într-o clipă, m-am simţit senin şi

nepăsător, ca un cer de vară străbătut de vântul de nord-vest. Ca de obicei, imboldurile Visătorului aveau efect terapeutic şi puterea de a îndepărta agitaţia, de a alunga orice formă de poluare din fiinţa mea.

Între timp, şi-a reluat discursul, pe un ton normal.

„Chiar şi Şcolile, Universităţile, învăţământul primar, îl învaţă pe om să viseze”, a spus El şi a tăcut apoi, pentru o vreme, urmând, pe un ton amar şi ironic: „Însă visul pe care ele îl proiectează se numeşte precaritate, iar învăţătura lui, dependenţă, îndoială, teamă, limitare… în spatele măştii presupusei sale erudiţii se ascund durerea şi un cântec neîntrerupt al înfrângerii!”

Nu îmi mai vorbea mie, ci se adresa generaţiilor viitoare de studenţi, studenţi de dincolo de timp. Ideile sale revoluţionare, pline de forţă, deveneau rădăcinile şi limfa Şcolii, conturând misiunea şi destinul acesteia.

„Cunoaşterea, metodele şi teoriile ce vin din exterior pot constitui puncte de plecare, dar trebuie abandonate imediat, pentru a ne permite racordarea la o sursă superioară a înţelegerii.

Este vremea să ne separăm de toate tehnicile, ideologiile, disciplinele, cărţile şi ideile, de toate cuvintele scrise, şi să ne scufundăm în propria profunzime, pentru a descoperi propriul nostru adevăr şi unicitatea noastră; doar aceşti aliaţi ne vor ajuta să îndepărtăm obstacolele şi ne vor elibera din transa hipnotică, aducând în manifestare maestrul atotştiutor şi atotputernic din noi”.

3. Visul visului

El şi-a continuat discursul pe care l-am întrerupt, din când în când, pentru a-i cere informaţii suplimentare. Gânduri nepreţuite, pietrele de temelie ale unui edificiu extraordinar,

precum piesele unui mozaic, se conturau sub privirea mea şi formau o viziune de o grandoare planetară.

Mi-a dezvăluit că şcolile fiinţei au existat dintotdeauna, însă au fost ascunse privirii. Climatul politic, momentele istorice au împiedicat mereu manifestarea lor. Printre alte istorisiri, m-a fascinat cu precădere cea a construirii catedralei Notre Dame din Paris şi a misiunii ascunse în umbra „pretextului" de a realiza acea minune. M-am agăţat de fiecare cuvânt al Lui, în timp ce îmi vorbea despre arhitecţi, artişti şi sculptori, muncitori şi practicanţi, toţi studenţi ai unei Şcoli extraordinare. Visam cu ochii deschişi la acea acţiune care era desfăşurată de oameni aflaţi pe drumul lor spre integritate, elevi, cercetători ai propriei lor indivizibilităţi.

„În acest edificiu, fiecare detaliu, fiecare piatră vorbeşte despre Şcoală şi dezvăluie legile ei", a subliniat Visătorul. Mi-am dat seama că

Notre Dame, împreună cu marile capodopere ale istoriei, constituie materializarea eternităţii, cu toate că vechii maeştri ne ne-au oferit doar mici indicii ale vastei lucrări a adevărului, desfăşurate în Şcolile nemuritoare.

Progresiv, asemenea pocniturilor succesive ale lentilei fotografice de amplificare, acea viziune se extindea şi am conştientizat că sarcina pe care mi-o încredinţase Visătorul era doar primul pas spre un proiect grandios. Crearea unei universităţi, care ar fi răsturnat educaţia tradiţională a planetei din temelii, reprezenta doar un fragment dintr-un proiect extraordinar, mult mai mare. Care era de fapt „visul” Visătorului? Nici măcar nu mi-l imaginasem… Ce putea fi? Imaginaţia mea îşi atinsese limita şi se poticnise dinaintea săbiei rotitoare a Heruvimului… Visez, deci exist… Aşa cum mă învăţase El, visul ne măsoară şi, dacă nimeni nu poate să hrănească un vis mai înalt decât el însuşi, atunci cine era

Visătorul? Dacă acum stârnea o revoluţie care putea străbate planeta de la un capăt la altul, răsturnându-i viziunea şi vestind sosirea omului „vertical”, aflat la doar un singur spre călătoria Lui, atunci cine era acea fiinţă şi care era „visul” Său?

„Ce este?”, am întrebat fără a-mi clarific întrebarea.

Visătorul lăsa timpul să se scurgă. Mi-am ţinut răsuflarea când El s-a apropiat de urechea mea şi a şoptit: „«Visul visului» înseamnă înfrângerea morţii… şi chiar, mai presus de aceasta, înfrângerea a ceea ce l-a făcut posibil, a ideii de invincibilitate a morţii…”

La auzul acestor cuvinte, am simţit un fior sub piele: extazul. Acel vis a doborât limite milenare şi a forţat calea spre ceea ce omul nu ar fi îndrăznit niciodată să se îndrepte, nici măcar în imaginaţie. Pentru a ţine piept acestei vestiri, trebuia să mă folosesc de toată îndemânarea şi să

mă întorc spre anii petrecuţi în Şcoala Visătorului.

4. Paradisul ambulant

Între timp, Visătorul rămăsese în aceeaşi poziţie. Era atât de aproape de mine, încât îi puteam auzi răsuflarea. Deodată, l-am văzut adulmecând aerul dimprejurul meu. La început, a fost un gest discret, dar apoi a devenit din ce în ce mai evident, până când nu mai puteam ascunde dovada: Visătorul inhala aroma mea. M-a cuprins o jenă nemărginită când am văzut o urmă de dezgust pe chipul Lui, de parcă descoperise un izvor de apă putredă în mine. Am crezut că voi muri de ruşine. Când acea grimasă a fost înlocuită de zâmbetul Lui maliţios, am înţeles că mă ironiza. Era una dintre găselniţele Lui pedagogice. Acea pantomimă despre mirosurile neplăcute ale fiinţei marca uşurinţa inacceptabilă cu care căzusem pradă gândurilor şi emoţiilor negative. Când a

vorbit despre paradis, lecţia Lui măiastră a subliniat predispoziţia mea paradoxală de a crea şi hrăni un iad ambulant. Cine ştie cât timp va mai rămâne omul o fiinţă certăreaţă, irascibilă şi sensibilă! Cât timp va mai cultiva şi transmite acea fragilitate şi vulnerabilitate generaţiilor viitoare? Aceste reflectări îmi distrăgeau atenţia. Visătorul deja ajunsese departe. Cu un efort extraordinar, am părăsit acele rămăşiţe şi, cu paşi gigantici, am reuşit să acopăr lumina fluidă care ne separa.

„Viaţa este aşa cum o visezi. Întotdeauna întâlnim ceea ce am visat…

Este inevitabil să nu întâlnim tot ce visăm”, a spus El, cu ardoare. „Viaţa este un paradis terestru, pentru cei ce au clădit şi au hrănit constant un paradis ambulant înăuntrul lor”.

A luat o pauză, pentru ceva vreme, şi după aceea mi-a prezentat partea decisivă a întâlnirii noastre. „Oamenii subjugaţi de sărăcie,

criminalitate, conflicte nesfârşite, pot fi vindecaţi numai celulă cu celulă… este o transformare alchimică, ce trebuie realizată în fiecare om, prin răsturnarea credinţelor şi prin transfuzia de voinţă şi lumină… Numai educaţia individuală poate face acest lucru”.

El a susţinut că o asemenea acţiune nu poate fi îndeplinită de educaţia maselor, de ceea ce civilizaţia noastră consideră, cu mândrie, a fi una dintre cele mai importante cuceriri ale modernităţii.

„O Şcoală a oamenilor liberi, devotaţi descoperirii unicităţii fiecărui individ, o Şcoală a responsabilităţii, nu se poate adresa maselor. Cu alte cuvinte, educaţia maselor este o contradicţie în termeni. Ceea ce se adresează maselor nu constituie educaţie, iar ceea ce este educaţie nu se adresează maselor”.

„Întemeiază o Şcoală accesibilă tuturor celor care au un «vis» sincer şi adevărat de împlinit…

adevăratul paşaport pentru admitere este să crezi nebuneşte în el, cu toată tăria”.

5. Cel mai mare adevăr economic

Soarele idolatrizat de oamenii din Quimbaya şi Muisca urca pe vârfurile Cordilierilor îndepărtaţi, pe crestele lor verzi şi rotunde, ca acelea din desenul unui copil. Vocea Visătorului răsuna calm şi solemn peste acel lăcaş sacru al zeilor.

„Creează o Şcoală fondată pe principii eterne”, mi-a poruncit El, cu solemnitatea unei sfinte împărtăşanii. „Creează o Şcoală vie şi adevărată, care să nu se bazeze pe cărţi. În miezul învăţăturii ei trebuie să se afle Arta de a visa.

El era pe cale să mă părăsească. Simţeam o mare pierdere în suflet. Acel proiect continua să-mi pară imposibil, peste puterile mele. Un strigăt surd, disperat şi neconsolat, mi se înălţa din piept.

După ce-mi încredinţase sarcina, mi-a dezvăluit lucrul care-mi plăcea cel mai mult, că după o viaţă petrecută în egoism, puteam realiza ceva cu adevărat special… o şcoală a visătorilor…

Depănând aventurile lui Ulise, călătoria lui Dante, expediţia lui Iason şi faptele eroilor de-a lungul timpului, Visătorul mi-a spus că acestea reprezintă căile unei şcoli a transformării. Ulise se legase cu funiile Şcolii de catarg, pentru a-şi menţine principiile neatinse, iar Dante părăsise Infernul, urmându-l pe Virgiliu, răsturnându-şi propria fiinţă. „*Şi acestea au fost mişcări ale Şcolii*”. A spus: „*Trebuie să pregătim oameni hotărâţi să-şi câştige propria integritate, să se elibereze de durerea, teama şi anxietatea pe care fiecare le poartă înăuntrul lui. Aceasta este ultima speranţă a omenirii*”.

Visătorul a prevăzut că, în viitorul apropiat, toate organizaţiile, de la cele mai mari corporaţii la cele mai mici societăţi, vor deveni şcoli ale

fiinţei, şcoli ale integrităţii. Datorită lor, oamenii vor învăţa să transcendă, să îndepărteze permanent orice sciziune, orice umbră şi orice degradare a fiinţei. În acele instituţii, va răsuna din nou nota diapazonului, care adună laolaltă toate vocile, într-un cor, înfiorând fiecare celulă.

„Văd mii de studenţi”, a spus profetic Visătorul şi mi-a atras atenţia, cu un gest larg, asupra curţii interioare, pline de verdeaţă, din jurul Casei del Pensamiento, a câmpiei nesfârşite de floarea-soarelui şi a lacului minuscul, din mijloc. „Ei vor fi giganţii economiei şi comunicatorii globali ai viitorului, îndemânarea lor de a crea bunăstare va fi doar efectul stării lor lăuntrice de libertate”.

„Dar o asemenea acţiune poate dura foarte mult timp”, am obiectat eu, fără să găsesc o altă cale de a da curs anxietăţii şi presiunii armatei de îndoieli care deja începuseră să-mi asedieze bunele intenţii. Visătorul mă invita din nou să zbor

şi, ca de obicei, se confrunta cu rezistenţa mea.

„Omul este pregătit, acum!”, m-a anunţat El şi a ambalat la maximum motorul «visului», până când a risipit dintr-odată mediocritatea preambulului meu*. „Înţelegerea şi iubirea există deja, în fiecare om*”.

Nu voi uita niciodată acele cuvinte. Chiar şi azi, le văd adeverindu-se în studenţi şi ştiu că putem să-i învăţăm pe cei tineri cum să zgârie crusta superficialităţii şi să scoată la iveală adevărata cunoaştere, forţa unicităţii lor, natura autentică a „fiinţelor lor înaripate”, a fiinţelor lor adevărate.

Învăţăturile exterioare sunt doar un pretext. Adevărata lucrare a Şcolii este alungarea fiecărui compromis, limită, prejudecată, ipocrizie, teamă şi îndoială care s-au strâns încă din copilărie şi care reprezintă roadele vechii educaţii. Acea educaţie avea scopul de a sufoca cel mai real lucru care există: „visul”. O şcoală adevărată nu presupune

să ofere totul studenţilor… este conştientă că nu poate adăuga nimic în plus faţă de ceea ce ei deţin deja în fiinţa lor… Ea trebuie doar să aducă totul la lumină… Este o lucrare de îndepărtare a tot ce împiedică înţelegerea. Adevărata educaţie este „amintirea” propriei unicităţi, a originalităţii, a „visului”.

„Economia este un mod de a gândi.”, a afirmat Visătorul. „Numai cei ce sunt vii cu adevărat pot crea bunăstare”.

„Averea materială este doar metafora adevăratei bunăstări, piatra de încercare a stării de integritate, înţelegere, prosperitate lăuntrică”.

Numai o Şcoală fondată pe aceste principii poate pregăti economişti capabili să anihileze sărăcia din întinse regiuni ale planetei, să înlăture straturile de ignoranţă ale fiinţei, care au azvârlit deja naţiuni întregi şi civilizaţii, cândva magnifice, în abisul precarităţii şi al subdezvoltării.

El mi-a vorbit despre bogăţia naturală

fabuloasă a Columbiei, de minele ei inepuizabile de argint, de zăcămintele ei de smaralde, de imensele ei păduri şi podişuri, de plantaţiile nemărginite de tutun şi cafea.

„Cu toate acestea, este una dintre cele mai sărace ţări din lume.”, a spus El. „Fiinţa acestei ţări a fost adusă pe un nivel atât de scăzut, încât nu poate susţine ceea ce are… la fel cum se întâmplă şi cu omul care se găseşte în posesia unei averi mai mari decât nivelul lui de responsabilitate”.

Mi-a relevat că cele mai dezvoltate ţări, pe plan economic, rămân deseori fără resurse naturale, dar deţin o comoară de principii, cultură, istorie şi artă.

„Economia este o starea fiinţei”, a proclamat El şi a luat o pauză suficient de lungă pentru a sublinia semnificaţia acelei afirmaţii. „Economia unei ţări, precum şi nivelul bunăstării materiale care izvorăşte din ea, reprezintă reflectarea

modului de a gândi şi simţi al unei societăţi. Sistemul de valori şi calitatea gândirii constituie cauza şi niciodată efectul. Când visul nu se adevereşte, când valorile se destramă, atunci şi averea se prăbuşeşte”, a afirmat Visătorul şi apoi a subliniat necesitatea de a educa oameni responsabili, capabili să conecteze ţara la visul ei şi să hrănească rădăcinile acestuia. Viaţa unei întregi civilizaţii depinde de existenţa acestor oameni. Amploarea viziunii lor se oglindeşte nemărginit, în universul economic, extinzându-i graniţele. Fără ei, nu este posibil niciun proiect. Principalul obstacol de care se sfărâmă aceste proiecte ambiţioase nu îl constituie lipsa de finanţe şi resurse naturale, ci penuria de oameni capabili să-şi poarte responsabilităţile lăuntrice, să-şi cuprindă ideile strălucite şi să creadă în ele, cu toată convingerea.

„Şcoala va păstra în rădăcinile ei un adevăr care nu a fost niciodată exprimat în lumea

economiei: Visibilia ex Invisibilibus. Bunăstarea economică constituie doar reflectarea invizibilităţii unei organizaţi sau naţiuni. Prosperitatea izvorăşte dinăuntru. Este un proces care, asemenea oricărei vindecări, începe din interior şi se îndreaptă spre exterior”.

6. A avea înseamnă a fi

„*Să fii şi să ai, reprezintă aceeaşi realitate, însă pe diferite planuri ale existenţei*”, a anunţat El. „*A avea înseamnă a fi*”. *După* părerea Visătorului, „a avea” reprezenta manifestarea lui „a fi”, în timp şi spaţiu. Aceasta descoperire deschidea porţile unei revoluţii teribile în percepţia obişnuita a lumii şi reprezenta unul dintre acele şocuri date gândirii, capabil de a schimba cursul unei întregi civilizaţii. Visătorul a subliniat faptul extraordinar că fiecare trecere epocală din istoria omenirii a fost, întotdeauna,

precedată de o răsturnare a ideologiilor, de o revoluţie a gândirii, care începe în individ şi apoi alunecă spre mase.

Relocarea omului, din centrul universului spre marginile lui, de către Copernic, în teoria sa heliocentrică, a şocat teoriile fundamentale ale Evului Mediu şi a deschis porţile epocii moderne. Protestantismul a schimbat radical perspectiva asupra muncii, de la perspectiva unei condamnări biblice la instrumentul evoluţiei omului şi a creat condiţiile psihologice pentru Revoluţia Industrială şi capitalismului raţional.

„Azi ne aflăm în faţa unei noi revoluţii. O revoluţie psihologică, ce are la bază ideea că a fi şi a avea reprezintă două feţe ale aceleaşi realităţi”, a anunţat Visătorul. „Tot ce vedem şi atingem, ce percepem şi numim «realitate», nu este altceva decât proiectarea unei lumi invizibile pentru simţurile noastre, o lume a ideilor şi valorilor care alunecă vertical pe planul existenţei noastre:

lumea fiinţării”.

A fi nu se opune, ci se suprapune lui a avea: este cauza lui a avea. Astfel se explică de ce ţările cele mai bogate în resurse naturale sunt deseori cele mai sărace şi că îmbogăţirea unui om nu este o condiţie suficientă pentru împlinirea destinului său, dacă acesta nu generează o elevare a fiinţei lui. Este posibil, de fapt, să detectezi un regulator de circuit, un fel de mecanism homeostatic care, inevitabil, îl întoarce pe „a avea” înapoi, la nivelul fiinţei. Omul luat pe nepregătite, chiar dacă este favorizat temporar de un eveniment sau o circumstanţă exterioară, este împins înapoi, în vechea lui sărăcie, dacă şi-a depăşit nivelul propriei fiinţe. Această teorie e valabilă şi pentru naţiuni. După mai bine de o jumătate de secol de programe de întrajutorare internaţionale care au dat greş în lumea a treia, până şi economiştii din ţările dezvoltate ar fi trebuit să înţeleagă că este imposibil să ajuţi o ţară din afară, dacă nu este

pregătită în interiorul ei, în fiinţa ei, dacă nu a atins încă un nivel adecvat de avere în propria ei invizibilitate, în propria ei bogăţie de idei, fie ele etice, estetice, religioase, filosofice sau ştiinţifice şi în sistemul propriu de valori. Pentru majoritatea acestor ţări este suficientă reîntoarcerea la vechea lor înţelepciune, la esenţa originilor lor şi aducerea hranei înapoi, la sistemul vechi de valori, pentru a se îmbunătăţi condiţiile de viaţă ale cetăţenilor ei.

Ideea că „a avea este a fi” îşi are rădăcinile în unul dintre cele mai vechi principii ale omenirii şi revoluţionează tiparele ei conceptuale. Totuşi, nu a avea îi deschide calea omului spre a face şi a fi, ci a fi îi permite mai întâi să fie, pentru a face şi apoi a avea. Să depăşeşti această formă de hipnoză colectivă înseamnă să laşi deoparte viziunea palidă a lumii şi să pătrunzi într-o gândire verticală, unde există multiple straturi ale realităţii şi infinite niveluri ale fiinţei. „Să ai

înseamnă să fii”, reprezintă cheia înţelegerii celor mai vitale şi complexe argumente legate de viaţa omului şi a sistemelor organizaţionale, a fiecărui ordin şi a fiecărei structuri sociale complexe, explicând diversitatea destinelor acestor organisme.

Istoria omului s-a referit întotdeauna la a face şi a deţine cât mai mult. Progresul civilizaţiei, în societăţile hipnotizate de dorinţa de a deţine, guvernate de nestăvilite instincte prădătoare, un fel de ecou al nostalgiei animalice, coincide cu dezvoltarea îndemânării de a produce, a comunica, a călători, a distruge cât se poate de mult. Perpendicular pe această istorie, alunecă dimensiunea invizibilă a ideilor, lumea cauzalităţii.

Fiecare cucerire a invizibilului, fiecare creştere a destoiniciei omenirii, în a face şi a avea, au fost mereu precedate de o cucerire în hotarele Fiinţei. Cu timpul, cunoaşterea ştiinţifică şi progresul tehnologic urmează cunoaşterea pe care

o are omul despre sine şi nivelul de cunoştinţă atins. Ştiinţa şi Conştiinţa merg mână în mână.

„Fie că este vorba despre un individ, organizaţie, naţiune sau civilizaţie, abilitatea de a cunoaşte, a face şi a avea depinde de nivelul de fiinţare atins de acea civilizaţie, naţiune, organizaţie sau individ”.

Visătorul a încheiat acele reflecţii cu o sentinţă elocventă şi simplă. „Cu cât eşti mai mult, cu atât cunoşti mai mult; cu cât faci mai mult, ai mai mult. Să faci şi să ai depind de fiinţare, aşa cum umbra depinde de dimensiunea şi forma obiectului pe care îl proiectează”.

El mi-a dat de înţeles că oricine poate percepe dimensiunea a ceea ce are, însă puţini pot vedea dimensiunile a ceea ce este un om sau o organizaţie. Dimensiunea fiinţei rămâne invizibilă: profunzimea şi magnitudinea ideilor, valorile şi „visul”.

Ceea ce îl împiedică pe om să vadă echilibrul

perfect dinte „a fi” şi „a avea” este factorul timp care, asemenea unei perdele de fum, le separă iluzoriu unul de altul. Dacă, în mod surprinzător, reuşim să comprimăm timpul, anii din viaţa unui om sau secolele civilizaţiilor, vom vedea corespondenţa perfectă dintre „a fi” şi „a avea”. Ele reprezintă aceeaşi realitate, pe diferite planuri ale existenţei. Materializarea lui „a fi” devine „a avea” şi „a avea” se transformă în „A fi”.

Descoperirea identităţii dintre a avea şi a fi marchează profund gândirea economică. Dacă a avea şi, implicit, producerea averii se supune fiinţării, atunci conceptele fundamentale ale fiinţei, stările fiinţei, tot studiul şi autoobservarea omului vor trebui incluse, oficial, printre materiile legitime ale cercetării ştiinţifice, împreună cu etica, sistemele de credinţe, valorile morale şi, mai presus de toate, intuiţia şi „visul”.

„Cu cât este mai amplă viziunea unui om, cu atât mai bogată este economia lui. La fel se

întâmplă şi cu organizaţiile, ţările şi civilizaţiile”.

7. Universitate înseamnă „spre unitate”

Visătorul mi-a dezvăluit că Universitate înseamnă „spre unitate”. În etimologia lui, am aflat unele informaţii nepreţuite despre natura acestor instituţii, care nu se iviseră din niciun conflict, informaţii pe care nu le găsisem în nicio carte… *Misiunea ei este conţinută implicit în denumirea sa*: *să ducă mai departe lucrarea spre integritate a omului… să-i îndrepte călătoria spre unitatea fiinţei*”.

În viziunea Visătorului, universităţile viitorului vor avea sarcina de a continua, într-o perspectivă laică, lucrarea pe care schiturile, sinagogile, sihăstriile şi moscheile o desfăşoară de milenii şi au lăsat-o neîncheiată, devenind peşterile indivizilor iresponsabili, ale oamenilor înspăimântaţi de existenţă.

Majoritatea universităţilor vor dispărea, iar celor care vor rămâne li se va încredinţa sarcina vitală de a pregăti noi conducători, vizionari, călugări laici, luptători invulnerabili şi perfect capabili să câştige provocările pe care noua civilizaţie le va înfrunta, prin noile simţuri ale intuiţiei, voinţei şi „visului”. Proiectul educaţional al omului, „echilibrat” de calităţi aparent paradoxale este vechi de mii de ani, însă va aparţine omului care poate armoniza înăuntrul lui isteţimea şi inocenţa, raţiunea şi intuiţia, puterea financiară şi iubirea.

Universitatea trebuie să propună un sistem de idei esenţiale, capabile să interpreteze lumea, să dezvăluie adevărata condiţie a omului şi să deschidă calea spre posibilă să evoluţie.

Universitatea trebuie să pregătească celulele unei noi omeniri, indivizi inspiraţi de principiile „Visului”: femei şi bărbaţi vizionari, utopici pragmatici, oameni solari capabili să hrănească

visul economiei globale şi responsabili pentru politica planetară.

O cunoaştere pedantă, impusă din exterior, identică pentru toţi, reprezintă o sufocare a esenţei… este falsă şi iluzorie… Adevărata cunoaştere se află deja în orice individ. Să cunoşti înseamnă să-ţi aminteşti… este călătoria înapoi spre „amintirea verticală”. Pentru Visător, noua educaţie, educaţia secundară, este la mulţi ani-lumină distanţă de ceea ce este tradiţional. Sarcina ei nu este să adauge noţiuni, ci să „amintească” studenţilor de unicitatea, originalitatea, inocenţa pe care deja o deţin.

„Să nu te bazezi pe nicio instituţie”, m-a sfătuit Visătorul, pe un ton solemn, ca şi cum îmi cerea să depun un jurământ. „Nu cere bani, nu cere credit de niciun fel de la vreo corporaţie sau instituţie privată sau publică. Sistemul universitar tradiţional nu este doar perimat, ci şi suspicios, delicat şi fragil, deoarece este dependent.

De aceea, va trebui să bătătoreşti o altă potecă, cu un suflet rebel şi revoluţionar. Adevărata educaţie apare drept o activitate subversivă în ochii Sistemului. Din acest motiv, nu vei putea să accepţi autoritatea tradiţiei sau să aderi la unul dintre conceptele educaţionale deja existente. Universitatea pe care o vei întemeia va constitui o asemenea revoluţie în lumea educaţiei, încât vechile mentalităţi şi credinţe se vor stinge pentru totdeauna şi, împreună cu ele, instituţiile şi şcolile perimate. Numai cei ce sunt pregătiţi pentru o schimbare completă şi pentru acceptarea acestei revoluţii vor supravieţui.

Ţine-te bine, agaţă-te de integritatea ta! Nu lăsa pe nimeni şi nimic să se atingă de ea. Păstreaz-o intactă!

Succesul este o consecinţă firească a integrităţii”.

El mi-a ilustrat, în acest punct, ideea extraordinară, conform căreia va fi inventat

termenul de „universitate difuză” sau împrăştiată; modelul organizaţional va juca un rol important în succesul Şcolii, în difuzarea modelului ei educaţional în lumea academică.

„Viitoarele bătălii nu vor fi câştigate prin implicarea unor nave imense, ci prin flotile de o agerime măiastră”, a spus El.

Nu numai că acest concept permite îndreptarea atenţiei spre fiecare student şi întâmpinarea fiecăruia în mici atenee, ci şi întrunirea condiţiei ideale şi paradoxale a unei instituţii mari şi mici, în acelaşi timp. Noua universitate va fi de dimensiuni planetare, organizată în colegii şi campusuri, în toate capitalele lumii, gata să întâmpine şi să pregătească un număr restrâns de studenţi care cred în puterile lor, în „visul” lor şi ştiu că numai într-o „şcoală a fiinţării” îl vor putea împlini.

Noua Şcoală, inspirată de principiile Visătorului, se îndreaptă spre modelul unei

universităţi a viitorului şi vesteşte ridicarea unui Ateneu fără graniţe, dincolo de conceptul aristotelic, înrădăcinat într-un teritoriu sau oraş, un limbaj, o naţionalitate sau într-un orar fix, ci articulând toate colegiile, de pe toate continentele, prin aceeaşi filosofie.

„Aşa cum zidurile cetăţilor greceşti se înălţau la vocea unui orator, conţinute în acel discurs”, a spus Visătorul, „aşa şi ateneele pe care le vei ridica vor fi conţinute în dimensiuni care permit aspiraţiilor şi «visului» celor ce vor să devină o parte din ele să fie cunoscute”.

8. Naşterea Şcolii

în acea zi se împlinise mai puţin de un an de când îl întâlnisem pe Visător şi primisem investitura în *Casa del Pensamiento*. De atunci, mă dedicasem trup şi suflet Proiectului. Universitatea se născuse şi primul ei ateneu

fusese deschis la Belgravia, în inima Londrei. Primii studenţi înscrişi încheiaseră cu bine primul an universitar. Şcoala, odată creată, se dezvolta pe zi ce trecea, într-un mod armonios. În evoluţia ei, părea că neglijează şi că ignoră faptele cotidiene şi limitele spaţio-temporale. Formula ei academică conţinea ingredientele viitorului. În cadrul ei, internaţionalismul englezesc şi solidul pragmatism american erau temperate excepţional, de stilul şi cultura italiană, de căutarea milenară a frumuseţii şi perfecţiunii civilizaţiei clasice. Un program variat de experienţe practice sau stagii, întreprinse de studenţi încă din primul an, îi ajuta pe tineri să muncească la cele mai mari firme din lume. Datorită filosofiei Şcolii, ei aveau încredere în forţele proprii, se dovedeau a fi impecabili şi invulnerabili, ca şi călugării-războinici ai lui Lupelius, studenţi care trecuseră prin Şcoala Zeilor cu zece secole în urmă. Trăsăturile noii Universităţi, gravate în filosofia Visătorului, le

conferise structura unei nave spaţiale în zbor şi inima antică a celor mai respectabile şcoli ale Antichităţii, aceeaşi inimă ce caracterizase înflorirea războinicilor şi eroilor clasicismului grec.

Visătorul îmi încredinţase conducerea unei rachete stelare care străbătea o lumea universitară prăfuită şi arhaică, o ruină decrepită, învăluită alegoric în blană de hermină, căreia îi venea din ce în mai greu să ascundă goliciunea falsei sale cunoaşteri şi conceptele anacronice. Apariţia Şcolii putea fi comparată cu descoperirea minusculei cărţi de educaţie a lui Plutarh. Traducerea latină a acestei lucrări, care fusese crezută pierdută, compara pe deplin modelul educaţional grec, proiectarea spiritului civilizaţiei elene, cu obscurantismul dogmatic al şcolilor religioase medievale. Atunci, cum de altfel se întâmplă şi azi, cele două lumi se împleteau, fără a fi despărţite de secole, ci de ani-lumină de

înţelegere.

Universitatea Visului, aşa cum a fost numită după scurt timp Şcoala în mass media, era singurul moştenitor al idealurilor educaţionale ale clasicismului elen. Credinţa ei fermă, arhitrava filosofiei sale pedagogice, era că omul poate să urce pe scara evoluţiei doar print asumarea responsabilităţii, prin strădania constantă spre unitatea fiinţei.

Studenţii se adunau din toate colţurile lumii, atraşi de gândirea Şcolii, de mesajul ei antic şi totodată nou. Cuvintele Visătorului, încrustate în materialul didactic, răsunau ca dintr-un flaut magic. Tinerii visători, din toate ţările, le ascultau şi începeau să mărşăluiască:

Am visat o revoluţie.

Am visat o Şcoală care să ne reamintească făptui că „visul” este cel mai concret lucru din câte există.

Am visat o nouă generaţie de conducători

care poate să împace opoziţiile vechi de veacuri:

Etica şi Economia.

Acţiunea şi Contemplaţia.

Puterea financiară şi Iubirea.

De la începuturile noii Universităţi, oamenii, evenimentele şi circumstanţele s-au împletit, la modul benefic. Modul în care apăreau resursele necesare nu a încetat niciodată să mă uimească: prin cele mai oneste şi extrem de punctuale metode; cu misterul unei gestaţii în care totul, de la cele mai complexe organe la cei mai izolaţi neuroni, urmează acelaşi proiect al vieţii.

9. Misiunea Şcolii

În acea dimineaţă m-am trezit în zori, deja preocupat de multele angajamente ce le aveam pentru ziua respectivă. Mă aşteptau situaţii dificile, inclusiv o şedinţă plenară cu profesorii şi, mai mult decât atât, întâlnirile cu toate băncile

care promiseseră să ne acorde ajutor privat. Am simţit impulsul de a mă inspira din opera Visătorului.

Am ales unul dintre carneţelele mele de notiţe, la întâmplare, şi m-am scufundat, pentru o bucată de vreme, în paginile acoperite de scrisul înghesuit cu care notasem spusele Visătorului în anii de ucenicie. Pe măsură ce citeam, am simţit acel fior inconfundabil, pe care îl simţeam mereu în prezenţa Lui. Un gol părea că s-a deschis în cavitatea stomacului meu; uitasem ceva esenţial. Trecuse prea multă vreme de când nu mă mai hrănisem cu gândurile Sale; prea multă vreme, de când dormitam în lumina acelei inteligenţe care dă sens nonsensului lumii. Şi prea mult timp de când nu mai respirasem imensa forţă a viziunilor Lui, capabilă să răstoarne lumea şi să o reducă la un grăunte de nisip. Nu exista niciun loc pe lume unde aş fi putut vedea flamurile Sale, unduind în bătaia vântului sau auzi trâmbiţele heralzilor

anunţând ceasul bătăliei Sale solitare, înverşunarea Sa titanică împotriva a ceea ce El numea minciuna morţii, împotriva răului pe care-l provoca credinţa în invincibilitatea acesteia.

Visătorul mi-a luminat viaţa şi, totuşi, poate niciodată nu am exprimat norocul ieşit din comun ca El să-mi fi apărut în cale. Acum, am subliniat câteva fraze şi le-am luat cu mine la prima întâlnire pe care o aveam cu universitarii Şcolii Europene de Economie.

Îi cunoşteam personal pe toţi cei pe care i-am găsit aşteptându-mă: femei sau bărbaţi erau profesori excepţionali, cu cea mai serioasă pregătire academică şi cu o experienţă remarcabilă, în prestigioase universităţi britanice sau internaţionale. Fuseseră selectaţi unul câte unul şi totuşi, din nou, în ciuda eforturilor mele, şedinţa plenară avea să-mi confirme cât de greu era să-i aduc mai aproape de principiile esenţiale ale Şcolii. Toţi aceşti membri ai facultăţii

studiaseră la universităţi cu tradiţie, mulţi dintre ei fiind bursieri. Ideea de a le schimba convingerile, în sensul de a-i determina să accepte pedagogia vizionară a acestei tinere universităţi, era similară cu încercarea de a le cere să-şi renege religia sau să păşească peste un prag biologic şi să devină indivizi ai unei alte specii.

„Visul care a stat la baza creării Şcolii Europene de Economie, misiunea acesteia, este acela de a forma o nouă generaţie de tineri conducători, celulele unei noi umanităţi. Acest scop cere mai mult decât programe bune şi profesori capabili, atuuri pe care mii de instituţii de învăţământ le au deja”, am spus, în deschiderea acestei cruciale şedinţe. Dincolo de ferestrele largi ale încăperii zăream grădinile regale de la Palatul Buckingham, care-mi aduceau aminte că până şi un regat puternic precum Imperiul Britanic se poate destrăma, atunci când principiile sunt uitate şi regulile împiedică visarea. Cuvintele

pe care le auzisem pronunţate de Visător la ultima noastră întâlnire îmi veneau pe buze, clare şi puternice: „Şcoala Europeană de Economie este o Şcoală a Fiinţării. Trebuie să ne hrănim studenţii cu ideea de imortalitate, dărâmând prezumţia că moartea este invincibilă”.

Până acum, sistemele economice s-au preocupat de supravieţuire, de nevoile fundamentale ale oamenilor: hrană, adăpost, îmbrăcăminte şi reproducere.

Economia deceniilor viitoare nu se mai preocupă de supravieţuire, ci de nemurire.

„Îmi puteţi explica de ce ideea de nemurire este importantă într-o Şcoală de Economie, mai ales pentru specialiştii în afaceri?” întrebarea venea de la o tânără, briliant consilier în Management Internaţional Strategic. Faptul că era sceptică în primirea unui răspuns convingător era evident, în tonul său. Apoi, cu o ironie politicoasă, a adăugat: „Sau poate planificaţi

organizarea unei noi catedre de filosofie?”

Era acelaşi scepticism pe care îl arătasem şi eu Visătorului, atunci când mi-a revelat care urmau să fie principiile fundamentale ale Şcolii. Impulsul meu de a răspunde a fost întrerupt de Visător: „*Stooooop*!”

Vocea Sa, ca un urlet asurzitor de bătălie, a explodat tăcut în mine, salvându-mă de la căderea în abisurile identificării. Era moartea instantanee a unei mentalităţi decrepite, manifestarea unei noi atitudini şi naşterea unei noi fiinţe. Ştiam că acele cuvinte atacau înseşi rădăcinile umanităţii. M-am adresat ei, cu inteligenţă şi claritate.

„Viziunea şi realitatea sunt unul şi acelaşi lucru”. Aceasta era fraza mea favorită din cele ale Visătorului şi tocmai o regăsisem printre notiţele răsfoite dimineaţa. Nu mai eram preocupat să o conving pe tânăra care vorbise.

Economia este o reflectare a Fiinţei, am rostit aceleaşi cuvinte pe care le folosisem, cu ani

în urmă, în Parlamentului European, la Bruxelles.

Citasem atunci pe Visător, deşi la momentul respectiv, a vorbi despre „*Economia nemuririi*” era nu doar paradoxal, ci şi absurd, dincolo de orice imaginaţie*. „Însăşi ideea nemuririi fizice este suficientă pentru a stârpi credinţe şi convingeri vechi de secole*” am spus, continuând să repet vorbele Visătorului, care acum şoptea încetişor înăuntrul meu. „*Moartea este un obicei prost*!” Prin această afirmaţie şocantă, cel mai inatacabil adevăr al existenţei era pus la îndoială şi condamnat. Eram pus la încercare străduindu-mă să explic ceea ce susţineam, dar argumentele parcă ţâşneau din adâncimea fiinţei mele: „Ideea că moartea este inevitabilă e atât de puternică deoarece nimeni, niciodată, nu a pus-o la îndoială! Simplul fapt de a ne îndoi de ea schimbă destinul financiar al unui individ, al unei organizaţii şi al unei întregi naţiuni”.

Liniştea s-a aşternut în încăpere, în vreme ce

grupul de participanţi aştepta continuarea explicaţiilor unei asemenea revelaţii cutremurătoare.

„Convingerea noastră că moartea este ceva inevitabil este cea care ne limitează; ea stă la rădăcina tuturor celelalte limitări ale noastre, la îngrădirea creativităţii noastre! Pentru a ne elibera de sub dominaţia timpului, nu avem nevoie decât să credem în nemurire.

Un om integru, un conducător vizionar, trăieşte într-o permanentă stare de prezenţă, eliberată de hipnoticul concept de timp", am adăugat, citându-l pe Visător. „Civilizaţia noastră are nevoie de aceşti visători pragmatici, oameni capabili să se iubească pe ei înşişi, care au evadat din închisoarea timpului, creată de ei înşişi şi care reprezintă o nouă generaţie de conducători; sub îndrumarea lor, cele două concepte aparent antagoniste, Economia şi Etica, pot fi armonizate, la fel ca alte polarităţi, cum sunt acţiunea şi

contemplarea, puterea financiară şi iubirea”.

În vreme ce vorbeam, Chris H. îşi clătina capul încet, perplex, manifestând astfel un dezacord crescând. Mişcarea făcea ca buclele albe ale podoabei sale capilare să se unduiască, moi, pe umeri. El era unul dintre cei mat influenţi profesori. M-am prefăcut că nu observ acea tăcere şi acea reacţie, sigur nu izolată, şi am continuat recitând lecţia pe care o primisem de la Visător, doar cu puţină vreme în urmă:

„Ceea ce numim realitate este doar o reflexie a gândurilor noastre, oglindirea stărilor Fiinţei noastre. Mintea omului este conflictuală, logica sa funcţionează pe baza conceptelor contrastante, argumentele sale sunt înarmate. De aceea avem încredere doar într-o economie care are ca scop şi soluţie supravieţuirea. Acest lucru a permis ca moartea să devină principala industrie a planetei, bolta care susţine bunăstarea naţiunilor. De la producţia de armament la poluarea mediului, de la

industria farmaceutică la crima organizată, oamenii şi popoarele sunt în serviciul unei economii a dezastrelor, a unei economii a conflictelor. Întreaga umanitate figurează pe statele de plată al morţii!”

Adevărata educaţie este eliberarea de orice formă de hipnoză, dependenţă, superstiţie. Adevărata educaţie este abandonarea conflictelor interioare ale indivizilor. Aceasta va elibera lumea de toate polarităţile, va elibera lumea de contradicţii, violenţă şi războaie.

„Dar tu trăieşti în lumea asta sau într-o alta?” a început Chris H. de îndată ce m-am uitat spre el. „Cu războaie şi revoluţii, cu atacuri teroriste, lupte de guerilă, persecuţii rasiale şi masacre în masă, subiecte care umplu zilnic paginile ziarelor; cum poţi fi moral într-o lume guvernată de imoralitate?” îmi amintesc că îi pusesem aceeaşi întrebare Visătorului. Chris H. Era personificarea propriei mele aroganţe şi îndoieli, imaginea în

oglindă care denunţa incapacitatea mea de „a fi” acele cuvinte, de a le face să-mi intre în came. Refuzul meu faţă de ele m-a reţinut să împărtăşesc viziunea Visătorului nu doar acestui om, ci întregii lumi.

„Dar despre ce vorbeşti?”, m-a întrebat Visătorul. „Nu se duce niciun alt război în lume în afară de cel pe care îl proiectezi tu în afară, chiar în această clipă. Condiţiile în care trăim corespund exact stărilor tale interioare. Aşa încât, nu-ţi face griji pentru lume, fă-ţi griji pentru tine. Este singurul mod în care poţi ajuta!”

„Dar peste tot în lume sunt industrii care, în acest moment, produc arme ce ar putea devasta planeta, care ar putea distruge toate formele de viaţă…” Am protestat atunci şi în numele întregii umanităţi am insistat să-L întreb ce putem face, cum ne putem proteja de această cumplită putere distructivă. Mi-am amintit că Visătorul m-a întrerupt brusc, pentru a nu-mi putea nici măcar

formula viziunea apocaliptică.

„Nicio forţă din afara ta nu te poate distruge”, a spus, cu vorbe de neşters. „În afara ta, nu se poate petrece nimic fără consimţământul tău. Fii atent! Ieşi din ignoranţă, scapă de obscuritate. Viziunea ta e cea care trebuie corectată, nu umanitatea. Condiţiile în care trăim corespund fidel stărilor tale interioare. Dacă te întregeşti şi devii congruent, întreaga lume este la adăpost”.

Simţeam fiecare cuvânt împovărându-mă cu greutatea unei insuportabile responsabilităţi. După ce L-am ascultat, mi-a fost cu neputinţă să mă mai lamentez şi să mai acuz forţe necunoscute şi puteri incontrolabile, să mă refugiez într-o neajutorată şi resemnată uitare. Cu vorbele Sale proaspăt reînviate în minte, am răspuns:

„Nu o lua personal”, am început „însă ceea ce îţi voi spune, probabil nu-ţi va plăcea. Tu eşti cel care creează această imagine a lumii, în felul

tău. *Singura imoralitate care există este în tine şi nu în lume*”.

„Imoralitate înseamnă neiertare de sine, fragmentare interioară. Imoralitate înseamnă automutilare. Doar tu însuţi poţi fi imoral şi îţi poţi face rău, uitând ce eşti. Când îţi reaminteşti, toate necazurile şi greutăţile dispar de pe faţa pământului. Lumea este imaginea ta, reflectă starea ta interioară şi se supune tuturor comenzilor tale, oricare ar fi ele. Când te opreşti din suferinţă, întreaga lume încetează să mai fie imorală”.

Mi-am întors capul, aruncând o privire în spate, căutând măcar un semn vag al prezenţei sale. Ştiam că ea e acolo, cu privirea admirativă pe care o avea întotdeauna şi cu nestrămutata încredere în Şcoală, în „vis”. Doar acum am realizat că Lucia, asistenta mea, îmi fusese dăruită de El. Dacă lumea s-ar fi sfârşit astăzi, mâine dimineaţă ea ar fi fost acolo, gata să-şi reia

activitatea, neobosită, înaintea tuturor celorlalţi, oferindu-mi atenţia ei timidă şi protejându-mă, cu austeritatea ei modestă, de parcă aş fi fost cea mai de preţ comoară a sa.

Ea era singura persoană căreia îi vorbisem despre Visător. Mă întreba mereu despre El, preţuind fiecare vorbă a Lui. Ea verificase manuscrisul, de-a lungul multor nopţi, până l-a transformat în ceea ce a devenit prima versiune a Cărţii, l-am prins zâmbetul încurajator; complicitatea ei, pentru câteva momente preţioase, mi-a adus în minte cuvintele Visătorului.

„Este posibil să ne schimbăm destinul”, am afirmat, punând toată fermitatea şi convingerea pe care le deţineam, în vocea mea. „Trebuie să schimbăm psihologia omului, povestea hipnotică despre lume, înrădăcinată în sistemul său de credinţe şi convingeri. Trebuie să-i schimbăm „visul”. De aceea avem nevoie de Şcoală. O Şcoală

a Fiinţării, destul de puternică pentru a provoca o revoluţie în educaţia planetară, pentru a da peste cap programele şi metodele de învăţământ, promovând această viziune. Aceasta este calea ştiinţifică pe care ne-am ales-o şi în care credem”.

Dar profesorii noştri sunt primii oameni pe care trebuie să-i schimbăm. „Umanitatea, aşa cum este, nu poate să-i înveţe pe tineri cum să se elibereze din gândirea conflictuală, nici de prejudecăţi sau idei învechite, nici cum să-şi construiască un zid de apărare, pentru a putea cultiva în interior o minunată pasiune pentru măreţie. Nu este vorba de resursele limitate ale umanităţii, ci de proiecţiile indivizilor, care trimit în afară propriile lor limitări şi blocaje, generând astfel o inconştientă tendinţă spre deficit, care se manifestă apoi în lume”. Încăperea era învăluită în tăcere. Am concluzionat cu frazele pe care Visătorul mi le spusese la ultima noastră întâlnire:

„Bunăstarea unei naţiuni, puterea unei

economii şi nivelul de prosperitate pe care ea îl poate asigura sunt egale calităţii sistemului de valori al respectivei naţiuni şi mai cu seamă capacităţii acesteia de a naşte indivizi foarte sensibili, conducători vizionari, visători pragmatici. Viaţa unei naţiuni, viitorul unei întregi civilizaţii depind de existenţa acestor bărbaţi şi femei. Conducătorii viitoarelor organizaţii vor fi filosofii acţiunii. Ei sunt cei care vor aduce inteligenţă, succes şi longevitate marilor întreprinderi corporatiste din întreaga lume". Vocea mea vibra de grandoarea acestei profeţii, pe care mi-o încredinţase Visătorul. „Misiunea noastră este de a crea aceşti oameni".

Mai mult decât perplecşi, cei din asistenţă erau înmărmuriţi. Descoperirea că lumea funcţiona dinspre înăuntru spre afară avusese un efect mai puternic decât şocul provocat de afirmaţia lui Copernic, cu mai mult de o jumătate de mileniu înainte. Revelaţiile Visătorului

subminau nu doar legile economiei, ci tot ceea ce ei crezuseră până în acel moment. Simţeau forţa teribilă a acestor idei, capabilă să-i scoată de pe şinele unui destin sisific, care repeta iar şi iar, până la moarte, comenzile de frică, plictiseală şi negare a vieţii.

Pe când îmi luam la revedere de la fiecare în parte, pe feţele câtorva dintre ei am putut citi întrebări nerostite, unele care atingeau aspecte foarte personale din vieţile lor. L-am părăsit, cu strângeri de mâini afectuoase şi cu promisiunea unui angajament mai profund la această aventură luminoasă, amintindu-mi ceea ce mi-a spus Visătorul, la ultima noastră întâlnire, convins că, deşi nerostit, mesajul va ajunge la ei.

Nu te simţi descurajat dacă încă nu stăpâneşti Arta Visatului. Tu şi cu Mine, ca şi copii ai timpului, suntem încă incapabili să înţelegem diferenţa dintre a visa şi a dori. Atunci când doreşti ceva, poate nu realizezi că proiectezi în

viaţa ta experienţa voinţei, a nevoii, a dorinţei, a încercării şi speranţei, iar o asemenea experienţă se dovedeşte a fi, în timp, tocmai opusul a ceea ce doreşti sau aştepţi. Visarea este o experienţă atât de puternică şi creativă, încât fie şi doar câteva secunde din acţiunea sa de dincolo de timp vor fi îndeajuns pentru a crea tot ce ai dorit de ani întregi şi nu ai reuşit să realizezi! Ţine minte! Numai visele se pot împlini… dorinţele, niciodată.

Crearea unui spaţiu academic fără frontiere, cu filiale în marile capitale ale afacerilor lumii, era o lovitură de geniu. Şcoala pe care Visătorul o visase se baza pe principiile şi ideile nemuritoare care aveau să revoluţioneze nu doar sistemul educaţional, ci omenirea însăşi. Imediat ce am plecat, gândurile mi s-au întors spre bancă şi am auzit cuvintele Visătorului care au fost aparent o recapitulare a celor discutate la întâlnirea noastră, dar din motive necunoscute mie pe-atunci, purtau o atenţionare tăcută.

Un individ, o organizaţie, o ţară se pot dezvolta numai dacă individul, organizaţia, ţara sunt preocupaţi de elevarea şi valoarea oamenilor lor. Fiecare şcoală sau universitate, companie sau organizaţie corporatistă trebuie să devină o Şcoală a Fiinţării – o Şcoală a Responsabilităţii şi abia după aceea le va fi posibil să înfrunte şi să depăşească orice provocare a vieţii şi să se dezvolte. Ţine minte: poţi poseda numai acele valori pentru care eşti responsabil.

10. A crede fără a crede

Băncilor le-a plăcut proiectul, au garantat implementarea lui şi mi-au acordat un credit pentru o perioadă foarte lungă, dar nu erau pregătite să se implice în investiţiile crescânde pe care le presupunea expansiunea internaţională a Şcolii, nu doar în Europa, ci şi dincolo de ocean. Reprezenta o investiţie la o scară cu care nu se

mai confruntaseră nici cele mai mari universităţi din Anglia. Recent, presiunea pentru a ne diminua creditul a devenit atât de puternică, încât cei mai mari investitori ai noştri ne-au înştiinţat că, în curând, linia noastră de finanţare va fi sistată.

Lucia m-a ajutat să mă strecor în trenciul de ploaie şi mi-a înmânat câteva documente, în timp ce mă îndreptam spre ieşire. Am coborât scările în fugă, în traficul intens din Grosvenor Place şi am mers pe jos până la intersecţie, unde eram sigur că voi prinde un taxi. Cum mergeam, mă gândeam care va fi rezultatul următoarei întâlniri cu băncile. Numai cuvintele Visătorului, care încă îmi răsunau clar în minte, erau în măsură să transforme încăpăţânarea acelor profesori. Propria mea distanţă faţă de acele vorbe mă făcea să mă îndoiesc serios că voi fi capabil să-mi rezolv nou apărutele probleme financiare.

Atât de deconectat eram de prezenţa Lui, încât nu recunoscusem, dincolo de aparenta

sarcină insurmontabilă cu care mă confruntam, dalele de piatră pe care Visătorul le aşternuse, cu grijă, pe calea mea.

M-am îndreptat spre staţia de metrou Green Park. Braţele îmi erau grele şi obosite de cât încercasem să opresc o maşină. Ceea ce mi se păruse a fi un întreg şir de taxiuri negre, se risipise ca nişte gândaci grăbiţi spre îndeplinirea unor misiuni importante. Mi-am aşezat servieta pe tejgheaua unui chioşc de ziare şi mi-am scos portofelul; am cumpărat nu numai revista Newsweek, ci şi un bilet pentru Loteria Naţională.

Când m-am întors spre stradă, un taxi aştepta în dreptul meu. Am urcat şi i-am dat şoferului adresa.

În cealaltă parte a oraşului, avocaţii mei mă aşteptau să serbăm ceremonia funerară a mariajului meu. De ceva vreme lucrurile nu mai mergeau bine între mine şi Heleonore. Eram tot mai mult departe unul de celălalt, iar într-una din

zile, pe când mă sunase de la mama ei, am ajuns la singura concluzie posibilă: despărţirea definitivă. Cel mai neplăcut lucru era că, deşi mă aşteptam la o despărţire de comun acord şi la un divorţ simplu, foarte scurt, totul s-a complicat din pricina atitudinii Heleonorei. Ea a devenit din ce în ce mai agresivă şi rapace, manifestând o lăcomie pe care nu o recunoşteam. Părea că renunţase, dintr-odată, să joace rolul de soţie, iar stratul subţire de culoare pe care contactul meu cu Visătorul îl aşternuse peste relaţia noastră ar fi fost îndepărtat, scoţând la iveală un monstru, alături de care trăisem o vreme, fără să bag de seamă.

„*Te-ai minţit, spunându-ţi că eşti îndrăgostit de ea; te-ai folosit de ea, pentru a părăsi Kuwaitul şi a te întoarce în iadul tău*”, mi-a spus odată Visătorul, pe vremea când încă mai credeam că o iubesc. Părerea Lui m-a rănit şi m-am gândit atunci că Visătorul se înşală, măcar în privinţa

sentimentelor mele. Pe atunci, Heleonore şi cu mine munceam împreună, neosteniţi, la proiectul Şcolii, iar eu aş fi pariat pe orice că avem o căsnicie solidă. „*Uniunea voastră s-a născut din nesupunere şi falsitate*. *S-a născut moartă*. *În aceste circumstanţe*, *nu poţi primi nimic şi vei pierde şi ceea ce credeai că posezi*”.

Vocea Visătorului se disipa în mintea mea şi m-am pomenit cufundat în norul meu de necazuri, acum în cele ale vieţii mele personale, cu întregul lor cortegiu de conflicte, greutăţi şi amărăciune, fără consistenţă temporală, închis într-o infimă picătura de timp, fără *înainte* sau *după*. Toate acestea mi-au apărut în minte, nu ca situaţii şi evenimente separate, ci în bloc, înlănţuite, ca o ameninţare unică şi constantă, fără leac.

Un sentiment de neputinţă m-a invadat. Acel taxi era metafora existenţei mele, capcana fizică în care eram captiv, cu singura diferenţă că viaţa mea nu avea nicio uşă, prin care aş fi putut scăpa

îndoiala, teama de a fi atacat, o irezistibilă nevoie de a ceda, le cunoşteam pe toate, foarte bine; erau ca nişte vechi prieteni, în compania cărora nenorocul dospeşte, creşte. Au fost tovarăşii mei inseparabili, mereu, pe care numai în prezenta Visătorului am fost în stare să-i recunosc, transform şi înving.

La un semafor, aşteptând să se schimbe culoarea roşie care părea eternă, mi-am aruncat ochii pe geam. Pe un autobuz, chiar la nivelul ochilor mei, am citit un slogan al noii campanii a autorităţii de transport londonez: „*Vestea proastă este că Dumnezeu a murit*. *Vestea bună este că nu ai nevoie de el*”. Pe când încercam să prind înţelesul, ceva ce mi-a spus Visătorul, cândva, mi-a venit în minte: „*Dorinţa ateilor de a-l elimina pe Dumnezeu este încercarea, secretă şi pentru ei, de a-şi exorciza frica de moarte. O teamă care-i tulbură mai mult ca oricare alta*”. Astfel, Visătorul a desfiinţat presupoziţia comună care postulează

că ateu este o persoană puternică, una care refuză să apeleze la iluzia unui Dumnezeu, spre deosebire de restul umanităţii. El afirma că, în realitate, slăbiciunea era trăsătura dominantă a celor ce fondaseră această doctrină.

Pentru un om comun, pentru cei care nu au atins unitatea interioară, a crede sau a nu crede este aceeaşi minciună. Ateul a transferat mai întâi divinitatea în afara sa, iar apoi i-a negat existenţa.

Păcatul de moarte al ateismului nu este necredinţa în Dumnezeu, negarea existenţei Sale, ci neîncrederea în sine însuşi.

Aceste cuvinte mi-au amintit alte câteva afirmaţii ale Visătorului, legate de acelaşi subiect, ceva atât de important, încât nu-mi venea să cred că le uitasem, pentru atâta vreme. Nu vizualizam în care din întâlnirile noastre auzisem aceste cuvinte de la El, dar ele erau adânc gravate în mine şi acum ieşiseră la suprafaţă, în memoria mea.

„Nu este greu să crezi… toată lumea crede în ceva.

Dar a te strădui să crezi e doar pentru cei aleşi…” a rostit Visătorul, exprimând un concept capabil să propulseze gândul la înălţimi dincolo de raţiune. Paradoxul, a subliniat, este „să crezi fără a crede”, să ascunzi structura masivă a unei catedrale sub aripile unui fluture.

Pe atunci eram incapabil să absorb măreţia acestui mesaj, dar acum lumina sa nemiloasă îmi arăta câtă retorică linguşitoare era ascunsă în credinţă şi cât de mult se apropia ea de rădăcina fanatismului.

„La orice crez, la orice credinţă ai alege să aderi, te înrolezi într-o oaste de mincinoşi. Credinţa te transformă într-un adept al doctrinei minciunii”.

În viziunea Visătorului, credinţa produce membri pentru adunările din jurul celor care profesează credinţa, a acelor multe persoane care

trăiesc într-o stare de identificare, de apartenenţă, care îi ataşează de calendar, de timp. Chiar şi necredinţa în Dumnezeu, aşa cum o proclamă ateii, este o credinţă care îi cufundă în *mare magnum* a fundamentaliştilor, dogmaticilor, intoleranţilor şi ideologilor persuasivi.

Visătorul nu a vrut niciodată să-i întâlnească şi nici să stabilească vreun contact cu cei care îl caracterizau ca o persoană spirituală sau căutător al adevărului. Mi-a spus odată: „*Cu cât le-ar fi mai bine, ce mare beneficiu şi-ar oferi, dacă ar înceta să mă privească aşa, ca pe un adevăr exterior şi ar găsi minciuna dinăuntrul lor*”.

L-am întrebat cândva: „De ce refuzi mereu să întâlneşti căutători spirituali?” A răspuns sec: „Cei mai mulţi dintre ei sunt prinşi într-un cerc vicios, captivi într-o bătălie inutilă. Au transformat bătălia pentru bunurile materiale în bătălia pentru împărăţia cerească, dar nimic altceva nu s-a schimbat – minţeau şi înainte, cum mint şi acum.

În loc să se bucure de lume şi să râdă, ei se încruntă, critică şi se plâng. Nu există vină, păcat, karma sau pedeapsă.

Nu există o altă viaţă şi nici judecată universală, nici Rai, nici Iad. Există doar această clipă, sacră, infinită şi omnipotentă.

Foloseşte-o bine! Nu vei mai avea niciodată o altă şansă.

Nu în opoziţie, ci într-o dimensiune verticală, până la aplatizarea credinţei, acolo stă credinţa fără credinţă, viziunea eliberatoare a Visătorului, care scoate individul din captivitatea superstiţiilor şi a credulităţii.

Nu există vină, păcat, karma sau pedeapsă.

Nu există o altă viaţă şi nici judecată universală, nici Rai, nici Iad. Există doar această clipă, sacră, infinită şi omnipotentă.

Foloseşte-o bine! Nu vei mai avea niciodată o altă şansă.

A crede fără credinţă" înseamnă a-ţi alege

intenţia personală şi a o urma până la capăt, fără ezitare. Este o stare a Fiinţei, care cere eliminarea falsităţii şi care poate fi atinsă doar de oamenii integri, care cunosc şi practică *Arta Acţiunii*.

Acum, mă întrebam dacă am atins vreodată acea stare de libertate, dacă am fost vreodată în stare să cred într-o idee, doctrină sau principiu; sau să joc un rol, fără să am nevoie să mă identific cu el, fără să devin sclavul lui. În realitate, sloganurile ateiste denunţau credinţa în poveşti hipnotice, spuse lumii, mai mult decât ateilor. Eram ateu, un om care a ales să iasă din mulţime, să se desprindă de toate dependenţele, pentru a fi mai aproape de Visător, dar cu toate astea continuam să cred în limite. Eram cel care promisese să rămână fidel visului de care uitase de mulţi ani. Era un adevăr amar pe care trebuia să-l înghit.

În felurite ocazii, adunasem numeroase note pe această temă de interes şi mă gândisem să le

cuprind pe toate, într-un pamflet. În cele din urmă, am decis că e mai bine să le păstrez pentru mine, decât să produc revelaţii care ar fi putut depăşi capacitatea de acceptare a cititorilor.

Şi, la fel, legat de cuprinsul acestei cărţi, am ezitat uneori asupra includerii unor episoade, fapte şi circumstanţe; asupra acelor revelaţii ale Visătorului care păreau că merg prea departe sau puteau trezi reacţii adverse ale instituţiilor politice, academice sau religioase sau a fundamentaliştilor de toate felurile. Am încercat să le selectez pe acelea care, deşi revoluţionare, pot fi primite de înţelegerea umanităţii contemporane.

Într-o zi, când veţi percepe doar un atom al lumii mele, veţi scrie pagini nemuritoare, cum nimeni nu a mai scris până acum.

Cuvintele mele, inacceptabile, se vor revărsa din stilourile voastre şi, ca un râu ce inundă, vor depăşi orice obstacol, până când vor ajunge la cei

ce caută, la cei care deja ştiu.

11. Secretul lui a face

Adâncit în aceste reverii, nu i-am aruncat nici măcar o privire şoferului până când el mi-a vorbit.

„Sunteţi italian, nu-i aşa?”, m-a întrebat, cu un puternic accent cockney şi cu zâmbetul satisfăcut al celui care tocmai a câştigat un pariu cu sine însuşi. „Tatăl meu era italian” a continuat el, fără să-mi aştepte răspunsul „El e cel care mi-a pus numele Fiorello”.

În timp ce maşina avansa încet prin traficul din centrul financiar al Londrei, mi-a povestit istoria familiei sale: despre bunicul său, analfabet, care a emigrat mai întâi în Australia şi apoi în Anglia şi care a înfiinţat o fabrică de pantofi şi a devenit foarte bogat; despre tatăl său, care s-a lăsat convins de trei amici, cu care juca squash, să investească în bursă tot ce avea şi în câteva

săptămâni a rămas fără niciun ban; Fiorello mi-a mărturisit resentimentele pe care le avea faţă de tatăl său; dezamăgirea sa, pentru că fusese nevoit să se lase de cântat pentru a putea să se întreţină, de la o vârstă fragedă, nu se vindecase. Mi-a povestit despre autorizaţia de taximetrist, singura binefacere de la tatăl său; despre speranţa lui că singurul său fiu va împlini visul pe care el fusese nevoit să-l abandoneze; despre nepoţii săi gemeni, care demonstrau o inteligenţă sclipitoare, la şcoală şi acasă, cărora le era – cu siguranţă – destinată o soartă măreaţă. În mod cert, ei vor reconstrui imperiul a cărui temelie o aşezase străbunicul lor.

Vocea taximetristului a început să se estompeze, acoperită de grijile mele şi, pe măsură ce povestea continua, m-am văzut copil, în frizeria cu miros de tâlc a lui Don Saverio, cu setul de oglinzi şi pămătufuri prins într-o ramă, la vedere. Doar câteva urme vagi ale splendorii trecute se

mai păstrau, ca nişte insule strălucitoare, plutind pe suprafaţa din ce în ce mai întunecată a oglinzilor. Imaginaţia mea percepea o hartă a unor continente necunoscute, plajele neregulate ale unor noi arhipelaguri. Ca băieţel, îl puteam observa pe Don Saverio lucrând printre infinit repetatele imagini ale cefei mele, rase nemilos, conform instrucţiunilor stricte ale mamei. Acea procesiune, alcătuită din mine, în fragmentele mici de oglindă din spatele meu – eu: mereu şi mereu, iar şi iar, la fel ca generaţiile succesive din povestea şoferului de taxi, părea că erupe dintr-o rană veche.

Acea repetare de vieţi lipsite de sens, transmise de la tată la fiu, jalnică nemurire în rate, îmi făcea greaţă. Respingeam existenţa în aceste condiţii. În acel moment am realizat, cu o vivacitate efervescentă, recurenţa imaginilor şi a evenimentelor, mereu aceleaşi, în viaţa oamenilor obişnuiţi; striviţi de anxietate, flagelaţi de

scadenţe şi facturi, pradă emoţiilor negative. Oameni condamnaţi să crească mari, să se îmbolnăvească şi să moară, unul după altul, de la tată la fiu, inexorabil.

Am recunoscut labirintul existenţei mele, acea închisoare insidioasă pe care mi-am creat-o eu, în care – paradoxal – eram atât deţinut, cât şi gardian şi din care, prin definiţie, nu exista ieşire. Dificultăţile şi problemele, pe care credeam că le-am rezolvat şi le-am lăsat în urmă, erau încă prezente, reveneau încă mai dureroase, fără nicio soluţie aparentă. Am văzut în mine cum se repeta acel impuls de a fugi de fiecare dată când simţeam senzaţia dureroasă că merg la deal, ori de câte ori mă confruntam cu provocări şi probleme care mă depăşeau şi erau gata să mă strivească.

O afirmaţie de demult a Visătorului a provocat un fulger în spaima mea. Numai cei care sunt obligaţi să dea faţă cu propria oroare îţi pot îndura să-şi contemple propria neputinţă fi

incompletitudine reuşesc.

Nu puteam procesa aceste gânduri; trebuia să-mi întrerup analiza. Vedeam cum, urmându-mi introspecţia, mă observam ca pe un animal de laborator, ca pe un porcuşor de guineea; o formă de viaţă grotescă, nenăscută, pe care n-am vrut s-o văd sau să o cunosc niciodată, dar pe care, în mod ironic, nu aveam intenţia să o abandonez.

Provocat de povestea lui Fiorello, ivit dintr-o parte necunoscută a fiinţei mele, am simţit impulsul de a reciti una dintre paginile pe care le alesesem în acea dimineaţă:

„Amintirea creează destinul… destinul creează amintiri… atâta vreme cât crezi în reamintire şi continui să-ţi spui povestea imaginară a propriei vieţi, vei continua să o proiectezi înaintea ta şi să te convingi că ai un viitor, deşi acesta nu este decât trecutul tău repetitiv. Amintirile fi destinul, trecut fi viitor, sunt iluzii. Recunoaşte-le ca fiind nimic altceva

decât proiecţii simultane ale momentului prezent, ale lui Acum, fi te vei elibera. În Acum nu este nicio înfrângere – doar victorie”.

În acest punct, Fiorello a început să cânte, cu o frumoasă voce de tenor. Aria era din ultimul act al operei Turandot de Puccini, când prinţul necunoscut, îndrăgostit de frumoasa şi cruda Turandot, îşi anunţă victoria: „Tramontate, stelle! All alba vincero… vinceroooooo…” Fiorello cânta înainte, aruncându-mi priviri amuzate, savurând surpriza mea şi aşteptând să-l laud. Dar coincidenţa dintre apariţia acelui imn al victoriei şi cuvintele Visătorului, suprapuse peste gândurile mele defetiste, m-a aruncat într-o stare de agitaţie. Am simţit că acest om corpolent, cu numele său drăgălaş, fusese îndesat între scaunul şi volanul taxiului. Umplea spaţiul complet, cu masa gelatinoasă a corpului său, de parcă ar fi fost un element integrant al maşinii, pe care n-ar fi fost capabil s-o părăsească. Când m-am uitat la el

mai atent, în oglinda retrovizoare, am văzut că mă privea şi am simţit cum sângele mi se răcea în vene. Ochii nu aveau nimic în comun cu faţa aceea grasă. Era ca şi cum un extraterestru ar fi luat în stăpânire trupul acelui om cumsecade şi acum mă studia. Fruntea mi s-a umplut de sudoare. Am încercat să înghit, dar saliva îmi devenise păstoasă, aderentă. Eram şocat. Vedeam o ameninţare în ochii lui… exprimând cruzime şi o calmă ferocitate nu puteam scăpa de ochii aceia, de ochii aceia care mă sfredeleau erau ochii Visătorului. M-am simţit de parcă tocmai m-aş fi trezit întrerupt dintr-un somn ancestral. M-am supus chemării sale şi mi-am schimbat planurile.

„Uită de adresa pe care ţi-am dat-o” i-am spus lui Fiorello, care se oprise din cântat şi, spre fericirea mea, încetase să mă privească. Nu mă mai duceam să mă întâlnesc cu nimeni, în starea asta, cel puţin nu cu avocaţii, pentru a discuta despre divorţ. Într-un vârtej de gânduri, în timp ce

taxiul rula fără destinaţie, asamblam febril bucăţile disparate ale zilei. Am văzut că, încă din zori, de când avusesem tremurul premonitoriu, pe sub piele, în timp ce reciteam cuvintele Visătorului, până acum, se succedaseră nişte paşi, un itinerariu ale cărui evenimente, întâlniri şi gânduri, până la cele mai mici detalii, reprezentau trepte ale unei scări invizibile, care mă conducea spre El. Niciodată nu simţisem atât de intens dorinţa de a-L vedea. M-aş fi dus să-L găsesc oriunde în lume, dacă aş fi ştiut unde. Într-un moment de iluminare orbitoare, neaşteptat, din centrul caleidoscopului sutelor de locuri în care îl întâlnisem pe Visător, o imagine a explodat înăuntrul meu. Ştiam, acum, unde îl auzisem rostind cuvintele care îmi marcaseră acea zi.

„Întoarce şi du-mă pe Spaniard’s Road”, am spus. Fiorello a luat o curbă atât de strânsă, încât roata exterioară a taxiului a părăsit pavajul, lăsându-ne suspendaţi preţ de o fracţiune de

secundă, într-un arc de timp; până când roţile au revenit pe carosabil, alunecaserăm pe muchia unui nou destin. Mi-am amintit cuvintele Visătorului, când mi-a vorbit despre depăşirea rutinelor şi de acel STOP, pe care îl auzisem cât se poate de clar în după amiaza aceea, cu profesorii, şi eram convins că făcusem o schimbare, din nou, doar pentru a-i face o farsă timpului.

Îmi urmam instinctul de a-L căuta, acolo unde L-am văzut ultima dată în Londra. Pe când taxiul mă ducea la destinaţie, pe baza indiciului fragil pe care îl depistasem, o certitudine absurdă creştea în mine, că îl voi găsi în acea seară, chiar acolo, în vechiul han din Hampstead.

Învăţasem de la Visător că visatul, credinţa şi creaţia sunt drepturi din naştere ale fiecărui om. Iar acum simţeam în întregul meu corp cum certitudinea transforma o posibilitate comună în cea mai sigură întâlnire şi preschimba firul subţire care mă lega de El, într-un cablu solid. Acesta era

integritatea în acţiune pe care Visătorul se străduise să mi-o transmită; sămânţa vie a Artei Visatului, care ani de zile găsise în mine un sol steril. Dacă aceasta era completitudinea, vitalitatea, atunci fusesem mort de luni şi ani întregi, stare în care mi-ar fi fost imposibil să-L găsesc. Începusem să realizez că ziua servise ca un fel de încăpere de suprapresiune; diferitele ei momente au fost stadii diverse de decompresie, care mi-au permis să mă ridic din abisurile morţii mele interioare, până am ajuns la El, la integritate, la viaţă. Mi-am ţinut respiraţia, încercând să păstrez acea descoperire epocală. S-o păstrez acolo, treaz, viu, fără a permite unui singur atom al morţii să pătrundă în Fiinţă, este Secretul lui A Face.

Când taxiul m-a lăsat la intrarea Spaniard’s Inn, eram sigur că Visătorul va ajunge sau că era deja înăuntru, ca răspuns la cererea mea fervent ă de a veni lângă mine acum, când valuri uriaşe se

abăteau amenințător asupra vieții mele.

12. Trecutul este o minciună

M-am oprit în prag, pentru a-mi liniști bătăile inimii înainte de a intra înăuntru. Acesta este locul unde începuse „jocul întâlnirilor”, cu lecțiile de neuitat pe care le primisem de la Visător; între acești pereți, îmbrăcați în stejar și pătați de bere, în mirosul de șuncă râncedă și vorbăria zgomotoasă și indolentă a clienților cârciumii.

Zona în care se lua masa, învăluită într-un semiîntuneric cald, era mai mică decât mi-o aminteam. Am văzut doar câțiva clienți în sala de mese, unii stând la mese, dar majoritatea la bar, cu scopul nemărturisit de a bea din halbe de cositor, disproporționat de mari. Am privit repede prin încăpere, în fiecare colț al său, sperând ca El să fie deja acolo, apoi am început să urc, cu determinare, scările. Am sesizat amplificarea

zgomotului conversaţiilor. De această dată, amintindu-mi de întâlnirea noastră precedentă şi de preferinţele Visătorului, am ales o masă din mijlocul celei mai aglomerate camere de la acel etaj, unde mulţimea consumatoare de alcool se manifesta cel mai zgomotos. Mi-a trecut prin cap să rog proprietarul sau pe unul dintre chelneri să mă anunţe când El a ajuns şi doar atunci am realizat că nu avem idee cum să-l descriu pe Visător, nu i-aş putea reda înfăţişarea şi nici măcar vârsta. Am abandonat rapid ideea.

Lupelius obişnuia să se deghizeze în sclav, vagabond, politician, bancher sau comerciant bogat şi se folosea de aceste roluri în mod strategic. Fie vorba de o coroană regala sau de veşmintele unui preot, Lupelius le purta şi îi făcea şi pe discipolii săi să le poarte, învăţându-i cum „să devină” un anumit personaj, pentru a putea explora şi a ajunge să cunoască fiecare colţ ascuns, fiecare secret al acelui subiect şi în acelaşi

timp să nu uite de joc, să nu rămână niciodată captivi în el.

M-am aşezat într-un loc de unde puteam vedea strada şi verdele parcului Hampstead Heath, de la geam. Nu aveam idee cât timp trebuia să aştept. Mi-am închis ochii timp de o secundă, pentru a calma sentimentele acelei zile, şi m-am trezit în Aula Magna a Şcolii. Visătorul intra, având de fiecare parte a Sa câte un călugăr-războinic. Purta o robă, ceva între veşmintele unui preot şi o tunică de cavaler, părul Său lung fiind ascuns sub o pălărie mare. Am văzut silueta lui Lupelius apropiindu-se şi topindu-se în El. Timp de o mie de ani, Şcoala Zeilor dăduse mai departe ştafeta principiilor sale nemuritoare, martora scopului său etern.

Părea că trecuseră doar câteva minute, dar am observam că afară era întuneric acum. Un chelner înalt şi subţire, cu părul roşcat, a străbătut camera, păşind greu pe podeaua

denivelată; un domn ajunsese şi mă aştepta jos. L-am văzut stând în cel mai îndepărtat colţ al camerei, cu haina încă pe el; o haină scurtă, făcută dintr-un material uşor şi moale, cu un croi impecabil. Am pornit înspre El, cu paşi mici, ezitând din cauza emoţiilor. Am văzut că masa pe care o alesese era cea care se afla la cea mai mare distanţă de bar; deasupra se afla un trofeu, un panou cu muschete, vestigii din secolul al optsprezecelea al revoltei lui Kenwood. Îmi dorisem atât de mult să îl văd, dar acum, aşa cum se întâmplase de multe ori în trecut, mă simţeam oscilând între bucuria de a-L vedea şi anxietatea legată de faptul că va trebui să stau faţă în faţă cu acea oglindă nemiloasă, ce avea să-mi denunţe uitarea, fiecare limitare a mea. Întâlnirea noastră a început fără a fi nevoie de cuvinte sau introduceri şi, pe măsură ce tăcerea a continuat, am simţit toate distanţele închizându-se şi timpul comprimându-se, până când a dispărut. Acum,

stând lângă El, aveam atât de multe lucruri să-l spun, dar Visătorul mi-a făcut semn să rămân tăcut înainte să-mi pot deschide gura.

„Dacă succesul ar fi să apară, accidental sau din întâmplare în viaţa ta, aşa cum pare să se întâmple celor mai multor oameni de succes din lume, atunci, accidental sau din întâmplare, mai devreme sau mai târziu, l-ai vedea dispărând, dureros”. A început să vorbească.

„Gândeşte-te cât de incomodă e poziţia unui om care a atins în mod accidental succesul sau faima – în primul rând, frica şi nesiguranţa l-ar paraliza când s-ar afla pus în faţa luării oricărei decizii – nu ar şti ce să facă mai departe – şi nu ar şti cum să-şi sporească norocul, dar mai presus de toate, nu ar şti cum să păstreze, să apere şi să nu piardă ceea ce şi-a repetat de atâtea ori că posedă. Succesul adevărat este rezultatul unei lungi munci interioare, concentrate în primul rând pe observarea de sine şi conştiinţa de sine – o

luptă nesfârşită cu rănirea de sine, imaginaţia negativă şi sentimentele neplăcute. Succesul adevărat este descoperirea unei comori interioare ascunse care este Mama tuturor victoriilor: Voinţa

”

M-a cuprins o stare de rău. Îmi citise şi demascase starea perfect, fără ca eu să spun un cuvânt. Visătorul crease oportunitate după oportunitate pentru mine, iar eu nu făcusem nimic pentru a descoperi acea comoară interioară. Eu eram omul fără Voinţă.

„Ceea ce s-a întâmplat în Kuweit, când ţi-ai abandonat funcţia, oferind un regat pentru protecţia iluzorie oferită de o slujbă, se repetă. Iar astăzi, din nou, eşti gata să abandonezi tot ceea ce ţi s-a încredinţat, pentru a te salva pe tine însuţi”, a spus Visătorul. Tonul său era sobru, impersonal, dar simţeam greutatea vorbelor Lui ca pe nişte bolovani. „Ţi s-au dat multe, aşa că s-a aşteptat mult de la tine şi cu toate acestea nu ai făcut

nimic să meriţi sau să sporeşti aceste lucruri”.

„*Acum, circumstanţele şi întâmplările din viaţa ta se repetă, identic, până la cel mai mic detaliu, într-o perfecţiune perversă, urmărind tiparul unei recurenţe imaginare*: *un destin circular care nu există, dar în care crezi şi de care nu te poţi elibera*”. a continuat El. Nu a fost nevoie să-l spun despre sutele de probleme care provocau tulburări majore în existenţa mea. Visătorul ştia. Viaţa mea era în continuare aceeaşi, deoarece nu se schimbase nimic în mine. Credeam că venisem aici ca să-L aud spunându-mi asta, dar vorbele Visătorului veneau să mă elibereze, dând la o parte opresiunea ce venea din gândul recurenţei, atât de apropiată de superstiţia karmei şi, împreună cu ea, regretul şi compătimirea de sine, care deja aruncau umbre asupra Fiinţei mele.

„Trecutul pare doar să se repete. În realitate, nu există un trecut. Nici în viaţa unui om, nici în istoria unei civilizaţii. Trecutul este o minciună.

Nu există vreun fel de karma şi nici vreo viaţă trecută, nu există vinovăţie, păcat sau pedeapsă. Nu există o viaţă de apoi sau vreo judecată universală, nu există Iad sau Paradis. Există doar acest moment – sacru, infinit, omnipotent. Foloseşte-l cu înţelepciune! Nu vei primi nicio altă şansă.

În afara lui Acum, suntem neputincioşi, dependenţi de timp – limitaţi, vulnerabili, muritori.

Trecutul este o minciună. Şi tot ceea ce aparţine memoriei este ficţiune. Orice ai crede că s-a întâmplat în trecut, nu s-a întâmplat de fapt Tot ceea ce crezi că s-a întâmplat în trecut se întâmplă acum, chiar în momentul acesta. Nu există niciun moment înainte sau după acesta, Totul se întâmplă Acum, pentru că nimic nu este în afara lui Acum. Acum este începutul atemporal şi sfârşitul etern al oricărui ciclu, de la atom la Dumnezeu”.

13. Starea este Loc

În timpul acelei întâlniri la Spaniard’s Inn am scris cuvinte atemporale pe dosul meniului şi pe şerveţele pe care încă le păstrez ca amintiri de preţ. O dată, în timp ce El făcea o pauză şi într-o atmosferă mai destinsă acum, m-am gândit că aş putea să-i spun Visătorului cât de surprins eram că a ales acest han neobişnuit ca loc de întâlnire. Visătorul trăia strategic. Ştiam că fiecare decizie pe care o lua, chiar şi cele ce păreau a fi neînsemnate, era în serviciul intenţiei sale. Un râs domol îi precedă răspunsul. Tachinându-mă, mi-a sugerat că principalul motiv ar fi calitatea berii; acesta era unul dintre puţinele locale din Londra care se putea lăuda că oferă cea mai bună bere neagră, făcută chiar acolo, de patru secole încoace. Timp de câteva secunde, înainte de a continua, şi-a ridicat halba de cositor la buze; dar, la fel cum făcea cu mâncarea, de-abia a gustat-o,

nu a luat nici măcar o înghiţitură. Apoi mi-a spus că Spaniard’s Inn fusese o ascunzătoare faimoasă, că generaţii de bandiţi, hoţi şi tâlhari băuseră chiar la acea masă şi că unii dintre ei, care avuseseră parte de o scurtă judecată şi fuseseră condamnaţi, au fost spânzuraţi chiar de copacul din faţa uşii. Nu văzusem conexiunea dintre întrebarea mea şi povestea aceasta până când, rostind cuvântul „hoţi”, Visătorul a făcut o pauză deliberată, uitându-se la mine în tăcere. Zâmbetul Lui dispăruse. Privirea Sa fioroasă era mai greu de suportat decât prevestirea celei mai îngrozitoare furtuni şi am început, instinctiv, să mă apăr. Pătruns de ochii Săi, am simţit cum încep să inspir scurt şi repede, ca un specialist al apneei, înainte de a se scufunda pentru al nu ştiu câtelea test de rezistenţă. Atunci când a început să vorbească din nou a spus:

„Acum eşti hoţul propriului tău sine. Te furi pe tine însuţi, pe dinăuntru. În afaceri sau în

dragoste, asociaţii şi partenerii îţi vor reflecta perfect condiţia, starea ta de a fi. Un om poate poseda numai ceea ce este şi poate alege sau fi ales numai de ceea ce merită!”

Acea referinţă la cursul vieţii mele nu ar fi putut fi mai explicită. Durerea provocată de ceea ce auzeam era deja insuportabilă, când Visătorul m-a lovit din nou şi mai tare, de această dată.

„Nici cel mai rău partener din lume nu ar putea să te înşele sau să te fure la fel de desăvârşit cum te înşeli şi te furi tu pe tine însuţi”.

În ciuda faptului că toate aceste lovituri mă atinseseră, am notat fiecare cuvânt al Lui, pe măsură ce-l auzeam. O pauză mi-a dat răgaz să mă gândesc la evenimentele zilei – m-am văzut la întâlnirea de la facultate şi abandonând întâlnirea cu avocaţii mei numai pentru a mă trezi cu El în acea tavernă. În final, am înţeles – Visătorul „ştia” de biletul de loterie pe care îl cumpărasem. În faţa ochilor să-i simţeam acel bilet arzând şi făcând o

gaură în buzunarul meu de la piept, marcându-mă pentru vecie cu un fel de „literă stacojie”, destinată celor mai îngrozitori hoţi şi tâlhari.

Visătorul a continuat să vorbească, iar eu să scriu.

„Un om integru nu crede în loterii şi nu joacă – niciodată!

Oricine cumpără un bilet, oricine pariază, a abdicat deja de la puterea dinăuntrul său de a face acei bani, de a atrage acel noroc.

A crede în evenimentele exterioare înseamnă a da la schimb reuşita certă pentru eşecul sigur. Oricine cumpără un bilet de loterie vânează ghinionul; în acelaşi fel, cel ce participă la jocuri de noroc sau investeşte la bursă se supune aceloraşi reguli. Orice persoană care, prin lucrul asupra integrităţii sale, şi-a clădit în sine puterea de a avea acei bani, nu are nevoie să-i „câştige” din afara sa… Forţa interioară dobândită va crea putere financiară. Dacă nu eşti responsabil şi

pariezi, nu poţi câştiga „din întâmplare”; a cumpăra un bilet de loterie, pentru a te compensa pentru aparenta lipsă de noroc, este acţiunea unui om slab, care duce lipsă de responsabilitatea interioară necesară pentru a susţine bogăţia. Nu poţi „merita” să te îmbogăţeşti peste noapte. Prin a juca – prin a te lăsa în mâna „sorţii”, îţi dezvălui lipsa de generozitate… de responsabilitate… şi de iubire.

Oameni ca tine se vor trăda şi vor fura de la ei înşişi într-o zi, crezând că pot fura din lumea Visătorului, şi tu te afli printre ei… printre cei mai răi!” Am pălit la analiza necruţătoare, care mă punea în aceiaşi categorie cu cele mai nerecunoscătoare persoane, care încearcă să ia o bucată din lumea Visătorului, cu îngâmfare, şi am protestat. A dat impresia că nu mă aude şi a continuat.

„Putem avea doar lucrurile pentru care putem fi responsabili. A avea cu adevărat

corespunde exact fiinţei noastre. Puterea financiară este doar o consecinţă, reprezentarea vizibilă a conştiinţei prosperităţii. Ceea ce în exterior corespunde investiţiei interne, din punct de vedere psihologic se numeşte Angajament „

În numai trei cuvinte, a distilat inteligenţa acelui moment:

„Starea este Loc”, a anunţat. „Un om ocupă un spaţiu fizic care corespunde fiinţei lui. Locul în care se află, mediul care-l înconjoară, oamenii pe care-i întâlneşte – toate demonstrează o remarcabilă legătură cu starea fiinţei sale, calitatea sentimentelor sale, a gândurilor sale”.

Liniştea care ne înconjurase până în acel moment, îmbrăţişând întâlnirea noastră într-o sferă de discreţie, se rupsese şi viaţa cârciumii a început să treacă pe lângă noi, precum imagini dintr-un film vechi, huruind într-un proiector stricat. Am privit în jurul nostru, uitându-mă căutător la oameni şi obiecte, de parcă tocmai îmi

apăruseră în universul personal, de parcă Visătorul le inventase pentru mine, în acel moment. Camera era plină de o amestecătură neverosimilă de oameni, un univers de Toulouse-Lautrec, la fel de deformat ca şi mine. Fiinţe înfricoşător de slabe sau exagerat de grase croncăneau şi vorbeau una cu cealaltă sau priveau neputincioase, pierdute în linişte şi în gol. Tricouri jerpelite atârnau de pe umeri slabi, care ar fi putut la fel de bine să fie umeraşe, în timp ce altele erau întinse de stăteau să plesnească, pe corpuri de o obezitate extremă. Buze de un roşu aprins, deschise precum nişte răni, imitau într-una zâmbete. Femei şi bărbaţi, vieţile lor tinere fiind deja imagini ofilite, fără suflare. Erau acolo pentru a căuta un moment ce nu aparţinea iadului lor, suspendaţi între două dureri; trecutul şi viitorul.

Un bărbat îndesat îşi ridica o halbă grea la gură, înghiţind lichidul spumos; ochii, pe jumătate închişi, cu o privire stupefiată, de parcă ar fi fost

drogat. Stomacul său umflat îl ţinea la o oarecare distanţă de bar. Am realizat că aceste personaje, de care până în acel moment mă simţisem separat, ca printr-un perete de sticlă prin care îi putea vedea unduindu-se, îmi aparţin. Am văzut fibre anoste ieşind din corpul meu şi conectându-se cu fiecare dintre acele fiinţe, cu fiecare detaliu din acele împrejurimi, împletindu-se unele cu altele, pentru a forma un sistem arterial dens şi întortocheat, care ne hrănea pe toţi, de parcă am fi făcut parte din acelaşi organism, unindu-ne într-o oribilă şi indisolubilă simbioză.

Aveam senzaţia că Visătorul nu mai era lângă mine. Nu puteam să-mi mişc niciun muşchi, dar puteam să-mi dau seama că nu mai era în raza vederii mele. O presiune în ceafă mi-a dat peste cap toate cele cinci simţuri; acum nu mai percepeau lumea, ci o emanau, de parcă persoanele şi obiectele şi toţi atomii universului se formau şi dizolvau în fiecare clipire a mea. Aici,

absenţa Visătorului devenea respiraţie, sunet, voce.

„Ce vezi aici este multitudinea, legiunea pe care o cari în interiorul tău”, a spus. „Asta e fiinţa ta, devenită vizibilă, reprezentarea fizică a condiţiei tale”.

În acea mulţime anonimă, în acea grimasă de durere atemporală, am văzut diferenţele sociale dispărând, împreună cu diferenţele de rasă şi religie şi toate părerile opuse dintre oameni care, de-a lungul mileniilor, au fost folosite ca pretexte pentru războaie şi crime. Am văzut feluritele roluri topindu-se în faţa ochilor mei, ca nişte măşti de ceară. Ceea ce a rămas au fost pur şi simplu bărbaţi şi femei al căror unic scop era să-mi reprezinte propria uitare. Acel circ pestriţ şi zgomotos, acel spectacol, fusese aranjat pentru ca eu să observ ceva ce, în tot acest timp, nu voisem să văd sau să ating în mine. „*Starea este Loc*”, am repetat, intrând în profundele înţelesuri ale

acestui motto ce dărâma iluzia unei lumi externe, străine, care ar fi separată de mine însumi. Mă simţeam pierdut.

Printr-o nouă luciditate, am reuşit să conectez aranjamentul teatral al cârciumii – acel depozit al disperării – cu ceea ce observasem în clasele şcolii şi universităţii. Persoanele extenuate care veneau aici pentru a-şi îneca propria degradare în alcool semănau perfect cu acea categorie de pedanţi, maeştri ai negativităţii şi întunecimii, care repetau mecanic şi învechit nişte vorbe, perpetuând educaţia arhaică pe care au primit-o. Se prefac că învaţă pe cei tineri ceea ce ei înşişi nu ştiu şi că le explică lucruri pe care nu le înţeleg, pe care nu le-au aplicat niciodată. Un teatru al absurdului, unde negustori chei vând loţiuni pentru creşterea părului şi unde adoratorii sărăciei, economişti ale căror fiinţe uzate sunt alcătuită din piese puse cap la cap cu neîndemânare dau instrucţiuni despre de a Arta

de a Crea Bunăstare.

„Şcoala pe care ţi-am încredinţat-o nu devine nimic altceva decât acest loc al trândăviei şi plictiselii.”, a spus Visătorul. „Schimbă-te, altfel se va reproduce pe sine însăşi oriunde te-ai duce, deoarece ea nu se află în afara ta. Scapă de această putrefacţie interioară şi vei vedea lumea zburând ca praful, atunci când sufli pe el. Lumea pe care o vezi şi atingi este un produs al visului tău. Gândurile şi sentimentele tale, convingerile şi acţiunile, istoria şi destinul, evenimentele şi persoanele din jurul tău sunt produse şi formate de Fiinţa ta interioară. Dacă vei cădea pradă stărilor negative, fricii şi nesiguranţei, vei fi înfrânt chiar de lumea pe care o visezi şi proiectezi”.

„Fă o schimbare totală”, a spus. „Poţi anula această degradare chiar acum, în secunda aceasta. Doar Acum poţi să o faci”, m-a îndemnat Visătorul. „Acum este singurul moment în care

exişti, singura lume în care poţi acţiona. Dacă ar exista un alt Acum, cu o secundă înainte, ar fi o lume total diferită de aceasta şi uitată în întregime, în secunda următoare”.

Mi-am reînnoit promisiunea faţă de Visător. Noua universitate nu avea să cadă niciodată într-un abis şi nici nu avea să fie sufocată de cei de felul mulţimii lipsite de viaţă pe care o văzusem. Urma să fie o Şcoală a Fiinţării, un organ planetar capabil de a genera noi celule pentru o umanitate vindecată de conflict, frică şi nesiguranţă; va crea filosofi ai acţiunii, visători pragmatici, conducătorii vizionari la care visează Visătorul, de care civilizaţia noastră are nevoie.

„Toate ideologiile, de dreapta şi stânga, sunt depăşite şi învechite. Forţe puternice, pornind de la individ şi nu de la mase, rescriu, încet, încet, fundamentele vieţii noastre. Tu, ca individ, eşti chemat să creezi, prin integritatea ta, o nouă umanitate şi să reconstruieşti o nouă ştiinţă a

economiei, înăuntrul tău; să proiectezi o eră complet nouă şi să-ţi aminteşti un nou destin”

14. Fii un rege, regatul va veni

Visătorul fusese cel care deschise subiectul Şcolii. Am profitat de ocazie, pentru a-i vorbi în detaliu despre diverse aspecte legate de administrarea, progresul şi nevoile sale. Am încercat să mă rezum la date şi să menţin o oarecare distanţă faţă de ceea ce povesteam, dar, în mod inevitabil, cuvintele şi tonul meu au început să se transforme în văicăreală. În timp ce descriam aspectele financiare ale proiectului şi nevoia urgentă de a găsi capital, am menţionat dificultăţile din relaţiile noastre cu băncile. În acest moment, Visătorul a intervenit, întrerupând acel şir de plângeri – tânguirea despre obstacole şi probleme, în care îmi permisesem să mă scufund.

„Şcoala s-a întâmplat deja. Nu poţi să faci

nimic, nu poţi să adaugi nimic, poţi doar să te supui planului dictat de Vis!” a rostit asta într-o voce atât de răsunătoare şi mânioasă, încât mă temeam că toţi clienţii se vor întoarce să se uite la noi. Dar nimeni nu părea să fi auzit.

„Universitatea este doar o parte a Visului”. Pentru tine, ca şi pentru toţi ceilalţi implicaţi, realizarea sa nu este ţelul final, ci un instrument pentru transformare, un ghid, un drum către o viziune superioară asupra existenţei”.

Apoi, cu o privire obosită, ca un om de ştiinţă privind un experiment eşuat, mi-a spus:

„Te-am pus la cârma Şcolii, la comanda unei nave spaţiale capabile să călătorească la viteza viselor, dar lipsa ta de voinţă pentru a înţelege o transformă într-un plan care nu îmi aparţine. Nu pot permite asta”. Aceste vorbe profetice îmi dezvăluiau un destin inevitabil, dar Visătorul a continuat:

„Fiinţa noastră este adevăratul creator a tot

ceea ce ni se întâmplă. Elevează-ţi nivelul responsabilităţii interioare, reînnoieşte-ţi promisiunea şi vei vedea că până şi economia şi afacerile se supun legilor Fiinţei. Aceasta este soluţia! Nu da vina pe lume, circumstanţe şi alţi oameni, căutând vina în afara ta; mai bine recâştigă terenul pierdut şi reasamblează fragmentele integrităţii tale pierdute. Aceasta este soluţia. Integritatea este o stare de a fi, un sentiment de siguranţă, de deplinătate, de vitalitate şi lipsă a fricii. O simţi în tot trupul, în inima ta şi în fiecare respiraţie. Guvernele şi naţiunile, organizaţiile şi întreprinderile conduse cu integritate sunt prospere şi au vieţi lungi şi fericite".

„*Fii un rege şi regatul va veni*", a spus El, rostind cuvintele ce aveau să devină emblematice în viaţa mea şi vieţile elevilor mei.

„Regalitatea Fiinţei precede naşterea oricărei domnii. „A fi" precede pe „a avea" şi

niciodată viceversa. Nu-ţi dori niciodată ca regatul să apară înaintea regalităţii – greutatea acelei responsabilităţi ar fi copleşitoare”.

Acele cuvinte au răsunat la fel de clar ca tonurile unui mare clopot, acolo, în semiîntunericul barului, şi mi se părea că înseşi cuvintele ridicau scuturi în jurul meu, pentru a mă proteja de un pericol iminent.

„Atunci când te trezeşti înfruntând ceva ce pare a fi insurmontabil, de neînvins… aminteşte-ţi de Mine!… Vorbele Mele, principiile „Visului”. Toate obstacolele şi limitările aparente îşi au rădăcina în fiinţa ta şi nicăieri altundeva. Dacă eşti conştient de asta, vor dispărea! Nu te îngrijora din cauza lipsei banilor. Banii sunt o stare de a fi. Banii manifestă în timp ceea ce ai cucerit prin responsabilitate interioară şi reuşite creative. În acelaşi fel, orice cusur al fiinţei tale te face mai slab şi mai sărac. Orice fel de fisură în visul tău zdruncină fundaţia puterii tale financiare.

Banii, la fel ca şi dragostea, sunt o chestiune interioară. Observă-te pe tine însuţi şi nu te mişca din acel moment Totul este deja săvârşit. Există un singur obstacol: şi acela eşti tu”.

15. Banca

Angajamentul tău, promisiunea ta interioară, îţi va obţine toate resursele de care ai nevoie”. Acesta a fost răspunsul Visătorului la întrebarea mea cea mai urgentă. Angajamentul este o investiţie… angajamentul este noroc… pariază totul… nu lăsa nici măcar un atom să scape din totalitatea fiinţei tale… investeşte tot ce ai şi tot ce nu ai, în tine şi visul tău, şi întreaga lume va paria pe tine”.

Mi-am amintit ce mi-a spus în *Casa del Pensamiento*: obstacolul principal, de care cele mai multe proiecte s-au lovit, nu era suportul financiar sau lipsa sa, ci lipsa de oameni capabili

să păstreze o idee luminoasă, să-şi asume responsabilitatea unui vis măreţ, să creadă imposibilul şi să-şi investească toată energia în a-l aduce în realitate, ştiind că ’plata este făcută înainte.

Atunci când în faţa ta se iveşte o problemă financiară, nu fi descurajat…

Linişteşte-te…

Stai cu spatele drept…

Respiră adânc…

Întoarce-ţi toată atenţia către Fiinţa ta interioară.

Preia comanda sentimentelor tale tremurătoare şi oscilante şi apoi afirmă ce îţi doreşti cel mai mult să realizezi, cu o determinare constantă şi cu încredere.

Acest lucru va aduce resurse infinite afacerii tale şi dreptate în viaţa ta. Concentrează-ţi toată atenţia asupra fiinţei tale şi fii conştient de morţile tale interioare, care sunt tocmai cauza necazurilor

tale… şi câştigă! Vei vedea ajutorul şi resurse uriaşe venind, punctuale şi din abundenţă, la cererea ta”.

În linişte, secretă şi tăcută, reuşita se arată.

Aerul răcoros al unei seri de la sfârşitul lui august ne-a învăluit, în timp ce l-am urmat în grădină, pentru o scurtă plimbare, înainte să ne despărţim. Era noaptea târziu. Am văzut lumina lunii strălucind pe crengile unui cireş, ale cărei fructe fuseseră deja culese, şi pe pieptarul cămăşii ce se arăta de sub haina întunecată a Visătorului. Voiam acest moment, această suspendare a timpului, această stare de libertate pe care o aveam atât de rar; voiam ca toate aceste lucruri pe care le simţeam în prezenţa Lui să nu se termine. Vocea sa a plutit uşor peste zarva densă dinăuntru.

„Să *mergem*”, a spus, trăgându-şi haina moale în jurul său. „*Grădina asta miroase a* vomă!” Ştiam că această remarcă bruscă nu avea

atât de mult de-a face cu grădina în sine, cât cu verdictul amar în ceea ce privea existenţa mea.

În timp ce păşeam alături de El puţinii metri ce ne separau de sfârşitul acestei întâlniri, Visătorul a încheiat discursul din acea seară, trecând direct la esenţă.

„Ţine minte. Banii nu sunt reali. Sunt doar o umbră ştearsă a spaţiului tău interior, o manifestaţie palidă a responsabilităţii interioare. În timp, banii scot la iveală ceea ce o persoană a învins în Fiinţa sa, prin angajamentul, responsabilitatea şi victoriile asupra sa. În acelaşi fel, cea mai mică fisură a visului, poate zgudui un imperiu financiar din temelii”.

„Du-te la bancă şi cere orice ai nevoie”, şi-a rostit cuvintele finale.

„De cealaltă parte a biroului, mă vei găsi pe Mine!”

Vedeam acele cuvinte alergându-mi prin minte, ca un fel de litere electronice pe un ecran,

în timp ce urcam scările de la M Bank. La un moment, dat am observat că le repetam ca pe o mantră, pentru a înlătura mulţimea de dubii care se hotărâseră să se infiltreze în „vis” şi să blocheze motorul acela delicat, dar puternic al minunării. Visătorul îmi sugerase suma pe care să o cer spunându-mi:

„Vorbeşte-le despre Vis. Că vor face ca şcoala să fie una dintre cele mai importante instituţii din lume – banca ştie”.

Nu-mi puteam imagina că banca pe care de-abia o putusem convinge să ne aprobe creditul iniţial urma să decidă d’emblée[1] să ne dea de zece ori pe-atât, ca să putem face noile investiţii necesare pentru dezvoltarea Şcolii. Raţiunea mea se lupta din nou cu miracolele care însoţiseră zi de zi, fără greş, creşterea proiectului şi care-mi transformaseră viaţa de-a lungul acestor ani. Lângă El, văzusem giganţi învinşi numai cu praful

1 imediat, pe loc, din prima

pe care un pitic l-ar lăsa în aer; am văzut munţii mişcându-se şi transformându-se în movile blânde, pe care şi un copil le-ar putea urca. Câte situaţii încurcate, ce păreau pierdute, l-am văzut pe Visător rezolvându-le, desfăcând nodurile, cu degete dibace de cârmaci!

Şi câte dueluri imposibile câştigasem cu El lângă mine.

Şi cu toate astea, încă mai aveam dubii.

Obstacolele pe care le întâlneşti în afară sunt limitele dinăuntrul tău. Recunoaşte-te ca fiind creatorul propriei realităţi, şi visul tău va deveni realitate.

Investeşte tot ce ai şi tot ce nu ai încă, renunţă la jocurile de noroc şi vino înapoi la realitate, care este Voinţa Mea.

Pariază pe lucrul cel mai real pe care-l ai – Visul.

Inspirat de aceste cuvinte, iar întâlnirea dificilă cu M Bank apropiindu-se, am simţit o

puternică acceptare crescând în mine; Visătorul numea starea aceasta „atitudinea da”. Dacă „îţi doreşti să ai mai mulţi bani”, puterea ta interioară ce te recunoaşte ca fiind creatorul realităţii proprii, trebuie să scoată „banii” din viaţa ta, pentru a-ţi putea oferi experienţa de a-ţi „dori să ai mai mulţi bani, pentru a-ţi realiza visul de a-ţi „dori” să ai mai mulţi bani.

Dorinţele nu se îndeplinesc niciodată, aşa că îţi poţi realiza doar visul de a-ţi dori.

Atunci când uiţi principiile Visului, poţi doar să te dai bătut şi să dispari din viziunea Mea.

Întoarce-te la o stare de integritate! Ţine minte!

Gândul că aş putea să eşuez, spulberând încrederea Visătorului în mine, era insuportabil. Mi-am adunat curajul şi mi-am întărit decizia, amintindu-mi vorbele Lui:

Eu sunt bancherul pe care urmează să-l întâlneşti.

Eu te trimit, eu te voi saluta şi eu te voi asculta.

Dacă cu te plac şi banca te va place.

Dacă-ţi vei aminti de prezenţa mea, de vorbele mele, ei îţi vor spune Da”. Învelişul subţire al existenţei de zi cu zi s-a rupt şi, dintr-odată, am văzut sursa; lanterna magică ce proiectează umbrele vieţilor noastre, faptele şi circumstanţele pe care toţi oamenii le numesc realitate.

Mă aflam în prag – nu pragul băncii, ci al porţii înguste către invizibil, prin care poate trece numai o umanitate eliberată de panorama lumii şi de hipnotismul său; ochiul biblic al acului, prin care o cămilă poate trece mai uşor decât un om „bogat” în ignoranţă, superstiţie, nesiguranţă şi frică.

Am ezitat un moment înainte de a intra în bancă şi, cu un gest hotărât, ca o persoană care arde podurile în urma sa, am întins mâna către buzunarul de la piept, am scos biletul de loterie şi

rupându-l în bucăţi mici, pe care le-am aruncat în vânt, am păşit peste pragul Infinitului.

16. Banii nu sunt reali

De această dată Visătorul a fost foarte rapid, chiar brusc, atunci când mi-a spus ce se aştepta să fac.

„Este timpul să aduci şcoala în Italia”. Mi-a spus asta pe un ton concis. „Acolo, vei înfrunta cel mai morbid şi necruţător Antagonist pe care ţi l-ai putea imagina. Cu ajutorul său indispensabil, vei avea cea mai mare şansă de a-ţi înfrunta limitările şi de a învinge pe tine însuţi”.

Visătorul mă informase din start că Şcoala ar trebui să fie un spaţiu academic fără frontiere, cu ramuri în capitalele de afaceri ale lumii, dar nu mi-am imaginat că pe lângă clădirile georgiene din inima Londrei, următoarea locaţie a Şcolii ar fi un castel în mijlocul lui nicăieri. Proprietatea

sugerată de Visător era splendidă, dar izolată. Mai mult decât o casă aristocratică de ţară, Villa del Ferlaro era un palat regal. Napoleon i-o dăruise soţiei sale, Marie-Louise de Austria, moştenitoarea imperiilor. Timp de ani de zile, proprietatea, ultima rămăşiţă a unei averi industriale, ce fusese distrusă într-o criză financiară, trecuse prin licitaţii judiciare, la care nu se prezentase nimeni. În ciuda frumuseţii clădirii Villei del Ferlaro şi a preţului care scădea în mod constant, nimeni nu a îndrăznit să o cumpere, timp de ani de zile; acest lucru se datora, în parte, unei superstiţii locale legată de destinul nefericit al foştilor proprietari şi, în special, Mafiei puternice care controla oraşul. Mai târziu, aveam să aflu că făcuseră în aşa fel încât licitaţiile să rămână abandonate, în timp ce ei stabileau o înţelegere referitor la cum să împartă această pradă bogată.

În timp ce mă pregăteam să plec în Italia, pentru a participa la licitaţie, am asamblat şi

studiat toate imaginile posibile ale vilei, în aşa fel încât am ajuns să cunosc fiecare detaliu al interiorului, cu frescele sale minunate, marile terase, grădina englezească proiectată de Barvitius cu două secole înainte şi parcul imens ce o înconjura. Proprietatea mă fascina, dar îmi şi împovăra gândurile. Dacă formula noii universităţi, în afara rigurozităţii academice englezeşti şi a internaţionalităţii, avea să includă cultura şi simţul estetic italian, nimeni nu şi-ar fi putut imagina un mediu mai bun; totodată, în timp ce o ţineam în ochiul minţii şi îi exploram fiecare colţ cu fiinţa mea, mi se părea greu de circumscris şi posedat. Viziunea frumuseţii sale era întunecată de o ceaţă de frică şi anxietate, la gândul de a deveni succesorul vieţilor atâtora bărbaţi şi femei, care mă temeam că va fi dificil de învins.

Atunci când am aflat că, după căderea lui Napoleon, Marie-Louise locuise acolo şi-şi crescuse copii din a doua căsătorie cu colonelul

Neipperg, am avut o înţelegere şi mai profundă a faptului că a câştiga licitaţia nu ar însemna doar a intra în posesia casei şi terenului, ci a participa la istoria unei nobilimi şi a unui stil care ar putea strivi o persoană imprudentă ce ar intra în posesia casei fără suficientă responsabilitate. Mai mult decât o reşedinţă regală, era un simbol, însăşi sinteza istoriei întregului oraş. A merge acolo din Londra, pentru a o cuceri, era una din cele mai grele sarcini pe care Visătorul ar fi putut să mi le dea; o sarcină care mi s-a părut, la început, imposibilă, nu numai din cauza implicaţiilor financiare ale operaţiunii, dificile şi ele, ci şi din cauza veneraţiei locale intense, pentru fiecare vestigiu al acelei prinţese imperiale, ca re-şi iubise supuşii şi fusese la rândul său iubită de ei, ce încă persista. Ea fusese cea care pusese bazele activităţii economice şi culturale din zonă, atrăgând persoanele cele mai influente din domeniul ştiinţei şi artei timpului său.

„Imposibilul este posibilul văzut de dedesubt”. Spusese Visătorul după ce-mi auzise protestele.

„Ţinteşte mai sus! Elevează-ţi fiinţa! Vei înţelege că Arta Visării, Arta de a Crede şi Crea, este capacitatea de a transforma imposibilul în posibil şi, în final, în inevitabil. Aceasta este prima condiţie pentru a te întoarce la integritatea ta pierdută”.

Vorbele ce au urmat au fost articulate cu o încetineală calculată, pentru a pătrunde prin învelişul gros al ignoranţei şi refuzului ce mă înfăşurau şi mă împiedicau din a înţelege.

„Nu ai nevoie de bani pentru a obţine acea proprietate. Ai nevoie de angajament – o promisiune interioară. Angajamentul tău trebuie să fie total. Responsabilitatea ta interioară şi integritatea ta determină măsura mijloacelor tale financiare şi produc toate resursele necesare. Banii nu sunt reali. Ceea ce este real este

dedicarea unui om şi puterea convingerilor sale. Resursele şi banii sunt doar o consecinţă firească… se aliniază şi iau proporţia visului său”.

Acele cuvinte ale Visătorului dezvăluiau ceva extraordinar pentru mine. Înţelegeam, pentru prima oară, că nu existaseră niciodată reuşite sociale, ştiinţifice sau economice şi nici răspunderi umane printre cele recunoscute ca fiind tocmai emblemele succesului, care să fi fost săvârşite cu bani.

Arta de a Visa, Arta de a Crede şi Crea este o stare de libertate, certitudine, şi absenţa totală a dubiilor”, continuă Visătorul. Angajamentul interior este o investiţie, singurii bani adevăraţi”, a subliniat El… Angajamentul tău face lucrurile să se întâmple! Angajamentul tău atrage toate oportunităţile şi resursele necesare. Succesul acţiunilor tale în lumea externă este numai oglindirea angajamentului tău interior. „În ciuda clarităţii cu care exprima acele principii, nu eram

capabil să le înţeleg.

17. A Crede, pentru a Vedea

La gândul acestei sarcini, am simţit o crampă insuportabilă în stomac. Luciditatea, certitudinea calmă ce emanase din cuvintele Lui, a alinat-o. Dar, după câteva secunde, durerea s-a întors, de data aceasta şi mai înţepătoare.

Mintea îmi fugea înapoi, la ziua petrecută cu Visătorul în care denunţase ataşamentului meu faţă de sticla aceea de apă – cât de rău îmi fusese, durerea, instrucţiunile sale legate de Arta Postirii, ca fiind singura cale nu numai de a-mi vindeca trupul, ci şi de a-mi ridica fiinţa la un alt nivel.

„Îţi poţi umple corpul de tinereţe şi sănătate oricând doreşti. Prin post, laşi sângele să îndeplinească rolul de a curăţa întreg corpul. Postul este o odihnă psihologică şi are puterea de a scoate afară toate mizeriile, atât materiale cât şi

psihologice, din corpul tău. Ţine minte! Orice tehnică sau disciplină ai folosi, aceasta va rămâne doar un mijloc, nu un scop. Scopul este odihna, nu puterea. Scopul nu este durerea, ci a te elibera de durere. Politica, prin vorbăria neîncetată, este o formă de purificare. Sexul, filmele şi televizorul sunt tot metode de purificare. Munca fizică şi tot felul de sporturi sunt şi ele metode de purificare. Căsătoria este o altă tehnică de purificare, fie că e reuşită sau nu" spusese El.

Fiecare eveniment din viaţa mea fusese planificat cu grijă, pentru a mă aduce în punctul acesta – la această măsurare a angajamentului meu. Îmi aminteam de toate conversaţiile pe care le avusesem cu Visătorul, de învăţăturile Lui, de îndrumările şi de vindecarea mea, prin împărtăşirea viziunii Sale iluminate, în fiecare moment din viaţa mea, de la relaţiile eşuate la problemele financiare. Noaptea dinaintea licitaţiei nu am putut să dorm şi amintindu-mi de

povăţuirile lui Lupelius, am postit.

„Postul era folosit în antichitate, în ajunul evenimentelor importante, pentru a evita rezultatele dezastruoase. Pitagora, Socrate, Platon şi Lupelius postiseră cu toţii.

Tot ceea ce faci este mecanic. Dacă îţi vei concentra atenţia asupra unui lucru, pe care în mod normal îl faci mecanic, vei dubla beneficiile acestuia. Tot ceea ce este intenţionat, conştient sau venind din voinţa ta, te duce mai sus decât ai crezut că poţi ajunge. Postul, împreună cu respiraţia conştientă, vor scoate la iveală toată mizeria psihologică, vor dizolva sentimentele negative şi pot trata cauzele bolilor, mai repede decât acestea se acumulează. Mâncatul sau postitul, mersul sau râsul, atunci când sunt făcute conştient, sunt căi eficiente de a multiplica beneficiile atenţiei interioare. Nimic din ceea ce se întâmplă fără intenţia ta conştientă nu ar trebui negat sau refuzat, ci acceptat, studiat şi însuşit”.

Dar până şi aceste ritualuri s-au dovedit a fi neputincioase împotriva anxietăţii ce creştea în mine, împreună cu grijile legate de rezultatul operaţiunii. Doar avansul pentru participarea la licitaţie necesitase toţi banii pe care-i aveam. Cel mai înfricoşător gând era acela că, dacă voi câştiga licitaţia, voi avea de plătit întreaga sumă rămasă de achitat, în numerar, în următoarele trei luni.

„A Crede, pentru a Vedea”, este legea inevitabilă a regilor, este legea Creatorului. A avea credinţă şi a crede aparţin Artei Visării şi sunt calităţi înnăscute ale Visătorului. Un om face un pas în abis şi trebuie să creadă, fără un atom de dubiu, că pământul se va ridica sub picioarele lui, motivând acea mişcare curajoasă – nebunia sa luminoasă”.

Am auzit aceste cuvinte extraordinare ale Visătorului în timp ce plecam, dar, cu toate acestea, aveam sentimentul de care nu puteam

scăpa, că aş fi o lumânare care ardea la ambele capete. Dacă aveam să câştig, aveam să rămân fără niciun ban, chinuindu-mă cu disperare să acopăr toate costurile imense pe care proprietatea şi fondarea şcolii ar necesita-o, dar dacă refuzam să particip aş fi pierdut o oportunitate unica, una dintre cele mai importante pe care Visătorul le crease pentru mine. În lumea Visătorului, a pierde o oportunitate putea însemna doar „a merge înapoi de unde ai plecat” şi a începe din nou.

Am fost încurajat de faptul că mi-am amintit că în toţi acei ani cu Visătorul orice dificultatea care a părut insurmontabilă – uriaşă, ca un munte – se dovedise a fi doar un pas micuţ, ce trebuia depăşit şi lăsat în urmă.

Invidiam forţa lui Lupelius şi a călugărilor săi războinici, absenţa fricii, ce le asigura invulnerabilitatea în cele mai periculoase şi teribile situaţii. Studiasem manuscrisul lui Lupelius, Şcoala Zeilor; de ani de zile, trăiam ca

un echilibrist, mergând pe funie, suspendat între lumea îndrăzneaţă, plină de libertate a Visătorului, unde vocea Sa răsuna cu strigătul războinicului, şi pe de cealaltă parte, neputinţa mea; închisoarea în care eram închis de propria mea frică şi nesiguranţă.

„Certitudinea poate fi găsită doar în tine”, îmi spusese Visătorul, parcă citindu-mi gândurile călătoare. „Senzaţia de siguranţă este o victorie interioară ce nu poate veni de la nimeni şi de nicăieri în afara ta, ci numai de la tine însuţi”.

Cuvintele Lui m-au inspirat. Ascultându-le, m-am simţit ridicat deasupra planului vieţii obişnuite, departe de limitele îngustelor mele posibilităţii. Apoi, timp de doar un moment, am simţit libertatea „zborului” şi am văzut o rază de lumină, la capătul tunelului meu de gânduri negative şi disperare. Dar toată determinarea şi curajul pe care le adunasem au dispărut când am văzut sala de tribunal, plină de oameni şi, mai

presus de toate, când am realizat că urma să fie o participare numeroasă la licitaţia la care mă aşteptam să fiu singur. O senzaţie de disperare s-a strâns în gâtul meu, în timp ce judecătorul citea registrul, anunţând, unul după altul, numele celorlalţi participanţi şi am simţit binecunoscutul sentiment de înfrângere invadându-mi fiinţa, ca o otravă – paralizând fiecare fibră, afectând fiecare atom şi furându-mi până şi ultima fărâmă de energie.

În ciuda faptului că era izolat, oraşul nu pierduse timp, când a venit vorba de a da ştire că un străin din Londra se înregistrase la licitaţie. Pentru prima dată în ani de zile, sala de tribunal era plină de spectatori, care-şi căutau o poziţie din care să poată vedea pe cei unsprezece participanţi la licitaţie, care erau în mare parte simpli reprezentanţi ai personajelor şi organizaţiilor binecunoscute din zona respectiva – sindicatul industrial, Universitatea de Stat, două bănci

importante şi toate autorităţile erau prezente, fiecare arătându-şi capul de parcă erau părţi ale aceluiaşi monstru – Hydra oficialităţilor oraşului – apărându-şi cu ferocitate statutul şi propria viaţă. O creatură monstruoasă, cu zece capete, ca să fiu exact, cu care trebuia să mă confrunt nu peste mult timp.

Am încercat să-mi calculez mental şansele de a câştiga. Mă simţeam zdruncinat, imaginându-mi că au probabil posibilităţi financiare infinite în comparaţie cu ale mele şi că preţul va creşte considerabil; în timp ce fiecare dintre ei jongla cu avantajul… voi fi forţat să mă retrag. Frica mă transforma într-un pitic, pe măsură ce lumea exterioară creştea din ce în ce mai mult şi devenea mai înfricoşătoare.

18. Licitaţia

Am lansat oferta decisivă. Suma a creat un

ecou în acea sală plină de oameni şi îndrăzneala acestei noi încercări a creat un murmur prin mulţime, dând naştere comentariilor rostite pe tonuri înflăcărate. Zgomotul a încetat treptat, precum un val care se retrage şi pentru un moment, ce a părut foarte lung, timpul a fost suspendat.

În acel atom al universului ce depăşea timpul, gesturile ritualice ale judecătorului se desfăşurau încet, solemn. L-am privit stingând prima lumânare, apoi a doua. Înainte să bată cu ciocănelul său, semnalând astfel transferul proprietăţii istorice şi sfârşitul licitaţiei, acel moment a căzut precum o picătură de infinitate. Toată viaţa mi-a apărut în faţă. Am văzut otrăvirea produsă de autodestructivitatea mea, sabotajul subconştient stând în spatele fiecărui eşec, fiecare cădere şi toate victoriile imposibile ce alcătuiau constelaţia voiajului meu furtunos către descoperirea unei deschideri prin care puteam

scăpa, arătând tuturor oamenilor că e posibil să-ţi schimbi destinul. Nu trebuie să acceptăm că suntem condamnaţi să îmbătrânim, să ne îmbolnăvim şi să murim. Simţeam o gratitudine infinită faţă de Visător, pentru că mă dusese de mână în lume curajului şi a perfecţiunii, unde timpul şi moartea nu există, unde bogăţia nu cunoaşte „hoţi sau ruină”.

În liniştea ce a urmat după oferta mea, când a început să pară că toţi ceilalţi participanţi erau resemnaţi, am simţit un val de exaltare la gândul posibilei victorii. Acele puţine particule de îngâmfare şi egoism au fost de ajuns pentru a permite dubiilor şi fricii să pătrundă în fiinţa mea. O clipă a fiinţei mi-a întunecat toate certitudinile, anulând senzaţia de omnipotenţă ce mă susţinuse până în acel moment. În întunericul acelei clipe, în timp ce lumea a devenit mai ştearsă şi culorile sale au devenit livide, ceea ce făcusem, acţionarea cu determinare şi curaj, mi se părea doar impulsiv

şi iresponsabil. În imaginaţia mea, care scăpase acum de sub control, preţul pe care-l oferisem crescuse la o sumă enormă, era ceva colosal, inimaginabil. Şi acum, că eram la o singură respiraţie de a câştiga şi de a dobândi această proprietate, pentru care se dăduse o luptă atât de strânsă, îmi simţeam genunchii pe cale de a ceda. A trebuit să mă lupt cu un val de greaţă. Am blestemat chiar întâlnirea cu Visătorul şi ideea de a mă implica în această afacere pripită.

Ceva lipicios îmi învelise interiorul gurii şi am simţit durerea inconfundabilă care-mi dominase întotdeauna viaţa. Frica de a pierde s-a transformat în frica de a câştiga, mânjită de aceiaşi dulceaţă dezgustătoare, acelaşi defect. Îmi simţeam lumea ameninţată de panică, teroare, dezolare; sângele din membre supt de o boală fatală. Aş fi vrut să-mi abandonez corpul, să-l las acolo ca pe o piele lepădată şi să plec.

„Poţi să crezi că frica e o reacţie firească la

ceva ce te ameninţă din exterior”, îmi spusese Visătorul, în alte situaţii. „De fapt, frica ta este sursa şi însuşi motivul pentru care te temi,”

Îl învinuiam pe Visător, pentru că-mi dăduse încă o sarcină imposibilă, un alt ocean de străbătut, un alt vârf de urcat. De ce venisem aici? De ce prezentasem o siguranţă pe care nu o aveam?

„Visul” care mă adusese aici se dizolva. Am văzut acea secundă infinită sfârşindu-se, infinitul său curgându-mi printre degete, dizolvându-se, ca o picătură în râul Styx. M-am afundat înapoi, în următorul pas al procedurii tribunalului, o fantomă printre umbrele ce umpleau sala, un actor neştiutor în propria mea dramă. Mi-am întors capul pentru a arunca o privire spre uşă. Am simţit o oarecare uşurare, deoarece era încă întredeschisă.

Mi-am văzut faţa, palidă şi distorsionată de frică, proiectată pe o piramidă imensă de cristal,

timp de o secundă, înainte ca aceasta să explodeze în vuietul unei mări furtunoase. Încă ploua cu bucăţi de cristal prin aer, când am auzit vocea Visătorului, deasupra zgomotului acelei explozii, mai aproape de mine decât propria mea respiraţie.

„’Aici nu există timp, nu există moarte”, a spus El, „În lumea mea nu există timp să te întorci, să acuzi sau să regreţi. Aici, aproape de Visător, nu există spaţiu pentru a cădea pradă vreunei slăbiciuni, nesiguranţe sau frici”.

Aceste cuvinte ale Lui încă vibrau, atunci când am auzit vocea unuia dintre ultimii participanţi, tare şi sigură, făcând o ofertă mult mai mare decât a mea. Am simţit o disperare crescândă: victoria dispărea chiar din faţa ochilor mei. Senzaţia de înfrângere pe care-o aveam mereu în mine se materializa din nou. Încă o fracţiune de secundă şi aş fi pierdut cu siguranţă licitaţia. A trecut o infinitate până judecătorul şi-a ridicat ciocănelul. L-am văzut ridicându-se, gata

să coboare. Nu licitaţia era cea ce se termina, ci o judecată implacabilă, care urma să mă condamne la sclavie nesfârşită.

O durere bruscă şi inexplicabilă s-a strâns în jurul gâtului meu, cu gheare de oţel. Nu mai simţisem niciodată ceva atât de oribil şi m-a forţat să-mi îndrept capul în sus, încercând să iau aer. Visătorul de-abia mă atinsese.

„Te afli aici dintr-un singur motiv – să învingi moartea!”, mi-a şoptit. „Nimic altceva nu contează! Eu sunt pericolul letal ce ameninţă tot ce s-a decis să moară în tine şi tot ceea ce trăieşte prin moarte!”

Aerul s-a întunecat. Pe feţele celorlalţi participanţi vedeam rânjete pline de ferocitate şi batjocură; acestea erau primul val dintr-o falangă inamică, gata să mă strivească. Pereţii sălii au dispărut şi m-am trezit într-un câmp, înconjurat de sunetul armelor şi trompetelor care chemau la luptă, în timp ce pământul tremura din cauza

paşilor puternici ai armatelor şi copitelor miilor de armăsari furioşi. În oroarea acelui măcel, printre mâini şi picioare retezate şi aruncate la o parte, m-am găsit alături de călugării-războinici ai lui Lupelius. Aceştia erau înarmaţi cu săbii şi fără scuturi, aşa cum cerea Şcoala. Treceau ca invizibili prin rândurile armatei inamice, protejaţi de credinţa lor incoruptibilă în propria lor invulnerabilitate. Falangele inamice erau ca valurile unei mări furtunoase, îmbrăcate în culori ţipătoare. Aerul era greu, mirosind a sânge şi plin de urletele răniţilor; era imposibil să respiri. Un nor imens de săgeţi, şuierând îngrozitor, a zburat în sus, întunecând cerul. În acel moment suprem, Visătorul a apărut lângă mine. „Păstrează controlul!”, a strigat, peste zarva bătăliei. În vocea sa am auzit puterea inconfundabilă şi certitudinea celui care recunoaşte rădăcina propriei sale vieţi.

„Adună-te sau vei fi eliminat!” a ţipat. „Eşti o multitudine întoarsă la completitudinea Fiinţei

tale, la integritate, recâştigă-ţi unitatea, doar aşa vei fi invulnerabil Nu ezita nicio secundă, pentru că rezultatul acestei bătălii, înfrângerea sau victoria, depinde în întregime de tine”.

Mi-am amintit că citisem despre disciplina invulnerabilităţii în manuscrisul Şcolii Zeilor: „Lupelienii nu se luptau pentru supremaţie, control sau putere asupra altora. Lupelius îşi chema călugării-războinici nu pentru a lupta pentru cei săraci, nevoiaşi sau asupriţi, ci ca la un test suprem de aşi exprima realizarea interioară de adevăraţi învingători ai morţii, pe câmpul de bătălie”.

„Pentru un luptător nu există nimic mai important decât o bătălie ce vine neprovocată, deschizând porţile Raiului”. a concluzionat Visătorul.

Roiuri de săgeţi cădeau peste tot, în jurul nostru, în valuri ucigătoare, şi am observat miracolul siguranţei noastre, în timp ce soldaţi şi

cavaleri călare cădeau în jurul nostru, cu sutele. Lupta ajunsese la apogeu. În mijlocul armatei, cu sute de steaguri ale victoriei fluturând, treceam apele repezi ale râului Granicus, la porţile Asiei, în căutarea inamicului în retragere. Puteam simţi curajul, certitudinea şi simţul victoriei ce pulsaseră în venele eroilor, de la începutul lumii, în fiecare fibră şi, pentru o fracţiune de secundă, am cunoscut fericirea inefabilă a unui nemuritor.

Atunci m-a străpuns o săgeată, mai rapidă decât vântul şi ascuţită precum o lamă, care mi-a retezat lobul urechii, lăsând în urma sa o durere arzătoare. Am simţit-o ca pe o amintire a vulnerabilităţii, o declaraţie a morţii. Dintr-odată, vântul şi-a schimbat direcţia. Auzeam galopul răsunător al unui cal de lupta, precedând apariţia unui călăreţ enorm, ivindu-se din ceaţă. Armura sa strălucea în lumina focului. S-a apropiat de mine, făcând calul să se ridice pe picioarele din spate, atât de aproape, încât una dintre copite mi-a atins

faţa. Mi-am mutat greutatea pe spate, chiar la timp pentru a-l evita. Am simţit inevitabilitatea înfrângerii şi propria mea resemnare, chiar înainte ca urletul mut al terorii să crească în mine. Cu o mişcare rapidă şi-a scos coiful şi l-a azvârlit, făcându-l să zboare ca o pasăre mecanică, iar apoi şi-a scos sabia. Părul lung, cenuşiu, îi era desfăcut şi flutura în aer şi, atunci, l-am recunoscut. Acel inamic teribil, era El: Visătorul. Nu avea nicio expresie pe faţă, doar o licărire în ochi, atunci când şi-a ridicat sabia pentru a mă lovi. Am simţit tăişul acesteia intrându-mi adânc în carne. Miriadele de fragmente care-mi alcătuiseră viaţa până în acel moment, fuzionând, şi acele bucăţi din mine au ţipat la unison, înainte de certa lor dispariţie. Cu o inspiraţie convulsivă, mi-am strâns mâinile în jurul gâtului, într-o încercare disperată de a ţine ambele părţi ale acelei răni fatale împreună, pentru a opri curgerea sângelui. Din acea lume pulsând de epos şi moarte, eroism şi

tragedie, am căzut înapoi, în irealitatea sălii de tribunal.

Toată lumea se uita la mine, aşteptându-mi următoarea mişcare. Am simţit pătura adormită a lumii ridicată de pe mine, ca o cortină, ridicându-se înainte de o scenetă simbolizată în lumea exterioară de licitaţie deşi, în realitate, această dramă era în întregime interioară. Acum ştiam care e adevăratul rămăşag. De-abia am avut timp să fac o ultimă ofertă, una ce nu putea fi depăşită, care mi-a lăsat ultimul adversar în urmă, împreună cu frica şi nesiguranţa. Villa del Ferlaro şi uriaşul parc ce o înconjura aveau un nou proprietar: Şcoala Europeană de Economie.

Era sfârşitul anilor acelora lungi, de uitare, în care acea rezidenţă regală fusese lăsată şi începutul noului ei destin. Apoi au erupt aplauze lungi, întâmpinând decizia luată în legătură cu acea proprietate, atât de disputată.

Generaţii de filosofi, asceţi, şcoli ezoterice,

mănăstiri şi ashramuri îşi făcuseră munca, timp de secole, pentru a aduce Visul aici, pentru a aduce Şcoala în Italia. Acesta era singurul lucru care conta acum. Am văzut jurnaliştii făcându-şi loc prin învălmăşeală, pentru a fi primii care dădeau vestea oraşului; avea să fie ştirea principală a ziarelor locale, care urmăriseră destinul schimbător al proprietăţii. În timp ce pendulul oscila înspre punctul său cel mai înalt aduna deja putere opusă şi Antagonistul şi-a început contracararea aparentă. Acţiunile sale urmau să fie necruţătoare şi nepreţuite, exact cum prezise Visătorul.

„Totul se întâmplă pentru victoria ta finală”. Mi-a spus în lunile următoare, atunci când i-am reportat poveştile legate de antagoniştii puternici pe care îi întâlneam şi de obstacolele ce se arătau în calea creşterii Şcolii, care se multiplicau mereu. „*Nu există niciun antagonist – inamic sau demon – în afara ta, dar nici în interiorul tău.*”, spusese El,

atunci când, în lunile ce au urmat după licitaţie, i-am povestit despre adversarii puternici cu care mă confruntam, lupta cu Hydra cu nouă capete şi obstacolele abundente din calea mea, înfipte acolo precum nişte scuturi sau baricade împotriva succesului Şcolii în Italia.

„Chiar şi cei ce par a fi împotriva ta joacă un rol important în realizarea Visului şi reprezintă o oportunitate pentru puterea ta de înţelegere. Nu există niciun antagonist, niciun duşman sau demon în afara ta. Scoate duşmanul din cele mai ascunse locuri din Fiinţa ta şi învinge-l. Nu există mii de duşmani, există doar unul, şi există doar o singură victorie: victoria asupra morţii”.

Ceva mai târziu, Visătorul, referindu-se la ceilalţi participanţi la licitaţie, a remarcat: „Acei oameni au venit sau au fost trimişi să cumpere doar ceea ce este vizibil Erau hipnotizaţi de bani, de valoarea proprietăţii, de lăcomia de a o poseda. Nimic nu poate fi posedat în timp, nici nu există

vreo soluţie sau remediu. Poţi înţelege asta doar atunci când momentul prezent, adevăratul timp, va domni în tine”.

„Tu, atunci când înlocuieşti Visul cu lăcomie şi dorinţe”, a spus, forţându-mă să retrăiesc acel moment al eclipsei Fiinţei, care mă slăbise şi îmi furase toată puterea, în momentul cel mai important al competiţiei pentru Vilă, „devii unul dintre ei şi vei avea de suferit acelaşi destin ca toţi ce au încercat să o posede, fără a-şi fi însuşit responsabilitatea. O fisură financiară este mereu precedată de un cusur al Fiinţei. Un om poate poseda numai ceva pentru care este responsabil”. Acest aforism în care-şi suspendase discursul m-a făcut să mă gândesc la R. Salvi – ultimul proprietar al Villa del Ferlaro – şi părea a fi epitaful perfect pentru a marca sfârşitul tuturor imperiilor industriale.

„Conectează-te cu Visul”, a continuat. „Visul este absenţa timpului, este absenţa morţii… nu

eşti aici pentru a-ţi satisface o dorinţă sau posesivitatea sau pentru a dobândi o nouă locaţie pentru Şcoală. Eşti aici pentru a depăşi cea mai groaznică superstiţie a oamenilor, minciuna cea mai înrădăcinată”.

Se pregătea să plece şi în acel moment încerca să facă un rezumat al principiilor celor mai importante pe care se străduise să mi le transmită în acea lungă ucenicie. Un val de durere se umfla în zona inimii mele. Am scris repede acel mesaj, în aşa fel încât să-l pot transmite mai departe, tuturor celora care caută şi sunt gata să asculte respiraţia infinitului, a nemuririi.

Când a vorbit din nou tonul îi era solemn, iar vocea Sa tremurătoare.

„Eşti aici pentru a schimba cursul destinului tău inflexibil, pentru a schimba imposibilul: pe tine, care eşti de neschimbat! Aici e ocazia ta de a învinge timpul şi a declara victoria ta asupra morţilor interioare, care sunt preludiul şi singura

cauză a morţii fizice. Te afli aici cu singurul scop de a deschide poarta către o viaţă fără de moarte, către infinitate. Atunci când nu mai mori în interior, nu va mai exista timp, în afara ta… un timp care să impună un ritm asupra vieţii tale, care să te facă să îmbătrâneşti, să te îmbolnăveşti şi să mori. Atunci când nu mai mori în interior, viaţa adevărată te va copleşi şi va ocupa toţi atomii corpului tău. Nu există mii de probleme de rezolvat, exişti numai tu însuţi! Victoria adevărată, soluţia, este numai una: întoarcerea la tine însuţi! întoarce-te la a fi integru, complet, unic… un luptător nu-şi poate permite să piardă nici măcar un atom din integritatea sa… el nu poate 6 altfel decât complet iubeşte-te în interior cu toată puterea ta şi totul în lume va fi perfect. Totul, îţi spun: totul, inclusiv trecutul, va lua aparenţa ta şi va fi creat după chipul şi asemănarea ta”.

S-a oprit şi s-a uitat intens la mine, de parcă ar fi aşteptat un semnal să continue, înainte de a

dezvălui un mesaj atât de puternic. Avea să dezvăluie ultimul stadiu din pregătirea mea şi eforturile infinite ce aveau să fie necesare pentru a locui aproape de El şi de esenţa viziunii Sale.

Ai mare grijă! Ai cerut să fii mai aproape de Visător, iar asta nu-ţi mai permite să faci ceea ce făceai înainte, nici măcar să gândeşti sau să simţi ceea ce gândeai sau simţeai înainte. A trăi aproape de Visător e destinat doar celor aleşi şi este foarte riscant A trăi aproape de Visător este cel mai greu lucru pe care l-ai putea face vreodată. Aici, dacă uiţi de tine, vei fi catapultat instantaneu în trecutul tău infernal şi vei fi pierdut Aici, aproape de Visător, nu ai voie să cedezi slăbiciunii, regretului, nesiguranţei sau fricii. Aici, trebuie să fii puternic. Aici, aproape de Visător, nu poţi fi decât pur şi întreg.

Trebuie că păream alarmat. Vocea Sa a devenit ca cea a unui tată, încurajatoare, înainte de a dispărea de tot.

„Visătorul din tine îţi vorbeşte tot timpul. Fii conştient de asta! Aminteşte-ţi vocea Sa şi instrucţiunile Sale. Fii atent la lecţiile Sale, loial principiilor Sale, supus comenzilor Sale. Fă ca viaţa ta să fie o expresie a inteligenţei şi iubirii Sale”.

Mi-am promis că nu voi mai uita niciodată.

Visează, visează, visează… nu te opri din visat. Realitatea te va urma.

Oferta de carte

Cărţile Maestrului Interior – Elena Francisc

STANISLAV GROF ŞI CHRISTINA GROF – RESPIRAŢIA HOLOTROPICĂ. Terapie şi explorare interioară.

Această carte se constituie într-un omagiu adus lui Stanislav Grof şi Christinei Grof şi lucrului lor de peste 40 de ani pe tărâmurile explorării Conştiinţei. Respiraţia Holotropică a contribuit în mod decisiv la transformarea de Conştiinţă a umanităţii aşa cum o trăim astăzi şi este o piatră de boltă pentru oricine lucrează cu stările de expansiune a conştiinţei. De asemeni, constituie un reper important printre abordările Şcolii Maestrului Interior şi a parcursului Călătoriei Inimii.

Date tehnice şi de apariţie:
370 pagini;
format: 130x200;
ISBN 978 – 973 – 1812 – 53 – 3;
mai 2013

RUBY GIBSON – TRUPUL MEU, PĂMÂNTUL MEU – Practica vindecătoare a Arheologiei Somatice

Mii de ani de spiritualitate descarnată, de căutare a Spiritului în afara Corpului au făcut umanitatea să ignore complet uriaşul potenţial terapeutic şi ontologic al corporalităţii. Ca şi cum Corpul nu ar fi făcut parte din Creaţie. Ruby Gibson restaurează cunoaşterea ancestrală şi o toarnă într-o formă în care să poată fi folosită în mod direct pentru vindecare.

Date tehnice şi de apariţie; 360 pagini; format: 13 X 20; ISBN 978 – 973 – 1812 – 55 – 7, septembrie 2012

JEAN YVES LELOUP – AŞAZĂ-TE ŞI MERGI. Elogiul călătoriei interioare

A rămâne centrat pe de-o parte, focalizat în interior, mereu în conexiune cu sine, transparent la influenţele formei, este echivalent cu „şederea”. A te mişca, a merge, a explora pentru a nu rămâne niciodată prizonierul obişnuinţelor, al mecanismelor de gândire, a rupe mereu legăturile rigide pe care mentalul tinde să le sudeze, şi în acelaşi timp a rămâne mereu conectat cu marele flux al vieţii, acesta este „mersul”. Două atitudini complementare în faţa vieţii, care se îmbină paradoxal pentru cei aflaţi în explorarea de sine

Date tehnice şi de apariţie: 224 pagini; format: 13 X 20; ISBN 978 – 973 – 1812 – 52-€, iunie 2012

KRISHNA DAS – CÂNTĂRILE VIEŢII. În căutarea aurului inimii

Cântările Vieţii este o splendidă privire din interior a acelei generaţii care a schimbat, cu adevărat, lumea, şi fără de care marea transformare de conştiinţă de astăzi nu ar fi fost posibilă. Puştiul de atunci, aflat în căutarea iubirii spirituale şi a propriului său suflet, străbate America şi lumea întreagă, într-o aventură a cărei experienţă avea să-l transforme complet. În India îl întâlneşte pe maestrul iluminat al inimii sale, Maharaj-Ji, care îi deschide porţile spiritului. Krishna Das se născuse a doua oară.

CD original india

Date tehnice şi de apariţie: 322 pagini; 153 x 228 mm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 44 – 1, septembrie 2011

BROTHER DAVID STEINDL-RAST – ADÂNCIMILE CUVÂNTULUI. Înţelesul ascuns al Crezului

În urmă cu cincizeci de ani, sute de mii de

oameni au fost atinşi de mesajul său care transcende orice sistem de credinţe pentru a coborî adânc, până la izvorul sacru al Fiinţei, inima, acolo unde noi suntem cu adevărat creatorii, conştienţi sau nu, ai realităţii pe care o trăim. David Steindl-Rast este ceea ce în lumea modernă s-ar numi un iluminat, iar marele său har este acela de a transmite direct, de la inimă la inimă, vibraţia subtilă a iubirii, a curajului, a încrederii şi a bucuriei acestei experienţe extraordinare care se numeşte Umanitate.

Date tehnice şi de apariţie: 13Ox200 mm, ISBN 978 – 973 – 1812 – 45 – 8, septembrie 2011

RICHARD MOSS VINDECAREA ÎNCEPE ÎN INTERIOR. Transformă-ţi viaţa prin puterea prezenţei

Nu exişti decât un singur fel de vindecare: aceea care vine din interior şi care presupune o transformare a conştiinţei. Un alt cuvânt pentru

„vindecare” ar putea fi „întregire”. Presupune a deveni conştienţi de integralitatea Fiinţei noastre. De aceea cheile adevăratei vindecări sunt întotdeauna la noi înşine. Orice fel de altă vindecare este doar o îmbunătăţire temporară a sănătăţii, fizice, energetice, emoţionale sau psihice, căci rădăcinile oricărei alterări a acesteia se afli în modul în care ne raportăm la tot ce există.

Date tehnice şi de apariţie: 322 pagini. 153x22Bmm, ISBN 978 – 9734812 – 43 – 4, iunie 2011

STANISLAV GROF, ERVIN LASZLO şi PETER RUSSELL – REVOLUŢIA CONŞTIINŢEI. Noua spiritualitate şi transformarea planetară

Suntem martorii unor timpuri istorice. Planeta trece prin schimbări fundamentale, noi toţi simţim puternic aceste transformări dar orice schimbare, şi cu atât mai mult una de conştiinţă,

presupune traversarea unei crize majore. Revoluţia conştiinţei este transcrierea unei captivante discuţii despre provocările vremurilor pe care le trăim, între trei dintre cele mai frumoase şi profunde minţi ale secolului XX: *Stanislav Grof*, *Ervin Laszlo* şi *Peter Russell*.

Date tehnice şi de apariţie: 216 pagini, 13Ox200 mm, ISBN 978 – 973 – 1812 – 29 – 8, Iunie 2009

RICHARD MOSS – MANDALA FIINŢEI. Drumul către percepţia conştientă

Călătoria pe care ne-o propune Richard Moss este o călătorie spre libertate a propriei noastre Fiinţe. Este o călătorie care presupune descătuşarea Fiinţei din lanţurile propriilor temeri, ale sentimentelor auto-limitatoare, o călătorie în cursul căreia intervin înţelegeri profunde, vindecări spontane şi creativitatea debordantă ce însoţeşte întotdeauna expansiunea

conştiinţei.

Date tehnice şi de apariţie: 375 pagini, 153x228mm, ISBN 978 – 973 – 1812 – 23 – 6, mai 2009

CHRISTOPHER M. RACHE – SPIRALA VIEŢII, Reîncarnarea şi reţeaua existenţei

Spirala vieţii a lui Christopher Bache este o mină de aur cu informaţii pe tema reincarnării şi karmei şi o sinteză deosebit de creativă a conceptelor tradiţionale şi a observaţiilor din cercetările asupra conştiinţei. O lucrare de referinţă pentru toţi aceia care simt că adevărul despre Fiinţă nu poate încăpea în concepţia mecanicistă asupra universului.

Date tehnice şi de apariţie: 304 pagini, 153x228jnm, ISBN 978 – 973 – 1812 – 18 – 2, martie 2009

ALLAN COMBS şi MARK HOLLAND –

SINCRONICITATEA. În spatele evenimentelor se află ţesătura subtilă a destinului împreună cu marele fizician cuantic Wolfgang Pauli, Jung a căutat să prezinte coincidenţele ca pe nişte fenomene care implică psihicul şi materia, ştiinţa şi spiritul, furnizând astfel explicaţii raţionale pentru evenimente parapsihologice cum ar fi telepatia, precogniţia şi intuiţia. Cartea de faţă este o incursiune tulburătoare şi uneori şocantă în adâncurile misterioase ale întâmplării, o investigaţie a însăşi ţesăturii destinului. Este o încercare de a descifra felul în care ne este alcătuită viaţa.

Date tehnice şi de apariţie: 232 pagini, 153x228mm, ISBN 978 – 973 – 1812 – 12-O, octombrie 2008

STANISLAV GROF – CÂND IMPOSIBILUL DEVINB POSIBIL. Aventuri în realităţi neobişnuite. În această carte remarcabilă,

Stanislav Grof reflectează pe marginea unei jumătăţi de secol de studiu şi experimentare în domeniul realităţilor neobişnuite. Calitatea şi numărul acestor întâmplări plasează mingea în terenul ştiinţei şi psihoterapiei convenţionale, punând sub semnul întrebării perspectivele lor asupra identităţii personale, psihozei şi însăşi naturii realităţii.

Date tehnice şi de apariţie: 424 pagini, 153x228mm, ISBN 978 – 973 – 1812 – 14 – 4, octombrie 2008

STANISLAV GROF – PSIHOLOGIA VIITORULUI. Lecţii din cercetarea modernă asupra conştiinţei

Psihologia viitorului prezintă uriaşa contribuţie a autorului în psihiatrie şi psihologie, punând un accent deosebit asupra experienţei holotropice. O carte care sparge barierele şi spulberă viziunea mecanicistă asupra psihicului şi

asupra felului în care înţelegem Conştiinţa.

Data tehnice şi de apariţie: 382 pagini; format: 15,5 24; ISBN 973 – 1812 – 06 – 9; ediţia a II-a, noiembrie 2007

STANISLAV GROF – CĂLĂTORIA ULTIMĂ. Dincolo de frontierele morţii

Această carte este una fundamentală pentru aceia care sunt conştienţi de transformările de Conştiinţă prin care trece Umanitatea în aceste timpuri. Peste 40 de ani de studiu experimental cu stările de conştiinţă extinsă, lucrul cu substanţele şi plantele psihedelice şi cu bolnavii în fază terminală l-au condus pe doctorul Stanislav Grof la o perspectivă clară asupra misterelor ultime ale existenţei omeneşti. Unul dintre meritele sale uriaşe este acela de a fi introdus dimensiunea spirituală în psihologia modernă şi de a fi recunoscut natura spirituală a Conştiinţei şi a întregului Univers cuprins în ea.

Date tehnice şi de apariţie: 522 pagini; format: 15.5*22; ISBN 978 – 973 – 88171 – 5 – 9mai 2007

RICHARD MOSS – FLUTURELE NEGRU. Iubirea unei fiinţe umane pentru alta: iată încercarea ultimă

Această carte este povestea extraordinară a unei treziri spirituale» o cronică a procesului de transcendere la o nouă stare de conştiinţă, pas cu pas, făcută cu metoda omului de ştiinţă. Este un instrument inestimabil pentru aceia care se afla, în mod conştient, pe calea Transformării de sine, un fel de hartă a trăirilor diferitelor niveluri ale Sinelui.

Date tehnice: 312 pagini;

format: 15.5x24;

ISBN 973 – 88171 – 3 – 7aprilie 2007

CHRISTINA GROF – SETEA DE ÎNTREGIRE.

Vindecarea spirituală a dependenţelor

Setea de întregire este, de fapt, căutarea lui Dumnezeu. Este sentimentul inexprimabil că aparţinem altui loc, altui spaţiu, altei lumi. Că, aşa cum ne percepem pe noi înşine în acest moment, ne lipseşte ceva fundamental. Acest sentiment ne urmăreşte pe parcursul întregii vieţi, de la naştere până la moarte.

Date tehnice: 263 pagini; format: 15.5x24;
ISBN 973 – 88171 – 2 – 9
aprilie 2007

JOHN WELWOOD – PSIHOLOGIA TREZIRII. Budismul, psihoterapia şi calea transformării personale şi spirituale

Psihologia trezirii unifică trei dimensiuni majore ale existenţei umane – personalul, interpersonalul şi suprapersonalul pe care nicio tradiţie orientală sau occidentală nu le-a integrat într-un cadru unic de înţelegere şi practică.

Novici, teologi şi psihoterapeuţi deopotrivă vor găsi această carte educativă, transformatoare şi înălţătoare. Welwood nu cere din partea cititorilor cunoştinţe prealabile în domeniile meditaţiei şi psihoterapiei, reuşind pe de o parte să-i familiarizeze pe începători cu ambele discipline, iar pe de alta, să dezbată chestiuni complexe ce se vor dovedi o adevărată provocare pentru profesionişti.

Date tehnice şi de apariţie: 312 pagini; format: 15,5x24; ISBN 973 – 87574 – 7 – 9; octombrie 2006

KEN WILBER – GRAŢIE ŞI FORŢĂ. Treya Killam Wilber: O Vindecare spirituală dincolo de moarte

Este o carte despre descoperirea că iubirea între doi oameni este aceeaşi iubire care a creat Universul, că nu există nicio deosebire esenţială între lacrimile suferinţei şi cele ale bucuriei.

Pentru că suferinţa şi bucuria sunt împletite în spirala ascensională care duce către marea deschidere a inimii către iubire.

Date tehnice şi de apariţie: 445 pagini; format: 15,5 x 24; ISBN: 973 870 6270; octombrie 2005

KIN WILBER – FĂRĂ GRANIŢE. Abordări orientale şi occidentale ale dezvoltării personale

Bazându-se pe modelele de abordare orientale şi occidentale ale dezvoltării umane, cartea reliefează un spectru complet al conştiinţei, de la subconştient la conştient de sine şi supraconştient, de la personal la transpersonal, de la instinct la Eu şi la Dumnezeu. Lucrarea oferă totodată o serie amplă de exerciţii şi practici concrete, prin intermediul cărora cititorul poate învăţa cum să îşi extindă treptat conştiinţa pentru a atinge toate aceste stări. Data telurica ţi da apariţia: 264 pagini; format: 15,5x24; ISBN 973

870 622X; martie 200S

JOHN WELWOOD – DRAGOSTE ŞI TREZIE. Psihologia sacră a cuplului

Transformarea profundă de conştiinţă prin care trece omenirea ajunge la punctul său cel mai dureros. Crizele de toate felurile izbucnesc la nivel planetar, dar toate sunt expresia crizei interioare de transformare psihospirituală. Şi locul unde aceste transformări personale izbucnesc cu cea mai mare forţă, este viaţa de cuplu.

Date tehnice şi de apariţie: 250 pagini, 13 X 20 cm, ISBN 978 – 973 – 1812 – 47 – 2, noiembrie 2011

MORRIE & ARLEAH SHECHTMAN – IUBIREA LA TIMPUL PREZENT. Paşi către conştienţa relaţiei de cuplu

O carte fundamentală pentru toţi aceia care sunt pe calea iubirii conştiente şi în acelaşi timp a

explorării de sine. În mod aparent paradoxal, relaţia cu sine articulează de fapt modul în care se aşază iubirea cu celălalt. Este o carte despre Conştienţă în relaţie. A fi conştient înseamnă a ieşi din rolurile vechi, a nu rămâne încremenit în trecut şi în clişee. Relaţia este o fiinţă vie, şi pentru a rămâne vie este nevoie de Prezenţă. Iubire conştientă la timpul Prezent.

Data tehnice şi de apariţie: 168 pagini, 15.5x23 cm, ISBN: 978 – 973 – 1812 – 01 – 4, iulie 2010

JOHN WELWOOD – CĂLĂTORIA INIMII. Calea iubirii conştiente

Această carte este despre Adevăr, Libertate şi Iubire. Un triunghi magic şi transformator. Iubirea nu este posibilă fără Adevărul despre noi înşine şi despre celălalt, iar drumul de la Adevăr la Iubire trece prin Libertate. Date tehnice şi de apariţie: 236 pagini; format: 15.5x24; ISBN 973 –

87574 – 9 – 5, iulie 2010

JOHN WELWOOD – IUBIRI PERFECTE. RELAŢII IMPERFECTE. Cum să vindecăm rănile sufletului

O carte scrisă de un maestru al iubirii. Este ca o călătorie intensă de vindecare şi transformare, în care învăţăm că imperfecţiunea relaţiilor noastre nu este decât măsura în care ne lăsăm prinşi în voalurile iluziei. Noi suntem, cu adevărat, iubire, doar că rareori credem acest lucru. Această carte este pentru aceia care vor să se întoarcă Acasă, la adevărata natură a fiinţei lor.

Date tehnice şi de apariţie: 199 pagini, 15.5 X 23 *cm*, ISBN: 978 – 973 – 88171 – 4 – 5, septembrie 2007

KATIE BYRON & Stephen Michell – CELE O MIE DE NUME ALE BUCURIEI. În armonie cu lucrurile aşa cum sunt acestea

Viaţa, moartea, iubirea şi împlinirea, abundenţa şi calea spirituală, toate acestea sunt explorate în profunzime din perspectiva filosofiei perene, pe care Katie Byron a descoperită singură, în interiorul propriei sale Fiinţe. O carte de o superbă şi adâncă profunzime, de o înţelepciune iluminată, care nu are nimic teoretic. Este o înţelepciune intrinsecă, nestudiată, care irupe din poveştile simple de viaţă. Katie Byron, directă şi dară, nu descrie starea de iluminare a minţii, d ne permite s-o simţim, s-o privim în acţiune în aşa fel încât această libertate interioară apare accesibilă oricăruia dintre noi. Odată ieşiţi din mecanismele mentale, redevenim ceea ce am fost dintotdeauna: fiinţe libere, superbe în conştienţa adevăratei lor naturi de Creatori ai realităţii.

Date tehnice şi de apariţie: 351 pagini; 130 *x* 200 mm; ISBN 978 – 973 – 1812-S1 – 9, martie 2012

KATIE BYRON Împreună cu Stephen Michell – IUBEŞTE CEEA CE ESTE. Patru întrebări care îţi schimbă viaţa

Katie Byron a trăit ceea ce se numeşte o Revelaţie. A putut arunca o privire dincolo de cortina care ne acoperă adevărata, marea Realitate. După ce a trăit întunecimea depresiei şi a băut până la fund cupa disperării, într-o bună dimineaţă ea să trezit într-o stare de bucurie deplină şi şi-a dat seama că suferinţa ei a luat sfârşit. Libertatea acelei Revelaţii nu a mai părăsit-o niciodată. Această carte, Iubeşte ceea ce este, cuprinde întregul conţinut al acelei Revelaţii trăite în mod direct. Katie Byron împărtăşeşte cu noi toţi, într-un fel simplu şi de o superbă claritate, calea pe care ea parcurs-o de la întuneric spre lumină.

Date tehnice şi de apariţie: 243 pagini; 130 x 200 mm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 46 – 5, mai 2011

KATIE BYRON împreună cu Stephen Michell – AM NEVOIE DE IUBIREA TA. Să fie oare adevărat?

Viaţa este relaţie. Ne definim pe noi înşine în funcţie de felul în care ceilalţi ne oglindesc. O perdea de imagini înşelătoare, de convingeri şi de speculaţii ia locul realităţii. Ego-ul rătăceşte în nisipurile mişcătoare ale iluziei. Căutăm cu disperare în afara noastră ceea ce ne refuzăm noi înşine: iubirea, respectul, compasiunea. Ceilalţi nu fac decât să reflecte propriile noastre temeri, blocaje şi frustrări. Relaţia cu exteriorul nu este decât o reflexie a relaţiei cu noi înşine. Aveţi în mână o carte excepţională, care depăşeşte cu mult subiectul relaţiei şi al cuplului.

Date tehnice şi de apariţie: 370 pagini; 130 x 200 mm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 38-0, septembrie 2010

JEAN-YVES LELOUP – A AVEA GRIJĂ DE FIINŢĂ. Filon şi terapeuţii din Alexandria

O carte-eseu despre scrierile lui Filon din Alexandria, un contemporan al lui Hristos foarte reprezentativ pentru mişcările spirituale ale acelor timpuri, în care sincretismele cele mai curajoase se dezvoltă alături de sectarismele cele mai virulente. Precursor al lui Origene, el este mai ales cunoscut pentru arta interpretării viselor şi a textelor sfinte, care prevesteşte psihologia abisală a secolului al XX-lea.

Date tehnice şi de apariţie: 134 pagini; 130 x 200 mm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 27 – 4, mai 2009

DR. JACQUES VIGNE – MEDITAŢIE ŞI PSIHOLOGIE. Un ghid către experienţa spirituală

Această carte, importantă pentru toţi cei care doresc să se înţeleagă pe ei înşişi şi să fie totodată capabili să se schimbe şi să se accepte în urma

acestei schimbări, trece în revistă practicile orientale de meditaţie în lumina diverselor interpretări occidentale. Practicanţii unei căi spirituale vor găsi în lucrarea de faţă ceea ce este util să înţeleagă pentru a evita anumite capcane mentale, în timp ce persoanele interesate de teoriile psiho-analitice vor descoperi aici o informaţie serioasă despre domeniile spiritualităţii.

Date tehnice şi de apariţie: 360 pagini; 153 x 228mm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 19 – 9, mai 2009

GUY CORNEAU – CĂLĂU ŞI VICTIMĂ. Un ghid pentru eliberarea din frică

De când anumite ramuri ale psihologiei au încetat să mai reducă fiinţa umană la creierul său, redescoperindu-i în schimb sufletul, cu toate profunzimile sale, cu întreaga sa măreţie şi dorul său de întreg, noi orizonturi au început să se deschidă pentru cei aflaţi în căutarea păcii,

armoniei, iubirii şi înţelepciunii care nu se pot pierde. Aceasta este una dintre acele cărţi excepţionale care aduc înţelepciunea perenă, codată în miturile şi arhetipurile umanităţii, pentru a o folosi ca hartă pentru înţelegerea complexelor procese de transformare ale psihicul uman pe drumul descoperirii de sine.

Date tehnice şi de apariţie: 376 pagini; 153 x 228 mm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 16 – 8, octombrie 2008

JOHN O'DONOHUE – ANAM CARA. Cartea Magică a înţelepciunii Celtice

O carte splendidă, o capodoperă mistică, magică şi literară, o bijuterie de înţelepciune metafizică, şlefuită de un adevărat Maestru. Obiectul în sine, cartea făcută din hârtie şi cerneală nu este decât oglindirea în materie tangibilă a trăirii unei stări de conştiinţă supreme a umanităţii. Unii o numesc Christos, alţii o

numesc Starea Maestrului Interior, alţii, pur şi simplu Iubire. Dincolo de orice cuvânt, este o experienţă în care devenim conştienţi de acea parte din noi, universală, unică, din care îşi trag energia toate rolurile pe care le-am jucat vreodată în această dimensiune încarnată.

Date tehnice şi de apariţie: 328 pagini; 130 x 200 mm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 59 – 5, martie 2013

DR. ELISABETH KUBLER ROSS – Întrebări şi răspunsuri despre moarte şi a muri. Un volum însoţitor la Despre moarte şi a muri

O carte practică, destinată acelora care se confruntă cu o încercare dificilă de acest gen, iar alături de celelalte cărţi din seria de autor reprezintă cu adevărat o contribuţie importantă la spulberarea mitului convenţional al morţii şi al vălului de tăcere care-l înconjoară. Căci a spulbera frica de moarte înseamnă de fapt a recupera

adevărata calitate şi bucurie a vieţii. Aşa cum în aceste vremuri de mari schimbări descoperim că ceea ce suntem este mult mai mult decât am crezut, tot aşa, nici moartea nu este tocmai ceea ce am fost învăţaţi să credem că este. Această descoperire ne poate schimba viaţa Date tehnice şi de apariţie: 226 pagini; 130 x 200 mm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 40 – 3, nov. 2010

DR. ELISABETH KUBLER ROSS – MOARTEA. Stadiul final al evoluţiei

Ne temem de moarte şi o negăm atât de mult încât nu suntem în stare să-i privim în ochi pe cei care pleacă, suntem înfricoşaţi să le vorbim şi să-i ascultăm, preferăm să-i minţim că totul e în regulă chiar şi atunci când cea mai mare eliberare pentru ei ar fi tocmai să vorbească despre asta. Nu mai ştim să-i îi însoţim pe dragii care pleacă pentru că NOI ne temem de moarte, neînţelegând-o, fiind prizonierii acestui tabu.

Data tehnice şi de apariţie: 266 pagini; 130 x 200 mm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 35 – 9, nov.2010

STEPHEN LEVINE – CINE MOARE? O investigaţie asupra vieţii şi morţii conştiente

Această carte se adresează multiplelor aspecte ale procesului morţii cu o înţelegere proaspătă, candoare şi uşurinţă. Ne invită să ne uităm direct la ceea ce este, cu claritate şi fără judecată. Dezbracă incredibila melodramă numită moarte de puterea ei înfricoşătoare, înlocuind frica cu înţelegere calmă, simplă, plină de compasiune.

Date tehnice şi de apariţie: 328 pagini; 153 x 228mm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 31 – 1, octombrie 2009

DR. ELISABETH KUBLER-ROSS – DESPRE MOARTE ŞI A MURI. Harta marii transformări

O carte ce sparge convenţiile dureroase

asupra marii transformări pe care o numim moarte. Este o carte eliberatoare din toate punctele de vedere, căci pe de-o parte rupe lanţurile tăcerii şi ale adevărului nerostit aducând pacea aceluia care pleacă, pe de-altă parte, pe aceia care îl însoţesc, îi eliberează de teama de moarte, redându-i astfel, complet, viaţa.

Date tehnice şi de apariţie: 454 pagini; 153 x 228mm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 15 – 1, octombrie 2008

RALPH METZNER – CIUPERCILE SACRE ALE VIZIUNII. Teonanacatl dincolo de porţile minţii

Istoria spirituală a Umanităţii este una cu cea a plantelor sacre care au fost folosite ritualic în toate timpurile, pe toate continentele. În ultimul secol, psihologia transpersonală a explorat profunzimile psihicului omenesc şi cercetătorii care au schimbat complet hărţile conştiinţei au

fost exact aceia care s-au apropiat fără prejudecăţi de lumile magice ale străvechilor rituri.

Date tehnice şi de apariţie: 288 pagini; format 15,3 x 22,8 cm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 49 – 6; Anul 2011

JOAN HALIFAX – FRUCTELE ÎNTUNERICULUI. O călătorie în adâncurile roditoare ale fiinţei

Joan Halifax este antropolog şi profesor, maestru Zen şi shaman, discipol al unor mari maeştri până în clipa în care îşi găseşte strălucitoarea cale. Este o vizionară ale cărei cuvinte fulgeră. O femeie care a străbătut planeta, dar şi lumile interioare, care a trăit revelaţia alături de shamani indigeni de pe câteva continente, care şi-a căutat adâncimile retrăgându-se în sălbăticie şi meditând cu înţelepţi tibetani, care a scormonit prin meandrele inimii şi ale minţii împreună cu iniţiaţi ai culturilor

native nord-americane.

Date tehnice şi de apariţie: 279 pagini; format 15,3* 22,8 an; ISBN 978 – 973 – 1812 – 42 – 7; anul 2010

OLGA KHARITIDI – CERCUL REVELAŢIEI. Secretele străvechi ale magiei şi vindecării siberiene

Cercul Revelaţiei este o carte uimitoare şi captivantă care povesteşte istoria extraordinară a unui drum spiritual foarte neobişnuit. Este o carte pe care nimeni dintre aceia care caută Adevărul nu o va lăsa din mână. O carte despre felul în care Universul, Conştiinţa sau oricum vreţi să numiţi Totul, ne lasă pe parcursul drumului nostru semne pe care să le putem înţelege şi de care să ne putem folosi în marea noastră căutare. Este o carte despre realitatea de dincolo de minte, care este mai uluitoare şi mai magică decât orice ne-am putea închipui.

Date tehnice şi de apariţie: 274 pagini; format 15,3x22,8 cm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 41-0 Decembrie 2010

RALPH METZNER – AYAHUASCA. Planta sacră a spiritului

Ayahuasca, planta sacră a spiritului, mama tuturor plantelor rituale de pe continentul sud-american, este o poartă către straturile cele mai profunde ale propriei noastre conştiinţe. Întâlnirea cu Grande Madre – aşa cum o cheamă nativii junglelor amazoniene, cu respect şi cu iubire – este o întâlnire care îţi poate schimba viaţa definitiv. Adevărul despre tine însuţi şi despre Univers, odată trăit, nu mai poate fi ignorat.

Date tehnice şi de apariţie: 296 pagini; format 15,3* 22.8 cm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 34 – 2, iulie 2010

DAAN VAN KAMPENHOUT – IMAGINILE

SUFLETULUI. Constelaţiile familiale şi şamanismul

O carte care vorbeşte despre legăturile profunde dintre tehnicile şamanice străvechi şi metoda „constelaţiilor familiale”, identificând principiile spirituale comune pe care se întemeiază aceste două abordări, aparent atât de diferite. Deşi provin din tradiţii culturale diferite, cele două tehnici aşi trag puterea vindecătoare din aceeaşi cunoaştere adâncă a fiinţei omeneşti, dincolo de barierele arbitrare ale minţii. Amândouă se pot completa şi îmbogăţi una pe cealaltă cu propriile puncte de vedere, experienţele păstrându-şi în acelaşi timp calităţile specifice.

Date tehnice şi de apariţie: 13Ox200 mm, ISBN 978 – 973 – 1812’21 – 2, februarie 2009

MAUD SEJOURNANT – CERCUL VIEŢII. Iniţierea în şamanism a unei psihoterapeute

O lectură concretă şi contemporană pe tema şamanismului din care aflăm felul cum practicile strămoşilor noştri îndepărtaţi – legate de vise, de animale interioare, dar şi de raporturile cu „Mama Pământ” şi „Soarele Tată” – se pot dovedi bogate în învăţături pentru viaţa noastră de zi cu zi.

Date tehnice şi de apariţie: 15.5x24 cm, ISBN 978 – 973 – 1812 – 08 – 3, mai 2008

MEADOWS, KENNETH – SPIRITUL ŞAMANIC. Ghid practic pentru atingerea împlinirii personale

Spiritul Şamanic constituie un ghid singular de realizare a auto-împlinirii şi reintrării în acord cu natura, folosind înţelepciunea şamanică extrasă din culturi din toată lumea. În această lucrare, Kenneth Meadows ne prezintă *Şamanica*, o ştiinţă spirituală de a trăi, un mod practic de a ne percepe realitatea multidimensională, în scopul de a cultiva şi rafina Spiritul lăuntric.

Date tehnice şi de apariţie: 15,3 X 22,8 cm, ISBN 978 – 973 – 1812 – 09-O, mai 2008

ROSS HEAVEN & HOWARD G. CHARING – SHAMAN-SPIRITUL PLANTELOR. Căile străvechi de vindecare a sufletului

O carte fabuloasă în care autorii explorează tehnicile şamanilor din Amazonia, Haiti şi Europa. Vindecările» clarviziunea, ceea ce şamanii numesc „recuperarea sufletului*, extracţia intruziunilor spirituale şi leacurile pentru dragoste, toate acestea sunt studiate şi aprofundate de autori. Mai mult decât atât, dincolo de proprietăţile medicinale ale plantelor şamanice, ei intră în comuniune cu însumi spriţul acestor plante.

Date tehnice şi de apariţie: 235 pagini; format 15,3x22,8 cm; ISBN 978 – 973 – 88171 – 9 – 7 Anul 2007

ERVIN LASZLO – EXPERIENŢA AKASICĂ.

Ştiinţa şi câmpul memoriei cosmice

O bună parte din valoarea acestei cărţi este adusă de mărturiile directe ale unor excepţionali exploratori ai conştiinţei, medici, antropologi, filosofi, scriitori, vindecători, mistici din diferite tradiţii spirituale, cercetători ai „fenomenelor parapsihice” care nu sunt altceva decât percepţii ce apar spontan odată cu expansiunea. Toţi aceşti oameni depun mărturie în cartea lui Laszlo, asupra propriilor experienţe exploratorii ale „Câmpului akashic”, aşa cum numeşte autorul acea realitate subtilă care constituie fundamentul întregii existenţe.

Date tehnice şi de apariţie: 376 pagini; format: 13 X 20; ISBN 978 – 973 – 1812 – 54-O, iulie 2012

ERVIN LASZLO – TRANSFORMAREA CUANTICĂ. Harta realităţii multidimensionale şi conştiinţa globală

Doctorul Laszlo prezintă o nouă „hartă a realităţii” care să ne călăuzească de-a lungul transformărilor mondiale pe care le trăim. El explică faptul că lumea noastră se află într-un proces de macrotransformare şi că realitatea pe care o percepem în prezent este de o noutate considerabilă, schimbări climatice, corporaţii globale, agricultură industrializată, care ne provoacă să ne schimbăm în ritm la fel de rapid lumea noastră, ca să nu dispărem ca specie.

Date tehnice şi de apariţie: 224 pagini, format 153 x 228 mm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 28 – 1, iunie 2009

PETER RUSSELL – DE LA ŞTIINŢĂ LA DUMNEZEU. Călătoria unui fizician în misterul conştiinţei

O povestea explorării de o viaţă a lui Peter Russell în natura conştiinţei – cum a ajuns de la ateu convins, studiind matematică şi fizică, la

realizarea unei sinteze personale profunde a misticului şi ştiinţificului. Russell amestecă povestea sa personală de curiozitate şi explorare cu fizică, psihologie şi filosofie pentru a ajunge la o nouă viziune asupra lumii în cadrul căreia conştiinţa este o calitate fundamentală a creaţiei.

Date tehnice şi de apariţie: 152 pagini, format 130 x 200 mm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 29 – 8, iunie 2009

PEMACODRON – SALTUL DE CONŞTIINŢĂ. Eliberarea de obiceiuri învechite şi frică

Ce te împiedică pe tine, exploratorule al conştiinţei, căutătorule al Adevărului, să devii Acela care eşti la cele mai elevate niveluri ale Fiinţei tale? Te poţi simţi pe Tine, cel adevărat, în spatele tuturor identificărilor, a tuturor jocurilor minţii care te ţin prizonier, te poţi intui, ai certitudinea acelei Fiinţe splendide care eşti, şi totuşi cazi mereu în hăţişurile iluziei. Cine te

poate ajuta? Doar cineva care a străbătut el însuşi aceste hăţişuri ţi-ar putea spune ceva de folos experienţei tale.

Date tehnice şi de apariţie: 178 pagini; format 130x220; ISBN 978 – 973 – 1812 – 58 – 8; noiembrie 2012

STEPHEN MITCHELL – TAO TE CHING

Tao Te Ching, celebra scriere al lui Lao Tzu, face parte din patrimoniul umanităţii. Steven Mitchell sare cu eleganţă peste capcanele limbajului şi face mesajul lui Lao Tzu accesibil exploratorilor occidentali ai conştiinţei. Graţia verbului, excepţională pătrundere mistică, viziunea de o acurateţe fără cusur, curajul de a scormoni în adâncurile textului, dincolo de cuvinte, pentru a găsi spiritul în care a fost scris, toate acestea au făcut din cartea lui Mitchell un bestseller.

Date tehnice şi de apariţie: 178 pagini;

format 130*220; ISBN 978 – 973 – 1812 – 54; noiembrie 2012

THICH NHAT HANH – FURIA. Înţelepciune pentru potolirea flăcărilor

Cu superbă simplitate, călugărul budhist Thich Nhat Hanh ne arată calea şi ne dăruieşte uneltele cu ajutorul cărora putem să transformăm întregul nostru mod de a relaţiona şi să restaurăm acele părţi din noi care au fost devastate de furie. Înţelepciunea acestui om, care transpare la fiecare cuvânt, conţine în ea puterea de a schimba totul pentru fiecare dintre noi şi pentru aceia pe care-i iubim.

Date tehnice şi de apariţie: 184 pagini; format 153x228; ISBN 978 – 973 – 1812-24 – 3; iunie 2009

GENPO ROSHI – BIG MIND BIG HEART. Minte Vastă, Inimă Profundă

Cu toţii ne confruntăm cu vremuri pline de încercări. Ne facem griji pentru copii noştri, pentru părinţi, parteneri de viaţă, prieteni şi toţi cei dragi. Ne dorim să putem comunica şi empatiza mai mult în toate relaţiile pe care le avem. Vrem ca familia, copiii noştri şi noi înşine să ne atingem potenţialul maxim, să fim mai fericiţi şi mai împliniţi în viaţa pe care o trăim. Lucrarea aceasta este rezultatul studiului de mai bine de treizeci şi cinci de ani, al dificultăţilor şi căutării unui mod de-a oferi oricui experienţa unei vieţi libere, împlinite şi trezite.

Date tehnice şi de apariţie: 184 pagini; format 153x228; ISBN 978 – 973 – 1812 – 25-0; aprilie 2009

DAVID SERVAN-SCHREIBER – NE PUTEM LUA RĂMAS BUN DE MAI MULTE ORI

Ultima carte a dr. David Servan Schreiber. După 19 ani în care a reprezentat speranţa tuturor

acelora care se confruntă cu cancerul, autorul celebrelor „*Vindecă*” şi „*Anticancer*”, aflat în pragul marii treceri, aruncă o privire clarificatoare înapoi.

„Ştiam că mai devreme sau mai târziu această clipă va veni. Puteam să amân finalul, să câştig timp, dar am ştiut că în cele din urmă va urma marea recidivă. Ultima”.

Date tehnice şi de apariţie: 100 pagini; format 15,3x22,8 cm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 48 – 9, Anul 2010

PHILIPPE PRESLES & CATHERINE SOLANO – A PREVENI, Cum să fim într-o formă perfectă

Acesta este contextul în care medicina occidentală s-a întors la un concept altă dată fundamental: a preveni este mai uşor decât a vindeca. Cercetări ştiinţifice extinse s-au derulat în ultimii ani în ceea ce priveşte factorii determinanţi ai stării de sănătate. Concluzia a fost

formulată perfect de către celebrul medic american de origine franceză, David Servan-Schreiber, autorul cărţii Anticancer: boala este determinată mai curând de modul de viaţă. Şi este în puterile noastre să schimbăm ceea ce este de schimbat.

Date tehnice şi de apariţie: 415 pagini; format 15,3* 22,8 cm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 30 – 4 iunie 2010

MICHEL ODENT – CEZARIANA. Care este viitorul unei umanităţi născute prin cezariană?

În secolul ştiinţei şi al tehnologiei, femeile au fost învăţate să abordeze sarcina şi naşterea ca pe nişte chestiuni pur medicale, ca un soi de boală ce trebuie tratată la medic, câteva examinări cu nume complicate, o tăietură şi s-a rezolvat! Orice emoţie, orice senzaţie şi orice trăire au fost eliminate cu eficienţă pentru că, am fost învăţate să credem, că senzaţiile legate de naştere au de-a

face doar cu durerea. O carte care ne redă nouă, femeilor, puterea şi demnitatea pierdute prea uşor în saloanele maternităţilor. Este o carte care ne reînvie siguranţa şi încrederea în corpurile noastre, în emoţiile noastre, în natura noastră sensibilă dar puternică, care ne redă bucuria de a fi femei şi mame.

Date tehnice şi de apariţie: 200 pagini; format 13x20 cm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 13 – 7, septembrie 2009

MICHEL ODENT – FUNCŢIILE ORGASMELOR. Căi spre transcendenţă

O carte revoluţionară, dedicată atât medicilor cât şi tuturor celor interesaţi să se descopere şi să se înţeleagă pe sine, care oferă o viziune uluitoare asupra sexualităţii umane. Michel Odent este acel celebru medic obstetrician care face, pentru prima dată în contextul ştiinţific european, puntea între stările orgasmice şi cele

ale transcendenţei extatice.

Date tehnice şi de apariţie: 174 pagini; format 13x20 cm; ISBN 978-973-1812-13 – 7, septembrie 2009

DAVID SERVAN-SCHREIBER ANTICANCER. Învinge prin mijloace naturale

Autorul acestei cărţi, dr. David Servan-Schreiber este neurolog, doctor în ştiinţe medicale, profesor de psihiatrie şi membru al celor mai renumite asociaţii de profil din Franţa şi Statele Unite. Cartea descrie pe larg calea către vindecare şi explică cum, alături de medicina modernă, ceea ce contează cu adevărat este schimbarea atitudinii faţă de propria persoană, faţă de propria sănătate şi faţă de tot restul lumii.

Date tehnice şi de apariţie: 352 pagini; format 15,3 x22,8 cm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 13 – 7, iulie 2008

DAVID SERVAN-SCHREIBER – VINDECĂ stresul, anxietatea şi depresia fără medicamente şi fără psihanaliză

Cartea este un cumul fascinant de abordări neconvenţionale în tratarea creierului emoţional şi a minţii, aparţinând unui reputat medic care îndrăzneşte să gândească dincolo de tipare. O strălucită colecţie a înţelegerilor pe care propria experienţă le-a revelat doctorului Servan-Schreiber, reunind perspective şi informaţii de o importanţă vitală pentru bunăstarea fiecăruia dintre noi. Autorul propune şapte metode de vindecare simple, eficiente, naturale, cu rezultate rapide şi durabile, fără riscuri sau efecte secundare, punând bazele a ceea ce putem numi o nouă medicină a emoţiilor.

Data tehnice şi de apariţie 290 pagini; format: 15,5 x 24; ISBN 973 – 1812 – 04 – 5; ediţia a II-a, noiembrie 2007

CAROLINE W. CASEY ATRAGE ZEII DE PARTEA TA. Limbajul astrologic al sufletului

O carte extraordinară, în care autoarea prezintă remarcabila sa doctrină a Astrologiei Vizionare, o adevărată şcoală a misterelor în care profesori ne sunt planetele şi arhetipurile spirituale pe care le reprezintă, numite aici „zei”. Suntem invitaţi să ne privim vieţile ca pe adevărate romane poliţiste ale căutării spirituale, în care indiciile sunt pretutindeni şi în care semnele pot fi descifrate cu ajutorul acestor „zei”.

Data tehnice şi de apariţie: 231 pagini, format 153 x 228 mm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 22 – 9, iulie 2008

RALUCA ARIANA ARDELEAN ŞI ANA-MIHAELA ADAM – TĂRÂMUL ALBASTRU. Prima incursiune imaginară într-o lume reală

Aceasta este o cărticică menită să zboare în bătaia Brizei, precum un Zmeu. Paginile ei sunt

aripi. A venit timpul ca Imaginaţia, Poveştile şi Magia să curgă în Lume, iar această cărticică este un instrument al Creatorului Magician, fie el copil sau adult. Citită de la început către Sfârşit, e pentru copii. Citită invers, de la Sfârşit către început, este pentru părinţi. Astfel, copiii şi părinţii vor zbura împreună în Briza Transformării, schimbând Inimile şi Lumea.

Data tehnice şi de apariţie: 32 pagini; 220 x 220 mm; ISBN 978 – 973 – 1812 – 60 – 1, decembrie 2012

SUE PALMER – COPILĂRIE CURATĂ. Un ghid pentru părinţi responsabili. Cum să creşti copii inteligenţi şi echilibraţi

Sue Palmer, autoarea acestei cărţi de excepţie, o profesionistă în domeniul psihologiei infantile şi în acelaşi timp o cercetătoare a evoluţiei copilului în societatea modernă îşi asumă misiunea dificilă de a explica complexitatea

factorilor care influenţează evoluţia unui copil în zilele noastre. Privind lucrurile din dubla perspectivă a omului de ştiinţă şi aceea a unei femei cu inimă mare, Sue Palmer oferă părinţilor sfaturi practice şi simple pentru rezolvarea problemelor complexe cu care aceştia se confruntă.

Date tehnice şi de apariţie: 15.3x22.8 cm, ISBN 978 – 973 – 1812 – 33 – 5, mai 2010

TONY HUMPHREYS – STIMA DE SINE, Cheia pentru viitorul copilului tău

Stima de sine şi felul în care ne privim pe noi înşine determină evoluţia noastră în viaţă. Cartea lui Tony Humphreys îi ajută pe părinţi să creeze un mediu familial care întăreşte stima de sine. Autorul arată clar că, fără a acorda atenţie conflictelor interne şi stimei de sine a copiilor, avem puţine şanse de a le stimula dorinţa de a învăţa. El conturează un plan clar de promovare a

dragostei de învăţătură a copiilor, subliniind faptul că binele afectiv al copiilor este piatra de temelie a dezvoltării lor educaţionale şi generale.

Date tehnice şi de apariţie: 13X20 cm, ISBN: 978 – 973 – 1812 – 02 – 1, noiembrie 2008

DR. ROBIN FANCOURT BEBELUŞI DEŞTEPŢI. Cum să formăm şi să dezvoltăm inteligenţa copiilor noştri

În această carte revoluţionară, Dr. Robin Fancourt propune părinţilor o călătorie fascinantă, de la concepţie până în primii ani de viaţă, călătorie ce dezvăluie procesul misterios prin care bebeluşii învaţă, înţeleg, stabilesc relaţii cu ceilalţi, capătă încredere în ei înşişi şi reuşesc. Este o carte despre inteligenţă şi iubire, despre trup şi despre suflet, o carte care nu ar trebui să lipsească dintre lecturile oricărui adult conştient care are copii. Este o carte care iluminează relaţia cu copiii noştri, dar care aduce înţelegeri

importante şi în legătură cu noi înşine.

Date tehnice şi de apariţie: 13X20 cm, ISBN: 978 – 973 – 1812 – 00 – 7, noiembrie 2007